

Giới thiệu Hoàng Hậu Vô Đức

Thể loại: cung đấu, hài, sủng, sắc.

Diệp Trần Trần xuất thân cao quý là cháu gái ruột của quan đứng đầu Nội các, nên được lựa chọn làm hoàng hậu nắm giữ hậu cung cho hoàng thượng.

Nhưng đáng tiếc vào đêm đại hôn, nàng lại bất cẩn mà đạp chân mệnh thiên tử xuống long sàng. Sau đêm ấy hẳn dứt khoát nghỉ ở tẩm cung sủng phi.

Sớm nhìn người không vừa mắt rồi! Đây là tiếng lòng của cả hai người.

Từ đó về sau, làm cho Hoàng thượng khó chịu chính là công việc hàng ngày của Hoàng hậu

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Vô Đức* được tải miễn phí tại Wwv.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Đại hôn

Ngày mừng chín tháng tám Đại Tề Hoà Hi năm thứ hai, kị đi xa, nên gả cưới.

Ngày này không hổ là ngày hoàng đạo do Khâm Thiên Giám ngàn tuyển vạn tuyển mới được, bầu trời trong xanh, ấm áp, ngay cả cái nắng gắt cuối thu cũng dịu đi rất nhiều, giống như sự từ Hà Đông tảo bạo đột nhiên thay đổi tính tình, trở nên e thẹn.

Từ cuối phố Trường Ninh gần Từ Cẩm Thành,

Một đội ngũ nghi trượng* chậm rãi đi tới, diễn tấu sáo trống, cực kỳ náo nhiệt, hình như là một đoàn rước dâu. Nhưng khác với những gia đình bình thường, ở giữa không có kiệu hoa đỏ thắm, mà là một chiếc kiệu lễ màu vàng đỏ mười sáu người khiêng. Trên màn che của chiếc kiệu lễ này thêu hình phượng hoàng bằng kim tuyến, tua cờ màu hoàng kim buông xuống từ đỉnh kiệu, bốn góc lộ ra đầu rồng, đầu rồng ngậm chuỗi châu bát bảo ngũ sắc, theo gió nhẹ lay, kim phượng trên màn che hoà lẫn cùng kim long khắc trên thân kiệu, huy hoàng chói lọi, chói đến mức làm đau mắt người ta.

*vật trang hoàng nơi cung thất, dinh thự hay dùng khi vua quan đi đường, như tàn, cờ, quạt, binh khí, v.v

Người có tư cách ngồi cỗ kiệu như thế này xuất giá, sợ cũng chỉ có thể là Hoàng hậu thôi.

Hai bên đường đầy người đứng, mỗi người đều rướn cổ nhìn đội rước dâu này, thỉnh thoảng phát ra tiếng ca thán, so với xem hội làng còn náo nhiệt hơn – hội làng mỗi năm đều có, nhưng đại hôn của Hoàng thượng, sợ rằng cả đời chỉ gặp được một lần, có thể không xem sao.

Đoàn rước dâu mới chỉ gần đến Diệp phủ thì đã thấy một hàng người động nghịt quỳ trước cửa lớn, dẫn đầu là một ông lão râu tóc hoa râm, khuôn mặt kính cẩn, đôi mắt tinh anh có thần.

“Đó không phải là Diệp Các Lão sao?” Trong đám người có kẻ tinh mắt, nhìn một cái liền nhận ra thân phận của ông lão kia.

“Diệp Các Lão là ai ạ?” Một giọng trẻ con non nớt hỏi.

“Diệp Các Lão là Đại Học Sĩ cao nhất, người đứng đầu Nội các, thái phó của hai đời vua, nguyên lão tam triều đó!” Theo từng thân phận được nói ra, giọng của người nói cũng tăng lên. Tuy rằng không quen biết Diệp Các Lão, nhưng khi hắn nói những điều này thì vô cùng kiêu hãnh.

Người chung quanh cũng vì những lời này mà phát ra một hồi tán thưởng. Tuy rằng mọi người đều biết chuyện này, nhưng mỗi lần nghe người ta nói, vẫn không nhịn được sùng bái một phen, tựa như xem sơn đông mãi nghệ trên đường, dù đã gặp qua nhiều lần, vẫn muốn dừng chân nhìn một chút.

“Vị công nương hôm nay xuất giá là cháu gái ruột của Diệp Các Lão, khuê danh là Diệp Trần Trần*, năm nay vừa mới mười bảy tuổi. Diệp Các Lão có ba cháu trai, nhưng chỉ có một đứa cháu gái này, có thể nói là yêu thương như châu báu, ngàn vạn cung chịu đều dành cho một mình nàng.” Lại có một người nói.

*Diệp Trần Trần nghĩa là lá um tùm

“Đám tùy tiện kêu tên huy của Hoàng hậu nương nương, không sợ bị roi đánh hả?” Người nghe nói đùa.

“Ta nghe nói, cuộc hôn nhân này được định từ ba năm trước rồi.”

“Vậy tại sao tới hôm nay mới cử hành đại hôn?”

“Ba năm trước tiên đế băng hà, đương kim Hoàng thượng thuận hiếu, nói nhất định phải làm tròn đạo hiếu với tiên đế mới thành thân.”

“Phụ thân, Hoàng thượng thành thân với cháu Diệp Các Lão, vậy sau này chẳng phải phải gọi Diệp Các Lão là gia gia sao?” Giọng nói non nớt của trẻ con lại vang lên lần nữa.

Lần này không ai trả lời, còn cha đứa nhỏ lập tức bịt miệng nó.

Tiểu thái giám vung tay lên, tiền đồng rơi ào ào như mưa. Những người nọ chẳng buồn nói chuyện phím nữa, ngồi xồm xuống sống chết nhặt tiền.

Hôm nay Diệp phủ có hí sự, khắp nơi dán đầy chữ hi, treo lụa hoa hồng, trên mặt mỗi người đều thêm vài phần vui vẻ, ngoại trừ một người.

Diệp Trần Trần nghiêm mặt nhìn chính mình trong gương. Cái gương này là dùng rất nhiều tiền mới mua được từ nghệ nhân, sáng bóng, có thể phản chiếu hình ảnh một cách rõ ràng. Diệp Trần Trần lần đầu tiên biết được hoá ra mình lớn lên trông như thế này.

Gương mặt trứng vịt, môi đỏ răng trắng, mũi cao thẳng khéo léo, tôn lên ngũ quan đặc biệt có thần; một đôi mắt phượng, đen trắng rõ ràng, nhìn quanh thật nhanh, khoé mắt hơi hếch lên, lúc không cười lộ ra một cổ uy nghiêm; hai hàng lông mày dài hếch lên hợp cùng đôi mắt càng tăng thêm khí thế, chỉ là lúc này giữa đôi lông mày hơi nhíu lại, dường như trong lòng rất không vui.

Tuy nhiên gương mặt trang điểm trọng thể thật xứng với ngũ quan tinh xảo mà đại khí của Diệp Trần Trần, cũng rất phù hợp với địa vị, làm cho người ta tự nhiên sinh ra một loại cảm giác kính sợ, cũng không biết có hợp khẩu vị của Hoàng thượng hay không.

Hỉ nương kéo góc y phục cho Diệp Trần Trần lần cuối, sửa lại mũ phượng, sau khi xác định mọi thứ đều tốt thì đỡ nàng dậy, “Tiểu thư, Thánh sứ sắp đến rồi, mời cô ra tiếp nhận sắc phong”

Diệp Trần Trần không đáp, tùy ý nàng ta dẫn bước.

Nhìn Diệp Trần Trần quý nhận Kim sách cùng Bảo ấn của Hoàng hậu, hi nương thở phào nhẹ nhõm, thầm nghĩ cuối cùng ván đã đóng thuyền, lần này cho dù tiểu thư không muốn cỡ nào cũng thật sự trở thành Hoàng hậu nương nương rồi. Kể ra cũng thật kì quái, đối với người khác, trở thành Hoàng hậu là vinh quang cực đại, phải tu mấy kiếp mới có được, nhưng tiểu thư nhà mình lại ngàn vạn không vui. Đứa cháu gái nhu thuận khéo léo nhất lại không nghe lời làm thái lão gia ngày nào cũng không thoải mái, cũng bởi vì chuyện này, hai ông cháu họ đã náo loạn mấy lần, lần nào cũng không thể ngừng lại, lão gia và ba vị thiếu gia thay nhau ra mặt làm hoà đều không ích gì. May mà nhỏ không thắng được lớn, đến cuối cùng tiểu thư cũng phải chịu thua.

Sau khi tiếp nhận sách ấn một chút là đến giờ lành. Sau khi Diệp Trần Trần được đỡ lên chiếc kiệu lễ màu vàng lấp lánh kia, đoàn rước dâu lên đường một lần nữa, khi trở về thì có thêm một cái đuôi thật dài, đều là của hồi môn của Diệp Trần Trần, lúc khiêng ra ngoài cứ như một dòng nước chảy, ước chừng có thể phủ kín cả đường Trường Ninh, những người đứng xem đều líu lưỡi không nói nên lời.

Mặc kệ người trong cuộc vui hay không vui, bất luận như thế nào Diệp Các Lão cũng phải gả cháu gái bảo bối một cách hết sức nở mày nở mặt.

Diệp Trần Trần ngồi giữa kiệu lễ, trong lòng nhớ lại chỉ thị tối cao gia gia dành cho nàng: không được để bị phế.

Nàng vuốt cái cổ đã bị mũ phượng ép tới đau nhức, thầm nghĩ gia gia thật sự rất hiểu mình.

Nhưng nếu người đã hiểu rõ nàng, cần gì phải đẩy nàng vào chốn hoàng cung ăn tươi nuốt sống người này.

Nghĩ đến hôn phu tương lai của mình, Diệp Trần Trần càng cảm thấy đau đầu. Bất luận từ phương diện nào mà nói, Hoàng thượng đều không phải là vị hôn phu lý tưởng trong lòng nàng.

Địa vị của nữ tử ở Đại Tề ngày nay cao hơn so với trước đây không ít, về mặt kén chồng nữ tử có một chút tự do. Diệp Trần Trần là hậu nhân của danh môn, gia gia là nguyên lão tam triều, còn là thái phó của Hoàng thượng, có học trò ở khắp nơi từ trong triều đến ngoài phố, phụ thân của nàng đang làm việc ở Lại bộ, nếu không có gì xảy ra sau này cũng sẽ vào Nội các. Vì vậy, ngoại trừ công chúa, thiên hạ này chỉ sợ không còn nữ tử nào khác có chỗ dựa nhà mẹ đẻ cao quý như nàng. Có chỗ dựa nhà mẹ đẻ như vậy, Diệp Trần Trần muốn chọn chồng như thế nào không được? Chỉ có điều, dù người nàng chọn là ai, cũng tuyệt đối sẽ không là Hoàng thượng. Nàng được nuông chiều đã quen, đến nhà chồng tiếp tục được sủng ái nuông chiều thì thật không còn gì tốt hơn, đương nhiên điều quan trọng nhất là phu quân không thể có tiểu thiếp. Những điều này, Hoàng thượng đều không làm được.

Hướng chi vị Hoàng thượng này từ khi lên ngôi liền không vừa mắt Diệp gia. Một người là cự thần quyền khuynh thiên hạ, một người là tân đế đã tâm bưng bưng, việc ngầm tranh chấp quyền lực đã bắt đầu, hiện tại nền móng của Hoàng thượng chưa ổn định không thể làm gì Diệp gia, không có nghĩa là tương lai cũng sẽ không động đến Diệp gia. Mặc dù lúc này nàng như hoa tươi rực rỡ phong quang vô hạn nhưng đến lúc Hoàng thượng tính sổ với Diệp gia, tám phần trước tiên sẽ khai đao với vị Hoàng hậu là nàng.

Càng nghĩ càng cảm thấy tương lai mình mù mịt, Diệp Trần Trần đành phải không suy nghĩ nữa, chống cảm ngủ gật. Buổi sáng trời còn chưa sáng đã bị bắt đi trang điểm, một thân áo mũ này vừa phức tạp vừa nặng, làm nàng mệt mỏi không chịu nổi, hiện tại thật sự là rất mệt.

Một giấc này là ngủ thẳng đến Khôn Ninh Cung, khoảng giữa đường như có ngừng tại cửa Càn Thanh một chút, nhưng nàng không có tỉnh lại. Lúc được diu vào phòng nàng vẫn còn đang mê ngủ.

Vì thế khi Kỷ Vô Cửu vừa đi vào buồng ngủ liền nhìn thấy Diệp Trần Trần đang ngáp một cái thật to.

Sắc mặt Kỳ Vô Cữu vốn âm trầm lại càng tối thêm. Dáng vẻ thế này, sao xứng làm Hoàng hậu. Lão gia hoả Diệp Tu Danh kia đúng là cao tay.

Ngáp xong, Diệp Trấn Trấn mới nhìn thấy Kỳ Vô Cữu. Nàng chậm rãi đứng dậy, hành lễ với hắn, “Tham kiến Hoàng thượng.”

“Hoàng hậu miễn lễ.” Tuy rằng vẻ chán ghét hiện rõ trên mặt, nhưng vẫn phải nói những lời cho hợp hoàn cảnh. Nói xong, Kỳ Vô Cữu ngồi xuống.

Ngon lửa từ cây nến đỏ có chữ Long Phượng Trình Tường mạ vàng khẽ lay động, chiếu lên khuôn mặt của hai người, một người mỹ như ngọc, một người đẹp như hoa, thật là xứng đôi.

Hai người bốn mắt nhìn nhau rồi cùng lúc quay mặt đi, đều không vừa mắt nhau.

Diệp Trấn Trấn tự rót cho mình chén rượu. Nghe nói động phòng sẽ rất đau nên nàng tính uống nhiều rượu một chút để tự gây mê mình, tốt nhất là say đến không rõ thần trí, như vậy chắc sẽ không cảm thấy đau.

Nhưng nàng vừa mới uống một ngụm, thì phát hiện Kỳ Vô Cữu đang nhìn mình chăm chăm. Diệp Trấn Trấn có chút ngượng ngùng, “Người muốn uống sao?” Nàng đặt chén rượu xuống, nâng bầu rượu muốn rót đầy một ly khác cho hắn. Nàng thầm nghĩ, vừa rồi là nàng quá nóng nảy, phải rót cho Hoàng thượng trước mới phải. Chỉ là vì nhìn hắn không vừa mắt nên quên mất.

Nhưng Kỳ Vô Cữu ngăn động tác của nàng lại. Hắn cầm chén rượu nàng đã uống qua, một hơi uống cạn.

“...” Rốt cuộc Diệp Trấn Trấn cũng nhớ ra mình đã quên cái gì, rượu hợp cần! Đêm tân hôn phu thê phải uống rượu hợp ản, chuyện này hỉ nương đã dặn nàng, nhưng quá trình thành thân quá rườm rà, cho nên nàng quên mất một hai việc cũng có thể lý giải được... phải không?

Kỳ Vô Cữu uống xong chén rượu này, liền rót đầy chén của mình, uống một hớp trước rồi đưa cho Diệp Trấn Trấn.

Diệp Trấn Trấn bắt đầu dĩ nhận lấy, dùng vẻ mặt ghét bỏ mà uống hết.

Kỳ Vô Cữu hừ lạnh.

Uống rượu hợp cần xong, việc cần làm kế tiếp có vẻ khá xấu hổ. Kỳ Vô Cữu ôm Diệp Trấn Trấn lên giường, cởi áo và thắt lưng một loạt. Nhưng ánh mắt Diệp Trấn Trấn nhìn hắn như muốn nói “ngươi là tên sắc lang vô sỉ” làm hắn không có cảm giác thích thú gì.

“Nhắm mắt lại.” Kỳ Vô Cữu ra lệnh.

Về mặt thấy chết không sờn nhắm chặt hai mắt của nàng vẫn làm hắn không nẩy lên chút ham muốn nào như cũ.

Cũng may Diệp Trấn Trấn rất xinh đẹp, sau khi nhắm mắt lại uy phong lúc bình thường không còn nữa, cũng có vài phần mềm mại đáng yêu.

Hơn nữa... đáng người cũng tốt, xúc cảm cũng tốt...

Nhưng kế tiếp, đột nhiên Diệp Trấn Trấn cảm thấy dưới thân có một trận đau đớn như bị xé ra, đầu óc còn chưa kịp suy nghĩ, thân thể đã phản ứng trước, nhắc chân đạp người đang làm đau nàng.

Oành!

Kỳ Vô Cữu ngồi dưới đất, ham muốn trên mặt chưa lui, trong mắt hiện lên chút mê man khó gặp.

Kỳ thật từ nhỏ Kỳ Vô Cữu được danh sư chỉ dạy, văn võ song toàn, nếu là lúc bình thường, bị người như Diệp Trấn Trấn tập kích, hoàn toàn có thể dễ dàng tránh thoát, chỉ là vừa rồi hắn đang tập chung làm loại chuyện đó...

“Làm càn!” Kỳ Vô Cữu kịp phản ứng rất nhanh, trầm mặt nhìn Diệp Trấn Trấn. Dù hắn giả bộ mặt than quen rồi, nhưng lúc này cũng không thể nào hoàn toàn ức chế tức giận, lồng ngực phập phồng kịch liệt, dường như tiếp theo có thể phun ra lửa.

Diệp Trấn Trấn quỳ gối trên giường, cố gắng hết sức làm mặt mình có vẻ chân thành, “Nô tì nhất thời lỗ mãng, vô ý mạo phạm Long thể, xin Hoàng thượng trách phạt!”

Trách phạt, trách phạt như thế nào? Loại tội danh này vừa lớn vừa nhỏ, tùy thuộc vào thái độ của Hoàng thượng mà thôi. Nhưng ngày đại hôn đầu tiên liền phạt nặng Hoàng hậu, chẳng khác nào trực tiếp đánh vào mặt Diệp Tu Danh – quả thật hắn rất muốn đánh, nhưng bây giờ còn chưa phải lúc.

Huống chi, đêm tân hôn thê tử đáp trượng phu xuống giường, loại chuyện mà làm náo loạn, chẳng lẽ rất đẹp mặt trượng phu sao...

Vì thế trong ánh mắt Kỳ Vô Cữu nhìn Diệp Trấn Trấn có thêm một tia rồi rắm.

Lúc này, bên ngoài truyền vào một tiếng hô cẩn thận “Hoàng thượng”, kéo hai người ra khỏi bầu không khí quỷ dị.

Người lên tiếng chính là đại thái giám bên người Kỳ Vô Cữu – Phùng Hữu Đức, từ lúc hắn còn là thái tử đã theo hầu hạ hắn, đến nay đã vài chục năm.

“Chuyện gì.”

“Hoàng thượng, vừa rồi thái giám ở Lộ Hoa Cung đến bẩm báo, Lệ phi nương nương vô ý té ngã, bị thương rất nghiêm trọng.”

Kỷ Vô Cữu thở dài một hơi, cảm giác khó chịu ở ngực rồi cuộc tấn công chút ít, “Bãi giá Lộ Hoa Cung.”

“Tuần chỉ.”

Lúc Kỷ Vô Cữu đi đến cửa phòng ngủ, mà xui quẻ khiến thế nào lại quay đầu nhìn Diệp Trăn Trăn trên giường, phát hiện nàng đang che miệng, ngáp một cái thật dài.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Vô Đức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Ngày đại hôn thứ hai, Diệp Trăn Trăn vẫn có rất nhiều việc phải làm, vừa phải đi bái tế tổ tông, vừa phải bái kiến Thái hậu, sau đó còn phải dẫn phi tần hậu cung hành lễ với Hoàng thượng. . . Đến khi nàng trở về Khôn Ninh Cung thì đã mệt đến mức bả vai đau nhức, hạ thân vẫn còn đau âm ỉ, nói chung là rất không thoải mái.

Cung nữ Tổ Nguyệt nhẹ nhàng đỡ vai cho nàng, một cung nữ khác là Tổ Phong dâng trà lên, Diệp Trăn Trăn uống một ngụm.

Tổ Nguyệt cùng Tổ Phong là nha hoàn hồi môn của nàng, từ trước khi nàng xuất giá đã theo hầu hạ bên cạnh nàng. Tổ Nguyệt làm việc cẩn thận chu đáo, Tổ Phong thì thông minh nhanh nhẹn, rất nhanh trí.

“Nương nương, hôm qua Hoàng thượng nghỉ ở Lộ Hoa Cung.” Tổ Nguyệt nói.

“Ừ.” Diệp Trăn Trăn đáp lời, không tỏ rõ ý kiến.

Tổ Phong bĩu môi, “Lệ phi kia thật to gan, chỉ ý vào vài phần cung chiêu của Hoàng thượng mà đã khiêu khích nương nương như vậy, thật sự là không biết tự lượng sức.”

“Ừ.”

Thấy thần sắc nương nương nhà mình có vẻ không tốt, Tổ Phong có chút lo lắng, “Nương nương, người cũng không thể cứ để cho người ta khi dễ như vậy được.”

Tổ Nguyệt thở dài, “Việc quan trọng nhất bây giờ là giữ chân Hoàng thượng. Lệ phi dám khiêu ngạo như vậy, không phải là do được thịnh sủng hay sao. Nương nương người. . .”

Diệp Trăn Trăn lắc đầu nói, “Lệ phi dám khiêu ngạo như thế vì phụ thân nàng ta Tô tướng quân hiện đang trấn ở Đôn Hoàng, đánh người Tây Vực.”

Thịnh sủng? Thật là tức cười. Nếu Kỷ Vô Cữu thật sự sủng ái nàng ta, sẽ không mặc kệ nàng ta gây thù chuốc oán khắp nơi trong hậu cung. Hiện tại điểm yếu của nàng ta càng nhiều, về sau phụ thân nàng ta sẽ càng bị bàn tán. Hiện nay phía bên Tây Vực đang không yên, những nơi vốn đã thần phục cũng bị kích động làm lòng người hoang mang. Biên cảnh lúc này là lúc cần dùng người, mặc dù Tô tướng quân không phải là danh tướng gì, nhưng tài năng hơn người, ngàn quân dễ được, một tướng khó cầu, có thể động viên bao nhiêu thì phải động viên bấy nhiêu, mà còn gì có thể động viên một đại thần tốt hơn việc cung chiêu nữ nhi của hắn đây.

Dường như Tổ Phong có chút khó chấp nhận lý do này, “Vậy Hoàng thượng. . .”

“Hoàng thượng bán thân cứu quốc như vậy, thật làm Bôn cung hết sức kính phục.” Diệp Trăn Trăn nói.

Một câu này của nàng chọc người ta cười không ngừng. Tổ Nguyệt thỉnh linh dừng động tác, đỡ vai Diệp Trăn Trăn, vừa cười vừa nói: “Hoàng hậu nương nương, sao người còn giống như trước kia vậy, bây giờ không thể như thế nữa. Những lời như vậy sau này ngàn vạn lần không nên nói, cẩn thận tai vách mạch rừng, nếu truyền tới tai Hoàng thượng, sợ là người lại bị gán tội bất kính!”

Diệp Trăn Trăn trầm nghĩ, vậy thì sao, hôm qua ta đã làm ra chuyện đại bất kính rồi.

Nghỉ ngơi một chút, liền có cung phi đến chính thức bái kiến Hoàng hậu, sau này mỗi ngày các nàng đều phải đến thỉnh an Hoàng hậu, sau đó được Hoàng hậu dẫn đầu đến Từ Ninh Cung thỉnh an Thái hậu.

Kỷ Vô Cữu năm nay mới hai mươi một tuổi nên phi tần của hắn cũng không nhiều, phân vị cao lại càng ít, hàng phi trở lên chỉ có Chính Nhị Phẩm Lệ Phi và Hiền Phi. Lệ Phi là thứ nữ của Tô tướng quân, vốn là tài nhân ở Đông Cung, sau khi Kỷ Vô Cữu lên ngôi nàng ta từng bước thăng cấp đến hôm nay. Còn Hiền Phi là đích nữ của Hộ Bộ thượng thư Phương Tú Thanh, hôm qua cùng vào cung với Diệp Trăn Trăn. Dựa theo tổ chế, đại hôn của Hoàng

thượng, sắc phong Hoàng hậu đồng thời phải sắc phong hai phi tử, hai phi tử này có thể là từ phi tần hậu cung tấn vị, cũng có thể là từ ngoài cung vào. Hiền Phi thuộc loại thứ hai.

Dưới phi vị, có ba Nhị Phẩm Tần gồm Trang Tần, Huệ Tần và Hi Tần; ba Chính Tam Phẩm Tiệp dư, hai Chính Tứ Phẩm Chiêu nghi, từ Chính Ngũ Phẩm Mỹ nhân trở xuống có mấy người nữa.

Những phi tần này, mỗi người mỗi vẻ, khiến người ta xem không hết. Xem ra khẩu vị của Kỳ Vô Cữu rất đa dạng.

Về mặt Diệp Trăn Trăn không biểu cảm, mắt phượng hơi nhú, quét một vòng qua những người bên dưới, một động tác thật bình thường nhưng mang theo quý khí và uy nghiêm trời sinh, ánh mắt nặng trĩu qua làm mọi người không khỏi cảm thấy kính nể.

Sau cùng, ánh mắt của nàng dừng trên người Lệ Phi. Thật ra nàng không muốn tra xét, nhưng hôm nay vị Lệ Phi này đến muộn, Diệp Trăn Trăn cảm thấy mình nên cho nàng ta một cơ hội giải thích.

Quả nhiên, Lệ Phi bắt đầu phân bua, “Thân thể nô tì không khỏe, vậy nên đến muộn, làm chậm trễ thời gian của Hoàng hậu nương nương, xin nương nương trách phạt.”

Diệp Trăn Trăn miễn cưỡng nói, “Lệ Phi không cần câu nệ, đều là vì hầu hạ Hoàng thượng, sao lại phải chịu phạt.”

Lệ Phi không nhìn ra một chút mất mát hay phần nộ nào trên mặt Diệp Trăn Trăn, lòng thầm kinh ngạc.

“Nương nương nói rất đúng.” Hi Tần có vẻ được sủng ái che miệng cười duyên, đôi mắt đẹp chuyển động, nhìn về phía Lệ Phi, “Muội muội nghe nói hôm qua tỷ tỷ vô ý té ngã, hiện giờ đã đỡ hơn chưa?”

“Hôm qua Hoàng thượng đã gọi Ngự y đến cẩn thận chữa trị cho Bồn cung, cũng không có gì đáng ngại, làm phiền muội muội lo lắng.” Lệ Phi cười nói.

“Tỷ tỷ bị thương, không vội mời Ngự y, ngược lại bẩm báo Hoàng thượng trước, hành sự thật đúng là cẩn thận.” Hi Tần nói xong, khoe mắt liếc về phía Hoàng hậu, phát hiện nàng buông mắt, trên mặt thần nhiên không có biểu cảm gì.

Những phi tần khác vui sướng nhìn Hi Tần châm ngòi chia rẽ Hoàng hậu cùng Lệ Phi trước mọi người, không hề nói chen vào. Trước khi Hoàng hậu tiến cung, Lệ Phi ngang tàng khắp hậu cung, hiếm khi có người dám đắc tội nàng ta, hiện giờ càng không có người nguyện ý đụng chạm đến việc xui xẻo này. Chỉ có Hi Tần gan lớn, vội vàng đứng ra tỏ rõ lập trường, một mặt dăm Lệ Phi kiêu ngạo hung hăng một cái, một mặt tỏ ý trung thành với Hoàng hậu, tiếc rằng dường như Hoàng hậu nương nương cũng không có ý tiếp nhận, chỉ ngồi xem cuộc vui mà thôi.

Hi Tần nhất thời có chút ngượng ngùng, nét mặt còn miễn cưỡng chịu đựng. Lúc này, Trang Tần – người luôn nghe lời Lệ Phi sai đâu đánh đó, mở miệng nói: “Hi Tần tỷ tỷ có chỗ không biết, Hoàng thượng đặc biệt phân phó thái giám cung nữ ở Lệ Hoa Cung, Lệ Phi nương nương có việc, nhất định phải lập tức bẩm báo. Lúc đó muội muội cũng có mặt, vì vậy biết được. Chắc hẳn tôi qua thái giám Lệ Hoa Cung cũng vì khó trái thánh ý, nhất thời không nghĩ nhiều, trước đi bẩm báo với Hoàng thượng. Về phần Hoàng thượng đến sớm hơn thái y, một là do Lệ Hoa Cung gần Khôn Ninh Cung, hai là trong lòng Hoàng thượng nghĩ tới thương thể của Lệ Phi tỷ tỷ nên nhanh chóng chạy đến.”

“Thật là một người khéo mồm khéo miệng.” Diệp Trăn Trăn mở miệng nhận xét, vẻ mặt tràn ngập khâm phục, dường như đây mới là trọng điểm nàng quan tâm.

“...” Trang Tần há miệng, thật sự không biết phải xem đây là lời khen ngợi hay trào phúng, nàng ta khoe khoang thông minh, hiện tại cũng không rõ tâm ý vị Hoàng hậu này.

Khuôn mặt Lệ Phi giãn ra, cười đến mức như hoa cánh khẽ run, “Đúng vậy, Trang Tần muội muội nói rất đúng. Thần thiếp không biết nô tài trong cung lại không biết cân nhắc như thế, càng không biết Hoàng thượng lại quan tâm thần thiếp đến vậy.” Nói gần nói xa không quên vạch vạ của Diệp Trăn Trăn.

Diệp Trăn Trăn có chút không kiên nhẫn. Nàng không trả lời mà hơi nâng cằm một chút. Tổ Nguyệt cực kì tinh mắt, lập tức đem đồ vật đã chuẩn bị tốt từ trước đến trước mặt Lệ Phi. Dựa theo thường lệ, phi tử hầu hạ Hoàng thượng hôm trước, hôm sau đều được Hoàng hậu thưởng một số thứ.

Đại hôn thì sao, Hoàng hậu thì sao, Hoàng thượng còn không phải nghỉ ở chỗ của ta... Nghĩ đến điều này, Lệ Phi vô cùng đắc ý, chăm chú nhìn vật Tổ Nguyệt nâng trên tay.

Vài món trang sức tinh mỹ, nhìn ra được Hoàng hậu ra tay bắt phàm, ngoài ra, còn có một con dương chi bạch ngọc...thiền thù*?

*con cóc

Thiền thù lớn bằng nắm tay, toàn thân tuyết trắng, đường nét điêu khắc ôn nhuận tinh tế, trông rất sống động. Bởi vì trông rất sống động, cho nên những mụn nhọt gập ghềnh trên lưng nó cũng được pho bày rất thực, làm cho người nhìn thấy buồn nôn một trận. Mắt thiền thù khảm hai viên hồng ngọc cỡ hạt đậu đỏ, ngưng tụ hào quang quý dị.

Thiền thù này vững vàng ngồi xổm giữa khay, hai mắt phát ra tia đỏ, như là vật sống. Lệ Phi cảm thấy da cánh tay mình khẽ run rẩy, hẳn là đã nổi lên một tầng da gà. Nàng ta có một loại ảo giác, dường như tà vật đang nhìn nàng chăm chăm, tiếp theo có thể sẽ nhảy lên mặt của nàng ta...

Nụ cười của Lệ Phi lập tức cứng đờ, “Hoàng hậu nương nương, đây là có ý gì?”

Diệp Trần Trần đáp, “Lệ Phi không biết sao, thêm thù nhiều con, lại có thể tự bảo phát tài, từ xưa đã là vật cát tường, hôm nay đem nó thưởng cho người, thật sự vô cùng thích hợp.”

Theo lý mà nói, phi tử sau khi thị tẩm được thưởng vật có ý chúc nhiều con thật sự là không gì tốt hơn, nhưng mà... vì sao là con cóc? Chẳng lẽ Hoàng hậu muốn nói đứa nhỏ do Lệ Phi nài sinh ra đều là con cóc sao?

Lệ Phi thật sự cười không nổi nữa, trên thực tế nàng cảm thấy hiện tại mình không trọn vẹn mắt coi như là đã rất có giáo dưỡng rồi. Nàng nhìn những mụn nhỏ nhô lên trên lưng thêm thù, vẻ mặt hiện lên biểu tình vô cùng khó xử, “Nhưng bảo vật quý giá thế này, thần thiếp sao xứng có được, vẫn nên...” Vẫn nên để dành cho chính Hoàng hậu người đi!

Diệp Trần Trần cắt ngang lời nàng ta, “Lệ Phi không cần cảm thấy áy náy, thứ này Bồn cung có rất nhiều, chưa có chỗ để cho bớt đi.”

Sắc mặt Lệ Phi lại biến đổi.

Tuy rằng trên mặt không có biểu hiện ra, nhưng trong lòng những người khác ít nhiều cũng có chút vui sướng khi người gặp họa.

Thứ Hoàng hậu không có chỗ để cho mà Lệ Phi lại xem như bảo vật, đây không phải rõ ràng nói cho người khác biết Lệ Phi người kiến thức hạn hẹp chưa biết sự đời sao. Huống hồ, đừng tưởng rằng Hoàng thượng sủng người là người thật sự có thể bay lên đầu cành làm phượng hoàng, đến chỗ của Hoàng hậu, người ta liền lấy thứ “chưa có chỗ để cho” gì đó đuổi cổ người như thường.

Lệ Phi tức tới mức cắn răng, lúc này hoa dung nguyệt mạo (mặt đẹp như hoa, như trăng) thoát nhìn có vẻ dữ tợn. Nàng ta đứng dậy, giọng nhẹ nhẹ run, “Tạ Hoàng hậu nương nương ân điển.

Trong Ngự thư phòng.

“Phụ ——“

Nghe thái giám quỳ bên dưới thật cẩn thận bẩm báo, Kỳ Vô Cữu không nhịn nổi, trà vừa uống vào miệng lại phun ra. Chất lỏng màu nâu điểm loang lổ trên tấu chương đang mở ra trên bàn, nội dung tấu chương là vị quan nào đó nói “Hoàng thượng tối qua nên ngủ với nữ nhân nào”, đem loại vấn đề này ra thân thiết thảo luận một phen.

“Nàng thật sự nói như vậy?” Kỳ Vô Cữu bình tĩnh nhận lấy khăn lau Phùng Hữu Đức dâng lên, lau miệng.

“Bẩm Hoàng thượng, nô tài dù chết trăm lần cũng không dám nói dối Hoàng thượng!” Tiểu thái giám bị phản ứng của Kỳ Vô Cữu dọa sợ không nhẹ, thân thể khẽ run run. Huống chi nội dung hán vừa bẩm báo, thật sự làm mất hết mặt mũi của Hoàng thượng, hình như hắn biết quá nhiều rồi...

“Trẫm đã biết. Người làm rất tốt, về sau làm việc cẩn thận một chút, không được để Hoàng hậu phát hiện.”

“Vì Hoàng thượng phân ưu là bổn phận của nô tài, nô tài nhất định không phụ sứ mệnh.”

“Được rồi, đều lui xuống đi.”

Bởi vì Kỳ Vô Cữu nói là “đều” lui xuống đi cho nên Phùng Hữu Đức rất thức thời cũng lui ra ngoài, lúc ra ngoài còn không quên cẩn thận đóng cửa. Hắn vừa đóng kín cửa xong, liền nghe bên trong truyền ra một trận âm thanh mảnh liệt của đồ sứ chạm xuống đất.

Xem ra Hoàng thượng giận đến mất bình tĩnh, Phùng Hữu Đức lắc đầu.

Trong Thư phòng, Kỳ Vô Cữu tức đến mức cười lớn. Dám nói Trẫm “bán thân cứu quốc”? Còn “hết sức kính phục”? Nữ nhân này thật là... thật là...

Kỳ Vô Cữu phát hiện mình vậy mà không tìm được một từ ngữ thích hợp để hình dung hành vi này của Diệp Trần Trần, xem ra nàng đã vượt xa nhận thức của người bình thường. Cuối cùng, hắn đột nhiên đập bàn, “Đúng là tìm chết!”

Bắt đầu từ lần gặp mặt đầu tiên của hai người tối qua, Diệp Trần Trần cứ một mực làm cho hắn không thoải mái, nghĩ đến vẻ mặt ghét bỏ khi nàng uống rượu hợp cần, lồng ngực Kỳ Vô Cữu lập tức nghẹn lại. Hắn là Hoàng đế, hắn muốn ghét bỏ nữ nhân nào thì ghét bỏ nữ nhân đó, nhưng bây giờ lại có nữ nhân dám ghét bỏ hắn.

Quả nhiên mỗi người mang họ Diệp đều cần bị trừng trị.

Chết cười với cụm từ “bán thân cứu quốc”:v:v

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Vô Đức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

Tuy rằng Kỳ Vô Cữu không muốn chấp nhận nhưng ở một mức độ nào đó, Diệp Trần Trần đã nói đúng chân tướng. Song, lòng tự tôn của Hoàng đế không cho phép Kỳ Vô Cữu thừa nhận mình vì muốn ổn định biên quan mà bán đứng thể xác, hẳn đành tự động không thèm đếm xỉa một phần sự thật.

Thế nhưng sự thật rất nhanh đã tìm đến tận cửa.

Lệ Phi đứng bên ngoài Ngự thư phòng, cung nữ sau lưng bụng một cái khay sơn hồng mạ vàng, trên khay là một cái bát có hoa văn cảnh sen quần quanh.

Phùng Hữu Đức khom người, cung kính nói, “Nương nương, Hoàng thượng đang phê tấu chương, người cứ giao đồ cho nô tài đi.” Sau đó thì người có thể đi rồi.

Lệ Phi đầu cúi rồi đi như vậy. Hôm nay nàng ta vốn định tìm Hoàng hậu điều võ dương oai, ai ngờ lại bị tổn thất lớn ở Khôn Ninh Cung, lúc ra về còn bị tiện nhân Hi Tần kia chết giẫm. Con tức này làm sao nàng ta có thể nhịn, bởi vậy liền tìm đến cáo trạng với Hoàng thượng.

“Canh sâm này là do đích thân Bồn cung nấu, Hoàng thượng vất vả vì việc nước, Bồn cung đương nhiên phải tận tâm hầu hạ. Không phiền công công hao tâm tổn trí, tự Bồn cung đưa vào là được rồi.”

Phùng Hữu Đức kín đáo ám chỉ vài câu, khổ nỗi Lệ Phi này không biết là nghe không hiểu thật hay giả vờ không hiểu, cứ muốn đi vào. Phùng Hữu Đức cũng không thể nói thẳng là hôm nay tâm tình Hoàng thượng không tốt, đang lúc căng thẳng, trong thư phòng truyền đến một giọng nói thanh lãnh*:

*thanh lãnh: trong trẻo nhưng lạnh lùng

“Bẩm Hoàng thượng...”

“Hoàng thượng, thần thiếp nấu bát canh sâm mang qua cho người đây.”

“Phùng Hữu Đức, để cho Lệ Phi vào.”

Lệ Phi nhận lấy cái khay trong tay cung nữ, kiêu ngạo nhìn qua Phùng Hữu Đức, xoay người chậm chậm bước vào thư phòng. Phùng Hữu Đức biết thân biết phận cúi đầu, không nói thêm gì nữa.

Kỳ Vô Cữu nhìn mỹ nhân khéo léo tươi cười đi tới, đem khay đặt lên bàn, mọi cử động đều mang theo một vẻ thanh tao tự nhiên, mỗi cái nhăn mày mỗi nụ cười đều lộ ra một cỗ phong lưu đa tình.

Kỳ thật cho dù không có Tô tướng quân, chỉ dựa vào mỹ mạo của mình, Lệ Phi cũng đủ tư cách làm sủng phi.

Huống chi nàng ta rất biết cách lấy lòng Kỳ Vô Cữu.

Nếu là lúc bình thường tâm tình Kỳ Vô Cữu không tốt, nhìn thấy Lệ Phi, đại khái cũng có chút nguôi giận. Nhưng hôm nay trong lòng hắn đầy vương mặc, nhìn thấy nàng ta thì vương mặc kia lại lớn thêm.

Lệ Phi đem canh sâm đến trước mặt Kỳ Vô Cữu, múc một muỗng nhỏ, cất lên giọng nói mềm mại, “Hoàng thượng, ngài nếm thử nha?”

Kỳ Vô Cữu uống một ngụm, trên mặt cũng không có chút ý cười nào, “Ái phi cực khổ rồi.”

“Vì Hoàng thượng làm những việc này, thần thiếp cảm thấy rất hạnh phúc.” Giọng nói Lệ Phi dịu dàng, có thể thấm vào xương cốt người ta.

Kỳ Vô Cữu nhẹ nắm tay Lệ Phi, nét mặt vẫn thản nhiên như cũ, “Trẫm biết.”

“Huống hồ,” Lệ Phi thuận thế ngồi vào lòng Kỳ Vô Cữu, hai tay ôm cổ hắn, dịu ngoan dựa vào ngực hắn, “Hoàng thượng ngày ngày lao tâm lao lực vì việc nước, mới thật sự là vất vả. Hoàng thượng, tuy rằng quốc sự quan trọng, nhưng người cũng cần bảo trọng thân thể nha.”

Từng chữ nồng tình mật ý, nhưng Kỳ Vô Cữu chỉ nghe được hai chữ: quốc sự. Vì vậy trong đầu của hắn liền xuất hiện bốn chữ to không hợp hoàn cảnh: bán thân cứu quốc.

“Trẫm còn phải phê duyệt tấu chương, ái phi về trước đi.” Kỳ Vô Cữu đẩy mỹ nhân mềm mại trong ngực ra.

“...Hoàng thượng?” Lệ Phi có chút sững sờ, không rõ thế này là sao, tình cảnh hiện tại cùng hiệu quả nàng ta mong muốn hoàn toàn trái ngược.

“Đúng rồi, về sau ái phi không cần đến Ngự Thư Phòng, nơi này vốn dĩ không phải chỗ nữ nhân nên đến.”

Lệ Phi cuồng quýt quỳ xuống, lúc ngẩng đầu lên trong mắt đã ngập nước, “Hoàng thượng, thần thiếp làm sai điều gì, kính xin Hoàng thượng nói rõ.”

Kỷ Vô Cữu lạnh lùng nhìn nàng ta, “Xem ra Trẫm đúng là súng nguoi quá mức rồi.”

Trong Khôn Ninh Cung, Diệp Trăn Trăn đang bày ra một bản vẽ. Nhìn kỹ, đây chính là bản vẽ cấu tạo hoả thương*, Diệp Trăn Trăn si mê nhẹ nhàng vẽ nên từng đường cong, ánh mắt càng ngày càng sáng.

*một loại súng cổ

Tổ Phong dùng đồ chặn giấy đè bốn góc bản vẽ, lo lắng hỏi: “Nương nương, người không sợ Lệ Phi cáo trạng với Hoàng thượng sao?”

Diệp Trăn Trăn chẳng hề để ý, “Cáo trạng? Ta đâu có làm gì sai.”

“Nhưng mà...”

“Hơn nữa,” nàng thu ánh mắt, ngẩng đầu nhìn Tổ Phong, “Cho dù nàng ấy không cáo trạng, Hoàng thượng cũng chán ghét ta thôi.”

“Nương nương, người không sốt ruột sao?”

“Ta gấp chứ, ta gấp sắp chết rồi,” Diệp Trăn Trăn chỉ vào bản vẽ, “Ta phải nhanh chóng vẽ xong cái này mới được!”

Tổ Nguyệt nhìn hai người các nàng, bắt đầu lắc đầu.

Lúc này, bên ngoài có tiếng hô lớn lạnh lạnh, “Hoàng thượng giá lâm——” vừa dứt lời, Kỷ Vô Cữu đã như con gió vào đến nơi. Hắn mặc thường phục màu vàng, trước ngực cùng góc áo thêu giao long cười mây, hoa văn tỉ mỉ phức tạp; đai ngọc bên hông thắt chặt, càng nổi bật lên đôi chân dài, dáng người cao ngất; khí phách toàn thân như chi lan ngọc thụ*, khiến cả gian phòng phát sáng.

*chi lan ngọc thụ: thời xưa chỉ sự cao thượng, tài đức

Diệp Trăn Trăn đứng dậy hành lễ với hắn, lòng thầm kinh ngạc, vị Hoàng đế này không có việc gì đến Khôn Ninh Cung làm chi chứ.

Ánh mắt Kỷ Vô Cữu quét một vòng quanh phòng, cuối cùng dừng trên bản vẽ. Hắn tưởng rằng Diệp Trăn Trăn đang viết chữ hoặc vẽ tranh, vừa bước đến nhìn, trên giấy vẽ là một cây điều súng*, mỗi bộ phận đều ghi rõ kích cỡ, bên cạnh còn vẽ thêm vài linh kiện. Súng này vốn là thu được từ cướp biển, sau khi được nhóm thợ vũ khí của Đại Tề cải chế, đã thử trang bị một ít tại Thần Cơ Doanh. Qua hơn nửa năm, Đề đốc chuyên môn của Thần Cơ Doanh đã viết một tấu chương nhiệt liệt khen ngợi nó. Vì vậy cách đây không lâu hắn lại hạ chỉ cho Công bộ Quân Khí Tư sản xuất thêm một lượng lớn.

*trong convert là súng mỏ chim, chắc là súng có cấu tạo giống mỏ chim nhỉ @_@

Kỷ Vô Cữu nheo mắt lại, “Bản vẽ này Hoàng hậu có được từ đâu.”

“Nhật.”

“Vậy sao? Nhật ở đâu?”

“Ngự hoa viên.”

“Ý của Hoàng hậu là, có quan Công bộ mang theo bản vẽ điều súng xông vào Ngự Hoa Viên, sau đó làm rơi lại?”

“...” Diệp Trăn Trăn nhìn không được khinh bỉ, thầm nghĩ, ý của ta là, bản lĩnh nói hưu nói vượn của ngài cao hơn ta nhiều.

Kỷ Vô Cữu gật gật đầu, làm như là thật, “Nếu Hoàng hậu nói như thế, vậy phòng trước cũng không sai. Đám Công bộ phế vật kia cũng nên chỉnh đốn rồi. Trẫm đây liền hạ chỉ xử lý nghiêm khắc.”

“Hoàng thượng!” Diệp Trăn Trăn cuốn quýt quỳ xuống, “Chuyện này cùng Công bộ không liên quan, Nhị ca ta cũng không liên quan.” Nhị ca nàng là Công bộ Thị lang, nếu Kỷ Vô Cữu mượn cơ này tiến hành chỉnh lý, bất luận như thế nào Nhị ca cũng bị liên lụy.

Kỷ Vô Cữu từ trên cao nhìn Diệp Trăn Trăn, sự thần phục của nàng làm hắn vừa lòng, hắn trừng mắt hừ lạnh, “Vậy bản vẽ này cuối cùng từ đâu mà đến? Đừng nói với Trẫm là tự nguoi vẽ đó.”

Về mặt Diệp Trăn Trăn đưa đám, “Chính là do ta tự vẽ.”

Ánh mắt Kỷ Vô Cữu chợt loé, cầm lấy bản vẽ kia xem qua lần nữa, nhìn kỹ mới phát hiện, điều súng này tuy vẽ rất có khuôn có dạng nhưng nét bút có chút không thạo, một số chi tiết cũng không chính xác, vừa nhìn là biết do người mới làm. Nhưng mà ——

“Nguoi làm sao vẽ ra được, phỏng theo từ nơi nào?”

“Không phải về, làm ta trộm điều sủng của biểu ca, tự mình tháo rời ra, “Diệp Trăn Trăn khựng lại một chút, nhìn ánh mắt hơi nheo đầy nguy hiểm của Kỹ Vô Cữu, “Sau đó ta lên trả lại!”

“Biểu ca?” Kỹ Vô Cữu nhướn mày. Hắn đương nhiên biết biểu ca của Diệp Trăn Trăn là ai, Thống lĩnh Đại nội thị vệ Lục Ly, hầu như mỗi ngày đều xuất hiện trước mặt hắn, muốn không chú ý cũng khó. Lục Ly xác thực là có điều sủng, như thể Diệp Trăn Trăn vừa kéo được Nhị ca nàng khỏi liên quan, Lục Ly cũng không vì vậy mà bị định tội, mặc kệ Diệp Trăn Trăn có nói thật hay không, nàng thật rất thông minh.

Kỹ Vô Cữu lại không có ý bỏ qua cho nàng, ngón tay thon dài chỉ chỉ vào bản vẽ, “Nói như vậy, người quả thật đã lừa Trẫm.”

“Hoàng thượng, thần thiếp biết sai rồi!” Diệp Trăn Trăn có chút sợ hãi, tội khi quân này nàng gánh không nổi.

Nhìn Diệp Trăn Trăn lo sợ, tâm tình Kỹ Vô Cữu hơi khá hơn một chút, “Nể tình người vi phạm lần đầu, Trẫm tạm thời không so đo, người nhớ cho kỹ, nếu lần sau còn tái phạm, phạt luôn hai tội.” Trong lòng Kỹ Vô Cữu thầm tính toán, Diệp Trăn Trăn sống sau xô sóng trước, với tốc độ này, có lẽ không lâu nữa nàng về vượt qua gia gia mình.

“Tạ ơn Hoàng thượng.” Diệp Trăn Trăn vô cùng chân thành ngược lên nhìn hắn.

“Tốt lắm, bình thân.” Kỹ Vô Cữu nói xong, tiếp tục cúi đầu nghiên cứu bản vẽ điều sủng kia.

Diệp Trăn Trăn ngồi đối diện, không biết trong đầu hắn có dự tính gì. Nàng lo lắng nhìn hắn. Hắn cúi nửa đầu, từ góc độ của nàng có thể nhìn thấy sống mũi cao thẳng, mi thanh mục sáng*, vầng trán cao rộng, là tướng mạo vô cùng tôn quý; mắt thỉnh thoảng lại nháy một cái, lông mi dài rậm kết hợp cùng mí mắt nâng lên hạ xuống, như là cánh bướm nhấp nháy; da thịt trên mặt như mỹ ngọc, trắng nõn nhẵn nhụi.

*mi thanh mục sáng: lông mày rõ ràng, mắt sáng

Con người không xứng với vẻ ngoài. Diệp Trăn Trăn bĩu môi.

“Tranh của người vẽ sai rồi.” Kỹ Vô Cữu đột nhiên nói.

“Chỗ nào?” Diệp Trăn Trăn nghiêng người về phía trước, nhíu mày nhìn bản vẽ. Đường cong trước ngực không cẩn thận đẩy cái chặn giấy làm nó dôi đi cả tắc, nàng cũng không biết.

“...” Kỹ Vô Cữu mấp máy miệng, dời mắt, “Rất nhiều chỗ.”

Diệp Trăn Trăn có chút nhụt chí. Bản vẽ này nàng đã sửa rất nhiều lần mới thấy vừa lòng, tưởng rằng cuối cùng có thể thi công, ai ngờ lại còn kém xa lắm.

Kỹ Vô Cữu ngữ khí ôn hoà, “Không sao, chỗ Trẫm có bản cấu tạo chính xác.”

Ánh mắt Diệp Trăn Trăn sáng lên, “Hoàng thượng ngài sẽ cho ta xem chứ?”

Kỹ Vô Cữu cười híp mắt đáp: “Đương nhiên sẽ không.”

Diệp Trăn Trăn rớt cuộc hiểu được, hắn tới nơi này chính là muốn kích động nàng.

Nhìn biểu cảm Diệp Trăn Trăn như ăn phải con ruồi, tâm tình Kỹ Vô Cữu lại khá hơn chút nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Vô Đức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Sau khi ra khỏi Khôn Ninh Cung, sắc mặt Kỹ Vô Cữu rớt cuộc không còn khó coi nữa. Trong lòng Phùng Hữu Đức cảm thấy lạ, hôm qua nét mặt Vạn Tuế gia lúc rời Khôn Ninh Cung quả thật dọa người, hắn còn tưởng rằng Hoàng thượng rất chán ghét vị Hoàng hậu nương nương này, hôm nay nhìn lại, hình như không đúng lắm.

Quả thật hắn không hiểu được tâm tư nam nhân nhà. Phùng Hữu Đức trầm nghĩ.

Nếu Phùng Hữu Đức biết Hoàng thượng vui vẻ là vì Hoàng hậu nương nương thực không vui, không biết sẽ có cảm tưởng gì nữa.

Trước bữa tối, Phùng Hữu Đức nâng khay đựng bảng tên cung phi quá đỉnh đầu, “Hoàng thượng, mời người lật bài từ*.”

*thẻ bài

Ánh mắt Kỹ Vô Cữu quét một vòng qua các bảng tên, tay dừng trên thẻ ghi “Tô Nhu Chi” một chút, cuối cùng dời đi, lật “Phương Lư Nguyệt”.

Phùng Hữu Đức cung kính lui ra, xoay người phân phó nô tài đi Yêu Nguyệt Cung truyền chỉ, hôm nay Hiền Phi thị tẩm.

(tên tẩm cung của bà Phương Lư Nguyệt này nghe cứ như động yêu quái á)

Trong tên Hiền Phi có chữ “Nguyệt”, cộng thêm khí chất trong trẻo xuất trần như tiên tử trên cung trắng nên được ban cho Yêu Nguyệt Cung, đây là do đích thân Hoàng thượng ban thưởng, là việc vô cùng vinh quang, nhưng cũng vì vậy mà vô tình phạm tặc danh.

Giữa Hiền Phi và Kỹ Vô Cữu, còn có một đoạn chuyện xưa.

Năm đó Diệp Các lão muốn gả cháu mình cho Kỹ Vô Cữu, Kỹ Vô Cữu tìm đủ cách từ chối đều không được, sau đó liền dùng kế hoãn binh, nghĩ dùng danh nghĩa chịu tang cha kéo dài cuộc hôn nhân này. Kỹ Vô Cữu muốn tự chọn Hoàng hậu, không mong đợi đối phương có thể giúp hắn kiềm chế Diệp gia, nhưng ít nhất cũng không bị Diệp Tu Danh khống chế. Lúc đó Phương Tú Thanh là người tài trí mưu lược kiệt xuất, vừa mới xuất hiện trên quan trường, tuy không có thanh thế to lớn bằng Diệp Tu Danh, nhưng cũng có một số người vây quanh ông ta. Từ khi ông ta vào Nội các, có nhiều chủ trương không hợp với Diệp Tu Danh, Diệp Tu danh liền nhìn hắn không vừa mắt.

Kỹ Vô Cữu quan sát một thời gian, nghĩ như thế nào cũng thấy nữ nhi của Phương Tú Thanh cùng hắn hẳn là một cặp trời định, có ý cưới Phương Lư Nguyệt làm Hoàng hậu, vì vậy thử thăm dò Phương Tú Thanh mấy lần. Phương Tú Thanh thường xuyên bị Diệp Tu Danh làm khó dễ, đương nhiên cũng hi vọng lão gia hoả này sớm ngày rút dài, do đó rất vui mừng đáp ứng hôn sự này.

Đáng tiếc, có một người không đáp ứng.

Diệp Tu Danh làm sao có thể chịu được cảnh tiểu Hoàng đế cùng Phương Tú Thanh mất đi mà lại dưới mắt mình, xem ông ta như người chết hả. Vì thế ông ta phát động ngôn quan mỗi ngày dâng tấu chương, nội dung chính của tấu chương đều là một câu: Hoàng thượng không cưới Diệp Trần Trần thiên lý không dung.

Sau đó ông ta còn tìm người ở đủ mọi tôn giáo xem bát tự cho Kỹ Vô Cữu và Phương Lư Nguyệt, kết quả xem được có ba loại: bát tự không hợp; bát tự thật không hợp; bát tự cực kì không hợp...

Một đạo sĩ rất có tài văn chương đem hậu quả nghiêm trọng của việc Kỹ Vô Cữu thành hôn cùng Phương Lư Nguyệt liệt kê cận kề, tập hợp rất nhiều hoà thượng đạo sĩ và một số giáo sĩ Tây Dương đồng ký tên, dâng lên cho Kỹ Vô Cữu. Đại tể ngôn lộ cõi mớ*, dân gian dâng thư** lên cũng không ít, nhưng đây là lần đầu tiên hoà thượng, đạo sĩ, giáo sĩ liên hợp khởi xướng dân gian dâng thư.

*ý nói dân chúng có quyền tự do phát biểu

**dân chúng dâng thư lên triều đình để bày tỏ quan điểm chính trị

Tuyên bố máu chảy đầm đìa kia thật làm người xem khiếp vía, Kỹ Vô Cữu tức giận tới mức vỗ bàn, “Chẳng lẽ Trẫm cưới thê tử còn có thể tạo ra thiên tai dị tượng hay sao!”

Thật khéo làm sao, sau ngày hắn nói lời này, Đại Đồng phát sinh động đất lớn, ở kinh thành cũng cảm giác được mặt đất lung lay, tấu chương báo cáo tình hình tai nạn từ tám trăm dặm khẩn cấp đưa tới kinh thành vào tối hôm đó, sáng ngày tiếp theo thì Kỹ Vô Cữu hoàn toàn thấy được sức chiến đấu thực sự của nhóm ngôn quan* Đại Tể. Đám người có quan hệ mật thiết với Diệp Tu Danh thì khỏi phải nói rồi, chỉ thiếu bước chỉ vào mũi Kỹ Vô Cữu mắng hắn hôn quân hại nước; còn những người cương trực khinh thường kẻ thân cận với Diệp Tu Danh, lúc này thấy sự thật như vậy cũng dần có chút dao động, mắng theo vài câu. Mặc kệ nhóm ngôn quan có chính kiến khác nhau thế nào, mắng Hoàng đế là việc yêu thích chung của bọn họ.

*quan văn

Kỹ Vô Cữu bị mắng chỉ nghĩ vớ ngay lấy dao chém hết một đám bọn họ, nhưng trên mặt vẫn phải làm bộ nghiêm túc nghe ý kiến, thiếu niên thiên tử 18 tuổi năm ấy cuối cùng phải thẳng cổ, cắn răng nói: “Có câu ‘thiên hành hữu thường, bất vi nghiêu tồn, bất vi kiệt vong’*. Ngọc Hoàng đại đế của các ngươi sẽ không để ý Trẫm cưới ai làm thê đâu. Ý Trẫm đã quyết, các vị ái khanh không cần khuyên nữa. Bãi triều!” Nói xong không để ý tiếng lủi rủ dưới triều, phát tay rời đi.

*thiên nhiên đất trời có quy luật vận hành riêng, sẽ không vì vua Nghiêu sáng suốt hay vua Kiệt bạo tàn mà thay đổi (vua Nghiêu: tên vị vua trong truyền thuyết thời xưa, là một minh quân; vua Kiệt: cuối triều Hạo Trung Quốc, tương truyền là một tên bạo chúa)

Ngày thứ ba sau khi hắn nói lời này, có nhật thực...

Đây không tính là trùng hợp, vì ngày giờ cụ thể xảy ra nhật thực đã được Khâm Thiên Giám tính ra từ trước và trình báo cho Hoàng đế. Việc này hẳn, các đại thần, thậm chí lão thất phu Diệp Tu Danh kia đều biết, nhưng đông đảo quần chúng lại không hiểu rõ loại hiện tượng thiên văn thần bí này; hơn nữa một phần có lẽ vì bản thư dự đoán bát tự kinh hồn kia đã bị truyền đọc rộng rãi, lão đạo sĩ “tài hoa trí tuệ” cũng nhờ đó mà một bước thành danh, khắp nơi loan tin sau khi Hoàng đế cưới Phương Lư Nguyệt sẽ phát sinh đủ loại hung hiểm, cho nên rất nhiều người dân tự động đứng về phía Diệp Tu Danh, kiên định không dời chỉ trích Hoàng đế khur khur cổ chấp hại nước hại dân. Chính đàn* mấy trăm năm sau lưu hành một câu nói để mô phỏng, ti lệ

dân ý ủng hộ Kỹ Vô Cữu đã hạ xuống điểm thấp nhất trong lịch sử.

*giới chính trị

Hiệu quả này ngay cả Diệp Tu Danh cũng không đoán trước được, song ông ta vui như mò cò.

Giữa tiếng mắng chửi từ triều đình và dân gian, Kỹ Vô Cữu đành phải chặt đứt ý nghĩ cưới Phương Lư Nguyệt, ngoan ngoãn đợi hết kỳ chịu tang liền cưới Diệp Trần Trần vào cung.

Phương Tử Thanh là người thông minh, ông ta tỏ ý với Kỹ Vô Cữu: nữ nhi của ông cho dù không được làm vợ cả của hần nhưng cũng có thể làm vợ nhỏ.

Hơn nữa Phương Lư Nguyệt tâm tư thấu đáo, làm việc cẩn thận, tính cách ôn nhu khéo hiểu lòng người, bộ dạng cũng rất xinh đẹp, nữ nhân như vậy vào hoàng cung không được sủng ái thì thật là không thể nói nổi. Và lại, Hoàng thượng liền thù cùng ông ta là chuyện ván đã đóng thuyền, cho nên nhất định sẽ không bạc đãi nữ nhi của ông ta.

Kỹ Vô Cữu cũng cảm thấy chủ ý này thật tốt. Vì thế lúc cưới Diệp Trần Trần thuận tiện đưa Phương Lư Nguyệt tiến cung.

Đây là một phương án điều hoà, thế lực khắp nơi đều tỏ vẻ đồng ý với kết quả này.

Đó là lí do mà Diệp Trần Trần cho rằng hôn sự của nàng căn bản là một bi kịch, cũng không ưa thích nổi Kỹ Vô Cữu. Về phần Kỹ Vô Cữu, hần hoàn toàn xem Diệp Trần Trần như đại diện của Diệp Tu Danh, có thể nói hần chán ghét Diệp Tu Danh bao nhiêu thì cũng chán ghét Diệp Trần Trần bấy nhiêu.

Theo mạch này mà suy nghĩ, không khó đoán ra thái độ của Kỹ Vô Cữu đối với Phương Lư Nguyệt.

Đương nhiên là thích rồi.

Dùng xong bữa tối, Kỹ Vô Cữu phê tấu chương một lát mới đến Yêu Nguyệt Cung. Hiền Phi đã sớm chờ trước cửa, một bộ bạch y tung bay trong gió đêm, tóc dài đen như mực mềm như tơ tuyền vẫn lên, được cố định bởi một cây trâm bạch ngọc băng liên, không trang điểm đánh phấn. Tối nay ánh trăng sáng trong, dưới ánh sáng như lụa mềm ấy, đôi mắt đẹp của nàng ta như hồ nước mùa thu, da thịt hơn cả sương tuyết, y phục trắng bông bành, bước chân liên tục nhẹ nhàng, phảng phất như tiên giáng trần, làm cho người ta không thể dời mắt.

Kỹ Vô Cữu gặp qua không ít mỹ nữ, lúc này vẫn giữ được bình tĩnh. Hần tiến lên phía trước nắm lấy tay Hiền Phi, chỉ cảm thấy bàn tay trong tay mình lạnh buốt như ngọc. Kỹ Vô Cữu cười nói, “Trời giá rét, ái phi không cần ra nghênh đón, mau vào trong sưởi ấm thân mình đi.”

Hiền Phi mặt phấn e thẹn, được hần ôm bước vào phòng. Sau khi Kỹ Vô Cữu ngồi xuống, lại kéo Hiền Phi ngồi vào trong lòng hần, cung nữ thái giám thấy thế vội vàng lui ra ngoài.

Kỹ Vô Cữu cùng Hiền Phi nói chuyện một lát. Sự ôn nhu săn sóc từng li từng tí của Hiền Phi không giống với Lệ Phi; sự săn sóc của nàng ta đến từ tâm tư thấu đáo trong trẻo. Kỹ Vô Cữu nói câu trước, nàng ta liền biết nên nói câu kế như thế nào, chỉ nói hai ba câu đã làm cho đối phương thấy trong lòng vô cùng khoan khoái. Kỹ Vô Cữu là Hoàng đế, hần đến hậu cung bắt quá cũng vì thả lỏng tâm tư, nếu có nữ tử có thể làm cho tâm tình hần thoải mái, hần cũng không tiếc rẻ vài lời ngon tiếng ngọt.

Nhưng Hiền Phi da mặt mỏng, Kỹ Vô Cữu nói hai ba câu thân mật khăng khít đã chọc nàng ta đỏ mặt, thẹn thùng không nói nên lời. Ngón trỏ của Kỹ Vô Cữu nhẹ nhàng cầm nàng ta, nhìn nàng ta bởi vì khấn Trương mà không ngừng nhấp nháy môi anh đào, khẽ cười một tiếng, khẽ sát vào.

Bầu không khí vừa vặn tốt, đến lúc làm chính sự rồi.

Sáng sớm ngày kế tiếp, lúc Phùng Hữu Đức kêu Kỹ Vô Cữu thì Hiền Phi cũng tỉnh. Nàng ta gầy dựa muốn đứng dậy hầu hạ, khổ nỗi thân thể thật sự không có sức, vô ý lại nằm phịch xuống giường.

Kỹ Vô Cữu đề nàng ta lại, “Thân mình nàng không thoải mái, vẫn nên nghỉ ngơi nhiều một chút, không cần để ý những nghi thức xã giao kia” suy nghĩ một chút, lại nói, “Hôm nay cũng đừng đi Khôn Ninh Cung thỉnh an.”

Hiền Phi cảm kích nhìn hần đầy thâm tình, hần cúi đầu hôn vào giữa chân mày nàng ta, “Trẫm phải đi rồi, lâm triều xong sẽ trở lại thăm nàng.”

Hiền Phi ngủ thêm một lát cũng rời giường, dùng qua bữa sáng thì đến Khôn Ninh Cung như trước. Tuy rằng có lời ân điển của Kỹ Vô Cữu, nhưng nàng ta xưa nay làm việc cẩn thận, không muốn bị người khác nắm nhược điểm, huống chi như vậy cũng có thể thu được một cái thanh danh hiền đức, sao lại không làm.

Nàng ta đến Khôn Ninh Cung không sớm cũng không trễ, người cuối cùng đến theo lệ chính là Lệ Phi.

Lệ Phi vừa ngồi vào chỗ, Hi Tần liền cười nói: “Lệ Phi tỷ tỷ có chuyện gì quần chân vậy? Hôm qua không nghe nói Hoàng thượng đòi giá Lộ Hoa Cung nha?” Một trận chế giễu thật rõ ràng, vài phi tử có phân vị thấp thiếu chút nữa nhin không được cười ra tiếng, cuống quýt dùng khăn tay che miệng.

Người này quả nhiên có tuyệt chiêu. Chỉ hai câu ngắn ngủn là có thể đồng thời chọc giận cả Hoàng hậu cùng Lệ Phi, lại làm Hiền Phi sinh lòng cảnh giác với Lệ Phi, có lẽ còn có thể khiến Hoàng hậu nương nương sinh lòng ghen tỵ với mị lực của Hiền Phi.

Diệp Trăn Trăn bắt đầu đi thờ dài, Hi Tàn này thật là một nhân tài.

Lệ Phi quả nhiên không phụ sự mong đợi của mọi người mà tức giận, nàng ta nhìn lướt qua Hiền Phi, hừ lạnh, “Hoàng thượng bắt quá là muốn thử thứ mới mẻ thôi!”

Diệp Trăn Trăn lại bóp trán, người này sao lời gì cũng dám nói như thế. Không nói đến việc nàng ta và Hiền Phi cùng là Chính Nhị phẩm, cho dù là một tiểu chủ có phẩm cấp bất kì, bị nàng ta hạ thấp trước mặt mọi người, chắc chắn cũng ghi hận trong lòng, không biết sẽ tìm cơ hội trả thù lúc nào đâu. Người trong thâm cung đều cho là thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện, chỉ sợ gây thù hằn quá nhiều, Lệ Phi này thì ngược lại, luôn chủ động bôi móc kẻ địch, nàng ta thấy cuộc sống quá yên tĩnh rồi hà.

Diệp Trăn Trăn nhìn về phía Hiền Phi, thấy nàng ta sắc mặt như thường, chỉ là ngón tay dùng sức nắm góc áo, xem ra kiềm chế rất tốt. Diệp Trăn Trăn gật gật đầu, người này còn có chút đáng xem. Nàng chuyển ánh mắt, nhìn Lệ Phi, cười nói: “Lệ Phi nói rất có lý. Hoàng thượng nghĩ mùa nào thức nấy tươi, cũng bắt quá là vì có người đã không còn mới mẻ nữa.”

Lệ Phi biến sắc, vừa muốn nói chuyện, lại bị Trang Tàn giật tay áo. Trang Tàn cười, quét qua mọi người một vòng, “Hoàng hậu nương nương quả nhiên chân thành thẳng tính, người sáng khoái nói chuyện cũng sáng khoái. Chỉ là nói như vậy, khó tránh làm các vị tỷ muội thất vọng đau khổ, xuyên tạc ý nương nương.” Ý tại ngôn ngoại*, người nói Lệ Phi không mới mẻ, như vậy trong cung này ngoài Hiền Phi, mọi người đều không mới mẻ, một câu này của người đã kéo tất cả mọi người vào rồi.

*ý ở ngoài lời: chỉ những điều hàm ý, không nói ra trực tiếp, người nghe phải tự suy ra mà nghĩ lấy.

“Người mới có cách xử thế của người mới, người cũ có tình bạn cố tri là chỗ dựa. Muốn Bồn cung nói, việc mới cũ này cũng không có gì ghê gớm, quan trọng chính là nhìn rõ tình thế, đợi đúng chỗ. Ý vào mình có chút phân lượng mà vội vàng hốt hoảng xung phong đi đầu, kết cục thường không tốt.” Diệp Trăn Trăn kỳ thật rất thích xem diễn, hôm nay tích cực tham dự, cũng vì cảm thấy Lệ Phi giận dữ rất thú vị, muốn chọc tức nàng ta một hồi. Chỉ là Trang Tàn này cũng quá không thức thời, nhất định muốn cãi lại nàng. Cho nên mới nói, nàng chán ghét người nhanh mồm nhanh miệng.

Trang Tàn còn muốn nói chuyện, Diệp Trăn Trăn lại giơ tay, để Tổ Nguyệt bưng phần ban thưởng cho Hiền Phi tới.

Mấy món trang sức tinh mỹ cùng với một con... thêm thù.

Lần này là bằng chứng phi thủy, trong suốt, phần chạm trổ không cần phải nói, chạm vào trơn bóng mát lạnh, nếu nhắm mắt lại sờ cũng có thể làm người thích.

Hiền Phi so với Lệ Phi bình tĩnh hơn nhiều, nói cảm ơn liền ra lệnh cho người thu vào. Bởi vì biểu lộ của nàng ta vô cùng bình tĩnh, tâm tư chế cười của mọi người cũng hơi nhạt đi.

Buổi tốt hôm đó, Kỹ Vô Cữu lại lật bài từ Hiền Phi.

Vì vậy sáng sớm ngày kế, Hiền Phi lại thu được một con thêm thù từ chỗ Hoàng hậu.

Đợi đến lúc này, mọi người mới giật mình nhận ra, câu nói trước kia của Diệp Trăn Trăn “Thứ này Bồn cung có rất nhiều, chưa có chỗ để cho bớt đi.” có lẽ không phải vì kích thích Lệ Phi mà là một lời nói thật.

Ý nghĩ này được chứng thực trong hơn hai tháng kế tiếp.

Đôi lời của người edit:

Hức hức, làm chương này ta bị ức chế a. Vì ta cuồng sạch cơ mà làm trúng ngay bộ thể này. Có chuẩn bị tâm lý rồi mà vẫn thấy tức. Nhưng thôi, an ủi là về sau anh hoàng thượng này sẽ bị trả báo

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Vô Đức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Thái hậu nương nương không thích Diệp Trăn Trăn lắm. Người ngoài có lẽ không nhìn ra, nhưng Diệp Trăn Trăn có thể cảm nhận được. Kỳ thật người biết chút chuyện xưa cũng có thể đoán được, nhà mẹ đẻ của Thái hậu nương nương là Hứa thị cũng từng rất có thế lực, nhưng sau này... bị Diệp Tu Danh chinh lý thật ngoan độc.

Khi đó Diệp Tu Danh cũng không hoàn toàn là vì quyền lợi cá nhân. Lúc ấy Hứa thị như một gốc đại thụ trăm năm, cành lá rậm rạp. Trong tộc có nhiều người giữ chức vụ quan trọng, đông khi liên chi*, tạo thành một đảng phái rất lớn trên triều, ngay cả Tiên hoàng khi làm việc cũng phải nghĩ đến cảm nhận của bọn họ trước. Diệp Tu Danh thấy chướng mắt nên đã liên hợp với Tiên hoàng tu bổ cành lá cho cây đại thụ này một phen. Trận tranh đấu kia, tuy không xảy ra án mạng nhưng làm cho cả tộc Hứa thị tổn thất nặng nề, đến nay vẫn chưa khôi phục lại.

*so sánh anh em trong một nhà thân thiết, gắn bó như chân với tay

Mà hiện giờ Diệp thị giống hệt Hứa thị xưa kia. Lịch sử giống như một bánh xe vĩ đại, nó không chỉ tiến về phía trước mà còn lần lượt lặp lại những chuyện từng phát sinh.

Cho nên mấy ngày nay Diệp Trăn Trăn đến Từ Ninh Cung thỉnh an thì thái độ của Thái hậu đối với nàng đều nhân nhật. Đương nhiên, sự lãnh đạm này che giấu trong tính cách thanh tịnh thường ngày của bà, làm cho người ta không dễ phát hiện.

Nhưng Thái hậu nương nương dường như rất thích Hiền Phi, nàng vốn tích chữ như vàng* nhưng mỗi khi cùng Hiền Phi trò chuyện đều nói nhiều hơn vài câu, người ngoài nhìn vào có thể thấy ngay.

*ý chỉ người kiệm lời, ít nói

Đúng vậy, trước được Hoàng thượng sủng ái, giờ lại có Thái hậu nương nương chiếu cố, Hiền Phi này vừa mới tiến cung vài ngày đã là người chạm tay có thể bỏng*, đợi một thời gian nữa...

*ý chỉ người có thế lực lớn

“Đợi một thời gian nữa, nương nương chẳng phải sẽ bị nàng ta ức hiếp lên đầu sao!” Về mặt Tổ Phong nghiêm nghị. Nàng nhìn hồi lâu mới nói được hàm súc như thế, dù sao những lời như “bị đoạt phượng ấn” này thật sự không được may mắn.

Diệp Trăn Trăn đang ngồi trước gương để Tổ Nguyệt giúp nàng tháo trang sức, nghe vậy nhìn thoáng qua Tổ Phong, nàng ấy đang thêm mọng điềm hương* vào lư hương, lông mày nhíu chặt làm người ta nhìn liền muốn tách ra giùm nàng.

*hương liệu giúp ngủ ngon

“Ta nói này, tính tình của ngươi cũng nên sửa một chút, chuyện này đâu có gì lớn.” Diệp Trăn Trăn cười nói.

Tổ Phong nóng nảy, “Nương nương, là người bị khi dễ, sao đảo ngược lại khuyên bảo nô tỳ?”

Tổ Nguyệt nói: “Nương nương, lời của Tổ Phong mặc dù không xuôi tai nhưng cũng có lý. Người cũng nên để tâm Hoàng thượng...”

“Được rồi, được rồi.” Diệp Trăn Trăn vừa nghe đến hai chữ này liền thấy phiền, “Đang yên đang lành sao lại nhắc tới hấn. Ngày mai là Trung thu, ta muốn ăn bánh trung thu nhân sen.”

Tổ Phong còn muốn khuyên, Tổ Nguyệt đã liếc mắt với nàng, hai người chỉ đành nói tiếp chủ đề bánh trung thu, đỡ Diệp Trăn Trăn vô cùng vui vẻ mà đi ngủ.

Sau khi Diệp Trăn Trăn ngủ, Tổ Nguyệt cùng Tổ Phong ở gian ngoài nói chuyện, giọng nói ép tới mức thấp nhất.

“Ngày mai chính là Trung thu, theo lệ, mỗi tháng mừng một và rằm, Hoàng thượng đều sẽ đến Khôn Ninh Cung. Chúng ta cần phải chuẩn bị thật tốt, trăm ngàn lần không thể theo tính tình của nương nương.”

“Chính là, ta nghe nói mỗi năm vào dịp này, nương nương các cung đều đích thân làm bánh trung thu dâng lên Hoàng thượng để bày tỏ tâm ý. Hoàng hậu nương nương của chúng ta...”

“Đừng có nhắc đến tự làm, tay nghề của Hoàng hậu nương nương người không phải không rõ. Biểu thiếu gia từng nói, ăn phải đồ người nấu thì chỉ muốn chết thôi, nếu chúng ta đem bánh trung thu người làm dâng cho Hoàng thượng, chuẩn bị không tốt chính là tội lớn!”

“Nhưng mà...”

Lúc này Diệp Trăn Trăn đang nằm trên giường, mắt mở to. Bởi vì ban ngày ngủ nhiều một chút, cho nên bây giờ hơi mất ngủ. Lỗi tai nàng rất thính, tiếng nói ở gian ngoài đều nghe được rõ ràng, trong lòng lập tức nảy ra ý tưởng.

Vì vậy bữa trưa hôm sau của Kỳ Vô Cữu có thêm hai đĩa bánh trung thu từ Khôn Ninh Cung, tiểu Thái hậu ái giám đưa bánh đặc biệt nói rõ với Phùng Hữu Đức đây là do Hoàng hậu nương nương tự tay làm, mời Hoàng thượng nhất định phải chính miệng nếm thử tâm ý của Hoàng hậu nương nương. Phùng Hữu Đức tạm thời không rõ nước cờ của Hoàng hậu nương nương nên bấm báo chi tiết không sai một chữ với Kỳ Vô Cữu.

Kỳ Vô Cữu có hơi bất ngờ, Diệp Trăn Trăn này, nàng rốt cuộc giác ngộ sao?

Nhìn xem bánh trung thu kia, chỉ lớn bằng lòng đỏ trứng, khéo léo khá ái, trên mặt ấn những lời cát tường “Đoàn tụ sum vầy” “Quốc thái dân an”, thoạt nhìn rất thích mắt. Sự chán ghét của hấn đối với Diệp Trăn Trăn cũng bởi vậy mà nhạt vài phần, cầm lấy một cái, nếm thử một miếng lớn.

Sau đó cả người hán đều không thoải mái.

Bánh trung thu nhỏ nhưng có lực sát thương cực lớn, đến buổi gia yến tối đó tâm tình âm u của Kỳ Vô Cữu cũng chưa trở lại bình thường. Điều này cũng không thể trách hán, hán sinh ra là trường tử hoàng thất, từ nhỏ ăn ngon mặc đẹp, sau 8 tuổi được lập làm thái tử, phô trương lãng phí càng lớn, những thứ vào cửa tự nhiên cũng càng thêm cẩn thận, khẩu vị quả thật là dùng vàng ngọc tích tụ ra. Như vậy có thể nói, mùi vị hán cảm thấy bình thường, đối với người ta có thể xem là mỹ vị nhân gian khó nếm được vài lần, còn nếu là món người ta cảm thấy khó ăn đến mức tuyệt vọng thì...

Cho nên miệng của Kỳ Vô Cữu đã gặp phải đã kích thích nhất từ trước tới nay, cảm xúc của hán nhất thời âm u cũng có thể hiểu được.

Vì vậy, gia yến đêm đó, vài vị phi tần lên tinh thần đến tán gẫu một chút, nhìn thấy Hoàng thượng không có hứng thú gì, cũng rất nhanh tan.

Đêm đó Kỳ Vô Cữu đi bộ một vòng đền Khôn Ninh Cung liền trở ra, cũng không ngủ lại. Đây là một tín hiệu rất rõ ràng: Hoàng thượng cực kì không thích Hoàng hậu.

Hiền Phi sau khi trở về từ yến tiệc, trong nội tâm vẫn quanh quẩn một nỗi sầu nhân nhạt. Nàng ta đứng ở bậc thềm trước Yêu Nguyệt Cung, nhìn bầu trời như đĩa ngọc to lớn, dường như có chút ấm chiều.

Ánh trăng như một tầng sương mỏng manh, lượn lờ không tan. Xung quanh thật an tĩnh, không hề có tiếng côn trùng kêu, làm cho đêm thu này thêm vài phần tĩnh lặng.

Hiền Phi đột nhiên nghĩ tới khi nàng ta rời nhà phụ thân đã ra chi thị tới cao: nhất định phải làm cho Hoàng thượng phế hậu!

Phế hậu, phế hậu, nói dễ hơn làm. Diệp Trăn Trăn kia vẻ mặt thật thà, bên trong thực chất cực kì thông minh, làm việc lại vô thường, làm cho người ta nhìn không thấu.

Hơn nữa, từ sau khi nàng ta thu được con thiềm thừ thứ hai, đã mấy ngày Hoàng thượng không lật bài tử của nàng ta.

Nghĩ đến điều này, Hiền Phi bất giác thờ dài một cái.

“Nuơng nuơng, người nhớ nhà sao?” Cung nữ Thu Phong hỏi.

“Những lời này chớ có để bốn cung nghe được lần thứ hai. Vừa vào cửa cung, hoàng cung này chính là nhà của bốn cung.”

Kỳ Vô Cữu ở bên ngoài nghe được lời này, rất vừa lòng. Dân gian có câu nói rất hay, không sợ không biết hàng, chỉ sợ hàng so với hàng. Nếu nhìn một mình Hiền Phi, có lẽ chỉ làm cho người ta cảm thấy nàng một nữ tử thông minh, xinh đẹp, khéo hiểu lòng người, nhưng đặt chung một chỗ với Diệp Trăn Trăn, cao thấp phân định rõ ràng. Kỳ Vô Cữu phát hiện, có Diệp Trăn Trăn làm nền, nữ tử trong hậu cung của hán đều có vẻ tốt đẹp hán lên.

Hán cười ha hả bước vào Yêu Nguyệt Cung, Hiền Phi vừa thấy Kỳ Vô Cữu, vừa mừng vừa sợ, trong nội tâm như có ngàn vạn câu hỏi, lời đã đến bên miệng lại nuốt trở vào, chỉ có một đôi mắt đẹp ngẩn lệ nhìn về phía hán. Kỳ Vô Cữu lập tức có một loại cảm giác thoải mái của nam nhân, cùng nàng phẩm rượu trước hoa dưới trăng, rất giống một đôi thân tiên quyến lữ.

Bầu không khí tốt như vậy. Hiền Phi bị Kỳ Vô Cữu chuốc vài chén rượu, đã say đến hai má đỏ hồng, mắt đẹp như sóng. Kỳ Vô Cữu cũng thấy trên người nóng lên, ôm ngang nàng ta, cười thom lên môi nàng ta một ngụm, tiếp theo định vào phòng làm chính sự.

Vậy mà lúc này, bên ngoài đột nhiên có thái giám cấp báo: “Hoàng thượng, Lộ Hoa Cung xảy ra chuyện!”

Đêm nay, Kỳ Vô Cữu đã định trước phải vượt qua một cái trung thu một mối nhất trong đời. Hán như là chạy xô*, trong một đêm liên tiếp đi mấy chỗ.

*từ này do tác giả dùng nhé, không phải mình chém đâu

Bởi vậy, lúc hán đến Lộ Hoa Cung thì sắc mặt đã rất khó coi.

Diệp Trăn Trăn đã đến Lộ Hoa Cung, một bên hăng hái thưởng thức Lệ Phi khóc đến lê hoa đài vũ*, một bên còn làm bộ làm tịch khuyên nhủ nàng ấy. Kỳ Vô Cữu nghe được lời nàng khuyên, không nhận được cau mày.

*thành ngữ 4 chữ xuất xứ từ tác phẩm “Trường hận ca” của Bạch Cư Dị miêu tả dáng vẻ Dương Quý phi khi khóc. Sau này được dùng để miêu tả những cô gái xinh đẹp khóc.

“Người không phải còn sống rất tốt sao, khóc cái gì mà khóc, nhanh nín đi.”

“Tiểu súc sinh kia chắc là kiếp trước kết duyên cùng người, kiếp này đến vì người chặn họa. Nhân quả trời đã định, cưỡng cầu là không nên. Vì người mà chết, có lẽ là một duyên lành cho nó.”

“Làng xóm chết lão bà cũng không khóc, người bắt quá là bị chết một con mèo thôi mà.”

“Tổ Phong, về Khôn Ninh Cung lấy mấy món trang sức đến an ủi Lệ Phi nương nương, nhớ đem con cóc lớn bằng gỗ đàn hương bồn cung mới có được đến, cái đó có một bộ, còn mười hai con cóc nhỏ nữa, mang hết tới đây.”

Lệ Phi vội vàng nín khóc, ngược lại nuốt nghẹn mà khuyên Diệp Trấn Trấn, cuối cùng cũng làm nàng bỏ ý định kia.

Sau khi Kỳ Vô Cữu nghe rõ đại khái chuyện gì xảy ra, liền nghiêng ngàng xuất hiện. Trong hậu cung lại xảy ra chuyện ác độc như thế, lần này hẳn phải hỏi rõ Hoàng hậu một phen.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Vô Đức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Trong đêm trung thu Lệ Phi ăn phải bánh trung thu chứa kịch độc, xém chút mất mạng. Hoàng thượng sau khi biết được giận tím mặt, ở Lệ Hoa Cung giáo huấn Hoàng hậu một phen, thẳng thắn chỉ trích hậu cung không yên ổn bởi Hoàng hậu thất trách, cũng lệnh cho nàng trong vòng 3 ngày phải phá án và bắt giam kẻ ác.

Đây là tin tức nóng nhất trong ngoài hoàng cung hôm nay.

Diệp Tu Danh đương nhiên cũng biết việc này trước tiên, sáng sớm thì ông đã phải đón nhận đủ loại ánh mắt tò mò nghiến cứu, trở về nhà lại bị phụ nhân của mình trách cứ một trận. Rất nhiều người đều biết Diệp Các lão sợ vợ, cả đời này ông không hề cưới thiếp, mặc dù dưới gối chỉ có một đứa con trai là Diệp Khang Nhạc – cũng chính là phụ thân của Diệp Trấn Trấn.

“Đều là do ông lúc trước không nghe ta khuyên! Trấn Trấn của chúng ta là người thẳng tính, vào hoàng cung không phải là sẽ bị đám phụ nhân độc ác kia tính kế đến chết sao!” Diệp lão phu nhân đầy bức bối nói.

Diệp Tu Danh thấp giọng giải thích, “Trấn Trấn là Hoàng hậu, ai dám tính kế nó.”

“Hoàng hậu thì sao, muốn trở về nhìn bà nội một cái cũng không được. Cháu gái đáng thương của ta...” Nói xong lau lệ đã tới đáy mắt.

“Ta cũng vì muốn tốt cho Diệp gia, nếu để nữ nhi của Phương Tú Thanh làm Hoàng hậu, Diệp gia sẽ gặp nguy hiểm... Được rồi phụ nhân bà đừng khóc, Trấn Trấn nhất định sẽ không có việc gì, cháu gái của Diệp Tu Danh ta sẽ không vì chút chuyện nhỏ này mà tức giận.”

Diệp lão phu nhân vẫn khóc, mắng Diệp Tu Danh, Diệp Tu Danh cũng không dám cãi lại, đành phải thành thành thật thật đáp lời.

Diệp Khang Nhạc ở ngoài cửa nghe được cha mẹ nói chuyện trong phòng, lắc đầu thở dài một cái, rốt cục không tiến vào. Lúc trước hẳn vì chung thân đại sự của nữ nhi mà suy nghĩ, cũng không hề đồng ý với hôn sự kia, hơn nữa hẳn đã chọn được người hợp ý làm con rể, chỉ là phụ thân quá mức ngoan cố, hẳn không cách nào làm trái.

Việc đã đến nước này, cũng không thể vãn hồi. Chỉ hi vọng ở trong cung Trấn Trấn có thể làm việc cẩn thận, đừng tùy tâm sở dục* giống như ở nhà, có thể bình an một đời là tốt rồi.

*không nghe ai hết, chỉ làm theo ý mình

Trong Khôn Ninh Cung, Diệp Trấn Trấn đang ngăn người nhìn một bàn bánh trung thu.

Da bánh trung thu trong suốt, như là thủy tinh; nhân bánh bên trong là tôm bóc vỏ. Bởi vì Lệ Phi thích ăn hải sản, cho nên Kỳ Vô Cữu lệnh cho Ngự Thiện Phòng đặc biệt nghiên cứu làm bánh trung thu thủy tinh tôm bóc vỏ này cho nàng ta, nhưng mùi vị của món này quá mức độc đáo, các phi tần khác đều không thích, Kỳ Vô Cữu cũng không thích, vì thế mỗi năm Ngự Thiện Phòng chỉ làm nó cho mỗi Lệ Phi ăn.

Vấn đề đặt ra là độc này chỉ có trong phần nhân tôm bóc vỏ của bánh. Tối qua lúc Lệ Phi cầm bánh lên thì nhất thời nổi hứng, bẻ bánh lấy tôm bóc vỏ cho con mèo mun trong ngực ăn, ai ngờ con mèo mun kia ăn xong liền nghiêng cổ, chết.

Qua sự kiểm tra cẩn thận của ngự y, nhân bánh trung thu có thêm một thứ kêu hương phi tử gì đó. Hương phi tử này được chiết xuất từ một loại quả dại ở phương Nam, ngửi kỹ thì thấy có một mùi chua nhàn nhạt, không thể nào hấp dẫn sự chú ý của người ta, nhưng ăn vào thì có một mùi thơm đặc biệt, vì vậy mới có cái tên này. Hương phi tử có thể làm gia vị nấu nướng, cũng có thể làm thuốc nhưng không thể trộn chung với tôm cua, nếu không sẽ xuất hiện triệu chứng trúng độc, nghiêm trọng hơn thì có khả năng nguy hiểm đến tính mạng.

Diệp Trấn Trấn đã lệnh giam giữ toàn bộ người làm bánh trung thu hôm đó để thẩm vấn, cũng cẩn thận lục soát qua Ngự Thiện Phòng, nhưng không tìm

được hương phi tử. Bởi vì thứ này là đặc sản phương Nam, sản lượng cực ít, hơn nữa người phương Bắc không quen ăn, nên chưa chọn mua vào cung. Ngược lại bên Thái Y Viện có một chút, nhưng căn cứ theo ghi chép được liệu ra kho mấy ngày gần đây, cũng không có cung nào dùng đến hương phi tử.

Vậy thì, một cách cuối cùng chính là mang từ ngoài cung vào, nhưng việc này có chút khó thực hiện.

Diệp Trăn Trăn đe dọa dụ dỗ, dọa người ở Ngự Thư Phòng sợ tới mức gần tè ra quần, vẫn chẳng hỏi ra được gì, tất cả đều nói là dựa theo năm ngoái mà làm, không phát hiện có gì không ổn. Diệp Trăn Trăn không nhần tâm đến nỗi bức cung, hơn nữa, cho dù nàng bức cung, Kỷ Vô Cửu cũng không phải dễ bị gạt như vậy. Lần này rõ ràng là hấn cố ý làm khó dễ nàng, chỉ sợ về sau không thiếu loại trói buộc này rồi.

Cũng có nghĩa là phạm hậu cung xảy ra chút chuyện, nàng sẽ bị kéo ra mắng cho một trận, mắng xong còn phải thu dọn tàn cuộc cho tốt, bằng không Kỷ Vô Cửu vì tội danh “Hậu cung không yên, không thể nắm hậu vị” tước đi phong hào của nàng, nàng khóc cũng không xong.

Chiều này thật là vừa ác vừa hiểm.

Được rồi, tuy rằng hiện tại hấn không thể làm như vậy, nhưng về sau thì không biết được...

Đó là nguyên do Diệp Trăn Trăn vẫn hi vọng mình tốt nhất không nên để Kỷ Vô Cửu nắm quá nhiều nhược điểm, nhất là những nhược điểm rõ ràng thế này.

Vì vậy hiện tại Diệp Trăn Trăn lại bắt đầu nhìn chăm chăm đĩa bánh trung thu vận mệnh kia, hy vọng có thể nhìn ra huyền cơ gì.

Một điểm nữa khiến vụ án này khó giải quyết là phạm vi người bị tình nghi quá lớn... Lệ Phi ở trong cung nhiều năm, trải qua ngày qua ngày, năm qua năm qua cù cút chỉ không ngừng cố gắng gây nhiều thù hấn, nàng ta có thể đi đến ngày hôm nay tuyệt đối là một kỳ tích. Cho nên trong cung cho dù là một tên tiểu thái giám không đáng để mắt cũng có động cơ gây án, càng không cần nói đến những phi tần phân vị cao như Hiền Phi, Hi Tần bị nàng ta chế giễu ngay trước mặt. Thậm chí Hoàng thượng cũng không hoàn toàn thoát khỏi hiểm nghi, thứ này ăn vào chỉ là trúng độc, chưa chắc sẽ chết thật, cũng có khả năng hấn muốn thừa cơ đánh Lệ Phi một cái thuận tiện ngáng chân Hoàng hậu. Còn có bản thân Lệ Phi, nàng ta không phải không chết sao, hoàn toàn có khả năng chính nàng ta diễn một màn kịch gây chú ý để giành được sự đồng tình, nhân tiện giá họa cho người nàng ta chán ghét.

Diệp Trăn Trăn suy nghĩ đến mức muốn tẩu hoả nhập ma, đây rốt cuộc là tên Vương bát đản * vô lại nào tạo cho bản cung một rắc rối lớn như vậy, nếu để bản cung bắt được, thiên đao vạn quả** người!

*tên trúng rùa (có thể tham khảo thêm tại đây)

**chém nghìn vạn nhát đao, chết không toàn thây

Bữa trưa hôm sau Kỷ Vô Cửu biết được Diệp Trăn Trăn vì vụ án không có tiến triển mà cơm cũng không ăn thì khẩu vị của hấn tốt hẳn lên, ăn nhiều hơn một chén cơm.

Dùng xong bữa trưa, hấn đi bộ đến Khôn Ninh Cung, tốt bụng nhắc nhở Diệp Trăn Trăn một chút, nàng còn thời gian một ngày.

Mặt Diệp Trăn Trăn không chút thay đổi nhìn hấn, “Nếu như ta không điều tra ra được, ngươi định xử trí ta thế nào?”

Kỷ Vô Cửu cười nói, “Ngươi là Hoàng hậu của trẫm, trẫm làm sao có thể xử tội nàng.”

Có quỷ mới tin!

“Bất quá trẫm chỉ bắt ngươi kí một số nợ. Đúng rồi, Hoàng hậu, ngươi đã hai lần phạm tội khi quân rồi đó.”

“Lần thứ hai là lần nào?”

“Bánh trung thu có độc.”

“Không phải còn chưa đến hạn chót sao, ngươi làm sao biết ta nhất định không điều tra được.”

“Ý trẫm là chỉ bánh trung thu có độc mà ngươi làm.”

“...”

Ngày thứ ba sắp đến rồi. Về bánh trung thu thủy tinh tôm bóc vỏ có độc, Diệp Trăn Trăn vẫn không có đầu mối gì. Đùa hay sao, đây là hậu cung hỗn tạp chứ không phải Đại Lý Tự, làm thế nào mà thẩm án, huống hồ đây còn là vụ án với phạm vi người bị tình nghi vô cùng lớn mà lại không có một chút manh mối nào!

Ăn cơm trưa xong, Diệp Trăn Trăn đã bày ra tư thế lộn chết không sợ nước nóng, không phải là ký sổ nợ sao, đằng nào tạm thời hấn còn chưa tích góp

đu. Nàng bưng một mâm điểm tâm, ăn liên tục như muốn trút giận, không hề có hình tượng chủ nhân lục cung.

Đột nhiên Tổ Phong vội vàng vàng chạy vào, “Nương nương, Đĩnh Đại Hường của Khôn Ninh Cung chúng ta tự sát!”

Diệp Trần Trần sững sốt, không kịp nuốt đồ ăn trong miệng, phồng má mơ mơ hồ hồ hỏi, “Đĩnh Đại Hường là ai?”

“Chính là tiểu thái giám vậy nước quét nhà ngoài cửa cung... Nương nương, người đừng nghĩ nhiều nữa, mau ra xem một chút đi, Tổ Nguyệt tỷ cảm thấy có điểm kì quái, đang trông giữ ở nơi đó, thi thể và đồ vật trong phòng đều không cho ai động vào.”

Tổ Nguyệt quả nhiên là hảo hán! Diệp Trần Trần lập tức sinh lòng kính nể, một cô nương, khi đối mặt với người chết vẫn có thể nghĩ đến có điểm kì quái mà chủ đông trông chừng, thật sự cần vài phần can đảm nha.

Diệp Trần Trần cùng Tổ Phong rất nhanh đến thiên sảnh, thái giám của Khôn Ninh Cung đều ở chỗ này. Đĩnh Đại Hường và một thái giám khác cùng ở một gian phòng, hôm nay thái giám này vốn đang trực, không biết xảy ra chuyện gì mà đột nhiên trở về, sau đó phát hiện Đĩnh Đại Hường treo cổ tự vẫn. Tổ Nguyệt hỏi hẩn vì sao trở về, hẩn úp úp mở mở không nói rõ.

Diệp Trần Trần hỏi: “Người tám phần là muốn trốn việc, về ngủ trưa phải không?”

Thái giám đó vội vã dập đầu lay, “Nương nương tha mạng, nương nương tha mạng, nô tài không dám nữa!”

... Thì ra chỉ là như vậy! Tổ Nguyệt lau mồ hôi, nghĩ thầm quả nhiên người lười hiểu người lười nhất.

Diệp Trần Trần không quản hán nữa, đi đến chỗ thi thể. Thi thể kia đã được thả xuống, đặt nằm trên đất, trông mắt lồi lên, lưỡi dài lè ra, rất đáng sợ.

“Nương nương, nô tì lục được cái này từ trên người hẩn.” Tổ Nguyệt lặng lẽ đưa một bao giấy nhỏ tới trước mặt Diệp Trần Trần.

Diệp Trần Trần nhận lấy, chưa mở ra, đặt ở dưới mũi ngửi một chút, có một cỗ mùi chua ê ẩm. Nàng nheo mắt lại, “Đây không phải là hương phi từ chứ?”

Trong đầu đột nhiên lướt qua rất nhiều hình ảnh, dường như những đoạn kịch được nối lại với nhau, tạo nên một câu chuyện hoàn chỉnh. Mắt phượng của Diệp Trần Trần tròn lên, hét lớn: “Không tốt!”

“Nương nương, làm sao vậy?”

“Tổ Nguyệt, ở lại nơi này xem còn có thể tra được gì; Tổ Phong, mang theo tất cả thái giám của Khôn Ninh Cung đến Đường Tâm Điện, ngoại trừ người bên cạnh Hoàng thượng, phạm có người đến gần Đường Tâm Điện, đều đánh ngất mang về đây. Nhanh!”

Tổ Phong nhận lệnh, vội vàng chạy ra ngoài. Diệp Trần Trần đá thái giám đang quỳ trên đất một cái, “Người cũng đi, mau lên, đi hết đi!”

Tiểu thái giám kia cũng liền chạy ra ngoài.

Diệp Trần Trần suy nghĩ một chút, vẫn không yên lòng, dứt khoát nhấc váy đích thân chạy ra ngoài. Tổ Nguyệt gấp đến độ dậm chân, lại không đi được, đành phải hét lớn với bóng lưng của bọn họ: “Tổ Phong! Để mắt tới nương nương một chút! Đừng để người vấp té!”

Tổ Phong vừa nghe được lời này, trước mặt có một bóng màu hồng lướt qua, áo khoác lụa theo gió bay lên đảo qua gò má của nàng, lưu lại một làn gió thơm. Chờ nàng lấy lại tinh thần thì Diệp Trần Trần đã cách nàng rất xa, còn là chạy như điên.

“Nương nương!” Tổ Phong lấy tốc độ nhanh nhất tụ họp tất cả thái giám của Khôn Ninh Cung, liều mạng đuổi theo.

Một ngày này, trong cung rất nhiều người nhìn thấy Hoàng hậu nương nương một thân quần áo lửa đỏ điên cuồng chạy như bị người đuổi giết. Những cung nữ, thái giám này dù ở hoàng cung đã lâu cũng chưa từng thấy qua việc như thế, cả một đám bị dọa sợ tới mức mặt vàng như đất, không biết xảy ra chuyện gì, sợ là sẽ liên lụy đến mình, đành phải quỳ trên đất không dám nhúc nhích. Thật vất vả nhìn Hoàng hậu nương nương đi rồi, Tổ Phong lại dẫn một đám thái giám kêu đánh kêu giết đuổi theo, tư thế kia, quả thực như là tên côn đồ đầu đường xó chợ đi đánh nhau.

Mọi người đều chẳng hiểu ra làm sao. Là người thì đều hiểu kỳ, cung nữ thái giám cũng vậy. Do đó một ít cung nữ thái giám không có việc gấp, cộng thêm lá gan lớn một chút cũng lẫn vào đội ngũ của Tổ Phong, chạy theo. Tổ Phong làm đầu lĩnh chạy trước, không phát giác ra tình trạng kì lạ sau lưng, mà đám tiểu thái giám của Khôn Ninh Cung nhất thời chưa hiểu việc gì xảy ra, chỉ biết theo bắt người, cũng đành mặc kệ việc có người chạy theo bọn họ.

Bởi vậy, đội ngũ này từ Khôn Ninh Cung đến Đường Tâm Điện đã tăng lên gấp 4, 5 lần, có thể thấy người trong hậu cung rất rảnh rỗi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Vô Đức* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Kỷ Vô Cữu là vị hoàng đế rất cần cù chăm chỉ, mỗi ngày lúc xế chiều, công việc chủ yếu của hắn là ở Dưỡng Tâm Điện phê tấu chương, thỉnh thoảng triệu kiến đại thần bàn bạc quốc sự.

Cho nên mới nói, kì thật làm hoàng đế là một công tác cực kì không thú vị, không phải người bình thường có thể làm tốt. Bởi vậy, trong lịch sử minh quân và hôn quân đều nhiều như nhau. Đương nhiên, nhiều nhất vẫn là dung quân*.

*những vị vua bình thường, không có tiếng tăm, tài đức gì đặc biệt.

Kỷ Vô Cữu là một hoàng đế có lý tưởng, có tham vọng, có truy cầu, hắn muốn làm minh quân, cái giá phải trả là thời gian hắn ở Dưỡng Tâm Điện nhiều hơn thời gian bên cạnh bất cứ phi tử nào. Thế nên, mọi người đều biết, muốn tìm Hoàng thượng thì hãy đến Dưỡng Tâm Điện.

Hôm nay, Kỷ Vô Cữu phê tấu chương một lát thì tính đòi giá đi Khôn Ninh Cung, thường thức biểu tình buồn bực của Diệp Trăn Trăn một chút.

Tuy nhiên hắn vừa bước lên bộ dư*, thì thấy có một tiểu thái giám quỳ ở phía trước, vẻ mặt kích động, “Hoàng thượng, nô tài có việc bẩm báo!”

*kiểu hoàng thượng ngồi để đi lại trong cung, xem hình tham khảo bên dưới nhé

Kỷ Vô Cữu không để ý tới, bởi vì ánh mắt hắn đã bị một thân ảnh khác hấp dẫn...

Có ai nói cho hắn biết Hoàng hậu đến cùng là phát điên vì cái gì không!

Xa xa, Diệp Trăn Trăn đang chạy vội vàng. Quần áo màu lửa đỏ bị gió thổi, tung bay phát phới, từ xa nhìn như là một áng mây hồng diễm lệ. Áng mây hồng này trôi đến trước kiệu của Kỷ Vô Cữu, bỏ qua ánh mắt như mũi tên nhọn của hắn, không nói hai lời giơ tay ra rồi giáng mạnh xuống, gọn gàng lưu loát đánh bất tỉnh tiểu thái giám đang quỳ trên đất.

(chị mạnh mẽ quá, hâm mộ)

Xong việc, Diệp Trăn Trăn yên lòng, há miệng thở phì phò. Trán của nàng đã rịn mồ hôi, mặt ửng hồng vì vận động mạnh, tựa như hoa đào tháng 3 nở rộ.

Sau lưng một đội cung nữ thái giám kia rút cuộc đuổi tới, từ xa đã nhìn thấy động tác của Diệp Trăn Trăn, nhin không được run lên, ai nấy tự động sờ sờ cổ mình.

Kỷ Vô Cữu nhìn chằm chằm khoé miệng Diệp Trăn Trăn còn dính vụn bánh, hừ lạnh, “Hoàng hậu ăn no rồi đi dạo sao?”

Lúc này Diệp Trăn Trăn mới nhìn Kỷ Vô Cữu, “Thần thiếp tham, tham...”

“Được rồi, miễn lễ, “ Kỷ Vô Cữu không kiên nhẫn phát tay, chuyển mắt, nhìn tên thái giám đã té xỉu, “Hoàng hậu, người có phải nên cho ta một lời giải thích hợp lí không?”

Diệp Trăn Trăn vỗ ngực một cái, cuối cùng thuận khí, hơi thở cũng dần dịu lại, “Hồi Hoàng thượng, thái giám này cùng bánh trung thu có độc... cùng vụ án bánh trung thu ở Lộ Hoa Cung có liên quan. Ta muốn thăm cung hắn.”

“Vậy sao? Vậy thì tại sao lại đánh ngất hắn? Có chuyện gì mà Trăn không thể biết hả?”

“Không dám có bất cứ việc gì giấu diếm Hoàng thượng. Việc hậu cung, vốn dĩ là nên do Hoàng hậu ta lo liệu, đương nhiên không phiền Hoàng thượng phân tâm. Nếu Hoàng thượng không yên tâm, cũng có thể dự thỉnh, nhưng không thích hợp lộ diện.”

“Vì sao?”

“Hỏi xong thì sẽ biết.”

Tiểu thái giám bị nước dội tỉnh.

Diệp Trăn Trăn nhìn kỹ, thái giám đó chừng mười bốn mười lăm tuổi, nước da trắng, ngũ quan tinh tế, thân thể rất gầy yếu. Hắn vừa mờ mắt ra thì thoáng mê mang một chút, nhưng khi nhìn thấy Diệp Trăn Trăn cũng không hề sợ hãi, bò dậy quỳ xuống, cung kính kêu “Hoàng hậu nương nương”.

Diệp Trăn Trăn ngồi ngay ngắn. Sắc mặt nàng nghiêm nghị, đặt chén trà trong tay xuống, thân nhiên nói, “Vương Tiểu Hồ, người có biết tội không?”

“Bẩm Hoàng hậu nương nương, nô tài không biết đã phạm phải tội gì.”

“Đinh Đại Hưởng không chết, hắn cũng được triệu đến.” Tuy Đinh Đại Hưởng đã chết, nhưng Khôn Ninh Cung đã phong toả tình tức trước, hơn nữa cho dù tin tức bị tiết lộ, Vương Tiểu Hồ trước mắt cũng không có cơ hội biết được.

Quả nhiên, ánh mắt hần chợt loé lên, nhưng rất nhanh khôi phục lại vẻ bình tĩnh. Động tác rất nhỏ này đương nhiên không thoát khỏi mắt Diệp Trấn Trấn.

“Nô tài không rõ ý của nương nương, kính xin nương nương nói rõ.” Hần mạnh miệng như cũ.

“Sur phụ người ở Ngự Thiện Phòng chuyên làm điểm tâm, bánh trung thu tằm bóc vỏ năm nay là chính tay hần làm. Nhưng ngày hần làm bánh trung thu người không trực ban nên khi bốn cung bắt người mới bỏ sót người, làm người có hội đi cáo trạng với Hoàng thượng. Rốt cuộc hôm nay người đi Đường Tâm Điện là muốn nói gì với Hoàng thượng? Nói Hoàng hậu làm sao chỉ thị người bức hiếp người, bắt người cho hương phi tử vào nhân bánh trung thu đúng không?”

“Nương nương, nô tài... Nô tài thật oan uổng...”

“Oan uổng? Được, vậy người nói cho ta biết, người là một thái giám ở Ngự Thiện Phòng, có chuyện trọng đại gì nhất định muốn đích thân chạy tới Đường Tâm Điện bẩm báo?”

“Nô tài, nô tài...”

“Đây rõ ràng là người và Đình Đại Hưởng liên thủ làm trò! Ngày đó người lén vào Ngự Thiện Phòng, cho hương phi tử vào nhân bánh. Đình Đại Hưởng và người đã giao ước trước, hôm nay hần sẽ tự tử, lúc chết trên người cổ ý cất theo hương phi tử, sợ người khác không biết bốn cung có liên quan đến chuyện này. Mặt khác, người giả bộ đột nhiên phát hiện bản cung có điểm đáng nghi, cuống quýt đi cáo trạng trước, do chuyện này có liên quan tới bốn cung, người tìm Hoàng thượng bẩm báo chính là hợp tình hợp lý; Hoàng thượng sau khi nghe được nhất định sẽ tới Khôn Ninh Cung hỏi tội, đúng lúc có thể nhìn thấy Đình Đại Hưởng sợ tội tự sát cùng chứng cứ trên người hần. Đến lúc đó, bốn cung có nhảy xuống sông Hoàng hà cũng rửa không sạch tội. Có đúng không!”

“...”

“Kế hoạch này nếu thành công, thứ nhất có thể diệt trừ Lệ Phi, thứ hai có thể khiến bốn cung cộng một án oan thật lớn, không chừng hậu vị này cũng phải nhường cho người khác. Một mũi tên bắn chết hai con nhạn, thật đúng là giỏi tính toán!”

“...”

Diệp Trấn Trấn đột nhiên đập bàn thật mạnh, cả giọng nói và khuôn mặt đều nghiêm khắc, “Nói, rốt cuộc là ai sau lưng sai khiến người!”

Vương Tiểu Hồ thấy việc tới nước này, hạ quyết tâm, cắn răng nói: “Nô tài nhận tội. Chuyện này không có ai khác sai khiến, tất cả đều vì nô tài đã ôm hận Lệ Phi nương nương từ lâu, nhất thời xúc động, phạm vào sai lầm lớn, muốn chém muốn giết, cứ tự nhiên.”

“Còn có nói lời nghĩa khí,” Diệp Trấn Trấn bỗng nhiên cười, nàng đứng dậy, đi hai vòng quanh Vương Tiểu Hồ, vừa đi vừa chậm rãi nói, “Vương Tiểu Hồ. Bốn cung mặc kệ Huệ Tàn cho người thứ gì tốt,” Nàng dừng lại, hơi cúi đầu, nhìn người quý trên mặt đất vì câu nói này mà run rẩy, trên mặt hải hùng tới cực điểm, gần như không còn máu. Mắt phượng của nàng khẽ hip lại, “Người chỉ cần biết, nàng ta có thể làm được, bốn cung cũng có thể làm được, nàng ta không thể làm được, bốn cung vẫn có thể làm được như thường.”

Đùa sao; trọng phụ nàng là đương kim thiên tử, ông nội nàng là người đứng đầu Nội các, hai người có quyền thế nhất dưới gầm trời này đều là người thân nhất của nàng, nàng bây giờ cực kỳ có quyền, cho nên lời của nàng không tính là hù dọa người.

Lúc này Vương Tiểu Hồ đã lệ rơi đầy mặt, bị dọa sợ tới mức chỉ biết dập đầu lạy, đầu chạm xuống đất vang lên tiếng bang bang, “Hoàng hậu nương nương! Huệ Tàn nương nương lấy tính mạng của cha mẹ huynh muội nô tài ra uy hiếp nô tài, thế nên nô tài mới, thế nên... Cái gì nô tài cũng nói, khăn cầu Hoàng hậu nương nương làm chủ cho nô tài, nô tài tội đáng chết vạn lần, nhưng một nhà già trẻ của nô tài là vô tội!”

Diệp Trấn Trấn về lại chỗ ngồi, lắc đầu, nói: “Người đứng lên trước đi. Huệ Tàn tám phần là hù dọa người thôi, tuổi người còn nhỏ, dễ bị lừa. Nên biết nội cung tranh đấu tuy dữ dội, nhưng chẳng dễ lan đến gần dân gian. Phụ thân của Huệ Tàn không hồ đồ, người nhà người nếu trong sạch, ông ta tuyệt đối sẽ không vì giúp nữ nhi tranh sủng mà lạm sát kẻ vô tội, lấy thành tựu làm quan cả đời đi cướp một âm mưu không thể ra ánh sáng, được chẳng bù mất.”

Vương Tiểu Hồ nghe được lời nàng nói, sắc mặt dịu lại một chút, nước mắt cũng ngưng. Hôm nay hần bị Hoàng hậu bắt được, liền biết khó thoát chết, chỉ sợ người nhà bị liên lụy, bây giờ nghe Hoàng hậu nói như thế, cũng yên lòng.

“Sau khi người chết, bốn cung sẽ sai người bồi thường cho người nhà của người thật tốt.” Diệp Trấn Trấn an ủi hần. Kỳ Vô Cữu ngồi sau tấm bình phong hừ nhẹ tỏ vẻ khinh thường, có người an ủi kẻ khác như nàng hả. Huống hồ, một tên cầu nô tài mưu hại cung phi, cần phải an ủi sao.

Vương Tiểu Hồ đối với cái chết đã chuẩn bị tốt tâm lý, đã là kẻ không tìm không phổi rồi, bây giờ càng thần nhiên, nghe được Diệp Trấn Trấn nói thế hần rất cảm động. Hần còn nói tiếp, “Tạ Hoàng hậu nương nương ân điển, kiếp sau nô tài làm trâu làm ngựa cũng muốn báo đáp đại ân của nương nương!... Nương nương, nô tài còn một chuyện không rõ, nương nương người làm sao biết Huệ Tàn là chủ mưu chuyện này?”

Diệp Trấn Trấn cười đến hoan hỉ, “Bản cung gạt người thôi, không nghĩ đoán một cái liền trúng.”

“...”

Vương Tiểu Hồ lau mồ hôi, mặt dày tăng bốc Diệp Trấn Trấn một phen. Tâm trạng Diệp Trấn Trấn rất tốt, thuận miệng nói với hần vài lời, trong nhà có

mấy người, làm cái gì, tiến cung thế nào, tiến cung mấy năm...

Vương Tiểu Hồ tự biết là người sắp chết, cũng không có gì cố kỵ, thoải mái trả lời tất cả, còn nói thật nhiều chuyện lí thú ở dân gian cho Diệp Trăn Trăn nghe, những thứ này đối với Diệp Trăn Trăn mà nói đều rất mới mẻ, nàng nghe thật say sưa thích thú, thỉnh thoảng cười khanh khách.

Bầu không khí trong phòng rất tốt.

Bầu không khí phía sau tấm bình phong thì cực kì không tốt.

Kỷ Vô Cữu nghe tiếng nói chuyện bên ngoài, bực mình một trận. Vừa rồi là hai người giương kiếm giương nỏ với nhau, chớp mắt liền hoan hô vui cười, chuyển biến thần kỳ này là sao đây? Mặc dù hẳn chính tai nghe được toàn bộ quá trình, nhưng cũng không cách này lý giải... Hai người này là kẻ ngốc sao!

Quan trọng nhất là, nàng hoàn toàn mặc kệ hấn ở trong này...

Trái chờ phải chờ không thấy Diệp Trăn Trăn đến mời hấn ra ngoài, hấn đành phải tự mình đứng lên đi ra.

“Nương nương, đồ ăn ngoài cung tuy không tinh xảo bằng trong cung, nhưng hơn ở chỗ mới mẻ, không ít thứ rất đáng nếm thử. Tỳ như tửu lâu phục vụ khách khắp nơi, nào là món Lương Việt, món Dương Châu, món Thực, món Đông Doanh, món Triều Tiên, món Tây Vực... Ai ô, không phải nô tài nói quá, nếu luận về hình dáng món ăn, đồ nơi đó cũng không thua gì hoàng cung đâu!”

“Thật vậy sao, người đã ăn chưa?”

“Nô tài chỉ từng ăn một lần, là món Đông Doanh. Món cá Đông Doanh đều ăn sống, có một số người không chịu được, nhưng nô tài thì thấy không tồi, ăn vào thực ngon miệng.”

“Cá sống cũng có thể ăn sao?”

“Có thể, có thể, nơi đó rất nhiều thứ ăn được, thậm chí còn chiên bò cạp để ăn nữa! Chỉ tiếc nô tài sắp chết rồi, không thể mang chút đồ mới mẻ vào cung cho Hoàng hậu nương nương nếm thử.”

“Mặc dù người phạm tội chết, nhưng do bị người ta bức hiếp, không biết không có tội, trở về bên cung sẽ cầu xin Hoàng thượng tha... Đúng rồi, Hoàng thượng!” Diệp Trăn Trăn đột nhiên nghĩ tới người này, nhanh chóng đứng dậy, vừa mới quay đầu thì phát hiện Kỷ Vô Cữu đã đứng bên ngoài bức bình phong.

Vương Tiểu Hồ vội vàng quỳ xuống, “Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế!”

Mặt Kỷ Vô Cữu không chút thay đổi nhìn hai người này, “Các người trò chuyện rất ăn ý nhỉ.”

Diệp Trăn Trăn liếc mắt nhìn Vương Tiểu Hồ, “Người đi xuống trước.”

Về mặt Kỷ Vô Cữu âm trầm ngồi xuống, Diệp Trăn Trăn gọi Tô Nguyệt bưng chén trà đến, đích thân dâng cho hấn.

“Từ khi nào người bắt đầu hoài nghi âm mưu này?” Sau khi ra lệnh mọi người lui ra, Kỷ Vô Cữu hỏi.

“Từ lúc nhìn thấy thi thể Đinh Đại Hưởng.”

Người bình thường sợ tội tự sát, làm gì có chuyện đem chứng cứ phạm tội để bên người, rõ ràng là muốn giả họa cho người khác. Hơn nữa thời điểm hấn chọn để tự sát thật đúng lúc, nếu không phải người cùng phòng lười biếng trốn về, chỉ sợ đợi đến khi hoàng đế đến hỏi tội thì mới được phát hiện. Nếu muốn giả họa cho Hoàng hậu thì đối tượng tốt nhất để cáo trạng chỉ có hoàng đế.

“Vì sao người hoài nghi Huệ Tàn trước tiên?”

“Có câu chó cắn người là chó không sửa.”

Giả họa cho Hoàng hậu và tìm cách giết Lệ Phi không giống nhau. Muốn đồng thời đối phó hai nữ nhân có địa vị cao, nhất định phải có đủ can đảm, mưu trí và tai mắt mới có thể làm ra chuyện lớn. Đương nhiên, đối phương làm như vậy, tất nhiên là người có thể được lợi từ việc lật đổ Hoàng hậu qua sự kiện trung thu này. Cho nên, Diệp Trăn Trăn tập trung đối tượng tình nghi là các cung phi. Trang Tàn là người thuộc phe Lệ Phi, loại trước tiên; Hiền Phi chưa đứng vững, với tính cách của nàng ta sẽ không tùy tiện làm chuyện lớn thế này, loại; Hi Tàn hoàn toàn là loại chó sửa chứ không cắn người, trí tuệ là vết thương chí mạng, tiếp tục loại. Về phần bản thân Lệ Phi, với tư duy trực tiếp mà đơn giản của nàng ta, người lúc này nàng ta hận nhất hẳn là Hiền Phi đoạt đi thánh sủng của mình, cho nên cũng loại.

Cuối cùng, chỉ còn lại Huệ Tàn.

“Sao không nghi ngờ Hiền Phi?” Kỷ Vô Cữu lại hỏi.

“Trong lòng Hoàng thượng, Hiền Phi là người tốt, ta làm sao dám hoài nghi nàng?”

Nghe được lời nói đầy mùi chua này, Kỳ Vô Cữu cảm giác lục phủ ngũ tạng thật thoải mái, “Nhưng Huệ Tàn cùng người không thù không oán.”

Diệp Trăn Trăn cười như không nhìn hấn, “Hoàng thượng, ta là người thẳng thắn, trước giờ đều là có gì nói đó, lần này thật vất vả mới kín đáo một chút, ngại xác định muốn ta nói ra hết sao?”

Huệ Tàn bình thường thành thành thật thật, đương nhiên sẽ không chủ động gây sự với Diệp Trăn Trăn, nhưng người đứng sau Huệ Tàn chính là Thái hậu!

“Thôi,” Kỳ Vô Cữu thân nhiên lắc đầu, hấn cùng Diệp Trăn Trăn đối diện, ánh mắt trong vắt nhìn không ra cảm xúc, “Người rất thông minh.” Nói xong, nhấc chén trà uống một ngụm.

“Đâu chỉ là thông minh, ta quả thực thông minh tuyệt đỉnh.”

(chị thật là tự ki quá đi mà:)))

“Phụt ——”

Thiếu niên thiên tử tu dưỡng tốt, cử chỉ ưu nhã không nhin nổi, một lần nữa phun nước trà. Hấn cúi đầu nhìn dấu vết tung toé trước ngực, rồi nhìn gương mặt không đổi sắc của Diệp Trăn Trăn, vừa tự lấy khăn ra lau, vừa mết mòi thờ dài một cái.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Vô Đức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Vụ án bán trung thu ở Lộ Hoa Cung không quá 3 ngày đã tra ra manh mối, Huệ Tàn mưu hại cung phi, giá hoạ Hoàng hậu, thủ đoạn tàn nhẫn, gây ảnh hưởng xấu, Hoàng thượng hạ chỉ giáng nạng ta xuống thành Bát phẩm Tuyền thị, chuyển đến Yêu Nguyệt Cung Thiên điện.

Yêu Nguyệt Cung, Yêu Nguyệt Cung... Diệp Trăn Trăn cười lạnh, Thái hậu rõ là chưa từ bỏ ý định nha. Huệ Tàn làm ra chuyện này, bị đẩy vào lãnh cung cũng không quá đáng, cho dù không đẩy lãnh cung, đến bất cứ cung nào khác đều không được sống dễ chịu, duy chỉ có Yêu Nguyệt Cung này... Bất kể Hiền Phi có nguyện ý hay không, hiện tại nạng ta chỉ có thể đứng về phía Thái hậu.

Nhưng theo Diệp Trăn Trăn thấy, chiều này của Thái hậu thật sự hồ đồ. Huệ Tàn vốn dĩ đã là kẻ vứt đi, nếu Thái hậu không muốn bạc đãi nạng ta, cho người chăm sóc cuộc sống thật tốt là được rồi, cần gì đem nạng ta tiến vào Yêu Nguyệt Cung ngăn chân Hiền Phi. Hơn nữa Hiền Phi vẫn luôn ở trong tối, còn có một chút thái độ độc lập, bây giờ Thái hậu giống trống khua chiêng kéo nạng ta đến bên người, trắng trợn giúp nạng ta đoạt hậu vị, quả thật là muốn biến nạng ta thành bia đỡ đạn.

Diệp Trăn Trăn ngáp một cái, thâm nghĩ, nếu người Hứa gia đều giống như Thái hậu vậy... Ừm, thế thì gia tộc của bọn họ suy thoái cũng là điều dễ hiểu, không thể hoàn toàn đổ tội lên đầu ông nội nạng.

“Hoàng thượng giá lâm!” Vương Hữu Tài đứng ngoài Khôn Ninh Cung, gân cổ kêu. Bởi vì hấn chưa làm qua việc này bao giờ, phương pháp vận khí không đúng; chữ cuối cùng thét lên gân như vỡ âm, giống hệt con quạ bị cường X.

Kỳ Vô Cữu nghe được thì nhú mày.

Vương Hữu Tài này chính là Vương Tiểu Hồ, Diệp Trăn Trăn chủ động xin Kỳ Vô Cữu giữ lại hấn ta. Hấn ta vốn là kẻ mang tội, chết cũng đáng. Nhưng Kỳ Vô Cữu xử nhẹ Huệ Tàn, Diệp Trăn Trăn thật tức thời không nói gì cả; hấn cũng tặng nạng chút mặt mũi, ban tên nô tài này cho nạng.

Diệp Trăn Trăn chê tên Vương Tiểu Hồ quá tục, không thích hợp với Khôn Ninh cung của nạng, bởi vậy chiếu theo tên Phùng Hữu Đức, sửa tên hấn ta thành Vương Hữu tài, có đức có tài, tài đức vẹn toàn, thật tốt làm sao.

Kỳ Vô Cữu quả thực không thể tin nổi, Diệp Trăn Trăn vậy mà cho rằng cái tên này thật văn nhã.

Tuy rằng Vương Hữu Tài gân cổ kêu là người ta sơn tóc gáy, ngay cả chim cũng sợ hãi muốn bay lên, Diệp Trăn Trăn lại giống như không nghe thấy.

Cho nên khi Kỳ Vô Cữu đi vào thì nhìn thấy Diệp Trăn Trăn đang ngồi ngay ngắn, ngăn người nhìn bản đồ trên bàn. Hấn nhẹ nhàng đi tới, thấy trước mặt nạng bày ra một bàn cờ Cửu Cung*, trong bàn cờ rải mấy quân cờ ngà voi, mặt trên có khắc số. Bàn cờ Cửu Cung này không giống bình thường, mà do chín bộ Cửu Cung hợp lại, tổng cộng hình thành 9*9 là 81 ô vuông nhỏ, dường như mỗi ô vuông đều có thể bỏ vào trong một quân cờ số.

*như trò Sudoku đó các nạng

Diệp Trăn Trăn còn đang chống cằm trầm tư, cau mày, không chút nào để ý đến sự tồn tại của Kỳ Vô Cữu.

Kỷ Vô Cữu cũng không mong đợi nàng có thể phát hiện hần, “Người đang làm cái gì?”

Diệp Trần Trần giật mình, nghiêng đầu nhìn Kỷ Vô Cữu rồi cuống quýt đứng dậy, trên mặt bày ra vẻ tươi cười giả dối.

Kỷ Vô Cữu nhìn thấy liền cau mày.

“Hoàng thượng ngài đã tới, thái giám bên ngoài thật là khờ, cũng không biết thông báo một tiếng.” Diệp Trần Trần nói.

“Đại bất kính.” Kỷ Vô Cữu nói xong, giờ hai ngón tay với nàng, ý nói đây là lần thứ hai, trầm nhắc cho người nhớ.

Diệp Trần Trần thè lưỡi, trong lòng thầm oán.

Ánh mắt Kỷ Vô Cữu lại hạ xuống bàn cờ, “Đây là trò Cửu Cung sao? Nhìn không giống.”

“Không phải Cửu Cung, cái này gọi là Trùng Dương Cung, là do một người trong dân gian tên gọi Sử Thiên Trường nghĩ ra, những ô vuông nhỏ này, dù thế nào cũng không được lặp lại các số nhất – nhị – tam – tứ – ngũ – lục – thất – bát – cửu, mỗi cái tiểu Cửu Cung cũng không thể trùng lặp các số này.”

Nghệ cũng có chút thú vị, Kỷ Vô Cữu đi đến trước bàn, tiện tay lần tìm một con cờ, trầm tư.

Diệp Trần Trần tốt bụng khuyên hần, “Cờ này chia làm 3 mức Giáp Ất Bính, Hoàng thượng ngài lần đầu tiên chơi, mức Giáp có độ khó quá cao, vẫn nên chơi ở mức Bính thì hơn, chỗ thần thiếp có sách dạy đánh cờ, thế cờ nào cũng có.”

“Dài dòng.” Kỷ Vô Cữu nói xong, lấy một quân cờ có khắc chữ “Nhất”, đặt vào bàn cờ.

Diệp Trần Trần thầm nghĩ, ta nghĩ hết nửa ngày cũng không ra, người không có khả năng trong thoáng chốc đã đi được nước này, để xem người làm sao mà kết thúc.

Cách thức kết thúc của Kỷ Vô Cữu chính là không ngừng bày quân cờ, chỉ chốc lát sau, một bàn cờ mức Giáp được giải nhẹ nhàng.

“Chút tài mọn thôi.” Hần đưa ra lời bình một cách xem thường.

Không thể nào! Diệp Trần Trần không tin, hần vậy mà giải thứ đồ chơi này hết sức dễ dàng. Tuy rằng quy luật chỉ là một ít phép tính số học, nhưng tính toán theo công thức cũng phải phí sức suy nghĩ một hồi, nhất định vừa rồi hần chỉ trùng hợp đoán trúng thôi.

Vì vậy Diệp Trần Trần cầm sách dạy đánh cờ lên, tìm một bàn cờ mức Giáp khác bày ra cho hần giải.

Lần này Kỷ Vô Cữu rảnh tay thuận tiện chơi đùa, nghĩ cũng không cần nghĩ, chớp chớp đem toàn bộ quân cờ bày ra, lại đứng rồi.

Làm sao có thể! Lại lần nữa!

Thế nên hai người cứ như vậy tụ lại một chỗ cùng chơi Trùng Dương Cung. Vì bàn cờ không lớn, cho nên đầu hai người gần như chạm vào nhau. Hôm nay Diệp Trần Trần chải kiểu tóc Vân Đồi, tóc đen dày phồng lên, làm tôn lên gương mặt với da thịt tuyết trắng, như mây xanh chồng trên tuyết. Để tóc của nàng cố định bằng vài cái hoa cài đầu phi thủy, trên đầu cắm một cây trâm Thất Bảo Đồng Tâm cùng một cây trâm Phượng hai đầu bằng vàng, con phượng trên trâm được khắc rất sống động, giương cánh muốn bay, trong miệng ngậm hai chuỗi ngọc trai.

(Mình edit mấy cái mô tả quần áo trang sức này rất dở, không biết chú thích thế nào nữa =.=)

Chuỗi ngọc trai rủ xuống, lắc lư, thỉnh thoảng chạm vào mặt Kỷ Vô Cữu.

Mặt Kỷ Vô Cữu bị chạm nên ngứa, vừa ngẩng đầu thì nhìn thấy gương mặt Diệp Trần Trần gần trong gang tấc. Mỹ nhân như hoa, điểm quan quần phượng*. Diệp Trần Trần này chưa bao giờ biết thế nào là tao nhã, cái gì lông lảnh đều cắm lên đầu; vàng, bạc, lông chim trĩ cùng với bảo thạch đủ màu sắc, còn phải là tinh điều tể trác**, hoa văn tinh mỹ rườm rà. Những thứ này nếu như cả ngày cắm trên đầu nữ nhân khác, có lẽ sẽ bị nghi là gia quyến của kẻ nhà giàu mới nổi nào đó, nhưng ngũ quan của Diệp Trần Trần lại đặc biệt tinh xảo mà đại khí, mang những thứ này không thấy kì chút nào, ngược lại bổ sung cho nhau thì càng tốt hơn, tuy có yên hoà khí***, nhưng không có tục khí, rất thích hợp mang những thứ tinh xảo hoa mỹ đã trải qua sự mài giũa của vô số người thợ lành nghề kia.

*người đẹp như vẽ, át cả hoa thơm cỏ lạ

**chạm trổ tinh tế, kỹ lưỡng

***yên là khói, hoà là lừa, khí là khí chất; chắc là ý nói nhìn chị có mùi thuốc súng, đáng sợ á

Kỷ Vô Cữu đột nhiên nghĩ đến nguyên văn của Diệp Trần Trần: “Những thứ cao quý xa hoá thế này, quả thực là đồ ni đóng giày cho ta mà.” Một trận mặt mồi.

“Hoàng thượng, Hoàng thượng, chỗ này là nhị.” Diệp Trần Trần chỉ vào một ô vuông nhỏ mà nói.

Kỷ Vô Cữu phục hồi tinh thần, thả quân cờ “Nhị” vào ô vuông kia, sau đó hơi dời người sang bên cạnh một chút. Hắn vẫn chưa quen tiếp xúc quá gần với Diệp Trần Trần.

Một trận chơi đùa này là chơi đùa đến muộn giờ cơm, Kỷ Vô Cữu lười chuyển chỗ, quyết định dùng luôn bữa tối ở Khôn Ninh Cung. Hắn vì việc bản thân không làm chuyện đàng hoàng lại chạy đến Khôn Ninh Cung chơi đùa mà cảm thấy sấm hối, đồng thời nghĩ đến đây là chỗ của Diệp Trần Trần, cũng coi như Diệp Trần Trần cảm dỗ hắn chơi đùa, vì vậy thuận tiện giận chó đánh mèo lên người Diệp Trần Trần, sổ nợ lại nhiều thêm một số.

Diệp Trần Trần không lý giải được sau gương mặt than kia rốt cuộc hắn suy nghĩ cái gì, cũng lười tìm hiểu, ăn cơm là chuyện lớn, nhất định phải chuyên tâm. Nàng không thích có người chuyên gấp thức ăn cho nàng — kỳ thật trong dân gian chỉ có bệnh nhân tê liệt toàn thân mới được nhận đãi ngộ này, người bình thường đều không quá thích, đương nhiên Kỷ Vô Cữu cũng không thích. Cho nên để hậu hai người ai nấy tự cầm đũa cứ thế mà ăn. Diệp Trần Trần thích ăn thịt, hôm nay sai phòng bếp hầm thịt nai, không biết đầu bếp dùng phương pháp gì, thịt nai vừa vào miệng liền mềm nhuyễn rất ngon, giữa răng môi còn lưu một mùi thơm nhàn nhạt tựa như hoa, lại không phải hoa.

Vì vậy Diệp Trần Trần ăn rất ngon miệng. Một người ăn ngon thì người đứng ngoài xem sẽ tăng khẩu vị theo, Kỷ Vô Cữu cũng ăn nhiều hơn bình thường một chút. Hắn cũng thích đĩa thịt nai kia, ăn vài miếng. Diệp Trần Trần không thích có người tranh đồ ăn với nàng, nàng gấp hết mấy miếng thịt còn lại vào chén mình, chén hoa sen tạc long phượng 3 màu chất một đồng thịt cao đến muốn rơi ra ngoài.

Tổ Nguyệt ở bên cạnh nhìn chỉ muốn bóp trán, vội vãi sai người bưng lên một đĩa nữa.

Hai người ăn thật nhiệt tình, ở gian ngoài Phòng Hữu Đức lại có chút rối rắm, hắn không thăm dò rõ hiện tại Hoàng thượng có ý gì, cho nên không đến mời người lật bài tử, cũng không biết ý của bệ hạ cùng ý hắn tự lý giải ra có giống nhau không. . .

Bên trong Kỷ Vô Cữu cùng Diệp Trần Trần dùng cơm xong, cả hai đều có chút không tự nhiên. Theo lệ mà nói hắn không lật bài tử liền chạy đến Khôn Ninh Cung ăn cơm tối, rõ là đêm nay định ở lại cung Hoàng hậu, nhưng Kỷ Vô Cữu thật sự không có ý này, Diệp Trần Trần càng không hy vọng hắn có ý định đó. Sự đau đớn đêm động phòng vẫn còn mới mẻ trong ký ức nàng, vừa nghĩ đến có khả năng sẽ trải nghiệm một lần nữa. Sắc mặt nàng. . . không được tốt nhìn thoáng qua Kỷ Vô Cữu.

Kỷ Vô Cữu: “...”

“Hoàng thượng, nghe nói gần đây thân thể Hiền Phi không thoải mái, ngài không đi thăm nàng ấy sao?” Đi nhanh lên đi!

Kỷ Vô Cữu không trả lời, mà hỏi một vấn đề khác, “Trong hậu cung này, người chán ghét nhất người nào?”

Diệp Trần Trần nhìn hắn, ánh mắt quý dị. Ý tứ kia thật quá sức rõ ràng.

(chị ghét nhất là anh đó, Cữu Cữu à =)))))))))))))

Kỷ Vô Cữu nhìn xuống con tức giận trong ngực, vẻ mặt ôn hoà hỏi: “Ý của Trẫm là, người chán ghét nhất nữ nhân nào?”

“Trang Tàn.” Lần này trả lời rất thẳng thắn.

“Vì sao?”

“Mồm miệng nàng ta quá mức lạnh lợi, ta nói không lại nàng.”

Kỷ Vô Cữu mỉm cười gật đầu, đứng dậy rời đi.

Đêm đó, Hoàng thượng không lật bài tử, trực tiếp đến Hàm Quang Điện. Trang Tàn vừa mừng vừa sợ, phải biết rằng, Hoàng thượng đã lâu không đến Hàm Quang Điện của nàng ta. So sánh với chúng phi tần, tư sắc nàng ta không tính nổi bật, tài nghệ cũng bình thường; tuy có miệng lưỡi khéo léo, nhưng chỉ biết cùng người khác tranh luận, mà không phải nói lời khiến người vui vẻ, đương nhiên không làm sao được sủng ái.

Không chỉ thế, Hoàng thượng nghỉ ở Hàm Quang Điện một đêm, còn cho Trang Tàn tấn vị, nhất thời trở thành Nhị phẩm Trang Phi, cùng Hiền Phi, Lệ Phi bằng vai bằng vẻ.

Nhưng mà điều khiến Trang Phi nghĩ mãi không ra là, nghe ý tứ của bệ hạ, nàng ta có thể tấn vị là do Hoàng hậu nương nương nói tốt sao?

Sau khi Lệ Phi nghe được chuyện này, lúc nhìn Trang Phi thì ánh mắt có chút tế nhị, nói chuyện với nàng ta cũng có phần quái gở.

Trang Phi vừa cảm thấy bức mình, vừa không phục. Nàng ta không thiện với lương tâm, lúc trước làm tùy tùng đi theo Lệ Phi cũng ân cần vô cùng, Lệ Phi vẫn luôn xem nàng ta như nô tài mà sai khiến. Hiện tại Lệ Phi chỉ là nghe vài lời đồn đã không có sắc mặt tốt với nàng ta, bây giờ hai người đã ngồi ngang hàng, nàng ấy còn thể hiện uy phong gì trước mình nữa chứ!

Cho nên Trang Phi dần dần cũng không nghe lời Lệ Phi như trước nữa.

Mất thấy hai người này nội chiến, Diệp Trần Trần cười mà không nói.

A, đúng rồi, đàn cóc bằng gỗ từ đàn của Hoàng hậu nương nương rút cuộc được tặng ra ngoài, một lớn mười hai nhỏ; tổng cộng mười ba con cóc, bày đây hai cái khay, Trang Phi nhìn thấy liền tái mặt.

Những phi tần khác nhìn thấy phần thưởng hung tàn này cũng hãi hùng khiếp vía, càng thêm quyết tâm cáo trạng với Hoàng thượng.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Vô Đức* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Ngày mừng chín tháng chín, không chỉ là tết trùng cửu mà còn là sinh nhật của Kỹ Vô Cữu, là lễ vạn thọ của hoàng đế bệ hạ. Qua hôm nay, Kỹ Vô Cữu tròn 20 tuổi.

Nam tử trong dân gian đều tiến hành quan lễ* ở tuổi 20, nhưng Kỹ Vô Cữu là thiên tử, trách nhiệm trọng đại, đã tiến hành quan lễ sớm mấy năm. Cho nên lễ vạn thọ lần này cũng không long trọng lắm, ban ngày bày gia yến ở hậu cung, buổi tối mở tiệc mời quần thần, vậy là xong.

*lễ trưởng thành của nam tử cổ đại

Gia yến đương nhiên là do Diệp Trấn Trấn lo liệu.

Vừa nhắc tới Diệp Trấn Trấn, Kỹ Vô Cữu liền nghĩ tới món quà thọ lễ nàng tặng cho hắn: một cây điều sủng do chính nàng chế tác. Kỹ Vô Cữu đặc biệt sai người tìm hoá được thử... thật dùng rất tốt.

Kỹ Vô Cữu đương nhiên hiểu được Diệp Trấn Trấn có ý gì: thấy chưa, không cho ta xem bản vẽ, ta vẫn làm được như thường, biết cái gì là kỳ tài ngút trời, thông minh tuyệt đỉnh chưa?

Hắn gần như có thể tưởng tượng lúc Diệp Trấn Trấn nói những lời này sẽ có biểu cảm gì. Hắn không khỏi cười lạnh, sủng ông là vật đại sát*, nàng lại dám tặng hoàng đế nhân dịp thọ lễ, thật là... thật là... Hừ.

*vật nhiều sát khí, không tốt lành

Ngoại trừ điều sủng Diệp Trấn Trấn đưa đến, Kỹ Vô Cữu còn nhận được đủ loại quà tặng từ các cô vợ bé: đồ tự tay khâu, tranh vẽ, chữ viết, đồ chơi trân bảo, vân vân. Trong đó Hiền Phi tặng hắn một khối ngọc bội, ngọc bội kia vốn là một đôi long phượng ghép thành, Hiền Phi đem long bội cho Kỹ Vô Cữu, phượng bội giữ lại cho mình. Kỹ Vô Cữu làm sao không biết ý của nàng, nhưng lễ vật tình ý triền miên như thế, hắn chỉ quay đầu sai Phùng Hữu Đức thu vào, cũng chưa đeo. Nhu tình của hắn chỉ dùng khi cần, chẳng hạn như trước lúc lên giường.

Diệp Trấn Trấn nghe được việc này, dứt khoát nói Hiền Phi hẹp hòi, tặng lễ vật mà chỉ đưa một nửa.

(sặc com, chị thật ko biết chữ tình viết thể nào mà)

Kỳ thật việc làm này của Hiền Phi thật không hề thoả đáng. Nếu là nam nữ trong dân gian tặng nhau ngọc bội long phượng thì không việc gì, nhưng trong hoàng cung này, Hoàng thượng là long, vậy phượng đương nhiên nên là Hoàng hậu, tạm thời còn không tới phiên sủng phi như nàng ta. Tuy rằng người sáng suốt đều cảm thấy Diệp Trấn Trấn sớm muộn cũng rơi khỏi hậu vị, nhưng bây giờ dù sao người ta vẫn còn tại vị, nàng ta cùng Hoàng thượng chơi trò ngọc bội long phượng, có hơi vội vã rồi. Mặc dù ý định của nàng ta thật sự chỉ là muốn biểu đạt tình cảm với Kỹ Vô Cữu... Bản thân Hiền Phi nghĩ đến việc này cũng bị dọa đổ mồ hôi lạnh toàn thân, thấm máng mình hồ đồ. May mà Diệp Trấn Trấn cũng không nắm chuyện này không buông.

Trong tất cả quà mừng thọ, Kỹ Vô Cữu thích nhất vẫn là món quà hắn tự tặng cho mình. Mấy ngày trước, Tổng binh tam Đại doanh kinh thành Diệp Lôì Đình phạm chút sai sót nhỏ, hắn đã dùng tội danh “Cai quản không tận sức” điều chức hắn ta, tổng cổ hắn đến Ninh Hạ làm Tổng binh. Tuy ngoài mặt bằng chức cũ nhưng kẻ ngốc cũng có thể nhìn ra đây thực tế là giáng chức. Tam Đại doanh có binh lực hơn mười vạn, là quân đội tinh nhuệ nhất của Đại Tề, quân phòng thủ Ninh Hạ không thể so sánh với.

Tại sao Kỹ Vô Cữu muốn gây phiền toái cho Diệp Lôì Đình?

Thì ra, Diệp Lôì Đình vốn là hậu nhân danh tướng, bản thân càng không kém cạnh, võ nghệ cao cường, trị quân nghiêm cẩn, trong quân đội rất có tiếng tăm, tuổi còn trẻ đã trấn giữ Tam đại doanh, có thể nói là tiền đồ vô lượng. Nhưng thật không khéo, hắn ta lại là con cháu dòng bên* của Diệp Tu Danh, tuy rằng năm đó cha hắn ta cùng tộc Diệp thị cãi nhau không nhỏ, nhưng đến lượt hắn ta lại đổi đường, bắt đầu dựa vào Diệp Tu Danh.

*cùng họ nhưng khác chi

Thật là buồn cười, thiếu giáo huấn.

Vì vậy Kỹ Vô Cữu bèn dạy hắn. Diệp Tu Danh vốn muốn bảo vệ Diệp Lôì Đình, đáng tiếc là Diệp Lôì Đình lại chủ động thỉnh cầu được điều đi Nam Hạ, tự chặt đứt tiền đồ. Diệp Tu Danh đành ngậm bồ hòn, lại nghĩ mãi mà không hiểu, chỉ biết than thở Kỹ Vô Cữu gian trá.

Diệp Lôì Đình đi rồi, Tổng binh Tam đại doanh mới được đề bạt là muội phu của Phương Tú Thanh, thật sự là người của Phương đảng.

Cho nên mấy ngày nay Kỹ Vô Cữu ngủ thật thoải mái, tinh thần rất tốt, thấy Diệp Tu Danh thì cũng nói với ông ta thêm vài câu, nhìn ông ta dửng dưng rầu rùng mất, trong lòng cực kỳ vui mừng.

Không nói chuyện phiếm nữa, bàn về gia yến trước mắt thôi.

Đó là một ngày cuối thu thoáng đặng, bầu trời mênh mông sáng sủa, mặt trời rực rỡ chiếu rọi vạn ánh kim. Cái nóng mùa hè đã rút hết, khí lạnh ngày thu còn chưa kéo tới, là những ngày khí hậu tốt nhất trong năm. Diệp Trần Trần vốn định đặt yến hội ở Diên Xuân Các nhưng thấy cảnh thu bên ngoài cũng không tệ, liền sai người chuyển đồ đến bên hồ Thái Dịch, ngày thu gió thu cùng nước thu, thật có chút thú vị đặc biệt.

Phi tần lục cung mỗi người đều ăn mặc trang điểm xinh đẹp, mặt mũi vui mừng nói lời cát tường với Kỹ Vô Cữu. Kỹ Vô Cữu tâm tình không tệ, gương ra vài nụ cười tươi hiem có, bầu không khí yến hội vô cùng tốt.

Ngày thu vốn nên thưởng cúc, Diệp Trần Trần sai người bày quanh yến hội không ít hoa cúc, mẫu đơn xanh, trên tờ tằm dài cả trượng, cờ soái cùng trân phẩm cái gì cũng có, làm người xem không thể dời mắt nổi. Kỹ Vô Cữu uống cốc rượu hoa cúc, nhất thời cao hứng, liền đề nghị các cô vợ lớn nhỏ của hắn làm thơ về hoa cúc. Lời này vừa nói ra, chúng phi tần sôi nổi bàn tán, những người có tài càng âm thầm xoa tay, nghĩ nhất định lát nữa phải toả sáng trước mắt Hoàng thượng, để hắn nhìn mình với cặp mắt khác xưa.

Trong đó Vương Chiêu nghi đặc biệt tận lực, nàng ta nâng bút, nhìn về phía một chậu mẫu đơn xanh, nhũ mây suy nghĩ sâu xa, ánh mắt nhìn vào khoảng không vì chuyên tâm mà rung động lòng người. Vương Chiêu nghi mười ba tuổi đã vào cung, Kỹ Vô Cữu mặc dù lòng dạ rộng lớn, khẩu vị đa dạng, nhưng đối với một đứa con nít mặt non nớt như vậy thật không thể nào hạ miệng, do đó quá hai năm mới thị tẩm nàng ta, gần đây mới từ Ngũ phẩm Mỹ nhân thăng làm Tứ phẩm Chiêu nghi. Vương Chiêu nghi tuy không xinh đẹp bằng Lệ Phi Hiền Phi nhưng rất có tài văn chương, Kỹ Vô Cữu ngẫu nhiên cũng thay đổi khẩu vị, lâm hạnh vị tài nữ này.

Ánh mắt Vương Chiêu nghi sáng lên, như là nghĩ tới điều gì, cầm bút viết lên giấy.

Kỹ Vô Cữu thu ánh mắt, nhìn về phía Diệp Trần Trần bên cạnh, chỉ thấy nàng đang sàu mi khổ mặt mà vẽ dấu gạch chéo lên giấy. Khoé miệng hắn hơi cong, lộ ra một nụ cười không dễ phát hiện.

Hết một nén nhang, cũng đến lúc nộp bài. Kỹ Vô Cữu bình luận xấp xỉ thơ kia một phen, cuối cùng Vương Chiêu nghi đạt hạng nhất, được ban thưởng. Về phần hạng chót, đương nhiên là Diệp Trần Trần. Cũng may bài nàng nộp không phải là tờ giấy đầy gạch chéo mà là vài câu về tự viết. Làm thơ là chuyện nàng thật sự không thành thạo, ngày trước ở nhà phụ thân cũng từng có ý đào tạo nàng thành một tài nữ, kết quả rất dễ nghĩ ra được. Diệp Trần Trần còn nói rất có lý: “Nữ tử không tài chính là đức.”. Diệp Khang Nhạc cười lạnh, “Vậy con cả ngày không làm việc đàng hoàng, chỉ biết múa đao khua gậy, là có đức?” Diệp Khang Nhạc rất buồn bực, nhà bọn họ là dòng dõi thư hương lâu đời, đếm ngược lên ba đời không có một vị võ tướng nào, tại sao lại sinh ra một đứa con gái như Hoa Mộc Lan? Diệp Trần Trần mặc kệ những thứ kia, nàng bị Diệp Tu Danh chiều đến hư, hiển nhiên muốn làm gì là làm, không muốn thì không làm.

Hiện tại Kỹ Vô Cữu lớn tiếng đọc lại tác phẩm của Diệp Trần Trần một lần, trong khi các phi tử ngồi bên dưới đều nín cười, hắn chỉ đích danh phê bình nàng, “Tài văn chương của Hoàng hậu chỉ sợ từ sau 7 tuổi thì không phát triển nữa đi?”

Diệp Trần Trần da mặt dày, mặt không đỏ sắc nói, “Từ xưa tư văn đa bại loại*, có thể thấy quá có tài văn chương cũng chưa hẳn là chuyện tốt,” suy nghĩ một chút, hình như cũng đang mắng chính nhà mình rồi, lại bồi thêm một câu, “Đương nhiên, trừ những người chân chính vì nước vì dân.”

*trong những người nhả nhận, văn chương thường có nhiều kẻ bại hoại

Lần này Lệ Phi vô cùng đồng ý với Hoàng hậu nương nương, bởi vì nếu không có Diệp Trần Trần, hạng chót sợ sẽ là nàng ta. Nàng ta ghét nhất là làm thơ! Nàng ta lên đưa mắt nhìn Vương Chiêu nghi xuân phong đắc ý*, rằng ngà trong miệng nghiêng nghe ken két, trong lòng mắng vô số lần từ “tiện nhân”.

*miêu tả người gặp nhiều thuận lợi, thành công như ý

Bình phẩm thơ xong, để hậu cùng nhóm phi tần lại chơi trò Quỳnh thương phi hoa tửu lệnh. Cái gọi là Quỳnh thương phi hoa tửu lệnh nghĩa là một người đọc câu thơ có chứa từ “Hoa”, sau đó dựa theo vị trí của từ “Hoa” trong câu mà đếm đầu người, đếm đến người tương ứng, người đó bị phạt rượu, phạt rượu xong thì phải nói một câu có từ “Hoa” tương tự, cứ thế tiếp tục.

Lại là thơ! Diệp Trần Trần thực mất hứng.

Nhưng loại tửu lệnh này vừa đơn giản vừa văn nhã, rất được hoan nghênh. Từ xưa đến nay văn nhân mặc khách lấy hoa làm thơ quá nhiều, cho nên mỗi người bị trúng tửu lệnh đều có thể nói đọc được một câu. Vương Chiêu nghi bị trúng đến hai lần, mỗi lần đều đọc ra câu thơ chỉ về phía Kỹ Vô Cữu. Kỹ Vô Cữu lúc uống rượu thì ánh mắt luôn nhìn nàng ta, Vương Chiêu nghi xấu hổ mang theo vẻ nhát gan nhìn lại hắn, hai người liếc mắt đưa tình, trong không khí gần như phát ra tia lửa.

Lệ Phi lạnh lùng hừ khế, ngay cả Hiền Phi, trên mặt cũng không còn vẻ vui sướng như khi nãy.

Các vị phi tần học theo, dần dần thay đổi tâm tư hướng về Kỹ Vô Cữu, dẫn đến thọ tinh* Kỹ Vô Cữu bị chúc không ít rượu.

*người được chúc thọ

Nhưng điều Diệp Trần Trần phần nộ là, mỗi lần hần uống xong, đều nói ra một câu thơ có chủ ngữ là “Hoa”, cái gì mà “Hoa gần cao lầu thương khách tâm” “Hoa chưa từng duyên khách quết” “Hoa hồng dễ suy như chúng ý”... Bởi vì nàng ngồi kế bên hần, cho nên không cần đếm, nhất định là nàng uống...

Bởi vậy, trận tửu lệnh này, Kỳ Vô Cữu uống bao nhiêu ly, Diệp Trần Trần phải bồi theo bấy nhiêu ly.

Lệ Phi thấy mình không có chuyện gì làm, mau chóng nói: “Hôm nay là vận thọ của Hoàng thượng, thần thiếp nguyện vì Hoàng thượng khải một khúc nhạc chúc thọ.”

Lệ Phi tuy đầu óc không nhanh nhạy nhưng kỹ năng đánh đàn lại là cực tốt, điểm này ngay cả Kỳ Vô Cữu cũng cảm thấy lạ. Theo lý mà nói cảnh giới cao nhất của việc đánh đàn là quan niệm nghệ thuật, nhìn thế nào thì Lệ Phi cùng cái tử này cũng có khoảng cách, nhưng kì lạ là nàng ta thật khải đàn rất hay, làm cho người ta say đắm.

Vì vậy Kỳ Vô Cữu vung tay lên, mọi người được lệnh, đều về chỗ ngồi nghe Lệ Phi đánh đàn.

Lúc này, Hi Tần cười nói, “Có tài đánh đàn tuyệt diệu của Lệ Phi tỷ ở trước, thần thiếp cũng nguyện hiến cái xấu, ca hát giúp vui.”

Giọng của Hi Tần là tuyệt nhất, uyển chuyển như chim hoàng oanh, lúc hát lên thật làm rung động lòng người, vì vậy Kỳ Vô Cữu lại chuẩn.

Lúc này, Diệp Trần Trần nói: “Có tiếng đàn lại có tiếng ca, nếu có thêm vũ đạo thì không còn gì tốt hơn.”

Hiền Phi có chút kích động. Nàng ta tư thế thướt tha, nhảy múa nhẹ nhàng xuất trần, nhất là khúc “Lăng Ba tiên”, ngay cả Kỳ Vô Cữu xem qua cũng tán thưởng. “Thần thiếp...”

“Cho nên ta đã chuẩn bị tốt rồi,” Diệp Trần Trần cắt ngang lời Hiền Phi, “Mấy ngày trước tìm được một vũ nữ tuyệt sắc, hôm nay đúng lúc cho Hoàng thượng xem qua.” Nàng nói xong, giơ tay, quả nhiên có một vũ nữ trang điểm lộng lẫy chậm chậm đi lên chỗ thảm trải, lượn lờ nhảy múa giữa tiếng đàn.

Vũ nữ này có phải tuyệt sắc hay không Kỳ Vô Cữu tạm thời không nhìn ra, bởi vì toàn bộ sự chú ý của hần đều bị kiểu tóc vĩ ngôn của nàng ta thu hút.

Diệp Trần Trần thấy hai mắt hần nhìn đắm đuối, cười giải thích, “Thần thiếp đọc thơ cổ nhân viết, ‘Xuân phong lan mạn nào kiều dung, thập bát hoàn đa vô lực khí’, liền kêu vũ nữ này chải mười tám vòng búi tóc, thiếp nghĩ có thể làm đẹp thêm không ít. Hoàng thượng, ngài cảm thấy thế nào?”

“Làm khó Hoàng hậu phải ngâm thơ lộng phú”, Kỳ Vô Cữu chuyển mắt nhìn nàng, “Trẫm không biết mười tám vòng búi tóc là gì, nhưng hần không phải chỉ đơn giản là quần trên đầu mười tám cái vòng.” Hần bắt đầu có chút bội phục Diệp Trần Trần, nữ nhân này luôn có biện pháp làm hần mất hứng.

Trên mặt thảm, vũ nữ kia mang mười tám cái búi tóc mà nhảy múa, áp lực cũng rất lớn. Nàng ta rất sợ vị chân long thiên tử này mất hứng, đem giết nàng ta.

Kỳ thật kiểu tóc này cũng không khó xem, chỉ là... khôi hài. Vũ nữ một thân lụa mỏng vàng nhạt, trên người là dải tua buông thõng, kỹ thuật nhảy uyển chuyển như kinh hồng chiều ảnh*, trên đầu quấn nhiều búi tóc kì lạ, giống như là một cái giỏ vừa ra khỏi lò nung của Võ Đại Lang —— bị nung đến cháy khét, làm cho người ta trong nháy mắt có một loại cảm giác phân liệt vì diêu.

*ý chỉ điệu múa đẹp, nghĩa cụ thể thì mình search không ra ^^” mà đoạn này mình cũng không hiểu lắm T_T

Không ít người che miệng, muốn cười nhưng thấy sắc mặt Kỳ Vô Cữu không tốt, không dám cười nữa, liền mạng nín cười, thập phần vất vả.

Diệp Trần Trần nhìn thấy Kỳ Vô Cữu rốt cuộc lại mất hứng, lúc này mới cao hứng một chút. Thái độ của nàng đối với vị hoàng đế này rất phức tạp, chán ghét hần nhưng không dám phạm sai lầm lớn gì, không dám sảng giọng với hần, vậy nên đành phải thỉnh thoảng làm ra chút chuyện, cho hần thêm ngọt ngọt. Cuộc sống trong hậu cung rất không thú vị, nàng nhất định phải tìm cái gì đó làm trụ cột tinh thần.

Không ngờ rằng, thái độ của Kỳ Vô Cữu đối với Diệp Trần Trần cũng rất phức tạp, vừa nghiêng răng nghiêng lợi, lại không làm được gì. Ngay từ đầu hần tưởng rằng nàng ngốc, thật sự cố tình chứng minh mình “thông minh tuyệt đỉnh”; hần cũng sợ nàng giờ mất khoé gì với hần, nhưng nàng đem mọi sự thông minh của mình bày ra ánh sáng, thẳng thắn vô tư, mặc cho người ta xem qua —— đây kỳ thực là một trí tuệ vượt hần sự thông minh bình thường.

Hiện tại, để hậu hai người suy đi nghĩ lại, không khỏi nhìn nhau, rồi lại tự quay đầu đi —— vẫn là không vừa mắt nhau.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Vô Đức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

Đến tận đại yến đãi quần thần vào buổi tối, trước mặt Kỳ Vô Cữu vẫn còn những búi tóc đen lác quắc lại.

Diệp Trần Trần này, quả thực như ma chú.

Nàng lại còn tặng vũ nữ kia cho hắn, vì ngại thể diện, tình cảm của Đế Hậu và phong độ của hoàng đế, hắn không thể không nhận. Nghĩ đến lại là một trận mệt mỏi.

Ý định ban đầu của Diệp Trần Trần là làm cho Kỹ Vô Cữu thêm khó chịu, nhưng trong lúc vô tình đụng chạm đến một người —— Lệ Phi.

Lệ Phi tính số thềm thờ của mình và Hiền Phi thì phát hiện của Hiền Phi nhiều hơn, tuy rằng số của Trang Phi còn nhiều hơn bọn họ, nhưng đó là hai việc khác nhau.

Cũng có nghĩa là, từ lúc Hiền Phi vào cung đến nay, số lần thị tẩm nhiều hơn nàng ta.

Lệ Phi rất sợ mình bị thất sủng từ đây, hơn nữa, thái độ của Hoàng thượng đối với nàng ta quả thực lạnh nhạt hơn ngày thường không ít. Nàng ta một bên tính kế làm sao hạ bệ Hiền Phi, một bên nghĩ biện pháp để giành được sự chú ý của Kỹ Vô Cữu một lần nữa.

Đánh đàn chúc thọ trong lễ vạn thọ là cơ hội tốt làm sao, luận về đánh đàn, nhìn khắp hậu cung này, không ai là đối thủ của nàng ta. Vốn kế hoạch thật thuận lợi, mãi cho đến khi Diệp Trần Trần triệu hồi ả vũ nữ kia.

Tất cả mọi người trong buổi tiệc đều như bị hút hồn, nhìn chằm chằm vào đầu của vũ nữ kia, ả ta thoáng qua chỗ nào, ánh mắt mọi người liền theo đến đó.

Hoàng thượng vậy mà bảo nàng ta đừng đánh đàn, từ khi nàng ta vào cung đến nay, đây là lần đầu tiên bị như thế.

Kế hoạch giành lại thánh sủng thất bại, đêm đó Hoàng thượng lật bài tử của Vương Chiêu nghi.

Vì vậy Lệ Phi càng nghĩ càng giận, vừa hận Vương Chiêu nghi, vừa giận Hiền Phi, đương nhiên hận nhất vẫn là Hoàng hậu làm hỏng chuyện tốt của nàng ta. Vừa lúc, ngày hôm sau, Hoàng hậu phái hạ nhân phân phát tặng phẩm.

Của cải của Hoàng hậu thật phong phú. Ngoại trừ thức ăn, đối với những thứ khác nàng cũng không keo kiệt, lúc tâm trạng tốt còn sai người ban phát cho các cung một chút, lý do thì nhiều vô kể, mọi người cũng lười tìm hiểu. Lúc này bọn cung nữ thái giám của Khôn Ninh cung đang bụng đồ chạy khắp các cung, giống như tán tài đồng tử.

Để tỏ ý coi trọng, tặng phẩm cho ba vị phi tử theo lễ thường đều do cung nữ thiếp thân của Diệp Trần Trần đưa.

Người đến Lộ Hoa Cung đưa thưởng chính là Tổ Nguyệt. Nàng dẫn theo hai tiểu thái giám, trên tay hai tiểu thái giám đều bụng đồ, cũng chỉ là trang sức, đồ cô và vài vóc, nàng thi đi tay không. Đến Lộ Hoa Cung, nàng vén áo thi lễ với Lệ Phi, cung kính nói: “Lệ Phi nương nương, gần đây vì chuẩn bị quà mừng vạn thọ cho Hoàng thượng, nương nương các cung đều hết sức vất vả, do đó Hoàng hậu nương nương hạ lệnh ban thưởng để an ủi sự khổ cực của nương nương, mỗi nương nương xem qua.”

Nàng không nhắc đến lễ vạn thọ còn đồ, nhắc đến ba chữ kia, sắc mặt Lệ Phi liền trở nên khó coi.

Kỳ thật Tổ Nguyệt là cố ý. Tuy tính cách nàng trầm ổn, thường xuyên khuyên nhủ Tổ Phong không được nóng nảy hành động, nhưng đến cùng nàng cũng là tuổi trẻ nóng tính, vốn không thích vị Lệ Phi này nên nghĩ muốn dùng lời nói chọc nàng ta một chút, trút giận cho nương nương. Trong lòng nàng nghĩ mình dù sao cũng là người của nương nương, đánh chó phải nể mặt chủ, người bình thường có lẽ không dám làm gì nàng.

Nhưng mà nàng tính sai rồi... Lệ Phi nương nương làm sao có thể là người bình thường chứ.

Vì vậy chờ tiểu thái giám báo cáo tặng phẩm xong, Lệ Phi lên tiếng “Tạ Hoàng hậu nương nương”, sau đó cười lạnh nhìn Tổ Nguyệt, “Bốn cung thật không biết thì ra nô tài của Khôn Ninh Cung đều hiểu quy củ như thế, thấy bốn cung cũng không biết quý xuông.”

Tổ Nguyệt vừa nghe lời này trực giác thấy không ổn, vội vả quỳ xuống, “Nương nương bớt giận. Các cung nữ trong Khôn Ninh Cung là đích thân Đạm cô cô bên người Thái hậu nương nương dạy dỗ, đương nhiên đều hiểu biết lễ nghĩa. Nô tỳ vì vội vã đưa tặng phẩm cho nương nương, nhất thời nóng lòng mới thất lễ với nương nương, kính xin nương nương thứ tội.”

Thật ra Tổ Nguyệt bị bắt lỗi như vậy ít nhiều có điểm oan uổng. Tuy rằng việc cung nữ gặp cung phi phải hành đại lễ là quy củ, nhưng nàng là Đại cung nữ bên cạnh Hoàng hậu, hôm nay lại là đến đưa quà Hoàng hậu ban thưởng, cho nên nhún người hành lễ một cái là được, phi tần bình thường không thể truy cứu. Quy củ trong hoàng cung tuy nghiêm ngặt nhưng không phải nhất thiết tuân thủ một cách cứng nhắc.

“Thật là một đứa nô tài giáo hoạt, phạm lỗi còn ngụy biện, Phồn Xuân, vả miệng!” Lệ Phi nhất quyết không buông tha.

Phồn Xuân, cung nữ thiếp thân của Lệ Phi do dự nhìn Tổ Nguyệt, “Nương nương...” Đây là người bên cạnh Hoàng hậu, ở trong hậu cung này ngài đắc tội chưa đủ người sao.

“Vả miệng!” Lúc này Lệ Phi giận dữ cực độ, sao còn nghe được lời khuyên.

Phồn Xuân là người đắc lực nhất bên cạnh Lệ Phi, cung nữ này vẫn có chút đầu óc, xem như là một nửa quân sư của Lệ Phi. Một nửa khác là Trang Phi, chỉ tiếc đường như hiện tại nàng ấy đã có ý tự mình kéo cờ chiếm giữ một vùng rồi.

Tóm lại, Phồn Xuân nhiều lần giúp Lệ Phi bày mưu tính kế. Thường thì Lệ Phi cũng nghe lời nàng ta, nhưng một khi nổi nóng thì ông trời khuyên cũng vô dụng, huống chi nàng ta chỉ là một cung nữ nhỏ nhỏ.

Thế nên bây giờ Phồn Xuân biết mình có khuyên cũng không được, đành phải ngậm miệng, đi đến trước mặt Tổ Nguyệt, giương tay tát nhẹ nàng một cái. Hiện tại nàng ta chỉ hi vọng cái tát này không để lại vết trên mặt Tổ Nguyệt, còn Tổ Nguyệt cũng không cáo trạng trước mặt Hoàng hậu.

“Người chưa ăn cơm sao!” Lệ Phi bắt mẫn.

Phồn Xuân bắt đắc dĩ, thở dài một tiếng, mạnh tay tát một cái bốp.

Có như vậy Lệ Phi mới thấy hơi vừa lòng.

(bà Lệ Phi này chắc là sẽ ra đi sớm vì cái tội ngu mà tỏ ra nguy hiểm)

Diệp Trăn Trăn nâng cằm Tổ Nguyệt, thận trọng nhìn gương mặt sưng đỏ của nàng ấy, mắt phượng híp lại, nén cơn giận dữ, “Ai làm!”

Tổ Nguyệt không biết nói gì cho phải. Nàng cảm thấy hôm nay là do mình nhanh mồm nhanh miệng trước, bị đánh hai cái cũng coi như là giáo huấn. Địa vị hiện nay của Hoàng hậu nương nương rất khó xử, nàng không thể tiếp tục gây chuyện thì phi cho nương nương thêm phiền, vậy nên lúc xế chiều đã tránh đi, để Tổ Phong cùng một Đại cung nữ khác hầu hạ Hoàng hậu. Không nghĩ đến Hoàng hậu hỏi Tổ Phong hai câu liền nghi ngờ, Tổ Phong lại cảm thấy Tổ Nguyệt bị uất ức, sốt ruột đòi lại công đạo, khóc xin Hoàng hậu nương nương vì Tổ Nguyệt làm chủ.

“Nương nương bớt giận, là nô tỳ trêu chọc Lệ Phi nương nương trước, về sau nô tỳ nhất định thận trọng từ lời nói đến hành động, không làm cho nương nương lo lắng nữa.”

“Nàng ta đánh em chính là đánh ta,” Diệp Trăn Trăn cười lạnh, “Bất luận thế nào bốn cung cũng là Hoàng hậu, dám khi dễ người của Khôn Ninh Cung, thật là chán sống rồi!”

Tổ Nguyệt biến sắc, vội vã quỳ xuống, “Nương nương bớt giận! Ngàn sai vạn sai đều là lỗi của nô tỳ, tình cảnh của nương nương người trong hậu cung này vô cùng gian nguy, có biết bao nhiêu người xem người như cái đinh trong mắt cái gai trong thịt, Hoàng thượng lại không thể che chở cho người, người trăm triệu lần không thể nhất thời xúc động mà làm rối loạn trập tuyến...”

“Bốn cung đương nhiên không xử lý Lệ Phi ngay bây giờ.” Diệp Trăn Trăn xua tay, cắt ngang cảm xúc kích động của Tổ Nguyệt. Trước mắt trong hậu cung này kẻ có uy hiếp lớn nhất tới hậu vị của nàng là Hiền Phi, Lệ Phi là con chó ngoan, không cần chỉ cũng biết chủ động nhào lên cắn Hiền Phi, đao dùng tốt như vậy nàng cần gì vội vàng phê bỏ.

Tổ Nguyệt nghe Diệp Trăn Trăn nói như thế, liền thở phào một cái. Nàng biết, Hoàng hậu nương nương tuy tính tình có chút đặc biệt nhưng vẫn biết lấy đại cục làm trọng.

“Nhưng mà,” về mặt Diệp Trăn Trăn lạnh lẽo, “Con tức này, không trút ra không được.”

Nhịp tim vừa hạ xuống của Tổ Nguyệt lại nâng lên, đang định khuyên nhủ thì có thái giám ở Càn Thanh Cung đến truyền chỉ, Hoàng thượng lệnh cho Hoàng hậu nương nương đến Bích Tâm Đình gặp hần.

Chỉ cần là việc khiến Kỳ Vô Cữu tìm đến tận cửa thì tuyệt đối không là chuyện tốt. Diệp Trăn Trăn chuẩn bị tốt tâm lý, lập tức đến Bích Tâm Đình.

Bích Tâm Đình được xây trên một đảo nhỏ giữa hồ Thái Dịch, vì được đặt trong khung cảnh trời xanh nước biếc mà có cái tên đó. Nếu là mùa hè, ngồi trong đình mát mẻ uống trà ngắm cảnh, lúc trời quang thì ngửi mùi hoa sen, lúc trời mưa thì ngắm mưa bụi loà xoà, thật là cảnh đẹp ý vui; hoặc trong ngày mùa đông ngồi vây quanh lò sưởi trò chuyện, ngắm tuyết làm thơ, tranh thủ tận hưởng nửa ngày nhân rồi, cũng coi như không tồi.

Nhưng hiện tại gió thu ào ào, cây cỏ héo úa, hần chạy đến Bích Tâm Đình làm cái gì? Luẩn quẩn trong lòng sao?

Vậy nên dọc đường Diệp Trăn Trăn nghĩ tới nghĩ lui cũng không biết trong hồ lô Kỳ Vô Cữu bán thuốc gì*, đợi đến Bích Tâm Đình mới phát hiện, thì ra Hoàng thượng cùng Vương Chiêu nghi đang ở trong này hẹn hò.

*không biết trong lòng người khác đang nghĩ gì, tính toán gì

“Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng.”

“Hoàng hậu miễn lễ.”

Diệp Trăn Trăn đứng thẳng dậy, phát giác bầu không khí không ổn. Không biết xảy ra chuyện gì mà hai mắt Vương Chiêu nghi đỏ ngầu, trong mắt còn có nước. Kỳ Vô Cữu đứng ở trong đình, sắc mặt trầm tĩnh.

Trên bàn đá bày ra mấy tờ giấy Tuyên Thành, mặt trên có tranh chưa vẽ xong. Diệp Trăn Trăn bước đến gần nhìn, nét bút mạnh mẽ ý cảnh khoáng đạt, là bức vẽ trường không thu thủy* của Kỳ Vô Cữu; trên một tờ giấy khác vẽ một đôi uyên ương đàn cổ ngủ trên cỏ khô, chắc hẳn là bút tích của Vương Chiêu nghi.

*trời cao và nước thu, để Hán Việt thấy hay hơn hihi

“Đúng là một đôi đã yên ương!” Tự đáy lòng Diệp Trăn Trăn tán thưởng.

Vương Chiêu nghi lập tức vừa thẹn vừa ngượng, mặt mày đỏ rực. Nàng ta cẩn thận liếc mắt nhìn Kỳ Vô Cữu một cái, cúi thấp đầu, trong ánh mắt mềm mại lộ lên một tia ác liệt và phẫn hận.

Trên mặt Kỳ Vô Cữu cũng có chút không nén được giận. Theo lý mà nói hẳn cùng Vương Chiêu nghi không phải là nam nữ si tình trong dân gian lén lút hẹn hò, hai người ở đây nói chuyện về tranh đề thư giãn thể xác và tinh thần một chút, có gì mà không được? Tuy rằng địa điểm có chút yên tĩnh nhưng cũng không đến mức bị nói móc thành “đã yên ương” chứ?

Nhưng chút cảm giác chột dạ trong lòng là sao đây.....

“Hoàng thượng cho triệu kiến ta có chuyện gì?” Diệp Trăn Trăn buông bức tranh xuống, nhìn Kỳ Vô Cữu.

Sắc mặt Kỳ Vô Cữu trầm tĩnh, “Hoàng hậu tự mình xem đi.”

Phùng Hữu Đức dẫn Diệp Trăn Trăn đi xuống thềm đá. Diệp Trăn Trăn bước đến gần bờ, vừa nhìn liền nghĩ thầm, ba ngày chết hai người, hơn nữa người sau chết còn khó coi hơn người trước, thời buổi này cũng quá vô pháp vô thiên rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Vô Đức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11

Hoàng đế bệ hạ lần nữa khiển trách Hoàng hậu nương nương trước mặt mọi người.

Lần này là bởi vì ở Bích Tâm Đình phát hiện thi thể. Người chết bị trói tay chân, nhét giẻ vào miệng, ném vào hồ Thái Dịch, lúc trôi nổi đến Bích Tâm Đình thì bị Kỳ Vô Cữu phát hiện, lập tức sai người vớt lên.

Việc chết một vài cung nữ thái giám không có gì lạ ở hậu cung này, nhưng nếu để hoàng đế bắt gặp, vậy thì không ổn.

Mà người chết còn là một cung nữ bên cạnh Vương Chiêu nghi, Vương Chiêu nghi thấy được, bị dọa sợ tới mức gần như bất tỉnh.

Sau khi mắng xong, Kỳ Vô Cữu lệnh cho Diệp Trăn Trăn tra rõ chuyện này. Hơn nữa trong hậu cung lại có người xem mạng người như cỏ rác, coi trời bằng vung, hẳn hạ thêm một đạo thánh chỉ, lệnh cho Hoàng hậu chấn chỉnh hậu cung ngay trong hôm đó, cần phải giữ cho hậu cung thái bình an tĩnh.

Diệp Trăn Trăn nghe xong trong lòng cười lạnh. Kỳ Vô Cữu thân làm thiên tử, làm sao có thể để mắt đến mạng sống của một tiểu cung nữ, rõ ràng là hấn mượn cớ này để nói chuyện của mình. Chấn chỉnh hậu cung? Nếu như nâng bằng mặt không bằng lòng, thế nào Kỳ Vô Cữu cũng nắm chặt khuyết điểm của nàng; nhưng nếu nâng đốc sức chỉnh đốn, không biết sẽ đắc tội bao nhiêu người trong tối lẫn ngoài sáng. Địa vị Hoàng hậu của nàng vốn đã rất khó xử, Hoàng thượng không thương, Thái hậu không yêu, bây giờ còn náo loạn như thế, chỉ sợ miếng đất cắm dùi cũng không còn.

“Cái tên Kỳ Vô Cữu này quá mức âm hiểm, không phải người tốt!” Diệp Trăn Trăn thật sự nhịn không được, không chú ý mắng to.

Tổ Phong bị dọa sợ tới mức mặt vàng như đất, bất chấp quá phận, vội vàng che miệng Diệp Trăn Trăn, “Hoàng hậu nương nương, tuyệt đối không thể!” Mặc dù đang ở Khôn Ninh Cung, nhưng ai biết được nơi này có tai mắt của Hoàng thượng hay không. Lời nói đại nghịch như vậy nghĩ cũng không được nghĩ, huống chi lại còn gọi thẳng tên họ Hoàng thượng, Hoàng hậu vậy mà lỗ mãng nói ra, quả thật không biết nên nói nàng dừng miệng hay hồ đồ nữa.

Tổ Nguyệt cũng bị dọa sợ tới mức quỳ xuống, vẻ mặt nghiêm túc, “Hoàng hậu nương nương là người thông minh, hôm nay nô tỳ xin bạo gan nói ra. Trong hậu cung này người nào không âm hiểm? Kể cả Lệ Phi, nếu như nàng ta một mực ngu ngốc, làm sao có thể đạt được địa vị hôm nay? Nhất định phải có chỗ hơn người. Nương nương người là chủ lục cung, địa vị càng cao, tình cảnh cũng càng nguy hiểm, trong hậu cung này có biết bao nhiêu cặp mắt lớn nhỏ ngó chừng người! Nô tỳ theo người nhiều năm như vậy, đối với tình tình của người cũng hiểu vài phần. Ở Diệp phủ, người lớn lên trong sự nâng niu của mọi người, muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, vui thì cười giận thì mắng, không kiêng kị gì cả. Cho dù lời nói và hành động có chút không thoả đáng, trên dưới Diệp phủ cũng không ai nhẫn tâm trách phạt người. Nhưng đây là hoàng cung chứ không phải Diệp phủ, ở đây không có ai thương người, không có ai tha thứ cho người! Ngược lại, mỗi người đều muốn tính kế người, đều muốn đưa người vào chỗ chết!”

Diệp Trăn Trăn hoảng sợ giật nảy người, “Vậy mà nói ta, em cũng muốn nói cái gì là nói đó thôi.”

“Nô tỳ là bất đắc dĩ, nương nương người nghe khuyên nhủ một chút đi. Nô tỳ biết người hiểu được chỉ là không thể thu liễm tính tình, nhưng cứ tiếp tục như vậy, chỉ sợ hậu quả không thể tưởng tượng nổi. Cho dù người không suy nghĩ cho mình cũng nên nghĩ cho Diệp gia một chút!”

“Ngươi đứng lên trước đi,” Diệp Trăn Trăn nói xong, hơi hất cằm, Tổ Phong vội vã đỡ Tổ Nguyệt đứng lên. Diệp Trăn Trăn thờ dãi một cái, nói: “Ai

cũng nghĩ rằng bốn cung có thể bảo vệ Diệp gia, nhưng bốn cung ngay cả bản thân mình còn không bảo vệ được, làm sao có thể bảo trụ dòng họ Diệp thị.”

Từ xưa đến nay cường thần cũng được ngoại thích cũng được, muốn tự do nắm quyền, điều kiện đầu tiên là hoàng thất phải suy yếu. Nhưng mỗi ngày Kỳ Vô Cữu đều vui vẻ, thân thể và đầu óc đều không có bệnh, cần cù chăm chỉ không chìm vào sắc đẹp, còn có một bụng đầy ý xấu, người như vậy là sao có thể khoan dung cho Diệp gia phát triển lớn mạnh chứ. Nếu nói Kỳ Vô Cữu là mãnh hổ đang trưởng thành thì Diệp Tu Danh lại là sư tử tuổi xé chiều. Không phải Diệp Trăn Trăn nằng không tin tưởng ông nội của mình mà sự thật là như thế. Thời gian đứng về phía Kỳ Vô Cữu, mặc dù Diệp gia nhất thời thắng một chiều nửa thức, nhưng không chịu nổi hao tổn lâu dài.

Hơn nữa, vốn cây lớn đã phải đón gió to, Diệp gia lại còn có một vị Hoàng hậu, chiếm lấy thanh danh “ngoại thích”, sao có thể không làm người ta hận chứ.

Thở dài một lần nữa, Diệp Trăn Trăn nghĩ, nước cờ Hoàng hậu này, ông nội thật sự đi nhầm rồi.

“Người tốt làm sao làm được hoàng đế tốt.” Kỳ Vô Cữu nghe bẩm báo xong, buông bút lông trong tay xuống, nói. Giọng hần không lớn, vừa như tự nhủ, vừa như nói cho người bên cạnh nghe.

Ở đây chỉ có hai tên thái giám, hai người này cũng không có tư cách phát biểu ý kiến với câu nói này, cho nên chỉ biết cúi đầu, vẻ mặt càng thêm kính cẩn.

“Người đi xuống trước đi.”

“Nô tài cáo lui.” Người quỳ trên đất đứng dậy, khom người như cũ, cung kính lui ra ngoài. Nếu Tổ Nguyệt nhìn thấy mặt hần, tất nhiên sẽ không xa lạ gì.

Đợi khi trong phòng chỉ còn lại hai người, Kỳ Vô Cữu còn nói tiếp: “Thì ra Hoàng hậu là người hiểu lẽ phải.”

“Suy cho cùng cũng là cháu gái của Diệp tiên sinh.” Phùng Hữu Đức phụ họa. Lời này tuy có lý nhưng không hợp lúc, dường như đang nhắc nhở Kỳ Vô Cữu cần phải giữ địch ý với nàng.

Kỳ Vô Cữu thản nhiên liếc Phùng Hữu Đức một cái, chuyển qua hỏi, “Cung nữ kia tên gọi là gì, Tổ Nguyệt sao?”

“Bẩm Hoàng thượng, chính là tên này.”

“Phạm tên Hiền Phi.”

Hoàng thượng thật sự lưu tâm đến Hiền Phi, Phùng Hữu Đức thầm nghĩ, ngay cả việc này cũng nghĩ đến. Tổ Nguyệt là thiếp thân cung nữ của Hoàng hậu, tên “phạm” hay “không phạm” đều do một câu của Hoàng thượng, dù sao hậu và phi khác nhau giống như thể và thiếp, Hiền Phi được sủng thì nàng ta vẫn là thiếp.

Phùng Hữu Đức tưởng Hoàng thượng sẽ hạ chỉ lệnh Diệp Trăn Trăn đổi tên cho Tổ Nguyệt, nhưng chờ trái chờ phải, Hoàng thượng cũng không nói thêm câu nào. Hần ngẩng đầu nhìn, phát hiện Kỳ Vô Cữu đang cầm bút; tiếp tục phê tấu chương. Bút lông màu đỏ thẫm đang viết ra từng chữ rất bắt mắt.

“...” Phùng Hữu Đức không biết mình có nên chủ động hỏi Hoàng thượng hay không, hơn nữa ngày muốn nói lại thôi, rốt cuộc lời nói đã đến bên miệng, Kỳ Vô Cữu đột nhiên ngừng đầu, nhìn hần một cái, ánh mắt trong vắt không gọn sóng, lại lộ ra tia lạnh. Trong lòng hần cả kinh, vội vàng cúi thấp đầu.

Kỳ Vô Cữu lấy ra một tấu chương khác. Bản tấu chương này là của Tổng binh mới nhận chức gần đây của Tam đại doanh, nội dung là thỉnh cầu hoàng đế đích thân tới Tam đại doanh kiểm duyệt quân đội.

Cần là cần loại người thức thời như thế này.

Mấy ngày nay, khắp nơi trong hoàng cung nổi lên lời đồn. Người người đều nói cung nữ chết ở Bích Tâm Đình báo mộng cho Diệp Trăn Trăn, kể ra oan tình của mình, hơn nữa còn chỉ điểm hung thủ giết người.

Nhưng mà người bên cạnh Hoàng hậu nương nương đều thật kín miệng, nghe ngóng thế nào cũng không ra được tin tức gì. Chỉ có Tổ Phong nhất thời lỡ miệng, lộ ra một chút, nói hung thủ kia xúc phạm Hoa Thần. Lời này nhanh chóng được bốn cung nữ thái giám truyền đi khắp nơi, thậm chí có người nói không cần Hoàng hậu nương nương ra tay, hung thủ kia sẽ tự bị Hoa Thần trừng trị.

Lý do này cũng rất mơ hồ, phạm phải Hoa Thần có rất nhiều cách giải thích, hoặc là bát tự phạm, hoặc là tên họ phạm, hoặc là đúng lúc phạm phải ở một địa điểm nào đó... Ý của Hoàng hậu nương nương là cái nào?

Kỳ Vô Cữu nghe chuyện này, chỉ mỉm cười. Giả thần giả quỷ, xem nàng có thể chơi đùa ra cái gì.

Thủ đoạn của Diệp Trăn Trăn rất đơn giản, nàng cũng không phải thật lòng muốn thăm tra án tử, trong hậu cung này oan hồn đã rất nhiều rồi. Nàng

chẳng qua là muốn tìm kẻ chết thay, cho Kỳ Vô Cữu một câu trả lời. Về phần tìm ai đến chết thay —— đương nhiên là người nàng chán ghét rồi.

Mấy ngày nay nàng chán ghét nhất chính là Phồn Xuân, cung nữ dám đánh Tô Nguyệt của nàng.

Mà tên Phồn Xuân miến cưỡng thì cũng có thể giải thích là phạm phải Hoa Thần.

Một ngày kia, Diệp Trấn Trấn đỡ tay Vương Hữu Tài tẩn bộ trong Ngự Hoa Viên, xa xa nhìn thấy một thân ảnh cao ngất mang theo một tiểu đội thị vệ đi tới, bọn họ cũng thấy Hoàng hậu nương nương tôn giá*, vội vàng tránh đi. Trong hậu cung thị vệ có thể tự do đi lại trong phạm vi tuần tra của mình, nhưng nếu không có việc cần thiết, thấy hậu phi phải kịp thời tránh.

*tiếng xưng hô tôn trọng người đối diện

“Lục thông linh.” Diệp Trấn Trấn gọi người dẫn đầu.

Lục Ly nghe Diệp Trấn Trấn kêu hán, bước lên trước, quỳ một gối xuống, “Thần, tham kiến Hoàng hậu nương nương.”

Người quỳ trên đất mặc công phục màu đỏ sẫm, trên áo thêu hoa văn mảnh hổ gầm sơn lâm đại biểu cho Chính Tứ phẩm võ quan; đầu đội trung tĩnh quan*, vành mũ viền sa tanh cùng màu. Thân hình người này cao lớn, nhịp chân mạnh mẽ, lúc bước đi thì lộ rõ một cỗ khí thế lạnh thấu xương đặc biệt của kẻ học võ, lúc quỳ xuống thì tấm lưng thẳng, không nhúc nhích, giống như là tạc ra từ đá.

*một loại mũ, xem hình minh họa bên dưới

Nhìn người cùng mình lớn lên giờ trở nên cung kính và xa cách, Diệp Trấn Trấn có chút không thích ứng. Nàng nhìn đỉnh nón đen nhánh của hán, “Ngươi ngẩng đầu lên.”

“Thần không dám.”

“Biểu...”

“Nương nương! Nương nương... có gì cần phân phó?”

“Ngươi quen biết người ở Đại Lý Tự không?” Đại Lý Tự là nơi chuyên quản quản và xử án tử.

“Đại Lý Tự Tả Thiếu Khanh và thần có chút giao tình, Hoàng hậu nương nương cần biết việc gì sao?”

“Cũng không có gì, chỉ là muốn ngươi giúp ta hỏi xem, Đại Lý Tự có người muốn làm thái giám sao.”

“...”

Nhìn Diệp Trấn Trấn rời đi, Lục Ly rút cuộc thở phào một hơi, nghĩ ngợi một lúc, lại cau mày lắc đầu. Trấn Trấn tính tình ngay thẳng, ở trong hậu cung này không biết phải chịu bao nhiêu đau khổ.

Diệp Trấn Trấn đi được một lúc, đột nhiên có cung nữ vội vàng chạy tới, nói khẽ bên tai Diệp Trấn Trấn mấy câu. Diệp Trấn Trấn híp mắt, “Đem nàng tới đây.”

Một lát sau, một cung nữ bị đưa đến, vẻ mặt chật vật, thấy Diệp Trấn Trấn, nàng ta quỳ cái rầm trước mặt nàng mà dập đầu lạy, “Hoàng hậu nương nương tha mạng!”

“Ngươi là người của cung nào?”

“Bẩm Hoàng hậu nương nương, nô tỳ là người của Từ Ninh Cung.”

Diệp Trấn Trấn không hỏi nữa, phát tay, “Đẫn nàng ta đi.”

Đúng là chó ngáp phải ruồi, Diệp Trấn Trấn không nghĩ đến mình lại tiện tay tung mấy hạt thóc lép, thật là mù quáng. Cung nữ này ban ngày ban mặt đốt giấy tiền vàng bạc trong hoa viên, không biết là cố ý muốn chui đầu vào lưới hay là bị lời đồn dọa sợ, tưởng rằng mình thật sự chọc giận Hoa Thần. Nhưng bất luận thế nào sự tình này cũng không cần tra nữa. Hậu cung xảy ra chuyện, không ai dám hắt nước bẩn vào Từ Ninh Cung, cho nên có lẽ nàng ta chính là một trong những hung thủ của vụ mưu sát này. Có thể đem một người sống khỏe mạnh trói lại, nhét giẻ rồi yên lặng ném vào hồ Thái Dịch lúc canh ba nửa đêm, chắc hẳn không phải chỉ một cung nữ là có thể hoàn thành nhiệm vụ.

Nhưng tại sao Thái hậu muốn đối phó Vương Chiêu nghi? Việc này tương đối khó hiểu, Vương Chiêu nghi địa vị không cao, cũng không quá được sủng ái, bất quá vừa lộ đầu ra mà thôi, không thể uy hiếp bất kì ai. Diệp Trấn Trấn nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có thể kết luận cung nữ xui xẻo kia đã nhìn thấy việc không nên thấy.

Cho dù nói thế nào, chuyện này cũng dừng lại đây, vừa giữ mặt mũi cho Từ Ninh Cung, vừa chặn miệng Kỳ Vô Cữu.

Về phần chinh đồn lục cung... Hừ, ngươi muốn chinh đồn, ta liền chinh đồn thật tốt cho ngươi xem.

Chương 12

Mười hai tháng chín, trời cao mây mỏng.

Sáng sớm, Kỳ Vô Cữu dẫn một đội người ngựa, chạy thẳng từ kinh thành đến vùng ngoại ô nơi Tam đại doanh đóng quân. Ngày hôm đó nếu có người thức dậy sớm, có lẽ còn có thể may mắn nhìn thấy phong thái của đương kim thánh thượng trên đường: đầu đội mũ kim phượng có cánh, thân mặc áo giáp hoa văn rồng, chân mang giày đen đế trắng thêu tơ vàng, cười một con tuấn mã toàn thân tuyết trắng không chút tạp sắc, eo mang bảo kiếm, khung kiếm chạm trổ, mặt mày như vẽ, cực kì anh tuấn.

Tuy rằng một thân trang phục này đầy vẻ nhà giàu mới nổi, nhưng nhìn chung dân chúng bình thường đều thích như thế, cho nên không ít đại cô nương và tiểu tửc phụ* nhìn ngắm đến ngây dại, mãi cho đến khi người bên cạnh níu lấy y phục của các nàng nhắc nhở, “Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

*cô vợ nhỏ

Kim long chói mù mắt người trên khỏi giáp đã sớm nói lên thân phận của Kỳ Vô Cữu.

Tâm tình Kỳ Vô Cữu rất tốt, có người nhìn chằm chằm mặt hắn cũng không cảm thấy vô lễ. Mắt hắn chỉ nhìn thẳng, cẩn thận không chế ngựa, không cho nó đi quá nhanh, để tránh không thoả lòng người qua đường. Phía trước mở đường, phía sau là đoàn thị vệ được huấn luyện nghiêm chỉnh, còn có mười tám ám vệ theo hộ tống, vì thế dù là người mù cũng biết thân phận hắn, sự an toàn của hắn tuyệt đối phải được bảo đảm.

Mãi cho đến khi sắp ra khỏi thành, người đi đường ít dần, hắn mới kẹp móng tuấn mã, nhanh chạy về điểm đến.

Ngoài cung hoàng đế bận rộn duyệt binh thì Diệp Trấn Trấn cũng không nhàn rỗi.

Chính xác mà nói, đây là ngày bận rộn nhất của nàng từ khi vào cung đến nay.

Cái gọi là chinh đồn hậu cung chính là, hễ là người bất lợi với Khôn Ninh Cung thì nghĩ biện pháp thu thập hết thảy, hễ là người có thể ngáng chân sau đối thủ nghĩ biện pháp lưu lại hết thảy, hễ là mật thám hoặc nghi ngờ là mật thám đều phải nghĩ biện pháp chuyển đi và... không buông tha bất cứ cơ hội tung hoành mù nào.

Điều cuối cùng là vì phân tán oán hận, không để người ở các cung cứ chăm chăm vào Hoàng hậu. Chẳng hạn như, lục ra một bản án cũ giả bộ có người đến cáo trạng với Hoàng hậu, đem người của Hi Tàn giao cho Lệ Phi, đem người của Lệ Phi giao cho Hiền Phi.

Tóm lại, trải qua một phen “chinh đồn”, bên ngoài Khôn Ninh Cung đầy người quỳ chờ xử lý, tội danh nào cũng có. Thân làm chủ lục cung, chỗ của Diệp Trấn Trấn đầy tai mắt các cung, chỉ sợ hiện tại Khôn Ninh Cung đã trở thành cái sàng. Việc này từ khi vào cung nàng đã biết, nhưng dù muốn tra cũng không có khả năng tra được rõ ràng. Bởi vậy đối với những người bị đuổi ra kia, nàng cũng không chắc chắn mỗi người đều thật sự có vấn đề. Nhưng nàng sai hai người Tố Nguyệt Tố Phong quan sát hơn một tháng, hễ có điểm hiếm nghi, tốt nhất không cần lưu lại, hoặc là trực tiếp ném ra khỏi cổng cho xong. Người ở nơi khác cũng bị nàng bắt đến, phần lớn là người của lục cục nhất tí* thường ngày cứ chỉ không đúng làm việc phách lối chọc người ghét hận, đôi phó những người này, tuy rằng cũng bị người hận nhưng đa số là nhận được lời trảm trờ khen ngợi. Đây cũng tính như nàng đang thu mua lòng người, còn về những người bị điều động đi cung khác, không nằm trong nhóm này.

*từ chỉ những đơn vị gồm những người có tay nghề giỏi được tuyển vào cung để phục vụ ăn, mặc,... cho vua chúa. Ai có coi Cung Tâm Kế thì chắc biết ha

Hôm nay, hoàng cung Đại Tề sắp nghênh đón đợt phạt trọng quy mô nhất trong vòng mấy trăm năm qua.

Ngoài Khôn Ninh Cung đông nghịt người quỳ, cảnh tượng kia thật làm cho người ta sợ hãi. Không ít kẻ đến vây xem, có cung nữ thái giám, có cung phi, vẻ mặt sầu não, giống như đi phúng viếng; bọn họ cũng không dám đứng quá gần, sợ gặp phải xui xẻo.

Trước tiên Vương Hữu Tài kéo cao giọng điểm danh một lần, người bị điểm danh đáp một câu “Nô tài biết sai”. Mỗi nô tài đều quỳ ngay ngắn trên một khối gạch vuông, giống như Tam đại doanh ở ngoại ô tập trung hoá lực chờ kiểm duyệt. Người cuối cùng bị điểm danh chính là Phồn Xuân, nàng ta bắt hoà với kẻ khác đã thành hàng thành nhóm, một mình một miếng gạch, quỳ ở đầu hàng hết như con dê đầu đàn.

Sau khi điểm danh tất cả 129 cung nữ thái giám, hành hình bắt đầu.

Hành hình phân làm 3 mức: 20, 40, 60 trọng. Đa số đều chịu phạt ở hai mức đầu, vinh hạnh đặc biệt được mức 60 trọng chỉ có một mình Phồn Xuân.

Vì không đủ người hành hình nên phải tiến hành phạt trọng theo từng tốp, 20 trọng bị đánh trước còn nô tài chịu 40 trọng thì chuẩn bị. Nghe tiếng người bị đánh gào khóc thảm thiết, người xem xung quanh không khỏi lưu luyến, thậm chí một số nhất gan còn xoay lưng bịt lỗ tai, không biết vì sao lại tới

nơi này.

Về phần những người chờ bị đánh càng khó chịu hơn. Đa số họ đều bị dọa đến đổ mồ hôi lạnh toàn thân, có người khóc có người kêu, còn có người đã tiểu ướt một mảng.

Chỉ 20 trượng, người đã sớm không còn sức để kêu, sau khi đám người này bị kéo xuống, đến lượt tốp 40 trượng.

Đến khi 40 trượng cũng đánh xong, chỉ còn lại mình Phồn Xuân.

Trải qua hai đợt hành hạ tâm lý trước, Phồn Xuân đã bị dọa ngất xỉu, nhưng sau khi bị đánh một trượng, nàng ta tỉnh lại, liên tục kêu lên thảm thiết.

“Dừng tay, dừng tay cho ta!”

Lệ Phi đằng đằng sát khí chạy đến, Vương Hữu Tài liếc mắt một cái, hai thái giám khoẻ mạnh của Khôn Ninh Cung lập tức ngăn nàng ta lại.

“Xin hỏi Hoàng hậu nương nương, Phồn Xuân phạm tội gì?”

“A! A! A!!”

Trong tiếng kêu thảm thiết của Phồn Xuân, Diệp Trấn Trấn cười trả lời, “Năm Bính Sửu Tôn Tiệp dư sẩy thai, cùng năm đó Ngô Chiêu nghi ngộ độc thức ăn, năm sau cung Hi Tần có án phóng hỏa, năm nay Huệ Tần rơi xuống nước, án nào không có liên hệ với nàng ta!” Diệp Trấn Trấn thuận miệng nói vài vạ. Kỳ thật nàng không có tra rõ những vụ án này, nhưng ở hậu cung trước nay Lệ Phi không kiêng nể gì, có chuyện xấu tìm nàng ta hơn phân nửa là tìm đúng người rồi. Hơn nữa, cho dù đánh sai người thì sao, bốn cung chính là muốn đổ phẫn lên đầu người.

“Vụ hỏa hoạn trong cung Hi Tần không phải nàng ta tự đốt sao!”

“Như vậy những vụ khác là do nàng ta làm?”

“...”

“Lệ Phi nương nương, nô tỳ không có làm...A!!!!”

“Người...ngậm máu phun người!” Lệ Phi giãy dụa, hai mắt trợn lên, vừa gấp vừa hận.

Diệp Trấn Trấn cười nhạt một tiếng, “Dám dùng khẩu khí này nói chuyện với bốn cung? Tô Phong, và miệng.”

“Dạ!” Tô Phong tiếng lên, vừa muốn giơ tay, Lệ Phi lại cười lạnh, “Người dám!”

Dù sao Tô Phong chỉ là một cung nữ, tay dừng giữa không trung, muốn hạ xuống lại không hạ.

“Nàng ấy không dám ta dám.” Diệp Trấn Trấn đi tới, giơ tay tát một cái, tiếng tát tay bị tiếng kêu thảm thiết của Phồn Xuân che mất, không có hiệu quả kinh tâm động phách, nhưng mặt Lệ Phi rất nhanh sưng lên còn hiện lên năm dấu tay rõ ràng.

“Người dám đánh ta một cái nữa xem!”

“Được thôi.” Lại một cái tát.

Rất nhiều người từ xa nhìn thấy Diệp Trấn Trấn đánh Lệ Phi hai cái, đều cảm thấy rất hả giận.

“Người! Người! Người! Người gọi lắm! Chờ Hoàng thượng trở về, chờ Hoàng thượng trở về...”

“Hoàng thượng sẽ về nhanh thôi,” Diệp Trấn Trấn phát tay, “Lệ Phi tinh thần thất thường, đem nàng ta về Lộ Hoa Cung đi.”

Sau khi Lệ Phi bị đưa đi, Diệp Trấn Trấn xoay người, nói với Phồn Xuân, “Vừa rồi chủ tử người chịu hai cái tát này cũng là vì người, giảm cho người 20 trượng đi.” 60 trượng hạ xuống có thể lấy mạng nàng ta, Diệp Trấn Trấn còn cần nô tài này ra chủ ý cho Lệ Phi, tạm thời không để nàng ta chết.

Hành hình kết thúc, Phồn Xuân hấp hối bị nâng về Lộ Hoa Cung, mọi người thấy không còn gì náo nhiệt để xem, cũng đều tản đi. Diệp Trấn Trấn trở lại phòng uống trà nghỉ ngơi, một bên phân phó Vương Hữu Tài dẫn một đám cung nữ thái giám tuyển chọn sơ lược mấy ngày trước đến, nàng muốn đích thân xem qua, cẩn thận chọn lựa.

“Nương nương...” Tô Phong đột nhiên quỳ xuống, muốn nói lại thôi; về mặt xấu hổ.

“Làm sao vậy?” Diệp Trấn Trấn buông chén trà, cười hỏi.

“Nô tỳ vô dụng.” Tô Phong vì vừa rồi bản thân bị khí thế của Lệ Phi dọa đến, không quyết đoán động thủ mà canh cánh trong lòng.

“Đứng lên đi, em không làm sai, là bốn cung suy nghĩ không chu toàn. Nếu em đánh tiếp, nàng ta nhất định ghi hận em, về sau không ít thời cơ trả thù, Tô Nguyệt đã bị người khi dễ, bốn cung không mong em cũng bị như vậy.” Nàng nói xong, Tô Phong cùng Tô Nguyệt đều xúc động nhìn nàng!

Tổ Nguyệt lại nghĩ đến một chuyện khác, không khỏi cau mày, “Hôm nay nương nương đánh Lệ Phi, thật làm lòng người sáng khoái, chỉ là nháo một trận lớn như thế, nếu Lệ Phi cáo trạng trước Hoàng thượng...”

Diệp Trần Trần đã tính toán trước mọi chuyện, “Nàng ta nhất định cáo trạng, nhưng Hoàng thượng chắc chắn sẽ không ra mặt vì nàng ta.”

Nàng không dám nói hiểu biết con người Kỹ Vô Cữu này, nhưng cũng suy ra được vài phần tính tình hắn. Hắn có thể xử phạt Diệp Trần Trần vì rất nhiều việc, nhưng tuyệt không bao gồm loại chuyện này. Sủng ái hậu phi là một chuyện, sa vào nữ sắc là một chuyện khác. Lệ Phi trước mặt mọi người chống đối Hoàng hậu, hô to gọi nhỏ, Hoàng hậu giáo huấn nàng ta một phen, cũng không có gì không thoả đáng. Hắn là hoàng đế, nếu như chỉ vì Lệ Phi khóc nháo vài câu liền chỉ trích Hoàng hậu, sợ là sẽ đeo trên lưng thanh danh “Háo sắc lâm quốc”**, một nhóm ngôn quan đang đợi hắn đó.

*vì ham mê sắc đẹp mà làm đất nước lâm than

Vì thế hôm nay Diệp Trần Trần mới dám chẳng kiêng nể gì mà trừng trị Lệ Phi. Tuy rằng thủ pháp đơn giản và thô bạo một chút, nhưng mà, thật sự rất sung sướng...

Khi Kỹ Vô Cữu từ quân doanh trở về cứ cảm thấy mọi người trong cung không giống với ngày thường lắm, dường như rất nhiều người đều... có vẻ buồn thảm?

Hắn không rõ vì thế sau khi thay đổi thường phục đi lại trong cung liền nhìn thấy Lệ Phi khóc sụt sùi chạy đến.

Theo lý mà nói, hôm nay Hoàng hậu làm ra một chuyện lớn như vậy, người muốn cáo trạng hắn là không ít. Nhưng mọi người đều biết Lệ Phi bị Hoàng hậu tự tay tát hai cái, nghĩ tới chính mình không tham như nàng ta nên đều chờ xem nàng ta cáo trạng. Lệ Phi cũng mặc kệ người khác nghĩ thế nào, chủ tử nô tài cùng bị đánh, đối phương còn là Hoàng hậu không được sủng, con tức này vô luận thế nào nàng ta cũng không nhịn được, nghe tin Hoàng thượng trở về, vội vàng chạy đến tìm hắn kể lể tâm sự uỷ khuất.

Kỹ Vô Cữu nghe Lệ Phi khóc kể, thuận miệng an ủi vài câu, rồi bảo nàng ta đi về trước. Sau đó phân phó Phùng Hữu Đức đi điều tra xem rốt cuộc là thế nào.

Phùng Hữu Đức rất nhanh đã trở về còn dẫn theo vài nhân chứng, bẩm báo chi tiết việc làm hôm nay của Diệp Trần Trần với Kỹ Vô Cữu, bao gồm việc ở các cung thay người nào, phạt trượng người nào, Lệ Phi nói cái gì làm nàng đích thân ra tay...

Sau khi Kỹ Vô Cữu nghe xong, biết được Diệp Trần Trần cơ bản phạt đều là người của Khôn Ninh Cung cùng những người không được ưa thích ở lục cục nhất tề, nàng ấy thế mà có thể tìm được nhiều người như vậy, tạo ra một động tĩnh lớn như vậy, xem ra việc “Chỉnh đốn lục cung” này thật sự có thể giao cho nàng.

Nữ nhân này thông minh ở chỗ, làm ra một việc lớn chừng ấy mà thực tế không đắc tội nhiều người.

Nhưng... Ánh mắt Kỹ Vô Cữu chợt loé lên, hỏi, “Ba tên thái giám Trầm đặt ở Khôn Ninh Cung thế nào rồi?”

Phùng Hữu Đức đáp, “Có hai người bị đánh 20 trượng, đã bị đuổi đến nơi khác, còn một người...”

“Như thế nào?”

“Còn một người, Hoàng hậu nương nương lấy lý do “bộ dạng quá xấu, khiếm khuyết bề ngoài”, điều đi quét cống, hơn nữa lệnh cho hắn hầu hạ Hoàng hậu nương nương lướt qua, phải tránh phượng giá.”

“...”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Vô Đức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Kỹ Vô Cữu đi vào Lộ Hoa Cung, chứng kiến Lệ phi vẫn còn rơi lệ, hai con mắt vừa đỏ vừa sưng, hoa dung thất sắc. Hắn nhất thời liền có chút ít mềm lòng.

"Hoàng Thượng." Nàng vừa lau lệ, vừa mềm mại gọi một tiếng. Đại khái là bởi vì khóc đến quá lâu, nàng tiếng nói trong veo đã hơi chút ít khàn khàn.

Rốt cuộc vẫn là nữ nhân của mình, Kỹ Vô Cữu cũng không muốn nói quá nặng lời. Hắn ngồi xuống, tùy ý Lệ phi dựa vào trong lòng hắn, thân thể mềm mại không xương dán chặt lấy lồng ngực của hắn.

"Hoàng Thượng, ngài nhất định phải làm chủ cho thần thiếp a!" Lệ phi tiếp tục sự nghiệp buổi chiều chưa hoàn tất, không ngừng cố gắng cho Diệp Trấn Trấn thượng nhân được.

*thêm mắm dặm muối, vu oan giá họa

Kỷ Vô Cữu nhú nhú mày. Hắn tin tưởng mình đã tỏ thái độ tỏ rõ rất rõ ràng. Mặc dù hắn không thích Diệp Trấn Trấn, nhưng hoàng hậu muốn trừng phạt nào nô tài, cũng không cần phải Lệ phi đáp ứng.

Huống chi, thân là một tên phi tử, nàng còn trước mặt mọi người chống đối hoàng hậu, khẩu xuất cuồng ngôn.

Vốn là nghĩ tới Lệ phi ở trước mặt hắn luôn có thái độ phục tùng nói gì nghe nấy, bộ dạng lại mỹ mạo, liền cung chiều nàng vài phần, lại không nghĩ rằng nàng càng ngày càng ý sủng mà kiêu, cả gan làm loạn, cũng dần dần mất đi lễ nghi, quả thực... Thượng không được mặt bàn.

*lên không được mặt bàn, làm không được việc

Nghĩ tới đây, Kỷ Vô Cữu nhẹ nhàng đẩy mỹ nhân trong ngực ra.

Hơn nữa, đối với việc Diệp Trấn Trấn tại sao phải thu thập phồn xuân, Kỷ Vô Cữu cũng có lý giải. Cho nên hắn bây giờ nhìn Lệ phi tất nhiên không thể thuận mắt: Diệp Trấn Trấn là hoàng hậu, trong hậu cung này có thể khi dễ nàng cũng chỉ có mình Kỷ Vô Cữu hắn, Lệ phi tính là cái gì.

Lệ phi đối với phản ứng của Kỷ Vô Cữu cảm thấy kinh ngạc, nàng sững sờ nhìn Kỷ Vô Cữu, khóe mắt còn treo nước mắt, "Hoàng...Hoàng Thượng?"

"Xem ra người đích thực ý sủng mà kiêu, không biết hồi cải, " Kỷ Vô Cữu thần sắc hờ hững, "Vậy thì cấm túc hai tháng đi, nghiền ngẫm lỗi lầm."

chuyện tình phát sinh ở Lộ Hoa Cung ngày kế liền truyền khắp hậu cung, không ít người nhìn Diệp Trấn Trấn trong ánh mắt cũng có nhiều thêm một tia kính sợ. Vốn là cho rằng sẽ thấy một hồi hoàng hậu cùng Lệ đại chiến, lại không nghĩ rằng trường tranh đấu này chỉ có một bên áp chế, qua loa xong việc. Ngẫm lại Lệ phi bị đánh vừa phần hận vừa không phục, ngẫm lại nữa thì nàng đã từng hồng hách lộng hành, một đời sủng cứ như vậy thất bại dưới chân một hoàng hậu không được sủng.

Không phục không được a, hoàng hậu quả nhiên có chút tài năng. Rất nhiều người bắt đầu cảm thấy may mắn chính mình không có đặc vị này chủ nhân. Những kẻ vốn là nghĩ thừa dịp cuộc phong ba này cùng cáo trạng hoàng hậu, gặp Lệ phi còn như thế, cũng liền rút rít trú chân, không dám nói nữa cái gì.

Bị vô số người sùng bái là hoàng hậu lúc này lại không thể nào cao hứng, "Cấm túc có thể hay không quá nghiêm trọng? Ta đã phạt qua nàng rồi mà." Quan trọng nhất là, Lệ phi thất sủng, ai giúp nàng đối phó Hiền phi?

Kỷ Vô Cữu đang bấm tay gảy nhẹ trên mô hình địa cầu trên bàn, Khôn Ninh cung luôn có mấy thứ đồ chơi ly kỳ cổ quái, "Vật này là từ đâu mà đến?" Diệp Trấn Trấn có chút này tâm tư hắn làm sao sẽ không biết, chính là bởi vì hiểu rõ, cho nên mới sẽ không để cho nàng thực hiện được. (ý là lợi dụng lệ phi đối phó hiền phi a)

"Một thương nhân người pháp công tiến lên. Hắn còn đưa rất nhiều đồ chơi nhỏ, vốn là nghĩ công lên cho Hoàng Thượng, kết quả bị Lễ bộ cùng quan lại cản lại. Ta làm cho Nội Vụ phủ chọn lấy chút ít, như là chọn mua đồ chơi.

"Như thế nào cho cản lại rồi?" Kỷ Vô Cữu khuấy động lấy cái tròn trịa địa cầu thể, nó nhanh như chớp nhanh chóng xoay tròn. Địa cầu bằng đồng trên mặt có khắc bản đồ, trong đó một bộ phận hắn quen thuộc, cùng đại Tề duyên hải bản đồ có chút tương tự, mảng lớn địa phương khác vừa to lớn cũng rất xa lạ.

"Giống như là vì hắn nói chút ít nhảm nhí, mấy người Lễ bộ cảm thấy hắn tà thuyết mê hoặc người khác, không cho hắn đăng ký."

Lễ bộ cũng đã đều cản lại, mấy thứ này lại chạy đến chỗ hoàng hậu, còn đúng lúc lọt vào trong mắt của hắn. Thương nhân kia rốt cuộc có mục đích gì? Hoàng hậu làm như thế lại có mục đích gì?

Thân là hoàng đế, khó tránh khỏi sẽ thêm nghĩ một chút, Kỷ Vô Cữu mâu quang chợt lóe, nhìn xem Diệp Trấn Trấn, "Chuyện này hoàng hậu thấy thế nào?"

"Ta cảm thấy được chơi rất vui vẻ, " Diệp Trấn Trấn nói thật, cũng đi đến sờ chút kia mô hình địa cầu, "Người kia nói là trái đất rất tròn, trên đời có rất nhiều địa phương đất đai giống như của chúng ta, bất quá đều bị nước biển tách rời ra. Lễ bộ lại nói hắn nói hư nói vượn. Còn có, thần tiên của họ cũng không đáp mây bay, nhưng là mọc cánh, chỗ bọn họ lại không thích mặc quần áo."

"Người cảm thấy nói thế có thể tin?"

"Ta làm sao biết, ta lại không tận mắt nhìn thấy. Nhưng là nói trở lại, thiên hạ rộng lớn, vô kỳ bất hữu, nếu đã không có tận mắt nhìn thấy, không biết là thực, tự nhiên cũng không biết là giả. Hoàng Thượng ngài xem xem cái này." Diệp Trấn Trấn nói, đưa cho Kỷ Vô Cữu một cái ống dài gì đó.

Kia ống dài do đồng thau chế tạo, hai đầu khảm tròn kính, Kỷ Vô Cữu không biết đây là vật gì, phóng ở trong tay ước lượng, tựa hồ miễn cưỡng có

thể xem như một món vũ khí.

Diệp Trần Trần dẫn hấn đi đến phía trước cửa sổ, đem ống dài giờ lên mắt của Kỳ Vô Cữu. Bởi vì hấn bộ dạng tương đối cao, cho nên nàng cánh tay hơi một chút, khẽ phát run. Kỳ Vô Cữu dứt khoát một nắm chặt tay của nàng, giữ chặt, vững vàng nâng kính đồng.

Diệp Trần Trần: "..."

Kỳ Vô Cữu ánh mắt hướng bên cạnh nghiêng nghiêng, chứng kiến vẻ mặt nàng, hấn khẽ cong lên khóe miệng.

"Hoàng Thượng, ngài nhìn thấy gì?"

Kỳ Vô Cữu nheo lại một con mắt, hướng về kia nho nhỏ trông kính xem. Chỉ liếc mắt một cái hấn liền phát hiện huyền diệu trong chuyện này, thì ra là cái này kính đồng có thể đem cánh vật ở xa phóng đại, rõ ràng vô cùng, thoáng như gần ngay trước mắt.

Trong tầm mắt, một thái giám xa lạ đi đến Khôn Ninh cung, phía sau vườn hoa bên cạnh, chừng nhìn quanh một phen, đưa tay phẩy nhẹ tay áo, có điểm run rẩy, liền cúi đầu bước nhanh rời đi.

Động tác này thật rất nhỏ, nếu là cách khá xa, chỉ sợ cũng nhìn không ra sơ hở.

Kỳ Vô Cữu dòm mở mắt, ánh mắt âm trầm nhìn Diệp Trần Trần.

Diệp Trần Trần không rõ chuyện gì, "sao thế?" Nàng cảm lấy kính đồng, nhìn kỹ. Nhưng là không nhìn thấy gì.

"Đi thôi, ra đi xem một chút, " Kỳ Vô Cữu nói ra, dừng một chút, "Phùng Hữu Đức, truyền thái y."

Khôn Ninh cung có hoa viên không lớn, trong đó hoa cỏ sớm đã tàn, nhưng Diệp Trần Trần thường xuyên ngồi ở chỗ này phoi nắng mặt trời. Ngày mùa thu buổi chiều sáng sủa, chuyển một cái thật to ghế nằm, ngưỡng ngồi ở phía trên xem ngói xanh trời lan; mái ngói cong cong, phảng phất sau một khắc liền muốn nhất phi trùng thiên(một phát bay lên trời cao), lại vĩnh viễn bất động vu phi bay liệng, tựa hồ đợi ngàn năm vạn năm; mây trắng nhàn nhả bay, dẫn người trầm trầm buồn ngủ...

Khôn Ninh cung ở vào vị trí hính giữa hậu cung, nối tiếp là lục cung, sau là Càn Thanh cung cùng ngự hoa

viên, mặc dù bên ngoài có đường vòng qua, nhưng là không ít cung nhân thấy phiền, liền đi nhờ qua ngoại viện Khôn Ninh cung. Bởi vậy, mặc dù Diệp Trần Trần đem nội điện quản rất nghiêm, nhưng bên ngoài lại lắm thầy nhiều ma, loại người gì cũng có khả năng trải qua.

Hôm nay, Diệp Trần Trần đứng trước vườn hoa, nhìn Kỳ Vô Cữu chỉ một chỗ thái y liền đào chút ít đất, bắt được dưới mũi người, lại dùng móng tay gầy gầy một chút, đặt ở đầu lưỡi nếm thử.

"Hồi bẩm hoàng thượng, trong đất bị người hạ độc được mẫn tính, nếu là thường xuyên tiếp xúc, sẽ làm cho thân thể yếu bệnh, âm hư thể hàn, thậm chí..."

"Thậm chí như thế nào?"

"Không thể dưỡng dục con nối dòng."

Kỳ Vô Cữu sắc mặt run lên.

Diệp Trần Trần cũng sợ hết hồn, "Có thể hay không nguy hiểm tính mạng?"

"Ngạch, nếu là cứ thế mãi..." lão thái y coi chừng châm chước lí do thoái thác.

Diệp Trần Trần cũng không đợi hấn nói tiếp, vội vàng duỗi ra cánh tay, "Mau cho bản cung xem một chút."

Hóa ra là rất sợ chết. Kỳ Vô Cữu nghĩ thầm.

Diệp Trần Trần cuối cùng bị thái y chẩn đoán là không có bất kỳ bệnh trạng xấu, xem ra độc này xuống không có mấy ngày. Diệp Trần Trần rốt cục yên tâm, sai người đem vườn hoa toàn bộ đều đào, đem đất dời hết đi.

"Đa tạ Hoàng Thượng." Diệp Trần Trần lần này là phát ra từ phế phủ cảm tạ, bởi vì Kỳ Vô Cữu hoàn toàn có thể lựa chọn không nói cho nàng.

"Nghĩ muốn tiếp tục gieo họa hậu cung, tốt nhất trước bảo trụ mạng nhỏ." Kỳ Vô Cữu gõ gõ đầu của nàng, xoay người rời đi.

Lần này Diệp Trần Trần có điểm nghi ngờ. Nàng cùng Kỳ Vô Cữu lẫn nhau xem không vừa mắt, điểm này song phương đều lòng dạ biết rõ, như thế nào hấn hôm nay lại nỡ rời một lần khẳng khái tương trợ? Hấn rõ ràng có thể bàng quan, dù sao đây là độc được mẫn tính, một lát cũng không chết được. Hơn nữa, cho dù chết thì thế nào, hấn không phải là vui mừng thấy sự thành công sao?

Nghĩ đến hai người bọn họ rốt cuộc là phu thê, nàng chết hấn ngược lại sẽ vỗ tay khen hay, Diệp Trần Trần cảm thấy rất hoang đường.

Không biết, Kỳ Vô Cữu ý tưởng có chút khác loại: Hấn và Diệp Trần Trần đối đầu là chuyện của hai người, không cần phải người khác nhúng tay. Đầu tiên là Lệ phi ý vào vài phần sủng ái hạ thể diện của hoàng hậu, sau là có người ngầm vụng trộm hạ độc thủ gia hại hoàng hậu, trong hậu cung này kẻ quen tay nháo loạn hậu cung, mỗi người thật là thủ đoạn, vừa thấy Diệp Trần Trần không được sủng ái, ai cũng nghĩ lên đến giẫm một cước, thật sự là đã quên rốt cuộc ai mới là chủ tử.

Người thông minh ghét nhất có người ở trước mặt hấn đùa giỡn thông minh thủ đoạn, cho nên theo Kỳ Vô Cữu, cùng những người này so sánh với, Diệp Trần Trần trực lai trực văng ngược lại bị làm nổi bật ra vài phần đáng yêu.

Nghĩ đến chính mình lại đem "Đáng yêu" cái từ này cùng Diệp Trần Trần cùng một chỗ, Kỳ Vô Cữu lại cảm thấy không thích ứng.

Cho nên một đường từ Khôn Ninh cung đến Càn Thanh cung, mặt của hấn thay đổi vài lần, mặc dù người bình thường nhìn không ra, nhưng Phùng Hữu Đức đi theo hấn nhiều như vậy năm, trộm mắt nhìn đi, hơi có phần có thể cảm nhận được hoàng đế bệ hạ lúc này trong lòng rối ren.

"Phùng Hữu Đức." Trở lại Càn Thanh cung, Kỳ Vô Cữu nói ra.

"Nô tài ở đây."

"Cho trầm tìm một người. Một gã thái giám... Có lẽ là cung nữ giả trang. Tay phải của hấn hồ khẩu chỗ có một mảnh màu nhạt bớt, móng tay đắp lớn nhỏ. Sau khi tìm được không cần kinh động bất luận kẻ nào, cũng không cần dẫn hấn đi đến, chỉ cần nói cho trầm hấn là cung nhân cung nào."

"Tuân chỉ."

"Mặt khác, người đi Lễ bộ truyền chỉ, trầm muốn gặp thương nhân người Pháp kia một lần."

"Tuân chỉ."

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Vô Đức* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Kỳ Vô Cữu tại Vũ Anh điện triệu kiến thương nhân kia, cũng không muốn mời Diệp Trần Trần, nhưng là Diệp Trần Trần mày dầy mặt dạn đi qua.

Vũ Anh điện là hoàng đế chỗ làm việc, không có cho phép, nữ nhân hậu cung không được tự tiện xâm nhập, bất quá Diệp Trần Trần là ngoại lệ.

Bởi vì đại Tề khai quốc hoàng đế là nữ nhân, cho nên "Hậu cung không được can chính" này luật thép đến đại Tề hậu cung liền không quá được dùng. Hơn nữa triều đại trong lịch sử còn xuất hiện qua một đầu tại triều làm quan một đầu đương hoàng hậu hoa tuyệt thế cô gái.

Có thể nếu là hậu cung cô gái đều muốn đi lên đối với triều chính tiến hành một phen khoa tay múa chân, vậy cũng không ra thể thống gì, cho nên người thông minh liền ra một cái chiết trung xử lý pháp: Hoàng hậu thân vì quốc mẫu, tự nhiên có thể tham dự thương thảo quốc sách, coi như là giúp hoàng đế phân ưu giải nạn, về phần trong hậu cung những nữ nhân khác, nên làm gì thì làm đi.

Cho nên hoàng hậu trong hậu cung địa vị có chút siêu nhiên, vừa là lục cung đứng đầu, quản lý những nữ nhân khác, lại có thể tự do xuất nhập trước cung, dựa theo hoàng đế nhu cầu đối với triều chính đề xuất một chút ý kiến.

Kỳ thật ngoại trừ cá biệt có dã tâm hoặc là nghĩ muốn nổi bật đòi hỏi hào hoàng đế, phần lớn nữ nhân đối với chính trị cũng không có hảo cảm. Bởi vậy như vậy con chẳng ra cái gì cả chính sách, trăm từ năm đó thế nhưng cũng rất có tác dụng, cũng không có khiến cho hậu cung ra một chút "Gà mái gáy sáng" yêu thiếu thân.

Hôm nay, Diệp Trần Trần chịu đựng đối với Kỳ Vô Cữu phiền chán, đi Vũ Anh điện.

Mã đặc lợi bộ dạng cao mi sâu con mắt, tóc đỏ lam nhãn con ngươi, làn da tái nhợt, thân hình cao lớn, toàn thân tản ra một loại yêu ma quỷ quái hơi thở. Những năm này theo đại Tề hướng cấm biên mở ra, bên cạnh phụ thông thương, không ít nước khác nhân sĩ tràn vào đại Tề, đa số là thương nhân, cũng có một chút thầy tu. Kỳ Vô Cữu cùng Diệp Trần Trần đều nghe qua một chút quan cho bọn họ tin đồn, nhưng là chính mắt thấy được, hay là lần đầu.

Làm một cái khôn khéo thương nhân, mã đặc lợi nghiêm túc học tập tại cung đình yết kiến hoàng đế chuẩn bị lễ nghi. Hấn biết rõ đây là cơ hội ngàn năm một thuở, ở nơi này thần bí mà dôi dào Đông Phương đại quốc, hấn đem trở thành bị quốc gia này chí cao vô thượng quân chủ tiếp kiến đệ nhất vị người Âu châu, hấn phẳng phát nhìn thấy vô số hoàng kim tại hướng hấn ngoắc, còn có những quý tộc kia nịnh nọt ánh mắt, những thứ này bình thường thái độ ngạo mạn người, cũng sẽ âm giọng lời nói nhỏ nhẹ nói chuyện với hấn, mục đích cũng bất quá là thỉnh hấn lưu một chút thượng đẳng hàng tơ dệt hoặc tinh mỹ đồ sứ.

Hắc! Hắc! Hắc!!!

Loại chuyện như vậy, chỉ là suy nghĩ một chút để cho người sáng khoái ngất trời.

Cho nên tại Kỳ Vô Cữu cho rằng mã đắc lợi sẽ cùng trong truyền thuyết người Tây Dương đồng dạng một tay xoa ngực khom người hành lễ lúc, hàng này "Phù phù" một tiếng ngã xuống đất liền bái, "Thảo dân tham kiến Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!"

Kỳ Vô Cữu: "..."

Trên mặt đất người đầy lấy một đầu tóc đỏ, tư thế quỳ tiêu chuẩn lại từ dung, chút nào không một tia không khỏe cảm giác.

"Bình thân, dọn chỗ."

Lúc này, bên ngoài vang lên một tiếng cao vút vang dội tiếng la: "Hoàng hậu nương nương đến - -" vừa dứt lời, liền có một trang phục lộng lẫy cô gái đi tới. Mã đắc lợi đột nhiên nhớ tới Lễ bộ một vị quan viên đối với hần lời khuyên: Không thể nhìn chăm chăm hoàng hậu nương nương xem, càng không thể hôn tay của nàng! Nói như thế, người nếu dám đụng đến một chút xiêm y của nàng bên cạnh, Hoàng Thượng bảo đảm sẽ chém đầu người!

Vì vậy mã đắc lợi cái mông còn không có đụng phải cái ghế, liền lại vội vàng đứng dậy, cúi đầu đối với đi tới cô gái quỳ xuống, "Hoàng hậu thiên tuế thiên tuế thiên tuế!" Con mắt chứng kiến nàng mép vẩy cùng giầy, kia tình mỹ tuyệt luân trình độ làm cho hần trực tiếp đổi thành vàng cảm thán một phen, nghĩ thầm không hổ là quốc gia này tôn quý nhất nữ nhân.

Diệp Trấn Trấn tiên triều Kỳ Vô Cữu vén áo thi lễ, chào sau, mới nhìn hướng địa thượng chỗ quỳ người, "Đứng lên đi, ngồi xuống nói chuyện."

Kỳ Vô Cữu đối với Diệp Trấn Trấn không mời mà tới không có bày tỏ cái gì phản cảm. Đế hậu hai người cùng mã đắc lợi trò chuyện, hỏi cái này hỏi cái kia, mã đắc lợi chậm rãi mà nói, không khí nhất thời rất hòa hài.

Kỳ Vô Cữu hỏi thăm mã đắc lợi nhà bọn họ hương phong thổ, mã đắc lợi đem có thể lấy được xuất thủ đồ đều nói một lần. Nhưng là nói thật, Châu Âu tại cướp bóc toàn bộ thế giới trước, thực tại cũng không có gì chính thức lấy được xuất thủ, nhất là ở nơi này lịch sử đã lâu kinh tế phồn vinh văn hóa xán lạn văn minh quốc gia cổ trước mặt. Một chút khoa học kỹ thuật phát minh ngược lại điểm sáng, nhưng đề ở chỗ này chỉ có thể coi là "Kỳ dân khéo kỹ". Kỳ Vô Cữu nghe được hào hứng thiếu thiếu, Diệp Trấn Trấn lại hết sức cảm thấy hứng thú, còn cường điệu nghe xong bọn họ trong lịch sử vài cái người chèo thuyền thám hiểm quá trình, cùng với Châu Âu mấy cái quốc gia ở giữa trên biển tranh bá. Toàn bộ châu Âu làm giàu sử kỳ thật chính là một bộ xâm lược sử, cho nên mặc dù bọn họ tô son trát phấn phải khá hơn, người thông minh như xưa có thể nghe ra trong đó mùi máu tươi.

Kỳ Vô Cữu là người thông minh trong số người thông minh, cho nên hần rất nhanh liền cảm giác ra không thích hợp: Những thứ này man di rất thích tàn nhẫn tranh đấu, cướp bóc nước hần, hơn nữa trên biển lực lượng tựa hồ rất cường đại, nếu là một ngày kia đất rộng của nhiều phồn vinh giàu có và đông đúc thiên triều thượng quốc bị bọn họ để mất tới... Kỳ Vô Cữu nguy hiểm nheo mắt lại.

Vì vậy hoàng đế bệ hạ cũng bắt đầu gia nhập thảo luận, không khí nhất thời rất nhiệt liệt.

Mã đắc lợi đi rồi, Kỳ Vô Cữu bình tĩnh nhìn xem Diệp Trấn Trấn, "Người rất thông minh."

"Hoàng Thượng quá khen." Nói qua bao nhiêu lần, bản cung thông minh tuyệt đỉnh.

Không, không chỉ là thông minh. Diệp Trấn Trấn chỗ đặc biệt là ở, nàng không sẽ đem suy nghĩ của mình cực hạn tại nào đấy cái khoanh tròn trong, mà là thiên mã hành không, không chỗ nào không muốn. Đại Tề hướng bọn đàn ông thói quen tại dùng đạo Không Mạnh giải quyết chuyện nhà quốc sự chuyện thiên hạ, nhưng không biết chân chính "Đường lớn", là ở không chỗ nào mà không bao lấy. Thân là thượng quốc quân, tự nhiên nên có thượng quốc quân trí tuệ, nếu nói "Thước có sớ trường, tác có chỗ ngắn", cho dù là man hoang bên cạnh đi, cũng có kia đáng giá chỗ học tập...

"Hoàng Thượng." Diệp Trấn Trấn đột nhiên cắt đứt Kỳ Vô Cữu tự hỏi.

"Ừ?" Kỳ Vô Cữu nhìn về phía Diệp Trấn Trấn.

"Ta nghe nói người mấy ngày nữa muốn đi bắc yến vây săn?" Diệp Trấn Trấn con mắt lóe sáng sáng suốt, mang trên mặt nịnh nọt nụ cười, "Thần thiếp ngưỡng mộ Hoàng Thượng võ lược đã lâu, thập phần muốn tận mắt gặp một lần hoàng trên ngựa giương cung phong thái."

"Khó được từ hoàng hậu trong miệng nghe được vài câu khen tặng lời." Kỳ Vô Cữu nói ra. Hần biết rõ tâm tư của Diệp Trấn Trấn, nhưng kì lạ không hề không đề cập tới.

Bắc Yến Ly kinh thành có hơn một trăm dặm, tại Yên sơn dưới chân. Chỗ đó nhiều núi đá,thổ địa cũng không phì nhiêu, hoàng thất liền tích ra một mảnh đất phượng, làm cho người nuôi chút ít lộc a dê a con thỏ a cái gì. Vừa đến mùa thu, thiên tử sẽ dẫn quần thần ở chỗ này giục ngựa đi săn. Bị tiền triều trọng văn khinh võ làm cho diệt vong lịch sử dạy dỗ, triều đại thập phần coi trọng võ bị, quý tộc nam tử cũng dùng văn võ song toàn về vang. Hàng năm lúc này, đều là các nhà vương tôn công tử tại Thánh thượng trước mặt thi thố tài năng thời cơ tốt.

Diệp Trấn Trấn chưa lấy chồng lúc, ca ca của hần cửa còn có thể xách chút ít chiến lợi phẩm về nhà, nàng cũng rất nghĩ biết một chút về, nhưng vẫn không có cơ hội - - trong nhà đại nhân sợ nàng đập đầu đụng phải.

Nhìn xem Diệp Trấn Trấn tràn trề mong đợi ánh mắt, Kỳ Vô Cữu nói ra, "Trẫm muốn thi một thi người, đáp thật tốt, liền dẫn người đi."

"Thi cái gì?"

"Hôm nay ngày mùa đã qua, triều đình muốn thu thập nông phu thống trị Hoàng Hà. Trẫm dự định mệnh công bộ tại năm trước tấn chuyển nghiêm trọng chỗ xây đê đập, sửa cái đập chứa nước, lạo lúc có thể chứa nước, hạn lúc có thể tể tai. Người cảm thấy như thế nào?"

Diệp Trần Trần chân chó đạo, "Đây là thiên thu vạn đời chuyện tốt, Hoàng Thượng thánh minh!"

"Ừ, " Kỳ Vô Cữu gật đầu nhẹ, "Chỉ là cái này công trình khổng lồ, hiện nay cũng không thích hợp người được chọn, người cảm thấy người phương nào nhưng khi đại nhậm?"

"..." Loại lời này không thể tùy tiện nói lung tung, đặc biệt là Diệp Trần Trần Nhị ca đang khi công bộ. Nàng suy nghĩ một chút, từ chối đạo, "Cái này... Ta đối với những người kia lại không biết, tại sao có thể vọng thêm nghị luận. Hoàng Thượng ngài tuệ nhãn như đuốc, định có thể tìm tới chọn người thích hợp."

"Không trả lời được?" Kỳ Vô Cữu khiêu mi.

"Không phải là... Hoàng Thượng, nếu không ngài đòi cái vấn đề?"

"Cũng tốt. Cái này công trình cần rất lớn một khoản tiền, riêng là trông nom dân phu ăn cơm, sẽ phải điều phối rất nhiều lương thực. Hoàng hậu cảm thấy phải làm như thế nào, mới có thể bảo đảm dưới quan lại sẽ không tăng tăng bóc lột?"

Quan lại tham ô vấn đề này là tức không rõ, từ xưa đến nay bao nhiêu có thể thần đều bại tại trên vấn đề này. Diệp Trần Trần suy nghĩ một chút, nói ra, "Không bằng rút củi dưới đáy nồi?"

"A? Như thế nào cái rút củi dưới đáy nồi?"

"Không cần quy mô ngân sách, bạc trước tiên ở hộ bộ đề nghị. Để ý nước dân phu đã có thể điều động, để cho bọn họ tự trông nom ăn ở. Tham dự xây dựng đập chứa nước người, cả nhà miễn thuế hai năm; trong nhà nhân khẩu đơn bạc hoặc nhân miệng quá nhiều người, giảm miễn trình độ tương ứng tăng giảm. Đến đến năm sau chinh phạt thuế lúc, địa phương luôn thu nhập từ thuế giữa cũng đã trừ đi khoản này bạc, hộ bộ chỉ để ý tính sổ là tốt rồi." Nông dân từ thu gấp rút sau đã đến năm đầu xuân trồng trọt, trung gian có một đoạn thời gian so với nhân rồi, dù sao nhân rồi cũng là nhân rồi, nhân rồi cũng muốn ăn cơm. Nếu là dựa theo cái này chính sách, sẽ có thật nhiều nhân chủ động đến thăm hưởng ứng lệnh triệu tập. Người số nhiều, công trình tiến độ cũng sẽ tăng nhanh, không chuẩn sang năm hạ tấn trước khi đến có thể làm xong.

Kỳ Vô Cữu ngón trỏ nhẹ nhàng gõ cái bàn, khép nhãn tình chẳng nói đúng sai.

"A, đúng rồi, nếu như phụ cận có đóng quân, quân đội không có chuyện gì làm lời nói cũng đi làm việc, coi như cường thân kiện thể."

Kỳ Vô Cữu đột nhiên ngừng đầu, cười híp mắt nhìn xem Diệp Trần Trần, "Như thế rất tốt."

Diệp Trần Trần sững sờ, dùng kinh nghiệm của nàng, Kỳ Vô Cữu người này không thương cười, phàm là hần cười, chuẩn không có chuyện tốt. Nàng không quá yên tâm, "Ta tùy tiện nói một chút, Hoàng Thượng cũng không cần quá đương hồi sự."

"Không, người đáp rất khá, " hần đứng người lên, "Đi thôi, cùng trẫm đi Từ Ninh cung xem một chút mẫu hậu."

Buổi sáng không phải là mới nhìn qua sao... Diệp Trần Trần bất đắc dĩ nghĩ.

Từ Ninh cung giữa, thái hậu khó được chứng kiến Kỳ Vô Cữu cùng Diệp Trần Trần cùng chung trước đây, hơn nữa Kỳ Vô Cữu thoát nhìn tâm tình rất tốt bộ dáng. Thái hậu trong lòng không quá thoải mái, trên mặt lại không biểu hiện ra đến, xem Kỳ Vô Cữu lúc, trên mặt tan ra từ mẫu nụ cười.

"Làm khó người ở phía trước đầu triều chính bận rộn, vẫn còn lão nghĩ tới đến thăm ai gia."

"Mẫu hậu đây là nơi nào lời mà nói, nhìn xem ngài khang khỏe mạnh kiện, trầm xử lý triều sự cũng có thể an tâm."

Này hai người gom góp một bắt đầu biểu diễn mẹ con tình thâm.

Diệp Trần Trần cảm thấy không thú vị, mắt xem mũi mũi nhìn tâm, không nói lời nào. Nàng biết rõ dùng thân phận của nàng rất khó nịnh nọt thái hậu, dứt khoát cũng không đi phí công phí sức.

"Đây là hôm kia Hiền phi cho ai gia sao Kim Cương Kinh, người xem một chút này chữ, cần thận nghe thấy còn có một cổ mùi thơm, ai gia nhớ tới, liền phảng phất thấy được Phật tổ. Đứa nhỏ này, chính là tâm thành." Thái hậu bắt đầu thần bí lẩm nhảm, khen Phật tổ thời điểm cũng không quên đem Hiền phi tha cho thượng.

"Mẫu hậu thích là tốt rồi." Kỳ Vô Cữu cho tới bây giờ đều cho rằng kinh Phật thượng chuyện xưa là nói hư nói vượn, trở ngại thái hậu là hần mẹ ruột, hần cũng nghiêm chỉnh nói cái gì làm trái lời mà nói.

"Hiền phi đứa nhỏ này thực Chân nhi động lòng người đau... Hai người các người ngày gần đây đã hoàn hảo?"

Diệp Trần Trần nghĩ thầm, ngay trước hoàng hậu liền nói lời như vậy, thái hậu nương nương ngài là có nhiều nóng lòng a.

"Trẫm có vài ngày rồi thấy nàng." Kỳ Vô Cữu nói thật.

Thái hậu trường thờ dài.

Kỷ Vô Cữu nói ra, "Mẫu hậu, hậu cung chuyện, trăm tự có chừng mực. Cái khác mọi chuyện, hoàng hậu sắp xếp phải cũng rất tốt, cũng không nhọc đến mẫu hậu phí tâm."

Diệp Trăn Trăn vĩnh lỗ tai, như thế nào cảm giác Kỷ Vô Cữu thoát lý hữu thoát đây?

Thái hậu sắc mặt không vui, "Ngươi là ai gia hài tử, ai gia có thể nào không để bụng?"

"Lao mẫu hậu nhớ, hài nhi trong lòng cảm hoài. Chỉ là nếu đã "Tại đây, mưu kia chính", hoàng hậu tự nhiên nên làm hoàng hậu chuyện nên làm, không thể núp ở ngai sau lưng lười biếng." Kỷ Vô Cữu nói, nhìn thoáng qua Diệp Trăn Trăn.

Diệp Trăn Trăn nhận được ánh mắt của Kỷ Vô Cữu, thuận miệng nói tiếp, "Đúng vậy, mẫu hậu như thế hao tâm tổn trí, thật là làm hài nhi sợ hãi."

Hữu tâm nhân nghe vô tâm nói, thái hậu nghe Diệp Trăn Trăn nói như vậy, sắc mặt thượng nhất thời có chút không nhịn được.

Kỷ Vô Cữu cũng cảm thấy ngoài ý muốn, chẳng lẽ nàng cũng biết rồi?

Lại hàn huyên một lát việc nhà, Kỷ Vô Cữu liền dẫn Diệp Trăn Trăn ly khai. Thời điểm ra đi thuận tay cùng thái hậu muốn một người, một cái tâm thường tiểu thái giám.

Diệp Trăn Trăn rất là không hiểu, nghĩ thâm đại khái là cái kia nô tài đắc tội Kỷ Vô Cữu đi. Xem ra hẳn muốn hồng bát.

Quả nhiên, vừa về tới Càn Thanh cung, Kỷ Vô Cữu tự hạ lệnh đánh chết một gã thái giám.

Tặc tặc, thật ác độc. Diệp Trăn Trăn nghe nói chuyện này sau, nghĩ thâm.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Vô Đức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

*Về nghĩa từ (Hán Việt), phương = Lúa mới đâm bông chưa chắc, hiệt = hái/ngắt

Kể từ Lệ phi bị cấm túc, Diệp Trăn Trăn không thể nhìn thấy nàng cùng đám phi tần ngày ngày đấu võ mồm, liền cảm thấy quả thật vui thú nhân gian không còn nữa.

Chứng kiến Lệ phi trước có hoàng hậu chèn ép, sau có Hiền phi được cung chiều, rất nhiều người đều cảm thấy nàng từ đó vô phương xoay mình giương dậy nổi. Trong hậu cung, thế lực cũng dần dần chia làm hai phái Hoàng Hậu và Hiền Phi.

Một ngày kia, Diệp Trăn Trăn đi qua Hàm Quang Điện, một gã thái giám thấy được Diệp Trăn Trăn, đại khái là quá khản trương, vốn là muốn nói "Tham kiến hoàng hậu nương nương", kết quả vừa ra khỏi miệng lại thành "Hoàng hậu nương nương giá lâm - -"

Trang phi nghe được, vội vàng đi ra, dẫn cung nữ thái giám cho Diệp Trăn Trăn hành lễ.

Diệp Trăn Trăn: "... Bần cung thật sự chỉ là đi ngang qua..."

Bất quá bây giờ không thể không đi Hàm Quang Điện ngồi trong chốc lát e là không được. Trang phi sai người bưng lên điểm tâm, Diệp Trăn Trăn nếm thử một miếng, mùi vị không sai, thanh mát ngọt miệng.

"Điểm tâm này chính là làm từ hoa quế hái trong năm nay, thần thiếp tay chân vụng về, biết thói quen ăn uống của Hoàng hậu nương nương."

Diệp Trăn Trăn có chút ngoài ý muốn, "Ngươi làm?"

Trang phi dè dặt gật đầu "Là thần thiếp đích thân làm."

"Rất tốt."

"Hoàng hậu nương nương quá khen, bất quá là đồ ăn hoa mới mẻ thôi."

Kỷ thật điểm này tâm là nàng làm cho Kỷ Vô Cữu ăn, phương pháp không khó, nhưng làm lên đến thập phần công phu. Cho nên tự trung tuần tháng tám hái được hoa quế, nàng hơn một tháng cũng bắt quả làm hai khay nhỏ. Kỷ Vô Cữu không có khen ngợi thủ nghệ của nàng, nhưng nàng biết rõ hẳn thích

ăn, hàng năm đưa điểm tâm dâng lên đều được dùng hết.

Diệp Trăn Trăn ăn thịt người nhà miệng ngán, lúc này trên mặt cũng mang vài phần cùng sắc, cười cùn Trạng phi kéo việc nhà. Trạng phi trong nháy mắt có gan thù sùng nhục kinh cảm giác, nên biết này hoàng hậu nương nương cũng không phải là giấy làm con cộp, bình thường cũng không thấy thân cận qua ai, hôm nay có ý đến ta đây Hàm Quang Điện, chẳng lẽ...

"Hôm kia nghe nói Lệ phi xong tới nương nương, làm cho nương nương bị kinh, không biết bây giờ khá tốt?" Trạng phi đột nhiên nói lời này gọi chuyện.

"phiền người đã nhớ" Diệp Trăn Trăn nghĩ thầm, người ở đâu là nghe nói, rõ ràng chính là nhìn thấy.

Trạng phi thở dài, "Lệ phi tính tình hay là như vậy lỗ mãng. Những năm này thần thiếp đã từng khuyên can qua nàng, chỉ là không nghe. Nương nương ngài đã tới sau, trấn giữ hậu cung, nàng coi như có chút bột phồng tưng. Nên biết những năm trước đây, nàng so với hiện tại càng thêm coi trời bằng vung."

Diệp Trăn Trăn cắn điểm tâm không nói. Nàng biết rõ Trạng phi đây là nắm chuyện lịch sử hắc ám của Lệ phi trước đây đến nàng đầu quân. Chỉ cần nàng hỏi một câu, Trạng phi bảo đảm sẽ chấn động rớt ra vài món kinh thiên động địa đại sự, nói không chính xác có thể làm cho Lệ phi vĩnh viễn không ngủ yên. Quả nhiên là dạ đồ bìm leo.

Diệp Trăn Trăn đã sớm ngờ tới Trạng phi sẽ có chiêu này. Một kẻ không có sủng ái trong cung này, ít nhất phải tìm chỗ dựa mới mong sống sót.

Nhìn Trạng phi ánh mắt tràn trề mong đợi, Diệp Trăn Trăn chậm rãi nói, "Người điểm này tâm quả thực không sai, đem còn dư lại đều cho bản cung đi."

(chị tham ăn quá, ăn luôn phần của Cửu ca ca)

Trong hậu cung làm việc, xác thực cần đồng minh, nhưng nếu là ai đến cũng không cự tuyệt, người nào đều hướng chính mình dưới trướng kéo, như vậy đến lúc đó hại chết của mình rất có thể chính là đồng minh của mình.

Lệ phi mới vừa vặn bị phạt, Trạng phi liền vội vàng vàng khác chọn mới cảnh, có thể thấy được người này tiết tháo thập phần có hạn. Hơn nữa, ngoại trừ tại tranh cãi một chuyện thượng thiên phú dị bẩm, Diệp Trăn Trăn tạm thời cũng không còn từ trên người nàng phát hiện cái gì thiếu quang điểm.

Hậu cung các nơi dò xét, nghĩ tìm một khoáng đạt chút ít địa phương luyện một chút tài bắn cung, đi ngang qua Hàm Quang Điện lúc, nghĩ chân ngừng đầu, cách hai gốc cây cây quế, thương thức kia chữ vàng tám biển.

Hơn trăm năm trước có gã hoàng đế, tại thư pháp phía trên thành tự rất sâu, mà lại phong lưu tự phần thưởng, bởi vậy đem trong hoàng cung này tất cả lớn nhỏ tám biển đều tự mình viết một lần, thay thế đi.

Trước mắt "Hàm Quang Điện" ba chữ to, vận dụng ngòi bút thô trọng, văn chương khờ no bụng, mộc mạc trong tự có một cỗ tình quang nội liễm hùng hậu thô mạnh, không hổ là bậc thầy tay. Diệp Trăn Trăn thấy gật đầu liên tục, chỉ là này bất động như núi ba chữ to bày ở hoàng đế phi tử chỗ ở, lại hơi có chút không phối hợp. Nghĩ tới đây, nàng lại lắc đầu.

Kỳ thật ngoại trừ Trạng phi, mấy ngày nay dù sáng dù tối hướng Diệp Trăn Trăn tốt như thế người có không ít.

Diệp Trăn Trăn biết rõ nếu như mình hiển nhiên kéo bè kết phái, như vậy Kỷ Vô Cửu khẳng định càng thêm nhìn nàng không vừa mắt, tiến tới nhiều lần tìm nàng phiền toái. Hơn nữa bản thân nàng cũng không nguyện quá nhiều cuốn vào hậu cung trong tranh đấu. Nếu nói tranh đấu, bất quá là tranh quyền cùng tranh thủ tình cảm khác biệt, người trước nàng không cần tranh, hậu sinh nàng không yêu thích, bởi vậy, chỉ cần không phải kia bang vợ nhỏ cửa cây đuốc dẫn tới trên đầu nàng, nàng cứ vui vẻ phái ở một bên xem náo nhiệt.

Cho nên Diệp Trăn Trăn đối mặt những thứ kia muốn đứng ở bên người nàng người, thái độ luôn nhàn nhạt.

"Nương nương, nô tỳ nhìn xem, hoàng hậu mấy ngày nay cũng không động tác khác, dạy dỗ hết Lệ phi sau, nàng thật sự sống yên bề lạnh?" Cung nữ Thu Phong cảm lấy chén trà sâm, nói với Hiền phi.

"Nàng là hoàng hậu, nàng tự nhiên có thể tám phong bất động, dùng bất biến ứng vạn biến." Hiền phi đáp, nhún mày lắc đầu. Diệp Trăn Trăn không chủ động ra tay, nàng cũng liền không tốt có hành động gì. Kỷ Vô Cửu thích nghe lời mà thông minh người.

"Dù vậy, Hoàng Thượng trong đầu giả bộ hay là nương nương ngài. Ngày hôm qua không trả phái Phùng công công đặc biệt tới hỏi hỏi ngài là hay không muốn đi xem vậy sản? Hoàng Thượng nha, làm cái gì đều nhớ ngài." Thu phong miệng rất ngọt.

Vậy thì như thế nào, Hoàng Thượng hôm qua lật đật là ôn tiếp dư bài tử, Hiền phi nghĩ thầm. Kỷ Vô Cửu người này, nhất thời nồng tình mật ý, nhất thời lại lạnh băng, nàng cũng không biết phải như thế nào nịnh nọt hẳn.

Thu Phong sao có thể hiểu tâm tư lúc này của Hiền Phi, nàng ta liền an ủi, "Nô tỳ bạo gan khuyên can, nương nương người đừng nghĩ nhiều. Nam tử trong dân gian tam thê tứ thiếp là chuyện thường, huống hồ là Hoàng thượng. Từ xưa đế vương vô tình, Hoàng thượng làm sao có thể chuyên sủng người, chỉ cần trong lòng Hoàng thượng có người, bất kỳ việc gì cũng nghĩ tới người, có việc bảo vệ người, vậy cũng đủ lắm rồi."

Hiền Phi gật đầu nhưng cuối cùng vẫn thở dài hơi.

Hai phe cánh lớn trong hậu cung đều án binh bất động, làm ít người cảm thấy hữu tâm vô lực mà xoa tay.

Diệp Trần Trần rốt cuộc tìm được chỗ

tốt tập bắn cung: ra Cổng Cảnh Vận, giữa tam đại điện Tiền triều cùng Đông Cung Thái tử có mảnh đất trống, vừa rộng vừa dài; đừng nói tập bắn tên, dùng cưỡi ngựa cũng đủ. Nơi này thuộc về Tiền triều, người trong hậu cung thể tự ý xâm nhập; còn Đông Cung tại có người ở, Cổng Cảnh Vận lại là cổng cấm, quan viên dưới nhị phẩm được tự tiện tiếp cận, cho nên nơi này rất ít người lui tới, có thể là thiên thời địa lợi nhân hòa.

Diệp Trần Trần bắt Vương Hữu Tài đứng xa xa, nâng giương cung cài tên, buông tay, mưa tên như dây cầu vồng, bắn rơi mũ Vương Hữu Tài. Vương Hữu Tài sợ run bắn bật. Đám người Tổ Nguyệt khỏi vỗ tay khen hay.

Sau đó Diệp Trần Trần cảm thấy chưa ghiền, liền sai bọn thái giám Khôn Ninh Cung đứng thành hàng, nâng lần lấy 3 mũi tên, tay nâng tên, xoát xoát xoát, mũi của 3 tên thái giám theo tiếng rơi xuống.

Lại là một hồi hoan hô khen ngợi.

Bên trong Đông Cung, Hiệt Phụng Điện

Kỷ Vô Cữu vòng giữa điện, cuối cùng dừng trước bức tranh. Nữ tử trong tranh thân khoác áo choàng đỏ hồng, đứng trong tuyết trắng xóa, hai tay nâng cái bình sứ thuần trắng, trong bình cắm cành hồng mai nở rộ. Nữ tử thần tiên cười với người bên ngoài bức họa.

Lúc xuất thần thưởng thức bức Bạch tuyết hồng mai mỹ nhân đồ này, Kỷ Vô Cữu đột nhiên nghe thấy bên ngoài truyền tới tiếng ồn ào.

"Bên ngoài là người nào?"

"Bẩm Hoàng thượng, là Hoàng hậu nương nương tập bắn tên."

Đám trắng trợn huyên náo ở chỗ này, xem chừng cũng chỉ có nữ nhân kia. Kỷ Vô Cữu lắc đầu.

"Hoàng thượng, có cần ngăn Hoàng hậu nương nương?"

"Không cần. Nơi này ư tịch tịch, thêm chút tiếng người cười cũng tốt." Kỷ Vô Cữu xong, ngồi xuống chiếc bàn bên cạnh.

Nơi này tuy còn người ở nhưng mỗi ngày đều được quét tước, cho nên rất sạch. Hồi tưởng lại thời gian gần mười năm của mình tại Đông Cung, vậy mà môn trước mắt, mỗi chi tiết đều nhớ rành rành. Khi đó cũng rất bận, mỗi ngày đều ở Điện Văn Hoa xử lý chút chính, hoặc là nghe cái lão già Diệp Tu Danh kia quát lớn. Chán ghét của đối với Diệp Tu Danh hình thành từ lúc đó, dù là ai, cả ngày bị lão già nằng như con cháu, cũng có ấn tượng tốt đẹp gì.

Đáng tiếc, Diệp Trần Trần cố tình là cháu của người này.

Dòng suy nghĩ của Kỷ Vô Cữu trôi rất xa. lát sau, bên ngoài vang lên tiếng trò chuyện.

"Đây chính là nơi Hoàng thượng từng ở?" Đây là giọng của Diệp Trần Trần.

"Bẩm nương nương, nơi ở chính của Hoàng thượng khi còn làm Thái tử là Đoan Kính Điện, nơi này là Hiệt Phụng Điện, là chỗ ở của cung nhân. Lệ Phi nương nương cùng Hi Tồn nương nương đều từng ở đây."

Diệp Trần Trần sau khi nghe xong, đem cung tên đặt qua bên, Vương Hữu Tài vội vã tiếp nhận. Nàng đến trước Hiệt Phụng Điện, ngẩng đầu nhìn chữ tâm biên, đương nhiên phải là chữ của vị vừa thư pháp vừa cuồng bản thân kia, hình như là bút tích của Kỷ Vô Cữu, tung hoành siêu dật, theo khuôn mẫu nào.

Kỷ Vô Cữu giơ tay ngăn Phùng Hữu Đức muốn ra ngoài, ngồi trước cửa sổ, yên lặng nhìn Diệp Trần Trần. Tóc nàng vén lên đơn giản, có tư thế oai hùng; quần áo bó sát thân thể, vẽ ra đường cong lung linh toàn thân, phi thường uyển chuyển. Nàng vừa luyện võ xong, lúc này hơi thở còn hơi gấp, mặt có quang hình cánh hoa đào tựa như răng mây đỏ, đầu rịn mồ hôi, đôi mắt trắng đen rành rành mở lớn, chăm chú nhìn tâm biên đến xuất thần.

"Hoàng hậu nhìn lâu như vậy, vẫn nhận ra mấy chữ kia sao?" Kỷ Vô Cữu ngồi trước cửa sổ, hơi nhượng mây, trêu ghẹo.

Lúc này Diệp Trần Trần mới phát. Ánh mặt trời về chiều chiếu vào cửa sổ, rọi lên mặt, làm sắc mặt thu lại về tối tăm thường ngày, có phần ôn hòa trầm tĩnh; nhiều hơn chút ôn nhu, giống như người được gọt giũa từ trong tranh thủy mặc.

"Hiệt phụng, hiệt phụng." Diệp Trần Trần trầm ngâm, đột nhiên cười tiếng. "phải là hái hoa sao," nàng như cười như nhìn Kỷ Vô Cữu, "Cũng rất hợp tình cảnh nhà."

"..." Kỷ Vô Cữu mơ hồ có cảm giác bị đùa bỡn.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Vô Đức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16

Ngày mười chín tháng chín, lại là một ngày khí trời mát mẻ.

Sáng sớm, thánh giá cùng văn võ bá quan theo hầu xa giá, tầng tầng lớp lớp lũ lượt tiến về Bắc Yến. Dân chúng kinh thành lại có náo nhiệt để xem.

Ngoại trừ Diệp Trấn Trấn, còn có Hiền phi, Hi tần, Ôn tiếp dư, Vương Chiêu nghib cũng đi theo. Mấy vị phụ nhân này miễn cưỡng gắng gượng có thể cười ngượng, ngay cả cung đều kéo không ra, đi cũng là đi xem cho vui.

Vợ lớn vợ bé của Hoàng Đế mỗi người một cỗ xe ngựa, trong đó cỗ xe xa hoa nhất đương nhiên thuộc về Diệp Trấn Trấn. Diệp Trấn Trấn ngồi ở trong đó, xốc một rèm cửa sổ, len lén nhìn ra phía ngoài, vốn tưởng rằng sẽ thấy người buôn bán nhỏ của sinh hoạt hàng ngày, như trong bản Thanh Minh Thượng Hà đồ, lại không nghĩ rằng phạm là xa giá cuat nạng đi đến đâu, người dân hai bên đường phải quỳ rạp xuống, đầu đen chen chúc đầu đen, rất không thú vị.

Lục Ly cười con ngựa cao to, mang theo vài người thị vệ đi ngang qua xa giá của Hoàng Hậu nương nương. Hắn quay đầu lại, hướng cửa sổ xe vừa nhìn, vừa vịn chống lại ánh mắt của Diệp Trấn Trấn, nạng đang một tay dắt rèm cửa sổ, chỉ lộ ra nửa gương mặt, ánh mắt thâm mật nhìn hắn.

Lục Ly hướng nạng khẽ mỉm cười, ngay sau đó nghiêng đầu sang chỗ khác, giục ngựa rời đi.

Diệp Trấn Trấn nhìn qua bóng lưng hắn rồi đi, khó nén thất lạc. Hôm nay nạng làm Hoàng Hậu, hắn là thần tử, hai người thân mật nhất cử động cũng bất quá là cách không nhìn nhau cười một tiếng, hơn nữa như vậy đã tính vượt khuôn. Đã từng cùng nhau học vox một thời gian, hôm nay đã một đi không trở lại.

Một đoàn người ngựa ngựa người kéo kéo đạp đạp. Trong đó vài cái cự thần vì chứng minh chính mình càng già càng dẻo dai, không muốn ngồi xe, cùng với những người khác cười ngượng. Như vậy đội ngũ tự nhiên không mau được, gần giữa trưa mới vừa tới Bắc Yến.

Nơi này đã có người bố trí bữa tiệc, Hoàng Đế ra lệnh một tiếng, đã chuẩn bị tốt rượu và thức ăn rồi rít bụng lên. Thiên tử cùng đám quần thần trước muốn dừng lại vui chơi giải trí, mới có khí lực đi săn. Diệp Trấn Trấn cùng Kỳ Vô Cữu cùng chung ngồi ở thượng thủ, phía dưới hai bên ngồi là vài vị phi tử, xuống lần nữa mới là quần thần.

Diệp Tu Danh đức cao vọng trọng, tự nhiên đứng đầu quần thần, cho nên Diệp Trấn Trấn có thể tình tường chứng kiến hắn. Xa hơn trong đám người tìm xem, miễn cưỡng có thể chứng kiến phụ thân, về phần ba người ca ca của nạng, vậy cũng không biết đang ở nơi nào.

Mặc dù như thế, Diệp Trấn Trấn cũng đã rất là thoả mãn. Nạng muốn cùng Kỳ Vô Cữu đến đây, mục đích cũng không chỉ là vì đi săn, càng nhiều hơn là muốn gặp người nhà. Kể từ vào cung, nạng mới thật sự cảm nhận được phần nhân tình quý giá đó từ người nhà, ban đầu là nạng không hiểu quý trọng, bây giờ nghĩ lại vừa hoài niệm lại tiếc nuối. Chỉ là không biết khi nào mới có thể gặp lại mẫu thân cùng tổ mẫu.

Sau khi ăn uống no đủ, kì vậy sẵn bắt đầu.

Kỳ Vô Cữu cũng không có vội vã gia nhập đội ngũ đi săn, mà là ngồi ở trên khán đài, nhìn xem trong sân một hàng người trẻ tuổi cười tuấn mã. Bọn họ đều là con cháu thế gia, hậu nhân các nhà quyền quý, là tương lai của các gia tộc, trong trường hợp hội họp lớn như thế này không tránh khỏi một phen tranh đấu.

Dưới khán đài mấy người lính đưa kèn lên, phùng mang trợn má dùng hết sức để thổi. Tiếng kèn dừng lại giữa sân tuấn mã lao nhanh, vó ngựa tung bay, chạy hướng về rừng cây phía trước, tạo nên một dải bụi màu vàng. Đội Nhân Mã này như những tia chớp, mang theo tiếng sấm rung chuyển đất trời mau chóng ẩn vào trong rừng sâu.

Đám người Hiền Phi nhìn thấy bị hoảng sợ một trận. Những tiểu nữ từ ôn nhu uyển chuyển, chưa từng thấy đám đàn ông rung động lòng người như thế này.

Kỳ Vô Cữu dẫn Hiền Phi xuống khán đài, Phùng Hữu Đức sai người dắt hai con ngựa tới chờ sẵn, con cao to màu đỏ thẫm dành cho Kỳ Vô Cữu, con khác màu trắng nhẵn là cho Hiền Phi. Hôm nay Hiền Phi mặc bộ đồ cưỡi ngựa màu trắng điểm mây xanh, rất hợp với con ngựa này, quả thực là tiên từ nhiễm bụi trần, trông rất đẹp mắt.

Kỳ Vô Cữu dừng chân ngắm nhìn lúc. Nam nhân, ngại gì nữ nhân của mình xinh đẹp.

Hiền Phi bị nhìn đến ngượng ngùng, "Hoàng thượng, sao người còn lên ngựa?"

Kỳ Vô Cữu nghe vậy, xoay mình lên ngựa. Hai người, kẻ ngựa trắng trắng, kẻ ngựa đỏ áo vàng, đứng chung chỗ cũng rất xứng đôi, vô cùng làm người khác chú ý.

Diệp Trấn Trấn cũng nhìn bọn họ, đứng ra là nhìn ---- đó là hoa đầu nạng ta. Bởi vì phải cưỡi ngựa, hôm nay Hiền Phi chải kiểu tóc đơn giản, cũng cài trâm, chỉ dùng cái băng bằng bạc cố định tóc, chỗ kẻ hờ cài thêm đó là hoa màu vàng, làm cho người ta có cảm giác hoạt bát duyên dáng. Hoa này cũng phải dày công chọn lựa, tên gọi "Linh lung hương", dân gian còn gọi là "Tinh đầu hương", bởi vì cài đầu có thể trừ mùi mồ hôi người, dùng trong trường

hợp này vừa tốt; lẽ như Kỹ Vô Cữu cười ngửa mặt mỗi muốn thân thiết phen...

thể Hiền Phi suy nghĩ chu đáo.

Nhưng nàng ta tính được rằng, kẻ mặc quần áo màu vàng ngoại trừ Kỹ Vô Cữu còn có đại hoàng phong (con ong lớn).

Cho nên sờ dĩ Diệp Trăn Trăn nhìn chằm chằm đầu nàng ta là vì đoán hoa màu vàng kia hấp dẫn con đại hoàng phong vo ve quanh nó, thử thăm dò rồi nhào tới ầu yếm.

Kỹ nếu đó là con bướm bướm cũng coi như hình ảnh đẹp.

Hiền Phi cũng phát giác tiếng động, vừa nghiêng đầu ---- má ơi!!!

Vì vậy xuất phát từ bản năng; tiên tử siêu trần thoát tục lập tức hét thẳm lên, đồng thời cũng xuất phát từ bản năng, vẫy tay lung tung. Kỹ Vô Cữu bị nàng ta làm giật mình, bên an ủi con ngựa bị hoảng sợ, bên nhìn nàng ta khó hiểu, muốn biết tại sao lại thế này.

Đột nhiên, ánh tên sáng chớp qua, đâm thẳng vào Hiền Phi. Kỹ Vô Cữu cách đó hơi xa, kịp ngăn cản, nhìn kỹ Hiền Phi cũng bị tập kích bất ngờ làm hoảng sợ đến mức tròn miệng tròn mắt, dám cử động.

Búi tóc của nàng ta lệch rồi, đoá hoa màu vàng cũng thấy, chỉ có băng tóc màu bạc vẫn còn như cũ, phía băng tóc dính ám tiền dài, đầu mũi tên đâm sâu vào băng tóc, cái bụng tròn của đại hoàng phong bị ám tiền xuyên qua như xuyên thịt, chết thảm thiết.

Lòng Hiền Phi còn sợ hãi, chật vật nhìn Kỹ Vô Cữu, trong mắt ngấn lệ, muốn khóc lại khóc.

Diệp Trăn Trăn thản nhiên cười ngửa qua, cười, "không cần cảm ơn." Nàng mặc thân áo hồng, cũng cười con ngựa trắng, nhưng to hơn con của Hiền Phi.

Lúc này Hiền Phi mới phản ứng lại, "Tạ tạ Hoàng hậu..."

Kỹ Vô Cữu nheo mắt nhìn Diệp Trăn Trăn, "Người mang theo ám tiễn?"

"Khụ khụ... Cái này..." Diệp Trăn Trăn có chút hối hận vì vừa rồi ra tay. Ám tiễn thuộc loại ám khí, ngoại trừ thị vệ, những người khác thể đeo trước mặt Hoàng thượng, nếu có thể xử theo tội mưu nghịch. Ai bảo mạng của của Hoàng đế là tôn quý nhất thiên hạ cơ chứ, thể có sơ xuất gì.

Dưới ánh mắt của Kỹ Vô Cữu, Diệp Trăn Trăn lòng cam tâm nguyện mà dỡ ám tiễn ra, ném xuống đất.

Còn dám giận dỗi! Kỹ Vô Cữu nhếch khóe môi, tức điên.

Diệp Trăn Trăn quay đầu ngựa, chạy về phía rừng. Vài thị vệ tự động giục ngựa theo nàng, đoàn người nhanh chóng biến mất trước mắt Kỹ Vô Cữu.

Kỹ Vô Cữu thu lại ánh mắt, nhìn về Hiền Phi, mặt có ý kiên nhẫn. Nam nhân mà, kỳ cũng ngại dỗi dành nữ nhân của mình chút, nhưng mà phải tùy trường hợp, tại chỉ muốn giục ngựa lao nhanh, giương cung sẵn bắn, làm chút chuyện nam nhân muốn làm, chứ phải ở đây cùng nữ nhân tình chàng ý thiếp giọng ôn tồn.

Hiền Phi rất khéo hiểu lòng người, "Hoàng thượng, thân thiếp vừa rồi có chút hoảng sợ, thân mình thoải mái, muốn về nghỉ ngơi trước, thể bồi Hoàng thượng săn, xin Hoàng thượng thứ tội."

Kỹ Vô Cữu gật đầu, "Tốt, nàng về trước. Phùng Hữu Đức, gọi thái y bắt mạch cho Hiền Phi." xong, chẳng chút để ý đến nàng ta, tự giục ngựa chạy về phía khu săn bắn.

Hiền Phi nhìn thân ảnh trắng kiện của, về mặt cực kỳ hâm mộ nhưng cũng có chút thất vọng.

Khắp khu vực săn bắn Bắc Yến phải chỉ có rừng cây mà là dùng rừng cây chia mảnh thảo nguyên rộng lớn thành mấy khu, lối vào vừa lúc là rừng cây. Bởi vì khu vực săn bắn rất lớn, cho nên những người săn sau khi tiến vào rừng liền tản ra bốn hướng, ai nấy tự hành động, đến mức xảy ra chuyện tranh giành con mồi.

Hơn nữa những con mồi kia, bất quá chỉ là bọn hươu, cừu, thỏ dễ bị bắt nạt, bọn chúng đều do người nuôi, đầu óc hơi ngu ngốc, nhìn thấy người biết trốn, đứng chỗ chờ bị bắt.

Tuy nhiên đến gần vùng Yến Sơn, thỉnh thoảng cũng có ít động vật hoang dã hung mãnh, như là sói, chó hoang... Người có lá gan lớn thường thích săn ở nơi này, cảm thấy săn con sói còn hơn mười cái đầu hươu.

Diệp Trăn Trăn cũng đến nơi này, nhưng phải cố ý.

Bởi vì nàng lạc đường.

Con ngựa của Hoàng hậu nương nương là ngựa tốt ngàn dặm mới tìm được, tính tình tốt lực chân cũng tốt. Diệp Trăn Trăn lâu cưỡi ngựa, hưng phấn vô cùng, ngừng phát roi làm con ngựa vùng chân chạy như điên, chạy vòng trong rừng cây, cẩn thận làm bọn thị vệ rút lại phía sau.

Sau khi chạy qua mấy mảng thảo nguyên và 3 phiến rừng, Diệp Trăn Trăn phát cây cối ngày càng dày đặc, cũng ngày càng to lớn, giống như người trồng. Cây lá rậm rạp che khuất ánh mặt trời, khiến cho nơi này u, tĩnh mịch. Diệp Trăn Trăn chà xát cánh tay, có hơi lạnh.

Nàng nhìn bốn phía, phát con mồi nào. Thậm chí ngay cả chim chóc cây cũng có.

phí chung quanh hình như có chấn động, con ngựa vốn tính ngoan ngoãn cũng bất an náo động.

Diệp Trăn Trăn nắm chặt dây cương, an ủi thân ngựa, cho nó làm loạn. Nàng cảnh giác nhìn bốn phía lần nữa, trong tầm mắt thoáng thứ màu nâu đỏ.

"Ai ô ---" tiếng rống trầm thấp đầy giận dữ vang lên, dường như cả mặt đất cũng lung lay. Diệp Trăn Trăn rốt cuộc hiểu được vì sao ở đây cả cộng lông chim cũng thấy: tiếng rống chấn động, bách thú kinh hoàng trốn!

Nơi này là địa bàn của lão hổ!

Con ngựa dưới thân hồng mắt, chạy như điên như muốn sống nữa, loại ngựa mất khống chế thế này rất dễ làm ngã chết người. Diệp Trăn Trăn thầm kêu ồ, kịp nghĩ nhiều, nhanh chóng rút trường tiên rồi vùng lên, cuốn lấy nhánh cây vắt ngang. Vươn người nhảy lên, xuống khỏi lưng ngựa.

Ngựa chạy trốn làm kinh động lão hổ, nó nhanh chóng phát ra Diệp Trăn Trăn.

Diệp Trăn Trăn: "... " Đáng lẽ nên xuống ngựa trễ chút, vừa rồi tay phản ứng quá nhanh, đầu óc chưa kịp suy nghĩ.

Đối mặt với lão hổ áp lực rất lớn, lòng bàn tay của nàng ướt đầm mồ hôi. Nàng hít sâu hơi, bắt chính mình trấn định lại, thăm kiểm tra vũ khí người, cung tên, đao, trường tiên, hỏa súng... Những thứ này, hẳn có thể có mấy phần thắng chứ?

, tuy Diệp Trăn Trăn miệng sẵn nhưng động vật hung mãnh nhất mà nàng từng giết qua chính là con đại hoàng phong đầu Hiền Phi kia, vì thế tại nàng được gặp chính diện chúa tể muôn thú, mặc dù gan lớn vẫn bị dọa sợ tới mức hai chân khễ run.

Hay là... chạy?

Có thể chạy nhanh hơn hổ sao...

...Leo cây?

Nếu bò nó nhào lên cắn miếng vào mông sao...

Suy xét hồi, Diệp Trăn Trăn lấy hết dũng khí, quyết định đánh đòn phủ đầu. Trước tiên nàng châm sẵn ngòi điều súng, đặt bên chân để dùng, sau đó rút cung tên ra, nhắm vào...

Tuy rằng nàng ở bên ngoài Đồng Cung tập bắn rất chuẩn, nhưng lúc ấy là mục tiêu cố định, đám tiểu thái giám dù bị dọa tới mức tiểu ra quần cũng dám cử động, tại bất đồng, đối phương là lão hổ, thân thủ nhanh nhẹn biết tự động di chuyển, làm sao có thể đứng im chỗ chờ bị bắn chứ.

Lão hổ vươn thân, mưa tên bay suốt qua sống lưng nó. Kỳ tài bắn cung của Diệp Trăn Trăn phải là kém, thể vận khí của lão hổ này quá tốt.

Lại gầm lên giận dữ, nó nhanh chạy về phía Diệp Trăn Trăn.

Khoảng cách ngày càng gần, cung tên dùng được. Diệp Trăn Trăn bỏ cung qua bên, nhanh chóng quơ lấy điều súng, nhắm vào lão hổ bóp cò chút do dự.

Lần này coi như may mắn, nó cũng trốn nhưng né tránh, bị bắn trúng chân trước.

Nhưng sau khi bị bắn, con hổ mạnh mẽ này ngay cả miệng vết thương cũng liếm, chỉ hơi ngừng lại cái, rồi lại lao về trước, đuôi còn ứa máu. Điều súng tuy có độ chính xác cao nhưng hỏa lực tương đối, thể phát lấy mạng con hổ.

Diệp Trăn Trăn muốn tiếp tục nhét hỏa dược vào nhưng lão hổ cho nàng cơ hội, thả mình càng nhanh, lao về phía nàng.

Nàng mau chóng lăn vòng tránh. Nhưng còn đợi nàng thờ, cái đuôi thô to như roi thép của lão hổ quăng tới, nàng ngờ được con hổ này giao hoạt như thế, thân thể khó khăn lắm mới né được nhưng chân thoát được, bị cái đuôi kia quét qua chút, bắp chân lập tức truyền đến trận đau đớn tới tận tim, xương cốt như bị chặt đứt.

Lão hổ vận mình, mặt hướng về Diệp Trăn Trăn. Thân trước nó đè thấp, chân sau từ từ tự sức. Chỉ cần nó bỏ nhào đến, nhất định chết chắc.

Diệp Trăn Trăn kéo cái chân bị thương, thể tránh né. Nàng sờ bên hông, lúc này roi dùng được nhưng nàng còn có đao. Nhưng mà... đao đâu?

Đao không thấy nữa, lúc này khi nàng né tránh bị roi mất rồi.

Chương 17

Diệp Trăn Trăn cho rằng con cạp sẽ một miệng cắn đứt cổ của nàng, không nghĩ tới nó chỉ là cho nàng một cái hùng ôm.

Đang bị nó thân thể to lớn áp đến cơ hồ hộc máu sau, nàng chờ thật lâu, cũng không còn phát giác nó có tiến thêm một bước động tác. Nàng dè dặt mở mắt ra, chớp chớp. Đập vào mi mắt chính là con cạp trên cầm màu trắng da lông, chớp mũi quanh quần đã thú trên người đặc biệt tanh nồng hơi thở cùng với... Nồng nặc huyết khí.

Con cạp đè nặng nàng, không nhúc nhích.

Diệp Trăn Trăn không rõ chuyện gì, bất chấp cẩn thận nghĩ, nàng giãy giụa lấy muốn từ thân thể hấn phía dưới chui ra đi - - nàng không hy vọng chính mình không có bị con cạp cắn chết, lại bị nó đè chết.

Lúc này, cả vùng đất đột nhiên truyền đến "Phải phải phải" tiếng vó ngựa, âm thanh từ xa đến gần. Rất nhanh, trên người nàng con cạp lớn bị người vén lên.

Vài người thị vệ cách ăn mặc người đem con cạp kéo dài tới một bên, Diệp Trăn Trăn có thể thấy rõ toàn thân của nó. Chỉ thấy con cạp còn duy trì vừa rồi bỏ nhào người động tác, tứ chi đại trương, hồ mắt tròn tròn, thừ thừ rỗng, thật là dữ tợn. Nó trên ót, "Vương" chữ hoa văn ở giữa, thẳng tắp cầm một mũi tên, lực đạo rất lớn, thế nhưng đem con cạp đầu lâu trước sau nối liền. Máu hòa với não dịch, theo tên thân chảy ra. Kia đầu mũi tên là sắt luyện chế tạo, tên thân nhuộm son son, đuôi tên sức điều vũ. Cả mũi tên so với tầm thường tên lớn hơn một phần, lực sát thương tự nhiên cũng muốn lớn hơn ba phần, bất quá cũng cần lực lượng cường đại mới có thể khống chế.

Tên thân đến gần điều vũ chỗ, có hai cái thiếp vàng chữ nhỏ, cách khá xa thấy không rõ lắm, nhưng không cần nhìn, Diệp Trăn Trăn cũng biết phía trên kia viết là cái gì. Thiên tử ngự dụng tên có hai loại, nhất viết "Bay mang", nhất viết "Sao băng", người trước thô chìm, xuyên thấu lực mạnh, nhưng chính xác không đủ, hậu sinh nhẹ nhàng, xạ trình xa, độ chuẩn xác cao, nhưng lực sát thương yếu một ít.

Trước mắt tên, có thể không phải là "Bay mang" sao. Chỉ là có thể đem "Bay mang" bắn ra chuẩn như vậy, kiếm cụ độ chuẩn xác cùng lực sát thương, có thể thấy được cầm tên người tài bắn cung có nhiều tinh diệu.

Bọn thị vệ chuyển đi con cạp lớn sau, không có dám gần Diệp Trăn Trăn thân. Nói giỡn, người ta chính quy phụ quân đang nhìn xem đây.

Kỷ Vô Cữu ngồi trên lưng ngựa, sắc mặt âm trầm như mưa gió sắp đến trước mây đen, hấn chỉ cảm giác ngực chận một hơi, nhưng là như thế nào cũng không phát ra được, cuối cùng chỉ đành phải nghiêm nghị trách cứ, "Hồ nháo!" Ngay cả hấn cũng không dám tùy tiện một mình cùng con cạp đã đấu, nữ nhân này thế nhưng... Quả thực không biết sống chết!

Diệp Trăn Trăn nằm trên mặt đất, đầu phải xanh cả mặt, "Hoàng Thượng, chân của ta chặt đứt."

"..." Kỷ Vô Cữu hít sâu một hơi, xanh mặt xuống ngựa, đi tới tra xét một phen Diệp Trăn Trăn thương thế, xác định ngoại trừ chân bên ngoài, nàng cũng không nơi khác bị thương, "Không chết được."

Ánh mắt của hấn ử đột, anh tuấn ngũ quan bởi vì tức giận mà hơi có vẻ vằn vẹo, trắng nõn khuôn mặt bao phủ một cổ màu xanh đen, thương chìm như sụp đổ ngọn núi. Cả người làm cho người ta một loại cường đại cảm giác áp bách, làm cho người liền hô hút đều thay đổi phải dè dặt.

Diệp Trăn Trăn chưa bao giờ thấy qua Kỷ Vô Cữu như vậy, hù dọa trong lòng run lên.

Kỷ Vô Cữu sai người tìm đến nhánh cây, sau đó tự mình đem Diệp Trăn Trăn bấp chân đơn giản trói một chút.

Làm xong những thứ này, hấn lúi kéo tay của nàng, đem nàng ôm ngang đứng lên. Khó được cùng nàng như thế thân mật, hấn tức giận ngoài trong lòng lại ít nhiều gì có chút khó chịu.

Diệp Trăn Trăn hiện tại chỉ muốn mau chút ít rời đi cái chỗ này, cho nên cũng không còn cảm giác không được khá. Nàng bị Kỷ Vô Cữu nắm tay, kinh ngạc nói, "Di, Hoàng Thượng, tay của ngài như thế nào lạnh như vậy?"

"..." Kỷ Vô Cữu không có trả lời, hấn đem Diệp Trăn Trăn buông lên trên ngựa, đón lấy chính mình cũng đi lên, vây nàng vào trong ngực. Mặc dù một thân một mình hoàn thành những động tác này so với cổ hết sức, nhưng... Dù sao cũng là hoàng hậu, có thể không làm cho nam nhân khác đụng, cũng đừng có đi.

"Hoàng Thượng, ngài có phải hay không rất lạnh a?" Gặp Kỷ Vô Cữu sắc mặt như xưa không có tốt, Diệp Trăn Trăn lại hỏi. Theo nàng, vấn đề này hấn là một loại hữu hảo mà sẵn sàng ân cần thăm hỏi, biểu đạt nàng đối với sự quan tâm của hấn cùng nịnh nọt.

"Câm miệng."

"..." Gặp trắc trở, Diệp Trăn Trăn cảm thấy không giải thích được. Nàng nhỏ giọng tự nhủ, "Lại không là chuyện mất mặt gì, ta cũng vậy lãnh a."

Kỷ Vô Cữu nghe nàng nói như thế, phản ứng đầu tiên là làm cho thị vệ chung quanh bối ra mấy bộ y phục cho nàng phủ thêm. Có thể Diệp Trăn Trăn là hoàng hậu, mặc trên người khác y phục của nam nhân... Còn thể thống gì. Y phục của mình là long giáp, cũng không thể cho nàng mặc.

Hắn thờ dài, đem Diệp Trăn Trăn ôm càng chặt hơn một chút.

Một đoàn người ngựa cứ như vậy linh lợi Đạt Đạt trở về hành cung - - bởi vì chân của Diệp Trăn Trăn tổn thương, bọn họ không thể đi quá nhanh, nếu không tổn thương của nàng chân chỉ sợ sẽ vận thành tê dại Hoa nhi. Hay bởi vì chân tổn thương, Diệp Trăn Trăn chấn ngồi, hai chân rũ xuống tại mả một bên. Nhưng đi trong chốc lát, bắp chân của nàng quá mức đau đớn, Kỷ Vô Cữu chỉ đành phải một tay nâng chân của nàng mất cả chân, làm cho tổn thương của nàng chân cùng mặt đất bảo trì song song, tay kia cầm lấy dây cương, không chế được mã đi vào. Diệp Trăn Trăn thì hai tay vây quanh eo của hắn, nằm ở trong ngực hắn.

Này hai người động tác thân mật trong lộ ra quý dĩ, thị vệ chung quanh rồi rít bầy tỏ nhìn không thấy tới, tự động cùng bọn họ kéo ra một khoảng cách.

Đế hậu hai người trở lại hành cung lúc, đã là chạng vạng, trời chiều trầm trầm rủ xuống màn trời, gió thu bọc đỏ ngầu dương quang, còn ở trên mặt đất lưu luyến. Kỷ Vô Cữu cúi đầu xem Diệp Trăn Trăn, phát hiện nàng lại ngủ thiếp đi.

Liên như vậy cái động tác cũng có thể ngủ, hàng này coi như là người mang tuyệt kỹ.

Trời chiều hồng quang đánh vào trên mặt nàng, cho nàng tỉnh xảo trở mạnh ngũ quan độ thượng một tầng diêm dúa, gió thu nhấc lên nàng thái dương tóc rơi, nhột phải nàng nhũ nhũ mây, không tự chủ tại Kỷ Vô Cữu trước ngực cọ xát.

"..."

Ngoại trừ dở khóc dở cười, Kỷ Vô Cữu trong lòng còn dâng lên một loại cảm giác khác thường.

Nếu như một người có thể tại trong ngực của người bình yên chìm vào giấc ngủ, kia đại biểu cái gì?

Hoàng đế bề hạ sản được một con hồ giả tin tức rất nhanh truyền khắp cả doanh địa, cảnh này khiến hắn uy vọng thoáng cái tăng vọt. Thân phận người đặc biệt làm chút gì chuyện, luôn sẽ được trao cho đặc biệt hàm nghĩa khác, càng không nói đến là sản hồ loại này có thể chính thức kiểm nghiệm một người võ lực cùng quyết đoán chuyện tình.

Cho nên từ hắn vừa về đến, liền có không ít có mặt mũi các đại thần chạy tới chúc mừng, mẫn mẫn đỏ ửng một trận thao thao bất tuyệt, đem Kỷ Vô Cữu cùng những thiên cổ nhất đế kia cửa đối lập một phen, cuối cùng được ra kết luận: Kỳ thật Hoàng Thượng ngài cùng bọn họ là người một đường.

Này cũng không hoàn toàn đúng ning hót. Trung Nguyên văn thần các võ tướng, bị Nho gia trung quân ái quốc tư tưởng hun đúc, thường thường sẽ đối với hoàng đế ký thác một loại đặc biệt mong đợi. Những đại thần này, tại quan trường sờ lăn lộn bỏ vài thập niên, có thể lẫn vào đến vị trí hiện tại, tự nhiên đều là biết hàng. Kỷ Vô Cữu có thể văn có thể võ, đầy bụng thao lược, mà lại ông cụ non, cơ trí trầm ổn, tiến thoái có độ, quả thực chính là từ 《Tur Tri Thông Giám》 bên trong đi ra tới mô phạm hoàng đế. Trước mắt có đánh hồ diêm tốt, bọn họ tự nhiên muốn vội vã thổ lộ một phen.

Kỷ Vô Cữu lời hữu ích nghe nhiều hơn, cũng liền không biết là có cái gì. Diệp Tu Danh lão nhân kia thế nhưng cũng hướng trước mắt hắn gom góp, nghiêm mặt khen hắn vài câu. Kỷ Vô Cữu nhân nhạ đáp lại. Diệp Tu Danh là thầy của hắn, mặc kệ hắn nhiều chán ghét người này, mặt mũi thủy chung là cấp cho. Đây cũng là làm cho Kỷ Vô Cữu biệt khuất địa phương: Trên triều đình, dù là ai, hắn cũng có thể bắt được đến mắng dùng lại, duy chỉ có không thể thóa mạ Diệp Tu Danh, nếu không khi dễ sư bối đức mủ chụp xuống, nói quan cửa lại có mới đề tài, sử quan cửa lại có mới linh cảm.

Cho nên hắn cũng chỉ có thể mắng một mắng cháu gái của hắn.

Diệp Tu Danh đâu ra đấy cùng Kỷ Vô Cữu nói vài câu lời nói rỗng tuếch lời mà nói, rốt cục hỏi tới Diệp Trăn Trăn thương thế.

"Hoàng hậu đã thương bắp chân. Thái y nhìn rồi, đã nói xương bôi thuốc, hiện nay đang đang nghỉ ngơi. Tiên sinh nếu là lo lắng, liền đi thăm nàng một chút đi. Lá thị lang chắc hẳn tư nữ sốt ruột, cũng đều đi đi."

Lá thị lang chính là Diệp Trăn Trăn cha nàng là vui khoẻ, đương nhiệm Lại Bộ Tả Thị Lang.

"Cự thần tạ Hoàng Thượng ân điển."

Này thật là xem như ân điển. Dưới bình thường tình huống hoàng hậu là không thể triệu kiến ngoại thần, cha ruột cũng không được.

Cho nên Diệp Trăn Trăn chứng kiến gia gia của mình cùng phụ thân cùng nhau mà đến lúc, cũng thập phần ngạc nhiên mừng rỡ, ngay cả vội bảo hắn cửa miển lễ, cho ngồi, bình lui mọi người, tổ tôn ba người ngồi cùng một chỗ nói chuyện.

Diệp Tu Danh năm nay đã hơn sáu mươi tuổi, thân thể khỏe mạnh, tinh thần quắc thước, một đôi mắt ung tình quang nội liễm, lộ ra một cổ kính nghiệm sống gió cơ trí cùng thâm trầm. So sánh dưới, con của hắn là vui khỏe liền thân thiết hiền hoà rất nhiều, tròn trịa mặt, ánh mắt mang cười. Nhưng nhìn đến Diệp Trăn Trăn, hắn cũng liền không cười được.

Phụ từ hai người cẩn thận hỏi Diệp Trăn Trăn thương thế, lại dãn dò vài câu. Là vui khỏe được yêu quý nữ bị thương thành như vậy, khó nén đau lòng suy nghĩ một chút lại cảm thấy nghĩ mà sợ, may mắn Hoàng Thượng kịp thời ra tay.

Nói một chút tán gẫu, Diệp Tu Danh đột nhiên thần sắc một tức, hỏi Diệp Trăn Trăn đạo, "Hôm qua Hoàng Thượng ở trong triều nói, xây dựng đập chứa nước chủ ý là người cho hắn ra, có thể có chuyện này?"

Diệp Trăn Trăn sửng sốt, "Cái gì chủ ý?"

"Chính là làm cho dân phu tự mang lương thực, công trình ngân sách từ thu nhập từ thuế giữa khẩu trừ."

"Là có có chuyện như vậy, làm sao vậy?"

Diệp Tu Danh thở dài một hơi, "Trăn Trăn a, người bị lừa... Ta cũng vậy bị lừa."

Diệp Trăn Trăn nghi ngờ nói đạo, "Ta bất quá thuận miệng nói vài câu, hơn nữa này cái phương pháp cũng không khó, Hoàng Thượng chính hắn cần phải cũng có thể nghĩ đến a."

"Hắn làm sao lại nghĩ không đến, nhưng hắn hết lần này tới lần khác nhất định muốn trải qua người miệng nói ra."

"Vì cái gì?"

"Chủ trì lần này công trình người được chọn liên tục không có định, bởi vì là một đại công trình, cho nên ta cùng Phương Tú Thanh đều ở trước mặt hoàng thượng tiến cử người. Tranh chấp hơn nửa tháng, cuối cùng đêm lần này công trình phân công đến người Nhị ca trên đầu."

Diệp Trăn Trăn trong nháy mắt toàn bộ hiểu, cái này căn bản là Kỳ Vô Cữu đào tốt một cái hố.

Nàng Nhị ca Diệp Mộc Phương là công bộ nhị bá thủ, tuy còn trẻ tuổi, quan chức cũng đã tính rất cao. Kỳ Vô Cữu đã sớm ngờ tới Diệp Tu Danh sẽ cho Diệp Mộc Phương đoạt phần này công lao lớn, cho nên trước hết nghĩ cái phí sức lại chẳng có kết quả tốt phương pháp, lại liên hợp Phương Tú Thanh làm được vừa ra trò hay, cố ý cùng Diệp Tu Danh tranh đoạt, chờ Diệp Tu Danh cho là mình cướp được hương bột bột sau, lại phát hiện tới tay là một quả trứng thối.

Vì cái gì thối?

Từ xưa bất kỳ quan phủ công trình đều là chảy nước phù sa địa phương. Diệp Tu Danh đoạt này phân công việc mặc dù không phải là chạy tiền đi, nhưng Diệp Mộc Phương muốn chủ trì tốt cái này công trình, tất nhiên phải thích hợp uy một uy thuộc hạ quan viên, nhất là địa phương địa đầu xà cửa, bằng không ai cho hắn làm việc? Vậy cũng là quan trường quy tắc ngầm, tất cả mọi người cam chịu quy củ, khác nhau chỉ ở tại uy nhiều uy thiếu, như thế nào uy có thể càng thêm có hiệu quả.

Hiện tại tốt lắm, "Rút cùi dưới đáy nồi" biện pháp vừa ra, Diệp Mộc Phương đỉnh đầu lấy không được tiền, còn phải đem chuyện làm xong. Đây không phải là làm khó người sao. Tuy nói Diệp gia có thế lực, nhưng Diệp gia cao thấp đều là quan ở kinh thành, không thể nào duỗi tay hướng dưới xó xỉnh xỉnh, Diệp Tu Danh này khối bài từ đến địa phương thượng chưa chắc có tác dụng. Hơn nữa một cái công trình dính dấp quá nhiều, từ trên xuống dưới đều muốn chuẩn bị, không có tiền... Ha ha.

Này còn không phải là điểm chết người nhất. Ngoại trừ công bộ bên ngoài, cái này mới phương pháp còn liên lụy đến một người khác ngành: Hộ bộ. Điều động dân phu, miễn thuế tính số, những chuyện này đều cần trải qua tay của hộ bộ. Nếu như hộ bộ không hảo hảo phối hợp, cái này công trình đem càng thêm khó làm. Như vậy hộ bộ sẽ thật tốt phối hợp Diệp Mộc Phương sao?

Phía dưới chúng ta thỉnh hộ bộ thượng thư Phương Tú Thanh đến trả lời vấn đề này.

Phương Tú Thanh cười mà không nói.

Tốt, như vậy cái gấu giết sát khí chủ ý, nếu như Kỳ Vô Cữu sớm một chút nói ra, Diệp Tu Danh tất nhiên sẽ không để cho Diệp Mộc Phương chuyển này nước đục; cho dù là người được chọn đã định, Kỳ Vô Cữu tự mình nói ra chủ ý này, Diệp Tu Danh cũng có thể phát động thế lực của mình phản bác trở về. Nhưng kì lạ, chủ ý này là hoàng hậu nương nương ra, Diệp Tu Danh còn còn chưa kịp phản bác, Kỳ Vô Cữu coi như văn võ bá quan đem hắn khen phải ba hoa chích choè, trung tâm tư tưởng chính là "Luận Diệp Tu Danh như thế nào bồi dưỡng được Diệp Trăn Trăn như thế vì dân vì nước thiên tư thông tuệ cháu gái".

Diệp Tu Danh một mực lão máu chặn ở cổ họng, thiếu chút nữa tại chỗ phun ra đến.

Bất kể thế nào nói, nhận tội đi.

Thận trọng, dẫn quân vào ủng; minh tu sạn đạo, bí mật tư thông; chuyện xấu làm tận sau lại đến một chiêu kim thiền thoát xác, thay mặt đổi đào.

Âm hiểm âm hiểm quá âm hiểm.

Diệp Trần Trần vạch lên đầu ngón tay đếm, nàng, nàng Nhị ca, gia gia của nàng, đều nhảy vào Kỳ Vô Cữu đào hăm hại. Hỗn đản này phải đào bao nhiêu cái hố mới có thể trang bị nhiều người như vậy.

Quả thực quá ghê tởm

Tác giả có lời muốn nói: Nói, Kỳ Vô Cữu có chuyện muốn cùng người của nói...

Kỳ Vô Cữu: Không nên gọi ta tiểu hoàng đế. Ta không nhỏ...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Vô Đức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Đoạt quyền

Để biểu hiện rõ tác phong tiết kiệm tốt đẹp của hoàng gia, khu hành cung sân bắn Bắc Yên được xây dựng có phần cổ xưa thô kệch.

Phòng của Diệp Trần Trần ngay sát vách Kỳ Vô Cữu. Gian phòng của đế hậu hai người đều rất lớn, bày trí cũng hoa lệ hơn các phòng chung quanh một chút. Trước phòng Kỳ Vô Cữu, có tám tên thị vệ mặc giáp mang đao, vẻ mặt bất động tựa hoa văn trên vải, giống hệt như nặn ra từ đá. Dưới cửa sổ là một con hồ sọc vằn, mũi tên Bay mang trên đầu hồ đã bị lấy xuống.

Trước cửa không ít người qua lại, ánh mắt mỗi người đều dừng trên thi thể lão hồ một chút, sau đó giả vờ lơ đãng bỏ đi. Trong đầu lại thầm nghĩ, không biết Hoàng thượng sẽ đem đầu lão hồ này thưởng cho ai?

Dựa theo thường lệ, đợt săn mùa thu hàng năm, Hoàng thượng đều sẽ đem một ít thú mình đích thân săn được phân thưởng cho các quan viên có mặt mũi, tỏ ý nhờ cậy. Dù chỉ là con chim bồ câu thì cũng đại biểu cho thể diện của Hoàng thượng. Vào những lúc này, Diệp Tu Danh và Phương Tú Thanh đều được Kỳ Vô Cữu ban thưởng, con mỗi hai người được ban tương đương nhau, có thể nhìn ra Hoàng thượng không nghiêng về phía nào. Nhưng lần này thì khác, lão hồ chỉ có một, Hoàng thượng sẽ cho ai?

Ngoại trừ Kỳ Vô Cữu, hầu như mọi người đều thắc mắc vấn đề này.

Buổi tối, Kỳ Vô Cữu không trở về phòng mình mà dạo quanh một vòng chỗ Diệp Trần Trần. Thấy vẻ mặt Diệp Trần Trần lãnh đạm, hồ hững, Kỳ Vô Cữu chợt cảm thấy không thú vị, quay đầu đến chỗ Hiền Phi.

Hiền Phi đang tháo trang sức, trên bàn lác đác vài món đồ này nọ. Lúc Kỳ Vô Cữu bước vào, Thu Phong đang dùng hương dịch đặc chế giúp nàng lau tảng phấn mỏng trên mặt. Hiền Phi từ trong kính thấy được Kỳ Vô Cữu, vội vã đẩy Thu Phong ra, thần nhiên hành lễ với hắn. Nàng chỉ mặc một lớp áo trong đơn bạc, tóc đen hơi rối, trang sức đã tháo xuống một nửa, thoát nhìn điềm đạm đáng yêu.

Kỳ Vô Cữu nâng Hiền Phi dậy, ánh mắt bị một món trang sức trên bàn hấp dẫn: băng tóc bằng bạc, trên hoa văn tinh xảo khéo léo có một lỗ lớn, chính là do buổi chiều bị Diệp Trần Trần bắn ám tiền tới.

Hiền Phi nhìn thấy băng tóc kia, cũng nghĩ đến tình cảnh lúng túng của mình lập tức chuyển chủ đề, cười nói: “Hoàng thượng, nghe nói hôm nay ngài săn được một lão hồ?”

“Ừ.” Nếu không phải hắn tới kịp chỉ sợ Diệp Trần Trần đã thành oan hồn dưới miệng hồ.

“Chúc mừng Hoàng thượng, Hoàng thượng đúng là anh hùng cái thế!”

Kỳ Vô Cữu cầm lấy băng tóc, đặt trước mặt quan sát kỹ. Gương mặt giận dữ của Diệp Trần Trần lúc chiều lại hiện lên trước mắt. Nếu hắn không bức nàng bỏ ám tiền xuống, chắc hắn cũng sẽ không đưa nàng vào hiểm cảnh như vậy.

Kỳ Vô Cữu thở dài một cái, ném băng tóc về trên bàn.

Trong tiệc tối ngày kế tiếp, trước mặt mọi người Kỳ Vô Cữu tuyên bố, ban con hồ kia cho Diệp Trần Trần. không ít người cảm thấy lạ, một bên thầm nghĩ tin đồn Hoàng thượng không thích Hoàng hậu vẫn có vài phần đáng tin, một bên chúc mừng Diệp Tu Danh.

Diệp Tu Danh vỗ râu cười ha ha, “Chút chuyện nhỏ giữa vợ chồng bọn họ, các người chúc mừng lão già này làm gì.” Tuy ngoài miệng nói vậy, trong lòng lại rất đắc ý, xem ra nữ nhi của Phương Tú Thanh cũng chỉ có như thế.

Lúc này Hiền Phi cũng không giả bộ tiếp được nữa, sắc mặt thật khó coi. May mà ánh lửa xung quanh lúc sáng lúc tối, người ngoài không nhìn kỹ cũng không phát hiện ra.

Dạ tiệc hôm nay đặt ở ngoài trời, mọi người vây quanh đồng lửa ăn thịt uống rượu, rất có vẻ hào phóng của con cháu thảo nguyên. Diệp Trăn Trăn ôm đùi dê nướng, ăn đến miệng bóng loáng, không có hình tượng mẫu nghi thiên hạ chút nào. Nàng nghĩ rõ rồi, Kỳ Vô Cữu vốn không phải người tốt, lúc trước nàng mắc bẫy hắn cũng vì nàng ngốc, sau này cẩn thận một tí là được. Hơn nữa hắn còn cứu nàng, tuy rằng việc nàng xem chết cũng có công lao của hắn...

Tóm lại, không suy nghĩ là được.

Kỳ Vô Cữu nghiêng đầu, nhìn Diệp Trăn Trăn đang hết sức chuyên tâm cắn đùi dê, bất đắc dĩ lắc đầu.

Ba ngày sau, đoàn người ngựa trở về kinh thành. Lão thái y ở Thái Y Viện đem đến cho Diệp Trăn Trăn một cái ghế có bánh xe, vừa có thể ngồi, vừa có thể đẩy đi, còn có tay vịn, thật tiện dụng. Diệp Trăn Trăn rất thích, lập tức trọng thưởng.

một ngày, Diệp Trăn Trăn dẫn theo một đám phi tần đến Từ Ninh Cung thỉnh an Thái hậu, nàng ngồi trên ghế, được tn đẩy đi, theo sau đều là người khỏe mạnh, trùng trùng điệp điệp, thoạt nhìn rất buồn cười.

Kỳ Vô Cữu đã hạ triều, lúc này cũng đang ở Từ Ninh Cung. Chân Diệp Trăn Trăn bị thương chưa lành, cũng không thể hành lễ, theo lệ thường cáo tội rồi để tn đẩy đến vị trí của mình, sau khi thuận miệng tán gẫu với Thái hậu vài câu liền muốn cáo từ.

Cái việc này, mỗi ngày nàng đều làm một lần, rất là nhàm chán.

Vậy mà hôm nay Thái hậu nương nương hòa ái hiền từ với nàng hơn rất nhiều, cũng cẩn thận hỏi thăm thương thế của nàng. Nghe nói phải gần 3 tháng mới có thể đi lại, bà cau mày, cố gắng gượng ra vài tia đau lòng, nói: “Con đi chuyên bất tiện, thật tội nghiệp. Thương gân động cốt không phải là chuyện đùa, phải điều dưỡng cho tốt.”

Diệp Trăn Trăn không biết bà đang hát trộn vở nào, chỉ đành một mặt đáp lời, một mắt nhìn về phía Kỳ Vô Cữu, hi vọng hắn có thể nhắc nhở nào chút gì đó. Nhưng Kỳ Vô Cữu buông mắt, mặt không biểu cảm.

“Cho nên trước khi có thể đi lại bình thường, con không cần mỗi ngày đến chỗ ai gia thỉnh an.”

“Tạ mẫu hậu quan tâm ân điển. Nhưng vết thương này cũng không có gì đáng ngại, chỉ một thời gian thôi, hài nhi làm sao dám vì thế mà không đến thăm người.”

“Lòng hiếu thảo của các con, ai gia đều biết,” Thái hậu khoát tay, cười nói, “Con thường ngày phải vất vả vì chuyện lục cung, nay lại bị thương nặng như vậy, hẳn nên tu thân dưỡng tính, bớt để bọn họ đem việc vặt đến phiền con. Ai gia nghĩ, không bằng để Hiền Phi giúp con cai quản, con thấy thế nào?”

Quả nhiên chờ sẵn ở chỗ này.

Diệp Trăn Trăn đã sớm đoán được bà sẽ có chiêu này, làm khó bà nghen nhiều ngày như vậy mới nói ra miệng. Nàng nhìn Kỳ Vô Cữu, phát hiện hắn cũng đang nhìn nàng, ánh mắt bình tĩnh, không nửa điểm gợn sóng.

Diệp Trăn Trăn cười, nói, “Chuyện này Hoàng thượng nghĩ thế nào?”

“Hoàng hậu đang bị thương, nên tình tâm tình dưỡng.”

“Nếu Hoàng thượng cùng mẫu hậu đều quan tâm đến thân thể của ta như thế, ta cung kính không bằng tuân mệnh, hiếm khi có dịp lười một chút, hưởng thụ mấy tháng.”

Thái hậu mỉm cười gật đầu, “Nên như thế.”

“Nhưng mà,” mắt phượng chuyển động, Diệp Trăn Trăn nhìn về phía Hiền Phi, “Chuyện lục cung rườm rà vô cùng, không biết Hiền Phi có khả năng đảm nhiệm hay không?”

Hiền Phi rời ghế, cung kính nói, “Thần thiếp tuy ngu dốt nhưng cũng nguyện dốc hết toàn lực phân ưu cùng Hoàng hậu nương nương.”

“Nếu ngu dốt, chỉ một mình ngươi sợ là không làm được,” Diệp Trăn Trăn cười nói, thấy mặt Hiền Phi tối sầm, nàng lại nhìn về phía bên cạnh, “Trang Phi.”

“Có thần thiếp.”

“Trong lúc bốn cung dưỡng thương, ngươi hãy cùng Hiền Phi giải quyết chuyện hậu cung,” Diệp Trăn Trăn nói xong, nhìn Thái hậu, “Mẫu hậu cảm thấy thế nào?”

Ngươi đã ra lệnh như thế, còn hỏi ta làm gì nữa. Thái hậu trầm nghĩ. Khóe miệng bà giật giật, “Như thế rất tốt.”

Trang Phi biết Diệp Trăn Trăn đang cất nhắc nàng, cũng coi như chính thức kéo nàng về phía mình. Vì thế âm thầm hạ quyết tâm nhất định phải tận tâm

tận lực giám sát Hiền Phi, biểu hiện thật tốt trước mặt Hoàng hậu.

Diệp Trăn Trăn cũng thật hết cách, Thái hậu và Hiền Phi liên thủ, tâm tâm không dứt, nhất định phải tính kế hạ chết nàng, nàng không thể cứ ngồi chờ chết. Trang Phi chỉ cần nghe lời gây phiền phức cho nàng, có thể miễn cưỡng xem là một vũ khí tiện lợi. Hơn nữa, Lệ Phi còn bị cấm túc cũng là một tai họa ngầm, một khi nàng ta phục sủng, chỉ sợ việc đầu tiên là tìm Diệp Trăn Trăn trả thù.

Về phần Lệ Phi có thể được sủng lần nữa hay không, Diệp Trăn Trăn cảm thấy 8 phần là có. Nàng phát hiện Kỳ Vô Cữu làm hoàng đế, kỳ thật căn bản không để ý đến nữ nhân, trong đầu hẳn toàn là giang sơn xã tắc cùng việc tranh đấu. Nữ nhân, chỉ cần đủ xinh đẹp, chỉ cần nguyện ý thấp kém lấy lòng hắn, hẳn đều thu nhận hết.

Từ khi Hiền Phi và Trang Phi cùng nhau giải quyết hậu cung, Diệp Trăn Trăn thật sự rất thanh nhàn, vì vậy nàng có thể làm một số chuyện mình thích làm.

Chuyện đầu tiên là nghiên cứu làm sao để súng mô chim có thể bắn liên tục. Bài học ở khu săn bắn khắc quá sâu, nếu như điều súng của nàng có thể bắn một lần vài phát, nói không chừng hiện tại anh hùng đánh hổ chính là Diệp Trăn Trăn nàng.

Nhưng ý nghĩ này muốn thực hiện cũng không phải trong nhất thời nửa khắc. Cho nên mỗi ngày nàng nghĩ một chút, nghĩ một thì làm chuyện khác, ví dụ như ---- gọi Mã Đắc Lợi tiến cung tâm sự một chút.

Mdl đem cho nàng một ít sách và tranh từ quê nhà hắn. Chỉ tiếc là chữ trên sách nàng không biết từ nào. Mdl xem như là nửa thất học --- - hẳn cũng không hiểu hết. Nên biết rằng khi đó sách ở châu Âu cơ bản đều viết bằng tiếng Latin, thứ tiếng này cùng tiếng mẹ đẻ của mdl có chút khác biệt, hẳn khó nhọc đọc, vừa đọc vừa giải thích cho Diệp Trăn Trăn; miệng như ngâm một cục đường vĩnh viễn không tan, cố sức đến muốn chảy nước miếng, có chút giống người bệnh trúng gió đang dần dò đi ngôn.

Tuy thế, hai người đều chơi đùa rất vui vẻ. Diệp Trăn Trăn cảm thấy những điều giảng trên sách rất thú vị, chuyện quý thần thì không nói, một số chuyện xưa cũng rất có mùi vị. Nàng đặc biệt thấy hứng thú với thiên văn và số học của bọn họ.

Về phần mdl ---- hẳn kỳ thật là một tên háo sắc, nhìn thấy cô nương xinh đẹp liền không dòi bước. Ở quê nhà, hắn cũng coi như là anh tuấn tiêu sái, còn ở đại Tề này, nếu thường xuyên gặp, bỏ qua vẻ quý dị bên ngoài, cũng rất đẹp mắt.

Mdl lần đầu tiên gặp mặt Diệp Trăn Trăn liền kích động đến hai chân run rẩy, chỉ tiếc nữ nhân này hẳn không chạm vào được, thậm chí muốn nhìn nhiều một chút cũng phải thật cẩn thận không được biểu lộ quá rõ ràng. Mỗi ngày hắn đều phải chịu đựng sự giày vò cả thân và tâm như vậy, ánh mắt dần trở nên khác thường.

Nhưng hắn còn chưa kịp trở thành kẻ khác thường, có một người đã khác thường trước.

----- cứu mạng a! Ai có thể nói cho hắn biết tại sao Hoàng đế bệ hạ sai người đánh mông hắn a!!!

“Á! Hoàng hậu cứu mạng!”

“Dừng tay!” Diệp Trăn Trăn giận dữ kêu.

Nhưng Kỳ Vô Cữu đen mặt đứng đó giám sát hành hình, ai dám dừng tay.

Diệp Trăn Trăn cảm thấy Kỳ Vô Cữu thật khó hiểu, nàng không trêu chọc hắn, chẳng qua chỉ ở Vô anh Điện cùng mdl thảo luận một quyền kịch, hai người đang nói chuyện vui vẻ, người này đột nhiên xông vào, liếc nhìn bọn họ một cái; không nói hai lời hạ lệnh kéo mdl ra ngoài đánh.

“Hoàng thượng, ngài có lời gì cứ việc nói thẳng, giấu ở trong lòng khó chịu lắm.” Diệp Trăn Trăn tức giận nói.

“Người là Hoàng hậu, bất kỳ nam nhân nào ngó nhìn người nhiều một chút đều đáng chết.” Kỳ Vô Cữu cúi đầu nhìn Diệp Trăn Trăn, ánh mắt lạnh lùng, hẳn là nam nhân, hẳn quá hiểu vừa rồi mdl nhìn Diệp Trăn Trăn bằng ánh mắt gì, “Cho nên hôm nay trẫm không giết hắn đã xem như giữ mặt mũi cho người.”

“Đây là tội danh vô căn cứ! Người không phải nhìn ta không vừa mắt sao, muốn đánh thì đánh ta, cần gì tổn hại người vô tội?!”

Kỳ Vô Cữu không đếm xỉa Diệp Trăn Trăn, kiên trì nhìn người hành hình đánh đủ 400 trượng, sau đó mới phẩy tay áo bỏ đi.

Diệp Trăn Trăn giận run, âm thầm hạ quyết tâm nhất định phải làm Kỳ Vô Cữu không được thoải mái.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Vô Đức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Con cóc

Từ sau khi bị đánh, Mã Đắc Lợi chưa vào cung lần nào.

Kỷ Vô Cữu tìm một người Tây Dương khác cho Diệp Trấn Trấn, lần này là một thầy tu, dân gian gọi là hòa thượng Tây Dương. Người này đã gần 60 tuổi, mặc một bộ áo dài màu đen rộng thùng thình không hợp vóc người lắm, không cài thắt lưng, trên cổ đeo một cây thánh giá bằng bạc. Tóc của ông ta trông như lớp lông cừu, dưới mũi là một chòm râu bạc dày như nhung, gần che hết cả miệng. Vừa nhìn thấy ánh mắt của ông ta, Kỷ Vô Cữu liền biết ông ta thật sùng đạo: lão râu xồm này nhìn ai đều là vẻ mặt “Người sa đọa rồi nhưng người không cần lo lắng, Thượng Đế sẽ thứ lỗi cho người”, lúc nhìn hoàng đế cũng không ngoại lệ.

Kỷ Vô Cữu khoan dung cho sự bất kính của hắn, đưa hắn tới giới thiệu cho Diệp Trấn Trấn.

Hình dáng người này không đẹp mắt bằng Mã Đắc Lợi, phải tập trung tinh thần mới có thể thôi chú ý bộ râu rậm rạp mà nhìn kỹ diện mạo của ông ta.

“hắn đi trên đường như là cái bao tải to thành tinh có cột sợi dây lông cừu tròn.” Đây là ấn tượng đầu tiên của Diệp Trấn Trấn đối với người này.

sự so sánh này làm Kỷ Vô Cữu lần nữa phun trà, thế nên mỗi lần thấy được lão râu xồm kia thì mấy chữ “bao tải to thành tinh” lại hiện lên trong đầu hắn, giống như ma chú không xua đi được.

Lão râu xồm xưng hô là “Đậu tiên sinh”, Diệp Trấn Trấn cũng gọi như vậy. Đậu tiên sinh này kỳ thật so với Mã Đắc Lợi càng đúng ý của nàng, bởi vì ông ta biết chữ, cũng rất có học thức. một việc Diệp Trấn Trấn đặc biệt thích làm chính là lưu ông ta lại dùng bữa, sau đó ngồi bên cạnh cười híp mắt nhìn ông ta vắt và đưa com vào miệng để tránh không dính râu, rồi run râu nhai, thật là thú vị.

Quan sát vài ngày, Kỷ Vô Cữu phát hiện Diệp Trấn Trấn rất vừa lòng với người này, hắn cũng cảm thấy vừa lòng. Tưởng rằng việc này cứ vậy đi qua.

Nhưng Diệp Trấn Trấn không cho là vậy. Nàng tuy rằng ngực lớn nhưng trí tuệ không nhỏ, cũng không quên Kỷ Vô Cữu đã hành hung Mã Đắc Lợi vô tội như thế nào. Nàng nghĩ, nàng nhất định phải hòa hoãn này.

nói đến cũng thật khỏe, vừa mới ngủ gật liền có người đưa cho gối đầu. Mấy ngày nay phát sinh một việc làm Diệp Trấn Trấn xem đủ chuyện náo nhiệt của Kỷ Vô Cữu.

Chuyện này phải kể từ hai ngày trước nữ quyến Diệp thị tiến cung thăm Hoàng hậu nương nương.

Bà nội, mẹ, còn có hai người chị dâu của Diệp Trấn Trấn đều vào cung. Tam ca nàng thì chưa cưới chính thất.

Bà nội vừa nhìn thấy cháu cung của mình bị thương động gân động cốt, cũng không màng đối phương là Hoàng hậu, ôm nàng vào trong ngực khóc không ngừng. Ba người còn lại thấy thế cũng khóc theo, mẹ của Diệp Trấn Trấn khóc thảm thiết nhất. Diệp Trấn Trấn bị dọa sợ tới mức khuyên hết cái này đến cái kia, may mà vài đại nha hoàn theo tiến cung cùng khuyên nhủ, cuối cùng họ cũng ngừng khóc. Vì vậy mấy người cùng ngồi xuống nói chuyện.

Nữ nhân mà, tụ lại một chỗ đều là nói chuyện nhà chuyện cửa cùng tin đồn thú vị của các thế gia trong kinh thành. nói một hồi liền nói đến chuyện từ hôn gần đây của cháu gái Thái hậu. Vị thiên kim này khuê danh là Hứa Vi Dung, bằng tuổi Diệp Trấn Trấn, vốn đã hứa hôn cho một thế gia công tử, không ngờ sắp tới hôn lễ, lại truyền tới tin nhân duyên đứt đoạn.

“Nghe nói là vì nhà trai trở bệnh nặng đến mức sắp tắt thở, nên không muốn làm chậm trễ Hứa Vi Dung... hắn bị bệnh gì, sao lại nguy kịch như vậy?” Diệp Trấn Trấn hỏi.

“Bệnh gì mà bệnh,” chị dâu cả của nàng lòng ngay miệng nhanh, “Bên nhà trai là bỏ trốn cùng người khác!”

“!!!” Diệp Trấn Trấn kinh ngạc há to mồm, “thật sao? Nhưng mà... Nếu thật sự có chuyện là, trong nhà hắn chắc chắn giấu rất kỹ, người ngoài làm sao biết được?”

“thật là có chuyện này... trên đời này vốn không có bí mật nào giấu kín mãi được.” Mẹ nàng đáp.

Diệp Trấn Trấn che miệng, cau mày lắc đầu, “Người này cũng quá không có trách nhiệm, vứt bỏ nhà cửa gia nghiệp, còn không duyên cớ chậm trễ một cô gái vô tội.”

“Con đừng vội đồng tình người khác, ngẫm lại bản thân con đi, đứa bé ngốc.” Bà nội xia trán Diệp Trấn Trấn một cái.

“Con?” không rõ vì sao.

“Nàng là cháu gái của Thái hậu, là biểu muội của Hoàng thượng.” Dẫn dắt từng bước.

“... Thái hậu sẽ không đưa nàng ấy tiến cung chứ?” cô nương nhà người ta gặp được chuyện như vậy thật sự xui xẻo, cũng không hay ho gì, khó tránh khỏi lờ ra tiếng vào. Nhưng nếu Hoàng thượng có thể tiếp nhận, vậy thì bất đồng rồi.

Diệp lão phu nhân vẻ mặt lo lắng gật đầu.

Diệp Trấn Trấn có chút không biết nói gì, nghĩ thầm hoàng cung này rốt cuộc có điểm nào tốt, một đám nữ nhân đều chen chúc muốn vào. Lại nghĩ đến Kỷ Vô Cữu, tên khốn kia lại có thêm cô vợ nhỏ xinh đẹp, nàng càng thêm không biết nói gì.

Nếu như có thể ngăn cản từ bên trong thì tốt rồi. . .

nói đi nói lại, chuyện Hoàng đế nạp phi, Hoàng hậu vẫn có quyền lên tiếng. Nếu như nàng đứng ra ngăn cản, dù Kỳ Vô Cữu đưa cô gái kia tiến cung nhất thời cũng không thể ban cho địa vị quá cao. Nhưng trước đó, Diệp Trăn Trăn nghĩ vẫn nên dò ý Kỳ Vô Cữu trước rồi chỉ cần làm trái lại là được.

“Hoàng thượng, thần thiếp đã nghe nói chuyện của Hứa muội muội, một cô gái tốt sao lại gặp phải chuyện như vậy, thật là mệnh khổ.” một ngày Kỳ Vô Cữu đến Khôn Ninh Cung tiến hành an ủi như thường lệ với đồng chí tàn tật thì Diệp Trăn Trăn giả mù sa mưa nói.

“Nàng ấy lớn hơn người hai tháng.” Kỳ Vô Cữu chậm rãi thổi trà, nước trà toát ra khí nóng lượn lờ trước mặt hắn, làm gương mặt hắn thoát nhìn có chút mơ hồ.

Diệp Trăn Trăn ngượng ngùng sờ mũi, “Chuyện đó... Hôm kia nghe mẫu hậu nhắc tới nàng ấy, là một cô gái trí tuệ mỹ mạo, biết sách biết lễ.”

“Việc này mẫu hậu đã nhắc qua với Trẫm...”

Biết ngay mà! Tròng mắt Diệp Trăn Trăn lập tức chuyển động, “Như vậy Hoàng thượng cảm thấy thế nào?”

Kỳ Vô Cữu đặt chén trà xuống, “Loại chuyện này, Hoàng hậu quyết định là được rồi, không cần hỏi Trẫm.”

“Dù gì cũng là nạp phi từ cho người, đương nhiên muốn hỏi một câu để biết ý của bệ hạ.”

Kỳ Vô Cữu không trả lời, nâng mắt bình tĩnh nhìn nàng, ánh mắt nặng nề, dường như có thể thấy rõ tất cả.

Diệp Trăn Trăn không am hiểu những trò vòng vèo này, bị hắn nhìn đến chột dạ, tránh né ánh mắt hắn.

“Nàng là bạn từ bé của Trẫm, lành lợi khả ái, Trẫm đương nhiên hy vọng nàng có thể vào cung bầu bạn. Hoàng hậu xem rồi làm đi.”

Vậy thì nàng sẽ không để cho nàng ta vào cung, Diệp Trăn Trăn nghĩ thầm.

nói như vậy nàng sẽ không để cho nàng ta vào cung, Kỳ Vô Cữu nghĩ thầm.

Hứa Vi Dung là biểu muội của Kỳ Vô Cữu, hắn không có huynh đệ tỷ muội, từ nhỏ có chút thân cận với Hứa Vi Dung, nhưng tình cảm chỉ như huynh muội. Vừa nghĩ đến nàng ấy trở thành nữ nhân của hắn, hắn liền có một cảm giác làm trái luân lý thật khó chịu, tự nhiên không hy vọng Hứa Vi Dung vào cung.

Chút tâm tư của Diệp Trăn Trăn hắn đều nhìn thấy, cho nên cố ý nói trái lại. Vừa nghĩ đến nữ nhân ngọc này ngay cả nói dối cũng nói không xong, Kỳ Vô Cữu thực khinh bỉ nàng.

Thái hậu cực lực muốn Hứa Vi Dung vào cung, Hoàng hậu ở giữa ngăn trở bằng mọi cách. Đây là tin tức nóng nhất trong ngoài hoàn cung gần đây.

Kỳ Vô Cữu giả bộ rất mong chờ được ôm mỹ nhân về, ở một bên xem náo nhiệt, ngẫu nhiên phê bình Diệp Trăn Trăn vài câu. Có một lần, hắn gõ ót của nàng, nói, “Đồ phụ.”

sự việc này rất nhanh truyền ra ngoài, cái mũ “đồ phụ” cứ như vậy đội lên đầu Diệp Trăn Trăn. Diệp Trăn Trăn hoài nghi lần này mình lại bị sục hố của Kỳ Vô Cữu, vì nếu cái tội danh này được chứng thực, về sau hắn muốn phế hậu càng thêm thuận tiện.

Vì vậy Diệp Trăn Trăn có chút do dự.

Ngay lúc Kỳ Vô Cữu định vô si mà tuyên bố chính mình bị đồ phụ giằng co đến mức khổ não đành buông tha việc nạp phi thì một người hần tính sốt đứng ra.

Hiền phi nương nương tỏ vẻ, “Tuy rằng chuyện lục cung nên do Hoàng hậu nương nương làm chủ nhưng thần thiếp đang cùng xử lý hậu cung, không thể không đứng ra nói câu công đạo.”

Hiền phi có bàn tính của riêng nàng. Hứa Vi Dung vào cung vừa uy hiếp nhưng cũng là trợ lực cho nàng, trước không nói đến lợi và hại, chỉ cần Hoàng thượng đã thích, 8 phần nữ nhân kia cũng sẽ tiến cung, không bằng mình thuận nước đẩy thuyền, cũng có thể lấy được một cái thanh danh hiển đức.

Diệp Trăn Trăn không muốn thêm danh đồ phụ, cũng không thêm đề ý tới bọn họ.

Kỳ Vô Cữu:...

Lần này hắn thật đã đập vào chân mình, chỉ nghĩ tới việc giằng co Diệp Trăn Trăn mà quên mất một người thông minh khác. Bất quá... lần này Hiền phi thật là thông minh quá đáng.

Diệp Trăn Trăn có chút buồn bực, nàng đã thỏa hiệp rồi sao hắn vẫn không vui? Tên hỗn đản này cũng quá khó lấy lòng mà.

Lúc này nàng đang ở Khôn Ninh Cung, trước mặt là cái bàn nhỏ, trên bàn bày ra mấy bức tranh. Hàng loạt ý tưởng về điều sủng đã bước đầu thành hình, nàng nói chuyện này với không ít người, nhưng không ai tin nàng có thể làm được, ngày cả Kỳ Vô Cữu cũng không tin.

Đây chính là nỗi bi ai của thiên tài nha, Diệp Trăn Trăn nghĩ thầm.

Kỳ Vô Cữu chống cằm, nhìn nàng, gương mặt đẹp như bạch ngọc lộ ra vẻ uể oải. Bởi vì một cuộc của Hiền phi, tâm tình của hần thật không tốt. hần cũng không biết vì sao mình lại chạy đến Khôn Ninh Cung, nữ nhân này căn bản không biết lấy lòng hần, cả ngày chỉ nghĩ cách làm cho hần khó chịu.

“Hoàng thượng gần đây rất rảnh rồi sao?” Diệp Trăn Trăn hàm súc hỏi.

Kỳ Vô Cữu đột nhiên nghĩ tới một chuyện khác, “Ngươi thường xuyên đem thiềm thừ ban thưởng cho người khác?” Mấy ngày nay hần thỉnh thoảng nghe các phi tần nói bóng nói gió, nói Hoàng hậu nương nương luôn thưởng thiềm thừ, đây là vật biểu tượng điều tốt, mọi người cũng không có ý oán giận, nhưng... phần thưởng quá nhiều, lúc nào cũng làm lòng người sợ hãi, Vương Chiêu nghi còn ra chiêu mạnh, đặt con thiềm thừ lớn mạ vàng toàn thân gần đây bảo thạch ở đầu giường, đêm đó con thiềm thừ này liền xuất hiện trong giấc mộng của Kỳ Vô Cữu.

Cáo trạng liên tục thật là có hiệu quả, từ khi “con cóc” cùng “giường trúc chi hoan” thành lập quan hệ, lúc Kỳ Vô Cữu làm việc kia thì không tránh khỏi phân tâm nghĩ đến cái vật xấu xí gì đó, sau đó dưới thân liền có chút lực bất tòng tâm.

Ngoài mặt các phi tần không dám nói gì, nhưng sau lưng lại lên ám chỉ với Ngự Thiện Phòng và Thái Y Viện rằng gần đây Hoàng thượng có chút hư nhược a...

Những lời này nói ra ảnh hưởng đến tôn nghiêm của Hoàng đế, cho nên mọi người chỉ dám lên thêm chút gì đó vào đồ ăn của Hoàng thượng, mỗi người đều hồi mà không nói.

Vì vậy gần đây Kỳ Vô Cữu bất tri bất giác đã ăn rất nhiều thứ kỳ lạ, chính hần cũng không hề hay biết, nhưng có đôi khi nửa đêm bị nóng mà tỉnh giấc. Nên biết rằng bây giờ đã là cuối thu rồi...

hiện tại Diệp Trăn Trăn nghe Kỳ Vô Cữu nói, thoải mái thừa nhận, “Đúng vậy.”

“Nhưng có ngụ ý gì đặc biệt?”

không thể nhắc đến “nhiều con”, bằng không là trước mặt Hoàng đế nói con trai hần là cóc; cũng không thể nói là phát tài, nữ nhân của Hoàng đế cần phát tài sao... Nghĩ ngợi một lúc, Diệp Trăn Trăn nói, “Ý là các nàng ấy đều là cóc, ngài là thiên nga. Cóc ghê mà đòi ăn thịt thiên nga.” Tuy rằng nghe không xuôi tai nhưng đầu gì cũng là lời nịnh nọt.

Nữ nhân này, đúng là cái gì cũng dám nói. Kỳ Vô Cữu cũng không giận, lại hỏi, “Vậy còn ngươi? Ngươi cũng là con cóc?”

“Ta là Hoàng hậu của ngươi, đương nhiên cũng là thiên nga.”

Kỳ Vô Cữu khẽ mỉm cười, “Như vậy Hiền phi thì sao? Nàng ấy cũng là cóc?” Nghĩ đến Hiền phi làm hồng chuyện tốt, hần lại nhú mày.

Diệp Trăn Trăn ngẩng đầu lên, đưa ánh mắt từ bản vẽ chuyển đến gương mặt Kỳ Vô Cữu, nàng cười nói, “Hiền phi là Hằng Nga tiên tử trên Cung Trăng.”

“Ngươi nghĩ nàng ấy như vậy?”

“Nhưng nói đi phải nói lại, trong ‘Hoài Nam hồng liệt’ ghi lại, ngày đó Hằng Nga chạy lên cung trăng thicưỡi cùng biến thành nguyệt tinh. Mà nguyệt tinh cũng là tên gọi khác của thiềm thừ.”

Cho nên vẫn là con cóc!

Kỳ Vô Cữu bị những lời nguy biện lưu loát của nàng chọc cho long tâm cực kì vui vẻ, buồn bực trong lòng cũng tan đi không ít. Mất thấy đến lúc dùng bữa tối, hần cũng không đi giá, ở lại Khôn Ninh Cung ăn cơm cùng Diệp Trăn Trăn.

Dùng bữa xong, để hậu hai người cùng nhìn nhau, mắt to trừng mắt nhỏ.

Diệp Trăn Trăn tưởng rằng hần sẽ giống lần trước, ăn xong thì đi, lại không ngờ lần này hần như sinh ra từ cái ghế. Diệp Trăn Trăn đành phải hướng ra gian ngoài hồ, “Phùng Hữu Đức, đem bài từ bụng đến đây, Hoàng thượng còn chưa lật.”

“không cần..” Phùng Hữu Đức vừa ló đầu vào, Kỳ Vô Cữu liền ngăn hần lại.

Diệp Trăn Trăn có một dự cảm không lành, “Hoàng thượng, ngài không có ý định ra ngoài đi dạo sao?”

Kỳ Vô Cữu nhìn nàng, trong mắt có chút ý cười, “Hai người chúng ta không phải là một đôi thiên nga sao? Ngươi muốn Trẫm đi tìm con cóc nào khác?”

“...”

Chương 20: Ngủ chung

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

cungquanghang.com

Chương 20: Ngủ chung **Edit: Bách Tử Liên**

Diệp Trăn Trăn rốt cuộc biết được cái gì gọi là họa từ trong miệng mà ra.

Nàng cứng đờ nhìn Kỷ Vô Cữu, “Hoàng thượng, tình trạng hiện tại của ta...” Nàng không nói tiếp nữa, ánh dừng trên đùi bị thương. Ta đã là người tàn tật rồi, ngài không cần đến lăn qua lăn lại ta nha...

“Chỉ là nghỉ ở đây một đêm, Hoàng hậu nghĩ đến tận đâu rồi?” Kỷ Vô Cữu nhìn nàng, ý cười trong mắt càng đậm.

Diệp Trăn Trăn thẹn đến muốn độn thổ, cúi thấp đầu, còn có thể nghĩ tới cái gì chứ. Bây giờ nàng đã hiểu được, Kỷ Vô Cữu này căn bản là muốn nhìn nàng lúng túng.

Trong phòng ánh nến sáng rực, chiếu trên gương mặt Diệp Trăn Trăn đỏ bừng, Kỷ Vô Cữu thấy nàng ngượng ngùng như thế, cũng ngậm miệng, không trêu ghẹo nữa. Nữ nhân này bình thường tuy da mặt dày nhưng loại việc kia dù sao chỉ mới trải qua một lần mà còn là nể

một trái qua một lần, mà còn ra như đường thì... Kỷ Vô Cữu phát hiện suy nghĩ của mình có chút chệch hướng, vội vã định thần, sai Phùng Hữu Đức đem tấu chương đến Khôn Ninh Cung, hẳn muốn phê tấu tại đây.

Diệp Trăn Trăn bảo Tố Nguyệt sắp xếp chỗ rồi không thêm quản hấn nữa, tự mình ngồi một bên nghiên cứu bản vẽ. Đế Hậu hai người ai nấy tự nghiêm túc làm việc của mình, trong phòng nhất thời vô cùng yên tĩnh, chỉ còn lại ánh nến nhẹ lay động, hồng tự thêm hương*.

*Câu này là câu thành ngữ cổ, Hiểu ngắn gọn là “Hồng nhan thêm hương”

Không biết qua bao lâu, Diệp Trăn Trăn mệt mỏi gục xuống từ từ, nhưng Kỷ Vô Cữu chưa mệt, nàng cũng không thể đi ngủ trước. Sau đó thật sự không chịu nổi nữa, nàng híp đôi mắt mù sương nhìn về phía Kỷ Vô Cữu, phát hiện hấn cũng đang nhìn nàng.

Bởi vì mệt đến muốn mở mắt không ra nên Diệp Trăn Trăn cũng không thấy rõ lắm biểu cảm của Kỷ Vô Cữu, chẳng nào nàng cũng không quan tâm cái này, “Hoàng thượng, nghỉ ngơi sớm một chút đi, ngày mai còn phải lâm triều.”

Kỷ Vô Cữu cúi thấp đầu, lại nhấc bút lên, vừa viết chữ vừa nói, “Hoàng hậu mệt thì ngủ trước đi, không cần để ý tới Trẫm.”

Diệp Trăn Trăn cả một câu khách sáo cũng không thêm nói, lúc Tố Nguyệt và Tố Phong đã nằm lên giường thì nàng

từ trong đó đang lên giường thì nàng đã ngủ mất.

Phê tấu chương thêm một lát, Kỷ Vô Cữu uốn thân người vốn đã cứng ngắc, cũng muốn đi ngủ. Vài cung nữ nhanh nhẹn hầu hạ hắt lên giường, buông màn màu vàng rực xuống, dải tua trên đỉnh màn khẽ lay động một chút rồi yên ắng như cũ. Tiếng hít thở trầm ổn của hai người giao quần lẫn nhau, như là hai dòng suối nhỏ yên tĩnh va chạm. Ngoài màn chỉ còn lại một chiếc chao đèn bằng vải lụa u tối, ánh nến màu đỏ lắt lư giục người đi vào giấc mộng.

bachtulien.wordpress.com

cungquanghang.com

Bên ngoài gió thu nhẹ thổi, mọi âm thanh cũng ngủ say. Trên ngọn cây khô gầy xa xa treo một vầng trăng lưỡi liềm, vây quanh là muôn vàng ngôi sao rực rỡ, tựa như đèn chong trong đêm tối, mãi cùng ngàn vạn bách tính say giấc nồng.

Kỷ Vô Cữu đột nhiên mở mắt ra, trong đôi mắt đen còn hơn màn đêm có tia sáng u tối, đầy vẻ không thể tin được.

Hạ thân của hắn, chỗ đùi, có một bàn tay đang nhẹ nhàng mò mẫm.

Ngón tay tinh tế, thon dài, mềm mại, nóng nóng. Bàn tay mềm mại ấy liên tục sờ từ bên sườn đùi hắn vào trong, cuối cùng dừng giữa hai đùi.

Nhịp tim Kỷ Vô Cữu dần có chút không thể khống chế, hắn nghiêng đầu nhìn
Diên Trắc Trắc. Nàng vẫn đang nhắm

Diệp Trăn Trăn. Nàng vẫn đang nhắm mắt ngủ say sưa, chỉ là lông mày hơi nhíu lại, dường như có chỗ nào không thoải mái.

Không phải là ham muốn chưa được thỏa mãn chứ? Kỷ Vô Cửu bị ý nghĩ này dọa sợ giật nảy người, nhưng cũng vào lúc này trong đầu lại mơ hồ có một cảm giác hưng phấn không thể nói bằng lời.

Ngón tay Diệp Trăn Trăn cong lại, gãi gãi chỗ giữa đùi hấn, dừng một chút, lại tiếp tục gãi.

Kỷ Vô Cửu bị gãi đến ngứa ngáy, cảm giác ngứa kia, một đường từ chân của hấn hướng về phía trước, truyền thẳng tới cổ họng. Hấn bất giác nuốt một ngụm nước miếng.

Vẫn ngứa.

Diệp Trăn Trăn không biết gì, cái tay gãi càng mạnh hơn.

Kỷ Vô Cửu chỉ đành nắm lấy tay nàng. Trong đầu nhanh chóng lướt qua một ý nghĩ, vì vậy dời bàn tay kia lên chính đùi nàng, Diệp Trăn Trăn dùng sức gãi vài cái, cuối cùng an tĩnh lại, lông mày giãn ra tiếp tục ngủ thật say.

Quả nhiên là bị ngứa đùi, gãi sai chỗ rồi. Kỷ Vô Cửu dở khóc dở cười.

Hấn nặng nề nhắm mắt lại, nhưng lần này làm sao cũng không ngủ được.

Máu trong cơ thể dường như nóng lên, kêu gào sôi sục. Tuy rằng cái tay trên đùi

Kêu gọi sự sống. Tay rừng cui tay trên dùi
đã rời đi, nhưng cảm giác được vuốt ve
đó vẫn còn, xưa không đi.

Nếu vừa rời tay của nàng hướng lên
trên một tất...

Ý nghĩ cổ quái này một khi xuất hiện thì
không cách nào trấn áp được. Kỷ Vô
Cữu cố gắng khống chế suy nghĩ của
mình mà bất thành. Nếu tay của nàng
dời lên trên một tất thì sẽ chạm đến...

Cảm giác được biến hóa rõ ràng trên
thân thể mình, Kỷ Vô Cữu lần nữa dỏ
khóc dở cười.

Từ khi hấn trưởng thành, trong chuyện
phòng the đều là vừa không kiềm chế
cũng không phóng túng, loại chuyện này
giống như ăn cơm vậy, đói thì ăn, ăn no
8 phần là được rồi. Cho nên hấn rất ít
khi gặp trường hợp dục vọng không
được thỏa mãn.

bachtulien.wordpress.com

cungquanghang.com

Hiện tại bị người ta sờ mó một chút liền
có phản ứng mạnh như vậy, chính hấn
cũng thấy hết sức bất ngờ. Tất nhiên,
trước đây cũng chưa có người chủ động
sờ hấn.

Thở dài một hơi, Kỷ Vô Cữu vốn muốn
mình bình tĩnh trở lại, không ngờ đối lại
tiểu huynh đệ của hấn càng nhô lên cao
hơn.

Về lý trí nam nhân mà nói, khi máu
huyết trên người hấn gào thét hướng

về nửa người dưới thì dây thần kinh chỉ huy hoạt động của hân cũng hướng xuống dưới theo. Mặc dù khả năng tự chủ của Kỷ Vô Cữu cao , hân cũng là một nam nhân.

Lúc này ánh mắt hân tối sầm, nhìn về Diệp Trăn Trăn đang nằm bên cạnh lần nữa.

Người nào đó vẫn ngủ say sưa, còn tắc tắc lười.

Kỷ Vô Cữu ngồi dậy, duỗi tay ra sau cổ nàng, dùng sức ấn vài cái trên huyết ngủ. Sau đó, hân nắm lấy tay nàng, phủ lên chỗ giữa hai đùi mình.

Trong phòng, ánh nến u tối mờ lung vẫn nhấp chờn không biết mệt mỏi, màn che tơ lụa đã yên tĩnh hồi lâu bỗng nhiên lay động, như một thác nước màu vàng rực, đổ xuống cuồn cuộn, làm tung tóe lên từng đợt tiếng thở dốc ồ ồ, lượn lờ không dứt.

Tuy rằng tối hôm trước gần như không ngủ, nhưng sáng sớm khi Kỷ Vô Cữu đứng lên thì tinh thần vẫn sáng khoái như cũ. Phùng Hữu Đức thấy sắc mặt Hoàng thượng tốt hơn mấy ngày trước, không uể oải mệt mỏi, chắc là đồ bổ người ăn mấy ngày nay có tác dụng rồi.

Có lẽ dư âm điểm huyết ngủ vẫn còn, khi Kỷ Vô Cữu rời giường Diệp Trăn Trăn cũng không tỉnh dậy, Tố Nguyệt muốn đánh thức nàng nhưng Kỷ Vô Cữu phất

tay, báo Tổ Nguyệt nhẹ nhàng buông màn.

Tinh thần Kỷ Vô Cữu rất tốt, nhưng vừa nghĩ đến chuyện mình làm tối qua, lại cảm thấy không biết làm thế nào. Bên cạnh hẳn chưa bao giờ thiếu nữ nhân, đây là lần đầu tiên thủ dâm, hướng hồ còn nắm tay Diệp Trăn Trăn, tóm lại thật cảm thấy không được tự nhiên.

Nhưng hiện tại sự thật bày ở trước mắt: hẳn rất thích thú, không kiềm nén, hơn nữa đích thực rất sáng khoái...

Cho nên Kỷ Vô Cữu có chút rối rắm.

Cảm giác rối rắm này kéo dài từ Khôn Ninh Cung đến Hoàng Cực Điện, cuối cùng bị Diệp Tu Danh và Phương Tú Thanh cắt ngang.

Kỷ Vô Cữu ngồi trên ghế rồng rộng lớn, mặt không đổi sắc nhìn hai vị Đại học sĩ xắn tay áo cãi vã.

Hai người này, một người đứng đầu Nội các, một người đứng thứ hai, có thể nói dưới gầm trời này ngoại trừ Kỷ Vô Cữu, đây là hai người có quyền thế nhất.

bachtulien.wordpress.com

cungquanghang.com

Hiện tại hai lão thần quyền cao chức trọng này không chút dè dặt, cảm xúc kích động, lời lẽ kịch liệt, nói gần nói xa đao quang kiếm ảnh, người chung

quanh không dám tham gia vào cuộc cãi vã, cũng không dám khuyên, trầm mặc nhìn Kỷ Vô Cửu.

Kỷ Vô Cửu cũng đang xem náo nhiệt.

Lý do họ cãi nhau vẫn là vì công trình sửa đập chứa nước. Diệp Mộc Phương đã xuất phát đến Sơn Đông, vừa mới đến liền gặp khó khăn, Diệp Tu Danh một mực khẳng định Phương Tú Thanh đã động tay động chân, cho nên bắt báo ngự tiền, ám chỉ Phương Tú Thanh lo trả thù riêng, không để ý đến bá tánh xã tắc, hơn nữa còn mạnh mẽ đề nghị Kỷ Vô Cửu sửa chữa kế hoạch.

Mặc kệ có phải hấn làm hay không, Phương Tú Khanh cũng không thể thừa nhận. Cho nên ông ta một bên phản bác, một bên chỉ trích Diệp Tu Danh ngậm máu phun người, lừa gạt Hoàng thượng, cãi lại thánh mệnh.

Xem ra hai bên ai nấy đều tự cho bản lĩnh chụp mũ của đối phương rất lớn.

Kỳ thật sự tình này vốn cũng không nghiêm trọng. Nhưng thứ nhất Diệp Tu Danh muốn tỏ rõ thái độ để Phương Tú Thanh không dám làm quá mức, thứ hai có câu “đứa nhỏ khóc thì có đường ăn”, cho nên dự định nói nhiều điều trước mặt Kỷ Vô Cửu một chút, dù nhắc mười chuyện hấn chỉ đáp ứng một cũng đã rất có lời rồi.

Kỷ Vô Cửu xem đủ, đem tách hai lão già này ra an ủi một phen, sau đó hạ một thánh chỉ: phát cho Diệp Mộc Phương một khoản tiền

một khoản tiền.

Hắn tuy rằng chán ghét Diệp thị, nhưng cũng tuyệt không thích vì tranh chấp cá nhân mà chậm trễ chuyện lớn. Vô luận như thế nào, công trình này tiến triển càng nhanh càng tốt, Phương Tú Thanh có thể ngáng chân nhưng cũng phải chú ý đúng mực, không thể kéo dài tiến độ công trình.

Vì vậy hành động này của Kỷ Vô Cửu rõ ràng là chụp một cái vòng cho Phương Tú Thanh, sớm cảnh cáo cho ông ta biết giới hạn của Hoàng đế bệ hạ ở đâu.

Lâm triều xong, Kỷ Vô Cửu tản bộ trong Ngự hoa viên. Lúc đi ngang qua Hàm Quang Điện mắt chợt nhìn thấy một gốc quế trước điện, đột nhiên nghĩ tới một việc.

Hắn xoay người hỏi Phùng Hữu Đức, “Trẫm nhớ hàng năm vào thời điểm này Trang Phi sẽ làm một ít điểm tâm vị hoa quế, mềm nhuyễn ngon miệng, sao năm nay không có?”

“Bẩm Hoàng thượng, năm nay Trang Phi cũng làm, chỉ là... đều bị Hoàng hậu nương nương ăn sạch.”

“...”

Thân làm Hoàng đế, Kỷ Vô Cửu đương nhiên sẽ không vì mấy khối đồ ăn mà giáng tội cho Hoàng hậu, bất quá hắn vẫn bất tri bất giác tản bộ đến trước Khôn Ninh Cung. Thấy Vương Hữu Tài hít sâu một hơi há mồm muốn bẩm báo, Kỷ Vô Cửu giơ tay cản lại.

Vương Hữu tài hít vào một hơi sâu
muốn bật ra lại nén trở về.

Kỷ Vô Cữu đi đến trước cửa sổ, nghe
được tiếng trò chuyện bên trong.

Trong phòng, vẻ mặt Diệp Trăn Trăn
hoảng hốt, như là nhớ lại cái gì. Tô
Nguyệt không biết tối qua đã xảy ra
chuyện gì, nhưng vừa nghĩ đến tính tình
của Diệp Trăn Trăn, không khỏi lo lắng.
Nàng cười hỏi, “Nương nương, nghĩ cái
gì mà nhập tâm như vậy?”

“Tổ Nguyệt, đêm qua ta nằm mơ.”

“Mơ thấy gì?”

“Ta mơ thấy hai trái hạch đào.”

“Nương nương muốn ăn hạch đào? Nô
tì liền sai người bưng chút hạch đào
nướng muối đến.”

“Không phải,” Diệp Trăn Trăn lắc đầu,
chần chừ nói, “Lúc đó ta chỉ cầm chúng
trong tay chứ không ăn.”

“Có thể là kinh mạch trên tay nương
nương không tốt, cần hoạt động một
chút. Không bằng sai Vương Hữu Tài đi
tìm chút đồ chơi văn hóa* hạch đào,
mỗi ngày cầm trong tay thưởng thức,
vừa thông kinh mạch vừa cường tâm
mạch.”

**chỉ những đồ vật dùng để thưởng ngoạn*

Diệp Trăn Trăn mơ màng nhìn chăm chăm tay mình, “Nhưng mà... ta thật cảm thấy, ta có hai trái hạch đào nha...”

Kỷ Vô Cữu nghe đến đây, quay người rời đi. Tuy bước chân hắn có chút lảo đảo nhưng lại đi cực nhanh, Phùng Hữu Đức phải chạy mới đuổi kịp hắn, trộm quan sát sắc mặt Thánh thượng, hình như... có chút cứng ngắc? Dường như đang cô chịu đựng điều gì.

Khôn Ninh Cung và Càn Thanh Cung không xa, chỉ cách nhau Giao Thái Điện. Kỷ Vô Cữu trở lại Càn Thanh Cung, rốt cuộc không nhịn được, ngồi trước bàn cúi đầu cười, tiếng cười nén đến cực thấp, bả vai run lên.

Phùng Hữu Đức vô cùng lo lắng. Thân thể Thánh thượng không tốt lắm, nhưng bệnh này không chuyển sang đầu chứ...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Vô Đức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Gian tình

Từ sau khi Hiền Phi cùng giải quyết mọi việc trong hậu cung, siêng năng cẩn thận, thường phạt nghiêm minh, nói chuyện làm việc không để lọt một giọt nước, thật sự xứng đáng với phong hào “Hiền” này, trên dưới hậu cung không ai không tán dương nàng.

Chỉ có một chuyện làm không ít người không thể tưởng tượng nổi: dường như mấy hôm rồi Hoàng thượng không lật bài từ của Hiền Phi...

“Nương nương, Hoàng thượng từ lần trước qua đêm ở Khôn Ninh Cung, gần nửa tháng nay chưa đặt chân đến yêu Nguyệt Cung.” một ngày, Thu Phong lại nhắc tới chuyện này, trong giọng nói có chút lo lắng.

“Chẳng lẽ Hoàng hậu nói gì với Hoàng thượng?” Hiền Phi nhún mày trầm tư, không thể nào hiểu nổi. không kể đến nàng làm việc cẩn thận, rất ít người tìm được nhược điểm, chỉ bằng sự kiên đề của Hoàng thượng đối với Hoàng hậu, hẳn cũng không dễ dàng nghe theo lời nàng ta.

“Nương nương, Hoàng hậu nương nương làm việc khó lường, khó lòng phòng bị.”

Hiền Phi trái lo phải nghĩ, cảm thấy tám phần mình đã làm sai điều gì, đụng tới điều cấm kỵ của Kỳ Vô Cữu. Nhưng đến cùng là Kỳ Vô Cữu kiêng kị cái gì chứ...

Lúc này, từ bên ngoài một đại cung nữ tiến vào, nói, “Nương nương, cung nữ Hàm Quang Điện – Tiểu Trúc đang quỳ bên ngoài nói là có việc quan trọng muốn bẩm báo với nương nương.”

Hiền Phi và Thu Phong nhìn nhau một cái, cả hai đều nhìn thấy trong mắt đối phương sự bất ngờ. Trang Phi đầu phục Hoàng hậu, Hàm Quang Điện và yêu Nguyệt Cung bất hòa, chuyện này người trong hoàng cung đều biết, tại sao Hàm Quang Điện có chuyện lại chạy đến yêu Nguyệt Cung bẩm báo?

“Cho nàng ta tiến vào.”

“Vâng.”

Từ cách ăn mặc có thể nhận ra Tiểu Trúc là cung nữ nhị đẳng, tại Hàm Quang Điện là một ít việc nặng. Nàng ta quỳ trên đất run bần bật, lắp bắp nói mấy câu, sắc mặt Hiền Phi và Thu Phong dần trở nên nghiêm trọng.

“Ngươi có chắc là tận mắt nhìn thấy? Chuyện này liên hệ trọng đại, chỉ cần có một điểm sai lầm, roi đầu là còn nhẹ.” Giọng điệu Hiền Phi không ôn nhu hòa thuận như thường ngày nữa mà tang thêm vài phần uy nghiêm.

“Bẩm nương nương, nô tỳ nói là thiên chân vạn xác*, nếu nói dối xin để nô tỳ chết không được tử tế, trọn đời không được siêu sinh!”

**chân thành chính xác*

Thu Phong quát lớn: “To gan! Trước mặt nương nương, ai cho phép ngươi nói bậy nói bạ!”

Tiểu Trúc bị dọa sợ tới mức co người lại, cuống quýt đập đầu, “Nô tỳ biết sai, nô tỳ biết sai!”

“Bỏ cung chỉ hỏi người một câu,” Hiền Phi đứng dậy, cúi đầu nhìn người bên chân, “Chuyện này vì sao người không bẩm báo với Trang Phi?”

“Nô tỳ, nô tỳ biết Hiền Phi nương nương là công chính nghiêm minh nhất, cho nên...”

“Tốt lắm, bỏ cung đã biết.” Hiền Phi mở miệng ngắt lời nàng ta. Tiểu Trúc không nói, nàng cũng biết tại sao, bất kể là ai muốn đối phó ai, lần này sợ là nàng bị người ta sắp đặt rồi. Nếu đã như vậy, sao nàng không tương kế tựu kế chứ.

Nghĩ đến điều này, Hiền Phi nói, “Thu Phong, dẫn theo nàng ta, chúng ta lập tức đến Hàm Quang Điện.”

“Vâng.”

“Hiền Phi muội muội đột nhiên đến Hàm Quang Điện của ta là có chuyện gì quan trọng sao?” Trang Phi nói chuyện vẫn không xuôi tay như trước. Nàng đang ngủ trưa, Hiền Phi đột nhiên mang theo không ít người đến cửa, vừa nhìn là biết không có chuyện tốt.

“thật là có một chuyện muốn đến chỗ tỳ tỳ hỏi cho rõ ràng, quấy rầy tỳ tỳ ngủ trưa, xin tỳ tỳ thứ lỗi.”

Trang Phi nghe nàng ta nói như thế, cười lạnh, “Chuyện gì làm Hiền Phi không rõ?”

Hiền Phi cũng không giận, hỏi, “Tôn Quý nhân có phải ở tại Hàm Quang Điện của tỳ tỳ không?”

“Muội muội thật đúng là biết rõ còn cố hỏi. Thanh Châu, mau gọi Tôn Quý nhân đến, chớ để Hiền Phi nương nương đợi lâu.”

“Khoan đã,” Hiền Phi gọi cung nữ đang muốn đi ra lại, “Xin hỏi tỳ tỳ, phòng của nàng ấy ở nơi nào?”

Trang Phi đã tỉnh ngủ hẳn, nghe Hiền Phi hỏi như thế, lập tức cảnh giác, “Muội muội đây là có ý gì?”

“không giấu gì tỳ tỳ, sự việc rất lớn; ta muốn đích thân dẫn người đến xem phòng của nàng ấy, nếu có chỗ đắc tội, mong tỳ tỳ bao dung, tha thứ.”

đã nói đến mức này, Trang Phi cũng không ngăn cản nữa, đứng lên theo Hiền Phi đến Thiên điện nơi Tôn Quý nhân ở. Trong bụng nàng nghĩ, cùng là phi vị, Hiền Phi dám giương cờ going trống đến Hàm Quang Điện, xem ra chuyện này thật không nhỏ. Nghĩ đến đây, nàng liếc mắt với Thanh Châu một cái, Thanh Châu hiểu ý, đi chậm vài bước, thấp giọng phân phó bên tai một cung nữ lạnh lợi, “một lát thấy có gì không ổn, lập tức đi Khôn Ninh Cung tìm Hoàng hậu nương nương, cơ trí một chút, đừng để bị phát hiện.”

Hiền Phi có ý làm lớn chuyện nên đoàn người vừa mới vào cửa, liền hạ lệnh tra xét toàn bộ, bọn cung nữ thái giám đồng loạt xông lên, lục tung, trái lại bỏ qua động tĩnh sau lưng.

Cung nữ được Thanh Châu dặn dò qua trốn ở phía sau, vừa nhìn thấy Thu Phong lục ra một bộ quần áo của nam nhân, không đợi Thanh Châu nhắc nhở, vội vàng rời khỏi Hàm Quang Điện, cấp tốc chạy đến Khôn Ninh Cung.

Hiền Phi quan sát vật trong tay Thu Phong, đầy đủ quần áo vớ giày của nam nhân, nàng nhún mày nhìn Tôn Quý nhân, “Người còn gì để nói?”

Tôn Quý nhân quỳ rạp xuống đất, vẻ mặt kinh hoàng, “nương nương, thần thiếp không biết vật này từ đâu mà có, thần thiếp bị oan!” Thấy Hiền Phi thờ ơ lạnh lùng, nàng lại lê gối đến trước mặt Trang Phi, kéo mép váy của nàng ấy khóc nói, “Trang Phi nương nương, thần thiếp ở Hàm Quang Điện, trước giờ là người như thế nào nương nương biết rõ, cầu xin nương nương làm chủ cho thần thiếp!”

Trang Phi âm thầm lắc đầu, Tôn Quý nhân này thật là gấp gáp hồ đồ, Hàm Quang Điện xảy ra chuyện như vậy, nàng là chủ một cung phải tránh tị hiềm, lúc này, một câu xin tha thứ cũng không nói được.

Hiền Phi thở dài một cái, “Có oan uổng hay không, thẩm tra liền biết. Tả Đại Nguyên, đi mời Hoàng thượng đến đây; thu Phong, đem vài người tạm thời trấn giữ trước Hàm Quang Điện, cung nữ thái giám chỉ cho phép vào không cho phép ra.”

Hai người nhận lệnh rời đi. Sắc mặt Trang Phi lập tức khó coi, “Muội muội đây là có ý gì?”

“Tỳ tỳ chớ nghĩ nghiều, bình tĩnh mà xem xét, ta đương nhiên cũng không hy vọng chuyện này là thật. Nhưng vạn nhất Tôn Quý nhân thật sự cùng người ngoài phát sinh quan hệ, để tránh chuyện lộ ra làm gian phu sớm chạy trốn, không bằng canh phòng nơi này nghiêm một chút, chờ Hoàng thượng tới mới xem xét quyết định, người không liên quan cũng tránh được hiềm nghi.”

“Nếu như vậy, chi bằng mời Hoàng hậu nương nương đến cùng xem xét quyết định.”

“Muội muội cho là không thể. một là chuyện hậu cung tạm thời do ta và tỳ tỳ cùng nhau giải quyết, không thể tùy tiện đem những chuyện này đến quấy nhiễu Hoàng hậu nương nương, hai là nếu Tôn Quý nhân quả thật cấu kết cùng người khác, chắc hẳn cũng không chỉ mới một hai tháng, Hoàng thượng biết được, sợ là sẽ trách Hoàng hậu nương nương quản không nghiêm, không bằng tạm thời không gặp mặt.”

Lời nói ra thật chân tình, nghe như là suy nghĩ cho Diệp Trăn Trăn, kỳ thật rốt cuộc xảy ra chuyện gì, trong lòng mọi người đều rõ ràng. Trang Phi biết Hiền Phi là muốn mượn dịp làm rạn vỡ mặt mày trước Hoàng thượng, thuận đường đập đít một cái, tuy nàng sốt ruột nhưng không có cách gì, vì chuyện

này phát sinh ở Hàm Quang Điện, chính nàng cũng không thoát khỏi liên quan.

Trong Khôn Ninh cung,

“Ngươi nói cái gì?” Diệp Trần Trần sốt ruột, xem chút nữa từ trên ghế ngồi dậy, đụng đến chỗ bị thương, đau đến mức nhe răng.

Tổ Nguyệt vội vã giữ nàng lại, “Nương nương!”

Tổ Phong nhìn chằm chằm cung nữ dưới đất, “Ngươi có chắc là tận mắt nhìn thấy, mỗi câu đều là thật?”

“Là thật! Nô tỳ không nhìn lầm!”

Tổ Phong cau mày, quay đầu hỏi, “Nương nương, có thể chỉ là quần áo của thái giám không?”

Diệp Trần Trần lắc đầu, “Cho dù là quần áo của thái giám, để ở tắm điện Quý nhân cũng khoong hợp quy củ.”

Tổ Nguyệt nói, “Kỳ lạ thật, xảy ra chuyện lớn như vậy, sao không có ai đến Khôn Ninh Cung bẩm báo?”

Diệp Trần Trần cười lạnh, “Trang Phi không phải là đối thủ của Hiền Phi. Nàng ta thật là nóng lòng, nhanh như vậy đã muốn rat ay một vốn một lời?”

“Nương nương không cần lo lắng, mặc kệ chuyện này là thật hay giả, cũng không đốt đến Khôn Ninh Cung chúng ta.”

“Vậy thì chưa chắc.”

sự việc phát sinh ở Hàm Quang Điện, Trang Phi khẳng định không thoát khỏi liên quan, không chừng lần này người xử lý chuyện hậu cung chỉ còn lại một mình Hiền Phi. Trang Phi là người của Diệp Trần Trần nàng, xảy ra chuyện như vậy, trợ thủ bị thương thì Hoàng hậu nàng cũng bị mất thể diện. Hơn nữa, Kỳ Vô Cữu cứ ba ngày năm bữa là gây phiền toái cho nàng, bây giờ có một cái cơ tốt như vậy bày trước mặt, hần nữ bỏ lỡ sao? sự việc này quan hệ đến vấn đề đội nón xanh*, so với mấy chuyện trước đây đều lớn hơn; thân làm Hoàng hậu không tránh được bị trách cứ. Ngoài ra tuy ngoài mặt Hiền Phi giả vờ thanh bạch không tranh quyền thế, nhưng sau lưng là thật sự thanh cao hay xấu xa thì khó mà nói. Chuyện này có quá nhiều điểm đáng ngờ, rất có khả năng Tôn Quý nhân bị người ta hãm hại, vậy Hiền Phi có thể lợi ích cá nhân mà oan uổng người tốt không?

**bị cấm sùng*

Nghĩ tới nghĩ lui, Diệp Trần Trần cảm thấy ở Khôn Ninh Cung chờ tuyên án là quá mức bị động, vì thế nàng vỗ ghế dựa, “Người đâu, đòi giá Hàm Quang Điện.”

Trong Hàm Quang Điện, Kỳ Vô Cữu sầm mặt ngồi ở ghế chủ vị, không nói một lời, thờ ơ lạnh nhạt nhìn mọi việc diễn ra trước mắt.

Tôn Quý nhân đã khóc đến mức không còn ra hình người, quỳ trên mặt đất kêu oan liên tục, âm thanh khan rát, nghe hơi chói tai. Quỳ bên cạnh nàng là Tiêu trúc, mới vừa thấp thòm lo sợ nói lại những lời đã nói ở yêu Nguyệt Cung.

Hiền Phi thở dài một cái, nói, “Tôn Quý nhân, nếu nhân chứng vật chứng đều đủ, ngươi nên nhận tội đi.”

“Hoàng thượng, Hoàng thượng xin người hãy làm chủ cho thần thiếp! Thần thiếp bị oan!”

Hiền Phi nhìn Kỳ Vô Cữu, “Hoàng thượng, người xem. . .”

Kỳ Vô Cữu lạnh lùng nhìn Tôn Quý nhân, “Ngươi nói ngươi bị oan, có chứng cứ không?”

“Thần, thần thiếp. . .”

“Tức là không có.” nói xong câu này, Kỳ Vô Cữu tựa vào ghế phía sau, liếc nhìn Hiền Phi một cái, không nói tiếp nữa. Ý đại khái là, ngươi tự xem mà làm.

Hiền Phi được Kỳ Vô Cữu tán thành, trong lòng an tâm hơn chút. Thực tế nàng cũng biết việc này có chút khả nghi, nhưng cơ hội tốt trước mắt, nàng không nhìn được muốn lợi dụng một phen. Sau khi Kỳ Vô Cữu ngủ ở Khôn Ninh Cung một đêm thì không đến yêu Nguyệt Cung của nàng nữa, tuy ngoài miệng nàng nói không tin Diệp Trần Trần có thể buông lời gièm pha gì, nhưng trong đầu vẫn có vương mắc, vì vậy bây giờ vừa nghĩ tới Hoàng hậu, trong lòng liền không thoải mái, rất muốn ngăn cản nàng ta.

Nghĩ đến đây, giọng điệu Hiền Phi nghiêm khắc hơn, “Tôn Quý nhân, gian phu kia rốt cuộc là ai?”

“Thần thiếp không có!”

“Bỏn cung biết, Hoàng hậu nương nương thường ngày đối xử nhân từ với các người, nhưng những kẻ gian các người lại được một tắc tiến một thước,

làm xằng làm bậy. Bồn cung không tốt tính như Hoàng hậu nương nương, chuyện hôm nay, nếu người không nói rõ thì không thể dung thứ.”

Đến rồi! Biết chắc là tiện nhân này sẽ không buông tha Hoàng hậu nương nương, Trang Phi nhẫn nhịn, nói: “Hoàng hậu nương nương cung vụ bận rộn, không thể quản hết mọi việc lớn nhỏ mới để những người này lợi dụng thời cơ.”

“Tỷ tỷ nói rất có lý. Là muội muội hồ đồ. Hoàng hậu nương nương không có ba đầu sáu tay, đương nhiên cũng chỉ có thể quản chuyện dưới mắt.”

Trang Phi á khẩu không trả lời được. Ý của Hiền Phi rất rõ ràng. Chuyện này xảy ra dưới mắt Trang Phi người, bản thân người quản còn không xong, còn ra mặt giải thích dùm người khác?

Kỷ Vô Cữu nhưn mày, bưng trà định thần nhân nhã uống một ngụm.

Hiền Phi lên đưa mắt nhìn Kỷ Vô Cữu, không nhìn ra biểu tình gì trên mặt hắn. Nàng dò hỏi, “Hoàng thượng, theo người, nên xử trí chuyện này thế nào?”

“Hiện tại chuyện hậu cung đều giao cho các nàng cai quản, ái phi làm chủ là được,” Kỷ Vô Cữu đặt chén trà xuống, bình tĩnh nhìn Hiền Phi, “Chẳng qua là, nếu xác định nàng ấy có tội, ái phi nhất định phải sớm bắt được người còn lại.”

Hiền Phi sững sốt, gật đầu, “Cần tuân thánh mệnh.” Kỳ thật vấn đề này có chút phiền toái, nếu Tôn Quý nhân thật sự bị oan, nàng bắt đầu ra gian phu cho Hoàng thượng? Hơn nữa với trí thông minh của Kỷ Vô Cữu, cho dù làm giả, cũng phải phí công suy nghĩ, không thể có bất cứ sơ hở nào.

Bất kể như thế nào, đã đi đến bước này, đổi ý cũng không kịp rồi. Vì vậy Hiền Phi nói, “Người tới, đem Tôn Quý nhân giao cho Cung Chính Tư thẩm vấn. Về phần Trang Phi tỷ...”

Trang Phi rời ghế, quỳ xuống nói, “Hoàng thượng, thần thiếp tra xét không nghiêm, xin Hoàng thượng trách phạt.”

“Nếu nàng nhận tội vậy thì phạt bổng lộc nửa năm, cấm túc một tháng đi.”

Kỷ Vô Cữu vừa dứt lời, từ ngoài cửa truyền đến một giọng nói, trong veo pha lẫn tia uy nghiêm:

“Khoan đã -----“

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Vô Đức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Giáo huấn

Kỷ Vô Cữu vừa dứt lời, ngoài cửa truyền tới một tiếng “Khoan đã”, mọi người trong phòng đồng loạt nhìn ra phía ngoài. Thấy được Tổ Nguyệt đẩy Diệp Trần Trần, chậm rãi tiến vào.

Nàng mặc trang phục màu đỏ sậm, trên váy thêu không ít chú chim nhỏ màu sắc tươi đẹp, uyển chuyển khả ái; trên áo kẹp một cái kẹp màu vàng, trên kẹp dùng chỉ kim tuyến thêu một con phượng hoàng, đầu phượng đậu ở trước vạt áo, thần thái an tường. Một thân quần áo này tương xứng với câu “Bách điều hương phượng”.

Mắt phượng mày đẹp, môi hồng răng trắng. Trong mắt Diệp Trần Trần tràn ngập ý cười, liếc nhìn tình trạng trong phòng một vòng, cuối cùng dừng trên mặt Kỷ Vô Cữu.

Kỷ Vô Cữu cũng nhìn nàng, tuy nhiên ánh mắt lại dừng trên tay nàng. Trong bàn tay trái trắng nõn mềm mại kia, đang nắm hai quả hạch đào. Hạch đào lớn chừng một tấc, hình dạng giống trái đào mừng thọ nho nhỏ, vỏ màu đỏ tím, có vân như quả hạch đào bình thường nhưng lại hơi khác biệt, các vân này khắc sâu như từng ngọn núi nhỏ, mặt ngoài có các ngôi sao rải rác phát sáng.

Hạch đào này chính là đồ chơi văn hóa cực phẩm – Mãn Thiên Tinh, hơn nữa từ màu sắc và độ bóng cho thấy, nhất định là được người ta thương thức từ rất lâu, trải qua nhiều năm mài giũa, là cực phẩm trong cực phẩm.

Chỉ có điều hai quả hạch đào này lớn hơn hạch đào bình thường rất nhiều, tay Diệp Trần Trần tương đối nhỏ; cầm hai quả một lúc, còn muốn xoay nên động tác khá không nhịp nhàng.

Trang Phi và Hiền Phi đã sớm đứng dậy hành lễ, nhưng Hiền Phi vẫn không dời vị trí, trả chủ vị trong phòng lại cho Diệp Trần Trần. Diệp Trần Trần được Tổ Nguyệt đẩy đến bên người Kỷ Vô Cữu thì dừng lại. Từ đầu đến cuối, mắt Kỷ Vô Cữu luôn nhìn theo chuyển động trên tay trái nàng, khóe môi mang ý cười như ẩn như hiện. Diệp Trần Trần chỉ nghĩ hắn nhìn thấy nàng có thứ tốt muốn chiếm làm của riêng nên cố ý làm bộ không biết.

Chờ Trang Phi và Hiền Phi ngồi lại vào chỗ, Diệp Trần Trần nói, “Hoàng thượng, không biết ở đây có chuyện gì náo nhiệt, ta xem cùng với được không?”

Hiền Phi vội vàng giải thích: “Hoàng hậu nương nương xin thứ tội, sự tình lần này là thần thiếp tự làm chủ, sợ quấy rầy Hoàng hậu tỉnh dưỡng nên chưa bẩm báo.”

“Bốn cung nói chuyện với Hoàng thượng” Diệp Trấn Trấn ra oai phủ đầu trước.

Hiền Phi có chút khốn đốn, cúi thấp đầu, “Thần thiếp biết sai.”

Kỷ Vô Cữu nói: “Ồ đây đang xử án, nhân chứng vật chứng đều đủ, Hoàng hậu có cao kiến gì?”

Diệp Trấn Trấn sai người trình bộ quần áo nam nhân kia lên, lật xem một chút, sau đó nhìn cung nữ Tiểu Trúc đang quỳ bên dưới, cười nói, “Ta đích thực có vài vấn đề muốn hỏi nhân chứng.”

Tiểu Trúc nghe giọng điệu Diệp Trấn Trấn không tốt, đầu tiên là run lên, cúi đầu không dám nhìn nàng.

“Bốn cung hỏi ngươi, ngươi nói thấy có nam nhân tiến vào phòng ngủ của Tôn Quý nhân ở Thiên điện là vào giờ nào khắc nào, từ hướng nào?”

“Bẩm nương nương, nô tỳ thấy hắn vào hôm qua giờ Tỵ hai khắc, ở bụi hoa dưới cửa sổ Thiên điện. Nô tỳ tận mắt thấy hắn nhảy cửa sổ vào.”

“Giờ Tỵ hai khắc, cửa cung còn chưa khóa, tên này dám ngang nhiên vào Hàm Quang Điện? Thái giám canh gác chết hết rồi sao?” Diệp Trấn Trấn nói xong, khẩu khí càng tăng thêm.

“Chắc là hắn leo tường vào...”

“Cũng có khả năng này,” Diệp Trấn Trấn gật đầu, “Bốn cung lại hỏi ngươi, ngươi có nhìn rõ mặt và trang phục của hắn ta không?”

“Bẩm nương nương, đêm qua trời tối quá, đèn đuốc thì u ám, nô tỳ không thấy rõ mặt mũi hắn, nhưng nhớ rõ hắn mặc trang phục thị vệ.”

Diệp Trấn Trấn nhìn sang bên cạnh, Tô Phong nâng bộ quần áo chứng cứ phạm tội kia lên, không phải là trang phục thị vệ, “Vậy ngươi có thấy hắn rời đi không?”

“Bẩm nương nương, không thấy người đó rời đi.”

“Vì sao bây giờ mới báo?”

“Nô tỳ... sợ mình nhìn lầm, vậy bản trong sạch của Quý nhân nên do dự không quyết.”

Diệp Trấn Trấn suy nghĩ một lúc, “Theo lời của ngươi, nếu hắn ta leo tường vào, hôm qua không có mưa, trên tường và nóc nhà có lẽ còn để lại dấu chân. Vương Hữu Tài, mang vài người đi lục soát xem có dấu vết khả nghi gì không, nếu lục soát xong, không tìm được...” Giọng nói của nàng nhỏ dần, mấy chữ cuối cùng không nói ra miệng.

“Nô, nô tỳ cũng không không biết người nọ đi vào bằng cách nào, nô tỳ chỉ thấy hắn dưới cửa sổ, xin Hoàng hậu nương nương minh xét.”

“Bốn cung sẽ tự xét rõ, không oan uổng người tốt, nhưng mà,” ngừng một chút, cười nói, “Cũng sẽ không buông tha kẻ ác.” Nàng ngoắc Tô Phong, Tô Phong khom lưng cúi đầu, lắng tai nghe nàng nói mấy câu, liên tục gật đầu rồi đi ra ngoài.

Kỷ Vô Cữu thấy thế, hơi nhướn mày, nói, “Thê nào, Hoàng hậu đây là muốn lật lại bản án?”

Diệp Trấn Trấn bưng chén trà lên uống một ngụm, đáp, “Lật hay không lật bản án phải dùng chứng cứ để nói. Huống chi, Hiền Phi là người cực kì thông minh, nàng xét án chẩn chẩn là đáng tin cậy.”

Sắc mặt Hiền Phi thật không tốt, nàng ta dùng khăn lụa lau khóe miệng, hắng giọng vừa định nói chuyện, Diệp Trấn Trấn lại bồi thêm một câu, “Hoàng thượng ngài nói có đúng không.”

Vì vậy Hiền Phi đành thu lại lời vừa muốn nói. Nàng ta lén đưa mắt nhìn Kỷ Vô Cữu, dường như tâm tình hân hoan vui vẻ, tuy rằng trên mặt không biểu lộ rõ ràng, nhưng đuôi mày đã có chút ý cười, thấy Diệp Trấn Trấn chặn lời Hiền Phi cũng không giúp nàng ta ra mặt, chỉ đứng xem náo nhiệt.

Nhất thời trong lòng Hiền Phi có chút phát lạnh.

một lát sau, Vương Hữu Tài trở lại nói, “Bẩm Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương, nô tài dẫn người đi tìm khắp nơi, không tìm được dấu vết có người leo tường nào.”

Diệp Trấn Trấn thấy Tiểu Trúc và Hiền Phi dường như đều có lời muốn nói, nàng dứt khoát nói hộ các nàng ta, “không có cũng không nói lên điều gì, xem chừng người này khinh công rất cao, có thể đạp tuyết vô ngân*.”

**ý nói khinh công cao, đi tuyết cũng không để lại dấu vết*

Đạp tuyết vô ngân chỉ là trong truyền thuyết, tuy rằng Diệp Trần Trần nói như vậy, nhưng độ tin cậy không cao, đặc biệt Kỷ Vô Cửu lại là người thạo võ công. Nhưng hiện tại hắn cũng không tranh luận, chỉ nhìn Diệp Trần Trần, ánh mắt mang theo chút khiêu khích, “Vậy là xong rồi?”

“Chưa đâu. Chúng ta xem lại vật chứng này đi. Đây đúng là trang phục thị vệ, nhưng người đem bộ quần áo này bỏ vào đã quên mất một việc: Bộ quần áo này còn mới tinh, còn ngửi thấy mùi vải, cho nên cơ bản chưa có người mặc qua. Nếu Tôn Quý nhân thật sự qua lại với thị vệ, bộ quần áo này hẳn được cời ra từ trên người thị vệ đó, phải hơi cũ mới đúng.”

“Nếu Tôn Quý nhân làm tặng cho hắn ta thì sao?” Hiền Phi hỏi.

“Hỏi rất hay. Từ chất liệu và đường may cho thấy, đây không phải được làm từ cung đình mà là đồng phục phát cho Đại Nội Thị Vệ. Thị vệ thuộc Bộ Binh, quần áo của Bộ Binh đều do Hộ Bộ chỉ huy Chế Y Cục trong dân gian làm, sau đó cho thợ may đem đến Bộ Binh.” Khi Diệp Trần Trần nhắc đến “Hộ Bộ” thì liếc nhìn Hiền Phi với hàm ý sâu xa.

Hiền Phi nghẹn một búng máu ở cổ họng, muốn phun mà phun không được. Hoàng hậu nương nương người ta chỉ nhìn nàng ta một cái, cũng không hoài nghi đích danh nàng ta, cho nên nàng ta không có lý do gì để cãi lại. Liếc nhìn Kỷ Vô Cửu, thấy hắn cũng đang nhìn mình, khóe mắt Hiền Phi lập tức hồng lên, “Hoàng thượng...”

“Muốn liếc mắt đưa tình thì chờ một lát, bọn cung đang làm chính sự.” Diệp Trần Trần đột nhiên nói.

Hiền Phi cắn răng ngậm miệng.

“Cho nên bộ đồ này được làm từ Chế Y Cục trong dân gian, thông qua bộ binh phát đến tay thị vệ. không phải do Tôn Quý nhân làm, không phải do thị vệ cời ra, cũng không thể nào do Tôn Quý nhân nhờ người lấy đến đem tặng ---- Ể vật tặng tình lang có thiếu gì thứ. Như vậy chỉ có một khả năng...” Diệp Trần Trần nói đến đây, dừng lại, uống một hớp trà lớn.

“Khả năng gì?” Kỷ Vô Cửu hỏi.

“Có lẽ là tên thị vệ kia nhất thời hồ đồ, đem quần áo mới đặt ở chỗ Tôn Quý nhân nhờ nàng ta bảo quản dùm.” Tuy rằng khả năng này thoạt nhìn rất vô lý nhưng trước mắt chỉ có thể giải thích như vậy thôi.

Tôn Quý nhân thấy có hy vọng, lại có sức khốc tiếp, “Thần thiếp oan uổng quá!”

“Ngươi cảm miệng.” Diệp Trần Trần cau mày, “Lặp đi lặp lại mỗi một câu này, có phiền hay không... Hiền Phi, ngươi cảm thấy vừa rồi bọn cung giải thích như vậy có hợp lý không?”

Hiền Phi trầm tư chốc lát, gật đầu nói, “Nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có lý do này, Hoàng hậu nương nương thánh minh.”

“Sai rồi.” Diệp Trần Trần cười nói, “Bản cung đúng là thánh minh, nhưng giải thích như vậy là sai hoàn toàn. Bộ đồ này cùng quần áo thị vệ giống nhau như đúc, nhưng tuyệt đối không phải là trang phục của bất cứ thị vệ hoàng cung nào.”

Nàng nói như vậy, ngay cả Kỷ Vô Cửu cũng cảm thấy lạ, “Vi sao ngươi khẳng định như vậy?”

“Hoàng thượng ngài quên rồi sao? Thị vệ hoàng cung đều có số hiệu, sắp xếp dựa theo “Thiên Tự Văn”, mỗi thị vệ ứng với một chữ, số hiệu này được thêu ở cổ áo để xác nhận thân phận. Bình thường không để ý, nhưng lỡ có xảy ra bất trắc gì hoặc lúc cần truy tìm thân phận, rất hữu dụng.”

Kỷ Vô Cửu nhìn thẳng Diệp Trần Trần, “Trẫm đương nhiên biết thị vệ đều có số hiệu, nhưng không biết số hiệu này được thêu ở cổ áo.”

“Hoàng thượng cả ngày lo liệu việc lớn, những chi tiết này không rõ cũng là điều tự nhiên.” Diệp Trần Trần tăng bốc hắn rồi lật cái áo kia ra, nói, “Bộ quần áo này không có thêu bất kỳ chữ nào, chắc là đã bị người ở Hộ Bộ chặn lại.”

Lại nhắc đến Hộ Bộ, mặt Hiền Phi đã tái xanh rồi.

“Cho nên mới nói, Tôn Quý nhân, sợ là ngươi đã đắc tội với ai rồi, người đó muốn dồn ngươi vào chỗ chết mới nghĩ ra kế sách độc ác như vậy, còn liên lụy đến danh dự hoàng thất, thật quá xấu xa. Nhưng kế sách này có trăm ngàn chỗ hở, Hiền Phi cũng không hỏi xanh đỏ đen trắng đã xử ngươi có tội, không để ý đến thanh danh của Hoàng thượng, cũng hơi hồ đồ rồi.” Diệp Trần Trần nói xong, cười híp mắt nhìn Hiền Phi.

Trong lòng Hiền Phi run lên, nhanh chóng quỳ rạp xuống đất, “Hoàng thượng, thần thiếp cũng là nóng lòng vì thanh danh của Hoàng thượng, muốn mau chóng xử lý chuyện này. Huống chi vật chứng tuy có thể không đáng tin, nhưng còn nhân chứng tại đây, Tiểu Trúc không phải tận mắt nhìn thấy sao?” nói xong, nhìn cung nữ Tiểu Trúc sau lưng, trong lòng nàng nghĩ, chỉ cần Tiểu Trúc một mực khẳng định tận mắt thấy thị vệ nhảy cửa sổ vào, như vậy mặc dù không có vật chứng, với tình tình đa nghi của Kỷ Vô Cửu, hắn cũng sẽ không bỏ qua.

“Đúng vậy, nô tỳ đích thật tận mắt nhìn thấy!” Tiểu Trúc luôn miệng nói.

“thật vậy không? Tổ Phong.”

“Có nô tỳ.” Tổ Phong đi tới, trong tay nâng một túi tiền phồng phồng, trình lên trước mặt Diệp Trần Trần, “Nương nương, đây là vật tìm được ở chỗ Tiểu Trúc.”

Tiểu Trúc thấy vật này, sắc mặt nhất thời biến đổi, toàn thân vô lực, ngồi bệt ra đất.

Diệp Trần Trần nhận lấy túi tiền, mở ra xem, ngoại trừ không ít ngân lượng, còn có mấy món trang sức không tề, nàng cẩn thận lật qua lật lại cái túi, nói với Tiểu Trúc: “Người chỉ là một tiểu cung nữ, có được nhiều tiền và trang sức quý báu như vậy từ đâu? không phải là trộm chứ?”

“không không không không không phải!” Tiểu Trúc lắc đầu, lắp bắp phủ nhận.

“Bỏ cung đương nhiên biết không phải. Có người nhờ người vu oan Tồn Quý nhân, trả công người những thứ này. Nếu người không nói rõ ràng lai lịch của những thứ này thì bỏ cung tra giúp người được không? Vừa rồi sự anh minh thần võ của bỏ cung người cũng thấy rồi đó, với túi tiền và mấy món trang sức này, muốn truy ra xuất xứ, cũng không phải là việc khó. Bỏ cung cho người một cơ hội nữa, hiện tại nếu nói thật, ta sẽ lưu lại mạng cho người, nếu như để ta đích thân tra ra, ha ha...”

Tuy Diệp Trần Trần tận lực hạ thấp giọng cười lạnh, nghĩ tạo hiệu ứng đáng sợ, nhưng do chất giọng trời sinh, tiếng cười của nàng không có nửa điểm uy hiếp, mà lại giống như nữ quý triền miên, làm mọi người trong phòng nổi hết cả da gà. Kỷ Vô Cữu cảm thấy trên người như có nhiều con sâu lông ngo ngoe, vội vã cắt ngang Diệp Trần Trần, “Nếu không nói thật, liền đánh chết đi. Phùng Hữu Đức.”

“Có nô tài.”

“Ta nói, ta nói, ta nói!!! Hoàng thượng tha mạng, Hoàng hậu nương nương tha mạng!!!” Tiểu Trúc nằm sấp trên đất khóc không ngừng.

Diệp Trần Trần, Kỷ Vô Cữu, Hiền Phi cùng nhau rời Hàm Quang Điện. một người hăng hái, một người tinh thần như cũ, người còn lại thì mặt mày xám tro. Hiền Phi bị Kỷ Vô Cữu chính miệng hạ lệnh “Phạt bổng lộc ba tháng, tự mình kiểm điểm”, cả người như quả cà tím ngâm sương.

Ra khỏi Hàm Quang Điện không lâu, ba người đường ai nấy đi, Kỷ Vô Cữu và Diệp Trần Trần tiện đường, cùng nhau đi về phía đông. Hiền Phi dừng chân tại chỗ, nhìn bóng lưng bọn họ, vẻ mặt bi thương mang theo chút tàn nhẫn.

“Trong tay người là cái gì?” Kỷ Vô Cữu nhìn tay trái của Diệp Trần Trần, rốt cuộc nhịn không được hỏi.

“Hạch đào, cái này gọi là Mãn Thiên Tinh, Vương Hữu Tài nói có trên trăm năm tuổi, cầm trong tay có cảm giác rất tốt.” Diệp Trần Trần đang ba hoa chích chòe, ngẩng đầu thấy hai mắt Kỷ Vô Cữu phát sáng nhìn hạch đào trên tay nàng, liền cúi đầu nói, “Hoàng thượng nếu ngài thích, ta lại sai hần tìm.”

“không cần, tự ta cũng có.”

Diệp Trần Trần cúi đầu, không thấy khóe miệng khẽ nhếch của hần, “Hoàng thượng, ta còn một chuyện không rõ.”

“Chuyện gì?”

“Hôm nay Hiền Phi thẩm tra án này, với trí tuệ của ngài, không có khả năng không nhìn ra Tồn Quý nhân bị oan, lại...”

“Lại khoan tay đứng nhìn?” Kỷ Vô Cữu tiếp lời.

Diệp Trần Trần gật đầu.

“Người quá nóng lòng.” Kỷ Vô Cữu hỏi một đằng, trả lời một nẻo.

Diệp Trần Trần cẩn thận cân nhắc lời này của hần là có ý gì, nóng lòng? Nóng lòng?? Nàng nóng lòng muốn tra rõ sự tình này, nếu như không nóng lòng, tra từ từ, tra từ từ... Cuối cùng khi chân tướng nổi lên mặt nước... Hiền Phi đã định tội Tồn Quý nhân, giao cho Tư Chính Cung xử lí. Cũng tức là, đến lúc đó, chuyện Kỷ Vô Cữu bị đội nón xanh do chính Hiền Phi xác định lại là giả... Vì thế, tội trạng của Hiền Phi càng lớn hơn nữa...

Diệp Trần Trần giật mình.

Kỷ Vô Cữu muốn chinh Hiền Phi? Việc này Diệp Trần Trần cũng đoán được một chút, vì hơn nửa tháng nay Kỷ Vô Cữu đều không ngủ lại yêu Nguyệt Cung, không biết Hiền Phi đến cùng là đắc tội Kỷ Vô Cữu chuyện gì.

Nhưng mà... hần có cần phải ác như vậy không? Hiền Phi dù sao cũng là ái thiếp của hần, hơn nữa vì đối phó nàng ta, còn phải hy sinh tính mạng của một người vô tội...

Người nam nhân này thì ra bạc bẽo đến như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Vô Đức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Đùa giỡn ngược lại

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Đêm đó, Kỷ Vô Cữu lại ngủ ở Khôn Ninh Cung.

Chân Diệp Trăn Trăn vẫn chưa lành, cũng không lo lắng hẳn làm cái gì, cho nên cứ theo ý hẳn.

Lúc nửa đêm, Kỷ Vô Cữu lại tỉnh giấc. không có ai chạm vào, cũng không nóng, nhưng hẳn vẫn tỉnh, mở to hai mắt nhìn trần châu buông xuống từ đỉnh màn trướng đến gần người. Trước mắt dần hiện ra một đôi tay, trắng nõn mềm mại, đầu ngón tay chuyển động.

nói một cách công bằng, tiết tháo* của Hoàng đế so với người bình thường ít hơn một chút, da mặt cũng dày, không để ý đến việc mình tầm hoan tác nhạc** bị người ta nhìn thấy. Nhưng việc lên lút nắm tay nữ nhân như bây giờ thật sự cũng không phải chuyện vinh quang gì, khiến hẳn giống như kẻ rất không được thỏa mãn nhu cầu.

**chí khí cương trực và trong sạch*

***ý chỉ làm chuyện gì đó đó*

Tuy vậy, việc lên lút nắm tay, trái với lẽ thường, hành động ngược lý trí này lại mang đến cho hẳn một cảm giác vô cùng kích thích, cảm giác kích thích này hẳn chưa bao giờ có được trên người nữ nhân khác.

Cho nên hẳn vừa sung sướng vừa rối rắm.

Diệp Trăn Trăn như cũ không hề hay biết việc gì. Buổi sáng tỉnh lại chỉ thấy đêm qua mình ngủ rất sâu, vừa dùng bữa sáng xong, Vương Hữu Tài nghiêng ngả lão đảo đến báo, “Hoàng hậu nương nương, Tôn Quý nhân treo cổ tự sát!”

Vì vừa ăn cơm xong, máu huyết của Diệp Trăn Trăn đều tập trung về dạ dày, đầu óc phản ứng có chút chậm, “Tôn Quý nhân nào?”

“Chính là Tôn Quý nhân ở Hàm Quang Điện, người hôm qua mới bị vu oan.”

“Chết rồi sao?”

“không chết, đã được người cứu, tỳ nương nương sai người đến bẩm báo với người. Nương nương, người có muốn đến xem hay không?”

“không cần, sáng sớm mà tự sát, xem ra nàng ta cũng không thật lòng muốn chết. Người đem chuyện này hỏi bẩm cho Hoàng thượng. Tổ Nguyệt, chọn mấy món trang sức thưởng cho Tôn Quý nhân, truyền lời của ta, sự trong sạch và trinh liệt của nàng Hoàng thượng và bốn cung đều thấy rõ, về sau sẽ không còn ai rảnh rỗi nói ra nói vào nàng ta nữa, bảo nàng ta toàn tâm toàn ý hầu hạ Hoàng thượng cho tốt, đừng nghĩ tới chuyện gì khác khiến Hoàng thượng và bốn cung lo lắng.”

Hai người nhận lệnh rời đi. Diệp Trăn Trăn nghĩ thầm, tuy rằng Tôn Quý nhân hành động có chút giả tạo, nhưng dù sao hôm qua chịu ủy khuất lớn, hôm nay lại lấy cái chết để giữ gìn trong sạch, Kỷ Vô Cữu chắc là sẽ cho nàng ta chút mặt mũi. Quả nhiên, rất nhanh Vương Hữu Tài đã trở lại, nói Hoàng thượng hạ chỉ cho Tôn Quý nhân thăng 2 cấp lên Ngũ phẩm Mỹ nhân, còn đặc ban phong hào “Trinh”, để ngợi khen sự tiết liệt* của nàng, hình như hôm qua hạp đã thờ ơ làm tổn thương một người vô tội.

**chỉ phụ nữ thủ tiết*

Diệp Trăn Trăn thấy Kỷ Vô Cữu lần này ra ta hào phóng, cũng ban thưởng thêm một ít, trong lòng nghĩ hôm nay dường như tâm tình hẳn không tệ. Trong lòng nàng đang ấp ủ một chuyện, chỉ bằng trong lúc Kỷ Vô Cữu có tâm trạng tốt nói với hẳn.

“Người muốn Quốc Tử Giám tuyển thêm tiến sĩ Tây học?” Kỷ Vô Cữu nghe Diệp Trăn Trăn nói ra đề nghị này, rất bất ngờ. Quốc Tử Giám là nơi học tập của con em quyền quý, trước giờ chỉ có tiến sĩ Ngũ kinh, lấy Nho gia Ngũ kinh làm đầu, bây giờ đột nhiên nhảy ra một tiến sĩ Tây học, mặc dù người làm Hoàng đế hẳn có thể thông qua nghị quyết này nhưng những quan lại, môn sinh phía dưới chưa chắc chịu tiếp nhận.

“Đúng, mấy ngày nay ta luôn nghiên cứu điển tịch của người Tây Dương, tuy có chút nhầm nhứ nhưng có một số thứ, cần thận suy nghĩ cũng rất hay. Ta là hạng nữ lưu, học những thứ này chưa chắc có đất dụng võ, không bằng để nam nhi đại Tề ta được mở mang tầm mắt, nhìn thấy được lý luận giữa nước chúng ta và phương Tây xa xôi khác nhau thế nào. Tây học không cần phải xếp vào môn bất buộc như Ngũ kinh, chỉ đặt lớp ở Quốc Tử Giám, mời Đẩu tiên sinh đến giảng, ai thích nghe thì đến là được.”

Kỷ Vô Cữu nghe nàng nói đến từ “hạng nữ lưu” thì có vẻ rất không cam lòng, bất giác buồn cười. hẳn trầm mặc một lát, đáp, “Chuyện này cần bàn bạc kỹ hơn.”

“không thể kéo dài, càng nhanh càng tốt. Nếu sợ lòng người không phục thì chức vụ tiến sĩ Tây học cứ để ta tự mình đảm nhiệm, Đẩu tiên sinh làm học chính, chỉ giảng bài trên lớp. Ta đội mũ Hoàng hậu tọa trấn, chắc bọn họ cũng không dám nói gì.”

Kỷ Vô Cữu lắc đầu, “Người là ‘hạng nữ lưu’, xen lẫn trong đám nam nhân còn ra thể thống gì nữa. Hơn nữa điều tiếng thế gian không phải dùng uy quyền là có thể áp đảo, vẫn nên thuận theo tự nhiên mới tốt.

“Vậy thì Hoàng thượng...”

Kỷ Vô Cữu ngẩng đầu, nhìn vào mắt nàng, hỏi, “Trước tiên ngươi nói cho Trẫm biết, vì sao nóng lòng như thế?”

Diệp Trấn Trấn thở dài một hơi, nghiêm túc đón nhận ánh mắt hắn, “Hoàng thượng, chúng ta không biết gì về đất nước của họ nhưng ngược lại bọn họ lại biết rõ lãnh thổ của ta. Càng đáng sợ hơn là bọn họ có vũ lực cường đại, có thể chế tạo tàu thuyền to lớn rắn chắc, cũng có thể tạo uy lực không thua hòa pháp Đại Tề ta, đối thủ như vậy, tuy rằng không ở sát bên sườn nhưng không thể không phòng. Ngồi đợi bọn họ đánh tới cửa không bằng chúng ta đi trước một bước tìm hiểu bọn họ, đoán trước ý định.”

“Sao ngươi biết bọn họ nhất định sẽ đánh tới?”

“Hoàng đế nước họ ngang nhiên ủng hộ cướp bóc, những tên cướp của họ, chỉ cần đoạt được tiền từ bên ngoài trở về, liền có thể trở thành đại anh hùng, được người trong nước tôn kính, như thế còn chưa đủ sao? Lễ nghĩa không thể dung túng cho cường bạo, người có cách đối đãi như vậy chỉ có thể lấy bạo chế bạo. Sợ dĩ hiện tại bọn họ không đánh đến đây, một là vì Đại Tề ta thực lực cường đại có thể uy phục bốn di*, hai là vì vượt biên khai chiến tốn chi phí rất lớn, không nằm trong khả năng hiện tại của họ. Nhưng đó chỉ là tình thế trước mắt, chuyện sau này ai có thể đoán trước được, cho nên bây giờ chúng ta không thể không phòng!”

**di, rợ: cách người TQ thời xưa gọi các dân tộc phía Đông*

Kỷ Vô Cữu trầm mặc một hồi lâu không nói chuyện.

“Hoàng thượng?” Diệp Trấn Trấn tưởng hắn đang suy nghĩ lý do cự tuyệt.

hắn đứng lên khỏi ghế rồng, chậm rãi bước về phía nàng, bước chân thong thả mà có lực. Diệp Trấn Trấn mắt nhìn hắn đi tới, không hiểu sao có cảm giác khó thở, cúi đầu không nhìn nữa, chỉ chăm chăm chú ý vào đôi giày đen viền vàng của hắn, từng bước đến gần mình.

“Ngươi nghĩ rất xa.” Sau khi dừng lại, âm thanh của Kỷ Vô Cữu vang lên trên đỉnh đầu nàng, “Trẫm cảm thấy không bằng...”

Diệp Trấn Trấn nhìn đại lưng hắn gần ngay trước mặt, trên mặt găm đem thêu hai con giao long đối xứng, điểm xuyên thêm một hạt trân châu đen cực lớn, to tròn no đủ, lóe lên ánh sáng nhu hòa mà thâm trầm, “Hoàng thượng quá khen, người như ta ngu dốt chân chất, thấy gì nói đó, không bì kịp Hoàng thượng, trong ngực tự có vạ dấm dồi khe*.”

**ý chị nói anh lòng dạ thâm sâu khó lường*

Chắc là được khen nên tâm trạng tốt, giọng nói Kỷ Vô Cữu cũng nhẹ nhàng hơn một chút; “Trẫm muốn thưởng cho ngươi, ngươi muốn gì?”

Diệp Trấn Trấn không nề mặt nói, “không cần, ta không thiếu gì cả.”

“Trẫm muốn thưởng cho ngươi, ngươi ngẩng đầu lên.”

Diệp Trấn Trấn nghe lời ngẩng đầu nhìn hắn. Hôm nay hắn mặc yếm cư phục* màu đỏ sậm, không nhìn ra chất liệu nhưng rất mềm mại ngay ngắn, bên trên thêu hoa văn màu đen. Từ cổ áo màu đen, lộ ra áo trong màu trắng. Bộ quần áo này yên ổn điềm tĩnh, không khí phách mườì phần như long bào làm con người hắn tản ra một loại mùi vị biếng nhác.

**mọi người xem hình chú thích bên dưới nhé*

Lúc này hắn hơi khom người, cúi đầu nhìn nàng, khóe miệng hơi cong, khóe mắt mang ý cười.

Diệp Trấn Trấn ngẩng đầu nhìn gương mặt tuấn mỹ không ai bì kịp của hắn. Hắn vẫn luôn nhìn nàng không nói, nàng cũng chỉ luôn ngẩng đầu đối diện hắn. Cứ như vậy một lúc, cô có chút đau nhức, đầu cũng bắt đầu choáng váng. Vì vậy ánh mắt Diệp Trấn Trấn nhìn khuôn mặt tuấn tú kia bắt đầu có chút mien man bất định. Sao có thể đẹp mắt đến vậy chứ...

“Ngươi đang nghĩ cái gì?” Kỷ Vô Cữu đột nhiên hỏi.

“Ngươi thật là xinh đẹp.”

“...”

Chưa từng được người khác thẳng thắn khen như thế, Kỷ Vô Cữu sững sốt nửa ngày chưa lấy lại tinh thần. Diệp Trấn Trấn cảm thấy mình thật là đầu óc hồ đồ, lại có thể nói ra những lời chẳng ra sao như vậy. Nàng không dám nhìn Kỷ Vô Cữu, cúi đầu trầm mặc, dùng trăm cái hình hoa mẫu đơn bằng lụa đối diện với hắn.

Kỷ Vô Cữu rốt cuộc có phản ứng, hình như mình đang bị đùa bỡn? Hắn thân làm cửu ngũ chí tôn, không thể luôn bị nữ nhân đùa bỡn. Nghĩ vậy, hắn giơ tay nâng cằm Diệp Trấn Trấn, chậm rãi bức nàng đối diện với hắn, “Trẫm trông rất đẹp mắt? thì ra đây chính là thứ ngươi muốn được thưởng?” nói xong, không đợi Diệp Trấn Trấn phản ứng, khom lưng hạ xuống má nàng một nụ hôn chuồn chuồn lướt nước.

Tính ra thì đây là lần đầu tiên trong đời bị người ta hôn, trên mặt cảm nhận được cảm giác mềm mại vừa chạm vào liền tan, Diệp Trấn Trấn đỏ mặt,

ngiêng đầu tránh né hấn.

Miệng của hấn chuyển đến bên tai nàng, mỉm cười hỏi: “Đủ chưa?”

Diệp Trăn Trăn không nói, chuyển động bánh xe muốn đi, Kỳ Vô Cữu lại không thả nàng, giống như ác bá đùa giỡn con gái nhà lành, dùng lực đè lưng ghế của nàng lại. Diệp Trăn Trăn đành phải gượng tay bỏ về phía hén, ý định ban đầu là muốn hấn tránh ra, nhưng hấn lại cùng nàng so chiêu, Diệp Trăn Trăn không biết nói gì cũng không muốn bị hấn khinh thường, toàn lực ứng phó.

Phùng Hữu Đức bung trà tiến vào đứng lúc nhìn thấy cảnh hai người đánh nhau, “Đánh lên” “Ngỗ nghịch” những từ mẩu chót này lập tức hiện lên trong đầu, hấn bị dọa sợ tới mức quỳ rạp xuống đất, “Hoàng thượng...” sao ngài động thủ vậy, “Hoàng hậu nương nương...” sao ngài lại động thủ với Hoàng thượng.

Kỳ Vô Cữu dừng tay, bung chén trà muốn uống, ánh mắt thoáng nhìn qua Diệp Trăn Trăn đang không vui, liền đem trà trong tay đưa cho nàng, tự mình lấy một chén khác.

Phùng Hữu Đức nghĩ thầm, Hoàng thượng và hường nương thoát nhìn tình cảm rất tốt, bọn họ đây là diễn cho ai xem đây...

Diệp Trăn Trăn nhấp một ngụm trà, vừa định cáo từ, từ xa một cung nữ ở Từ Ninh Cung đi tới, “Tham kiến Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương.”

“Đứng lên đi.”

“Hoàng thượng, Thái hậu nương nương mời ngài đến Từ Ninh Cung thương nghị chuyện quan trọng.”

“Chuyện gì?”

“Là chuyện sắc phong Hứa tiểu thư tiến cung.”

“đi thôi, cùng đi.” Kỳ Vô Cữu nói xong, đích thân đẩy xe cho Diệp Trăn Trăn.

Diệp Trăn Trăn nghĩ thầm, lần này chỉ sợ mình lại phải làm sủng cho Kỳ Vô Cữu sử dụng rồi. Nhưng mà tuy rằng nàng tin chắc mình có thể làm tốt chỉ Đông đánh Tây, lại không rõ tên hỗn đản này rốt cuộc chỉ hướng nào.

Nghĩ đi nghĩ lại, hơi nghiêng đầu, nhìn thấy bàn tay hấn đặt trên xe đẩy, ngón tay thon dài vì dùng lực quá độ, khớp xương đều trắng cả.

không muốn đẩy thì không cần miễn cưỡng, Diệp Trăn Trăn hừ lạnh.

-----Yến Cư Phục

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Vô Đức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Rơi xuống nước

Khi Kỳ Vô Cữu cải trang vì hành để thể nghiệm và quan sát dân tình từng tận mắt nhìn thấy bá tánh bình dân ép giá khi mua đồ, ai nấy đều nói năng bốp

chất, phiền phức không ngớt, tình hình chẳng kém gì lúc vãn vũ bá quan cãi nhau trên triều.

Hôm nay, hẳn lại may mắn nhìn thấy nữ nhân ở hậu cung ép giá: Thái hậu và Hoàng hậu vì chuyện Hứa Vi Dung tiểu thư vào cung nên được phong phẩm cấp gì mà xảy ra tranh chấp.

Diệp Trần Trần nghĩ, Hứa Vi dung nói thế nào cũng là người của Thái hậu, so với Hiền Phi nàng ta còn thân cận với Thái hậu hơn nhiều, vì thế tốt nhất không để cho nữ nhân này có địa vị quá cao, bằng không lại thêm một điều phiền toái nữa.

Hơn nữa Hoàng đế muốn nạp thêm nữ nhân, không thể vừa bắt đầu liền phong tước phong phi, lúc trước Hiền Phi vừa vào cung liền được phi vị cũng nhờ vào dịp Đế Hậu đại hôn, đó là trường hợp đặc biệt. Cha của Hứa Vi Dung bắt quả chỉ là là một Thái Thường tự Thiếu Khanh, ông nội lại có tước vô công*, còn bị ông nội của nàng Diệp Tu Danh chen ép, cho nên Thái hậu cũng không thể lấy gia thế làm lý do.

**chỉ có chức tước chứ không có phẩm quan gì*

Diệp Trần Trần đã sớm nghĩ rõ rồi, nàng và Thái hậu tuy rằng không trở mặt nhưng cũng chẳng khác là bao, nên không cần nể mặt Thái hậu làm gì, không ngừng tranh cãi với bà ta. Thái hậu nói Hứa Vi Dung “Ôn nhu hào phóng”, Diệp Trần Trần liền đáp “Trong hậu cung này người nào không ôn nhu hào phóng”; Thái hậu nói Hứa Vi dung “Đầy bụng thi thư.”, Diệp Trần Trần liền đáp “Vây không bằng cho nàng ta đi thi Nữ Trạng Nguyên, tận trung với Hoàng thượng trên triều cũng tốt, cần gì chen chúc giữa đám nữ nhân chỉ biết giúp chồng dạy con, son phấn chất đồng như chúng con để mai một mất.”; Thái hậu nói Hứa Vi Dung là “nữ nhân nổi danh trong kinh thành.”, Diệp Trần Trần liền cười lạnh, “Khắp kinh thành này đều biết nàng ta xinh đẹp, xem ra vị tiểu thư khuê các này thường xuyên xuất đầu lộ diện rồi.”; Thái hậu nói...

Thái hậu không nói được nữa.

Bà ta vốn là người ít nói kiệm lời, gặp Diệp Trần Trần thẳng thắn chẳng thêm vòng vo, mỗi lời thốt ra đều như lưỡi dao phóng thẳng vào mặt người, làm cho bà ta thật sự không chống đỡ nổi.

Thế nên Thái hậu bèn liếc nhìn Hiền Phi một cái. Hiền Phi là do bà ta có ý gọi tới, vốn nghĩ thêm một người trợ giúp cũng tốt, không ngờ rằng nàng ta vẫn luôn không chịu mở miệng.

Hiền Phi đương nhiên biết Thái hậu có ý gì, nhưng hai ngày nay nàng ta cũng dần hiểu ra được, Hoàng thượng nổi giận với nàng ta rất có thể vì không thích nàng ta nhúng tay vào chuyện của Hứa Vi Dung, một khi đã như vậy, nàng ta cần gì phải sò vào chuyện xúi quẩy này. Hơn nữa nàng ta cũng phát hiện, ngoài mặt Diệp Trần Trần có chút điên cuồng, thỉnh thoảng còn nói bậy nói bạ, nhưng trên thực tế đúng là một người ngoan độc, hôm qua Phương Lưu Nguyệt nàng quá khinh địch mới ngã xuống giường, sau này tuyệt đối không như thế nữa.

Cho nên Hiền Phi ngồi bất động như núi, không nhìn ai, cũng không nói lời nào.

Thái hậu lại quay đầu nhìn Kỷ Vô Cửu. Theo lý Hứa Vi Dung trên danh nghĩa là do Thái hậu và Hoàng hậu làm chủ nạp giúp Hoàng đế, Hoàng đế chỉ cần ngồi đợi mỹ nhân ngã vào lòng là được, tất cả mọi việc trước đó không cần hắn tham dự, quy củ chính là kỳ quái như vậy. Chẳng qua nếu như Hoàng đế chủ động mở miệng nâng phân vị cho cô vợ nhỏ này, Hoàng hậu cũng không thể cự tuyệt.

Nhưng người từng luôn miệng nói nhất định phải để biểu muội tiến cung – kec, hôm nay lại giống như Hiền Phi, ngồi im không nói một lời.

Hai người viện trợ chưa mở miệng đã giống như bị tước khí giới, trong lòng Thái hậu cảm thấy rất kỳ quái. Cho nên người vốn đã tính toán kỹ càng như bà ta bất hạnh bị Diệp Trần Trần vây khốn đến sắp học máu. Hai người này đều biết cách cò kè mặc cả, mỗi người đều dùng công phu từ ngoại đưa ra một phẩm cấp mà đối phương khó lòng chấp nhận, một người muốn phong Hứa Vi Dung làm Nhị phẩm Tần, người kia lại tình nguyện cho nàng ta một cái danh Cửu phẩm Thục nữ; kế tiếp hai bên bắt đầu mặc cả tới lui, cuối cùng miễn cưỡng đạt thành nhất trí: Chính Lục phẩm Tái tử.

Từ Từ Ninh Cung đi ra, Kỷ Vô Cửu nói, “Nhìn không ra bản lĩnh ép giá của người lại cao minh như vậy.”

Diệp Trần Trần vừa nghĩ đến về mặt nín thở của Thái hậu, toàn thân liền cảm thấy thật hả giận, lúc này được khen ngợi thì rất hài lòng nên có chút hí hửng, không biết chừng mực nói, “Đương nhiên. Về sau nếu người phế ta, ta ra ngoài buôn bán, không chừng có thể trở thành thương nhân nổi danh.”

Kỷ Vô Cửu dừng bước, cau mày nhìn nàng, “Trẫm nói muốn phế người khi nào?”

Diệp Trần Trần cúi đầu nghĩ thầm, chờ đến lúc người nói ra thì muộn rồi.

Thấy Diệp Trần Trần trầm mặc không nói, Kỷ Vô Cửu há miệng muốn nói “Trẫm sẽ không phế người.”, nhưng chính hắn cũng cảm thấy lời này nói ra hai bên đều sẽ không tin, chỉ đành ngậm miệng, trầm mặc bước đi.

Lúc Diệp Trần Trần trở lại Khôn Ninh Cung thì tâm trạng có hơi xuống dốc. Cứ cảm thấy mỗi ngày trôi qua thế này thật không có ý nghĩa, vừa mệt mỏi ứng phó mưu kế của những kẻ thông minh, vừa phải đề phòng bị Kỷ Vô Cửu đào hố, điểm chết người nhất là hẳn giờ dạo lên cũng không biết lúc nào sẽ hạ xuống.

hắn có thể để nàng sống, cũng có cách bắt nàng chết.

Thậm chí Diệp Trần Trần bắt đầu nghĩ tới việc lấy lòng hắn. Nhưng mà nghĩ lại, Lệ Phi lấy lòng hắn như vậy, Hiền Phi cũng lấy lòng hắn như vậy, hẳn đều

chưa từng nương tay, huống chi là với cháu gái Diệp Tu Danh như nàng?

Trong lòng Diệp Trăn Trăn phiền muộn, nàng muốn giải sầu nên để bọn Tổ Nguyệt ở lại Khôn Ninh Cung, một mình đến hồ Thái Dịch. Tổ Nguyệt không yên tâm, vẫn đứng xa xa ngoài Tây Hoa Môn trông chừng nàng.

Tiết trời đầu đông, vạn vật cần cỗi, hồ Thái Dịch trước mắt là một mảnh màu xám tang thương, cả bầu trời cũng xám xịt, Diệp Trăn Trăn nhìn càng cảm thấy phiền muộn. Nàng đem ghế tựa ở bên hồ, ngẩng đầu thấy trên nhánh cây có một tổ chim cực lớn, lá cây đã rụng hết, lúc này tổ chim đó không có gì che phủ, hoàn toàn lộ ra bên ngoài.

Diệp Trăn Trăn lấy điều súng ra, tính thử bắn vào tổ chim kia. Cây điều súng này bị nàng gắn thêm một cái hộp cực lớn có thể liên tục cấp đạn, thoát nhìn có chút chẳng ra gì. Nàng giờ cao điều súng, cũng không ngắm chuẩn, bóp cò bắn về phía tổ chim.

Bùm!

Từ nòng súng tỏa nổ ra một làn khói đen, thân súng rung dữ dội, Diệp Trăn Trăn chỉ cảm thấy gan bàn tay mình đau buốt, chưa kịp phản ứng thì súng đã bay ra ngoài. Nàng theo bản năng dùng sức ngã ra sau, ghé dựa gối cũng theo đà lộn nhào, vọt qua mép hồ, rơi thẳng vào trong nước.

Phù phù!

Tổ Nguyệt từ xa đã thu hết cảnh này vào đáy mắt, lúc mặt hồ tóe lên bọt nước cực lớn thì nàng mới có phản ứng, “Nương nương! Có ai không, Hoàng hậu nương nương rơi xuống nước rồi!” Vài tên thái giám và cung nữ ở gần đó nghe tiếng chạy đến, cong chân hướng về phía Diệp Trăn Trăn. Còn chưa chạy đến gần thì thấy bên bờ có một thân ảnh nhảy xuống nước, trắng kiện như cá chuồn, chỉ chốc lát sau, Diệp Trăn Trăn đã được hắt đưa lên bờ.

Diệp Trăn Trăn chỉ sắc mặt ngum nước, không có gì đáng ngại, nhưng mà người rất lạnh, tay chân cũng rất đau. Nàng giữ nước trên mặt, ngẩng đầu nhìn rõ người cứu mạng nàng là ai, đột nhiên không nhận nổi mà “Oa” một tiếng khóc rống lên, “Biểu ca, hu hu, biểu ca!” Trong lòng trào lên tất cả nỗi chua xót khó tả, giống như bị một sợi dây thừng mạnh mẽ ghim chặt, siết đến nàng không thở nổi, chỉ biết khóc ni on từng tiếng, nước mắt làm sao cũng không ngừng được.

Lục Ly chưa bao giờ thấy nàng khóc thương tâm như thế, chỉ nghĩ là nàng bị dọa sợ quá mức, liền vỗ nhẹ sau lưng nàng, mềm giọng an ủi, “Đừng khóc, Trăn Trăn, đừng khóc, không sao rồi.”

Tổ Nguyệt dẫn một đám cung nữ thái giám chạy tới, “Hoàng hậu nương nương!” Nàng nhìn vào trong ao, ghé dựa vừa rồi bị đụng đã hỏng, bây giờ có vớt lên cũng không dùng được. Tổ Nguyệt phát tay với nhóm người sau lưng, “Mấy người các người, đỡ nương nương hồi Khôn Ninh Cung.”

Lục Ly buông Diệp Trăn Trăn ra, vài tên thái giám bước lên, chia nhau kéo tay chân Diệp Trăn Trăn, một tên thái giám dùng lực quá mức, đụng vào chân bị thương của Diệp Trăn Trăn, làm Diệp Trăn Trăn kêu lên một trận thảm thiết, nước mắt tuôn càng nhiều.

Trong lòng Lục Ly không vui, hắt đẩy mấy tên thái giám ra, đích thân bế Diệp Trăn Trăn lên, nhìn nàng dựa trong ngực hắt cúi đầu khóc, cau mày thở dài một cái.

Tổ Nguyệt có chút không yên lòng, “Lục Thống lĩnh...” Dù sao hắt cũng là nam nhân, ôm Hoàng hậu nương nương như vậy không hợp quy củ.

Diệp Trăn Trăn ngắt lời nàng, “Ta phải mau chóng trở về.” Trong giọng nói mang theo tiếng nước nỏ.

Lục Ly cũng không thả Diệp Trăn Trăn xuống, hắt nói, “đi thôi” Hoàng hậu bị thương như vậy, cần khăn thiết hồi cung trị liệu, chắc người ngoài cũng không nói được gì.

Từ hồ Thái Dịch đến Khôn Ninh Cung có hai con đường, một là vòng qua sau vườn hoa, hai là đi qua tiền cung. Lục Ly nhìn người trong ngực lạnh đến run rẩy bầy, không nhẫn tâm vòng xa, liền ôm Diệp Trăn Trăn xuyên qua từng cánh cửa tiền cung, nào ngờ lúc đi ngang Đường Tâm Điện thì đụng phải Kỳ Vô Cữu cũng đang đến Đường Tâm Điện.

“Tham kiến Hoàng thượng!” Vì đang ôm Diệp Trăn Trăn trong ngực, Lục Ly không thể quỳ xuống.

“Xảy ra chuyện gì?” Kỳ Vô Cữu từ xa đã nhìn thấy Lục Ly ôm một nữ tử bước vội, đến gần nhìn, nữ tử kia lại là Diệp Trăn Trăn.

“Bẩm Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương bất cẩn rơi xuống nước, Lục Thống lĩnh đang đưa nương nương hồi cung.” Tổ Nguyệt đáp.

Kỳ Vô Cữu trầm mặc nhìn người trong ngực Lục Ly. Quần áo của nàng hoàn toàn bị ướt, dán sát vào thân thể; tóc ướt bết dính vào trán, sắc mặt tái nhợt; cả người bị đông lạnh đến mức môi tái xanh, không ngừng run rẩy trong ngực Lục Ly.

không biết tại sao, Kỳ Vô Cữu cảm thấy hình ảnh này có chút chướng mắt. hắt bước lên trước, đón lấy Diệp Trăn Trăn từ trong ngực Lục Ly, mặt không chút thay đổi nhìn hắt ta.

Lục Ly vội quỳ xuống đất, “Vi thần vì nóng lòng cứu chủ; mạo phạm phượng thể Hoàng hậu nương nương, thỉnh Hoàng thượng giáng tội!”

Kỳ Vô Cữu cúi đầu nhìn nước mắt trên mặt Diệp Trăn Trăn, “Miễn, ưu khuyết tương ứng.”

“Tạ ơn Hoàng thượng!”

Kỷ Vô Cữu ôm Diệp Trăn Trăn bước trên gạch xanh, ngói xanh tường đỏ, làm cho thể giới màu xám này đẹp thêm vài phần. Gió lạnh theo góc tường thổi qua, đúng vào người Diệp Trăn Trăn, thổi đến nàng gần như không còn tri giác.

Diệp Trăn Trăn có chút không kiên nhẫn, dùng giọng điệu không tốt nói, “Người nhanh một chút, ta lạnh chết mất.”

Giọng điệu Kỷ Vô Cữu cũng thực không tốt, “không cần chân nữa?”

Diệp Trăn Trăn lập tức nhắm chặt mắt không nói nữa, hôm nay con đường này dài lạ thường, mãi không thấy điểm cuối.

đi được một lúc, Kỷ Vô Cữu đột nhiên nói, “Vừa rồi tại sao lại khóc.”

Ai cần người lo. Diệp Trăn Trăn nghĩ thầm.

“Từ trước đến giờ Trẫm chưa từng thấy người khóc, Hoàng hậu của ta.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Vô Đức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Phục sủng

“Bẩm Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương bị nhiễm khí lạnh, cần phải nghỉ ngơi điều dưỡng vài ngày, vì thân sẽ kê một đơn thuốc xua lạnh, cần đề phòng nhất là phát sốt. Ngoài ra, vết thương cũ trên đùi nương nương chưa lành, lại bị ngâm nước lạnh, về sau nhất định phải cẩn thận hơn, tránh để lại di chứng.” Thái y nói sau khi cẩn thận chẩn bệnh cho Diệp Trăn Trăn.

Diệp Trăn Trăn đã thay quần áo khô ráo, trên người bọc 3 tấm chăn cùng lúc, giống như một quả núi nhỏ. Lúc này nàng mới có cảm giác ấm áp một chút, trên mặt cũng có lại chút huyết sắc.

Tổ Phong cùng một cung nữ khác đang dùng khăn khô lau tóc cho Diệp Trăn Trăn. Tóc của nàng vừa dài vừa dày, thực không dễ lau khô, đen trầm như một đồng lông quạ trải ở trên giường.

Kỷ Vô Cữu thấy trên tay Diệp Trăn Trăn quần băng gạc bèn hỏi, “Vết thương trên tay là sao vậy?”

“Bẩm Hoàng thượng, gan bàn tay của nương nương có một vết rách, chắc là lúc rơi xuống nước không cẩn thận đụng phải thứ gì đó.”

Diệp Trăn Trăn uể oải nâng mắt, giải thích, “Lúc thử đạn thì điều súng bị tạc thang* làm tay của ta bị thương.”

**tạc thang là sự cố bắn súng rất nghiêm trọng, nguyên nhân chủ yếu là do súng không được khóa như bình thường hoặc trong khâu sản xuất súng có vấn đề hoặc dùng đạn kém chất lượng. Tạc thang thường làm hư hại nòng súng và cơ súng, thậm chí có lúc nguy hiểm đến tính mạng người bắn súng.*

“Người cũng cần quá mức rồi!” Kỷ Vô Cữu nghiêm giọng trách mắng. Tạc thang không phải là việc nhỏ, nhẹ thì trọng thương, nặng thì về châu trời, Thân Cơ Doanh từng có người khi nhắm bắn thì bị tạc thang, bị thép xuyên mắt vào não, tình trạng thê thảm không nỡ nhìn. Hôm nay Diệp Trăn Trăn chỉ bị chấn thương gan bàn tay, không thể không nói là vạn hạnh trong bất hạnh.

Diệp Trăn Trăn thấy hấn lại nhướng mày muốn mắng người, dứt khoát túm chăn trùm đầu, buồn bực không lên tiếng. Kỷ Vô Cữu thật không biết nói gì, vỗ lên đầu của nàng hai cái, “đi ra, đừng giả chết.”

Diệp Trăn Trăn đột nhiên nghĩ đến một chuyện, thò đầu ra nói với Vương Hữu Tài, “Nhanh tới hồ nhặt điều súng về cho ta.”

Vương Hữu Tài vừa nhận lệnh muốn đi thì Kỷ Vô Cữu gọi hấn lại, “Khoan đã, Phùng Hữu Đức, người đi nhặt, nhặt được thì trực tiếp đem về Càn Thanh Cung.”

Diệp Trăn Trăn không vui, “Đó là đồ của ta.”

“Của người đều là của ta.”

“...”

Kỷ Vô Cữu đứng thẳng lên, nhìn xuống Diệp Trăn Trăn, “Được rồi, người nghỉ ngơi đi. Về sau không cho phép chơi điều súng gì nữa, đây là thánh chỉ.”

Buổi tối, Diệp Trăn Trăn quả nhiên phát sốt, người nóng hổi như than, miệng liên tục nói mê sảng. Kỳ Vô Cữu đưa tay sờ trán nàng rồi đứng dậy để cung nữ bưng thuốc vẫn còn ấm tới. Nhưng Diệp Trăn Trăn đã sốt tới mơ mơ màng màng làm sao chịu uống thứ chất lỏng đắng chát đó. Vì vậy Tổ Nguyệt cứ dứt một thìa nàng lại ới ra một thìa, cuối cùng dứt khoát ngậm chặt miệng. Nước thuốc màu đen tuôn ra từ khóe miệng, uốn lượn theo cổ chảy xuống, nhỏ giọt trên gối đầu.

không biết phải làm sao, Kỳ Vô Cữu đành ôm nàng vào trong ngực, một tay nắm cầm ép nàng mở miệng, Tổ Nguyệt lập tức dứt thuốc vào. Vì cảm bị giữ chặt, Diệp Trăn Trăn không thể phun ra được, cổ họng giật hai cái cũng nuốt thuốc xuống. Kỳ Vô Cữu lại khẽ vuốt lòng ngực nàng để tránh nàng bị sặc. Bận rộn cả nửa ngày, cuối cùng hai người cũng dứt hết nửa chén thuốc còn lại cho Diệp Trăn Trăn. Diệp Trăn Trăn còn chưa ra mồ hôi mà bọn họ đã mồ hôi đầy đầu.

Kỳ Vô Cữu bảo Tổ Nguyệt chờ ở gian ngoài, hần đỡ Diệp Trăn Trăn nằm lại lại trên giường, thay nàng đắp kín mền. Diệp Trăn Trăn sốt hai má đỏ bừng, mắt khép chặt, nơi khóe mắt còn chút vết nước. Nữ nhân này bình thường uy phong như con hổ nhỏ, thật khó thấy được bộ dạng nhu nhược như thế một lần.

Sau khi nằm xuống, Diệp Trăn Trăn lại bắt đầu nói mê sảng, Kỳ Vô Cữu vênh tai cẩn thận lắng nghe thính nghe được nàng nói, “Gia gia, đừng gả con cho Hoàng đế.”

Thở dài thường thướt, Kỳ Vô Cữu tự nói với chính mình, “Người không muốn gả, Trẫm cũng chưa từng nghĩ cưới.”

Chỉ là giờ ván đã đóng thuyền, hai người ta và người dù sao cũng là vợ chồng. Trong hậu cung mỹ nhân tuy nhiều, nhưng chỉ có người là người sẽ chôn cùng Trẫm.

Sống cùng chung chăn gối, chết cùng chung mộ huyết.

Người ta nói “Tu mười năm mới đi chung thuyền, tu trăm năm mới cùng chôn gối”, hai người chúng ta không biết đã tu bao nhiêu năm mới tu được làm vợ chồng kiếp này thế nhưng lại đồng sàng dị mộng*. Đoạn nghiệt duyên này đúng là đã tu sai rồi.

**sống cùng nhau nhưng không cùng suy nghĩ, không cùng chí hướng*

Sáng ngày hôm sau, Diệp Trăn Trăn thức dậy thì phát hiện bên ngoài tuyết rơi cả đêm, khắp nơi bao phủ một màu tuyết trắng, giống như mạ thêm một tầng ngọc lưu ly. Nàng đã giảm sốt nhưng thái y dặn không thể ra ngoài, sợ bị nhiễm lạnh lần nữa. Nhưng Diệp Trăn Trăn không muốn bỏ qua trận tuyết đầu đông này, kiên trì muốn ra ngoài đi lại. Tổ Nguyệt không khuyên được, chỉ đành quấn nàng như kén tằm, trong ngực ôm một cái lỗ giữ ấm, sau khi cẩn thận kiểm tra, xác nhận ổn thỏa mới để Vương Hữu Tài đẩy nàng ra ngoài.

Diệp Trăn Trăn nói muốn đi xem hoa mai, Vương Hữu Tài liền đẩy nàng đến lối đi bộ cạnh mai xá ở Ngự Hoa Viên, chưa đi xa đã gặp được mấy nhóm người. Diệp Trăn Trăn đội mũ lông chồn, đuôi chồn làm khăn quàng cổ, trên người bọc một tấm da hổ, toàn thân chỉ lộ ra đôi mắt, giống như con buôn bán da lông thú dạo, tiếp nhận mọi người quỳ bái.

Thực ra lúc này hoa mai cũng chưa nở nhiều, chỉ thừa thớt vài đóa nóng lòng sớm nở khi tuyết đầu mùa vừa rơi, phần lớn đều chưa ra nụ. Mới đầu Diệp Trăn Trăn còn có chút buồn bực, thiếu gì chỗ để thưởng cảnh tuyết, sao ai cũng chạy đến mai xá vậy, chẳng lẽ người trong hoàng cung đều là kẻ yêu mai? Đến lúc nhìn thấy thân ảnh Kỳ Vô Cữu, nàng mới hiểu rõ, thì ra là có dụng ý khác.

Từ xa Kỳ Vô Cữu đã nhận ra Diệp Trăn Trăn --- tấm da hổ trên người nàng nổi bật quá mức.

“Tham kiến Hoàng thượng, chân thần thiếp chưa lành, không thể hành lễ, xin Hoàng thượng chớ trách.” nói xong những lời vô nghĩa này, Diệp Trăn Trăn yên tâm thoải mái mà ngồi, vì nửa khuôn mặt giấu trong khăn quàng cổ, giọng của nàng nghe có vẻ rầu rĩ.

“Đờ hơn nhiều chưa?” Kỳ Vô Cữu nói xong, vói tay vào vành mũ, sờ trán của nàng. Sáng sớm lúc hần thức dậy trán của nàng còn hơi nóng, bây giờ thì đã hoàn toàn hạ sốt, không thể không nói cơ thể nàng đúng là khỏe mạnh, không giống nữ nhân chút nào.

Đồng tác này của hần có vẻ hơi thân mật, Diệp Trăn Trăn có chút không thích ứng. Đồng dạng không thích ứng còn có một đám oanh oanh yến yến vây xem. Hiền Phi, Hi Tần, Vương Chiêu nghi cùng Ôn Tiệp dư đều tình cờ gặp Kỳ Vô Cữu ở nơi này, bây giờ nhìn thấy Kỳ Vô Cữu săn sóc Diệp Trăn Trăn, mỗi người một tâm tư.

Trang Phi cũng có mặt, nữ nhân này thật thông minh, chủ động đứng sau lưng Diệp Trăn Trăn, giúp nàng sửa lại quần áo đắp trên người.

Diệp Trăn Trăn hải lòng neho mắt, quan sát các nữ nhân chung quanh. Bản thân Hiền Phi có một loại khí chất băng thanh ngọc khiết, bây giờ khoác chiếc áo choàng bằng lông chồn bạc, trên đầu cài hai đóa hoa mai, đứng một mình trong tuyết, đừng nói nam nhân, đến thái giám thấy còn phải động tâm. Cho nên, Diệp Trăn Trăn nghĩ, lần này chắc là Kỳ Vô Cữu cũng thuận nước đẩy thuyền tha lỗi cho nàng ta.

Tâm tình Kỳ Vô Cữu không tệ, muốn mang cả đoàn vợ lớn vợ nhỏ của hần đến mai xá ngồi một chút. Cái gọi là mai xá, kỳ thật chỉ là một cái đình nghỉ mát bốn phía gió lùa ở bên trong Mai Lâm. Mọi người chưa vào trong mai xá đã thấy thấp thoáng bên cây mai có một nữ tử đi tới, thân mặc áo choàng màu hồng, tay cầm cái bình lưu ly trắng, trong bình cắm một cành hồng mai nở rộ. Ngũ quan của nữ tử này xinh xắn độc đáo, đường cong trên mặt nhu hòa dịu dàng, đôi mắt đẹp lưu chuyển, không phải Lệ Phi thì là ai?

Lúc này Diệp Trấn Trấn mới nhớ ra, đúng là kỳ hạn cảm tức của Lệ Phi đã qua.

Lệ Phi tay nâng hồng mai thân nhiên bước lên trước, mọi người đều nghĩ rằng nàng ta sẽ dâng cho Kỳ Vô Cữu, không ngờ sau khi cúi chào, nàng ta lại quỳ trước Diệp Trấn Trấn, “Hoàng hậu nương nương, thần thiếp thấy cành mai này nở rất đặc biệt mới bẻ xuống, vốn muốn đích thân mang đến Khôn Ninh Cung, không ngờ gặp được người ở đây. Vật tầm thường chẳng đáng gì, chỉ làm một chút tâm ý của thần thiếp, mong Hoàng hậu nương nương không ghét bỏ.”

“Vương Hữu Tài, còn không mau đỡ Lệ Phi đứng lên.” Diệp Trấn Trấn nghĩ thầm, lần này Lệ Phi thật sự không kiêu ngạo, trời lạnh như vậy mà nàng ta dám quỳ thẳng trên tuyết, rất có dũng khí.

Vương Hữu Tài vội vã đỡ Lệ Phi dậy, một cung nữ của Khôn Ninh Cung tiến lên nhận lấy hoa mai trong tay nàng ta. Kỳ Vô Cữu nhìn Lệ Phi, hơi nhướn mày, “Sao chỉ có Hoàng hậu có hoa mai, Trẫm lại không có?”

Lệ Phi đón ánh mắt hắn, cười nói, “Nếu Hoàng thượng thích, thần thiếp đi bẻ lần nữa cũng được.”

“không cần, Trẫm nhớ trong cung của nàng cũng có một cây mai.”

Kỳ Vô Cữu đỡ Lệ Phi bước vào mai xá, Diệp Trấn Trấn cố ý đi sau vài bước, nhìn bóng lưng Lệ Phi, nghĩ thầm lần này là cao nhân nào chỉ điểm cho nàng ta, chẳng lẽ thật sự là cung nữ tên Phồn Xuân kia? Kỳ Vô Cữu phật nàng ta chẳng qua vì nàng ta chống đối Hoàng hậu trước mặt mọi người, vô lễ quá mức, hiện tại nàng ta chạy đến cúi đầu thần phục Hoàng hậu, Kỳ Vô Cữu nhìn thấy, phẫn uất tức giận gì cũng tan hết. Huống chi một mỹ nhân như vậy, giữa đất trời lưu ly, người so với hoa còn đẹp hơn, thần tiên nhìn thấy cũng phải động chút phàm tâm.

“Nương nương, người đang nghĩ gì vậy? Trang Phi hỏi.

“Ta đang nghĩ, Lệ Phi này hôm nay thật giống mai hoa tiên tử.”

Trang Phi bĩu môi một cái, “Hóa trang có giống hơn nữa cũng không phải thần tiên thật.”

Diệp Trấn Trấn cúi đầu suy nghĩ, lần này Lệ Phi thật sự muốn phục sủng, Lệ Phi xem ra chẳng khác gì mấy, còn vị biểu muội kia của Kỳ Vô Cữu, qua vài ngày cũng sẽ vào cung, sắp tới trong hậu cung sẽ có chuyện náo nhiệt để xem rồi. một người đàn ông phải ứng phó với nhiều nữ nhân như vậy, xem ra làm hoàng đế cũng không dễ dàng, đây là thử thách vô cùng lớn đối với thể xác và tinh thần của nam nhân.

Nhưng mà những điều này đều không liên quan đến nàng, nàng chỉ hi vọng đám nữ nhân kia biết điều một chút, đừng chạy đến trước hòng súng của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Vô Đức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Liên châu*

đạn bắn liên tiếp

Nếu chỉ nhìn bề ngoài, Hữu Vi Dung thật sự xứng đáng với hai chữ “tuyệt sắc”, dáng người cao gầy, mặt trái xoan, da thịt trơn bóng trắng nõn như trứng và lược lột vỏ, đôi mắt ướt át vô cùng linh động.

Sáng sớm nàng ta đến thỉnh an Diệp Trấn Trấn thì nhận được sự chú ý của tất cả mọi người. Theo lệ, Tài tử chỉ có thể đứng, nhưng suy xét đến việc nàng ta lần đầu được ban ơn mưa móc, Diệp Trấn Trấn vô cùng quan tâm săn sóc ban cho nàng ta ngồi.

Hứa Tài tử là cháu gái của Thái hậu, biểu muội của Hoàng đế nên người thường gây thù hằn xung quanh như Lệ Phi hay kẻ chuyên ra chiêu mèo đùa chó như Hi Tần cũng không dám bạo gan làm gì nàng ta. Vì thế tuy rằng tối qua Hoàng đế nghỉ lại chỗ nàng ta, hôm nay cũng không ai lên tiếng nói lời chua ngoa gì, khắp Khôn Ninh Cung là một khung cảnh hài hòa.

Nhưng nhìn thấy vẻ mặt khách khí của mọi người dành cho mình, trong đầu Hứa Tài tử lại âm thầm phát khổ. Tối qua Kỳ Vô Cữu thật sự ngủ bên cạnh nàng ta, nhưng từ đầu tới cuối không hề chạm vào nàng ta. Thân là nữ nhi, nàng ta lại không thể chủ động câu dẫn hắn.

Diệp Trấn Trấn ban thưởng vài món đồ như thường lệ. Kỳ Vô Cữu đã sớm nói không cho phép nàng thưởng cốc nữa nên phần thưởng hôm nay cũng không có gì mới lạ, Hứa Tài tử chỉ nhìn lướt qua liền sai người nhận lấy, chính mình đứng dậy tạ ơn. Xét đến cùng cũng vì Diệp Trấn Trấn cản trở nên bản thân chỉ có thể được phong làm Lục phẩm Tài tử, Hứa Tài tử đương nhiên không có hảo cảm với Diệp Trấn Trấn, nhưng địa vị hai người cách xa, nàng ta không dám thất lễ.

Xung quanh có người nhìn ra điểm thú vị, Hi Tần nói: “Thần thiếp thấy hình như râu chuối đeo tay mộc hương nương nương ban tặng Hoàng thượng cũng có một chuối?”

Ôn Tiệp dư phụ họa, “Đúng là như thế, hôm kia thần thiếp còn thấy Hoàng thượng đeo nó.”

Bảo bối của Diệp Trăn Trăn quá nhiều, phần lớn nàng đều không nhớ rõ lai lịch. Nhưng nàng rất yên tâm về Tổ Nguyệt và Tổ Phong, hai người bọn họ sẽ không mang đồ Kỳ Vô Cữu tặng nàng cho người khác.

Chuỗi đeo tay này đúng thật không phải do Kỳ Vô Cữu tặng, mà là công phẩm của một tiểu quốc Tây Vực, chỉ có hai chiếc. Kỳ Vô Cữu thấy mùi hương trên chuỗi có thể thanh tâm tĩnh trí, liền giữ lại một chiếc, những thứ khác đều được đưa đến Khôn Ninh Cung để Diệp Trăn Trăn ban thưởng xuống. Cho nên chuỗi đeo tay này mới có tại Khôn Ninh Cung.

Hứa Tài tử nghe vậy, trở về lập tức đeo chuỗi này. Buổi chiều nàng ta một mình đi gặp Thái hậu, vừa lúc Kỳ Vô Cữu cũng ở đây, ba người cùng ngồi chung nói chuyện một lát. Hứa Tài tử để ý nhìn cổ tay Kỳ Vô Cữu, quả nhiên phát hiện tay trái hắn cũng có đeo một chuỗi mộc hương giống chiếc của nàng ta như đúc.

Lúc về hai người một trước một sau ra khỏi Từ Ninh Cung. Hứa Tài tử không để ý thân phận khác biệt, nhanh chân bước tới, kéo tay Kỳ Vô Cữu. Dù sao trước kia nàng ta cũng hay làm như vậy.

“Cười cái gì?” Kỳ Vô Cữu hỏi.

“Biểu ca,” Hứa Tài tử kéo tay Kỳ Vô Cữu lên, bản thân cũng duỗi tay cho hắn nhìn, “Huynh nhìn xem.”

Kỳ Vô Cữu nghe nàng ta gọi hắn là biểu ca chứ không phải Hoàng thượng thì đã có chút không thích ứng, lúc nhìn thấy món đồ giống như đúc trên cổ tay hai người, liền hỏi, “Ngươi có được cái này từ đâu?”

“Hoàng hậu nương nương ban thưởng.”

Hoàng hậu có thứ này cũng không có gì lạ, Kỳ Vô Cữu thu tay lại, không tiếp lời.

Hứa Tài tử như chim nhỏ nép vào người hắn, nở nụ cười duyên dáng động lòng người, “Biểu ca biểu muội, trời sinh một đôi.”

Kỳ Vô Cữu dừng bước, khẽ đẩy nàng ta ra, “Lời này cũng do Hoàng hậu nói?”

Ý tứ cự tuyệt của đối phương quá mức rõ ràng, Hứa Tài tử cúi đầu cô đơn, “Lời này không tốt sao?”

“không tốt, về sau không nên nói như vậy nữa,” Kỳ Vô Cữu dường như không nhận ra sự thất vọng của nàng ta, hắn tháo chuỗi của mình, đặt vào trong tay nàng ta, “Nếu ngươi thích, cái này cũng tặng cho ngươi.” nói xong, không để ý tới phản ứng của Hứa Tài tử, sai bước rời đi.

Hứa Tài tử cúi đầu nhìn chuỗi trong tay, cắn răng, nét giận dữ dần hiện lên trong mắt. Hứa Vi Dung nàng cùng Kỳ Vô Cữu mới là thanh mai trúc mã, mới đích thực là một đôi trời sinh, người đứng bên cạnh hắn vốn nên là nàng ta. Chỉ vì gia gia Diệp Trăn Trăn có quyền thế, biểu ca mới bị nữ nhân này cướp đi.

Việc này làm sao nàng ta cam tâm cho được!

Diệp Trăn Trăn không biết Kỳ Vô Cữu phát điên vì chuyện gì, đột nhiên đem thật nhiều tấu chương chạy đến Khôn Ninh Cung của nàng phê duyệt.

Tuy rằng bên ngoài khí đông lạnh lẽo tràn ngập, nhưng trong Khôn Ninh Cung đốt địa long, buồng lò sưởi đặt hai chậu than, bên trong chất đầy than chỉ bạc hào hạng không khói, cháy rừng rực làm cả căn phòng ấm áp như mùa xuân. Chậu thủy tiên ở cửa cũng nở vào hồi ấm này mà nở hoa, những đóa hoa màu trắng tươi ngon mọng nước tỏa ra hương thơm dịu dịu, khiến người người được liền cảm thấy phần chấn tĩnh thần.

Diệp Trăn Trăn nghĩ thầm, chẳng trách người người đều muốn làm Hoàng hậu, dựa vào địa long có ở Khôn Ninh Cung, nàng cũng không thể bị phế.

Lúc Kỳ Vô Cữu đến, Diệp Trăn Trăn đang chơi Hoa Dung Đạo*. Người kỳ tài trong dân gian gọi là Sư Thiên Trường kia cũng đã cải tiến trò Hoa Dung Đạo này một chút khiến nó càng thêm phức tạp và siêu việt. Kỳ Vô Cữu thấy Diệp Trăn Trăn đang chơi vui, mặt dày sáp đến gần, chỉ hai ba nước đã phá giải thế cục, làm Diệp Trăn Trăn tròn mắt một phen.

**Hoa dung đạo là một trò chơi trí tuệ của Trung Quốc, nó được các nghệ nhân dân gian Trung Quốc sáng tạo căn cứ từ câu chuyện "Tam quốc diễn nghĩa" của Trung Quốc.*

Đồ chơi này như sau: trong một khung hình chữ nhật (tương đương với bàn cờ của đồ chơi) có đặt 10 quân cờ to nhỏ khác nhau, như hình vẽ thể hiện. trên bề mặt quân cờ đều có tên, trong đó Tào Tháo là 1 quân cờ lớn nhất, 5 quân cờ kích cỡ trung bình lần lượt là thuộc hạ của Lưu Bị tức "ngũ hổ tướng" là: Quan Vũ, Trương Phi, Triệu Vân, Mã Siêu và Hoàng Trung, thêm nữa là 4 quân cờ nhỏ là những lính quen.

sự sắp đặt của các quân cờ được thể hiện như trong hình vẽ, Tào Tháo bị vây tầng tầng lớp lớp, nhưng trong bàn cờ vẫn còn khe hở giữa hai ô nhỏ được coi như là lối thoát của Hoa dung đạo, vì vậy Tào Tháo vẫn còn một tia sống sót, ông ta có thể tận dụng cơ hội nhỏ bé này và có cơ hội là sẽ trốn ra.

Phê tấu chương một lát, Kỳ Vô Cữu đưa cho Diệp Trăn Trăn vài bản, “Trẫm thấy ngươi cả ngày không có việc gì làm chỉ chơi bồi lâu lóng, chi bằng giúp

Trầm phê tấu chương đi.”

Diệp Trăn Trăn vừa nhận lấy sổ tấu chương còn chưa xem liền giác ngộ được mục đích bắt lương của Kỳ Vô Cữu. Bị sụp hố nhiều lần, người tự nhiên có vài phần kinh nghiệm. Nội dung mấy bản tấu chương này thoát nhìn bình thường không có gì lạ, bên trên đều đã có ghi dự tính của các thần tử, chỉ chờ Hoàng đế ra quyết định sau cùng. Nhưng đọc kỹ, Diệp Trăn Trăn liền phát hiện ra sát khí một bản trong số đó là của Phương Tú Thanh, đề cập đến việc Đại Đồng đổi Tổng binh. Tổng binh tiền nhiệm vì cần xén quân lương dẫn tới quân lính bất ngờ làm phản, Kỳ Vô Cữu không chút hàm hồ, phái người đến chém đầu hắn tại chỗ; sau đó tịch thu gia sản đem bổ sung quân lương, an ủi lòng quân. Hiện tại ghế Tổng binh đang trống, trong tấu chương Phương Tú Thanh đề bạt Lý Húc lên làm Tổng binh mới.

Vấn đề chính là ở chỗ này, Lý Húc là anh em cột chèo với đại ca của Diệp Trăn Trăn – Diệp Tín Phương, thuộc Diệp đẳng, Phương Tú Thanh hẳn diễn trò ân cần gì chứ?

Lý Húc này, Diệp Trăn Trăn tuy rằng chưa gặp qua nhưng cũng đã nghe nói tới. Nghe nói hắn là một hổ tướng, dũng mãnh vô cùng, nhưng tính tình nóng, thích hợp ra trận giết địch nhưng không thích hợp bày mưu nghĩ kế. Đại Đồng là trọng trấn tại biên quan, thường có giặc cướp quấy nhiễu dân lành, thân làm Tổng binh, trách nhiệm càng nặng càng lớn hơn một chút. Kỳ Vô Cữu không đồng ý chuyện này thì còn may; một khi đã đồng ý, tuy nói là đề bạt nhưng cũng không khác gì nướng Lý Húc trên lửa. Hơn nữa trên quan trường không có hiệp khách độc hành, một mình hắn phạm sai lầm nhưng Diệp thị chắc chắn sẽ bị liên lụy.

Diệp Trăn Trăn nghĩ thầm, tên cáo già họ Phương này thật là một kẻ giỏi tính toán, hẳn giành cho mình một cái mỹ danh “chọn người hiền không kể việc riêng”, ngược lại ra một đề khó cho Diệp đẳng. Đương nhiên, chuyện này cuối cùng vẫn phải xem ý của Kỳ Vô Cữu thế nào, chỉ là... Tên hỗn đản này đem tấu chương cho nàng xem là có ý gì?

Kỳ Vô Cữu có thể có ý gì đây? Hiện giờ hắn đã suy nghĩ rõ ràng rồi, Diệp Trăn Trăn tuy là cháu gái của Diệp Tu Danh nhưng cũng là vợ của Kỳ Vô Cữu hử, nữ nhi gả đi như bát nước đã hử, bất luận nói thế nào thì nữ nhân này cũng là người nhà họ Kỳ hử, một khi đã như vậy hử cũng không muốn làm nàng khó xử nữa. Tuy nhiên chỉ có một điểm, nếu đã gả cho hử thì phải một lòng suy nghĩ vì hử, không thể cứ chú ý đến thể diện và lợi ích của nhà mẹ đẻ.

Vì thế hử đem bản tấu chương này đến thử Diệp Trăn Trăn một lần. Đáp án tiêu chuẩn là Diệp Trăn Trăn đem quyền quyết định trao cho Kỳ Vô Cữu, đồng thời tỏ vẻ mặc người ra quyết định gì thì thế tử ta đây đều ủng hộ người; cho dù không chọn được đáp án tiêu chuẩn, nếu như Diệp Trăn Trăn đồng ý với đề nghị của Phương Tú Thanh, Kỳ Vô Cữu cũng có thể chấp nhận.

Nhưng Diệp Trăn Trăn chọn một đáp án hoàn toàn trái ngược: Nàng nhắc bút son, đánh một dấu chéo cực lớn trên bản tấu chương kia, sau đó liền nói: “Lý Húc hữu dũng vô mưu, khó làm nhiệm vụ này. Ta thấy mắt nhìn người của Phương đại nhân cũng chỉ có thế.”

Đây mới là Diệp Trăn Trăn. Kỳ Vô Cữu nghĩ thầm, thẳng thắn vô tư, không hề giữ lại như thế; làm cho hử thật không thoải mái.

Tuy nói thương gân động cốt trăm ngày*, nhưng thân thể của Diệp Trăn Trăn vốn dĩ rất tốt, lại có thêm thuốc tốt thầy hay, mới hơn hai tháng, chân của nàng đã hoàn toàn khỏi hẳn.

**ý nói bị thương đến gân cốt cần điều dưỡng 100 ngày*

Nàng chọn một phương thức thật đặc biệt để chúc mừng bản thân có thể vui vẻ nhảy nhót trở lại.

Chuyện kể rằng xế chiều hôm nay, Kỳ Vô Cữu đang vui đầu làm việc tại Dưỡng Tâm Điện, bên ngoài có một thái giám ở Khôn Ninh Cung nghiêng ngả lão đảo chạy tới quý thật mạnh xuống, “Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương điện rồi!”

Kỳ Vô Cữu nghe vậy liền quăng bút, chạy thẳng đến Khôn Ninh Cung. Phùng Hữu Đức ôm cái áo choàng màu đen đuổi theo, phủ lên cho hử.

Bên ngoài Khôn Ninh Cung đã có không ít người tụ tập, có chủ tử có nô tài, ai nấy đều ngửa đầu, miệng không tự giác há ra, giống như một hàng chim non đang chờ được cho ăn.

Kỳ Vô Cữu cũng ngửa đầu lên theo, khi nhìn thấy người đứng trên nóc nhà thì lập tức nổi trận lôi đình, “Diệp Trăn Trăn người xuống đây cho ta!”

Diệp Trăn Trăn như là không nghe thấy lời hử nói. Nàng đứng thẳng tắp trên nóc nhà, tay trái chống nạnh, tay phải giơ lên một cây điều súng, ngửa mặt lên trời cười ta, “Ha! Ha! Ha!!!”

Lòng người bên dưới đều run lên. Khôn Ninh Cung cao rộng hùng vĩ khiến thân ảnh Diệp Trăn Trăn càng thêm vô cùng nhỏ bé, lại còn cách mặt đất xa như vậy, cho dù là người có thân trí thanh tịnh cũng phải đề phòng hết sức, huống hồ Hoàng hậu nương nương... .

Tổ Nguyệt gấp đến độ sắp khóc, nàng chỉ mới dời mắt đi, Diệp Trăn Trăn đã biến mất tăm, Khôn Ninh Cung nhiều người như vậy đều không biết người trèo lên đó bằng cách nào.

Vương Hữu Tài dẫn theo vài tên thái giám dựng một cái thang rồi từ từ trèo lên nóc nhà.

Đột nhiên Diệp Trăn Trăn hướng lên trời bóp cò ---

Bùm! Bùm! Bùm!

Tên thái giám khó khăn lắm mới bò đến mái hiên bị ba tiếng súng liên tiếp vang dội này dọa sợ run, cả người cùng thang đều ngã xuống, rơi trúng những người đứng vịn phía dưới, cả đám lăn ra đầy đất.

Trong nhóm người vây xem truyền đến một trận tiếng kêu kinh hãi, mọi người hoảng sợ liên tục lui về phía sau.

Chỉ có Kỷ Vô Cửu chấp tay sau lưng, không hề nhúc nhích như một gốc tùng mạnh mẽ. Hai mắt hămhăm nhìn thẳng vào thân ảnh trên nóc nhà kia, đôi môi khẽ run.

----- vậy mà nàng thật sự thành công.

Chơi đùa đủ rồi, Diệp Trần Trần đem súng vắt vào đai lưng, bắt đầu suy nghĩ làm cách nào đi xuống. Lúc nàng leo lên dùng một sợi dây thừng có móc, bản thân lại biết chút công phu mèo quào, leo tường cũng không phải việc khó.

Nhưng bây giờ đi muốn đi xuống thì có chút phiền phức.

Vương Hữu Tài lại dẫn theo bọn thái giám bắt đầu dựng thang.

Kỷ Vô Cửu lúc này cũng bất chấp uy nghiêm của Hoàng thượng, chạy như bay đến dưới mái hiên, giang hai cánh tay nói với Diệp Trần Trần, “Nhảy xuống!”

Diệp Trần Trần biết võ công Kỷ Vô Cửu giỏi nên nàng rất yên tâm giang hai tay buông mình, chao lượn như chim mà rơi xuống.

Quần chúng vây xem lại kêu lên kinh hãi.

Kỷ Vô Cửu ngửa mặt nhìn Diệp Trần Trần từ trên trời giáng xuống. Dưới bầu trời trong, mỹ nhân như hoa. Giờ phút này thời gian dường như dừng lại, mọi âm thanh cũng ngủ say, hần chỉ nghe được tiếng tim mình đập.

Bùm. Bùm.

Diệp Trần Trần rơi chính xác vào ngực Kỷ Vô Cửu, hần ôm nàng quay tại chỗ một vòng, giảm bớt động lượng trên người nàng, sau đó mới dừng lại.

Kỷ Vô Cửu ôm ngang Diệp Trần Trần trong ngực, không vội vã thả xuống mà là cúi đầu nhìn nàng, hỏi, “Liên tiếp mấy phát?”

“Sáu.” Lối ít mà ý nhiều.

Lần này đổi lại là Kỷ Vô Cửu ngửa mặt lên trời cười to.

“Ha! Ha! Ha!!”

Tiếng cười trong trẻo nhưng bên trong ẩn chứa vài phần khí phách phá tan chín tầng mây. âm thanh không khó nghe nhưng từ miệng Kỷ Vô Cửu phát ra, lúc nào cũng khiến người ta cảm thấy có chút không thể tiếp nhận. Quần chúng vây xem nghe được trong lòng không ngừng sợ hãi, rớt rớt cảm thán, thôi rồi thôi rồi, lại thêm một người điên...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Vô Đức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Cầu hoan

Hàng loạt bản vẽ điều súng cùng súng mẫu đều bị mang đến Công bộ Quân Khí Tự, nhóm thợ làm súng ổng đều là người biết nhìn hàng, tuy rằng không rõ lai lịch của thứ này nhưng sau khi cẩn thận nghiên cứu, phát hiện nó thật sự có tiềm lực rất lớn, có thể nhận thấy người thiết kế ra nó thông minh hiếm thấy, không câu nệ lễ thường mới có thể xuất kỳ chế thắng*, nghĩ ra điều mà người khác chưa nghĩ.

**thắng vì đánh bất ngờ*

Trừ một vài chi tiết, Quân Khí Tự chủ yếu là sửa lại ngoại hình xấu xí của cây súng này, bảo đảm không ảnh hưởng đến tâm trạng chiến đấu của các tướng sĩ.

Kỷ Vô Cửu chưa bao giờ kích động như thế, vì hần biết điều súng có thể bắn liên tiếp có ý nghĩa quan trọng như thế nào. Hỏa khí vẫn luôn là một loại vũ khí có uy lực cực lớn, nhưng do nó phải châm lửa phiền toái, một lần chỉ có thể bắn một phát nên rất hạn chế trên chiến trường thay đổi trong nháy mắt. Cũng vì thế, tuy rằng Thần Cơ Doanh uy danh hiển hách, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi lại không để đơn độc tác chiến, phải phối hợp với các binh chủng khác.

Nhưng hiện tại đã có sủng bản hàng loạt, mọi chuyện không còn như thế nữa.

Kỷ Vô Cữu gần như có thể tưởng tượng được tình cảnh sau này khi kẻ thù bên ngoài đối mặt với Thần Cơ Doanh của Đại Tề thì bị những viên đạn liên tiếp đè đến không ngóc đầu lên được, vừa nghĩ đến hình ảnh này máu huyết hắn liền sôi trào.

Tuy rằng bình thường cái nghề Hoàng đế này làm cho hắn đặt áp lực quá lớn lên mình, nhưng nói cho cùng, hắn cũng là một nam nhi đầy nhiệt huyết.

Vì thế Kỷ Vô Cữu tính sẽ thưởng cho Diệp Trăn Trăn hậu hĩnh, phần thưởng này của hắn chính là “câu gì được nấy”.

Diệp Trăn Trăn yêu cầu không cao, “Người ban cho ta một chức tướng quân đi.”

Kỷ Vô Cữu hoàn toàn đáp ứng, đem cấp hàm võ tướng ra cho nàng chọn. Diệp Trăn Trăn không muốn chọn một chức quan quá gây chú ý, chỉ cần một chức Ngũ phẩm Võ Đức tướng quân. Nhưng tất cả đều là cấp bậc vụn vặt, không có quan ấn, Diệp Trăn Trăn liền có chút mất hứng.

Kỷ Vô Cữu đành phải cấp cho nàng một cái đầu hổ lệnh để đỡ nàng. Người cầm lệnh này đều là đặc sứ của Thiên tử, có thể tự do ra vào quân doanh, không cần xưng tên báo họ, không bị bất cứ sự ngăn cản nào.

Sau này, mỗi lần Kỷ Vô Cữu nhớ tới chuyện hôm nay đều cảm thán biết vậy chẳng làm.

Nháy mắt ngày đông chí đã sắp đến, dân gian gọi ngày này là Á Tuế, là một ngày lễ quan trọng trong năm gần với năm mới. Trong ‘Hán thư’* viết, “Đông chí dương khởi, quân đạo trường”**, do đó mỗi năm vào ngày này, Thiên tử đều dẫn đầu văn võ bá quan tiến hành lễ tế thiên long trọng.

**Hán thư còn gọi là Tiền Hán thư là tài liệu ghi chép lịch sử thời Đông Hán do Ban Cố biên soạn, là tài liệu lịch sử đầu tiên của Trung Quốc.*

***mặt trời đông chí mọc, đường làm vua càng dài*

Kỷ Vô Cữu vì đại điển tế thiên, trai giới* trước 3 ngày. Do đại điển chính thức cử hành trước lúc mặt trời mọc bảy khắc nên chưa đến canh năm hắn đã phải đứng lên, để người hầu hạ mặc lễ phục rườm rà, đi thẳng đến Thiên đàn ở ngoài cung. Lúc này bên ngoài như có lớp nước sơn đen tô đen bầu trời ngày đông lạnh giá, một người muốn chui ra từ trong ổ chăn ấm áp thật sự cần rất nhiều dũng khí.

**Thời xưa khi cúng quý thần, ăn mặc nghiêm chỉnh, bỏ hẳn mọi đam mê như: không uống rượu, không ăn đồ mặn...biểu thị sự thành kính*

Diệp Trăn Trăn một lần nữa cảm thán, làm Hoàng đế thật là một chuyện khổ cực.

Phương thức ăn Tết của nữ nhân thì tương đối đơn giản: ăn uống chơi bời. Diệp Trăn Trăn trước đến Từ Ninh Cung hành lễ với Thái hậu, sau đó dẫn theo hậu cung phi tần đến Trường Xuân Các nghe diễn. Trong bữa tiệc nàng là người hào hứng nhất, phân phát ban thưởng rất nhiều làm đám phi tần rối rít đứng dậy hành lễ, trong đó, Vương Chiêu nghi hành lễ hơi lớn, trực tiếp nằm sấp đất.

Các cung nữ đỡ lấy Vương Chiêu nghi té xỉu trở về cung, Diệp Trăn Trăn sai thái y sang nhìn xem, một lát sao, có tiểu cung nữ đến báo: “Chúc mừng nương nương, chúc mừng nương nương, Vương Chiêu nghi mang long mạch!”

một đám người vốn đang cười nói nhất thời lặng ngắt như tờ.

trên đài cô đào y y nha nha hát, “Hôm nay kết duyên cùng lang quân tài mạo như thế, ngày sau mũ phượng khăn vàng làm trạng nguyên phu nhân, sớm sinh quý tử song hỷ lâm môn...”

Diệp Trăn Trăn cười nói, “Quả thật là việc vui. Người đâu, thưởng!”

Đến giờ Kỷ Vô Cữu vẫn không có con. Trước đây có một tiểu công chúa, chưa đến một tuổi đã chết. Có hai phi tử khác mang long thai, cũng không thể sinh hạ.

Cho nên con nối dõi đối với hắn rất quan trọng.

Đương nhiên, bản thân hắn chưa hẳn nghĩ vậy. Nếu như hắn thật sự vội vã muốn có con, mỗi ngày vất vả cày cấy, không đến mức một mống cũng không có...

Diệp Trăn Trăn lại thưởng thêm cho Vương Chiêu nghi một số thứ, còn tự mình đi an ủi nàng ta. Vương Chiêu nghi tuy thân thể suy yếu nhưng tinh thần cực tốt, trong lời nói bất giác mang theo chút tự mãn.

Trong hậu cung này, sợ là có rất nhiều người không qua được cái lễ vui vẻ rồi, Diệp Trăn Trăn nghĩ thầm.

Chính nàng cũng không có ý kiến gì, đằng nào nàng không có ý định sinh con cho tên khốn Kỷ Vô Cữu kia. Tương lai mặc kệ con trai của cung phi nào kế vị, chỉ cần nàng không chết, nàng vẫn là Thái hậu, chẳng qua cùng mẹ đẻ của Hoàng đế ngang vai ngang vế mà thôi.

Nếu không ổn, nàng còn có thể đoạt con của người khác về nuôi.

Bất quá hiện tại nghĩ những điều này còn quá sớm, cuộc sống sau này ai biết được, Kỳ Vô Cữu xem ra còn chưa chết trong nay mai đâu.

Cho nên sau khi Diệp Trăn Trăn trở lại Khôn Ninh Cung, khẩu vị rất tốt ăn không ít sủi cảo và trôi nước, không có nửa điểm buồn bực. Tổ Nguyệt thấy vậy mới yên lòng, sau lại có chút ưu sầu, hôm nay Hoàng hậu nương nương cũng quá vô tư rồi. . .

Vì ban ngày ăn quá nhiều, buổi tối Diệp Trăn Trăn ngủ hơi trễ, nàng ngồi dưới đèn lật xem một quyển thoại bản đề tiêu thực. đang xem đến đoạn quan trọng, sau lưng đột nhiên có một cái tay duỗi đến, đè bàn tay đang muốn lật sách của nàng xuống. Diệp Trăn Trăn sững sốt, quay đầu nhìn lại, sườn mặt Kỳ Vô Cữu gần trong gang tấc, gương mặt ngày thường trắng nõn lúc này nhuộm một tầng hồng nhạt, dưới ánh nến đỏ giống như một ánh lửa an tĩnh.

“Hoàng thượng?” Diệp Trăn Trăn nhất thời có chút thất thần.

“Ừ.” Kỳ Vô Cữu khom người, một cánh tay khác của hắn cũng duỗi tới, gần như ôm cả Diệp Trăn Trăn và cái ghế dựa vào trong ngực.

“Hoàng thượng, sao ngài lại đến đây?”

“Tiệc tan, ta tới xem một chút.” Kỳ Vô Cữu vừa mở miệng, Diệp Trăn Trăn liền ngửi được mùi rượu, xem ra hôm nay hắn uống không ít. hắn lật vài trang sách rồi bỏ qua, sửa thành hai tay chống bàn, giam Diệp Trăn Trăn giữa hắn và cái bàn.

Diệp Trăn Trăn muốn đẩy tay hắn ra, đẩy nửa ngày, hai cánh tay của hắn không chút suy yếu. Nàng xoay người lại, ngẩng đầu nhìn hắn, phát hiện ánh mắt hắn đã không còn trấn tĩnh như lúc đầu mà có chút mê ly, cười như không cười nhìn nàng chằm chằm.

Quả nhiên đã uống say. Diệp Trăn Trăn muốn mau mau đuối cổ hắn đi, liền hỏi, “Sao ngươi không sang bên Vương Chiêu nghi nhìn xem?”

“Sao Trẫm lại phải đi?”

“Nàng ấy có thai.”

“Ừ.”

“‘Ừ’ là có ý gì?”

Kỳ Vô Cữu không đáp lời, đột nhiên hắn cúi thấp đầu, hôn lên môi Diệp Trăn Trăn. Diệp Trăn Trăn không kịp phản ứng, chỉ cảm thấy trên môi mình một cảm giác mềm mại áp bách, ở chớp mũi tản ra mùi rượu nhàn nhạt.

Nàng bị hôn đến sững sờ.

Kỳ Vô Cữu trầm thấp cười, vòng tay quan ôm lấy nàng từ trên ghế, hướng về phía giường.

Lúc này rốt cuộc Diệp Trăn Trăn hiểu được hắn muốn làm gì, kịch liệt giãy giụa, “Hoàng hoàng hoàng hoàng thượng. . .”

“Ừ, Trẫm ở đây.” Kỳ Vô Cữu đặt nàng lên giường, nghiêng người đè sang nhưng không thật sự khống chế nàng, chỉ dùng cánh tay chống hờ. hắn kề sát nàng, ngửi cái cổ tinh tế của nàng, đôi môi gần như chạm đến làn da trên cổ.

Diệp Trăn Trăn chỉ cảm thấy toàn thân cứng ngắc, “Hoàng thượng, khoan đã!”

Kỳ Vô Cữu chuyển miệng đến bên tai nàng, phun khí nóng, “Làm sao vậy?” âm thanh mờ ám

“Ta. . . Ta hôm nay không thoải mái.”

“Ta sẽ làm cho nàng thoải mái.” hắn nói xong, cúi đầu ngậm lấy vành tai nàng, nhẹ nhàng cọ xát, trong cổ họng phát ra tiếng cười nhẹ rầu rĩ.

Lúc này Diệp Trăn Trăn còn chưa hiểu được lời nói tràn ngập hơi thở lưu manh này, bất quá động tác ngả ngón này của hắn làm cho toàn thân nàng giống như có ngàn vạn con chỉ bò, cực kì khó chịu.

không biết phải làm sao, Diệp Trăn Trăn đành phải nói dối, “Ta ta ta đến quỳ thủy!”

“thật sao, Trẫm muốn đích thân kiểm nghiệm mới được.” nói xong, Kỳ Vô Cữu lại duỗi tay cởi quần áo nàng.

“Hoàng thượng, ta không muốn thị tẩm, ngươi có nhiều nữ nhân như vậy, ngươi tìm người khác đi.” Diệp Trăn Trăn đành phải nói thật lòng mình.

Kỳ Vô Cữu hôn mạnh lên mặt nàng một cái, “Có ai tốt bằng ngươi chứ.”

không thể không nói, nam nhân đều đem tiết tháo mặt trên người, lúc cởi quần áo cũng thuận tiện cởi theo luôn.

Diệp Trăn Trăn sắp khóc rồi, Kỳ Vô Cữu lại hưng trí dạt dào, hắn chỉ chỉ là Diệp Trăn Trăn thẹn thùng, đã thử mấy lần đương nhiên cũng đã biết tư vị trong đó.

Thân thể nữ nhân trước mắt rất đẹp, ừ, so với trong kí ức của hắn, so với trong tưởng tượng của hắn còn đẹp hơn một chút.

Diệp Trần Trần cũng biết mình chạy không thoát chuyện này, nếu là vợ chồng, luôn phải làm Chu công chi lễ*. Nàng tận lực đè nén cảm giác bài xích từ nội tâm, nhắm chặt hai mắt, nghĩ thầm, có sao đi nữa miễn không chết là được.

**làm chuyện vợ chồng*

Cảm nhận có di vật xâm nhập thân thể, trong lòng Diệp Trần Trần đột nhiên có một cảm giác chán ghét không thể ngăn nổi đột nhiên tuôn ra, giống như con đại hồng thủy nháy mắt bao phủ tất cả. Loại cảm giác chán ghét lan khắp chân tay toàn thân, bò đầy lục phủ ngũ tạng, nàng chỉ cảm thấy dạ dày quay cuồng, không kịp nghĩ nhiều, đẩy người bên trên xuống giường, nón điên cuồng vào ống nhỏ.

Kỷ Vô Cữu: "..."

Tình cảm đang lúc chính nồng thì bị cắt ngang như thế, hắn ngay cả ý muốn giết người cũng có.

Đội máu từ phía dưới chảy ngược trở về, hắn cuối cùng khôi phục một chút năng lực suy xét, nhìn thấy hành vi của Diệp Trần Trần, hắn quả thật muốn cùng nàng đồng quy vu tận*.

**cùng chết*

trên người Diệp Trần Trần chỉ khoác một cái áo đơn --- đây còn là do Kỷ Vô Cữu trong tình thế quá mức cấp bách không kịp cởi xuống, lộ ra hai chân thon dài trắng nõn, quỳ trước ông nhỏ nón không ngừng.

Sắc mặt Kỷ Vô Cữu đã khó coi đến cực điểm, trong giọng nói dường như mang theo cả băng vụn, "Người chán ghét Trầm như vậy, chán ghét đến mức muốn ới sao?"

Đáp lại hắn chính là một tiếng nón mưa nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Vô Đức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Trừng phạt

Edit: fujiko

Beta: Bách Tử Liên

Hoàng thượng gần đây có chút nóng nảy.

Mấy ngày nay, vô luận là triều đình hay là hậu cung, chỉ cần là người gặp qua Kỷ Vô Cữu, đều sẽ có ấn tượng như vậy. Mặt hắn dài ra, nét mặt u ám, ấn nhân tức giận, giống như một ngọn núi lửa di động lúc nào cũng có khả năng bùng nổ. Nó tài Càn Thanh Cung giờ đến đi đường cũng phải tay chân rón rén, chỉ sợ lỡ gây ra nửa điểm tiếng vang làm bệ hạ mất hứng thì lập tức có trò vui rồi.

Cho nên mấy ngày nay, bọn cung nữ, thái giám ra vào cung Càn Thanh đều an tĩnh tựa miêu, đi đường như lướt trên mặt đất. rõ ràng là nơi người sống ra ra vào vào mà lại tràn ngập quỷ khí, khiến lòng người thật sự bất an.

Lúc Phụng Tử Thanh từ Càn Thanh Cung đi ra, mới phát hiện mình không mang khăn tay. Hắn nâng tay áo quan phục nhất phẩm thâm thiên hạc lên, nhẹ nhàng xoa xoa mồ hôi rịn trên trán. Càn Thanh Cung là nơi ở của Hoàng thượng, ngoại thần phẩm cấp bình thường không có tư cách tùy ý ra vào, nhưng Phụng Tử Thanh là trọng thần Nội Các, là trụ cột nước nhà, thỉnh thoảng sẽ được Hoàng đế bệ hạ triệu kiến ở chỗ này, ý tứ trọng đãi. Kỳ thật hai gia hỏa tụ tập một chỗ hơn phân nửa là nghiên cứu nên chinh Diệp Tu Danh như thế nào, lần này cũng không ngoại lệ. Nhưng điều khiến Phụng Tử Thanh thấy bất ngờ là Hoàng thượng mấy ngày nay ra tay thực ngoan tuyệt, dùng thủ đoạn lời đình thu thập người Diệp đáng, nên đánh thì đánh, nên đối đi nơi khác thì đối đi, còn thuận tiện đem Binh bộ thu về phạm vi thế lực của mình. Như vậy, trong lục bộ, Diệp Tu Danh hoàn toàn nắm giữ chỉ có ba cái, vốn liếng trong tay hắn cũng ngang bằng Diệp Tu Danh rồi.

Chẳng qua Diệp Tu Danh tại Đô Sát Viện rất có uy vọng, lần này Kỷ Vô Cữu thắng tay chà đạp nên bị nhóm ngôn quan mắng cầu huyết lâm đầu. Nhưng với ngôn quan lại không thể trừng phạt, người đánh hắn càng đau, hắn càng hưởng thụ, quay đầu còn vạch vết thương trên mông mình ra khoe với lão bà: nhìn đi, nhìn đi, đây là Hoàng thượng đánh! Đây là chứng cứ ta vì nước vì dân can gián!

Kỷ Vô Cữu cảm thấy bọn ngôn quan không chỉ hết sức can gián mà còn hết sức bỉ ổi, hết sức đê tiện, hết sức hèn hạ!

Nếu là bình thường thì hắn cũng nhin, dù sao cũng nhin nhiều năm, nỗi khổ của kẻ làm Hoàng đế cũng không chỉ có vậy. Nhưng lần này, tâm tình hắn không tốt. Vốn ôm một bụng lửa giận không có đường nào phát tiết, vừa vắn có người gấp gáp đâm đầu vào họng súng, thật là ... tốt quá.

Ngôn quan không phải là không thể đánh sao? Vậy phụ thân hấn hấn có thể đánh đi? Nhi tử hấn hấn có thể đánh đi? Huynh đệ, thúc thúc, bá bá, thân tộc, bằng hữu hấn... có thể đánh đi?

Có câu nước quá trong ắt không có cá, trên quan trường lẫn lộn, có mấy người hoàn toàn trong sạch, tội danh thật quá dễ tìm. Hơn nữa thời điểm Kỳ Vô Cữu chọn người chỉ chọn những thân thể khỏe mạnh, đánh cũng không ra di chứng, có đánh cũng chỉ đánh hai mươi hèo, đủ để bọn họ về nhà khóc là được.

Vì thế nhóm ngôn quan kiêu căng ngạo mạn rốt cuộc bị hoàng đế lấy phương thức ly kỳ đập tắt.

Diệp Tu Danh bị chiêu vây Ngụy cứu Triệu đẹp để lại phức tạp này làm tức giận không nhẹ, lão tự giam mình trong phòng đi qua đi lại, trong miệng không ngừng mắng “Tiểu hồn đản!”. Diệp Khang Nhạc ở ngoài cửa nghe được mà kinh hồn táng đảm, vội vàng phân phó người canh giữ nghiêm ngặt bốn phía, loại lời này nếu như đến tai Hoàng đế là đủ xét nhà diệt tộc. May mà Diệp Tu Danh còn chưa tức giận đến mức hồ đồ, trong lòng vẫn biết tiểu hồn đản rốt cuộc là ai, cũng không nói tên ra miệng. Nếu có người cố tình đem chuyện này ra bắt lỗi, dù sao nhà bọn họ tôn tử nhiều, tùy tiện đem đứa nào ra đều là tiểu hồn đản.

Công bằng mà nói, Phương Tú Thanh kỳ thật có chút bội phục Kỳ Vô Cữu. hấn tự hỏi nếu như là hấn, đối mặt với nhiều người như vậy, không chắc có thể nghĩ ra được thủ đoạn nào âm hiểm lại uyển chuyển, có thể không chế thương vong hợp lý hơn, vừa trả thù vừa thoát thân. hấn vẫn coi trọng vị Hoàng đế này, bằng không cũng sẽ không sớm đứng ở bên cạnh hấn, ở bên mặt ngoài cùng Diệp Tu Danh đối nghịch. Chẳng qua không biết vì lý do gì, Hoàng thượng bình thường hi nộ không hiện, vài ngày nay lại không thể khống chế tâm tình, nhìn ai đều như khổ chủ đòi nợ. Rốt cuộc là tuổi trẻ, lòng dạ chưa đủ sâu.

Kỳ thật, nói một lời công đạo, “lòng dạ”... là vô tội. trên giường bị nữ nhân dùng phương thức kia khinh bỉ, loại chuyện này sợ cũng chỉ có thái giám mới có thể giữ được thái độ thân nhiên.

Phương Tú Thanh lau xong mồ hôi, nhìn về người tiễn hấn ra cung Phùng Hữu Đức vẫn đứng cạnh bên, cười nói, “Phùng công công mỗi ngày theo sát Hoàng thượng lo liệu, phần vất vả này thật khiến lão phu hổ thẹn.”

Phùng Hữu Đức cười, “Đại nhân nói chuyện quá khách khí rồi, hầu hạ tốt Hoàng thượng là bổn phận của chúng ta, nào dám nói vất vả.”

Phương Tú Thanh cùng hấn khách sáo vài câu, liền hỏi, “Phùng công công, Hoàng thượng gần đây long thể vẫn an khang chứ?”

“Phùng đại nhân quan tâm Hoàng thượng như thế, thật là trung tâm chứng giám”, Phùng Hữu Đức cười nói, “Ngài yên tâm, thái y nói Hoàng thượng thân thể rất tốt, chỉ là tâm tình không tốt, tích tụ trong lòng.”

“không biết Hoàng thượng vì sao trong lòng tích tụ?”

“Nô tài cũng không rõ ràng lắm, chỉ biết là từ khuya ngày đông chí, Hoàng thượng từ Khôn Ninh Cung đưa đã thế.”

Phương Tú Thanh thoáng nghe đã hiểu. Mọi người đều là người thông minh, không cần nói quá mức rõ rệt. hấn nhìn xung quanh một chút, cười hỏi, “không biết tiểu nữ ở trong cung có gây ra tai họa gì không?”

“Phùng đại nhân sao lại nói vậy, Hiền Phi nương nương chính là bảo vật trong lòng Hoàng thượng, trước đó vài ngày chấp chương lục cung, hiền thực đúng mực, rất được lòng người.”

Phương Tú Thanh cũng không hỏi nhiều, cười bái biệt Phùng Hữu Đức.

Đưa mắt nhìn Phương Tú Thanh rời đi, Phùng Hữu Đức quay người, nhìn hướng Càn Thanh Cung thấy một thái giám gọi là Vu Cát, đang trốn tại sau tường gác gác nhìn về hướng này.

Phùng Hữu Đức khiển trách, “Ngươi thế nào không ở trong cung chờ phân phó, ở chỗ này trốn trốn tránh tránh làm cái gì? Nếu để Bệ hạ trông thấy, ngươi không muốn sống nữa hả?”

Vu Cát kẻ sát đến, cười lạnh, “Phùng công công, nô tài hôm nay không phải trực ban... Hoàng thượng mấy ngày nay sắc mặt không tốt, rốt cuộc là làm sao thế?”

Phùng Hữu Đức dí phát trần vào trán Vu Cát, “Ngươi thành thật làm việc cho ta, điều không nên hỏi thì đừng hỏi.”

Vu Cát thấy xung quanh không có người, hạ giọng thần bí nói, “không phải nô tài lắm miệng, công công ngài chẳng lẽ... không nghĩ đến phương diện kia một chút?”

“Ngươi đến cùng muốn nói cái gì?”

“Hoàng thượng mấy ngày nay không làm hạnh phi tử.”

Phùng Hữu Đức trong lòng hồi hộp, chẳng lẽ Hoàng thượng lại hư, vẫn phải bồi bổ? Nhưng tuổi còn trẻ mà phải bồi bổ ở phương diện kia thật sự sẽ không xảy ra vấn đề sao...

“Công công, ngài có điều không biết. Nữ nhân, giống như thức ăn, ăn mãi son hào hải vị cũng nên thay đổi khẩu vị.”

“Đổi khẩu vị gì?”

“Món ăn dân dã”

Phùng Hữu Đức đột nhiên hiểu rõ ý tứ của Vu Cát, vung phất trần đánh mạnh lên đầu hắn ta, “Ta đánh ngươi, tiểu súc sinh, có miệng không biết giữ, những lời này ngươi cũng dám nói lung tung! Ngươi ... trong bụng toàn quỷ ý! Hoàng thượng biết không chém đầu ngươi mới là lạ!”

Vu Cát ôm đầu, “Ai ô ô, nô tài sai lầm rồi! Phùng công công, Phùng sư phụ, Phùng đại gia gia ... nô tài thật sự sai rồi!”

Phùng Hữu Đức một cước đem hắn đá văng ra, “Cút!”.

Vu Cát nghiêng ngã, lao đảo chạy trốn chết, lưu lại Phùng Hữu Đức đứng tại chỗ, vẻ mặt bí hiểm

Kỷ Vô Cữu ngồi trong đình gầy đàn cổ. Thanh âm đinh đinh đang đang thấp phần dễ nghe, nhưng bên trong tựa hồ ẩn chứa ... ừm, sát ý?

Dưới bậc thềm Hứa Tài từ nhanh nhẹn nhảy múa. Nàng ta một thân váy lục sắc, chất liệu mềm mại, vạt áo tung bay, giữa vạt áo ảm đạm ngày đông có vẻ tràn trề sức sống.

Kỷ Vô Cữu dường như không thấy Hứa Tài từ. Hai mắt hắn nhìn khoảng không phía xa, ngón tay gầy huyền cảm tốc độ nhanh hơn, tiếng đàn đột nhiên như mưa rào rơi trắng ngày hạ, lại như thiên quân vạn mã bốn ba chém giết. Hứa Tài từ cước bộ dần dần hỗn loạn, rốt cuộc vô lực, mất thăng bằng, ngã trên mặt đất.

Tiếng đàn ngưng bật.

Kỷ Vô Cữu nhìn Diệp Trấn đứng cách đó không xa, ngón tay không nhận được ấn dây đàn, dây đàn bị áp căng cửa vào da thịt đau như đao cắt.

hắn tâm tình không tốt, đau cũng không có cảm giác, Diệp Trấn Trấn cũng ghen một bụng hỏa. Ở góc độ của nàng, ghé tằm, nôn mửa khi cùng nam tử thân mật đại khái là một loại quái bệnh, Kỷ Vô Cữu chính là nguyên nhân dẫn đến quái bệnh, cũng là người chứng kiến. Bởi vậy, hắn chỉ cần vừa xuất hiện, liền tương đương nhắc nhở nàng: ngươi có bệnh!

Nàng có thể nào không cảm tức.

Hứa Tài từ ở một bên được cung nhân nâng dậy. Nàng nhìn Cữu Vô Cữu, miệng cong lên, dịu dàng nói, “Biểu ca, vừa rồi huynh đàn quá nhanh.”

Kỷ Vô Cữu đứng dậy, đi xuống bậc thang, một tay nâng Hứa Tài từ, “không sao chứ?” Mặc dù nói chuyện với nàng, ánh mắt lại chuyển hướng Diệp Trấn Trấn, thấy nàng sắc mặt không tốt thì dứt khoát ôm lấy bả vai Hứa tài từ, để cho nàng ta nhẹ nhàng tựa vào trong ngực hắn.

Hứa tài từ sắc mặt đỏ bừng, xấu hổ ngẩng đầu liếc mắt đưa tình với Kỷ Vô Cữu.

Diệp Trấn Trấn nhìn nhìn đôi cầu nam nữ, trong đầu tính toán. Nàng không có biện pháp khi dễ Kỷ Vô Cữu, vậy thì đành khi dễ thân biểu muội của hắn.

Hơn nữa, nàng đã sớm muốn răn đe Hứa Tài từ. Người này tuy chỉ là Lục phẩm Tài từ nhưng ý vào mình là người nhà mẹ Thái hậu, cùng Kỷ Vô Cữu là thanh mai trúc mã, cho nên thực không an phận. Nàng ta cùng Thái hậu thông đồng làm không ít chuyện mờ ám, cho rằng bốn cung không nhìn ra được sao, phải biết là bản cung thông minh tuyệt đỉnh!

“Biểu ca chúng ta đi thôi.”, Hứa Tài từ nói.

“Thấy bốn cung cũng không cần quỳ xuống hành lễ sao, biểu muội?” Diệp Trấn Trấn vừa nói vừa đi đến trước mặt bọn họ.

Hứa Tài từ vụng trộm liếc mắt nhìn Kỷ Vô Cữu, người đằng sau buông nàng ra nói, “Hoàng hậu nói đúng, lễ nghi không thể bỏ.”

Hứa Tài từ kỳ thật không tính kiêu ngạo, ương ngạnh, nàng hiện tại cũng không có tiền vốn để thị sùng mà kiêu, nói thật Kỷ Vô Cữu có thể liếc mắt xem nàng đã đủ để nàng kích động. Cho nên lúc này ngoan ngoãn quỳ xuống hành lễ “Thần thiếp tham kiến Hoàng hậu nương nương.”

Diệp Trấn Trấn không cho nàng ta đứng dậy, cúi đầu nhìn nàng ta, cười nói, “Nếu ngươi đã gọi Hoàng thượng là biểu ca, không bằng cũng gọi bốn cung là biểu tẩu có được không?”

Trong nháy mắt sắc mặt Hứa Tài từ có chút xấu hổ, gọi Kỷ Vô Cữu là biểu ca còn mang điểm thân mật cùng mập mờ, nếu gọi Diệp Trấn Trấn là biểu tẩu, chẳng phải nhận định nàng ta và Kỷ Vô Cữu chỉ là quan hệ huynh muội?

“Thần thiếp không dám.”

“không dám sao? Ta thấy ngươi gọi biểu ca hăng hái lắm, có gì mà không dám?”

Hứa Tài từ trầm mặc trong chốc lát, thấy Kỷ Vô Cữu không có ý định giải vây cho mình, đành phải nói, “Thần thiếp biết sai.”

“Biết sai là được. Nếu trong cung người người đều giống người không biết lớn nhỏ, không có trên dưới, chẳng phải sẽ loạn mất sao. Người và Hoàng thượng cảm tình thâm hậu, bổn cung vốn không muốn phạt người, chỉ là hôm nay nếu không phạt, sau này ai nấy đều học theo người...”

“Thần thiếp cam nguyện lĩnh phạt.”

“Nếu như thế, quỳ ngoài cửa Khôn Ninh Cung hai canh giờ đi.”

Ngoài cửa Khôn Ninh Cung là Ngự hoa viên, nơi này là chỗ nhiều người qua lại nhất hoàng cung, Hứa Tài từ quỳ như vậy liền nổi danh, không ai không biết nàng ta.

Mùa đông, mặt đất vừa lạnh vừa cứng, Hứa Tài từ tụy trên người có mặc áo choàng dày, vẫn bị lạnh đến mức phát run lấy bầy. Khuôn mặt nàng ta bị lạnh đến trắng bệch, duy chỉ có một đôi mắt sáng quắc hữu thần, xuyên thấu cửa cung Khôn Ninh, nhìn chăm chăm vào chính điện.

Diệp Trăn Trăn ở một bên nhìn, quay đầu hỏi Kỷ Vô Cửu bên cạnh, “Người không đau lòng?”

“Vi sao Trăn phải đau lòng?”

Quên mất, người là kẻ không có trái tim

Hai người trầm mặc nhìn nhau trong chốc lát, cùng lúc nhớ tới cái gì, mặt tối sầm lại, quay đầu đi không nhìn đối phương nữa.

Hừ!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Vô Đức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Xuất cung

Từ khi bị phạt quỳ trước cửa Khôn Ninh Cung, Hứa Tài từ bị nhiễm phong hàn, điều dưỡng mấy ngày mới khá hơn một chút, người cũng tiêu tụy đi rất nhiều. Lần tiếp theo nàng ta gặp Diệp Trăn Trăn thì thái độ đã cung kính hơn, không có chút biểu hiện oán hận nào.

Điều này làm cho không ít kẻ muốn xem náo nhiệt có chút thất vọng. Cũng phải thôi, tuy Hứa Tài từ có hậu thuẫn lớn nhưng phẩm cấp quá thấp, vô luận như thế nào hiện tại nàng ta cũng không thể đấu với Diệp Trăn Trăn.

Người tức giận nhất là Thái hậu. Trong mắt bà, Diệp Trăn Trăn phạt Hứa Tài từ chính là trực tiếp tát vào mặt Thái hậu bà. Điều đáng giận nhất là Kỷ Vô Cửu vậy mà cũng không đứng ra chống lưng cho Hứa Tài từ, thật không biết rốt cuộc tiểu tử này nghĩ như thế nào. Thái hậu cẩn thận ngấm lại trạng thái tinh thần của Kỷ Vô Cửu trong mấy ngày gần đây, càng nghĩ càng cảm thấy không nắm chắc, bà phát hiện mình càng lúc càng không hiểu nổi đứa con trai này.

Chuyện này cũng có nguyên nhân của nó. Kỷ Vô Cửu từ năm 8 tuổi được sắc phong Thái tử liền được đưa vào Đông cung. Vì là Thái tử duy nhất của quốc gia này hơn nữa không có ứng cử viên khác, từ phụ mẫu bề trên đến quan lại triều thần, thậm chí cả dân chúng bình thường cũng kỳ vọng nơi hắn. Cho nên mỗi ngày của hắn trôi qua đều một như chó, có thể thấy thời gian gặp mặt cha mẹ ngắn như thế nào, tự nhiên cũng trở nên xa cách hơn so với những cặp mẹ con bình thường.

Trong lòng Thái hậu thật không an tâm.

Bà cho rằng Hứa Tài từ và Hiền Phi đều là nhân tài có thể bồi dưỡng, hiện tại điều quan trọng là kéo Diệp Trăn Trăn xuống ngựa. Nhưng cả Hứa Tài từ và Hiền Phi đều không đoàn kết nhất trí cùng nhau đối ngoại như kỳ vọng của bà mà lại rất nhân nhượng khách sáo, cũng tuyệt đối không có ý định quá thân thiết.

Cho nên chiến tuyến thống nhất này vừa mới hình thành đã xuất hiện vết rạn.

Hiền Phi thì khỏi cần nói, không nguyện ý cùng Hứa Tài từ lôi kéo nữa, tránh gặp rủi ro; Hứa Tài từ cũng cảm thấy Hiền Phi tâm nhãn quá nhiều, không muốn cùng người như vậy tới lui nhiều. Trên thực tế, từ khi vào cung tới nay, nàng ta yên lặng quan sát những nữ nhân đứng đầu trong cung này, quan sát hồi lâu, rốt cuộc tìm được một thanh đao tốt.

“Lệ Phi này địa vị cao, được sủng ái, tính tình thì thẳng tuột đầu óc lại ngốc nghếch, đương nhiên là một thanh đao tốt.” Trong Khôn Ninh Cung, Diệp Trăn Trăn mân mê một cái hộp gỗ nhỏ bằng nắm tay, cúi đầu nói.

Cái hộp nhỏ này là hộp cơ quan, hôm kia Diệp Trăn Trăn mới có được, yêu thích không muốn rời. Tổ Nguyệt bên cạnh nghe được nàng nói như vậy, nhún nhún, “Nương nương ý người là... Lệ Phi cùng Hứa Tài từ liên thủ?”

“Tám phần là vậy. Hai người bọn họ đều có thù với ta, một người có địa vị cao người kia thì lòng dạ xấu, tiếp cận nhau vừa lúc là quần anh tụ hội, cấu kết với nhau làm việc xấu.”

“Vậy chúng ta nên làm như thế nào đây nương nương?” Tô Phong có chút nóng nảy.

“Còn có thể làm gì, binh đến tướng chặn, nước đến đất chặn, chỉ cần Hoàng thượng không thiên vị các nàng ta, chỉ có hai nữ nhân bổn cung vẫn không thêm đề vào mắt.” Sợ là sợ khi xảy ra chuyện Kỷ Vô Cữu lại thừa cơ đá vào một cước, hơn nữa hiện tại quan hệ giữa nàng và hần thật không tốt. Diệp Trần Trần nghĩ đến điều này lại cảm thấy sự tình thật không đơn giản.

Vừa nhắc tới Hoàng thượng, lòng này Tô Nguyệt càng nhủ chặt, “Nương nương, Hoàng thượng đã mấy ngày không đặt chân vào Khôn Ninh Cung.” Lúc thường ngày tuy không thể nào ngủ lại cũng cách một hai ngày đến Khôn Ninh Cung dạo một vòng, hiện tại thì tốt rồi...

“không đến càng tốt, bổn cung được vui vẻ thanh tĩnh.”

Tô Phong đột nhiên hạ thấp giọng, “Nương nương, nô tỳ nghe Vu Cát ở Càn Thanh Cung nói, Hoàng thượng hôm nay xuất cung, hơn nữa là đến một chỗ thật không tầm thường, tỏ ra thần thần bí bí. Người nói xem, Hoàng thượng đi chỗ nào đây?”

Diệp Trần Trần dừng tay, ngẩng đầu nhìn Tô Phong, “Hoàng thượng đi nơi nào làm sao Vu Cát có thể biết? Cho dù biết, những lời này cũng không thể tùy tiện nói cho người khác. Ta thấy người tên Vu Cát kia có ý định đến tới, về sau người ít cùng hần lui tới đi.”

Tô Phong gật đầu nhưng trong lòng vẫn hết sức tò mò. Hoàng thượng đến cùng là đi đâu vậy chứ? Cái gọi là “tiêu hồn động” mà Vu Cát nói rốt cuộc là nơi nào?

Nhân sinh vô thường, thế sự khó liệu a... Phùng Hữu Đức đứng ở trước Thúy Phương Lâu, trong lòng cảm khái. Ông cũng sống mấy chục năm rồi, chưa bao giờ nghĩ có ngày mình đến đạo thanh lâu.

Đương nhiên, là đi cùng với Hoàng đế đệ đệ hạ.

Hôm trước ông do dự tới do dự lui, rốt cuộc ôm tâm tình phức tạp đem chủ ý của Vu Cát hàm súc cùng Kỷ Vô Cữu cân nhắc, không ngờ Kỷ Vô Cữu hơi suy nghĩ một chút liền đồng ý.

Đối với Hoàng đế mà nói, lui tới nơi bướm hoa dù sao cũng không phải là chuyện về vang gì, nên Kỷ Vô Cữu ngay cả ám vệ cũng không mang theo, chỉ dẫn theo một mình Phùng Hữu Đức. Nhưng đối với ám vệ mà nói, vô luận như thế nào an nguy của Hoàng thượng mới là quan trọng nhất, thậm chí còn quan trọng hơn cả thánh chỉ. Cho nên bọn họ vẫn lên theo đến đây. Ám vệ giỏi nhất chính là trốn trong đám người mà không bị phát hiện, Kỷ Vô Cữu lại đây bụng tâm sự, đương nhiên cũng không phát hiện ra bọn họ.

Vì thế hiện tại, một vị hoàng đế thêm một thái giám, đứng ở trước Thúy Phương Lâu.

Kinh nghiệm sống của Kỷ Vô Cữu không phong phú, thanh lâu cũng là lần đầu tiên tới. hần thật không đến mức chạy tới loại địa phương này tầm hoan tác nhạc, chỉ là... Có mấy lời không thể nói cùng những nữ nhân trong hậu cung, thế nên muốn đây hỏi một câu.

hần nghiêm mặt bước vào Thúy Phương Lâu, vừa mới đến đại sảnh liền bị một đám nữ nhân vây quanh, vừa kéo cánh tay vừa chụp bả vai, thậm chí có vài người lớn mặt hơn một chút sờ loạn trước ngực hần. Phùng Hữu Đức vội vã kéo những nữ nhân này ra, nhưng kéo được người này lại không kéo được người kia, Kỷ Vô Cữu dường như có lực hút cực lớn, hút chặt những nữ nhân này lên người.

Cũng không phải những thanh lâu nữ tử này quá đói khát, chỉ là về ngoài Kỷ Vô Cữu quá mức chói mắt, hơn nữa toàn thân khí phái vô cùng hấp dẫn người khác, đứng nói là tự hần muốn các nàng, cho dù là bắt các nàng dùng tiền để có được hần, phỏng chừng cũng hết sức vui vẻ.

Mùi son phấn của nhiều nữ nhân hợp lại, nồng đậm đến gay mũi. Kỷ Vô Cữu thoát khỏi khiếp sợ cùng quần bách ban đầu, phản ứng lại, hai ba động tác đem những cô gái kia gộp lại đẩy ra rất xa.

Đám nữ tử lão đảo vài bước liên tiếp, duyên dáng kêu to liên tục.

Tú bà cười lấy lòng đến nghênh tiếp, “Vị công tử này, xem ra những dung chi tục phấn này không thể vừa mắt ngài, không biết ngài muốn cô nương dạng gì đến bồi đây?”

Phùng Hữu Đức nói, “Gọi người tốt nhất nơi này đến.”

“thật đúng là trùng hợp, hôm nay đúng lúc hoa khôi của Thúy Phương Lâu chúng ta Liễu Nguyệt còn muốn tìm người tri kỷ nhập màn, công tử ngài có muốn đến xem hay không?”

Kỷ Vô Cữu tuy không đi dạo qua thanh lâu, nhưng cũng biết hoa khôi quả là người tốt nhất nên gật đầu, để tú bà đích thân dẫn đến một tòa tú lầu ở hậu viện. Trước lầu đã tụ tập không ít người, đều đến đợi hoa khôi nương tử trong truyền thuyết.

thì ra Liễu Nguyệt cô nương vốn là một thanh quan* trong Thúy Phương Lâu, sắc nghệ song tuyệt, hấp dẫn không ít nhân vật nổi tiếng giàu có quý phái tiêu bạc trên người nàng. Chỉ vì tú bà bức nàng tiếp khách, nàng liền giận dữ nói lang quân đầu tiên muốn do chính mình chọn, bất luận đối phương ra

bao nhiêu tiền cũng phải hợp ý nàng mới được. Tú bà nghĩ về sau cô nương này sẽ mang đến bạc trắng cho mình, cũng tùy ý nàng.

**bán nghệ không bán thân*

Vì thế mới có cuộc tụ hội hôm nay.

Kỷ Vô Cữu vừa ngồi xuống, Liễu Nguyệt cô nương kia liền đi ra, thoáng nhìn đã thấy Kỷ Vô Cữu trong đám đông. Nàng ta khách sáo mấy câu, ánh mắt thủy chung nhìn về phía Kỷ Vô Cữu ngồi, người chung quanh hẳn đều bị đôi mắt thu ba của mỹ nữ này nhìn đến toàn thân mềm nhũn, duy chỉ có Kỷ Vô Cữu, từ đầu đến cuối vẫn ngồi yên lặng. Sau đó, hẳn không hiểu vì sao mình lại bị hoa khôi nương tử mời vào khuê phòng.

Khách quan mà nói, Liễu Nguyệt cô nương đích thực rất xinh đẹp nhưng trong cuộc đời Kỷ Vô Cữu không thiếu nhất chính là mỹ nữ. Vừa vào khuê phòng, hẳn liền đưa ra một xấp ngân phiếu, “Ta muốn hỏi người một việc.”

Liễu Nguyệt nhìn chằm chằm ngân phiếu, vẻ mặt âm trầm, “Công tử, nô gia cũng không ham muốn số tiền này của người. Ta còn tưởng rằng người không giống những nam nhân kia, không ngờ...”

“Ta hỏi người, một nữ nhân làm sao mới nguyện ý yêu thương như nhớ một nam nhân?”

Đem những lời này hỏi một nữ tử thanh lâu, khó tránh khỏi phương sẽ lý giải nó thành một loại ám chỉ. Liễu Nguyệt rót một ly rượu cho Kỷ Vô Cữu, thở dài một tiếng, nói, “Thúc không dám giấu, nô gia tuy lưu lạc nơi bướm hoa nhưng thật sự chưa bao giờ cùng nam tử gần gũi da thịt.”

Ý tứ của những lời này rất rõ ràng. Nô gia vẫn là người chưa có kinh nghiệm đó.

Nếu là nam nhân bình thường nghe được lời này khẳng định đã sớm cao hứng rục rịch, nhưng Kỷ Vô Cữu lại thật mất hứng, có chút ghét bỏ nhìn Liễu Nguyệt.

Liễu Nguyệt: “...”

Kỷ Vô Cữu phát hiện suy nghĩ trước đây của mình có chút sai lệch, phải kịp thời sửa chữa.

Lúc này, tú bà dẫn một nha đầu đưa đến vài khay rượu và thức ăn, mặt mũi tươi cười tiếp đón Kỷ Vô Cữu. Bà ta lẫn lộn trong trận phong nguyệt nhiều năm như vậy, tự nhiên có mắt nhìn người, vị thiếu gia này vừa nhìn liền biết lại lịch không nhĩ, không giàu cũng là quý.

Kỷ Vô Cữu gọi tú bà lại, “Người đi tìm cho ta một người có kinh nghiệm phong phú.”

Sắc mặt Liễu Nguyệt lập tức trở nên rất khó coi.

Tên ám vệ nằm trên nóc nhà nghe được lời này, nghĩ thầm, khẩu vị của Hoàng thượng thật nặng nha.

cô nương có kinh nghiệm phong phú rất nhanh được tìm đến, cô nương này tên là Hồng Vân, thoát nhìn lớn hơn Liễu Nguyệt vài tuổi, mặc một thân áo quần màu hồng đào, trên mặt trang điểm rất đậm, đi trên đường uốn éo như rắn. Nàng ta vừa bắt đầu liền muốn quần lên người Kỷ Vô Cữu, lần này Kỷ Vô Cữu phản ứng nhanh, không đợi nàng ta đến gần, tóm lấy bờ vai vừa chuyển của nàng ta, đẩy nàng ta lên ghế, “Ngồi xuống. Trả lời ta một việc, số tiền này là của người.”

Hồng Vân nhìn số ngân phiếu trước mặt, vui đến không khép miệng được, “Ngài nó đi, nô gia nhất định biết gì nói vậy.”

“Làm sao để một nữ nhân yêu thương nhưng nhớ ta?”

Nàng ta sùng sốt, cười khanh khách, “Ai ô, sao công tử lại nói vậy, nữ nhân nào dám không yêu thương nhưng nhớ ngài?”

Chẳng lẽ thân phận bị nàng ta phát hiện? Ánh mắt Kỷ Vô Cữu tối dần.

“Bộ dạng công tử ngài tuần tú như vậy, nô gia thật nghĩ không ra nữ nhân nào thấy ngài lại không động tâm.”

“...” thì ra chỉ là vô mộng ngửa*

**nịnh bợ*

Kỷ Vô Cữu cũng ngồi xuống ghế, buông mắt nói, “Có một nữ nhân, nàng... không nguyện ý cho ta chạm vào.”

“cô nương nhà người ta, e là thẹn thùng đấy?”

“Nàng đã gả làm vợ người.” không tiện nói thẳng là lão bà của mình.

Trong lòng Hồng Vân cực kỳ xem thường, không nhìn ra tiểu ca này vẻ mặt chính khí, thực tế lại là tên hạ lự thông đồng với phụ nữ đã có chồng, trên mặt nàng ta không lộ ra, chỉ cười nhạt nói, “Nếu như thế, tám phần là trong lòng người ta đã có đối tượng...”

“Câm mồm!” Kỷ Vô Cữu đột nhiên đập bàn, nghiêm giọng quát bảo dừng lại. Bát trà trên bàn bị chấn động đến run lên, phát ra tạp âm đinh

đỉnh đang đang.

Hồng Vân bị chuyển biến bất thành linh của hấn làm hoảng sợ giật nảy người. Nàng dùng khăn che miệng, muốn cười nhưng cười không nổi. Lúc này sắc mặt đối phương âm trầm, ánh mắt như đao, làm cho người ta đột nhiên thấy tăng áp lực, sống lưng của nàng ta dường như đang có làn khí lạnh nhẹ nhấc lên. Thậm chí nàng ta cảm thấy, nếu hấn muốn giết mình, bất quá cũng như cái khoát tay.

Đây là thẹn quá hóa giận rồi. Hồng Vân nghĩ thầm

không, không chỉ là thẹn quá hóa giận. Đầu ngón tay Kỳ Vô Cữu khẽ run, ngực phát lạnh, hấn không muốn tin, hấn tận lực bỏ qua, hấn cố ý trốn tránh, lúc này lại đột ngột bị người ta thẳng thừng nói ra, dường như bờ đê đã không vững chắc, đột nhiên xuất hiện một vết nứt, vì thế gần như trong nháy mắt, bờ đê hấn khó sở duy trì hoàn toàn sụp đổ, sóng loạn ngất trời, đánh cho hấn trở tay không kịp.

Thất vọng, phần nộ, hoảng loạn, cùng với... không biết phải làm sao.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Vô Địch* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Giá họa

Lệ Phi tuy đầu óc có chút ngốc nhưng không hề hồ đồ, hơn nữa còn có Phồn Xuân ở bên người lúc nào cũng nhắc nhở, nên nàng ta rất cảnh giác với sự cố gắng tiếp cận của Hứa Tài tử.

Dù sao Hứa Tài tử này là người của Thái hậu.

Hứa Tài tử cũng không giấu diếm ý đồ, “Ta không có ác ý với tỷ tỷ, ta chỉ là... muốn báo thù.”

Lệ Phi nghĩ tới bộ dáng nàng ta bị phạt quỳ trong gió lạnh rét thấu xương ngày đó, trong lòng liền tin vài phần, lại hỏi, “Người có thể giúp người hả giận rất nhiều, vì sao người lại tìm bốn cung?”

“Ta biết đúng lúc tỷ tỷ cũng muốn báo thù.”

Câu nói này của Hứa Tài tử xem ra là nói trúng rồi. Gần đây ngoài mặt Lệ Phi không làm ra chuyện quá đáng gì nhưng mối hận trong lòng đối với Diệp Trần Trần làm sao có thể tiêu tan được, chỉ là suy xét đến việc Kỳ Vô Cữu vừa mới đối tốt với nàng ta hơn một chút; còn Diệp Trần Trần kia lại giáo hoạt hung ác quá mức, nàng ta liền có chút kiêng dè, không dám coi thường vọng động. Bây giờ nghe Hứa Tài tử nói như vậy, ngọn lửa trong lòng lại bùng lên, tâm tư dao động vài phần.

“Người có biện pháp nào chu toàn không?” Lệ Phi hỏi.

“Hiện tại vừa lúc là thời cơ tuyệt diệu, chỉ là... muốn mượn của tỷ tỷ một thứ.”

“Thứ gì?”

Hứa Tài tử nhìn quanh bốn phía rồi tiến đến nói nhỏ bên tai Lệ Phi một câu.

Lệ Phi lập tức biến sắc, hoài nghi nhìn nàng ta, “Làm sao người biết thứ đó ở trong tay ta?”

“Tỷ tỷ chớ trách, ta cũng là ngẫu nhiên biết được thôi.”

“Nếu vậy, người muốn thế nào?”

Hứa Tài tử bèn bàn bạc kết hoạch với Lệ Phi, Lệ Phi nghe xong liền tục gật đầu.

Hôm nay trời âm áp, gió lớn liên tiếp mấy ngày qua cũng ngừng, thật là thời tiết đẹp. Diệp Trần Trần mang theo vài người thả điều ngoài anh Hoa Điện. anh Hoa Điện vốn là nơi để lễ Phật, nhưng không biết vì sao, Thái hậu gần như không đến nơi này, vì thế nó cũng nhanh chóng trở nên hoang phế, chỉ còn lại vài cung nữ thái giám thường xuyên vậy nước quét nhà, lau tượng Phật, thêm hương khói. Diệp Trần Trần nắm lấy điều chơi đùa ở bên ngoài, người trong anh Hoa Điện nghe thấy động tĩnh, cũng rí rít chạy ra ngoài góp vui, đứng ở cửa ngẩng đầu nhìn con điều hình sư tử cực lớn bay lượn trên bầu trời. Con điều sư tử trông rất sống động, oai phong凛凛, làm cho người ta chợt thấy như đó là Văn Thủ Bò Tát ngồi trên tiên thú hiện giữa nhân gian.

Kỳ Vô Cữu đứng ở một nơi bị góc tường che lấp cách đó không xa, cũng nhìn thấy cảnh này.

Diệp Trăn Trăn thu điều sư tử, thả tiếp một con điều điều nhân. Điều nhân này người Tây Dương gọi là thiên thần, tóc vàng mắt xanh, trắng trẻo mập mạp, trên lưng còn có một đôi cánh lông trắng noãn, vô cùng xinh đẹp khả ái. Điều nhân toàn thân trần truồng, nghiêng một chân che khuất bộ phận trọng điểm. Tuy rằng không có mặc quần áo nhưng đây chỉ là một đứa bé nên mọi người cũng không cảm thấy ngượng ngùng, rối rít tò mò mở to hai mắt nhìn.

Chỉ là thân mình điều nhân này bị lệch nên mắt thẳng bằng, loay hoay nửa ngày cũng không bay lên được, Diệp Trăn Trăn sửa lại đến mấy lần, thật vất vả làm cho nó bay lên thì dây lại bị đứt.

Tiểu điều nhân vùng vẫy trên không một lát rồi rơi xuống cổng anh Hoa Điện.

Diệp Trăn Trăn ngẩng đầu nhìn con điều, tính toán độ cao của cái cổng, quyết định không nên tự mình đi lấy. Chân của nàng vất vả lắm mới khỏi hẳn, không thể dễ xảy ra sự cố nữa. Nàng nhìn qua đám nô tài xung quanh vài lần, thoát nhìn đường như... tên này còn ngốc hơn tên kia.

Kỷ Vô Cữu thấy vậy, liền cất bước tính đến giúp đỡ, không ngờ rằng Diệp Trăn Trăn đột nhiên hô to về hướng cách đó không xa: “Lúc thống lĩnh, người lại đây!”

Lục Ly chậm chậm chạy đến, “Vi thần tham kiến Hoàng hậu nương nương.”

“Miễn lễ,” Diệp Trăn Trăn cười phát tay, “Người giúp bốn cung lấy cái điều kia xuống.”

“Vâng.” Vừa dứt lời, Lục Ly thả đuôi nhảy lên, nhanh nhẹn như một con điều hầu, mọi người chỉ cảm thấy hoa mắt, tập trung nhìn kĩ lại, hẳn đã đứng ở trên tường.

Lục Ly cầm điều nhảy xuống, đưa cho Diệp Trăn Trăn, Tô Nguyệt muốn tiếp, Diệp Trăn Trăn lại trước nàng một bước tự tay nhận lấy, cười tươi như hoa, “Đa tạ.”

“Vi thần không dám.”

Diệp Trăn Trăn cầm điều, nhìn kỹ Lục Ly, hỏi, “Vết thương trên cổ người là làm sao vậy?”

“Bẩm nương nương, thần cùng đồng liêu luận bàn võ nghệ, bị một chút thương tích nhẹ.”

Diệp Trăn Trăn cau mày, “Lục Thống lĩnh rèn luyện võ nghệ cũng là vì bảo hộ Hoàng thượng, trung thành đáng khen. Vương Hữu Tài, người về Khôn Ninh Cung lấy chút Ngũ hương hóa vụ cao thưởng cho Lục Thống lĩnh.”

“Vi thần đa tạ nương nương.” Lục Ly lại quỳ xuống, hẳn cúi đầu phục tùng, trên mặt mang nụ cười ôn nhu có phần sùng nịnh. Nụ cười này không ai nhìn thấy, ngoại trừ người nào đó đang rình coi cách đó không xa.

Kỷ Vô Cữu nghiêng răng, ánh mắt hung ác.

Lúc này, một thái giám ở Càn Thanh Cung chạy tới, “Hoàng thượng, Hoàng thượng!”

Phùng Hữu Đức làm một động tác ý bảo hẳn im lặng, hẳn liền che miệng mình chạy lên trước, thở phì phò thấp giọng nói: “Hoàng thượng, không, không tốt rồi.”

“Làm sao vậy?” Phùng Hữu Đức hỏi.

“Vương Chiêu nghi sảy thai!”

Vương Chiêu nghi ở tại Vũ Hoa Các, trong hậu cung này xem như là một vị trí khá lệch. Diệp Trăn Trăn nghe nói Vương Chiêu nghi sinh non, lập tức chạy đến hiện trường. Nhưng nằm ngoài dự kiến của nàng là nơi này đã tụ tập rất nhiều người, dường như chuyên chờ một mình nàng.

Diệp Trăn Trăn có cảm giác không ổn. Bởi vì ngay cả Thái hậu lão nhân gia cũng đến rồi...

Thái hậu không yên tâm, bà lo Kỷ Vô Cữu bao che Diệp Trăn Trăn. Hơn nữa, quan hệ đến con nối dòng của hoàng gia là chuyện lớn, bà chạy đến chủ trì đại cục, cũng coi như hợp tình hợp lý.

Diệp Trăn Trăn vừa mới bước một chân vào Vũ Hoa Các liền nghe được Thái hậu nương nương quát to một tiếng phủ đầu, “Độc phụ này, còn không quỳ xuống!”

“Mẫu hậu đứng là sót ruột, cái chân còn lại của ta còn ở ngoài cửa nhà,” Diệp Trăn Trăn cười nói. Nàng chậm chậm bước đến, làm lễ chào hỏi chur vị có mặt rồi đứng vững không động, “không biết là ai chọc mẫu hậu tức giận như thế?”

“Người còn mặt mũi đến hỏi? Ta hỏi người, vì sao người muốn giết hại Vương Chiêu nghi? Ai gia ngày ngày thấp nhang niệm Phật, chỉ cầu cho Hoàng thượng có nhất nam bán nữ, nhưng nhiều năm như vậy chỉ nở hoa không kết quả. thật vất vả lần này ngóng trông Vương Chiêu nghi mang thai long chủng, người lại đem lòng ghen tỵ, dám tổn hại đến tính mạng nàng ấy!”

Diệp Trần Trần vừa nghe liền biết chuyện gì xảy ra. Vị trí Hoàng hậu của nàng thật náo nhiệt, mỗi ngày đều có người đem oan ức chụp lên đầu nàng. Nàng nhìn quanh một vòng, ánh mắt đảo qua Kỳ Vô Cữu, phát hiện sắc mặt hắn ủ dột, dường như lửa giận rất lớn. Xem ra hắn rất để ý đứa bé này. Nàng nghĩ.

Diệp Trần Trần cười lạnh một tiếng, “Những lời này, bổn cung không dám nhận. Mẫu hậu người mỗi ngày thấp hương cũng không thấy Quan âm Tống Tử chiếu cố Hoàng thượng, chỉ có 2 nguyên nhân đơn giản, hoặc là Bồ Tát không được việc, hoặc là người không thành tâm, nhưng cả hai đều không liên quan đến ta. Người nói bổn cung mưu hại Vương Chiêu nghi nhưng có chứng cứ không?”

“Tại sao không có chứng cứ, ai gia cùng Hoàng thượng đều không đổ oan cho người vô tội, thái y.”

“Có vi thần,” một thái y trẻ tuổi bước lên trước, nói; “Bẩm Hoàng thượng, Thái hậu nương nương, Hoàng hậu nương nương, Vương Chiêu nghi bị thương mất máu, lại bị kinh hải cho nên khôn giữ được đứa nhỏ. Chỗ bị thương trên bả vai do hỏa khí gây ra, bi thép bắn vào xương thịt, cần phẫu thuật.”

Diệp Trần Trần nheo mắt.

“Người nghe chưa,” Thái hậu tức giận tới mức vỗ bàn, “Khắp hậu cung này, chỉ có người sử dụng cái thứ bỏ đi kia, không phải người thì là ai!”

Kỳ thật không chỉ mình Diệp Trần Trần có hỏa súng, một vài thị vệ cao cấp cũng có. Lục Ly có một khẩu, còn có vài tiểu đội trưởng thuộc hạ của hắn cũng có trang bị. Nếu căn cứ theo điều này, ít nhất có tên thị vệ khả nghi, một là tiểu đội trưởng phụ trách an toàn nơi này, hai là Lục Ly – người có thể tùy ý đi lại trong hoàng cung.

Kỳ Vô Cữu mặt trầm như nước nhìn chằm chằm Diệp Trần Trần, đợi nàng đưa ra điểm đáng ngờ này.

Nhưng nàng lại không, nàng chỉ là cắn môi, hỏi, “Có nhân chứng không?”

Nhân chứng tất nhiên cũng có. Đại cung nữ bên cạnh Vương Chiêu nghi bị truyền đến, thuật lại cả quá trình sự việc. Hôm nay giờ Thân hai khắc, Vương Chiêu nghi bái phỏng Hiền Phi trở về, đi đến cổng Vũ Hoa Các, vừa muốn vào cửa, bờ vai của nàng ta đột nhiên nổ tung một mảnh huyết hoa, nàng ta kêu thảm một tiếng, té xỉu tại chỗ. Chuyện về sau mọi người đều đã biết.

“Người có chắc là giờ Thân hai khắc không?” Diệp Trần Trần hỏi.

“Bẩm nương nương, mặc dù không chính xác nhưng cũng không cách bao lâu.”

“thật là trùng hợp, giờ Thân hai khắc bổn cung đang đi thả diều, nào có thánh thai đến Vũ Hoa Các la cà.”

Lệ Phi nói; “Chuyện này đương nhiên Hoàng hậu nương nương không tự tay làm.”

Thái hậu gật đầu, “nói có lý. Người có hỏa súng, có thể sai thái giám đi hạ độc thủ.”

“Nếu như thế,” Diệp Trần Trần quay mặt nhìn cung nữ quỳ trên đất, “Các người có người nào nhìn rõ hung thủ là thái giám nào không?”

“Bẩm nương nương, chúng nô tỳ giết nãy mình, lấy tại tinh thần thì cũng chỉ vội vã chiếu cố nương nương, trong chốc lát không hề nhìn đến.”

Xem ra, Diệp Trần Trần rất khó thoát khỏi hiểm nghi.

Nhưng thật ra không phải như vậy. Mọi người ở đây, ngoại trừ nàng và Kỳ Vô Cữu ra, đều không biết một chuyện khác. Tuy rằng nàng có hỏa súng nhưng lại không có hỏa dược và bi thép. Từ sau lần nàng lên lút nghiên cứu thành công hỏa súng bắn hàng loạt, Kỳ Vô Cữu tuy cao hứng nhưng vẫn ra lệnh bắt nàng không được chơi loại vũ khí nguy hiểm này nữa. Nếu như thật sự muốn chơi, có thể chơi đùa hỏa súng nhưng hỏa dược và bi thép là trăm triệu lần đừng nghĩ. Hắn thế nhưng còn chuyện này mà tìm vài người chuyên môn theo dõi, không cho phép nàng ngấm ngầm tìm kiếm những thứ kia.

Cho nên thật ra nàng cũng không có điều kiện gây án. Nhưng chứng cứ này quá đặc biệt, chỉ có thể do Kỳ Vô Cữu cung cấp. Nếu như Kỳ Vô Cữu không muốn nói thì hết thủy đầu là phí công.

Căn cứ vào biểu hiện của Kỳ Vô Cữu từ lúc nàng bước vào cửa đến bây giờ, rất có khả năng hắn thật sự muốn giả ngu. Diệp Trần Trần ôm một tia hy vọng hỏi hắn, “Hoàng thượng, người có lời gì muốn nói không?”

“Câu nói này Trẫm cũng muốn hỏi người, người không có lời khác muốn nói sao?”

Xem ra hắn thật sự tính bàng quan rồi. Diệp Trần Trần hừ lạnh nói; “Ta tạm thời không có gì để nói.”

“Vậy là người nhận tội?” Thái hậu có chút vồn vã.

“Chuyện không làm, bổn cung vĩnh viễn sẽ không nhận. Chỉ là hung thủ đã có chuẩn bị trước, muốn vu oan hãm hại bổn cung, bổn cung nhất thời không nhìn ra sơ hở, mong Thái hậu nương nương cho ta chút thời gian, ta nhất định phải tra ra manh mối.”

“Vậy ta cho người 3 ngày, 3 ngày sau, ai gia nhất định vì hoàng nhi đã mất của Hoàng thượng đòi một lời giải thích.”

“5 ngày.”

“5 ngày thì 5 ngày.”

Diệp Trần Trần nặng trĩu tâm sự quay lại Khôn Ninh Cung, trên đường đều nghĩ đến việc đã xảy ra, nghĩ xem ai có khả năng là hung thủ nhất. Kỳ Vô Cữu cùng nàng tiện đường, hai người liền đi cùng nhau lại thủy chung không nói với nhau lời nào. Diệp Trần Trần đứng trước Khôn Ninh Cung muốn cùng hấn cáo biệt, không nghĩ đến hấn lại theo nàng cùng vào Khôn Ninh Cung còn cho lui đám người hầu hạ.

“Chúc mừng Hoàng thượng, nhìn ta một mình chiến đấu anh dũng người rất thỏa mãn có phải không?” Diệp Trần Trần châm chọc khiêu khích.

Kỳ Vô Cữu lại hỏi một đấng, trả lời một nẻo, hấn nhìn thẳng vào mắt nàng, hỏi, “Người thích biểu ca của người, đúng hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Vô Đức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Lập uy

Edit: fujiko

Beta: Bách Tử Liên

Diệp Trần Trần lập tức sững sờ.

Kỳ Vô Cữu đem lời vừa nãy nhắc lại lần nữa, lần này là ngữ khí khẳng định, “Người thích biểu ca của người, Hoàng hậu của ta”. Những chữ cuối cùng hấn cơ hồ nghiêng răng nghiêng lợi.

Mắt phượng của Diệp Trần Trần tròn lên, tức giận nói, “Người đang nói diên khùng gì vậy”.

“Hai người các người cùng nhau lớn lên, cùng nhau đọc sách luyện võ, võ công của người là hấn dạy; ngay cả trên áo của hấn thêu cái gì người đều biết, có thể thấy được các người cực kỳ thân cận; bất luận kẻ nào người cũng không tin nhưng lại tin tưởng hấn, khi gặp hồ tính mạng nguy nan cũng chưa từng khóc, lại dễ dàng khóc trước mặt hấn; người lo lắng cho hấn, nhìn thấy hấn bị thương, liền ban thưởng thuốc trị thương quý giá; người che chở cho hấn, dù chính mình bị hãm oan, cũng không nguyên ý chỉ ra hấn là kẻ đáng hiềm nghi. Có phải thế không?” Kỳ Vô Cữu từng bước ép sát, bức nàng đến góc phòng, dáng người cao lớn của hấn bao trùm, giống như Thái Sơn áp đỉnh*, mây đen che trời. Thanh âm kìm nén tức giận, bởi vậy có vẻ phá lệ trầm thấp, trong không gian yên tĩnh, như dùi trống bằng hoàng liên, đập vào trái tim Diệp Trần Trần. Bởi khoảng cách quá gần, trán của họ cơ hồ chạm vào nhau, hấn nhìn vào trong mắt nàng, ánh mắt tối tăm mà lạnh lẽo, hơi thở khi nói chuyện quanh quẩn trên mặt Diệp Trần Trần, rõ ràng là nóng, lại gọi cho nàng nhớ tới lưỡi rắn độc.

**áp lực lớn*

Thân thể Diệp Trần Trần khẽ run, không biết là do tức giận hay do sợ hãi.

hấn tiếp tục nói, “Cha người thậm chí muốn đem người gả cho hấn. Chỉ tiếc, người cuối cùng vẫn là gả cho Trẫm, có phải cảm thấy rất khổ sở hay không?”. nói xong, hấn lại còn cong khoe miệng hé ra một nụ cười, nhưng nụ cười này lạnh như băng, trong mắt là một mảnh hung ác.

Diệp Trần Trần có lấy dũng khí đối mặt hấn, giọng nói trầm xuống, “Người đúng là nói hươu nói vượn!”.

“Cái gọi là biểu ca biểu muội trời sinh một đôi mới là nói hươu nói vượn. Những gì Trẫm nói, chẳng qua là sự thật”, hấn nâng cằm nàng, tay nhẹ nhàng mon tron làn da trắng nõn mịn màng, “Hoặc là, người nguyên ý chứng minh cho Trẫm xem, vừa rồi là Trẫm nói hươu nói vượn, người và hấn không có tư tình, trong lòng người chất chứa đều là Trẫm, phu quân của người?” Lời vừa dứt, hấn đã kéo tay nàng khoác lên lưng hấn, tay còn lại nâng khuôn mặt nàng lên, đầu ép thấp xuống, làm bộ muốn hôn.

Diệp Trần Trần cực lực chịu đựng, hai mắt nhắm chặt, đôi lông mày nhíu lại.

Thế nhưng Kỳ Vô Cữu không tiếp tục. hấn cười lạnh một tiếng, buông nàng ra, lui lại phía sau vài bước nhìn nàng, ánh mắt thâm trầm lạnh lẽo giống như hồ nước vào đông.

Diệp Trần Trần nắm chặt tay lại, mắt rũ xuống, không nói một lời.

“Diệp Trần Trần, người sống là người của Trẫm, chết cũng là ma của Trẫm.

Mặc kệ như thế nào, mặc kệ người trong lòng người là ai, sự thật này vĩnh viễn không thể thay đổi. Người càng thích hấn thì sẽ càng thống khổ. Bởi vì người vĩnh viễn không chiếm được hấn, mà hấn cũng không thể có được người.

Trẫm không chiêm được, người khác cũng đừng mơ tưởng có được.”

Diệp Trần Trần tự giam mình trong phòng cả một ngày, không màng cơm nước. Tổ Nguyệt nghĩ nàng vì vụ án của Vương Chiêu nghi mà đau đầu, khuyên nhủ vài câu, thấy nàng thần sắc mệt mỏi không trả lời, suy sút rất nhiều so với trước, đành phải rời khỏi, đến tìm Tổ Phong và Vương Hữu Tài bàn bạc đối sách.

Thương lượng nửa ngày cũng không tìm ra giải pháp, bởi vì nhân chứng mấu chốt nhất là Hoàng thượng, mà bọn họ không ai có lá gan cùng bản lĩnh mời được Hoàng thượng. Tổ Nguyệt lên lút hỏi Phùng Hữu Đức, Hoàng thượng rốt cuộc có ý gì, Phùng Hữu Đức ngậm miệng không đáp... Bởi vì hắn cũng không biết Hoàng thượng rốt cuộc có ý gì.

Kỳ thật, Kỳ Vô Cữu cũng không định thấy chết mà không cứu. Hắn chỉ nghĩ gạt nàng vài ngày, đến khi nàng cùng đường thì sẽ ra tay giúp đỡ.

Chỉ đến giây phút cuối cùng, nàng mới thật sự hiểu được, đến cùng ai mới chân chính là người nàng có thể dựa vào.

Diệp Trần Trần duy trì trạng thái chán chường liên tục một ngày, sau cũng dần dần trở lại tinh thần. Trước mắt việc quan trọng nhất là rũ bỏ nỗi oan trên đầu này, nếu không, thật sự mang trên lưng tội danh mưu hại cung phi, hãm hại long mạch, nàng cũng cách con đường phế hậu không xa.

Vương Chiêu nghi đã tỉnh, chỉ là thân thể vô cùng suy yếu, căn bản là không thể rời giường. Diệp Trần đi thăm nàng một chút, hỏi mấy câu, Vương Chiêu nghi khóc sụt sùi, kéo tay áo Diệp Trần Trần: “Cầu Hoàng hậu nương nương nhất định phải vì thân thiếp làm chủ, tìm ra hung phạm”

Diệp Trần Trần hơi bất ngờ, “Người như thế nào chắc chắn chuyện này không phải do bốn cung gây nên?”

“Nương nương tâm địa tốt, nhất định sẽ không làm chuyện thương thiên hại lý* bậc này.”

**tội ác tày trời*

“nói thật đi.”

“Nếu nương nương muốn hãm hại thân thiếp, nhất định sẽ làm thật kín đáo, tận lực tránh để lại dấu vết, làm sao có thể minh mục trương đảm* sử dụng hòa khí?”

**trắng trợn, không kiêng nể*

Diệp Trần Trần gật đầu. Lỗ hồng rõ ràng như vậy, kể cả Vương Chiêu nghi là người trong cuộc cũng hiểu, như vậy người ngoài lại làm sao mà không hiểu, chỉ sợ cho dù hiểu, cũng phải giả như không hiểu.

Các nàng đều là muốn đưa ta vào chỗ chết.

Chỉ là bốn cung lại cứ muốn sống cho thật tốt, sống thật lâu hơn so với tất cả các người. Diệp Trần Trần cười lạnh.

Nàng cho gọi cung nữ thân cận của Vương Chiêu nghi ra ngoài cửa, để cho nàng cùng một cung nữ khác tái hiện lại toàn bộ quá trình Vương Chiêu nghi bị bắn trúng. Sau đó, nàng trầm tư một hồi, “Vương Chiêu nghi lúc ấy đứng đối diện với cửa, chỗ bị thương ở trên vai cách sau lưng một chút, bị thép bị bắn nghiêng xuyên qua, cũng tức là, hung thủ hạ thủ sau lưng từ trên cao.” Nàng đứng ở cửa, nhìn về phía đối diện, nơi đó có một tường chắn cao.

Nằm sấp ở trên tường ngắm bắn, góc độ rất ăn khớp.

Phía bên ngoài tường là một hành lang hẻo lánh, Diệp Trần Trần dẫn vài người đi vòng qua, men theo lối nhỏ, tới đối diện Vũ Hoa Các thì dừng lại, vây quanh tường kiểm tra, ngoại trừ các dấu chân trên hành lang, thấy có những dấu chân ở một góc đối diện tường bao.

Hơn nữa, trên tường đỏ cũng có vài dấu chân tương tự những dấu chân này.

Diệp Trần Trần sai Vương Hữu Tài chuyển một cái thang đến, đích thân nàng leo lên, trèo lên tường cẩn thận tra xét. Ở 2 mảnh ngói sát lề xuất hiện vết xước, Diệp Trần Trần vươn tay chà xát một chút, trên tay liền dính bụi. Điều này chứng minh vết xước này xuất hiện không lâu, hơn nữa chắc chắn do một vật cứng nhỏ gây ra.

Nàng ngay lập tức nghĩ tới phi trào*.

**móc sắt*

nói cách khác, hung thủ sử dụng phi trào móc vào mái ngói, nhờ nó trèo lên tường, chờ thời cơ xuống tay với Vương Chiêu nghi.

Hành lang này rất hẻo lánh, một đầu là ngõ cụt, cho nên cũng không có mấy người đi qua, một đầu khác tuy thông với các nơi của hậu cung, nhưng cửa này bình thường luôn có người canh gác. Người trực ban chỉ cần nhìn hướng lối đi, tám phần là sẽ phát hiện hung thủ.

Diệp Trần Trần sai người cho truyền thái giám trực ban thời điểm vụ án xảy ra, hỏi hắn lúc ấy có người nào khả nghi xuất hiện ở hành lang này hay không. Thái giám kia phủ định hoàn toàn, Diệp Trần Trần cũng không hỏi nữa, mà cho hắn trở về.

“Nương nương, nếu kẻ này nói dối thì làm thế nào?” Tô Phong thắc mắc.

Diệp Trần Trần cười, “không phải nếu, là chắc chắn. hấn chính là tông phạm.” rõ ràng có người đi qua, hấn lại nói không có. Dù cho kẻ kia có từ nơi khác vượt tường đến đây, cũng rất khó để không bị hấn phát hiện. Hơn nữa, trên tường vẫn lưu lại dấu chân, chứng tỏ thân thủ của hung thủ cũng không tốt.

Cho nên, nếu người trực ban cái gì cũng không biết, cái gì cũng không thấy, quả thực là không có khả năng.

“Nương nương, chúng ta bây giờ phải làm sao?” Vương Hữu Tài cũng nhanh chóng suy nghĩ cẩn thận.

“Mấy người các ngươi vụng trộm hỏi thăm một chút, kẻ này thường ngày cùng người nào kết giao, gần nhất cùng ai thân cận, nghe ngóng càng cẩn thận càng tốt. Nhất là loại người hiểu biết về nghề mộc hay cùng quân khí có liên quan, đàm mê hóa được.”

“Nương nương, ý của người là ...”

“không sai, khẩu chim súng bốn cung đánh rơi, Phùng Hữu Đức hấn vẫn chưa tìm được, sợ là đã rơi vào tay người khác.” Bởi vì tiếc mệnh, Diệp Trần Trần khi thử súng sử dụng bi thép nhỏ hơn so với bi thép thông thường. Viên bi thép lấy ra từ thân thể Vương Chiêu nghi chính là do nàng vì thử nghiệm điều súng mà chế tạo riêng. Ngày ấy, khẩu điều súng tuy bị phát nổ, nhưng bên trong vẫn còn lưu lại một ít hỏa dược và bi thép, hung thủ nhất định là sử dụng những thứ này để đẩy hiêm nghi về phía nàng. Lúc đó, điều súng của nàng bị nổ không nghiêm trọng lắm, sửa chữa lại hấn có thể sử dụng.

Tóm lại, có người đã nhặt điều súng, sửa chữa một phen sau đó lưu lại, lần này sử dụng để hành hung, vừa có thể trừ bỏ thai nhi trong bụng Vương Chiêu nghi, lại có thể giá họa cho Diệp Trần Trần.

Vương Hữu Tài cảm thấy thật hiềm độc, toàn bộ việc này cùng chuyện hấn đã từng làm là tương tự, đều thất đức như nhau. không phải bàn cãi, Hoàng hậu nương nương thật uy vũ.

Cho nên lần này, Vương Hữu Tài so với Tô Phong, Tô Nguyệt còn muốn tận tâm tận lực hơn.

Tuy nói Diệp Trần Trần so với các chủ tử khác nhân duyên không tính quá tốt, nhưng mấy người dưới tay nàng lại có nhân duyên tương đối khá trong đám cung nữ thái giám. không vì điều gì khác, chỉ vì Hoàng hậu nương nương có tiền. Diệp Trần Trần chuyên môn phát cho ba người bọn hấn một số tiền ra ngoài thu mua lòng người. Đừng nói những lời như “Tiền là không đáng tin cậy”, từ trước đến nay, tiền là thứ duy nhất đáng tin. Ba người Tô Phong, Tô Nguyệt, Vương Hữu Tài, theo hầu chủ tử tôn quý, lại ra tay hào phóng, từ trước đến nay cũng không tác oai tác quái, người như vậy nếu không được yêu thích, thì dạng người nào mới có thể được yêu thích?

Bởi vậy, bọn họ tìm hiểu một phen, Diệp Trần Trần rất nhanh có thu hoạch.

Trong cung của Lệ Phi có một thái giám tên là Trần Khắc, thích hòa khí, hấn còn bỏ công từ bên ngoài tìm mua một bản “Thần khí phổ”, bên trong có mô tả về đủ loại hỏa khí. Quan trọng nhất, người này cùng thái giám trực ban kia có quan hệ không tệ.

Quả nhiên là Lệ Phi!

Nữ nhân này mới qua vài ngày an nhàn, liền lại muốn gây rối.

Vì sợ đánh rần động cò nên Diệp Trần Trần không sai người trực tiếp đi Lộ Hoa Cung đòi Trần Khắc, mà dẫn vài người mai phục tại con đường hấn phải đi qua, đem người đánh ngất, trùm bao tải, mang trở về Khôn Ninh Cung.

Trần Khắc vốn trong lòng có quỷ, vừa bị lôi từ trong bao tải ra thì đã sợ tới mức nói năng đều không còn lưu loát.

Diệp Trần Trần cũng không muốn cùng hấn nhiều lời, “Khai, giữ lại cái mạng của ngươi, không khai, chỉ có con đường chết.”

“Nô ... nô tài không ... không ... không biết nương nương đang nói cái gì.” Trần Khắc không dám khai ra, thú nhận khẳng định không sống được – loại chuyện mạng súng ám sát cung phi này, hấn dù chết một vạn lần cũng không đủ đền tội.

“Xem ra ngươi không tin lời bốn cung? Lời này bốn cung chỉ nói một lần: nếu ngươi khai ra, bốn cung có thể thả cho ngươi ra khỏi cung, giúp ngươi cao chạy xa bay, mai danh ẩn tích. Lệ Phi ở trong cung quả thật có chút thế lực, nhưng tay của nàng lại không thể duỗi ra tới bên ngoài. Nàng không thể nhưng ta có thể.”

Trần Khắc cúi đầu không nói một lời.

“Ngươi cho rằng không nhận tội thì có thể tiếp tục sống sao? Dù cho bốn cung không giết ngươi, nhưng chỉ cần bốn cung có một tia hoài nghi, Lệ Phi sợ cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi đi?”

Biểu tình của Trần Khắc có chút thống khổ. hấn ở trong cung lẫn lộn, cũng không cầu có thể trở nên nổi bật, chỉ mong có thể thật tốt mà sống, như thế nào lại khó như vậy. Lúc trước, Lệ Phi lấy tính mạng uy hiếp hấn, bắt hấn phải làm mảnh khốe kia, nay lại bị Hoàng hậu nương nương đe dọa. Những người nô tài như bọn họ chính là mệnh khổ.

Gặp Trần Khắc có chút do dự, Diệp Trần Trần sai Vương Hữu Tài mang tới một chậu than, trong chậu than đổ đầy những viên than nung nóng đỏ bùng.

Vương Hữu Tài đem chậu than để tới trước mặt Trần Khắc, Diệp Trần Trần cười nói, “Bồn cung đã ăn qua chân giò nướng, sớm đã muốn ném thử tư vị của tay người nướng, chỉ bằng người chịu chút ủy khuất đi.”

Nàng vừa dứt lời, Vương Hữu Tài đã bắt được tay của Trần Khắc thẳng hướng chậu than, Trần Khắc hoảng sợ kêu to, giấy dựa kịch liệt, lại bị hai gã thái giám khí lực to lớn phía sau đè chặt lại không thể động đậy.

Uy hiếp hù vô sao sánh được với khổ hình ngay trước mắt, Trần Khắc mắt thấy tay sắp sửa đụng đến chậu than, hắn đã cảm nhận được nhiệt độ cực nóng nơi bàn tay, vì thế khóc hô, “Nô tài nói, nô tài nói, nô tài cái gì cũng nói!”

không thể không nói, trên thế giới này những kẻ xương cứng dù sao cũng chỉ là số ít.

Khẩu điều súng kia đúng là do Trần Khắc nhặt được. Người này yêu thích hỏa khí đến mê dại, đáng tiếc Đại Tề quản chế hỏa khí thập phần chặt chẽ, chính hắn cũng không thể có được, ngẫu nhiên nhặt được, tuy trong lòng biết là của Hoàng hậu nương nương, nhưng vì thật sự yêu thích nên hắn không muốn buông tha, nghĩ muốn nghiên cứu hai ngày rồi sẽ đem trả lại. không ngờ tới hành động này không cẩn thận bị Lệ Phi phát hiện, Lệ Phi thấy thứ này nếu đã bị Hoàng hậu đánh rơi, liền không muốn đem trả, không chừng về sau còn có tác dụng, cho nên cường chế Trần Khắc giữ lại. Trần Khắc càng mừng rỡ, chính mình nghiên cứu sửa chữa khẩu súng.

Sau này Vương Chiêu nghi mang thai, Lệ Phi hết sức ghen tị, sẵn lòng ghi hận Diệp Trần Trần, liền dùng kế một hòn đá ném hai con nọ, đã thương Vương Chiêu nghi, giả họa cho Hoàng hậu.

Diệp Trần Trần nghe hắn nói xong, hỏi, “Khẩu điều súng kia đâu? nói như vậy là người đã hủy chứng cứ rồi?”

Trần Khắc đáp, “Lệ Phi nương nương quả thật lệnh cho nô tài sau khi làm xong việc đem khẩu điều súng ném vào Thái Dịch Trì, nhưng nô tài trong lòng không nỡ, nên đã vụng trộm giữ nó lại, giấu tại chỗ ở.”

Diệp Trần Trần trầm nghĩ, người này là gan cũng đủ lớn. Nhưng mà, như vậy có vẻ thập phần thuận tiện.

Ngày kế, Diệp Trần Trần mời tất cả mọi người đến tới Khôn Ninh Cung, trước mắt đông đủ xét hỏi Lệ Phi.

Lệ Phi ngày hôm qua sau khi phát hiện Trần Khắc mất tích, đã phát giác không ổn. Bất quá ngẫm lại, dù sao chứng cứ đều đã bị tiêu hủy, chỉ cần nàng ta một mực chắc chắn mình bị oan uổng, bị hãm hại, dù là Hoàng hậu cũng không thể làm gì nàng ta. Vì thế nàng ta vững dạ, mặt không đổi sắc.

Nhưng điều khiến nàng ta không tưởng tượng được là Diệp Trần Trần thế nhưng sai người đem tới chứng cứ phạm tội, Trần Khắc lập tức xác nhận, thứ này chính do hắn nhặt được, dùng để ám sát Vương Chiêu nghi, Lệ Phi trước lệnh cho hắn lưu lại sau đem tiêu hủy.

Hơn nữa, khẩu súng này là tìm được tại Lộ Hoa Cung.

Lệ Phi sắc mặt đại biến, tuy vẫn phủ nhận như cũ nhưng cũng không có người tin tưởng nàng ta nữa.

Chứng cứ như thế vô cùng xác thực, các dịch nhân của Diệp Trần Trần muốn giúp nàng ta nói vài câu đều không thể, chỉ có thể trơ mắt nhìn Hoàng hậu xử phạt nàng ta. Kỷ Vô Cửu trong toàn bộ quá trình đều giả làm người câm, cuối cùng chỉ nói một câu, “Lệ Phi bị giáng xuống làm Tô Tiếp dư, những việc khác hết thảy đều do Hoàng hậu định đoạt.”

Diệp Trần Trần sai người đem Tô tiếp dư kéo ra ngoài cửa Khôn Ninh Cung, phạt đánh 40 đại bản. Người hành hình đều là được nàng nói chuyện qua, cam đoan thẳng tay, chỉ cần lưu lại cho Tô tiếp dư một hơi thở là được.

40 đại bản đánh xuống, Tô Tiếp dư mặt đã như giấy vàng, hô hấp yếu ớt. Trước mặt nhiều chủ tử, nô tài bị đánh 40 đại bản như vậy, mặt mặt so với đau đớn trên thân thể còn lớn hơn.

Diệp Trần Trần đứng trên bậc thang, mày dài khẽ nhíu, mắt phượng híp lại, nhìn xung quanh một vòng. Người người bị ánh mắt nàng quét đến đều tâm can nháy loạn, sau lưng bốc lên khí lạnh.

“Tô Tiếp dư mưu hại cung phi và hoàng tử, vốn tội không thể tha. Chỉ vì Thái hậu và Hoàng thượng đều là những người hướng thiện, hôm nay bồn cung chi đánh nàng 40 đại bản, tiểu trư đại giới*. Sau này nếu như có kẻ nào dám làm hành động ám muội, bồn cung tuyệt không tha thứ.”

*lấy việc nhỏ ra răn đe, làm gương

Xung quanh người tuy nhiều, lúc này lại tuyệt không nghe thấy một tiếng động nào.

Kỷ Vô Cửu đứng cạnh Diệp Trần Trần, ở một bên quan sát nàng. Bộ dáng nàng bộ dáng uy phong凛凛 như vậy, cực kỳ giống một tiểu lão hồ. Ánh mắt sáng ngời trong suốt, ẩn giấu dưới hàng lông mi dày, giống như hai viên hắc thủy tinh rạng rỡ sống động, khiến cho tim người nhìn bất giác đập thình thịch.

Diệp Trần Trần không nhận thấy ánh mắt của Kỷ Vô Cửu, nàng tuyên bố đầy khí thế, “Hôm nay bồn cung nói rõ một lần: về sau ai muốn tìm đường chết, bồn cung nhất định làm cho kẻ đó chết thật rờn rợn dứt khoát!”

Dọa dẫm như vậy đủ rồi, Diệp Trấn Trấn cho tất cả mọi người lui đi. Hôm nay lập uy như vậy, có lẽ có thể thái bình một đoạn thời gian nữa.

Mọi người đều đã đi, Kỳ Vô Cữu vẫn như cũ đứng tại chỗ nhìn Diệp Trấn Trấn. Nàng liền hỏi, “Hoàng thượng hình như có lời muốn nói với ta?”

Thực xin lỗi. Kỳ Vô Cữu há miệng, nhưng ba chữ này lại kẹt trong cổ họng, vô luận như thế nào cũng không chịu chui ra.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Vô Đức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Mỉm cười

Nữ quyến Diệp gia lại tiến cung thăm Hoàng hậu.

Diệp Trấn Trấn lưu tâm quan sát, khí sắc của tổ mẫu, mẫu thân và hai tẩu tử nàng đều rất tốt. Kỳ thật nàng lo lắng nhất chính là gia gia của mình, vài ngày trước Kỳ Vô Cữu làm cả triều đình lâm vào cảnh gà bay chó chạy, Diệp đáng chịu không ít thiệt thòi, chuyện này nàng muốn không biết cũng khó.

Diệp Tu Danh là người cô chấp hiếu thắng, bị Kỳ Vô Cữu chinh phục chắc chắn rất tức giận.

Vì vậy Diệp Trấn Trấn cẩn thận hỏi thăm tình hình của gia gia nàng, biết được mỗi ngày ông đều đầy năng lượng để tức giận thì nàng vốn đang lo lắng lại yên lòng. Còn có sức tức giận chứng tỏ thân thể rất cường tráng.

Diệp Tu Danh buồn bực không chỉ là vì Kỳ Vô Cữu, còn vì một người nữa là Phương Tú Thanh. Phương Tú Thanh là một nam nhân, lão thái thái muốn mắng hấn cũng không biết mắng từ đâu, vì vậy bà tập trung vào vợ của hấn, ôm lấy Diệp Trấn Trấn nhớ lại chuyện lúc trước nữ nhân kia coi trọng Diệp Khang Nhạc mà Diệp Khang Nhạc dưới uy áp* của mẫu thân đại nhân cũng không cưới nàng ta vào cửa. Chuyện gây đánh uyên ương như vậy lại bà kiêu ngạo nói ra, Diệp Trấn Trấn nghe mà sầm sì mặt mày. Ngay cả Lục phu nhân cũng có chút ngại ngùng nhưng thấy mẹ chồng đang cao hứng nên không ngăn cản.

**uy phong, áp lực*

Bất luận nội tình chuyện xưa này rốt cuộc là gì, Diệp Trấn Trấn nghĩ thầm, Phương Tú Thanh và gia gia nàng sẽ không kết thù vì nó chứ?

Đương nhiên không phải. Tư oán giữa Diệp Tu Danh và Phương Tú Thanh, kỳ thật nói cho cùng, vẫn là vì công thù. Lúc Phương Tú Thanh mới ở trên quan trường tiệm đầu lộ giác*, Diệp Tu Danh cũng khá tán thưởng hấn, hai người còn có chút tình tình tương tích**. Chỉ là quan niệm về xử lý chính sự của họ có khác biệt rất lớn, sau này cũng dần dần không nhất trí với nhau. Diệp gia gốc rễ vững vàng nên khuynh hướng xử lý sự vụ của Diệp Trấn Trấn khá bảo thủ, muốn suy xét ích lợi nhiều mặt; còn Phương Tú Thanh có tham vọng kinh trời động đất, cấp tiến hơn Diệp Tu Danh rất nhiều. Phàm là loại người nhân trung long phượng, thật ra đều ít nhiều có chút tự phụ, hai người ai nấy đều kiên trì quan điểm của mình, không ai nhường ai, dần dà cũng đi đến tình trạng như hôm nay.

**nôm na là mới bước chân vào quan trường*

***hiếu nhau mà không cần nói*

Loại mâu thuẫn này thật bế tắc, khó giải quyết, trừ phi đem chém chết một trong hai người.

Vừa lúc Kỳ Vô Cữu đập thêm một cước lẫn lộn trong đó thì cục diện càng thêm rối loạn. Kỳ thật Kỳ Vô Cữu không chỉ lợi dụng Phương Tú Thanh đối phó Diệp Tu Danh, hấn cũng có đề phòng Phương Tú Thanh, bằng không hóa ra đuổi đi một tên quyền thần lại tự tay nâng dậy một tên, vui lắm chứ?

Diệp Trấn Trấn mỗi khi nghĩ đến tam giác quan hệ giữa bọn họ liền đau đầu. Ba người thông minh nhất trên đời này tụ cùng một chỗ chơi trò đấu đá nhau, mỗi câu nói mỗi ánh mắt đều có khả năng giấu giếm huyền cơ, chỉ ngẫm lại thôi liền thấy đáng sợ.

Cũng rất mệt mỏi.

Diệp Trấn Trấn trấn an lão thái thái vài câu rồi dẫn chuyện sang hướng khác. Lục phu nhân liền nói đến chuyện ca ca của mình --- cũng chính là phụ thân Lục Ly, gần đây muốn đi Đôn Hoàng trợ giúp quân phòng thủ đuổi man di. Ở đó xuất hiện mấy nhóm người Tây Vực đến cướp bóc, thường xuyên quấy rối dân vùng biên giới, Tô Thường Hồ mang binh đi dẹp loạn vài lần nhưng đối phương bản lĩnh đánh trận không có, bản lĩnh chạy trốn lại rất cao siêu nên không có hiệu quả gì. Phụ thân Lục Ly từng ở biên quan, nhiều năm đích thân ra trận giết địch, rất có kinh nghiệm đối phó chuyện cướp bóc quan ngoại, vì thế lần này Kỳ Vô Cữu chỉ định ông đi Đôn Hoàng. Diệp Trấn Trấn nghe được tin này, lập tức hiểu ra, chẳng trách mấy ngày trước Tô Tiệp dư phạm lỗi lớn như vậy, Kỳ Vô Cữu cũng chỉ giáng nàng ta xuống 2 cấp, thì ra là vì cha người ta đang ở biên quan dốc sức, hấn không thể quá nặng tay với nữ nhi của ông ta. Nàng còn tưởng là hấn thương hương tiếc ngọc chứ.

Nhớ lại thái độ hồ hững của Kỳ Vô Cữu khi đối mặt với chuyện Vương Chiêu nghi sinh non, Diệp Trấn Trấn nghĩ thầm, người này đúng là làm Hoàng đế đến mất cả tâm can.

Cũng vào lúc này, ở Thúy Phương Lâu, vị Hoàng đế không tâm can khẽ hắt hơi một cái.

“Công tử, bị lạnh sao?” Hồng Vân ân cần hỏi. Nếu đây là nam nhân khác, chắc chắn nàng đã sà vào ngực hắn, kéo chiếc khăn tay nhỏ màu phấn hồng giúp hắn xoa mũi, chẳng qua là người trước mắt dường như cực kì chán ghét bị người khác chạm vào. Hồng Vân thích nam nhân có tiền lại ra tay hào phóng, nhưng đối với Kỷ Vô Cữu lại có một cảm giác kính sợ như khắc trong xương cốt, điều này làm cho nàng căn bản không dám đến gần hắn.

“không có việc gì.” Kỷ Vô Cữu lấy khăn tay ra lau. Chỉ một động tác xoa mũi đơn giản thế nhưng hắn cũng làm vô cùng đẹp mắt. Khăn trong tay hắn làm bằng tơ tằm màu trắng, loại tơ này có nguồn gốc từ một loại tằm hoang, sản lượng cực ít, thập phần quý báu. Chuyên cung cấp cho hoàng thất, người thường dù có tiền cũng không mua được.

ở cạnh bàn đối diện, Hồng Vân chống má nhìn hắn, đợi đến khi hắn thu khăn vào trong tay áo, liền cười nói, “Công tử, không đầu gối ngài, ta ở Thúy Phương Lâu này đã mười năm, số nam nhân đã gặp qua thật đếm không hết, nhưng không có một ai tôn quý như ngài vậy.” Phạm là người có chút tiền đều mong muốn sống sang trọng một chút. Nhưng có một số người cho dù sang trọng thế nào vẫn chỉ là cái sang trọng của kẻ nhà giàu mới nổi, mà có một số người chỉ giờ tay nhắc chân thôi cũng lộ vẻ quý khí tự nhiên.

Thân làm Hoàng đế, sức chống cự của Kỷ Vô Cữu đối với lời ca ngợi là ở cấp bậc bất thường, thế nên hắn không tiếp lời nàng ta, chỉ nói, “Chúng ta nói chính sự đi.”

Hồng Vân cười duyên nói, “Mời công tử nói, nô gia rửa tai lắng nghe.”

“Ta muốn có được nàng.”

Hồng Vân nghĩ thầm, quả nhiên nam nhân đều hèn hạ, không chiếm được mới là tốt nhất. Với vẻ ngoài cùng gia thế của hắn, muốn dạng cô nương xinh đẹp nào mà không có, lại nhất định muốn thông đồng với người đã có chồng. Cũng không biết là cô gái xui xẻo nào bị hắn để mất, hôm nay nô gia ta tiện tay giúp ngươi một lần, không cần cảm ơn.

Vậy nên, Hồng Vân cười nói, “Chuyện này, công tử ngài hỏi ta là hỏi đúng người rồi. Nữ nhân này á, kỳ thật nàng thích nhất là kiểu đàn ông lạnh lùng, ngạo mạn lạnh lùng với nàng, nàng càng dễ tâm đến người. Đây gọi là ‘Lạt mềm buộc chặt’. Người mắng nàng, rồng nàng, vũ nhục nàng, ngược lại người nói gì nàng sẽ nghe nấy.”

Kỷ Vô Cữu đầu gối cũng từng ngủ với rất nhiều nữ nhân xinh đẹp, cho dù thật sự có tình yêu nam nữ chưa được một hai người, trong đầu hắn suy nghĩ một chút nếu như hắn nắm Diệp Trấn Trấn, rồng Diệp Trấn Trấn, vũ nhục Diệp Trấn Trấn như vậy... Hậu quả nhất định rất nghiêm trọng!

Vì vậy Kỷ Vô Cữu đứng dậy, lấy ra một chồng ngân phiếu vỗ lên bàn, ngoài cười nhưng trong không cười nói, “Đáp án không tệ, số tiền này người thừa địa còn sống xài cho tốt đi. Nếu như phương pháp này không dùng được, lần sau ta sẽ tới lấy đầu của người.” nói xong liền muốn rời đi.

Hồng Vân bị dọa sợ tới mức thiếu chút nữa ngã đi, nào có ai uy hiếp người ta như thế! Hờ một chút là muốn mạng người khác, cũng quá căng thẳng rồi! Nhưng vì sao nàng lại cảm thấy hắn thật sự có thể làm vậy...

“Công tử xin dừng bước!”

Bất luận nói thế nào, trước cảnh uy hiếp đến tánh mạng, tiết tháo có thể bỏ qua. Hồng Vân nói, “Chuyện này cần bàn bạc kỹ hơn, xin hỏi công tử, vị kia... phu nhân, là người thế nào?”

Diệp Trấn Trấn là người thế nào? Kỷ Vô Cữu vậy mà có chút mơ hồ. Hắn có thể tìm được rất nhiều từ ngữ để hình dung Diệp Trấn Trấn, lại cảm thấy dù biểu đạt như thế nào cũng nói không hết ý, dường như những từ ngữ kia một khi dùng cho nàng, liền mất đi tác dụng và hào quang, chẳng thể miêu tả được một phần vạn.

Diệp Trấn Trấn... chính là Diệp Trấn Trấn.

Kỷ Vô Cữu thở dài một cái, nói, “Tóm lại người chỉ cần biết, nàng là một người rất khó lấy lòng.”

Hồng Vân cảm thấy câu nói này của hắn quả thực vô nghĩa, một cô gái con nhà hoàng đế nếu dễ dàng tư thông với người khác mới là không bình thường. Nàng cười nói, “Dù nàng ấy khó lấy lòng đến đâu cũng không phải không gì địch nổi. Có cái gọi là ‘Liệt nữ sợ thiên phu’*.” Khi nàng nói chuyện có ý cường điệu hai chữ ‘Liệt nữ’, trộm nhìn Kỷ Vô Cữu, thấy hắn không hề vì thế mà thấy xấu hổ, còn nghiêm trang gật đầu, nói, “Lời này có chút đạo lý.”

Hồng Vân cũng bỏ qua việc chỉ dẫn đạo đức cho hắn, nói, “Cho nên mới nói, công tử ngài chỉ cần thường xuyên xuất hiện trước mặt nàng, đối tốt với nàng, làm nàng vui vẻ, một thời gian dài, ngay cả tảng đá cũng bị cảm hóa huống chi là lòng người bằng máu thịt.”

“Đối tốt với nàng như thế nào?”

“Tặng đồ cho nàng, nàng thích cái gì liền đưa cái đó, phải là đồ tốt. Còn nữa, nhất định phải ôn nhu. Công tử, không phải ta trách ngài nhưng ngài đến nơi này 2 lần, cho tới giờ ta chưa thấy ngài cười qua. Ngài thật có thể cười sao?”

“Chỉ cần cười là được rồi!”

“Đứng! Có câu ‘Chẳng ai lại ra tay đánh kẻ đang cười’, ngài thường cười với nàng, nàng sẽ không nở cự tuyệt ngài ở xa ngàn dặm.”

Kỷ Vô Cữu gạt đầu, “Đa tạ.” hần đem ngân phiếu nhét vào tay Hồng Vân, xoay người rời đi.

Hồng Vân như mờ cờ trong bụng tóm lấy ngân phiếu theo sau hần dẫn dò, “Nhớ kỹ, phải kiên trì! Nếu không thể thành công, nhất định là vì không đủ kiên trì, tuyệt đối không phải là do ta!” Câu cuối cùng mới là trọng điểm trong trọng điểm đó.

Kỷ Vô Cữu gạt đầu, xoay người trực tiếp từ hành lang lầu hai nhảy xuống, như một con chim yến chân ngã chân nghiêng, vũng vàng tiếp đất. Hồng Vân nhìn thấy mà tròn miệng tròn mắt. Đồng dạng khiếp sợ còn có gần như mọi người trong đại sảnh, trừ Phùng Hữu Đức.

Phùng Hữu Đức đang ngồi một mình bên cạnh bàn, vẻ mặt tựa có hận thù sâu nặng mà nhìn chăm chăm những kẻ kia, giống như bọn họ đang muốn đi lên khinh bạc con gái của hần vậy.

Kỷ Vô Cữu bỏ qua ánh mắt kinh ngạc chung quanh, gọi Phùng Hữu Đức, “đi.”

Phùng Hữu Đức thật ưu thương. Hoàng thượng đi ra nhanh như vậy, xem ra là thật sự không được rồi...

Kỷ Vô Cữu dọc đường đều trầm tư, ngẫu nhiên kéo khóe miệng lên cười một cái.

Phùng Hữu Đức cũng trầm tư, trầm tư xem có nên đi mời một vị đạo sĩ đến làm phép không, rõ ràng Càn Thanh Cung có thứ không sạch sẽ gì đó...

Cả hai người dọc đường đều không nói gì.

Kỷ Vô Cữu trở lại hoàng cung, nghiêm túc bắt đầu tập mím cười. hần nhếch môi, trong mắt chớp động hào quang, nhìn thoáng qua thái giám giữ cửa ngoài Càn Thanh Cung.

Thái giám đó bị dọa sợ tới mức quỳ xuống tại chỗ, “Hoàng thượng tha mạng!”

Kỷ Vô Cữu: “...”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Vô Đức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Đầy ngã

Tô Tiếp dư bị đánh gần chết, rất nhiều ngày không thể xuống giường. Những ngày nàng ta dưỡng thương, cả hoàng cung chỉ có Hứa Tài từ ngẫu nhiên đến thăm, đây còn là kẻ mang lòng lăm lăm, có thể thấy nhân duyên của người này rất kém.

Quá nản lòng thoái chí, Tô Tiếp dư lại có ý giận chó đánh mèo với Hứa Tài từ, cái chủ ý ngu ngốc kia là do ả bày ra. Nàng ta nghĩ, lần sau gặp được Hứa Tài từ nhất định phải giáo huấn một phen, không ngờ rằng người này lại chủ động tìm tới cửa.

Nhưng không đợi Tô Tiếp dư mở miệng mắng Hứa Tài từ, nàng ta đã chủ động quỳ trước giường còn tự tay tát mình hai cái thật vang dội.

Lúc ấy Tô Tiếp dư liền khiếp sợ, lửa giận vừa bốc lên cũng tiêu tan hơn nửa, “Người làm cái gì vậy!”

“Muội muội vô dụng, liên lụy tỷ tỷ chịu khổ!” Nước mắt Hứa Tài từ nói chảy là chảy.

Tô Tiếp dư hừ lạnh một tiếng không đáp.

“Muội muội tiền cung chưa lâu, thật sự không biết Hoàng hậu âm hiểm, giả dối như thế. Hôm nay muội đến đây cũng không mong tỷ tha thứ, chỉ hy vọng tỷ đừng nén giận trong lòng, nếu tỷ khó chịu thì cứ đánh muội vài chịch đại bản là có thể hả giận rồi.”

Tô Tiếp dư này và Kỷ Vô Cữu có một điểm giống nhau: thích người khác tỏ vẻ thấp kém hơn mình. Đôi phương càng biểu hiện hèn kém, tâm lý nàng ta càng thỏa mãn, lỗ tai cũng càng mềm ra. Tật xấu này được hình thành sau khi vào cung, nàng ta bày vẻ thấp kém trước Kỷ Vô Cữu, vừa quay đầu đương nhiên hi vọng người khác cũng bày vẻ thấp kém với mình như thế.

Tục ngữ nói “Xuất lai hỗn trì, tảo thị yếu hoàn”*, hôm nay nhiều nữ nhân hạ mình trước Kỷ Vô Cữu như thế, ngày sau tất có nữ nhân khác khiến hần phải hạ mình. Đây là số mệnh.

**Ý gốc là chỉ một người có hành động trái với đạo đức hoặc vi phạm pháp luật, sớm muộn gì cũng có ngày phải chịu pháp luật trừng trị hoặc bị người bị hại trả lại gáo bọ. hiện nay đây cũng là câu nói của miệng trên phim hành và trong cuộc sống hàng ngày.*

Lại nói hiện tại Hứa tài tử mặt dày mày dạn nói lời êm dịu, dụ dỗ Tô Tiệp dư một hồi. Sau đó hai người còn cùng nhau ngắm Diệp Trần Trần một lúc, hiềm khích xưa cũng gần như tiêu tan hết.

Sau khi ra khỏi Lộ Hoa Cung, Hứa Tài tử chậm rãi bước đi, nhìn thấy trên đường lớn phía trước có một đội thị vệ đi qua, người dẫn đầu phong thái mạnh mẽ, dung mạo bất phàm.

“Đó là Lục Thống lĩnh sao?” Hứa Tài tử hỏi.

“Đúng vậy thưa tiểu chủ.” Cung nữ bên cạnh đáp.

Hứa Tài tử đã nghe qua về Lục Ly, hẳn cũng là một công tử tương đối có danh tiếng trong kinh thành, gia thế tốt, nhân phẩm tốt, tiền đồ rộng mở. Lúc trước cha mẹ nàng ta kén rể thì Lục Ly cũng coi như là một người được tuyển chọn. Nhưng -----

“Nghe nói hần và Hoàng hậu là biểu huynh muội, có lẽ tình cảm không tệ.” Hứa Tài tử nhìn chằm chằm bóng lưng Lục Ly, như có chút đăm chiêu.

Mặc kệ tình cảm rốt cuộc là tốt hay xấu, dựa vào mối quan hệ này giữa nàng ta và hần, hai người cả ngày ở trong hậu cung cúi đầu không thấy ngẩng đầu lại gặp, muốn gán một tội danh cho Diệp Trần Trần cũng không phải là việc khó. Biểu ca lại đa nghi, thà tin là có chứ không nguyên tin là không. Huống chi hậu cung thông gian thật sự là chuyện lớn.

Hứa Tài tử cẩn thận cách cách, trong mắt mang theo một tia hung ác.

Diệp Trần Trần, ta nhất định phải kéo ngươi xuống.

Cần nhắc đến việc Hoàng hậu nương nương vừa ra uy một phen, mấy ngày nay ngoài mặt hậu cung vô cùng yên tĩnh, không ai dám làm thiêu thân.

Đương nhiên, chỉ là ngoài mặt. Nhưng trên thực tế lại có chút... làm lòng người lo sợ?

Mọi người đều biết, Hoàng thượng là một kẻ mặt than, một khi hần cười, hơn phân nửa trường hợp là muốn chinh người. Vậy mà 2 ngày nay khoe miệng hần luôn mang theo ý cười như có như không, thoát nhìn vô cùng tà khí, điều này có nghĩa... nhất định có người sắp tiêu tòng rồi!

Nhưng vấn đề là vì sao Hoàng thượng vẫn còn chần chừ chưa chịu xuống tay...

Kỷ Vô Cữu không hề hay biết gì về bầu không khí quỷ dị này. Tuy nhiên hần cũng cảm thấy cười không có ích gì. Vì khi hần mỉm cười nhìn Diệp Trần Trần, đôi lại nàng chỉ cau mày nói một câu, “Ngươi lại muốn gây phiền toái cho ai hả?”

Hơn nữa, mặt cũng rất mệt.

Vì thế, Kỷ Vô Cữu cực kỳ khó chịu. Ngoài ra, còn có một việc khiến hần càng thêm bức dọc.

Thân làm Hoàng đế, có tam cung lục việc là rất bình thường, buổi tối ngẫu nhiên lâm hạnh nữ nhân khác nhau cũng là hết sức bình thường. Nhưng... cho dù hần cùng nữ nhân nào thân thiết đều không hề vì sao lại tưởng tượng đối phương thành Diệp Trần Trần. Chuyện này...

Chuyện này thật sự có chút mất mặt, càng không thể nói với người ngoài nhưng cuối cùng vẫn bị Hiền Phi biết được. Đêm đó hai người bọn họ ở trên giường đánh nhau kịch liệt, đến lúc then chốt, Kỷ Vô Cữu đuối thẳng thân thể, nhắm chặt hai mắt, buộc miệng thốt ra với vẻ mặt say mê: “Trần Trần!”

“...”

“...”

Hiền Phi thấy mình như bị người ta quay đầu hất cho một chậu nước lạnh, giá buốt từ đầu đến chân. Nàng ta nhìn Kỷ Vô Cữu bằng vẻ mặt không dám tin, trong mắt lộ ra tia ủy khuất nhàn nhạt, thất vọng mà đau thương.

Kỷ Vô Cữu kịp phản ứng được chính mình nói gì, lập tức sa sầm mặt, cũng không an ủi Hiền Phi, thu thập qua loa liền trực tiếp trở về Càn Thanh Cung, không ngủ lại.

Hiền Phi nằm trên giường, khoe mắt ứa lệ. Nàng ta có thể chấp nhận cùng người khác chia sẻ nam nhân, nhưng không thể chịu được mình trở thành vật thay thế.

Người người đều nói Hoàng thượng chán ghét Hoàng hậu, thì ra chân tướng lại là như thế. Quả nhiên tâm đế vương sâu không lường được.

Hiền Phi nắm chặt góc chăn, tự nói với mình, “đã vậy, đừng trách thần thiếp lòng dạ độc ác.”

Buổi tối ngày kế, Kỷ Vô Cữu ở lại Khôn Ninh Cung.

thật là vô lại, Diệp Trần Trần trái phải ám chỉ hần, hần cũng không chịu rời đi. Trước kia hai người không phải chưa từng ngủ chung trên một cái giường,

nhưng khi đó Diệp Trấn Trấn thấy chân mình đang bị thương, Kỳ Vô Cữu không thể làm gì nàng. Còn bây giờ thì khác rồi a...

Lúc này Kỳ Vô Cữu ngồi trên giường, chỉ mặc áo trong. Ánh nến ấm áp chiếu lên mặt hắn làm ngũ quan có vẻ thật nhu hòa, cõi bỏ vẻ lãnh liệt ngày thường.

“Lại đây.” hắn gọi Diệp Trấn Trấn, trong giọng nói ẩn chứa ý dụ dỗ như có như không.

Diệp Trấn Trấn thẳng thắn nói, “Hoàng thượng, ngài biết rõ ta có bệnh lạ, không thể thị tẩm.” Thị tẩm ta liền ới à.

“Lại đây, Trẫm không chạm vào người.” Kỳ Vô Cữu thề thốt bảo đảm.

Diệp Trấn Trấn nghĩ thầm, người chạm vào ta ta liền ới cho người xem. Vì vậy nàng yên lòng, leo lên giường. Vì người hầu hạ đều bị Kỳ Vô Cữu cho lui, nên hắn đích thân giúp nàng cởi áo ngoài, thu dọn thỏa đáng. Điều này làm Diệp Trấn Trấn có chút thụ sủng nhược kinh.

Sau đó, hắn quần đến, đem bắt nàng vào trong ngực, ôm chặt.

Diệp Trấn Trấn chỉ cảm thấy toàn thân cứng ngắt.

Kỳ Vô Cữu khẽ thở dài bên tai nàng, “Ngủ đi, Trẫm đã nói không chạm vào người.” Tạm thời không chạm vào.

Diệp Trấn Trấn thật không yên tâm. Nhưng cứng người một lúc lâu, một mối kéo đến, nàng cũng mơ mơ màng màng ngủ mất.

Nhuễn hương trong ngực, Kỳ Vô Cữu không ngủ được. Hắn cảm thấy mình quả thực là tự làm tự chịu. Có biết bao nhiêu nữ nhân mà không phản ứng nhất định điên cuồng mơ tưởng con người này. Hiện tại ôm nàng trong ngực lại chỉ có thể xem chứ không thể ăn. Đây không phải là có bệnh sao!

Ôm người này vào trong ngực dường như giảm bớt nỗi khát vọng nào đó của hắn, nhưng... không đủ, rất rất không đủ. Hắn cảm thấy trái tim của mình như bị xé toạc ra, không đau, nhưng lại cực kỳ không thoải mái, càng tiếp cận nàng, càng thấy trống rỗng khó nhin. rõ ràng nàng đang gần bên, mà lại cảm thấy như nàng cách hắn rất xa.

hắn bắt giắc xiết chặt vòng tay, đôi lại làm nàng không thoải mái hừ nhẹ.

Kỳ Vô Cữu cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên mái tóc mây đen của nàng, đôi môi dao động, dần dần chuyển đến cổ. Hắn hít sâu một hơi, mùi thơm cơ thể nàng quanh quần nơi chóp mũi, nhàn nhạt không rõ nhưng lại như có ma lực câu hồn nhiếp phách.

Vì vậy tiểu huynh đệ đang ngủ say của hắn không chịu nổi chế ngằng đầu...

Ngày hôm sau khi hạ triều, Kỳ Vô Cữu đến Khôn Ninh Cung thì phát hiện không có Diệp Trấn Trấn, cung nữ nói nàng đến Thái Dịch Trì chơi trượt băng.

Nam nhân theo đuổi nữ nhân, chỉ có một điều quan trọng nhất: phải thường xuyên khiến cho người đó cảm nhận được sự tồn tại của mình. Kỳ Vô Cữu cực kỳ tinh chuẩn nắm chắc điểm này, vì vậy hắn cũng thay quần áo, dời giá đến Thái Dịch Trì.

Bên hồ đã tụ tập rất nhiều người, thập phần náo nhiệt. Kỳ Vô Cữu phát hiện Diệp Trấn Trấn đúng là có bản lĩnh này, nàng đi đến đâu liền mang náo nhiệt đến đó. Bất chấp là nơi trầm lặng bao nhiêu cũng có thể bị nàng làm dậy lên bầu không khí như lửa nóng.

Thái Dịch trì rét đậm, trên mặt hồ đã kết một tầng băng thật dày, cứng như đá, người ta có thể yên tâm đạp lên đó. Diệp Trấn Trấn sai người làm một đôi giày đặc chế, đế giày bằng gỗ, trước sau hơi nhếch lên như một chiếc thuyền nhỏ. Đế giày được mài dũa thật láng, trượt trên mặt băng một cái, quả thực gió thổi qua là có thể tự mình chạy về phía trước.

Nàng giẫm lên đôi giày này, ở trên mặt băng cười hi hi haha, nghênh ngang xông thẳng.

Cho dù thân thủ tốt cỡ nào, một người lần đầu tiên trượt băng đều không làm chủ được trọng tâm, rất dễ không giữ được thăng bằng. Diệp Trấn Trấn lão đạo vài cái, lúc nào cũng như muốn ngã xuống, nhưng ở thời khắc cuối cùng đều trụ lại được. Vương Hữu Tài dẫn vài tên thái giám đứng trên mặt băng, ý định ban đầu là bảo hộ cho Diệp Trấn Trấn, ngờ đầu óc còn không mang nổi mình ốc, ngã lăn lộn mấy vòng.

Dần dần không chế được thân thể, Diệp Trấn Trấn bỏ lại bọn người Vương Hữu Tài, giẫm lên giày trượt băng lao ra, nhìn từ xa giống như một áng mây hồng trời nhanh hoặc như một con thủy điều lông vũ hoa lệ đầy phấn chấn.

Kỳ Vô Cữu thấy rất thú vị, cũng đạp lên mặt băng, bước chậm vào trong ao. Hôm nay hắn mặc một thân bạch y hiếm thấy, tóc đen như thác, mặt như trăng thu, cao lớn vững chãi giữa trời băng đất tuyết, vạt áo khẽ bay, tựa như tiên giáng trần.

“Hoàng thượng tránh ra! Mau tránh ra!” Diệp Trấn Trấn trượt nhanh, cao giọng hô. Nàng phát hiện thiết kế giày này có chút không ổn ---- không có cách dừng lại! Mắt thấy Kỳ Vô Cữu xuất hiện phía trước, nàng muốn tránh nhưng thân không do mình, chỉ phải hô to để hắn rời đi. Nàng nghĩ thầm với thân thủ của Kỳ Vô Cữu, nhất định sẽ không bị đụng trúng.

Nhưng Kỳ Vô Cữu lại như bị dọa ngã ra, đứng tại chỗ không hề nhúc nhích.

A a a ---- bùm!

Diệp Trăn Trăn dùng một tư thái anh dũng bá khí như sói bỏ nhào vào người Kỷ Vô Cửu, dưới xung lực, hai người cũng ngã xuống đất, Diệp Trăn Trăn ưỡn thẳng lưng, phát hiện mình đang cười trên người Kỷ Vô Cửu. . .

Ặc...

Mà hần, có vẻ như rất hưởng thụ?

Kỷ Vô Cửu đường hoàng nằm trên đất, nhắm mắt nhìn nàng. Nàng quay lưng về phía mặt trời, ánh mặt trời vào đông vô cùng ấm áp, kết thành một quang sáng chung quanh thân nàng, tia sáng lướt qua bờ vai nàng, rơi vào hai mắt của hần. Mắt hần bị chói có chút mờ, cũng không thể nhìn rõ ràng, chỉ có thể thấy trên phông nền ngói xanh là một mảng màu hồng và trắng sáng rực mà sôi động, tựa như bức tranh Tây Dương mực đậm màu, lại như rừng mây đỏ cùng trắng đang dạo chơi, làm cho hần hoảng hốt như đến chốn tiên cảnh.

“Hoàng thượng, ngài không có chuyện gì chứ?” Diệp Trăn Trăn thấy thần sắc Kỷ Vô Cửu khác thường, lo sợ hần bị mình đụng đến hồng đầu óc. Nàng duỗi tay vỗ nhẹ nhẹ lên mặt hần.

“Ngươi...” Kỷ Vô Cửu mở miệng, lại không nói tiếp.

Cũng vào lúc này, Diệp Trăn Trăn phát hiện mình đại bất kính, nàng muốn bò dậy khỏi người hần, không ngờ rằng vừa mới động, hần đột nhiên trở mình, ôm nàng lần hai vòng rồi đặt nàng ở dưới thân.

Bây giờ hai người tiếp xúc càng gần, hơi thở như lửa nóng của hần phun trên mặt nàng làm nàng mất tự nhiên dòi mắt đi.

“Ta làm sao vậy?” Diệp Trăn Trăn hỏi.

Kỷ Vô Cửu mở tay ra, trong lòng bàn tay là một cây trâm hợp hoan. Đó là do Diệp Trăn Trăn làm rơi trong lúc hai người lộn vòng. Hần vừa cầm cây trâm vào chỗ cũ, vừa giúp nàng sửa lại tóc rối bên thái dương. Sau đó, hần đột nhiên cúi thấp đầu, lúc nàng chưa kịp phản ứng thì đôi môi đã dán sát vào trán nàng, nụ hôn mềm nhẹ mà có lực, thật lâu sau vẫn chưa rời.

Ngươi nhất định không trốn thoát khỏi lòng bàn tay ta.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Vô Đức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Bắt gian

Editor: Bách Tử Liên

Cáo trạng là một môn kỹ năng sống.

Ngươi không thể trực tiếp nói ra điều ngươi muốn nói, mà phải suy xét chu đáo xem đối phương nhạy cảm với điều gì. Tỷ như ----

“Hoàng thượng, thần thiếp nghe nói Lục Thống lĩnh và Hoàng hậu nương nương trước khi lấy chồng là biểu huynh muội?”

Trong Từ Ninh Cung, Hứa Tài từ từ tay dùng Mỹ nhân quyền giúp Thái hậu đắp lưng. Thái hậu khép nửa mắt hưởng thụ, nghe được Hứa Tài từ nói vậy, mở mắt nhìn nàng ta một cái.

Hứa Tài từ thường xuyên đến Từ Ninh Cung, thứ nhất có thể bồi đắp hình tượng cô cháu gái hiếu thuận, làm Thái hậu tăng hảo cảm với mình, thứ hai còn thể gặp Kỷ Vô Cửu nhiều hơn. Trước khi vào cung nàng ta trông chờ mỗi món muốn cùng hần tương thân tương ái, không ngờ rằng sau khi vào cung hần còn không thân mật với nàng ta bằng trước kia, gần như không tới tìm nàng ta.

Kỷ Vô Cửu cúi đầu nhẹ nhàng gạt nắp trà bên tay, đáp như không mấy quan tâm, “Nhà nàng ấy huynh đệ đúng là không ít. Nhưng đã vào cung thì chính là người của hoàng gia, không cần nhắc đến những chuyện xưa nữa. Ngươi không có việc gì làm sao, nghe ngóng chuyện này để làm gì?”

Hứa Tài từ không ngờ mình vừa mới nói một câu đã bị hần trách cứ, lập tức ngượng ngập cúi thấp đầu, “Thần thiếp biết sai.” Lục tay không kiềm được tăng mạnh thêm.

Thái hậu kéo tay nàng ta, nắm trong tay mình vỗ nhẹ nhẹ lên, quay đầu nói với Kỷ Vô Cửu, “Có cái gọi là đánh xương ắt động đến gân, tuy chúng ta là Thiên gia nhưng cũng phải biết đồng cảm với nhân tình, sao có thể nói cắt đứt liền cắt đứt.” nói xong, bà nhìn Hứa Tài từ, “Người ngươi nói là Lục Ly? hần và Hoàng hậu đúng là có quan hệ họ hàng.”

Hứa Tài từ bèn bưng tỉnh gật đầu, “Vậy xem ra, tình cảm giữa Hoàng hậu nương nương và Lục Thống lĩnh chắc hẳn vô cùng thân thiết.”

Sắc mặt Kỳ Vô Cữu thoáng chốc trở nên khó coi, hần dãn mạnh chén trà trong tay lên bàn, nước trà nhạt màu vì chấn động mà bắn tung tóe ra ngoài, rơi lên tay hắn và mặt bàn.

Hứa Tài từ run lên. Sợ hãi nhìn Thái hậu.

Thái hậu lại không sợ Kỳ Vô Cữu, ai bảo bà là mẹ ruột hắn chứ. Bà vỗ vỗ tay Hứa Tài từ ý an ủi, rồi nói với Kỳ Vô Cữu, “Con gấp cái gì!... Vì Dung có phải người có gì muốn nói hay không?”

Hứa Tài từ có hơi ngần ngại, thật cẩn thận liếc nhìn Kỳ Vô Cữu một cái.

“Đừng sợ, người cứ nói đừng ngại, có ai gia làm chủ cho người.”

Tuy Kỳ Vô Cữu sầm mặt như cũ nhưng không lên tiếng ngăn cản.

Hứa Tài từ liền nói, “thật ra... cũng không có gì. Chỉ là khuya ngày hôm trước thần thiếp tâm thần không yên, muốn tới anh Hoa Điện kính Phật. không ngờ vừa bước vào sân, liền nghe được trong điện có tiếng nam nữ cười nói. Thần thiếp tò mò bèn dừng chân nghe ngóng một chút, vì khoảng cách xa nên cũng không nghe được rõ ràng, chỉ ước chừng nghe ra từ từ kia dường như là Hoàng hậu nương nương, mà nàng ấy gọi nam tử nọ là ‘Biểu ca’. Vì vậy hôm nay thần thiếp mới hỏi câu này.”

Về mặt Thái hậu nghiêm túc hẳn lên, “Đứa nhỏ này, có những lời không thể nói lung tung... Người có

chắc là tận mắt nhìn thấy?”

Hứa Tài từ trịnh trọng gật đầu, “Xác thực là tận mắt nhìn thấy, nếu Thái hậu không tin, thần thiếp lạy tức thì.” nói xong liền giơ tay lên muốn phát lời thề.

Thái hậu vội ngăn nàng ta lại, “Được rồi được rồi, ai gia tin người. Bất quá chuyện này liên hệ đến thể diện hoàng gia, người trăm ngàn lần không được lộ ra ngoài,” nói xong, lại hỏi Kỳ Vô Cữu, “Hoàng thượng, con nói phải làm sao?”

Kỳ Vô Cữu nhìn chằm chằm Hứa Tài từ một lát, mắt sáng như đuốc, Hoàng thượng bị nhìn như ngồi trên bàn chông, không dám đối diện với hắn. Nghe Thái hậu hỏi, Kỳ Vô Cữu liền đứng dậy, đáp, “không dám làm phiền mẫu hậu ra tay, chuyện này Trẫm nhất định điều tra rành mạch rõ ràng. Mẫu hậu nghỉ ngơi trước đi, hài nhi cáo lui.”

Nhìn theo Kỳ Vô Cữu rời đi rồi, Hứa Tài Từ lại cảm lên Mỹ nhân quyền giúp Thái hậu đầm lưng. Nét mặt Thái hậu không còn thần nhiên bình tĩnh như vừa rồi nữa, bà nhíu mày, trách cứ Hứa Tài từ, “Người làm việc vì sao không cùng ai gia thương lượng trước. Hôm nay nếu không phải có ta chống lưng cho người, một Tài từ nhỏ nhỏ như người làm sao có thể nghị luận về Hoàng hậu trước mặt Hoàng thượng chứ?”

“Cháu gái biết sai rồi! Chỉ sợ liên lụy đến Thái hậu nương nương, nên...”

“Liên lụy cái gì, ai gia là mẹ ruột của hắn, hắn có thể làm gì được ta!”

“Vâng, Hoàng thượng là người con có hiếu, đương nhiên sẽ không để Hoàng hậu quân thúc, chống đối không nhận mẹ ruột.”

Lời nói này vô cùng thỏa đáng, Thái hậu mỉm cười gật đầu. một lát sau, bà lại không yên tâm nói, “Chỉ là những lời hôm nay người nói, ai gia thấy Hoàng hậu chưa chắc sẽ tin.”

“Thái hậu nương nương yên tâm, chỉ cần để Hoàng thượng tận mắt nhìn thấy, người không tin cũng phải tin.”

sự thật chứng minh Thái hậu vẫn tương đối hiểu đứa con này của bà, về mặt lý trí Kỳ Vô Cữu cũng không tin lời Hứa Tài từ nói. Hai người cùng có thù với Diệp Trăn Trăn một xướng một họa, rõ ràng là đang cáo trạng, hắn không ngốc, ngược lại, hắn càng thông minh hơn so với người bình thường.

Nhưng về mặt lý trí không tin, không có nghĩa là về mặt tình cảm cũng không tin. Cho dù hắn tận lực không đếm xỉa, tự nói với mình đó chẳng qua là lời gièm pha, nhưng lời nói của Hứa Tài từ vẫn cứ chui vào đầu óc hắn.

Đêm khuya tĩnh lặng, thiên cung lãnh điện, cô nam quả nữ, tiếng cười tiếng nói... Trong đầu hắn như có một bàn tay đang múa bút màu, từ từ vẽ ra một màn này hoàn chỉnh, hình ảnh sinh động, rõ ràng rành mạch, không chỉ như thế, còn có âm thanh phối hợp, nữ tử trong bức hình luôn miệng kêu “Biểu ca”, âm thanh ngọt ngào vui sướng.

Kỳ Vô Cữu phê tấu chương một lát, bản thân mình viết cái gì trên sổ con hắn cũng không biết, cuối cùng, hắn quăng bút son, đầu bút quay trên sổ con một hồi, vạch ra một mảng vết đỏ.

“Phùng Hữu Đức, đi Khôn Ninh Cung tìm một người đến đây, Trẫm có chuyện muốn hỏi.”

Từ sau lần người hắn cài ở Khôn Ninh Cung bị Diệp Trăn Trăn săn sóc, hắn lần nữa bồi dưỡng thêm vài người, chỉ là Diệp Trăn Trăn phòng bị rất nghiêm, những người này không thể đến gần nàng.

“Bẩm Hoàng thượng, mấy ngày nay mỗi đêm vào giờ Tuất hai khắc Hoàng hậu nương nương đều ra ngoài, đến giờ Hợi năm khắc mới trở về.”

“Có biết nàng đi đâu không?”

“Nô tài không biết.”

“Được rồi, đều lui ra đi.”

Sau khi cho mọi người lui, Kỷ Vô Cửu ngồi trước án thư ngắm người trầm tư. Giờ Tuất hai khắc đến giờ Hợi năm khắc, đúng lúc vào thời gian này hân không ở Khôn Ninh Cung. Mấy ngày nay mỗi đêm hân đều ngủ lại Khôn Ninh Cung, vốn định phê tấu chương ở Khôn Ninh Cung luôn nhưng thứ nhất đi chuyển tấu chương tới lui phiền toái, thứ hai Diệp Trấn Trấn không thích, cảm thấy câu nệ, vì thế hân đều phê xong tấu chương ở Dưỡng Tâm Điện, lúc đêm khuya mới đến Khôn Ninh Cung. Lúc đó Diệp Trấn Trấn đã ngủ say, trên người nóng hừng hực, hân ôm nàng vào trong ngực, thân thể nhanh chóng ấm áp, hai người giao cổ mà ngủ, trong lòng có cảm giác vô cùng an tâm.

hân cứ tưởng quan hệ giữa hai người đang dần dần dịu xuống, lại không biết, Diệp Trấn Trấn mỗi đêm thừa dịp hân không có ở đó làm những gì.

Nàng đến cùng là làm cái gì? Kỷ Vô Cửu không tự giác dùng sức nắm chặt bút trên án. Chân tướng ở ngay trước mắt, hân chỉ cần điều tra, nhất định có thể tra ra rõ ràng. Những hân lại không xác định mình có thật sự muốn điều tra hay không.

Suy cho cùng... Nếu sự thật đúng là như vậy thì sao?

hân phải làm thế nào với nàng đây?

Nghĩ đi nghĩ lại, trong mắt Kỷ Vô Cửu phủ kín vẻ tàn nhẫn, lực tay cũng dần dần mạnh hơn, “ba” một tiếng, cán bút bằng sừng tê giác khắc hoa bị gãy thành hai khúc.

Cũng vào lúc này, nơi nào đó trong nội cung, Lục Ly nhìn cái hà bao thêu trong tay, hỏi tên thái giám lạ trước mặt, “Người nói là Hoàng hậu nương nương lệnh cho ta tới nay giờ Tuất năm khắc đến anh Hoa Điện gặp, có chuyện quan trọng cần thương lượng sao?”

Thái giám đáp, “Đúng là như thế.”

Lục Ly cất hà bao vào trong tay áo, nói, “Làm phiền công công, ta nhất định đến gặp Hoàng hậu nương nương đúng giờ.”

Thái giám yên tâm rồi đi. Lục Ly lại lấy ra chiếc hà bao kia cẩn thận quan sát. Hà bao này đúng là do Diệp Trấn Trấn tự tay thêu, nhưng tính tình của Diệp Trấn Trấn hân biết rõ, thường ngày luôn vút bừa bãi, rất khó nói thứ này không phải do nàng đánh mất, sau đó bị người có ý đồ nhặt được rồi lợi dụng. Hơn nữa, Diệp Trấn Trấn không phải người không có chừng mực, đêm khuya u tĩnh cho triệu kiến ngoại thần, chuyện như vậy nàng hân sẽ không làm. Cho dù nàng thật sự muốn một mình gặp hân, chắc chắn cũng sẽ sắp xếp mọi chuyện chu đáo chặt chẽ. Nàng không dễ tâm phúc như Vương Hữu Tài hay Tổ Nguyệt đến chuyện lời, ngược lại phải một người hân không quen biết đến, rất không hợp với lễ thường.

Cho nên, trong chuyện này tất có điều không ổn.

Nhưng nếu chuyện này liên quan đến Diệp Trấn Trấn, vô luận như thế nào hân cũng muốn đi một chuyến. Nếu như thật sự có người muốn dùng chuyện tình yêu nam nữ hãm hại Trấn Trấn, vậy thì tốt nhất nên sớm diệt trừ hậu hoạn.

Dùng xong bữa tối, Diệp Trấn Trấn nghỉ ngơi tiêu thực một lát liền cầm lấy quyển sách ra khỏi cửa, bên người chỉ mang theo một mình Tổ Nguyệt.

Đêm đông gió rất lạnh, toàn thân hai người bao bọc như cục lông. Tổ Nguyệt một tay cầm đèn lồng, một tay đỡ Diệp Trấn Trấn, nhẹ giọng khuyên nhủ, “Nương nương, tối hôm nay lạnh, hay là đừng đi?”

“không được, bổn cung phải kiên trì.”

Mấy ngày nay Diệp Trấn Trấn đều đi đâu?

Đáp án: anh Hoa Điện.

đi làm gì?

Đáp án: Luyện công.

Vương Hữu Tài không biết từ đâu đem đến cho nàng một quyển bí tịch võ công tên gọi “âm Dương Kinh”. Quyển sách này rất dày, trang sách ngả vàng, có không ít vết một cắn cho thấy đã có từ rất lâu; trên bìa nhuộm vết tối màu, rất giống vết máu, làm cho người ta không tự chủ được mà nghĩ nó có khả năng dẫn tới đủ loại giang hồ báo thù... Tóm lại, toàn thân quyển sách này đều tản ra hơi thở của tuyệt thế bí tịch.

trên sách nói, muốn luyện võ công này, nhất định phải ở một nơi yên lặng không người quấy rầy, tốt nhất là rừng sâu núi thẳm hoặc là vách núi thác nước, những địa điểm này Diệp Trăn Trăn đều không đi được, nàng chỉ có thể tìm nơi yên lặng nhất trong hoàng cung này, chính là anh Hoa Điện.

Vì thế mấy ngày nay mỗi đêm nàng đều đến anh Hoa Điện luyện công. Võ công trong “âm Dương Kinh” là nội công, do đó nàng chỉ cần ngồi xuống tĩnh tọa điều tức là được.

Buổi tối anh Hoa Điện không có người ở, chỉ có một thái giám gác đêm, nhưng trời lạnh như vậy, thái giám gác đêm kia không biết đã sớm núp ở nơi nào mà ngủ.

Lục Ly bước vào sân anh Hoa Điện, phát hiện nội điện quả nhiên có ánh đèn lóe lên. Trong nội viện, có vài cây bồ đề cực lớn, lá cây đã rụng sạch, cảnh khô đan xen lộn xộn trong bóng tối giống như những đóa bồ công anh không lồ. Xuyên qua những đóa bồ công anh này, Lục Ly nhìn thấy Tổ Nguyệt đang trông giữ ngoài cửa điện. Nàng lạnh đến mức liên tục ậm chân, hai tay xoa xoa lỗ tai.

hắn tiến lên phía trước, “Tổ Nguyệt cô nương.”

Tổ Nguyệt nhờ vào ngọn đèn nhìn rõ người tới, lấy làm lạ hỏi, “Lục Thống lĩnh? Sao người lại ở chỗ này?”

“Chỉ là đi ngang qua mà thôi,” Lục Ly nói xong, lấy hà bao kia đưa cho nàng, “Cái này thu lại, chớ để Hoàng hậu nương nương lại ném lung tung.”

Tổ Nguyệt tiếp lấy hà bao, càng lấy làm lạ hơn, “Cái này đúng là làm mất hôm trước, sao lại ở trong tay người chứ?”

Lục Ly vừa định trả lời thì nghe được tiếng Diệp Trăn Trăn hỏi, “Tổ Nguyệt, người nào ở bên ngoài đó?”

Tổ Nguyệt thấy Lục Ly hướng nàng lắc lắc đầu, liền đáp, “Nương nương, không có ai cả.”

“không có ai, vậy là có quý nội chuyện sao?” âm thanh gần dần, vừa mới dứt lời, cửa đã bị nàng kéo ra từ bên trong. Nàng vừa thấy Lục Ly, lập tức vui mừng, “Biểu ca, là huynh.”

“Là ta, Trăn Trăn,” Lục Ly cười nói, “Bất quá, nơi này ta không thích hợp ở lâu, tự muội phải bảo trọng.” nói xong, hắn đột nhiên giơ tay lên, thiếu chút nữa sờ đầu nàng như lúc bình thường, nhưng cũng may kịp thời dừng lại, đặt tay sau lưng.

“Biểu ca, đợi một chút,” thấy hắn dường như muốn đi, Diệp Trăn Trăn vội vàng nói, nàng đem bản bí tịch võ công kia đưa cho Lục Ly, “Huynh xem giúp ta, bản ‘âm Dương Kinh’ này thế nào.”

Lục Ly lật xem vài trang, lập tức đờ trờ lại cho nàng, “Chẳng qua chỉ là chút nội công cơ bản, muội luyện tập một chút cũng không tệ.”

“Đây là tuyệt thế bí tịch.”

“thật sao, vậy có lẽ là ta trí nhớ kém, nhìn lầm rồi. Chúc mừng biểu muội đạt được tuyệt thế võ công.”

Lúc này, trong nội điện vang lên giọng nói của một nam tử khác, “Xem ra Trăn đến không đúng lúc rồi.”

Diệp Trăn Trăn lập tức cảm thấy không ổn, vào lúc này, địa điểm này, tình hình này, thân phận của biểu ca và mình... đều thật sự quá dễ làm cho người ta hiểu lầm. Huống hồ, Kỳ Vô Cữu vốn dĩ vẫn luôn hoài nghi nàng và Lục Ly có tư tình.

Kỳ Vô Cữu bước ra từ những nhánh bồ đề rậm rạp, không biết là vì tức hay vì lạnh, sắc mặt của hắn tái nhợt, trên người tỏa ra khí chất lãnh liệt nói không nên lời. Ngoài điện nội ánh nến yếu ớt, Diệp Trăn Trăn không thấy rõ lắm về mặt của hắn, chỉ thấy đôi con ngươi kia như hai thanh kiếm sắc hàn băng ngàn năm, đâm thẳng về phía nàng, làm cho người lọt vào tầm mắt ấy phát lạnh.

“Hoàng thượng...” Làn lầy đùa giỡn quá trơn rồi, Diệp Trăn Trăn cảm thấy mình rất cần giải thích một chút.

Nhưng nàng chưa kịp nói chuyện, đột nhiên từ bên ngoài có thật nhiều ánh đèn chiếu vào. Hai đội thái giám xách đèn lồng chạy vào mở đường, ngay sau đó, Thái hậu vịn cung nữ chậm bước bước đến, sống lưng thẳng tắp, dưới ánh nến gương mặt lộ ra vẻ đùa cợt.

Trong nháy mắt Diệp Trăn Trăn liền hiểu được. Đây rõ ràng là một cái bẫy, đối phương có chuẩn bị mà đến, bất gian thành đôi, thế muốn đưa nàng vào chỗ chết.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Vô Đức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Nghịch chuyển

Edit: fujiko

Beta: Bách Tử Liên

“Mẫu hậu, sao người lại đến đây?” Kỳ Vô Cữu nhìn đến Thái hậu, vẻ mặt càng khó coi hơn. Hắn tuy bất mãn với tình hình trước mắt nhưng càng không mong Thái hậu nhúng tay vào việc này.

“Ai gia sao lại không thể tới. Ta tuy không để ý đến mọi việc trong lục cung đã lâu, nhưng cũng không chấp nhận được có người đem hậu cung quấy đến chó gà không yên, tất nhiên muốn tuần tra một phen, để ngăn ngừa có người làm hành động hạ lưu, làm bẩn mặt mũi và huyết thống Hoàng thất.” Thái hậu đi đến gần, đánh giá mấy người đứng ngoài điện, cũng không vội trị tội, mà châm chọc, “không thể ngờ được hôm nay anh Hoa Điện lại náo nhiệt như vậy, Hoàng hậu muốn cùng Lục Thống lĩnh ôn chuyện vẫn nên tránh né Phật Tổ thì hơn.”

Lời này thật sự khó nghe, ôn chuyện sao cần lánh tránh Phật Tổ, tất nhiên là do bọn họ làm chuyện cầu thả.

Diệp Trần Trần chỉ thấy cả người rét run, nàng chưa bao giờ rơi vào thời điểm bị động như vậy. Nàng khăn trương nắm chặt tay, bắt buộc chính mình trấn định, hắng giọng một cái, “Mẫu hậu, người lo lắng nhiều rồi. Ta luyện công tại anh Hoa Điện, đúng lúc tỉnh cơn gặp Lục Thống lĩnh. Mọi người đều biết Lục Thống lĩnh võ nghệ cao siêu, ta tất nhiên muốn thỉnh giáo hắn một chút. Ta nghĩ Phật Tổ chắc chắn sẽ không trách tội ta ham học hỏi.”

Thái hậu cười lạnh, “Tỉnh cơn gặp? Lục Thống lĩnh hôm nay cũng không đi tuần ở đây, làm sao tỉnh cơn gặp người được?”

Diệp Trần Trần cũng cười lạnh, “Mẫu hậu thật là hiểu biết sâu rộng, ngay cả Lục Thống lĩnh khi nào đi tuần cũng biết rõ.” Ý ở ngoài lời chỉ rõ người chính là kẻ dàn dựng trò xiếc bắt kẻ thông dân này.

Khả năng đấu võ mồm của Thái hậu quả thật không phải đối thủ của Diệp Trần Trần, bà ta quay đầu nhìn hướng Kỳ Vô Cữu, “Hoàng hậu của người cùng biểu ca thanh mai trúc mã gặp nhau ở đây, người không có gì muốn nói sao?”

Từ đầu đến cuối, Kỳ Vô Cữu đều đang nhìn Diệp Trần Trần. Tuy rằng thấy không thoải mái vì những lời của Thái hậu, nhưng lúc này hắn thật sự rất muốn biết mọi chuyện rốt cuộc là thế nào. Hắn hít sâu một hơi, trầm giọng, “Hoàng hậu, Trẫm cho người một cơ hội giải thích.”

“Người thật sự tới nghe ta giải thích?” Diệp Trần Trần lạnh như băng nhìn hắn, giọng điệu đầy châm chọc, “một khi đã như vậy, người sao không nghe thấy lời ta vừa mới giải thích?” rõ ràng cùng một đường với Thái hậu, hiện tại giả bộ cái gì!

Thần sắc Kỳ Vô Cữu tối sầm lại. Thái hậu giận dữ, “Dám phụ lớn mặt, dám dùng thái độ như vậy nói chuyện với Hoàng thượng! Quả thật là vô pháp vô thiên! Người đâu, đem đôi gian phụ dám phụ này bắt lại cho ta!”

một đám người xung quanh liền muốn tiến tới bắt người, Diệp Trần Trần nhăn mày, mắt phượng trợn lên, động thân bước lên một bước, “Ai dám!”

Nàng quát lên một tiếng khí thế mười phần, quả thật đem người xung quanh sợ tới mức run chân. Dù sao cũng là Hoàng hậu, bây giờ đối với nàng không cung kính, về sau nếu là nàng trở mình, muốn nghiền chết bọn họ quá dễ dàng.

Diệp Trần Trần thông dong nhìn Thái hậu, “Mẫu hậu vì hậu cung trong sạch thái bình, hài nhi có thể lý giải, chỉ là bắt người mà không có bằng chứng, sợ mới thật là không có vương pháp đi?” Có bản lĩnh người lấy chứng có ra đi.

Thái hậu sớm biết nàng sẽ ra chiêu này, tay nhẹ nhàng vung lên, “Lục soát người.”

“Người” này tự nhiên là chỉ Lục Ly, HH không thể dễ dàng bị soát người. Có gian tình tất có tín vật, mọi người cũng có thể suy ra cái kết luận có tín vật tất có gian tình. Cho nên, hiện tại nếu từ trên người Lục Ly tìm được đồ vật có liên quan đến Diệp Trần Trần, như vậy chuyện hôm nay liền rõ ràng sáng tỏ.

Tổ Nguyệt khăn trương quá mức, cơ hồ không cảm thấy tiếng tim mình đang đập. Nàng ở bên cạnh nhìn vài thái giám lục soát loạn xạ trên người Lục Ly, nắm tay không tự giác giấu chặt hà bao trong tay. May mắn, may mắn việc đầu tiên biểu thiếu gia làm là đem hà bao đưa cho nàng, bằng không đúng là có một vận cái miệng cũng không thể nói rõ. Thái hậu, không ngờ tâm kế ác độc như thế!

Thái giám lục soát người xong, quả nhiên không thu hoạch được gì.

Tìm không ra cũng không hề gì, Thái hậu nghĩ quyết không thể bỏ qua cho Diệp Trần Trần. Vì thế bà ta nói, “Như vậy liền mời Lục Thống lĩnh giải thích một chút, vì sao người xuất hiện ở đây tới nay, hơn nữa còn cùng Hoàng hậu trò chuyện vui vẻ?”

Lúc này, người từ sau khi tham kiến Thái hậu vẫn trầm mặc không nói - Lục Ly, cuối cùng cũng mở miệng, “Bẩm Thái hậu, Hoàng thượng, vì thần phụng mệnh mật chỉ của Hoàng thượng tới đây, về phần làm chuyện gì, vì thần không biết.”

Thái hậu nghe vậy liền sùng sốt, nhìn về phía Kỳ Vô Cữu.

Kỳ Vô Cữu cũng sùng sốt, “Trẫm chưa bao giờ cho phát mật chỉ gì cho người, càng chưa từng tuyên người tới đây.”

“Vi thần không dám có nửa câu nói dối. Hôm nay quả thật có một nội thị mang theo vật ngự dụng đến truyền đạt ý chỉ cho vi thần, vi thần tuy rằng nghi hoặc nhưng cũng không dám phỏng đoán thánh ý, bởi vậy liền theo vị nội thị kia tới chỗ này, không nghĩ tới phượng giá của Hoàng hậu nương nương ở đây. Vi thần trái tim phải ngóng cũng không thấy Hoàng thượng, liền cả gan tiến tới hỏi thăm Hoàng hậu nương nương, Hoàng hậu nương nương cầm một bản võ công bí tịch cùng vi thần tùy tiện nói vài câu, vừa vận Hoàng thượng và Thái hậu cùng đến.”

một phen lời nói bình thản, ngay cả Diệp Trấn Trấn cũng có chút tin tưởng.

Chẳng qua chuyện dùng vật ngự dụng truyền đạt thánh chỉ thoáng có chút quái dị, Hoàng thượng không thiếu giấy bút, viết chút gì đó cũng không tốn công sức, hoặc cũng có thể sai khiến thái giám thân cận truyền khẩu dụ, cần gì phải vừa truyền khẩu dụ lại lấy tín vật ...

Kỷ Vô Cữu nghe xong những lời này của hắn, hỏi, “Thái giám kia đưa cho người vật ngự dụng gì?”

Lục Ly xòe bàn tay, hai tay nâng lên một vật hình tròn màu trắng đường kính hơn một tấc, Phùng Hữu Đức đi qua lấy đến trình cho Kỷ Vô Cữu.

Đó là một khối dương chi bạch ngọc điêu khắc hoa văn cừu long, trắng nõn ôn nhuận, nhất định không phải vật tầm thường. Đây không phải trọng điểm, trọng điểm là đây đúng là đồ của Kỷ Vô Cữu. Ngọc bội của thiên tử, ở trường hợp quan trọng cần dựa theo bốn mùa mà phân thành các màu sắc khác nhau, mùa xuân là Thương ngọc, mùa hè là Xích ngọc, mùa thu là Bạch ngọc, mùa đông là Huyền ngọc. Khối Cửu Long ngọc bội này mang vào mùa thu, hiện tại đã bắt đầu vào đông, cho nên sớm đã sai người cất đi, như thế nào lại ở trong tay Lục Ly.

Ánh mắt Kỷ Vô Cữu lóe lên tia nghi hoặc.

không chỉ có hắn, người xung quanh nhìn thấy khối ngọc bội này cũng nghiến ngấm trong đầu. Thái hậu nghĩ, chẳng lẽ nhi tử đứng về phía bà? Chẳng qua thủ đoạn này quá dễ dàng bị người khác phát hiện. Diệp Trấn Trấn nghĩ, quả nhiên Kỷ Vô Cữu ở giữa giờ trò quý, chẳng qua thiết hạ cái bẫy này cho nàng cũng quá dễ tiện đi.

Chỉ có Lục Ly, vẻ mặt vẫn như hiên ngang, lẫm liệt, quang minh chính đại.

Kỷ Vô Cữu thu ngọc bội, “Xác nhận có người giả truyền thánh chỉ, người đứng lên đi.”

“Tạ Hoàng thượng.”

“Người có biết thái giám kia, có thể nhớ rõ diện mạo hắn hay không?”

“Bẩm Hoàng thượng, vi thần không biết hắn, nhưng vẫn nhớ rõ mặt hắn ta.”

“đã vậy, Trẫm nhất định tra rõ ràng, rốt cuộc là nô tài nào to gan lớn mật dám giả truyền thánh chỉ.”

Thái hậu hiển nhiên không dễ chấp nhận cái kết luận này, nhưng từ khi Lục Ly đưa ngọc bội ra là lúc mọi việc đã thành kết cục đã định. Mặc kệ thánh chỉ là thật hay giả, hắn đều có lý do xuất hiện ở nơi này. Hơn nữa, mới vừa rồi soát người, bọn thái giám thiếu điều đem hắn lột sạch, cũng không lấy ra được vật gì quan trọng.

Con người này, quả thực quá giao hoạt.

“Nếu là một hồi hiểu lầm, như vậy ai gia cũng yên lòng. Hoàng hậu mỗi ngày luyện công ở đây, vẫn nên cẩn thận mới tốt, chớ để tẩu hỏa nhập ma.” Thái hậu không mặn không nhạt nói.

“Làm phiền mẫu hậu quan tâm. Nhân phẩm đoan chính, tự nhiên tâm tư thanh minh, lại có Phật Tổ phù hộ, ta nghĩ chắc cũng không có việc gì.” Diệp Trấn Trấn cũng học được cách hàm súc* mắng chửi người.

**kín đáo*

Vì thế, Thái hậu ý chỉ chiến đấu sục sôi mà đến, cúi đầu bại trận mà về.

Sau khi Thái hậu đi, Kỷ Vô Cữu vẫn đứng tại chỗ, quay đầu nhìn Diệp Trấn Trấn, “Còn không đi mau.”

Diệp Trấn Trấn liền theo kịp, lúc đi qua bên người hắn, hắn định cầm tay nàng, lại bị nàng hung hăng hất ra. Diệp Trấn Trấn thấp giọng nói ra hai từ, “Hèn hạ.” Khẩu khí tràn đầy chán ghét cùng khinh miệt.

Kỷ Vô Cữu chưa hiểu đã cảm thấy ngực cứng lại, đầy khó chịu. Rồi hắn phản ứng kịp, nàng tựa hồ đang hiểu lầm hắn, vội bước nhanh đuổi theo.

“Trẫm ... thật sự không biết vụ ngọc bội này.”

không để ý tới hắn.

“Hắn là nô tài Càn Thanh Cung trộm đem ra ngoài làm xằng làm bậy.”

không để ý tới hắn.

“Trẫm sao có thể giúp nam tử khác vụng trộm giấu ghê thê tử của mình.”

Vẫn như cũ không để ý tới hắn.

Tổ Nguyệt ở một bên nhìn thập phần sốt ruột, Hoàng thượng cũng đã như vậy, nương nương người không thể cho hấn chút mặt mũi sao ... Huống hồ, ngọc bội kia rõ ràng không phải do Hoàng thượng tự mình đưa ra không phải sao!

Diệp Trăn Trăn sao không rõ những kỳ quái trong chuyện này. Nàng tuy rằng không tin nhân phẩm của Kỳ Vô Cữu, nhưng tin tưởng trí lực của hấn, hấn nếu muốn để nàng mắc bẫy, chắc chắn sẽ bày một âm mưu cao minh, không đến mức để lộ ra Cữu long ngọc bội, một điểm sơ hở lớn như vậy. Tuy nghĩ như vậy, nàng vẫn như cũ rất tức giận, bầy rập không phải do hấn thiết hạ, nhưng hấn không phải cũng chạy tới bắt kẻ thông dâm sao! Hơn nữa, nhìn bộ dáng, hấn tựa hồ thực chờ mong nàng cùng biểu ca có gian tình.

Lục Ly đứng cạnh cửa anh Hoa Điện, nhìn bóng dáng ba người kia. Kỳ Vô Cữu định cầm tay Diệp Trăn Trăn, lại bị nàng tránh ra vài lần, hấn cuối cùng giữ chặt tay nàng không buông, hai người cứ không được tự nhiên như vậy mà biến mất trong bóng đêm mờ mịt.

Lục Ly cúi đầu cười cười. Ngoài hấn ra, chỉ sợ sẽ không có ai có thể đoán được vì sao Cữu Long ngọc bội sẽ xuất hiện lúc này ... Đó là do hấn trộm.

Đúng vậy, Lục Ly võ nghệ cao cường, khinh công đặc biệt cao cường. Hơn nữa, hấn đối với mọi xó xỉnh trong hoàng cung đều rất quen thuộc. hấn nếu muốn trộm gì đó trong đại nội, địa phương đề phòng thâm nghiêm nhất, tuy không dễ dàng như lấy một món đồ trong túi nhưng vẫn có thể làm được. Hơn nữa hấn chọn thời cơ rất tốt, thời điểm Kỳ Vô Cữu phê duyệt tấu chương ở Dưỡng Tâm điện mới hạ thủ, khi đó nhân thủ ở Càn Thanh cung sẽ thiếu một ít, lại không có cao thủ như Kỳ Vô Cữu tọa trấn, trộm gì đó đi tương đối dễ dàng rất nhiều.

Lục Ly làm người chính trực, trước kia chưa từng ăn trộm cái gì, nhưng lần này bất đồng, lần này tất yếu phải trộm, vì Diệp Trăn Trăn. Loại hành động lấy nam nữ gian tình hãm hại Hoàng hậu, có lần thứ nhất thì sẽ có lần thứ hai, chỉ bằng trước một bước khoảng đục nước, khiến Hoàng thượng thấy rõ tâm kế của những kẻ xấu kia, xóa bỏ nghi ngờ của hấn, về sau cho dù có người tới trước mặt hấn cáo trạng, hấn cũng sẽ không dễ dàng tin tưởng.

Hơn nữa, kỳ thật đêm nay, từ lúc Kỳ Vô Cữu theo đuôi hấn, hấn cũng đã biết. Lục Ly biết Hoàng thượng trời sinh đa nghi, nếu hấn ở trước mặt Diệp Trăn Trăn biểu hiện quá mức khuôn phép, trên dưới rõ ràng, ngược lại sẽ khiến Kỳ Vô Cữu hoài nghi hấn có đề phòng trước mà đến, bởi vậy cứ tự nhiên là tốt nhất. Hơn nữa, Kỳ Vô Cữu biết Lục Ly thân thủ cao, cũng sẽ không tiếp cận quá gần, chắc chắn vẫn chưa nghe rõ bọn họ trò chuyện.

May mắn lần này hữu kinh vô hiểm*, Trăn Trăn, muội cần cẩn thận nhiều hơn. Lục Ly một thân một mình đi trong đêm tối của hoàng cung, thầm nghĩ.

**Nhìn như kinh động tâm phách nhưng không có gì nguy hiểm. Dùng để hình dung tình thế ác liệt nhưng cuối cùng đạt được kết quả mong muốn.*

Tác giả có lời muốn nói

Tôi uốn giải thích một chút tính cách của Diệp Trăn Trăn.

Tôi cảm thấy có vài bằng hữu chờ mong quá cao đối với Diệp Trăn Trăn. Nàng không phải nữ chủ trọng sinh, xuyên không có bàn tay vàng, nàng chỉ là một cô nương hơi chút thông minh. Hơn nữa, cô nương này trưởng thành trong hoàn cảnh tốt, xuất thân phú quý, được cả nhà cưng chiều, không nở yêu cầu quá mức khắc nghiệt ở nàng, quả thực chính là đóa hoa trong nhà kính. Điều này dẫn đến tính cách nàng có chút kiêu căng, làm việc tùy tâm sở dục, ngẫu nhiên không dùng đầu óc nói chuyện. Các người xem xem mấy thứ nàng thích, đó đều không phải là mấy thứ nhóm tiểu thư khuê các vui đùa, nhưng cô tình nàng lại thích mấy thứ đó, trong nhà mọi người cũng không quá quản thúc nàng.

Loại người này nếu ném vào trong hậu cung, kỹ năng cung đấu là cần rèn luyện, không có khả năng vừa xuất hiện liền đại sát tứ phương. Cho nên, kỳ thật ở trong hoàng cung, nàng khắp nơi bị động, khắp nơi bị người khác hãm hại, cũng may mắn chính mình có chút thông minh, cộng thêm vận khí, mới lần lượt hóa hiểm thành lành. Đương nhiên, không thể cứ mãi như vậy. Bởi vì, con người sẽ trưởng thành, chậm rãi chịu vài lần thiệt thòi, lý giải được lòng người hiểm ác chôn hậu cung, kỹ năng chậm rãi tăng dần, cũng dễ dàng hơn. Tôi biết mọi người muốn xem tình tiết Hoàng hậu hoành hành hậu cung, đánh đầu thắng đầu, không gì không thể, nhưng viết những tình tiết này cũng phải suy xét đến tính cách nhân vật. Hoàng hậu không phải hoàn toàn là hình tượng nữ chủ hoàn mỹ, không cần có nhiều khuyết điểm. Tôi vẫn cho rằng nhân tài có khuyết điểm mới là con người hoàn chỉnh. Có lẽ mọi người có thể sẽ không để ý tính cách nhân vật có đa diện, phong phú hay không, nhưng thân là tác giả tôi vẫn hi vọng thứ sức khiêu chiến ở phương diện này, hi vọng mọi người có thể hiểu cho.

Cuối cùng lần nữa cảm tạ sự ủng hộ của mọi người...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Vô Đức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Giải hòa

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

cungquanghang.com

Chương 36: Giải hòa
Edit: fujiko
Beta: Bách Tử Liên

Kỷ Vô Cữu mặt dày lẻo đẻo theo đuôi Diệp Trăn Trăn một đường tới Khôn Ninh Cung.

Hắn không giỏi dỗ dành nữ nhân. Những lúc dỗ dành, hơn phân nửa là nói ít lời ngả ngớn, bây giờ gặp Diệp Trăn Trăn đang tức giận không biết nên làm thế nào cho đúng. Lời giải thích cũng đã nói rồi. Hơn nữa hắn vốn kiệm lời nên không có ý lặp lại.

Bầu không khí nhất thời vô cùng khó xử.

Diệp Trăn Trăn thập phần mệt mỏi, sớm đã leo lên giường ngủ. Kỷ Vô Cữu vẫn trong bộ dạng trầm tư ngồi bên cạnh bàn.

Ngày hôm nay có hai nghi vấn. Thứ nhất, Thái hậu vì sao đúng lúc xuất hiện ở Anh Hoa Điện? Thứ hai, rốt cuộc ai là người dùng Ngọc bội Cửu Long giả truyền thánh chỉ, lừa gạt Lục Ly?

Điều thứ nhất tương đối dễ lý giải, trong chuyện này nhất định có Thái hậu nhúng tay vào. Như vậy là bà sai người trộm Ngọc bội Cửu Long và giả truyền thánh chỉ? Điều này khó có khả năng – chỉ cần Lục Ly đưa ra Ngọc bội Cửu Long, là có thể hóa giải hiểu lầm, đây không giống thủ đoạn hại người.

Thêm vào đó, dường như Thái hậu sai người lục soát người Lục Ly rất kỹ?

Đem những điểm đáng ngờ liên kết với

nhau, Kỷ Vô Cữu rút ra một kết luận sơ lược: chắc hẳn Thái hậu thật sự cho người giả truyền ý chỉ, chẳng qua không phải giả truyền thánh chỉ, mà là ý chỉ của Hoàng hậu, thứ sử dụng cũng là tín vật của Diệp Trăn Trăn. Nhưng bà không nghĩ tới Lục Ly kịp thời phát hiện ra âm mưu này, dùng Ngọc bội Cửu Long thay thế vật của Đường Tứ Tứ, đảo khách thành chủ*.

*chuyển từ thế bị động sang chủ động

Không thể không nói tên hỗn đản* này tư duy quá cao siêu, nếu không làm Hoàng đế, đổi nghề đi làm bộ đầu, cũng có thể vô cùng nổi tiếng.

*tên khốn, đồ vô lại

Như vậy, Ngọc bội Cửu Long có thể do Lục Ly trộm, cũng có thể do nô tài Càn Thanh Cung trộm cho Lục Ly. Bất luận là khả năng nào, cũng cần điều tra nô tài Càn Thanh Cung một phen.

Vừa nghĩ đến chuyện Lục Ly trộm Ngọc bội Cửu Long, còn can đảm nói dối, phản ứng đầu tiên của Kỷ Vô Cữu không phải tức giận, mà là cảm thấy may mắn. Buồn bực trong ngực hắn cũng lập tức tiêu tán không ít, quyết định lần này giả ngu, không trị tội Lục Ly. Nhưng tiếp theo hắn nghĩ đến Thái hậu thế nhưng dùng phương pháp cho nhi tử đội nón xanh để hãm hại con dâu liền tức giận, vỗ mạnh lên bàn.

Tuy hắn định tận lực làm một hiếu tử, nhưng không có nghĩa sẽ để Thái hậu tùy ý kiểm chế.

Trong màn trường, người đang ngu say bị hấn ôm lấy, không thoả mái hừ nhẹ.

Kỷ Vô Cữu hết sức thả lỏng tay chân, cởi áo khoác ra leo lên giường, tiến vào trong chăn, kéo Diệp Trăn Trăn, ôm chặt nàng vào lòng.

bachtulien.wordpress.com

cungquanghang.com

Tựa như chợt tìm thấy chốn yên bình nhất, hấn thờ phào một hơi dài.

Cầm nhẹ nhàng cọ lên má Diệp Trăn Trăn, Kỷ Vô Cữu thấp giọng bên tai nàng, “Người có biết hay không, Trầm thật sự sợ điều đó là thật.”

Trả lời hấn là tiếng hít thở ổn định của người trong lòng.

“May mà không phải.” Hấn lại nói thêm.

Buổi chiều ngày hôm sau, Đường Tứ Tứ nghe nói có một tiểu thái giám treo cổ ở gần Mai Đình, Thái hậu sai Lục Thống lĩnh đi nhận mặt xem đó có phải người giả truyền thánh chỉ hay không.

“Vậy rốt cuộc có phải hay không?” Diệp Trăn Trăn hỏi Tố Nguyệt. Nàng không đến hiện trường, nhưng Vương Hữu Tài đã kịp thời đi cùng Lục Ly.

“Dạ, không phải.” Vương Hữu Tài đáp.

“Sao?” Diệp Trăn Trăn buông chén trà xuống, có chút khó hiểu, “Vậy là thế nào?”

Wang hữu Tài hạ giọng, “Bẩm nương

vương hầu tại hạ giọng, Đám hương nường, Lục Thống lĩnh bảo nô tài hỏi người, có muốn xử lí ai không?”

Đôi mắt Diệp Trăn Trăn lưu chuyển, cười nói, “Biểu ca suy nghĩ chu toàn.”

Thái hậu muốn giết người diệt khẩu để tránh gây thêm phiền phức, nói vậy tên thái giám treo cổ kia chính là kẻ giả truyền thánh chỉ hoặc một ý chỉ khác. Nhưng bởi vì nhân chứng chỉ có một mình Lục Ly, cho nên hắn nói phải thì phải, hắn nói không phải liền không phải.

Nếu hắn phủ nhận, lại phải tìm một người khác tới xác nhận.

Lục Ly lăn lộn trong hậu cung vài năm, thấu đáo nhiều việc hơn Diệp Trăn Trăn. Tranh đấu chốn hậu cung, kỳ thật thủ đoạn tàn nhẫn âm độc không kém hơn tranh đấu trên triều đình chút nào. Có thể trở thành nữ nhân có vị trí cao trong hậu cung, không có mấy người là thuần khiết vô tội, không ràng thế sự. Về phần những nô tài vì chủ tử đấu tranh thượng vị mà hồn phi phách tán càng là vô số kể, có đồng tình cũng không đủ. Lục Ly không muốn dính vào tranh đấu của nữ nhân hậu cung, nhưng vì Diệp Trăn Trăn, hắn nguyện ý phá lệ xuống tay.

Qua chuyện lần này, Diệp Trăn Trăn cũng có chút giác ngộ. Tối hôm qua, nếu không phải có biểu ca xuất kỳ bất ý*, nàng thật sự chịu nhiều đau khổ. Ngấm lại một chút, nàng phát hiện bản thân quả thật quá không cẩn thận. Ở nhà mẹ đẻ tùy hứng làm bậy, sẽ không ai làm gì nàng, nhưng bây giờ thân ở hậu cung

tranh đấu, nếu tiếp tục tùy hứng làm vậy như xưa chẳng khác gì muốn chết. Trước đó, nàng cũng biết trong hậu cung trần ngập hung hiểm, song đều chỉ là ẩn tượng bên ngoài, chưa cụ thể. Lại thêm vài lần biến nguy thành an làm nàng khinh thường, thậm chí có chút tự phụ. Chuyện ngày hôm qua giống như một lời cảnh tỉnh, khiến nàng chân chính khắc sâu trình độ tàn nhẫn của tranh đấu chốn hậu cung, cũng làm nàng ý thức được nếu mình không cẩn thận có khả năng đưa tới họa sát thân, thậm chí liên lụy thân nhân.

*hành động khi người khác không ngờ

bachtulien.wordpress.com

cungquanghang.com

Những ý nghĩ này làm cho nàng sinh ra một loại chán ghét xưa nay chưa từng có đối với hậu cung.

Nhưng chán ghét thì chán ghét, hiện thực vẫn phải đối mặt. Nàng không thể chết, càng không thể để bị phế. Nàng so với bình thường càng phải thêm dè dặt, thận trọng, nàng muốn sống thật tốt, sống thật vui vẻ thuận lợi. Diệp Trăn Trăn thầm nghĩ, thật sự hi vọng lúc sinh thời, có thể rời khỏi nơi thị phi này. Nhưng nguyện vọng này quá hư vô mờ mịt, quả thật là mơ mộng hão huyền.

Nói thật, có đôi khi nàng rất muốn đem trói mấy nữ nhân chuyên gây chuyện thị phi trong hậu cung ném cho heo ăn.

“Nương nương? Nương nương?”
Vương Hữu Tài thấy Diệp Trăn Trăn ngần người, liền khẽ gọi.

Diệp Trăn Trăn nhúc nhích hồi tỉnh thần

Diệp Trăn Trăn phục hồi tinh thần, “Người đi nói với Lục Thống lĩnh, đã làm hấn phí tâm, nhưng muốn xử lí ai tự ta vẫn có thể làm được, hấn trăm nghìn lần không cần nhúng tay.”

Lục Ly chỉ là Thống lĩnh thị vệ, nếu bị cuốn vào chuyện tranh đấu của hậu cung, sợ rằng sẽ không ít người xem hấn là cái gai trong mắt, nàng cũng không muốn khiến biểu ca bị tai họa quần thân.

Chuyện này, nàng vẫn muốn tự tay báo thù. Tuy tạm thời chưa thể động vào Thái hậu, nhưng vẫn có thể giáo huấn một ít binh tôm tướng cá dưới tay bà ta.

Buổi tối, Kỷ Vô Cửu đến sớm hơn bình thường. Hấn ngăn người bên ngoài thông báo, trực tiếp đi vào Noãn các, nhìn thấy Diệp Trăn Trăn ngồi trước đèn ngẩn người, liền hỏi, “Đang nghĩ cái gì?”

Diệp Trăn Trăn nhìn thấy hấn, đứng lên nhún người chào, “Hoàng thượng”. Vẻ mặt nhàn nhạt.

Kỷ Vô Cửu biết trong lòng nàng vẫn có khúc mắc vì chuyện ngày hôm qua, hấn không biết nên an ủi nàng như thế nào, hơn nữa hấn cũng có chút tức giận, giận vì nàng vẫn giận hấn.

Kỷ Vô Cửu ngồi ở bên kia bàn, tiện tay cầm quyển Âm Dương Kinh trên bàn xem sơ qua, nội công tâm pháp ghi trong đó rõ ràng vô cùng tầm thường, có lẽ là mua trong tiệm sách. Quyển sách như vậy chỉ giá nửa lượng bạc, còn nói là tuyệt thế bí tịch gì đó, nữ nhân này chắc chắn đã bị lừa.

Diệp Trăn Trăn đột nhiên hỏi. “Hoàng

thượng, ngài có thể nói cho ta biết trong sự kiện ngày hôm qua, chủ mưu ngoài Thái hậu, còn có thể có ai khác không?”

Kỷ Vô Cữu không do dự chút nào đem Hứa Tài tử bán đi, “Còn có Hứa Tài tử, nàng ta và Thái hậu trước mặt Trầm cùng nhau xướng họa, Trầm mới lắng nghe lời gièm pha của bọn họ.” Thuận tiện vô sỉ đem tội danh của mình rửa sạch sẽ.

Diệp Trăn Trăn gật gật đầu, âm thầm quyết định lần này nhất định phải trừng trị Hứa Tài tử một phen thích đáng.

Kỳ thật dù Diệp Trăn Trăn không động vào Hứa Tài tử, Kỷ Vô Cữu cũng tính giáo huấn nàng ta. Trước kia hẳn đối với Hứa Tài tử vẫn có chút tình cảm huynh muội, tuy không chạm vào nàng ta, nhưng cũng định từ từ tấn phong cho nàng ta để nàng ta có thể sống yên trong hậu cung.

bachtulien.wordpress.com

cungquanghang.com

Nhưng lần này, nàng ta dám chạm đến điều cấm kỵ của hắn, nói xấu Hoàng hậu, cho Hoàng đế đội nón xanh, xui khiến Thái hậu ra ám chiêu ... Nàng ta thật cho rằng chỉ có mình biết đùa giỡn tâm cơ, người khác đều là kẻ ngu sao!

Diệp Trăn Trăn thấy mặt Kỷ Vô Cữu dần trở nên hung ác, cũng không biết hắn đang tìm cách suy nghĩ xấu xa gì. Hiện tại, nàng cùng hắn ở chung không có gì thú vị thì thôi không để ý tới hắn nữa, tự mình đi ngủ.

Không ngờ Kỳ Vô Cữu rất nhanh bu lại, ôm thật chặt lấy nàng, tứ chi cơ hồ quần trên người nàng.

Diệp Trăn Trăn cảm thấy không quen, kháng cự trong chốc lát, hấn lại gắt gao không buông, cuối cùng thấp giọng bên tai nàng, “Đừng làm rộn, ngủ đi.”

Diệp Trăn Trăn không thèm nói gì, bất quá nếu không thoát được, nàng cũng qua loa nhận mệnh. Nàng ngáp một cái rồi nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Bởi vì hấn ôm quá chặt, nàng ngủ cũng không an ổn, tựa hồ vẫn còn chút ý thức, giống như có một sợi tơ mơ hồ kéo nàng. Đến nửa đêm, nàng thấy nóng nên tỉnh lại, nhưng vẫn mơ màng chưa tỉnh hẳn. Nửa mê nửa tỉnh, nàng cảm giác có một vật cứng cứng để trên đùi, chạm vào mình rất khó chịu, theo bản năng gạt đi hai lần, kết quả thứ đó không làm sao gạt đi được, vì thế nàng dứt khoát nắm chặt nó dùng sức bẻ sang hướng khác.

Đột nhiên vang lên tiếng Kỳ Vô Cữu kêu thảm bên tai.

Diệp Trăn Trăn còn tưởng mình gặp ác mộng, mất hồi lâu mới thanh tỉnh. Nàng ngồi dậy, dụi dụi mắt, nhìn thấy Kỳ Vô Cữu nằm nghiêng, cuộn thành một đoàn, hai tay che bộ vị, thống khổ hừ nhẹ, thái dương nổi đầy gân xanh.

“Người làm sao vậy?” Diệp Trăn Trăn hỏi.

“...” Tâm tình Kỳ Vô Cữu vô cùng phức tạp, thật sự khó có thể dùng ngôn ngữ để miêu tả.

Diệp Trăn Trăn thấy hấn không ổn, vội vén màn hô lên, “Người tới, nhanh truyền Thái y!”

Thái y trực ban mơ màng bước qua đoạn đường gió lạnh, lúc đến Khôn Ninh cung đã hoàn toàn thanh tĩnh. Đợi đến lúc xem xét rõ ràng vết thương của Kỷ Vô Cửu, hắn ta hoảng sợ cúi đầu, tròng mắt loạn chuyển, trong lòng thì tò mò muốn chết, rốt cuộc Hoàng thượng và Hoàng hậu đã chơi trò gì vậy...

Thái y cố nén không để Kỷ Vô Cửu phát hiện hắn ta đang suy nghĩ cái gì, mặt lạnh chần bệch, lại bôi thêm thuốc mỡ, cuối cùng mời Diệp Trăn Trăn ra gian ngoài dặn dò, “Thỉnh để Hoàng thượng tĩnh dưỡng vài ngày, mấy ngày tới kỳ làm chuyện phòng the, còn có ... lần sau nhớ nhẹ chút.”

Diệp Trăn Trăn đã sớm phát hiện mình chính là đầu sỏ gây họa, lúc này cần trọng nghe lời dặn của thái y, phi thường nghiêm túc gật gật đầu.

Kỷ Vô Cửu thật hoài nghi nàng đến cùng có nghe hiểu những lời này hay không.

Sau khi Thái y rời đi, đau đớn của Kỷ Vô Cửu đã giảm bớt không ít, vì đau đớn vừa rồi, trên người hắn toát một tầng mồ hôi, mỗi hơi trên trán vẫn còn chưa khô. Diệp Trăn Trăn lo lắng, hồ thẹn ngồi chồm hổm trên giường, cúi đầu lau mồ hôi cho hắn.

bachtulien.wordpress.com

cungquanghang.com

Kỷ Vô Cửu thấy Diệp Trăn Trăn như thế, không hiểu sao cảm thấy như có một dòng nước ấm chạy qua tim, nóng hôi hổi thật phần dễ chịu.

“Còn đau không?” Diệp Trăn Trăn cẩn thận hỏi.

“Đau.” Kỷ Vô Cữu cố ý dùng giọng nói sâu muộn đáp, trên mặt phối hợp diễn một biểu tình hết sức thống khổ, miệng khẽ hé hít khí lạnh.

Diệp Trăn Trăn càng cảm thấy tội lỗi, “Thực xin lỗi ... Ta thật sự không cố ý.”

Kỷ Vô Cữu khép nửa mắt, nhìn nàng chăm chú. Đôi mắt hắc vô cùng sáng, chan chứa tình cảm dịu dàng, nhu hòa nhưng nàng lại không nhìn thấy, vẫn đang dùng khăn tay lau mồ hôi trên trán hắc rồi chuyển xuống dưới lau mặt hắc.

Hắn đột nhiên chụp lấy tay nàng.

“Sao vậy?” Diệp Trăn Trăn muốn rút lại tay, thế nhưng không thể giãy ra được.

Kỷ Vô Cữu dùng sức kéo, Diệp Trăn Trăn không kịp phản ứng, cứ thế ngã vào lồng ngực hắc. Hai tay hắc ôm chặt nàng, khiến nàng không thể động đậy.

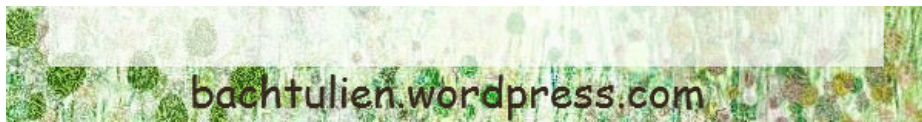
“Trăn Trăn, đừng tức giận.” Giọng nói của Kỷ Vô Cữu vang lên trên đầu Diệp Trăn Trăn, có lẽ vì trận đau vừa rồi, tiếng nói của hắc hơi chút khàn khàn.

Diệp Trăn Trăn nằm trong ngực hắc, không trả lời, chỉ khẽ gật đầu. Cằm của nàng đụng vào ngực hắc hai lần, lực không lớn, lại làm cho ngực hắc nóng lên một hồi.

Lần khổ sở này cũng coi như đáng giá, Kỷ Vô Cữu thầm nghĩ.

Tuy rằng, thật sự đau quá ...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Vô Đức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Báo thù

Edit: fujiko

Beta: Bách Tử Liên

Sáng sớm, Phùng Hữu Đức dẫn một vị thái y có chòm râu hoa râm vào Càn Thanh Cung.

Thái y này họ Thiết, là viện trưởng Thái Y Viện, y thuật của hắn là cao minh nhất trong cả Thái Y Viện. Sáng sớm hôm nay, hắn nghe nói Bệ hạ triệu kiến, mơ hồ suy đoán có thể liên quan tới sự việc đêm qua – Để hậu hai người chơi trò tình thú có làm chút chuyện quá đà, hắn đã nghe Thái y trực đêm nói qua.

Nhưng ra ngoài dự kiến của Thiết Thái y, Hoàng thượng không để hắn chẩn xem long thể, mà đưa cho hắn một quyển sách, một bản ... âm Dương Kinh?

Quyển sách này tất nhiên là Kỳ Vô Cữu lấy từ chỗ Diệp Trấn Trấn. Vốn hắn xem qua chỉ thấy nhạt nhẽo tầm thường, nhưng sau này lần nữa nhìn xem cảm thấy tựa hồ có ẩn chứa huyền cơ, chỉ là nhìn trái nhìn phải rèn luyện kinh mạch theo trong sách hướng dẫn không giống tu tập nội công, cho nên liền cho gọi một thái y tinh thông châm cứu kinh lạc đến xem kỹ.

Thiết Thái y lật xem qua quyển sách, khép lại, đưa trả cho Phùng Hữu Đức.

“Như thế nào?” Kỳ Vô Cữu hỏi.

“Hồi Hoàng thượng, quyển sách này quả thật có thể tu luyện khí công nhưng hiệu quả không lớn. Nó chủ yếu là dùng để ...” hắn cẩn thận cân nhắc lý do thoái thác, “Dùng để điều tiết âm Dương.”

Điều tiết âm Dương? Kỳ Vô Cữu thâm trầm nhìn Thiết Thái y: không phải như Trẫm đang tưởng tượng ư?

Thiết Thái y mãnh liệt gật đầu: đúng như ngài đang tưởng tượng đó!

Thiết Thái y lấy lại quyển sách từ tay Phùng Hữu Đức, mở ra đưa đến trước mặt Kỳ Vô Cữu, “Quyển sách âm Dương Kinh này kỳ thật là hai quyển, nửa trước là Dương Kinh, do nam tử tu tập, nửa sau là âm Kinh do nữ tử tu tập. Thời gian lâu dài, có thể hỗ trợ âm dương hòa hợp.”

Chính là có trợ giúp cho chuyện hành lạc chốn khuê phòng!

Kỳ Vô Cữu lâm bầm, “Chẳng trách gì gần đây hành động của nàng có chút phóng khoáng, thì ra là do luyện Dương Kinh.”

Thiết Thái y không rõ, “Thứ cụ thể thân ngu dốt, ý Bệ hạ là ...?”

“không có gì, Phùng Hữu Đức, thưởng.”

Đuổi Thái y đi, Kỳ Vô Cữu đem quyển sách tách làm hai, Dương Kinh lưu lại cho mình, âm kinh đem trả Diệp Trấn Trấn. Tuy rằng sách còn chưa trả lại cho nàng, nhưng hắn đã có điểm chờ mong âm dương hòa hợp.

Sau đó, hắn đi Dưỡng Tâm Điện, lại không nghĩ rằng mới phê được hai phần tấu chương, Diệp Trấn Trấn thế nhưng đến Dưỡng Tâm Điện tìm hắn.

Kỳ Vô Cữu rất kinh ngạc, Diệp Trấn Trấn rất ít khi chủ động đến Dưỡng Tâm Điện.

“Ngươi tìm Trẫm có chuyện gì sao?”

“không có việc gì.”

“Vậy là nhớ Trẫm?”

“Ta tới xem náo nhiệt.”

Kỷ Vô Cữu không hiểu lắm, hần lấy mấy phần tấu chương trên bàn đưa cho nàng, “không bằng xem trước cái này đi, đảm bảo náo nhiệt.”

Diệp Trăn Trăn nhận lấy, ba phần tấu chương có hai quyển là tin báo từ sáu trăm dặm, một quyển là khẩn cấp từ tám trăm dặm, đến từ ba nơi khác nhau Cam Túc, Đại Đồng và Liêu Đông, nhưng đều báo về sự kiện giống nhau: quan ngoại có dấu hiệu quân đội tập kết, hơn nữa về thời gian cũng không cách biệt nhiều.

Ba địa phương này phân bố ở tây, trung, đông của biên cương phía bắc Đại Tề, cách nhau đến cả ngàn dặm, nếu đồng thời phát hiện dị động của quân đội dị tộc, vậy thì thật khiến người ta suy nghĩ sâu xa.

Thế lực ngoại tộc xuất hiện ở ba địa phương theo thứ tự là Thổ Lỗ Phiên Hãn Tây vực, Bộ lạc Mông Cổ Thất Sát phía bắc, và tộc Nữ Chân – bộ tộc tự xưng bá một phương ở đông bắc, đồng thời có thực lực quân sự tương đối mạnh.

Diệp Trăn Trăn xem kỹ mấy quyển tấu chương xong, không khỏi không lo lắng, “Những man di này sẽ không đồng thời tấn công Đại Tề ta chứ?”

Kỷ Vô Cữu gật đầu, nữ nhân này quả nhiên vào thẳng trọng tâm vấn đề, đây cũng là điều hần lo lắng nhất, hần hỏi, “Nếu thật sự là vậy?”

“Nếu như vậy, chúng ta cần đồng thời nghênh chiến cả ba hướng, hơn nữa ba địa phương cách nhau khá xa, không thể phối hợp tác chiến cùng nhau. Thời điểm binh lực chia đều, sợ sẽ có căng thẳng. Đồng thời, còn phải lưu lại một bộ phận quân đội canh giữ kinh thành, bởi nếu ba chỗ vạn nhất có một phòng tuyến bị công phá, quân đội hai nơi còn lại không có khả năng ứng cứu, hơn nữa cũng không đến kịp, cho nên kinh thành chỉ có thể trước tự cứu mình.” Nhưng cứ cho là như vậy, phân bổ đến ba địa phương tác chiến, binh lực sẽ càng có hạn, Diệp Trăn Trăn nhíu nhíu mày.

“Người nói thật sự chuẩn, lại đây.” Kỷ Vô Cữu đón nàng, “Lại đây ngồi.”

Diệp Trăn Trăn biết hần muốn cho nàng xem gì đó, liền ngồi tại bên người hần. Long ý rất rộng, hai người ngồi song vai, một chút cũng không chật.

Kỷ Vô Cữu mở ra một tấm bản đồ để ở trước mặt, trên bản đồ có dấu hiệu của ba địa phương, hần nhìn tấm bản đồ chăm chú, nói, “Điều Trẫm tò mò là, nếu chuyện này là thật, vì sao bọn họ muốn liên thủ tấn công Đại Tề.”

Chiến tranh so với cướp bóc có độ phiêu lưu lớn hơn. Những tộc man di này sinh hoạt nghèo khổ, mùa đông chết nhiều đàn dê, mùa xuân rất có khả năng bị đói. Cho nên bọn họ cơ hồ mỗi ngày đến Đại Tề cướp đoạt, ngẫu nhiên sẽ chiếm được ít tiện nghi. Nhưng chiến tranh không giống vậy, phải dùng vô số sinh mệnh làm tiền đánh cược, trừ khi tiền đặt cược đủ lớn, bằng không không đáng ném thừ.

Diệp Trăn Trăn thử đặt mình ở địa vị ba tộc người kia, “Chẳng lẽ định chia cắt quốc thổ Đại Tề ta? Tham vọng này không khỏi quá lớn.”

“không chỉ đơn giản như vậy.” Kỷ Vô Cữu suy nghĩ, lại hỏi, “Người cảm thấy, chúng ta nên bố trí binh lực như thế nào?”

“Ta cũng không hiểu mấy thứ này.”

“Cứ nói đừng ngại.”

“Thổ Lỗ Phiên Hãn quốc thực lực yếu hơn rất nhiều so với hai bộ lạc kia, hơn nữa cũng cách quốc thổ của chúng ta khá xa, bọn họ chỉ có đem tay vươn đến Cáp Mật sau mới có thể tiếp xúc trực tiếp với quân sự Đại Tề. Có Tô Tướng quân và Lục Tướng quân trấn thủ, ngăn cản bọn họ ngoài Gia Dự Quan không phải việc khó. Về phần hai bộ lạc còn lại thì khó nói, ta cảm thấy chúng ta nên tập trung trọng điểm hỏa lực tại Tuyên Phủ và Đại Đồng, nơi này là cửa ngõ của phương bắc, cách kinh thành cũng gần, không thể có sơ xuất. Mặt khác, kỵ binh Thất Sát bộ lạc từ trước tới giờ vẫn nổi tiếng buru hần, cho nên nơi này hần phải do tinh binh, lương tướng trấn giữ. Về phần Liêu Đông...” Diệp Trăn Trăn có chút do dự.

“Tiếp tục.”

“Ta không rõ về bộ lạc Nữ Chân, nhưng có Sơn Hải Quan ngăn trở, bọn họ cũng không dễ dàng phá được.” Diệp Trăn Trăn nói xong, thấy Kỷ Vô Cữu nhìn chăm chăm mình, nàng liền hỏi, “Ta nói không sai chứ?” một bộ biểu tình cầu khen ngợi.

“không sai,” Kỷ Vô Cữu gật đầu, “Nhưng người bỏ sót một điều, chiến tranh không thể quá mức ý lại vào địa lợi, cuối cùng quyết định thắng bại chính là yếu tố con người.”

Diệp Trăn Trăn thật khinh thường cái bộ dáng tỏ vẻ cao thâm này của hần.

Kỷ Vô Cữu một tay khoác vai nàng, chỉ vào bản đồ nói, “Thổ Lỗ Phiên Hãn và Đại Tề ta hiếm khi giao chiến, lần này bọn họ có thể là bị uy hiếp hoặc bị đại lợi dụ dỗ, hai lý do này đều có thể dễ dàng phá bỏ; bên trong bộ lạc Thất Sát đang xuất hiện tầng tầng mâu thuẫn, đầu lĩnh cùng thừa tướng của bọn họ đều sắp giải tán, vài cái bộ lạc phụ thuộc cũng đang rục rịch làm loạn, điểm này có thể lợi dụng, tộc Nữ Chân đang trong thời kỳ phục hưng, binh hùng tướng mạnh, trên dưới đồng lòng, đã tầm bưng bưng, bọn họ mới là đội nhân mã mong muốn cùng Đại Tề chiến tranh nhất, cũng là uy hiếp nghiêm trọng nhất của chúng ta. Cho nên,” hần tổng kết, “Thổ Lỗ Phiên Hãn và bộ lạc Thất Sát đều không đáng lo, bọn họ đều chỉ là kẻ bị lợi dụng, chỉ có Nữ Chân, mới là kẻ thù đích thực, chúng ta nhất định cùng Nữ Chân đánh một trận lớn, để cho bọn họ ném thừ uy danh của Đại Tề, mới không dám lại si tâm vọng tưởng.”

Diệp Trăn Trăn nghe đến ngần người.

“Sao vậy?” Kỷ Vô Cữu nhìn không được khẽ nâng cằm nàng. Động tác có chút ngả ngớn.

“Ngươi thật lợi hại.” Trong đôi mắt to hắc bạch phân minh của Diệp Trấn Trấn không chút nào che giấu sự sùng bái. Người này tuy rằng không tốt, nhưng quả thật có bản lĩnh, bày mưu nghĩ kế nghĩ đến cùng cũng chỉ như thế này thôi.

Được Diệp Trấn Trấn trực bạch khích lệ như thế, tim Kỳ Vô Cữu đập hơi nhanh, hấn nhướn mày nhìn nàng, “đã như thế, thưởng Trẫm một chút có được hay không?”

“Ngươi muốn thưởng cái gì?”

“Hôn ta một cái.” hấn đem mặt sáp lại.

Diệp Trấn Trấn có chút không thích ứng với chuyển biến đột ngột từ Hoàng đế thần cơ diệu toán thành lưu manh không biết chừng mực của hấn, nàng cau mày đẩy mặt hấn ra.

Lúc này, bên ngoài đột nhiên truyền tới tiếng ồn ào, trong đó lẫn cả tiếng khóc của nữ tử.

“Người nào tranh cãi âm ỉ ở bên ngoài?” Kỳ Vô Cữu hướng phía bên ngoài hô.

Diệp Trấn Trấn nghĩ, đến!

Phùng Hữu Đức ngoài cửa hướng vào phía trong cao giọng đáp lời, “Hồi Hoàng thượng, Hứa Tài tử muốn cầu kiến ngài.”

“không gặp.” Kỳ Vô Cữu còn chưa nghĩ xem nên thu thập nàng ta như thế nào.

Vì thế bên ngoài liền truyền đến tiếng Phùng Hữu Đức khuyên bảo, “Hứa Tài tử, người cũng đã nghe thấy, mời trở về đi.”

“Ta không về, ta muốn gặp Hoàng thượng! Hoàng thượng, biểu ca! Biểu muội của ngài bị Hoàng hậu hại chết!” Nàng ta thề nhưng thoát khỏi khống chế của thái giám, phá cửa xông vào.

Kỳ Vô Cữu bị vật đột nhiên xông vào, không đứng, là người ... hấn bị người này làm hoảng sợ.

Tóc của người này cơ hồ rụng sạch, chỉ còn lại mấy sợi ít ỏi, như vài ngọn cỏ khô đón gió phấp phới giữa hoang mạc, cao thấp chưa kịp dọn sạch sẽ, không chỉ có thế, lông mày của nàng ta cũng hầu như không còn, thậm chí ngay cả lông mi đều không có, nhìn thoáng qua, đôi mắt trông như hai hắc động mở ở trên mặt, trong hắc động còn có nước chảy ồ ồ chảy ra, màu da của nàng ta thì trắng bệch, chắc cũng vì rụng lông mà ra.

“Hoàng thượng!” Hứa Tài tử giùng giàng muốn lao vào Kỳ Vô Cữu, bị thái giám đuổi theo gắt gao đè lại. Phùng Hữu Đức nhìn nhìn Kỳ Vô Cữu, thấy hấn gắt gât đầu, liền dẫn người đi ra ngoài.

Hứa Tài Tử ngồi bệt xuống đất, khóc không ngừng.

Diệp Trấn Trấn ngồi ngay ngắn trên long ý của Kỳ Vô Cữu, cười nhìn Hứa Tài tử dưới đất, hỏi, “Biểu muội ăn nhầm thuốc sao? Như thế nào lại biến thành hồ lô trọc rồi? Cũng thật thú vị.”

“Là ngươi, ngươi là đồ độc phụ!” Hứa Tài tử oán hận nhìn Diệp Trấn Trấn, tức giận đến cắn răng hận không thể ăn tươi nuốt sống nàng, nhưng Kỳ Vô Cữu có mặt ở đây, nàng ta tới nơi này là vì giải oan cho mình, vì vậy Hứa Tài tử đúng lúc không chế được bản thân không có nhào lên đánh Diệp Trấn Trấn, nàng ta nhìn Kỳ Vô Cữu, nước mắt đầy mặt. Nếu là thời điểm còn tóc trước kia, có lẽ có thể tạo được hiệu quả lê hoa đái vũ, nhưng mà hiện tại ... làm người ta không dám nhìn thẳng.

Hứa Tài tử thống khổ, “Hoàng thượng, Hoàng hậu hạ độc thần thiếp, khiến lông tóc thần thiếp rụng sạch, thỉnh Hoàng thượng vì thần thiếp làm chủ!”

Kỳ Vô Cữu xoay mặt nhìn Diệp Trấn Trấn, “Là ngươi làm?”

“Là ta làm thì thế nào, nàng có thể dùng ám chiêu với ta, chẳng lẽ ta không thể hạ động nàng?” Diệp Trấn Trấn thoải mái thừa nhận, thuận tiện châm ngòi thổi gió, “Lại nói, nàng ta cũng lợi dụng ngươi, ta đây coi như là báo thù cho ngươi.” Nàng nghĩ thầm, Kỳ Vô Cữu người này chán ghét người khác giờ trò khôn vặt đối với hấn, lần này tất nhiên sẽ không thiên vị Hứa Tài tử.

Quả nhiên, Kỳ Vô Cữu gắt gât đầu, “Có lý.”

Hứa Tài tử quả thật không thể tin được Kỳ Vô Cữu sẽ có thái độ như vậy, “Hoàng thượng, Hoàng thượng! Thỉnh ngài nhất định phải vì thần thiếp chủ trì công đạo! Hoàng hậu nàng ...”

Diệp Trấn Trấn cười lạnh đánh gãy lời nàng ta, “Bổn cung khuyên ngươi nên tiết kiệm khí lực, công bằng hay không công bằng, cũng không phải do ngươi quyết định. Sao ngươi không ngẫm lại, bổn cung có thể khiến ngươi rụng tóc, cũng có thể làm ngươi rơi đầu! Bổn cung đã nhả từ nường tay, lưu lại cho ngươi một cái mạng, ngươi không tự lo thân cho tốt, lại còn tới nơi này hồ nháo. Ngươi tốt nhất về sau lo mà cụp đuôi làm người, chớ lông tóc mọc đầy đủ, lại là một trang hảo hán.”

Kỳ Vô Cữu bị những lý do thoái thác chẳng ra gì của nàng chọc cho bật cười, hấn che khóe miệng, hắng giọng một cái, kêu Phùng Hữu Đức tiến vào, “Hứa Tài tử lông tóc tăn lác, có trở ngại bề ngoài, từ hôm nay giáng xuống là Bát phẩm Tuyên thị, phạt bổng nửa năm, cấm túc ba tháng tự suy xét.”

Hứa Tài từ khóc hô cuồng loạn cứ thế bị lôi ra ngoài.

Diệp Trần Trần cuối cùng cũng nói ra hết những lời tích tụ trong lòng. Nàng tựa vào long ý, thân thể thả lỏng, cúi mắt, vẻ mặt có chút biếng nhác.

Kỷ Vô Cữu càng nhìn nàng càng thích. một tay hất khoát lên trên lưng ghé dựa, choàng qua ôm vai nàng, cúi đầu nhìn chăm chăm gò má nàng, suy nghĩ làm thế nào để đích thân cắn một ngụm xuống.

không vội, bây giờ còn chưa phải lúc.

“Hoàng thượng, nghĩ gì thế?” Diệp Trần Trần hỏi.

Trầm đang nghĩ, một ngày nào đó, Trầm sẽ đem ngai đặt tại trên long ý này hảo hảo thương yêu.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Vô Địch* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Chuyên sủng

Edit: fujiko

Beta: Bách Tử Liên

Từ lúc phát hiện Kỷ Vô Cữu rất có tài năng quân sự, đánh giá của Diệp Trần Trần đối với hắn có tốt hơn một ít, thỉnh thoảng cũng sẽ đến Dưỡng Tâm Điện dạo chơi, cùng hắn thảo luận vài vấn đề. Hoàng hậu nàng trong việc xử lý cung vụ thật sự nhàn nhã, sự vụ bình thường Tổ Nguyệt, Tổ Phong, Vương Hữu Tài có thể giúp nàng xử lý, những chuyện khác ngẫu nhiên sẽ có Trang Phi hỗ trợ, còn lại những việc chân chính cần nàng ra mặt làm chủ thật sự rất ít.

Cho nên nàng thường đến quấy rầy Kỷ Vô Cữu.

Kỷ Vô Cữu không cho đây là quấy rầy chút nào, thực tế, hắn cảm thấy suy nghĩ của Diệp Trần Trần thật thần kỳ, có thể nghĩ đến những điều bình thường không ai nghĩ tới, thường đem lại cho hắn những kinh hi ngoài ý muốn.

Tỷ như lần này.

Trong hai bộ sách lược quân sự đối phó với Thổ Lỗ Phiên Hãn và Thát Đát, bên cạnh chủ trương làm tan rã nội bộ bọn họ, Kỷ Vô Cữu còn định ôm cây đợi thỏ.

“Nơi Thổ Lỗ Phiên Hãn có khả năng tấn công cao nhất là Đôn Hoàng, nơi này là cửa quan phía tây của Đại Tề, cho nên chúng ta chỉ cần canh giữ tại con đường bọn họ chắc chắn phải đi qua từ Cáp Mật đến Đôn Hoàng. Chờ quân địch mệt là có thể tấn công.” Kỷ Vô Cữu phân tích.

“Vậy còn Thát Đát? Bọn họ sẽ đánh Tuyên Phủ hay Đại Đồng?” Diệp Trần Trần hỏi.

“Đại Đồng.”

“Vì sao ngươi có thể khẳng định như thế?”

“Ngươi quên sao?”, Kỷ Vô Cữu nói, “Tổng binh Đại Đồng là Lý Húc, người này giỏi tấn công địch, không thạo thủ thành, lại hữu dũng vô mưu,” dừng một chút, hắn hơi nheo mắt, “Đây là lỗ hổng tốt cỡ nào.”

Người này quá giỏi tính kế, Diệp Trần Trần nghĩ. Trong đầu nàng linh quang chợt lóe, “Kỳ thật nếu biết con đường họ chắc chắn sẽ đi, chúng ta cũng không nhất định phải bình canh chừng. Chúng ta có thể rải thuốc nổ trên đường, nổ chết bọn họ.”

Kỷ Vô Cữu nghe nàng nói, gật đầu, “Chủ ý này không tệ.”

“Hon nữa, tốt nhất là thuốc nổ không cần hóa dẫn, chỉ cần bọn họ đạp lên, có thể nổ tan tành từng mảnh.” Diệp Trần Trần bổ sung thêm.

Kỷ Vô Cữu càng nghĩ càng cảm thấy phương pháp này thật sự hữu ích, bèn truyền Giám quân Quân khí tư Trương Phong tiến cung thương thảo một phen, Diệp Trần Trần ở bên nghe, thường bổ sung vài câu.

Cùng lúc, Trương Phong còn đem tới một tin tức tốt, liên châu điều súng đã được nâng cấp từ 6 phát lên 24 phát, hơn nữa cũng đã chế tạo thử thành công, vài ngày nữa, hắn ta sẽ chính thức dâng tấu chương thỉnh cầu Hoàng đế hạ phê chuẩn chế tạo hàng loạt điều súng loại này.

Diệp Trần Trần vừa nghe ánh mắt liền sáng, giương mắt nhìn Kỳ Vô Cữu.

Thấy ánh mắt nóng cháy của nàng, không hiểu vì sao Kỳ Vô Cữu lại mềm lòng, liền giúp nàng lấy hai thanh, đương nhiên vẫn chỉ có thể chơi đạn giả.

Mấy ngày nay, Thái hậu có chút kín đáo phê bình Kỳ Vô Cữu, đứa con trai này của bà trước kia chưa bao giờ chuyên sùng quá mức đối với một nữ nhân nào, nhưng bây giờ, hẳn liên tục trụ lại Khôn Ninh Cung gần một tháng, không biết tiểu yêu phụ kia rốt cuộc dùng thủ đoạn gì mê hoặc hẳn đến mẹ ruột cũng sắp không nhận.

Vì thế Thái hậu bèn nói bóng nói gió với Kỳ Vô Cữu, muốn quân ân mưa móc chia đều.

Kết quả, Kỳ Vô Cữu thật không nề mặt mũi mà trả lời, “Mẫu hậu lo lắng nhiều rồi, Hoàng hậu là thê tử của Trẫm, phu thê nhi thần cảm sát cùng minh, mẫu hậu hẳn nên cao hứng mới đúng.”

Những lời này vẫn dùng bịt miệng Thái hậu được, bởi vì trên danh nghĩa chỉ có Diệp Trần Trần là nữ nhân có địa vị ngang hàng với Kỳ Vô Cữu, cũng chỉ có nàng mới có tư cách chiêm hữu Kỳ Vô Cữu, ai bảo người ta là chính cung Hoàng hậu chứ.

Kỳ thật, đương nhiên Kỳ Vô Cữu biết cần quân ân phân đều, trước khi gặp Diệp Trần Trần, hẳn luôn đảm bảo nguyên tắc này. Nhưng hiện tại tình huống có chút thay đổi, khi hẳn cùng cô gái nào hoan hảo cũng dễ dàng tương tượng đối phương thành Diệp Trần Trần, điều này làm cho hẳn cảm thấy mình có tâm bệnh.

Diên cuồng nhớ thương thân thể một nữ nhân như vậy quả đúng là có bệnh mà.

Bất luận thế nào, đối với chuyện này, Kỳ Vô Cữu định tùy tâm, muốn làm cái gì thì làm cái đó. hiện tại, việc hẳn muốn làm nhất, chính là đoạt Diệp Trần Trần tới tay. Tuy tiến triển không quá thuận lợi, nhưng ít ra nàng đã không ghét bị hẳn chạm vào như trước, thỉnh thoảng cử chỉ của hẳn có chút lơ mẫn, nàng cũng có thể tiếp nhận. Hơn nữa, cảm giác ôm Diệp Trần Trần ngủ rất tốt, trong lòng thật kiên định, bình thản, chất lượng giấc ngủ cũng cao hơn. Chờ nàng ngủ say, hẳn còn có thể thân thiết một chút, sờ sờ một ít, cọ cọ vài cái, làm mãi thành nghiện. thật sự chịu không nổi sự phản kháng của tiểu huynh đệ, hẳn liền ... Khụ, người hiểu mà.

Tuy rằng cuộc sống về đêm như vậy thoát nhìn có chút không ổn, nhưng Kỳ Vô Cữu vô cùng thích thú. hẳn cảm thấy hiện tại hẳn và Diệp Trần Trần rất giống một đôi vợ chồng già, đồng khởi đồng tọa, đồng thực đồng tâm, dù hai người không nói nhiều lời, nhưng tâm tư tương thông, vô cùng ăn ý.

**đồng khởi đồng tọa, đồng thực đồng tâm: ở chung một nhà, ngồi chung một chỗ, ăn chung một bàn, ngủ chung một giường >o< anh tương tượng quá đã rồi*

Kỳ thật, đây cũng chỉ là suy nghĩ vẩn vơ, đơn phương của Kỳ Vô Cữu mà thôi.

Diệp Trần Trần cũng không quan tâm mấy suy nghĩ vớ vẩn này của hẳn. Một ngày nay, nàng đang học ngôn ngữ tộc Nữ Chân, cả ngày ôm sách, khái khái bán bán kỷ lý cô lỗ. Kỳ Vô Cữu hỏi nàng vì sao học, nàng trả lời, “Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng.”

**khái khái bán bán kỷ lý cô lỗ: mình nghĩ đó là tiếng phát âm của tiếng dân tộc Nữ Chân, kiểu như mình phát âm mấy từ tiếng trung ý*

Kỳ Vô Cữu buồn cười, “Cũng không cần ngại ra tiền tuyển đánh giặc, biết người biết ta cũng không đến lượt người.”

Diệp Trần Trần không cho là đúng, “Tóm lại biết càng nhiều càng tốt, không chừng có lúc sẽ cần tới.”

Kỳ Vô Cữu cảm thấy điều nàng nói cũng có lý, liền xích lại gần cùng học. Bọn họ tựa vào nhau, cùng xem chung một quyển sách, thỉnh thoảng ngừng đầu nói với nhau vài câu điều ngữ. Hai người, một người hồng y, một người hoàng bào, nhét chung một chỗ giống như đĩa trứng sốt cà chua.

Tổ Phong nhẹ tay nhẹ chân, rón rén tiến vào thêm hương đôi trà, lén nhìn hai người. Nam tuần mỹ vô song, nữ diễm quang bốn phía, quả thật chính là Kim Đồng Ngọc Nữ trên tiên giới, ở nhân gian không thể tìm thấy đôi thứ hai. Anh nấn chiếu lên người họ, mình mình ám ám, sắc màu ám áp, cực kỳ giống một bức tranh.

Đây mới thật sự là thần tiên quyền lữ, Tổ Phong thầm nghĩ.

Thái hậu dùng lời không ép được Kỳ Vô Cữu làm hạnh nữ nhân khác, liền tính toán đi đường vòng, xuống tay với người bên cạnh của nhi tử. Trước hết bà đi tìm Phùng Hữu Đức dò hỏi.

thật ra, đối với chuyện Hoàng đế chuyên sùng Hoàng hậu, Phùng Hữu Đức cũng có lý giải của chính mình: nếu Hoàng thượng phát hiện mình ở phương diện kia lực bất tòng tâm, để toàn bộ nữ nhân của mình đều biết, chỉ bằng chỉ để một mình Hoàng hậu biết...

Phùng Hữu Đức có chút do dự, không biết có nên đem chuyện này nói cho Thái hậu hay không, Hoàng thượng vốn sĩ diện, Hoàng hậu tuổi trẻ da mặt mỏng, chắc cũng sẽ không nói ra, nếu bọn họ đều như vậy, thân thể Hoàng thượng vĩnh viễn sẽ không tốt lên, không bằng để Thái hậu làm chủ một lần.

Vì thế, Phùng Hữu Đức tiết lộ cho Thái hậu bốn chữ: “Long tinh bất kế.”

**Long tình bất kể: – mọi người cứ hiểu theo nghĩa anh bất lực đi*

Những lời này thành công dọa Thái hậu một trận không nhẹ, phải biết Hoàng thượng hiện đến một đứa nhỏ cũng không có. Mới tuổi còn trẻ mà đã ... không, nhất định có thể chữa trị được!

Bất quá, nếu chỉ dựa vào lời nói một bên của Phùng Hữu Đức, Thái hậu cũng không quá tin tưởng, vì thế bà tuyên thái y, hỏi thăm về long thể của Hoàng thượng.

“Bẩm Thái hậu, long thể của Hoàng thượng gần đây an khang, thỉnh Thái hậu nương nương an tâm.” Y thuật cao minh nhất Thái y viện, Thiết Thái y trả lời.

Thái hậu cố ý lừa ông ta, “Còn tưởng ai gia không biết sao? Các người nếu dám can đảm lừa gạt ai gia, làm chậm trễ bệnh tình của Hoàng thượng, ai gia nhất định không tha!”

Xem ra chuyện Hoàng thượng bị thương tiểu JJ đã bị Thái hậu phát hiện, Thiết Thái y thăm nghĩ, chớp mắt, đáp, “Hồi Thái hậu, Hoàng thượng trước đây quả thật bị tổn thương long căn, bất quá chỉ cần an tâm tĩnh dưỡng, nhất định có thể khôi phục, sẽ không còn gì lo ngại.”

Tổn thương long căn!

Con mắt Thái hậu đảo một vòng, ngắt đi.

Thiết Thái y thuận tay chuẩn bệnh cho Thái hậu, bà rất nhanh tỉnh lại. Thiết thái y biết bà vì lo lắng cho Hoàng thượng mới như thế, vì vậy kiên nhẫn giải thích tình hình của Kỳ Vô Cữu một lần nữa, Thái hậu chỉ nghĩ ông ta nói dối để an ủi bà, nên sau khi nghe xong càng thêm khó chịu.

Cho nên, Thái hậu đành tạm buông tha ý định đề nghị từ quân ân mưa móc, muốn quân ân, cũng phải có mưa móc mới được.

trên đời này không có tường nào mà gió không lọt qua được, gần đây chủ tử hậu cung và các nô tài căn cứ vào một ít tin đồn và dấu vết để lại, rất nhanh xâu chuỗi thành một bí mật kinh thiên động địa: Hoàng thượng ... không được...

Chỉ trong 3 ngày tin tức này lấy phương thức phi thường âm thầm lan truyền khắp toàn bộ hậu cung, người của Khôn Ninh Cung hiển nhiên cũng biết, Tổ Nguyệt kín đáo tìm cách chứng thực việc này với Diệp Trấn Trấn, đối lại là vẻ mặt mờ mịt của nàng.

Tổ Nguyệt thật hết chỗ nói, vì vậy gọn gàng dứt khoát hỏi, “Nương nương, rốt cuộc Hoàng thượng là được hay không được?”

“không biết.”

“Nương nương! Người phải biết, người chắc chắn biết!”

“Được rồi, sau ta sẽ hỏi hần.”

“...”

Tổ Nguyệt cho là Diệp Trấn Trấn đang đùa. Nàng ta cẩn thận suy nghĩ, Hoàng hậu không biết Hoàng thượng được hay không, chứng tỏ Hoàng thượng không chạm vào nàng, nếu Hoàng thượng ngủ lại hàng đêm như thế lại không chạm vào nàng, vậy thì chứng minh lời đồn là sự thật.

Giữa trưa hôm nay, Kỳ Vô Cữu lại chạy tới Khôn Ninh cung ăn chực, ăn chực xong cơm lại quay sang uống chực trà. Tổ Phong pha trà cực ngon, toàn bộ hậu cung không người dịch nổi. Kỳ Vô Cữu phát hiện, vô luận đứng ở phương diện nào xem xét, tựa hồ Diệp Trấn Trấn so với Hoàng đế là hần còn hưởng thụ hơn.

Diệp Trấn Trấn bình lui mọi người, nói, “Hoàng thượng, mọi người đều nói người không được.”

“Phốc” Kỳ Vô Cữu phun hết ngụm trà vừa uống ra. hần rút khăn bình tĩnh lau miệng, mặt không đổi sắc nhìn Diệp Trấn Trấn.

Diệp Trấn Trấn bình tĩnh uống trà, chờ hần trả lời.

Kỳ Vô Cữu thật sự không biết mình nên tức giận hay vui vẻ, hần đứng lên đi đến trước mặt Diệp Trấn Trấn, “Nhắm mắt lại.”

Diệp Trấn Trấn nghe lời làm theo. Nàng cảm giác được Kỳ Vô Cữu kéo tay nàng, sờ sờ lên một thứ gì đó, sau đó vật kia trở nên vừa cứng vừa lớn, hơn nữa càng ngày càng ...

“sự thật thắng hùng biện, người tự mình cảm thụ, Trẫm được hay không được.” Thanh âm Kỳ Vô Cữu ẩn chứa nụ cười thần nhiên, lại như đang ẩn nhẫn điều gì.

Diệp Trấn Trấn tuy chưa trải qua chuyện nam nữ, nhưng vẫn biết rõ là cái gì, nàng vội rút tay về, hai mắt mở to, biểu tình chán ghét trên mặt thật rõ rệt.

Loại thái độ như thấy rắn rết này làm Kỳ Vô Cữu nội thương, trong lòng hần dâng lên nổi tức giận mơ hồ, cùng với khát vọng không thể ngăn chặn.

hắn cảm thấy mình sắp không nhìn được nữa rồi.

Nếu như nói toàn bộ hậu cung còn ai không biết chuyện Hoàng thượng không được, người này nhất định là kẻ có nhân duyên cực kém, Tô Tiệp dư. Mấy ngày nay nàng ta đóng cửa dưỡng thương, có thể nói là môn đình vắng vẻ, ngay cả Hứa Tài tử cũng không đến, sau này nghe ngóng mới biết, Hứa Tài tử đã bị giáng xuống làm Tuyền thị, cũng đang bị cấm túc.

Cho nên sau khi lành bệnh, Tô Tiệp dư phi thường trọng nghĩa đi thăm Hứa Tuyền thị. Hai tỷ muội xúm lại một phen ức hiếp tư khổ*, nói xong liền ôm nhau khóc rống. Tô Tiệp dư vuốt vuốt da đầu Hứa Tuyền thị, cảm giác ram ráp dưới bàn tay, càng sờ càng ghê tởm.

**ức hiếp tư khổ: hồi tưởng lại những chuyện vui vẻ và đau khổ*

Tóc Hứa Tuyền thị đã mọc ra một ít, nhìn từ xa giống như một quả dưa lớn mọc đầy lông. Bởi vậy, dù Kỳ Vô Cữu không hạ lệnh cấm túc, nàng ta cũng không dám ra cửa.

Sau khi đến thăm Hứa Tuyền thị, Tô Tiệp dư tâm không chết bắt đầu một lòng một dạ tìm cách phục sủng. Nàng ta rút cuộc hiểu rõ, báo thù có thể không đêm xia, hiện tại chuyện quan trọng nhất là bắt lấy tâm Hoàng thượng.

Sau đó, nàng ta làm ra một chuyện cực kỳ ngu xuẩn, ngu đến nỗi Diệp Trấn Trấn thập phần hối hận không sớm đập chết nàng ta.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Vô Đức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Thích khách

Edit: fujiki

Beta: Bách Tử Liên

Hai mươi hai tháng chạp, tuyết rơi. Toàn bộ hoàng cung phảng phất như đang ở trên cánh thiên nga, một mảnh trắng non yên bình. Tuyết rơi làm không khí lạnh lẽo cực kì, từng nhóm cung nhân đi tản bộ, hoạt động gân cốt.

Góc Đông Bắc hoàng cung, có một hoa viên nhỏ gọi là La Xuân Viên, nghe nói là do trước kia, mỗ Hoàng đế nào đó vì kỉ niệm với một phi tử mà mình yêu thích đã xây dựng nên. Vì nơi này hoang vu, lại đơn điệu tiêu điều, có đá mà chẳng có cây, không náo nhiệt như ngự hoa viên, cho nên ít có người đến. Nhưng nơi này có Phù Vọng đình, kiến trúc khá hay. Đình xây trên một núi đá nhân tạo, không gian trống trải, là nơi cao nhất của hậu cung, đứng nhìn từ vọng đình có thể đem toàn bộ cảnh sắc hậu cung thu vào tầm mắt. Nhìn những bóng người nhỏ xíu đi tới đi lui trong hoàng cung, Kỳ Vô Cữu có loại cảm giác như đang nắm giữ tất cả trong tay, thật giống như hắn là người quyết định vận mệnh của chúng sinh trong thiên hạ.

Tại sao có người ham mê quyền lực đến điên cuồng? Bởi vì quyền lực đem tới quyền không chế, càng không chế sinh tử của càng nhiều người, càng làm cho bọn họ có cảm giác an toàn và thành tựu. Từ thời tổ tiên là loài khi hoang dã, nam nhân đã được phân đẳng cấp, tranh quyền lực. Điều này đã dung nhập vào xương tủy của bọn họ, trải qua trăm vạn năm rèn giũa, không hề giữ lại mà truyền thừa hết cho đời sau và đời sau nữa.

Cho nên có thể nói, tranh quyền đoạt lợi là bản năng của nam nhân. Chẳng qua có một số người bị điều kiện khách quan áp chế khiến bản năng này dần dần bị nhuộc hóa. Ở vương triều Đại Tề, Kỳ Vô Cữu là người có quyền lực cao nhất, thậm chí nếu khách quan đánh giá một câu, xét trên tất cả các nhân tố kinh tế, quân sự, khoa học, kỹ thuật, nhân khẩu, tầm ảnh hưởng... mà nói quyền lực của hắn ở đỉnh cao của nhân loại toàn tinh cầu cũng không sai. Đứng ở nơi cao xử bất thắng hạ này, hắn đã sớm đem mình ném vào vòng xoáy tranh quyền đoạt lợi, cùng các phe phái đấu đá với nhau, kinh nghiệm phong phú, kỹ xảo thuần thục, ngay cả hai danh thần đương thời Diệp Tu Danh và Phương Tú Thanh đều bị hắn dạy thành dễ bảo, có thể nói là một tiểu hổ dẫn ngàn năm có một.

**cao xử bất thắng hàn: ý chỉ những người quyền cao chức trọng, không có bạn tri tâm, chỉ có sự lạnh lùng và cô độc; hoặc là nói đứng ở nơi cao không chịu nổi cái lạnh giá ở nơi đó.*

Điều này dẫn tới hậu quả nghiêm trọng: thói quen của hắn là dùng phương thức đấu đá lẫn nhau để nắm quyền không chế tất cả. Nhưng hắn không biết rằng, không phải chuyện gì cũng có thể nằm trong tầm khống chế, càng không thể dụng mưu tính kế trong tất cả mọi chuyện.

Rất lâu về sau, Kỳ Vô Cữu thường xuyên nghĩ, nếu như hắn sớm hiểu rõ đạo lý này, có phải sẽ không xảy ra nhiều rắc rối như vậy hay không.

Người biết Kỳ Vô Cữu thỉnh thoảng sẽ đến Phù Vọng đình nhìn về nơi xa không có nhiều, Tô Tiệp dư theo hắn nhiều năm chính là một trong số đó. Thế nên Kỳ Vô Cữu vừa đứng ở Phù Vọng đình một lúc, Tô Tiệp dư liền đến. Nàng tự tay bụng một cái khay, để 2 tách trà đầy nắp, Phồn Xuân đi theo sau nàng ta, hành lễ, sau đó đem hai tấm đệm da hồ ly đặt vào ghế đá trong đình.

Tô Tiệp dư buông khay trong tay xuống, xoa xoa cánh tay nhứt mỏi, ôn nhu cười, mị thái lan tỏa, “Hoàng thượng, nơi này gió lạnh, uống chén trà nóng làm ấm thân mình đi.”

Kỷ Vô Cữu ngồi xuống bàn đá, chén trà đầy làm Tô Tiệp dư bung lên có chút khó khăn. Nàng ta lau sạch nước bên ngoài tách trà rồi dùng hai tay dâng lên trước mặt Kỷ Vô Cữu.

Nếu bàn về sắc sảo, Hiền Phi miệng lưỡi tốt nhất, còn Tô Tiệp dư tay nghề tốt nhất. Nhiều năm qua, nàng ta gây ra bao nhiêu đại họa, đắc tội bao người nhưng vẫn sống tốt, tận tới khi Diệp Trấn Trấn tiến cung mới chân chính gặp hạn mà té ngã vài lần, nguyên nhân đơn giản chính là nàng ta luôn chú ý đến cảm nhận của Kỷ Vô Cữu.

Lúc này gió đông rét lạnh, vừa vặn cần một chén trà nóng làm ấm người.

Kỷ Vô Cữu tiếp nhận chén trà, hơi nhấc nắp đẩy lên, thấy nước trà hồng sáng, hương thơm lan tỏa bốn phía, là Kỷ Hồng cống trà. Kỷ Môn hồng trà được xưng là đệ nhất quần phương, là danh trà lâu nay, hàng năm nhiều nhất cũng chỉ được ba bốn mươi cân đều là cống phẩm cho Hoàng thất. Kỷ Hồng trà tuy không phải tốt nhất, nhưng Kỷ Vô Cữu thập phần thích màu sắc và hương khí của nó, cho nên có thể nói lần này Tô Tiệp dư đã làm rất tốt, nhìn thấy Kỷ Vô Cữu sau khi ngửi xong hài lòng nếm một ngụm, nàng ta mới hơi yên lòng một chút.

Lúc này, lại có một người từ phía dưới leo lên.

Diệp Trấn Trấn lần nữa bị Tổ Nguyệt bắt ăn vận như người buôn bán da lông thú. Tay nàng ôm lò sưởi, trên đầu đội một cái mũ da hổ, vừa nhìn thấy Kỷ Vô Cữu và Tô Tiệp dư trong đình, nàng liền quay đầu bước đi.

Kỷ Vô Cữu giữ nàng lại, “Hoàng hậu sao không ngồi xuống đây?”

Diệp Trấn Trấn vốn không định để ý tới bọn họ, nhưng lại sợ Tô Tiệp dư giờ trò, vì thế cũng ngồi xuống bàn đá.

Có lẽ bị mấy chục hèo tạo tạo thành tổn thương quá sâu, Tô Tiệp dư nhìn thấy DIỆP TRẦN TRẦN, có chút bất an.

“Thần thiếp không biết Hoàng hậu nương nương tới đây, cho nên chỉ chuẩn bị hai chén trà, thỉnh Hoàng hậu thứ tội.”

“Tự nàng ấy cũng có.” Kỷ Vô Cữu nhìn Vương Hữu Tài đưa ra một bình sứ lớn nút kín. Hắn lập tức biết trong bình sứ kia đựng gì, đó là Đại Hồng Bào của hắn.

Cây trà Đại hồng Bào chính tông sinh trưởng trên núi Vũ Di, tổng cộng không quá bảy, tám cây, người thường không thể đi lên, phải huấn luyện khí hải, sau khi hái xuống, trải qua một quá trình sao chế phức tạp, mới có được cực phẩm Đại Hồng Bào. Loại trà này sản lượng một năm không đến một cân, toàn bộ tiến cống cho Kỷ Vô Cữu, có thể nói là chỉ dành cho Hoàng đế. Vài ngày trước Kỷ Vô Cữu cho Diệp Trấn Trấn một ít, Tổ Phong nấu trà với sữa dê, sau đó lọc bỏ lá rồi thêm vào chút mật ong, giữ ấm cho Diệp Trấn Trấn uống.

Diệp Trấn Trấn thực thích loại trà sữa này, Kỷ Vô Cữu không thích mùi sữa, cho nên chỉ nếm một ngụm liền không uống nữa. Nhưng hắn thích nhìn Diệp Trấn Trấn uống. Nàng uống xong một ngụm trà sữa, trên môi sẽ dính một viền mỏng, sau đó nàng không tự giác vờn đầu lưỡi liếm một vòng, mỗi khi nhìn thấy cảnh này, Kỷ Vô Cữu đều cảm thấy yết hầu căng thẳng.

Vì thế hắn đem toàn bộ Đại Hồng Bào mà mình yêu nhất cho Diệp Trấn Trấn.

Tổ Phong rót một chén trà sữa nhỏ cho Diệp Trấn Trấn, nàng bung lên uống, theo thường lệ liếm liếm môi, cũng không phát hiện Kỷ Vô Cữu nhìn mình. Đột nhiên, nàng nghe thấy Tô Tiệp dư hét lên, “Hoàng thượng cẩn thận!”

Nàng tập trung nhìn, phía sau lưng đình thế nhưng đột nhiên xuất hiện một người giờ kiếm đâm thẳng về phía Kỷ Vô Cữu. Tô Tiệp dư đứng sát bên người Kỷ Vô Cữu, Diệp Trấn Trấn mới nghe thấy tiếng thét của nàng ta đã thấy nàng ta nhào ra chắn trước Kỷ Vô Cữu.

Diệp Trấn Trấn phản ứng cực nhanh, lắc cổ tay, chén trà nhanh chóng bay thẳng đến trước mặt thích khách, tên thích khách vội đưa kiếm ra đỡ, chỉ trong giây lát đó đã đánh mất tiền cơ, Kỷ Vô Cữu đứng lên cùng hắn giao chiến. Diệp Trấn Trấn thấy thích khách mặc quần áo thị vệ, liền biết không ổn.

Lúc này, thích khách tuy rằng sử dụng kiếm giao thủ với Kỷ Vô Cữu đang tay không tác sát, nhưng vẫn phải ứng phó hết sức vất vả, rất nhanh đã rơi vào thế hạ phong. Diệp Trấn Trấn muốn bắt sống hắn nên cũng gia nhập cuộc chiến. Hai người liên thủ, đối phương càng không có khả năng chống đỡ, bị một chiêu của Kỷ Vô Cữu đánh bay, mắt thấy sẽ rơi khỏi giả sơn thạch. Sơn thạch này cách mặt đất mười trượng, người ngã xuống dưới khẳng định mạng sống khó bảo toàn. Diệp Trấn Trấn không chút do dự, lao người về phía rìa sơn thạch bắt lấy hắn ta. Trái tim Kỷ Vô Cữu nhảy vọt lên cổ họng, vội bắt lấy cổ tay nàng, dùng sức kéo về, có lẽ vì quá lo lắng, lực cánh tay của hắn cực kỳ lớn, kéo được cả hai người lên. Thích khách bị ném trên mặt đất, che ngực ho khan liên tục, Phùng Hữu Đức và Vương Hữu Tài vội nhào lên tước binh khí của hắn và đè hắn xuống.

“Người điên rồi!” Mặt Kỷ Vô Cữu trắng bệch trách cứ Diệp Trấn Trấn.

Diệp Trấn Trấn nhìn thích khách, cảm giật giật, hét lớn, “Đừng để hắn tự sát!”

Kỷ Vô Cữu bước nhanh qua, đạp thẳng một cước vào cổ thích khách, mũi chân hơi nhấc chạm vào đúng vị trí bên má hắn, chỉ nghe một tiếng rắc nhỏ, tên thích khách lập tức bị trật hàm.

Phùng Hữu Đức móc ra từ miệng hần ta một túi giấy nhỏ màu đen, trên túi giấy có hai vết răng. Bên trong chắc chắn là độc dược, hần muốn cắn nát lớp giấy bao ngoài ăn rồi nuốt độc, nhưng chưa kịp.

Diệp Trăn Trăn cuối cùng cũng thở ra một hơi.

Thị vệ phía dưới cũng đuỗi tới, đề chặt thích khách lùi xuống. Diệp Trăn Trăn đi theo phía sau hỏi, “Các người có biết hần hay không?”

“Bẩm Nương nương, hần là tam đẳng thị vệ Khang Thừa Lộc.”

Vì thế Diệp Trăn Trăn dẫn dò bọn họ, “Trông coi cẩn thận, ngàn vạn lần đừng để hần có cơ hội tự sát!”

Tô Tiếp dư từ trong kinh hách (hoàng sợ) tỉnh lại, liền nhào vào trong ngực Kỳ Vô Cữu, khóc đến lệ hoa đái vũ.

Kỳ Vô Cữu nhưng không đẩy nàng ta ra. một tay hần ôm Tô Tiếp dư, nhìn về phía Diệp Trăn Trăn, ánh mắt u ám, “Vì sao sợ hần tự sát?”

“Ta sợ chết không có đối chứng.” Diệp Trăn Trăn đáp.

“Vì sao sợ chết không có đối chứng?” Kỳ Vô Cữu nhất quyết không tha.

Diệp Trăn Trăn cảm thấy Kỳ Vô Cữu rất dong dài nên không đáp lại mà cáo lui trở về. Trở lại Khôn Ninh Cung, nàng vẫn cảm thấy lòng dạ không yên.

Xuất hiện thích khách trong hoàng cung, vô luận thế nào, Lục Ly cũng không trốn thoát được tội danh thiếu trách nhiệm, nhưng đây chỉ là hình phạt nhẹ nhất. Bởi vì thích khách là một tên thị vệ, là thống lĩnh thị vệ Lục Ly không chỉ mắc tội tác trách, không khéo sẽ có người vu tội hần và thích khách là cùng một phe, cứ theo hướng này mà nghĩ, Lục gia và Diệp gia sợ đều sẽ không thoát khỏi can hệ.

Diệp Tu Danh vốn là tam triều nguyên lão, để sư hai đời, có thể nói bách độc bất xâm, tội danh gì cũng không sợ, nhưng chỉ có tội mưu phản thì bất luận kẻ nào cũng không được phép dính vào, ông cũng không ngoại lệ. Mà thân phận và địa vị của ông đều quá mức nhạy cảm, nói ông mưu phản chắc chắn sẽ có người tin. Đến lúc đó chưa cần Kỳ Vô Cữu động thủ, toàn bộ nước miếng của quần thần triều đình cũng có thể trực tiếp làm ông chết đuối.

Kỳ thật, điều làm Diệp Trăn Trăn sợ nhất là Kỳ Vô Cữu cố ý đổi trắng thay đen. hần là Hoàng đế, lại kiêng kị Diệp gia đã lâu, nếu thừa dịp thời cơ tốt này, chụp mũ mưu phản cho Diệp gia, nhử tận gốc cả dòng tộc nàng cũng không phải việc khó khăn.

Diệp Trăn Trăn càng nghĩ càng cảm thấy lo sợ, bên trong gian phòng rõ ràng âm áp như mùa xuân, mà nàng lại cảm thấy trên người từng trận rét run.

không được, nhất định phải bắt được hung phạm trước khi Kỳ Vô Cữu động thủ.

Nghĩ đến đây, Diệp Trăn Trăn bỗng phát hiện ra một điểm đáng ngờ: vì sao thích khách muốn giết Kỳ Vô Cữu?

Hoặc là gan to bằng trời, hoặc là có huyết hải thâm thù, hoặc chính là mưu phản. Thời điểm Kỳ Vô Cữu đăng cơ đã đại xá thiên hạ một lần, thời điểm đại hôn lại đại xá một lần nữa, hần cũng chưa làm ra chuyện đại gian đại ác nào, dù là ban chết cho ai cũng là kẻ gian ác đáng tội, cho nên khả năng báo thù tương đối nhỏ.

Nếu nói là mưu phản, vậy lại càng kỳ quái. Cơ bản mưu phản có hai con đường: một là nông dân bạo loạn, hai là chính biến. hiện nay, thái bình thịnh thế, nông dân đều được ăn no mặc ấm, ai thêm cùng người đi làm loạn; còn về chính biến, muốn chính biến, điều kiện tiên quyết là phải có người thừa kế ngại vàng danh chính ngôn thuận. Nghe nói Hoàng thất bị nguyên rủa, đời đời con nối dòng thừa thót, đừng nói đến huynh đệ, Kỳ Vô Cữu ngay cả thân tỷ muội cũng không có một người, chỉ thứ lại quá xa, căn bản không có tư cách nhúng chân ngôi vị Hoàng đế. Muốn giết Hoàng đế? Được rồi, sau khi giết hần, ai đến làm Hoàng đế? Muốn làm là có thể làm sao? Ai sẽ phục tùng người đây?

Diệp Trăn Trăn phát hiện mình lại đi vào ngõ cụt. Đừng nói tìm ra hung phạm, hiện giờ đến mục đích giết người của đối phương nàng cũng chưa đoán được.

Khoan, khoan ... Giết người, giết người? Nếu ... mục đích thật sự của hần ta không phải là giết người?

Trước mặt Diệp Trăn Trăn giống như bỗng nhiên mở ra một cánh cửa.

Nàng nghĩ tới động tác vô cùng mau lẹ của Tô Tiếp dư khi đỡ cho Kỳ Vô Cữu một kiếm. Tô Tiếp dư chỉ là một cô gái yếu đuối, lại chưa từng luyện công phu, tại sao phản ứng của nàng ta so với nàng và Kỳ Vô Cữu đều nhanh hơn? Thích khách ở phía sau Tô Tiếp dư và Kỳ Vô Cữu, muốn nhìn thấy thích khách trước đó phải quay đầu lại, không có việc gì Tô Tiếp dư quay đầu làm gì? Hơn nữa, vị trí thích khách xuất hiện là đối diện Diệp Trăn Trăn, nếu nói nhìn thấy thích khách, cũng phải là nàng nhìn thấy trước tiên chứ.

Hơn nữa, một nữ nhân nhát gan, chưa từng luyện võ công, phản xạ chậm, khi thấy có người cầm kiếm xông tới, phản ứng đầu tiên không phải là kinh sợ và hét chói tai ư? Sao nàng ta lại bỏ qua bước này, trực tiếp nhảy ra đỡ kiếm cho Kỳ Vô Cữu? Nàng ta làm sao biết rõ mục tiêu của đối phương là Kỳ Vô Cữu?

Liên kết tất cả hoài nghi thành một chuỗi, Diệp Trăn Trăn rốt cuộc tìm ra một lời giải thích hợp lý cho toàn bộ chuyện này: Tô Tiếp dư muốn tranh sủng đến điên rồi, không biết là nghe theo chủ ý của kẻ nào, cũng có thể do nàng ta vất vả suy nghĩ đến tẩu hỏa nhập ma ... Tóm lại, nàng ta sử dụng chiêu trò, muốn qua màn kịch đỡ kiếm cho Kỳ Vô Cữu mà lần nữa giành được hảo cảm của hần.

Nếu thật sự như vậy thì Tô Tiệp dư quả thật ngu xuẩn. Kế này thoát nhìn có vẻ khả thi, nếu thành công có thể khiến nàng ta Đông Sơn tái khởi, nhưng nàng ta không nghĩ nếu thất bại thì sao? một khi sự việc bại lộ, sẽ có vô số người bị liên lụy. Đây chính là ám sát Hoàng thượng, không cần biết là thật hay giả, đều là tội không thể tha thứ, đến lúc đó khí tiết tuổi già của Tô Trương quân nhất định khó giữ được, thậm chí tính mạng cả nhà Tô gia đều có khả năng bồi theo.

không được, không được. Nhất định phải nghĩ ra biện pháp làm cho nàng ta hoặc hẳn ta nhận tội, không thể để trận hòa thiêu này lan tới Diệp gia. Diệp Trần Trần chấp tay sau lưng, liên tục đi qua đi lại trong phòng, đầu óc chỉ có suy nghĩ này.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Vô Đức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Sóng ngầm

Edit: Linh San

Beta: Bách Tử Liên

Hoàng thượng bị ám sát, toàn triều chấn động. Đến khi nghe nói thích khách là một đại nội thị vệ, lại càng huyền ảo.

Mấy ngày này, không ít người đều lặng lẽ không dấu vết bảo trì khoảng cách với Diệp Tu Danh, bởi vì không biết tiếp theo hoàng thượng sẽ xử lý ông ta thế nào.

Diệp Tu Danh và Lục Ly không có liên quan trực tiếp, nên mấy hôm nay ông ta cũng không đóng cửa từ chối tiếp khách, mà vẫn như thường cái gì cần làm thì làm. Tuy rằng bề ngoài bất động thanh sắc là vậy, nhưng thực ra trong lòng đang cuống cuống.

nói thật, ông rất hoài nghi thích khách là do Kỳ Vô Cữu tự mình sắp đặt hay không, hiện giờ thích khách kia bị giam trong đại lao Hình bộ, bất luận kẻ nào không có thánh chỉ đều không thể tiếp cận, Lục Ly cũng đang bị giam lỏng ở nhà, do một đám thị vệ canh giữ.

Thời điểm nhạy cảm này, nữ quyến Diệp gia cũng không thể tiến cung gặp Diệp Trần Trần nghe ngóng.

Vì thế Diệp Tu Danh thật sự cuống quýt.

Lúc này Diệp Trần Trần ở hoàng cung cũng nóng lòng chẳng kém. Tuy rằng nàng tương đối tin tưởng vào suy đoán của bản thân, nhưng mà... không có chứng cứ. Biểu ca đã bị giam lỏng, một khi tội danh thành lập... Nàng quả thực không dám tưởng tượng đến loại hậu quả này.

không được, không thể tiếp tục ngồi đây buồn bực suy nghĩ nữa, đi gặp Tô Tiệp dư trước rồi nói.

Diệp Trần Trần mang theo hạ nhân, thẳng tiến Lộ Hoa Cung. Tô Tiệp dư khi đó đỡ nhất kiếm kia, nên nhận được vài phần ưu ái của Kỳ Vô Cữu, nhưng Diệp Trần Trần lại không thấy nàng ta hoan hỉ đặc ý, trái lại còn có vẻ kinh hoàng. Điều này càng khẳng định suy đoán của Diệp Trần Trần: tên thị vệ kia không chết, Tô Tiệp dư sợ hẳn khai ra nàng ta.

Hạ lệnh cho tất cả cung nhân lui xuống, Diệp Trần Trần nói: "Bổn cung thật sự tò mò, rốt cuộc người đã hứa cho Khang Thừa Lộc cái gì, lại có thể khiến hắn cam nguyện liều chết."

Ngón tay Tô Tiệp dư gắt gao nắm chặt góc áo: "Thần thiếp không hiểu nương nương đang nói gì."

"Khỏi vờ vịt, người không phải con hát, diễn không ra kịch hay đâu."

"Có phải nương nương đã hiểu lầm gì không? Trước kia thần thiếp từng bất kính với nương nương, nay xin bồi tội trước, nếu con giận của nương nương còn chưa tan, muốn đánh muốn phạt thì cứ việc, nhưng những tội danh không có thật này, xin thứ cho thần thiếp không thể nhận."

"Tô Tiệp dư, người không sợ liên lụy đến Tô tướng quân sao?"

"Thần thiếp cây ngay không sợ chết đứng."

Diệp Trần Trần nhắm mắt: "Xem ra không nặng tay với người là không được."

Thân thể Tô Tiệp dư run lên: "Nương nương người... người muốn làm gì?"

"Ta muốn làm gì?" Diệp Trần Trần nhú mày nhìn nàng ta cười, nụ cười lạnh băng: "Bổn cung hôm trước mới có một cuốn sách khá thú vị, tên là 'Cổ kim khổ hình lục' (tuyển tập các loại khổ hình xưa nay), vừa đúng lúc có thể cùng Tô Tiệp dư thảo luận một phen."

Tô Tiệp dư hoa dung thất sắc nhìn về phía sau Diệp Trần Trần, nức nở kêu một tiếng "Hoàng thượng", sau đó lập tức chạy ra cửa nhào vào lòng Kỳ Vô

Cửu.

Diệp Trần Trần xoay người, thấy Kỳ Vô Cửu đang vỗ nhẹ lên vai Tô Tiệp Dư, hần nhìn chăm chăm Diệp Trần Trần, hỏi: "Hoàng hậu định cùng Tô Tiệp dư thảo luận chuyện gì?"

Diệp Trần Trần chưa đáp, Tô Tiệp dư đã cướp lời, "Hoàng thượng! Hoàng hậu nương nương muốn dùng tư hình với thần thiếp... Nương nương nói, đều do thần thiếp hại Lục Thống lĩnh chịu oan khuất, cho nên nhất định phải khiến thần thiếp muốn sống không được, muốn chết không xong. Nhưng thần thiếp thật sự không biết mình đã làm sai điều gì. Hoàng thượng, xin người hãy khuyên nhủ Hoàng hậu nương nương, để nàng nói rõ ràng mọi chuyện, dù có chết thần thiếp cũng muốn được chết nhắm mắt!" Nàng ta vừa nói vừa khóc, nước mắt cứ rơi không ngừng.

Kỳ Vô Cửu nghe thấy ba chữ "Lục Thống lĩnh", lông mày hơi nhíu lên. hần đẩy Tô Tiệp dư ra: "Người ra ngoài trước đi."

Đợi cho trong phòng chỉ còn lại hai người, Kỳ Vô Cửu đến trước mặt Diệp Trần Trần, buông mắt nhìn chăm chú khuôn mặt nàng, giọng điệu chế giễu: "Dùng tư hình với cung phi? Vì hần, người quả là chuyện gì cũng làm được."

Diệp Trần Trần hít sâu một hơi, ngẩng đầu nhìn thẳng hần: "Hoàng thượng, ta không tin ngài không nhìn ra điểm đáng ngờ trong chuyện này. Tô Tiệp dư là đối tượng tình nghi, ta muốn thăm vấn nàng, đương nhiên hợp tình hợp lý."

Kỳ Vô Cửu không nói gì.

"Hoặc là nói, người căn bản vốn tính toán tương kế tựu kế, mượn gió bẻ măng?" Diệp Trần Trần cười lạnh.

"Người vẫn luôn coi Trầm là loại người như vậy? Luôn đổi trắng thay đen, không từ thủ đoạn?" Trong giọng nói của Kỳ Vô Cửu lộ ra một cỗ tức giận ngấm ngầm.

Diệp Trần Trần hỏi lại: "không phải sao?"

"đã vậy, Trầm sẽ không để Hoàng hậu phải thất vọng."

"Người...!" Diệp Trần Trần giận đến nghiêng răng, ngực do tức tối mà kịch liệt đập phồng: "Ta nhất định phải tra rõ chân tướng chuyện này, không để người vô tội chịu oan khuất."

"Trầm mới mất mong chờ."

Ngoài phòng, Tô Tiệp dư đứng trong viện, muốn nghe lén lại không dám, nhưn cổ cố gắng để ý động tĩnh bên trong, không nghe được tiếng cãi vã của hai người Đế Hậu, nàng ta có chút thất vọng.

Đột nhiên, cửa phòng "Âm" một tiếng bị đá văng, Diệp Trần Trần thở phì phì từ bên trong bước ra, cũng không thèm nhìn tới Tô Tiệp dư, mặt mũi tối tăm tung vẩy sai bước rồi đi.

Kỳ Vô Cửu đứng ở cửa, nhìn theo bóng lưng nàng, sắc mặt cũng chẳng khá hơn.

Tô Tiệp dư có chút vui sướng khi người gặp họa. Nàng ta đi đến bên cạnh Kỳ Vô Cửu, mềm mại gọi một tiếng "Hoàng thượng".

Kỳ Vô Cửu chế trụ cánh tay nàng ta đang khoác lên tay hần, cất giọng dịu dàng gọi: "Nhu Chi."

Tô Tiệp dư nghe thấy hần gọi thẳng khuê danh của mình, trong lòng vừa ngọt ngào vừa ngọt ngào: "Thần thiếp ở đây."

"Tô tướng quân cả đời chinh chiến sa trường, tận trung vì nước, Trầm không hi vọng cuối cùng hần lại phải đeo lên lưng tội danh phản tặc." Kỳ Vô Cửu nói xong, đẩy tay nàng ta ra.

Những lời này tựa sấm sét giữa trời quang, đánh cho Tô Tiệp dư trắng bệch mặt: "Hoàng hoàng hoàng hoàng hoàng thượng..."

"Cho nên, chính người tự xem mà lo liệu đi." nói xong, Kỳ Vô Cửu không hề nhìn nàng ta thêm nữa, chấp tay sau lưng rồi đi. Cước bộ của hần thông thả, bóng lưng thẳng tắp, thân thể bị ánh tà dương kéo ra một cái bóng dài trên mặt đất, xen kẽ với những bóng cây sum suê rối loạn, lộ ra đôi chút cô đơn.

Tô Tiệp dư cả người vô lực, trượt trên khung cửa ngội bệt xuống đất, hai mắt vô thần.

Trước mặt Kỳ Vô Cửu đặt một thanh kiếm.

Đó là một thanh võ kiếm điển hình, do Quân Khí Tự sản xuất hàng loạt. Kiếm dài ba thước ba, nặng một cân chín, sắt luyện trăm lần, lưỡi kiếm là thép tinh, trên chuôi kiếm đúc hình đầu hổ.

Thân kiếm một mảnh trắng bạc, nhưng hơi nghiêng kiếm đặt dưới ánh sáng, sẽ thấy trên lưỡi kiếm bén nhọn hiện ra một tầng lục quang nhàn nhạt.

Kỷ Vô Cữu nhẹ gõ ngón trỏ lên mặt bàn, ánh mắt dừng tại lưỡi kiếm, rơi vào trầm tư.

Sao có thể không nhìn ra mưu kế của Tô Tiệp dư. hần biết, trong hậu cung này mỗi một nữ nhân đều có mưu tính với hần, trước mặt hần phát huy đủ loại mãnh lợi, vì lấy lòng hần, vì có được hần, vì lừa gạt hần, vì khống chế hần...

Vì... hần.

Ngoại trừ Diệp Trấn Trấn.

Nàng chưa bao giờ tính kế hần, bởi vì nàng căn bản không cần hần. Trong mắt của nàng trong lòng của nàng, một chút cũng không có hần.

Mỗi lần nghĩ tới đây, hần đều so với bị người tính kế càng thêm phần nộ lạnh lẽo, máu huyết tựa như chất chứa ám hỏa, hơn nữa càng ngày càng lớn, sớm muộn cũng có một ngày, chúng sẽ thoát khỏi tầm kiểm soát của hần, đột phát bùng nổ.

Lục Ly.

Kỷ Vô Cữu phát hiện, cái tên này chính là một cái gai hóc lại trong cổ họng hần, nuốt không trôi nhỏ không ra, một khi có người chạm vào, hần liền khó chịu đến nỗi tâm tình nóng nảy.

Cái gọi là như xương mắc họng, đại khái chính là như thế này đi.

Lần đầu tiên trong đời, Kỷ Vô Cữu mong muốn một người biến mất đến thế, triệt triệt để để biến mất.

Màn đêm buông xuống, hoàng đế bệ hạ mang theo một thanh kiếm đến Khôn Ninh Cung.

Tìm Phùng Hữu Đức nhất nhất treo lên, nửa điểm không dám lơ lửng. hần kêu theo toàn bộ âm vệ, đêm hôm khuya khoắt, một đám đại nam nhân nấp trên nóc nhà và dưới cửa sổ phòng Hoàng hậu nương nương, thật không ra thể thống gì.

Nhưng quả tình cũng không còn cách nào khác.

Kết quả xấu nhất theo dự đoán của Phùng Hữu Đức cuối cùng không phát sinh, Hoàng thượng không phải đến lấy mạng Hoàng hậu nương nương. Hần chỉ đem thanh kiếm ném lên bàn, nói với Diệp Trấn Trấn: "Đây là kiếm của thích khách, lưỡi kiếm có độc."

Diệp Trấn Trấn nghe vậy, tức khắc ngồi thẳng mình, vẻ mặt nghiêm túc.

Phản ứng của nàng làm Kỷ Vô Cữu thoáng dễ chịu một chút, hần nói: "Cho nên, hần thật sự muốn giết Trầm."

Diệp Trấn Trấn hít một hơi: "Hoàng thượng, ta nghĩ không ra lý do thích khách muốn giết người, nhưng lại nghĩ ra lý do người tắm độc lên thân kiếm."

"..."

Nàng không tin hần, nàng không tin hần.

Từ trước đến nay nàng không hề quan tâm đến sống chết của hần. Toàn bộ lo lắng của nàng đều hướng về Lục Ly, chỉ có ngờ vực là dành cho Kỷ Vô Cữu hần.

Kỷ Vô Cữu bỗng nhiên cảm giác đáy lòng thế lương khôn tả. hần đè nén lửa giận bùng bùng đang tràn vào lồng ngực, lạnh lùng nói: "Diệp Trấn Trấn, người có phải đã quên hay không, ai mới là nam nhân của người."

Diệp Trấn Trấn nghe thấy lời này cũng tức giận: "Nam nhân của ta sẽ không ngày ngày tính toán đủ cách làm hại cả nhà ta như thế!"

"Trầm chưa bao giờ muốn làm hại cả nhà người", Kỷ Vô Cữu giương mắt nhìn nàng, hai con ngươi tựa như hố sâu rét buốt chôn giấu huyền băng ngàn năm vĩnh viễn không thấy mặt trời, tối tăm lạnh giá đến mức có thể đâm thẳng vào cốt tủy người ta. hần nói: "Nhưng nếu Hoàng hậu lại bức Trầm lần nữa, Trầm cũng không ngại thử một lần."

Thấy Diệp Trấn Trấn vì những lời này của hần mà sắc mặt đại biến, ngực Kỷ Vô Cữu lại càng bức bối.

"Nếu đã như vậy, Hoàng thượng, có thể cho ta gặp thích khách kia một lần không?" Diệp Trấn Trấn hỏi.

"Tùy người."

Kỷ Vô Cữu nói được làm được, hôm sau, Diệp Trấn Trấn mang theo thánh chỉ của hần vào đại lao Hình bộ.

Khang Thừa Lộc là trọng phạm, bị nhốt tại Thiết lao kiến tạo đặc biệt, muốn vượt ngục hay cướp ngục, gần như là không thể. hần bị treo trên giá sắt, trên áo tù nhân màu xám hiện lên vết máu loang lổ.

Mặc dù đã bị nghiêm hình tra tấn một phen, thần chí Khang Thừa Lộc vẫn còn thanh tỉnh như cũ. hánhnhin thấy Diệp Trần Trần, vẫn còn cười được: "Tội thần tham kiến Hoàng hậu nương nương, trên người mang xích, không thể hành lễ với Hoàng hậu nương nương, nương nương chớ trách."

Diệp Trần Trần hỏi: "Vì sao muốn ám sát Hoàng thượng?"

"Vấn đề này đã có không ít người hỏi qua, nương nương nghĩ là vì sao, thì chính là vì vậy đi."

"Tô Tiệp dư cho người cái gì tốt, bốn cung có thể cho người gấp mười, chỉ cần người đáp ứng khai ra tất cả chân tướng sự việc."

"Thỉnh nương nương khỏi cần phí lời. Tội thần nhân sinh ngắn ngủi, cho dù có ngàn vạn thứ tốt, cũng vô phúc hưởng thụ." Dám cả gan ám sát Hoàng thượng, bất kể hán khai hay không khai, đều khó thoát khỏi cái chết.

"Bốn cung không rõ người rốt cuộc có ẩn tình gì khó nói, nhưng mà, người có biết hay không, người lần này đã liên lụy đến bao nhiêu người? Lại có bao nhiêu người phải oan uổng tính mạng?"

"May nhờ nương nương nhắc nhở, tội thần nhớ tới một việc khác," Khang Thừa Lộc ngẩng đầu, ở Thiết lao đã nhiều ngày, mặt hán đã gầy một vòng, hốc mắt lõm sâu, xương gò má nhô ra, môi trắng bệch khô nứt. Có lẽ là trên người khá đau, hán nói chuyện một lúc thì hơi thở đã vừa gấp vừa có chút dồn dập, "Hôm qua có người tới gặp tội thần, đồng ý giữ lại tính mạng của ta, chỉ cần ta khai là Lục Thống lĩnh và Diệp đại nhân thông đồng âm mưu phản nghịch. Ta tự biết nghiệp chướng nặng nề, nhưng Lục Thống lĩnh trước nay đối đãi với ta không tệ, nên bất kể thế nào cũng sẽ không vì bảo toàn tánh mạng mà hãm hại hán. Tuy là vậy, khó đảm bảo đối phương sẽ không nghĩ ra phương cách khác ám hại, việc tội thần làm được chỉ là nói ra như thế, thỉnh nương nương thận trọng cân nhắc. Ta phạm trọng tội này, làm liên lụy Lục Thống lĩnh, kiếp này không thể hoàn lại, chỉ có thể chờ kiếp sau đền tội."

Diệp Trần Trần nghe xong vừa vội vừa tức. Người này đúng là giỏi bảo chữa cho mình, đời này làm liên lụy người khác, lại muốn để dành kiếp sau tiếp tục trả nợ. Có điều hán coi như có chút nghĩa khí, sẽ không vì mạng sống mà oan uổng Lục Ly.

Vậy thì, ai là người muốn mua chuộc hán?

Đáp án rất rõ ràng. Có thể cho người cảm thánh chỉ đến, còn có thể giữ cho hán một mạng, lại toàn tâm toàn ý đả kích Lục gia cùng Diệp gia... ngoại trừ Kỳ Vô Cữu, còn có thể là ai?

Diệp Trần Trần lo lắng ưu sầu về lại Khôn Ninh Cung.

Kỳ Vô Cữu quả nhiên muốn động thủ, nàng không biết phải làm sao bây giờ. Nàng hiểu kỳ thực chỉ cần hán hạ thủ tàn nhẫn, nàng thật sự không có năng lực chống đỡ, chỉ có con đường cầu xin tha thứ. Tuy hiện tại Khang Thừa Lộc không khuất phục, nhưng người này chẳng thấy có mấy phần đáng tin, bị một vòng khổ hình luân phiên hành hạ, ai có thể đảm bảo hán luôn luôn kiên gan?

Tô Tiệp dư, được rồi, còn có Tô Tiệp dư, nhất định phải cạy được miệng Tô Tiệp dư.

Diệp Trần Trần bỗng đứng dậy: "đi Lộ Hoa Cung"

Lúc này Lộ Hoa Cung đã loạn thành một đoàn.

Diệp Trần Trần vừa tới, suýt chút nữa bị một cung nữ đụng vào, Vương Hữu Tài nhanh tay lẹ mắt, đẩy cung nữ kia một cái, khiến cung nữ ngã xuống đất.

Cung nữ bò dậy liên tục dập đầu tạ tội với Diệp Trần Trần.

"Sao lại thế này!"

"Hồi bẩm Hoàng hậu nương nương, Tô Tiệp Dư bị đầu độc bỏ mình, nô tì đang định đến Khôn Ninh Cung bẩm báo."

Diệp Trần Trần vội vã tiến vào xem, thì thấy Tô Tiệp dư đã cứng, cũng không biết là nàng bị đầu độc gì, trên người không có chút triệu chứng trúng độc nào, sắc mặt vẫn hồng nhuận như cũ, dung nhan diễm lệ, tựa như chỉ đang say ngủ.

Ngay cả Tô Tiệp dư cũng chết, tiếp theo chỉ một bước nữa, toàn bộ Diệp gia sẽ chấm hết.

Diệp Trần Trần có một loại cảm giác không chân thực như hồn lìa khỏi xác, nàng ngồi trước cửa sổ phòng Tô Tiệp dư, ngơ ngẩn ngẩn nhìn cổ thi thể kia.

một lát sau, thái y đến, kiểm nghiệm ra trà của Tô Tiệp dư bị hạ độc. Diệp Trần Trần cũng lười truy xét.

Lại một lát nữa, Phùng Hữu Đức đến, mang theo thánh chỉ của Kỳ Vô Cữu, ca ngợi Tô Tiệp dư một phen rồi truy phong danh Phi cho nàng ta, khi hạ huyệt đương nhiên cũng theo lễ nghi dành cho Phi tử.

Tốt xấu gì cũng là nữ nhân đã từng sủng ái qua, bây giờ nàng ta chết rồi, hán ngay cả nhìn một lần cũng không, chẳng biết là tâm lạnh hay là chột dạ.

Quả nhiên lòng của đế vương, vững như bàn thạch.

Diệp Trần Trần chỉ muốn cười lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Vô Đức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Thị tẩm

Edit: Linh San

Beta: Bách Tử Liên

Kỷ Vô Cữu có phần hối hận vì đã nói như vậy với Diệp Trần Trần. Nàng vốn vẫn luôn ngờ vực hắn, hẳn lại đi tức giận nói ra mấy lời nhảm nhí kia, chỉ e nàng sẽ càng hoài nghi hắn.

thật ra nói cho cùng, cũng chỉ vì nàng không tin hắn. Sợ rằng từ lúc tiến cung, nàng đã bắt đầu sinh đề phòng, sợ hắn hại nàng, hoặc là hại nhà mẹ nàng. Lần này xảy ra sự việc như vậy, nàng sẽ lại càng nghi nhiều.

Kỷ Vô Cữu rất bất đắc dĩ. không phải hắn không nghĩ tới việc đồn ngả Diệp gia, nhưng cũng chưa đến mức sử dụng thủ đoạn bỉ ổi như vậy. nói sao đi nữa Diệp Tu Danh cũng là thầy hắn, hắn cũng không khi sư diệt tổ đến nỗi để bản thân phải đeo lên lưng loại tội danh thiên cổ này.

đã vậy, thôi thì nói chuyện đằng hoàng với nàng đi.

Nghĩ tới đây, Kỷ Vô Cữu đến Khôn Ninh Cung.

Diệp Trần Trần đang ngồi bàn thần trước nến, nàng nâng cằm, ngẩng người nhìn ánh lửa lay động, đôi mắt trong vắt sáng rõ, nhưng trên mặt lại là sắc thái mệt mỏi ngồn ngộn tâm sự.

Kỷ Vô Cữu không cho người thông truyền. hắn nhìn thấy Diệp Trần Trần như vậy, lại mềm lòng, đi tới đặt tay lên vai nàng, nói: "Trần Trần, chúng ta đừng nháo loạn nữa."

Diệp Trần Trần nâng mắt phượng, lạnh băng nhìn hắn: "Hoàng thượng, thủ đoạn hay lắm."

Kỷ Vô Cữu mờ mịt không hiểu. hắn ngồi đối diện nàng, hỏi: "Hoàng hậu đang nói tới chuyện gì?"

"Tô Tiệp dư là do người ban chết?"

"Nàng ta tự tìm đường chết, chúng ta đều rõ ràng. Nếu nàng ta không tự sát, toàn bộ Tô gia đều bị liên lụy."

"nói vậy, nàng ta sợ tội tự sát? Thế thì ngọn ngành vụ ám sát này cũng nên công khai thị chúng chứ, khi nào thì xử quyết Khang Thừa Lộc?" Diệp Trần Trần từng bước ép sát.

Kỷ Vô Cữu cúi đầu do dự trong chốc lát, đáp: "Chân tướng tạm thời không thể công bố, Khang Thừa Lộc tạm thời cũng chưa thể chết."

"Phải, còn chưa đến thời điểm thích hợp để dùng hắn đâu." Diệp Trần Trần châm chọc.

Kỷ Vô Cữu hít sâu một hơi, lần nữa nhắc nhở bản thân phải bình tĩnh, hắn nhún rồi lại nhún, nói: "Người nghi nhiều quá, Trầm cũng không định dùng Khang Thừa Lộc vào chuyện xằng bậy gì. Nhưng mà sự việc này căn bản là kẻ trong kẻ, Tô Tiệp dư cũng là người bị lợi dụng, trên kiểm của thích khách có độc, kiến huyết phong hầu*. hắn, thật sự muốn giết Trầm." nói đến đây hắn dừng lại, thấy gương mặt Diệp Trần Trần hoàn toàn là vẻ không tin, chẳng hiểu sao, trong lòng hắn bỗng dâng lên một cỗ lửa giận, ầm ầm ào ạt, không thể kìm chế.

**kiến huyết phong hầu: thành ngữ 4 chữ của Trung Quốc, kiểu chém xẹt một phát qua cổ vừa thấy máu thì cổ họng đã khép lại, không thấy vết rạch, ý là kiểu giết rất ngoan độc ấy.*

Diệp Trần Trần cười lạnh nói: "Vậy có người cảm thánh chỉ đến Hình bộ đại lao, dụ dỗ Khang Thừa Lộc rằng có thể bảo toàn tính mạng hắn, muốn hắn khai ra Lục Diệp hai nhà mưu phản soạn ngôi, chuyện này hoàng thượng nghĩ thế nào?"

Kỷ Vô Cữu cảm giác hắn sắp nhún không nổi nữa, nắm chặt nắm tay, bởi vì dùng sức quá lớn, nắm tay hơi run run, hắn cắn răng nói: "Trầm chỉ hỏi người một việc. Trầm suýt nữa bị thích khách ám sát, người rút cuộc có chút sợ hãi lo lắng nào hay không?"

"Ta cũng chỉ hỏi người một việc, lần này rút cuộc phải thế nào người mới có thể buông tha Lục gia và Diệp gia?"

Kỷ Vô Cữu đột nhiên nở nụ cười. Cười đến lặng lẽ không lời, cười đến chua xót băng lãnh, lại có nhàn nhạt chế giễu, giống như chứng kiến sự tình vô cùng hoang đường. hắn đứng lên, chậm rãi đi đến trước mặt Diệp Trần Trần, cúi đầu cười nhìn nàng, trong mắt lại không có nửa điểm ý cười, chỉ có

ngập tràn tức giận và bạo tàn.

"Chỉ cần người hầu hạ Trầm thư thái, người muốn Trầm thả ai, Trầm liền thả người đó, thế nào?"

Diệp Trần Trần trừng to mắt nhìn hắn, phản ứng đầu tiên là ngẩn ra, sau đó đột nhiên sáng tỏ, rồi nữa là vừa xấu hổ vừa tức giận.

Kỷ Vô Cữu hơi hồi hận vì đã nói ra những lời vừa rồi. một tia lý trí sót lại nhắc nhở hắn, không nên nói như vậy, lại càng không nên mong đợi phản ứng của nàng.

Giữa hắn và nàng, không nên như vậy.

Nhưng tia lý trí này cũng không duy trì được bao lâu - Diệp Trần Trần đứng lên, hai tay ôm cổ hắn, nhón chân hôn hắn.

Cục diện mà Kỷ Vô Cữu phải chật vật lắm mới duy trì rốt cuộc trong nháy mắt này ầm ầm sụp đổ, tan thành tro bụi. Đầu óc hắn dường như có cuồng phong càn quét, cuốn sạch toàn bộ ý thức linh hồn hắn, chỉ còn lại phản ứng bản năng nhất chân thực nhất của cơ thể. một tay hắn giữ gáy nàng, một tay ôm eo nàng, bức bách nàng cùng hắn kề cận sát sao.

Diệp Trần Trần cũng không tính là hôn môi, nàng chỉ vụng về dán vào môi hắn, hàng mi dày rậm vì căng thẳng mà run nhẹ.

Kỷ Vô Cữu ngậm lấy môi nàng, khẽ cắn khẽ liếm, mãnh liệt dây dưa. Diệp Trần Trần không biết phải phản ứng thế nào, chỉ ngo ngắc mặc hắn bày bố. Nhưng hắn mấy lần thử dò xét đưa lưỡi vào miệng nàng, đều bị nàng cắn chặt răng ngăn cản. Kỷ Vô Cữu dứt khoát giữ cằm nàng, buộc nàng phải hé miệng nghênh đón hắn. Vừa thành công, đầu lưỡi mạnh mẽ linh hoạt cấp tốc len vào miệng nàng, điên cuồng chấn động càn quét một trận.

Mỹ vị, quá mỹ vị, so với trong tưởng tượng, so với trong giấc mơ, còn tốt đẹp hơn trăm ngàn lần.

Kỷ Vô Cữu không biết có chuyện gì xảy ra với mình, tựa như bị tẩu hỏa nhập ma, hắn cuồng dã mê mẩn gặm hút khắp miệng nàng, khiến miệng Diệp Trần Trần vừa đau vừa tê dại.

Nội tâm Diệp Trần Trần lại dâng lên cảm giác không khỏe. Nhưng lần này nàng không lo lắng, dù sao một ngày nay nàng chưa ăn gì, dù muốn nôn cũng nôn không ra.

Vì miệng bị phủ lấp, Diệp Trần Trần hít thở có chút dồn dập. Hơi thở của Kỷ Vô Cữu lại càng trầm đục, hơi thở nóng rực từ chớp mũi quần lấy hơi thở Diệp Trần Trần, không thể phân tách, tựa như hòa trộn với nhau, vĩnh viễn không chia lìa.

Kỷ Vô Cữu chưa bao giờ trải qua nụ hôn tương giao như vậy, quả thực là một trận chiến, muốn đem đối phương ăn sống nuốt tươi, ngấu nghiến cho vào bụng.

Chỉ là một nụ hôn như vậy, đã khiến hắn căng trương muốn chết. hắn cảm nhận được hai luồng mềm mại đè ép trước ngực, cúi người bế ngang Diệp Trần Trần, bước vài bước thả xuống trên giường.

Khi Diệp Trần Trần nằm trên giường thì đã tự mình làm công tác tư tưởng xong xuôi. Phu thê làm loại chuyện này cũng không có gì lớn, chẳng qua mỗi lần bị Kỷ Vô Cữu động chạm như vậy nàng lại muốn ói, nên mới cực kỳ phản cảm. Nhưng hiện tại nếu không thể tránh né, vậy thì chỉ có thể nhận mệnh, tuy dạ dày rất khó chịu, nhưng dù sao vẫn thoải mái hơn so với thụ hình (tra tấn).

Thời điểm Kỷ Vô Cữu cởi quần áo Diệp Trần Trần, ngón tay đều run rẩy, tim đập càng lúc càng nhanh, hô hấp càng ngày càng nặng nề.

hắn đã khát vọng người này quá lâu, khát vọng đến nỗi khiến hắn nảy sinh một loại cảm giác không chân thực.

Nàng là của ta, nàng thực sự là của ta.

Nhưng cùng lúc đó, dường như trong đầu hắn lại vang lên một giọng nói khác.

Dừng lại, mau dừng lại. Nếu không dừng lại người sẽ hối hận.

——sao có thể dừng lại được chứ!

Kỷ Vô Cữu nằm trên người Diệp Trần Trần, hôn lên má nàng, lồng mào, ánh mắt, lại chuyển tới lỗ tai, hắn ngậm vành tai nàng nhẹ nhàng liếm cắn, cọ sát dây dưa thân mật như thú cưng.

hắn muốn, hắn muốn dịu dàng một chút, đối xử với Diệp Trần Trần thật dịu dàng.

Nhưng Diệp Trần Trần chỉ cứng ngắc toàn thân, không có bất kỳ phản ứng nào đáp lại hắn.

Hắn ngừng đầu, nhìn thấy sự ảm đạm và chán ghét trên mặt nàng, biểu cảm kia quá mức chói mắt, đâm thẳng vào tim hắn.

Kỷ Vô Cữu lật người Diệp Trần Trần, để nàng nằm nghiêng lại. Sau đó, hắn nghiêng người nằm sau lưng nàng.

Như vậy sẽ không thấy nữa.

Khi Kỷ Vô Cữu tiến vào thân thể Diệp Trăn Trăn thì miệng không tự giác phát ra một tiếng thở dài thỏa mãn, trong lồng ngực, lại dâng lên nỗi xót xa khôn xiết.

Diệp Trăn Trăn nằm nghiêng mình, vùi đầu không nhúc nhích.

Lần hoan ái này, là một mình hân hoan ái.

Ý nghĩ này thực sự giằng vò Kỷ Vô Cữu đến phát điên. Trong lòng hân cảm hận muốn chết, thống khổ muốn chết, nhưng mà trên người lại... sáng khoái muốn chết. Vô số cảm xúc và cảm giác phức tạp đan xen, xé rách thân thể hân, hân cảm giác tựa như bản thân bị chia thành hai nửa, một nửa đang tận tình rong ruổi trên người Diệp Trăn Trăn, nửa kia, thì bình tĩnh nhìn bọn họ, cười, tươi cười thể lương mà hoang đường.

"Trăn Trăn, Trăn Trăn..." Giọng Kỷ Vô Cữu khàn khàn, hân cúi đầu gọi nàng.

Diệp Trăn Trăn không để ý đến hân.

"Trăn Trăn, nàng nhìn ta một lần đi, Trăn Trăn."

Diệp Trăn Trăn vẫn vùi đầu như cũ, không chút cử động.

Kỷ Vô Cữu vẫn gọi tên nàng, một lần lại một lần, đến lần cuối cùng, thanh âm cũng thay đổi.

Diệp Trăn Trăn thủy chung không đáp.

Cực lực qua đi, Kỷ Vô Cữu ôm Diệp Trăn Trăn, toàn thân thả lỏng, cảm nhẹ nhàng vuốt ve vai nàng, há miệng thở hổn hển. hân lật thân thể Diệp Trăn Trăn lại, muốn hôn nàng.

Sau đó, hân thấy mặt nàng giàn giụa nước mắt.

Kỷ Vô Cữu thoáng chốc hoảng hốt, trái tim giống như bị người ta khoét đi một lỗ, đau đớn khủng khiếp. hân kéo góc chăn rồi loạn lau nước mắt cho nàng: "Trăn Trăn..."

"Cung tiền hoàng thượng." Diệp Trăn Trăn nhắm mắt, nghiêng mặt đi, giọng nói mang theo âm mũi nghèn nghẹn.

Kỷ Vô Cữu thấy nàng quyết tuyệt như thế, lòng biết nàng sợ rằng đã chán ghét mình đến cùng cực. hân chịu đựng sự co rút đau đớn nơi lồng ngực, đứng dậy xuống giường mặc quần áo. Đứng cạnh giường, trên mặt hân đã không còn sắc đỏ động tình mới nãy, mà là màu xám tro u ám. hân dìm lại góc chăn cho nàng, nói: "Vậy... ta đi trước, ngày mai lại đến thăm nàng."

Diệp Trăn Trăn nhắm mắt không trả lời.

Lúc rời khỏi Khôn Ninh Cung đêm đã khuya, ngoài trời tuyết rơi là tả. Cả hoàng cung một mảnh yên tĩnh, đèn lồng tỏa ra ánh sáng mờ mờ u tối, tựa như một con người ma quái. Tuyết đã rơi một lớp dày, bước chân lên đó, âm thanh lép lép vang lên, nghe được rõ ràng chân thực như thế.

Đến trước cửa Giao Thái Điện, Kỷ Vô Cữu ngừng lại.

Giao thái giao thái, cần khôn giao, vị chi thái. *

**Giao thái giao thái, trời đất giao hòa, tạo thái bình.*

Kỷ Vô Cữu ngẩng đầu nhìn Giao Thái điện, đột nhiên ngã người về phía sau ngã xuống, cả người nằm trên tuyết.

"Hoàng thượng!" Phùng Hữu Đức sợ tới mức đánh rơi đèn lồng, muốn đỡ Kỷ Vô Cữu dậy, nhưng lại bị Kỷ Vô Cữu giờ tay cản.

"Người đi đi, Trẫm muốn yên tĩnh một mình!"

Dù Phùng Hữu Đức có chút không yên lòng, nhưng thánh ý không thể trái, hân đành để lại đèn lồng cho Kỷ Vô Cữu, một mình về Càn Thanh cung trước.

Kỷ Vô Cữu nằm trong tuyết. Tuyết ngấm vào cổ áo hân, dưới gáy lạnh lẽo. Mặc dù đêm không có trăng, nhưng có ánh tuyết trắng xóa, trời cũng không đến mức tối đen. hân nằm ngửa, mắt mở lớn, nhìn những bông tuyết không tình nguyện là tả rơi giữa không chung, như thể bị người vứt bỏ.

hân nghĩ tới đỉnh chóp tòa cung điện phía trước, nghĩ tới người lúc này đang nằm trong cung điện. hân nghĩ tới * của nàng (* là nguyên văn của tác giả nha), nghĩ tới hương thơm trên cơ thể nàng, nghĩ tới vẻ mặt chán ghét và ánh mắt lạnh băng của nàng.

Cùng với gương mặt đầy nước mắt của nàng.

hân bỗng lấy hai tay che mặt, xoay nghiêng mình, thống khổ cuộn lại thân thể.

Trần Trần, Trần Trần.

Toàn bộ khí lực trên thân thể dường như bị rút cạn, phảng phất như có thứ gì đó vô cùng quan trọng đã rời xa hắn.

hắn không rõ.

hắn rõ ràng đã chiếm được nàng, nhưng lại giống như đã mất nàng.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Vô Đức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Tình ý

Edit: Linh San

Beta: Bách Tử Liên

"Nương nương, nô tì nghe nói, nửa đêm hôm qua, Hoàng thượng từ Khôn Ninh Cung đi ra, một mình trở về Càn Thanh Cung." Sáng sớm, Thu Phong vừa hầu hạ Hiền Phi rửa mặt chải đầu, vừa trò chuyện mấy câu.

"Vậy sao", Hiền Phi chậm rãi lau tay, khoe môi nhếch lên cười nhạt: "Có lẽ Hoàng hậu làm sai chuyện gì, phạm vào thánh ý."

"Vậy nương nương người nói xem, rốt cuộc Hoàng hậu đã làm gì, lại khiến Hoàng thượng tức giận lớn như vậy?"

Hiền Phi cảm khăn mặt đưa cho cung nữ đứng bên cạnh, ngồi trước gương chờ Thu Phong chải đầu cho nàng ta, nói: "Tô Tiệp dư chết rất kỳ quặc."

"Đúng vậy", Thu Phong cảm tóc Hiền Phi chậm chậm chải, nói tiếp: "Bình thường nếu xảy ra án mạng như vậy, Hoàng hậu nương nương đã lập tức khai đàn xử án, lần này lại không nghe thấy động tĩnh gì, mà lặng lẽ kết thúc."

Sao Hiền Phi lại không nghe ra ám chỉ trong lời nói của Thu Phong, thực tế nàng ta cũng hiểu cái chết của Tô Tiệp dư có quan hệ rất lớn với Diệp Trần Trần, bởi vì: "Nghe nói mấy ngày trước lúc Hoàng thượng bị ám sát thì Hoàng hậu cũng ở đó, nhưng chỉ tro mắt nhìn Tô Tiệp dư xả thân hộ giá, lập công lớn, có lẽ nàng ta ghi hận trong lòng."

Thu Phong cảm thấy khả năng này rất lớn, thử hỏi: "Vậy thưa nương nương, chúng ta có cần nhân dịp lửa cháy thêm dầu không?"

"không vội, nhìn xem hoàng thượng có ý gì đã. Thích khách kia là một thị vệ, có lẽ hoàng thượng sẽ nhân cơ hội này nhờ bỏ Lục gia và Diệp gia, nhưng không biết hắn sẽ làm tới mức nào. Tóm lại hoàng hậu sẽ không có kết quả tốt lành gì. Lại nói, cho dù hoàng thượng có buông tha nàng ta, vẫn còn thái hậu mà. Chúng ta ư, chỉ cần tọa sơn quan hổ đấu là được."

Thu Phong cười khen: "Nương nương thật sự là thông minh sắc sảo."

Hiền phi cảm cây trâm đùa nghịch, cúi đầu không nói.

"Vậy theo nương nương, rốt cuộc lần mưu sát này là do ai ở phía sau màn chủ mưu?"

"Mặc kệ chủ mưu là ai, tóm lại là sẽ có người gánh tội thay. Chuyện này, cũng không tới phiên chúng ta quan tâm."

Thu Phong lại lo lắng nói: "Nhưng mà... nếu thật sự là do hoàng hậu giết Tô Tiệp Dư, vậy thì thủ đoạn của hoàng hậu cũng quá độc ác, nếu nương nương người bị nàng ta chú ý..."

"Bỏ cung sẽ không ngồi chờ chết. Càn hạ thù dĩ nhiên ta sẽ hạ thù."

Trong Vũ an điện, quan chủ quản "Hình bộ kinh kỳ đại án" – Tạ Trường Thanh đang báo cáo kết quả thẩm tra với Kỳ Vô Cữu. Việc thẩm vấn Khang Thừa Lộc không hề thuận lợi, bất kể có nghiêm hình tra tấn thế nào, hắn cũng chỉ một mực khẳng định rằng tự mình nhìn Kỳ Vô Cữu không vừa mắt, cảm thấy hắn là loại bạo quân, nên mới rình cơ hội ám sát, mà không do bất cứ ai sai khiến. Lời này kẻ ngốc cũng không tin.

Kỳ Vô Cữu trầm tư một lúc, hỏi: "Mấy ngày trước khi thực hiện ám sát hắn có hành động khác thường nào không?"

"Hồi bẩm hoàng thượng, thông qua tra hỏi vài người hiểu biết hắn, vì thần không phát hiện trước đó Khang Thừa Lộc có hành động nào khác thường. Chỉ có một chuyện... Kẻ này không mê nữ sắc, nhưng trước khi mưu sát một ngày, hình như hắn có đi thanh lâu uống rượu tìm kỹ nữ."

"Uống rượu tìm kỹ nữ?" Kỳ Vô Cữu hừ lạnh nói: "Thanh lâu trước nay không thiếu thị phi, hẳn đến thanh lâu nào?"

"Hồi bẩm hoàng thượng, hẳn đến Thúy Phương lâu."

"Thúy Phương lâu?" Kỳ Vô Cữu hí hóp, tự lẩm bẩm: "Đúng lúc, trẫm cũng muốn đi một chuyến."

Tạ Trường Thanh cảm giác dường như mình vừa biết một chuyện không thể biết, hẳn cố ý trưng ra mặt gỗ đứng một bên giả bộ câm điếc, tận lực hạ thấp sự hiện hữu của bản thân.

Kỳ Vô Cữu lại hỏi: "Việc giả truyền thánh chỉ ngươi đã điều tra xong chưa?"

"Hồi bẩm hoàng thượng, bồ khoái (sai dịch) ở Thuận Thiên phủ huyện Hương Hà phát hiện một thi thể, sau khi vớt lên đưa đến cho giám ngục ở Hình bộ nhận diện, xác nhận người chết chính là kẻ hôm đó giả truyền thánh chỉ tiếp cận Khang Thừa Lộc?"

"Thân phận kẻ đó thế nào?"

Tạ Trường Thanh không đáp, mà ngẩng đầu nhìn thoáng qua Phùng Hữu Đức bên cạnh.

Phùng Hữu Đức bước qua đáp: "Hoàng thượng, kẻ đó tên Nhâm Nhị Hi, là thái giám ở phòng đánh chuông."

Trong lòng Kỳ Vô Cữu đã có phỏng đoán mơ hồ: "Tiếp tục điều tra, phải tra ra gần đây hẳn qua lại thân thiết với người ở cung nào nhất, hoặc là cùng quan viên bên ngoài có liên quan gì."

"Tuân chỉ."

Sau đó Kỳ Vô Cữu mang theo Phùng Hữu Đức đến Thúy Phương lâu. Mặc dù chỉ ghé qua nơi này hai lần, nhưng tú bà lại có ấn tượng cực kỳ sâu sắc với hắn. Bà ta vừa thấy hắn tới, liền niềm nở tiếp đón, tay cầm lụa phát phơ cười chào hỏi: "Ký công tử, mấy hôm nay không thấy ngài tới, Hồng Vân cô nương của chúng tôi ngày đêm phòng không chiếc bóng nhớ ngài, ngài lại chẳng thương tiếc chút nào!"

Kỳ Vô Cữu không thích ứng nổi với hành lang đậm mùi sơn phấn bột nước, hẳn không để ý đến mấy lời lằng lơ của tú bà, bảo bà ta mở một nhà gian, đồng thời giữ bà ta lại để tra hỏi.

Đội Phùng Hữu Đức đóng cửa canh giữ bên ngoài, Kỳ Vô Cữu giơ ra một bức họa, hỏi tú bà: "Người này, ngươi có từng gặp qua chưa?"

Hai mắt tú bà nháy nháy lưu chuyển, miệng lại cười nói: "Ký công tử, ngài đến chỗ này của chúng ta, rốt cuộc là đến tìm vui, hay là đến tìm thù thế. Nếu là tìm vui, cam đoan sẽ hầu hạ ngài khoái lạc như thần tiên, nếu là vì cái khác..."

Kỳ Vô Cữu không gấp, lấy ra một tờ ngân phiếu, nói: "Kẻ này là trọng phạm triều đình, nếu ngươi không nói, e là cả Thúy Phương lâu cũng liên lụy theo."

Vừa uy hiếp vừa dụ dỗ, không khai cũng phải khai, hơn nữa, ai lại quay lưng với tiền chứ. Tú bà đem ngân phiếu cất kỹ, cười nói: "Kẻ này ta quả đã từng gặp, mấy ngày trước hắn có đến chỗ chúng ta chơi qua một lần."

Kỳ Vô Cữu nghi ngờ nhìn bà ta: "Nơi này người đến người đi, hẳn chỉ ghé qua một lần, ngươi lại có thể nhớ rõ ràng?"

"Ký công tử có điều không biết, kẻ này chỉ là tên nghèo kiết, trên người chẳng có mấy lượng bạc, lại muốn tìm tới hoa khôi của chúng ta, thế nên ta mới có ấn tượng khắc sâu với hắn đó."

"Ồ? Vậy hẳn đã làm gì ở đây?"

"nói cũng kỳ quái, Liễu Nguyệt cô nương sau khi nhìn thấy hắn, lại mời hắn vào khuê phòng ngồi một lúc, ta cũng không biết bọn họ đã làm gì, chẳng qua chỉ một lúc thì tiểu tử nghèo kia đã đi rồi."

Kỳ Vô Cữu lại hỏi: "Liễu Nguyệt là ai?"

"Công tử ngài không nhớ sao? Ngài đến chỗ chúng ta, lần đầu tiên đã chọn Liễu Nguyệt, hoa khôi của chúng ta đó."

Kỳ Vô Cữu suy nghĩ một chút, quả thật có một nữ nhân chẳng biết tại sao mời hắn vào phòng. Hắn gật gật đầu, lại lấy ra một tờ ngân phiếu đặt lên bàn: "Chuyện hôm nay, không được hé ra ngoài nữa chữ, nếu không..."

Tú bà không đợi hắn nói hết nửa sau, đã cầm ngân phiếu văng vẳng dạ dạ: "Ngài cứ yên tâm! Ta nếu nói với người khác, đầu lưỡi đời đời kiếp kiếp thối rữa!"

"Được rồi, ngươi đi xuống đi, gọi Hồng Vân tới đây."

"Vâng vâng vâng, công tử ngài cũng nên làm chính sự rồi." Tú bà hì hì cười nói, quay người đi.

Hồng Vân nghe đến Kỳ công tử, biết cơ hội phát tài lại tới nữa, vì vậy hết sức ân cần, tú bà vừa nói với nàng ta, nàng ta liền gạt hết chuyện khác đi lên.

Nhưng Kỷ Vô Cữu không biết phải nói với nàng ta như thế nào về chuyện này.

Hồng Vân đã quen hỗn tạp phong tình, cực kỳ hiểu biết tâm tư nam nhân, nhìn thần sắc hắn vừa khó xử vừa quẫn bách, thì có chút chán nản, hỏi: "Công tử, không phải ngài dùng sức mạnh với nàng chứ?"

"... Xem như thế đi."

"Ồi chào oi, ngài bảo ta chỉ ngài cách gì tốt nhất. Trước mắt phải làm tri kỷ của ngài cam tâm tình nguyện thuận theo, cũng không phải là dễ ngài.. Giờ thì hay rồi, kiểm cũi ba năm thiêu một giờ!"

Nàng ta nói một câu, sắc mặt Kỷ Vô Cữu liền đen một phần, đến khi nàng ta nói xong, sắc mặt hắn đã khó coi tới cực điểm.

Hồng Vân lại hỏi: "Cái kia... Tướng công nàng có biết không?"

"???"

"Biết? không biết? Ngài nói thẳng một câu xem nào?"

"Ta chính là tướng công nàng."

"..."

Hồng Vân khiếp sợ nhìn Kỷ Vô Cữu, không nói nên lời. Nàng ta tự nhận đã gặp qua vô số nam nhân, hiện tại xem ra mình quả nhiên vẫn còn quá non, đây là kỳ hoa tuyệt thảo ở đâu vậy chứ, đừng thê tử của mình một chút mà làm như ăn trộm vậy? Thê tử của hắn lại là loại kỳ hoa gì nữa, có một phu quân gia thế tốt phẩm chất tốt tướng mạo lại cực kỳ cực kỳ tốt như vậy, còn làm cao cái gì? Chẳng lẽ nàng muốn gả cho hoàng đế à!

Trong bụng Hồng Vân có ngàn lời vạn tiếng muốn nói, nhưng lại sợ chọc giận vị tôn thần trước mắt này, ghen nửa ngày, cuối cùng hóa thành một tiếng than thở yếu ớt: "Công tử đối với tôn phu nhân quả là thâm tình, vừa đáng ngưỡng mộ lại vừa xúc động, khiến người ta vừa ghen tị vừa ao ước!"

Kỷ Vô Cữu nghe nàng ta nói mà sửng sốt: "Thâm tình?"

Hồng Vân giờ đã hiểu vấn đề của hắn - người này đầu óc hơi chậm chạp. Nàng ta gật đầu đáp: "Đúng vậy, cái gọi là "bảo vật vô giá dễ tìm, lang quân hữu tình khó được", tình cảm của công tử ngài với tôn phu nhân, thật sự khiến một nữ tử phong trần như ta cũng cảm động. Chuyện này, ngài... không phải vẫn chưa biết tình ý của mình với nàng chứ?"

Kỷ Vô Cữu lộ ra biểu tình mờ mịt.

Quả vậy. Hồng Vân sáng tỏ: "Bởi mới nói "Tình đến không hay biết, càng ngày càng đậm sâu", chuyện tình cảm nam nữ, trước nay đều khó mà đoán định, ngài nhất thời còn chưa nhận ra, cũng là điều dễ hiểu. Song cũng may ngài gặp được ta..." Hồng Vân nói xong, ngẩng đầu nhìn Kỷ Vô Cữu, thấy mặt hắn ngẩn ngơ, hai mắt mông lung, không biết đã sớm thần du nơi nào.

"Tình đến không hay biết, càng ngày càng đậm sâu." Kỷ Vô Cữu lẩm bẩm lặp lại những lời này.

"Công tử? Công tử?"

Kỷ Vô Cữu đột nhiên đứng lên, nhắc chân bỏ đi.

Hồng Vân chạy theo phía sau gọi: "Công tử, ngài chưa thưởng tiền mà!"

Kỷ Vô Cữu lấy ra một xấp ngân phiếu, nhìn cũng không nhìn, nhét đại vào tay nàng ta. Hồng Vân không hề để ý hắn nữa, ôm ngân phiếu cười ha ha đếm, nghĩ thầm trên thế giới này người đáng yêu nhất là người coi tiền như rác.

Dọc đường về, Kỷ Vô Cữu luôn thất hồn lạc phách, Phùng Hữu Đức trộm nhìn hắn, vẻ mặt rõ ràng đầy lo lắng.

Về Càn Thanh cung, Kỷ Vô Cữu cho cung nhân lui xuống, một mình ngồi trước án (bàn dài) trầm tư.

Tình đến không hay biết, càng ngày càng đậm sâu.

Cho đến nay, thái độ của Kỷ Vô Cữu với nữ nhân, cũng giống như thái độ với việc ăn mặc chi tiêu. Có hứng thú, thì dùng một chút, nếu dùng tốt, thì ban thưởng.

Hắn chưa bao giờ nghĩ tình yêu nam nữ rốt cuộc là cái gì. Toàn bộ thông minh tài trí của hắn đều dùng vào quyền mưu trên triều chính, hoàn toàn không có kinh nghiệm yêu đương.

Giờ thì hắn đã biết, hóa ra "tình" sẽ lặng lẽ âm thầm nảy nở sinh trưởng trong lòng người, đuổi không đi xa không được, không ngừng thiêu đốt ruột gan.

Bên cạnh Kỷ Vô Cữu chưa bao giờ thiếu nữ nhân, hắn cũng chưa bao giờ sinh ra khát vọng mãnh liệt tha thiết một nữ nhân nào.

Cho đến khi gặp Diệp trần Trần.

Kỷ Vô Cữu nhận ra, hần đã đảo lộn thứ tự trước sau và nhân quả mọi chuyện mất rồi. hần muốn có được nàng, là vì hần thích nàng.

Ra khỏi Càn Thanh cung, ngang qua Giao Thái điện, đứng trước điện nhìn Khôn Ninh cung ở đối diện. hần muốn vào đó, trò chuyện với nàng, nói với nàng, hần thích nàng.

Nhưng hần chỉ đứng trước Giao Thái điện, thủy chung không bước thêm một bước về phía trước.

Cửa sổ đối diện chột mở ra. Diệp Trần Trần ngồi trước cửa sổ, nhìn thấy hần. Nàng cảm thấy trong phòng bí bức, nên không để ý tới lời Tổ Nguyệt khuyên bảo, khẳng khái đòi mở cửa sổ hít thở không khí, gió lạnh bên ngoài khe ủa vào trong, đúng là mát mẻ khoan khoái hơn nhiều.

Diệp Trần Trần nhìn thấy Kỷ Vô Cữu, Kỷ Vô Cữu cũng nhìn thấy Diệp Trần Trần. Hai người từ phía xa nhìn nhau, như là nam nữ si tình cách hai bờ ngăn hà.

Kỷ Vô Cữu đột nhiên xoay người, đi vào Giao Thái điện.

Diệp Trần Trần nhìn theo bóng lưng hần, nói với Tổ Nguyệt: "Tổ Nguyệt, hình như ta sai rồi."

"Nương nương, ngài nói lời này với nô tì cũng vô dụng, hoàng thượng không nghe thấy được." Tổ Nguyệt nói xong, đóng cửa sổ.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Vô Đức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Giải thích

Edit: fujiko

Beta: Bách Tử Liên

Ngày hai mươi tám tháng chạp, chỉ còn hai ngày nữa là bước sang năm mới, là một ngày vô cùng đáng kỷ niệm, bởi vì vào ngày này, Kỷ Vô Cữu đã làm rất nhiều hành động hung tàn.

Đầu tiên, hần đi Từ Ninh Cung thỉnh an Thái hậu, trước mặt Thái hậu cho gọi hai thái giám hầu hạ bà răn dạy một phen, sau đó sai người lôi ra ngoài phạt trượng.

Thái hậu lập tức nổi giận, “Sắp cuối năm, ngươi không lo tích đức cầu phúc, lại chạy tới chỗ ai gia sát sinh. Uống công ai gia ăn chay niệm phật nhiều năm như vậy, ngươi bảo ta ăn nói thế nào với Phật Tổ!”

Kỷ Vô Cữu nghiêm mặt đáp, “Bọn họ cầu kết với Nhậm Nhị Hỷ, giả truyền thánh chỉ, vu hãm trung lương, vốn chính là tử tội.”

“Chứng cứ đâu? Chẳng lẽ chỉ bằng một câu nói của ngươi, liền phán tội chết cho người khác, như vậy chẳng phải quá草率 sao?”

“Ý của mẫu hậu là muốn Trẫm tiếp tục truy đến cùng sao? Tiếp tục truy đến lúc bắt được chủ mưu phía sau bức màn sao?” Kỷ Vô Cữu bình tĩnh nhìn bà, ánh mắt không có nửa điểm gợn sóng.

Thái hậu tức giận đến run rẩy, “Ngươi, ngươi,” cuối cùng bà dùng sức vỗ vào giường, “Ngươi là đồ bất hiếu!”

“Còn có chuyện càng bất hiếu hơn,” Kỷ Vô Cữu đứng lên, chấp tay sau lưng nói, “Thái thường tự thiếu khanh Hứa Thượng Vinh khi nam bá nữ, bị Thuận Thiên Phủ cáo trạng, Trẫm đã hạ lệnh đem hần cách chức điều tra.”

Hứa Thượng Vinh chính là phụ thân của Hứa Vi Dung. Người này tài trí bình thường, là kẻ háo sắc, đã nạp một đồng lớn tiền tiểu thiếp, nhưng khi nhìn thấy đại cô nương hay tiểu tức phụ xinh đẹp đều muốn tìm đủ mọi biện pháp đoạt đến tay. Lần này hần ta trên gheo con gái nhà lành, không nghĩ tới phụ nhân kia tính tình cương liệt, trở về liền treo cổ. Trượng phu của nàng ta mang thi thể đến Thuận Thiên Phủ khóc nháo, không muốn bạc cũng không sợ đe dọa, áp bức, chỉ đòi một câu trả lời hợp lý. Tuy trong lòng Thuận Thiên Phủ Doãn bất bình, nhưng cũng biết Hứa Thượng Vinh là thân cữu cữu của Hoàng thượng nên trước vẫn áp chế từ án này, sau đem tâu chương bẩm báo lên Kỷ Vô Cữu.

Phê duyệt tấu chương của Kỷ Vô Cữu chỉ có mấy chữ: xử lý nghiêm khắc.

“hần là cữu cữu của ngươi!” Thái hậu tức giận đến mức giọng nói đều trở nên bèn nhọn.

“Vậy thì thế nào, “Vương tử phạm pháp, tội như thứ dân”. Nếu hần không phải cữu cữu của Trẫm, chắc đã không dám làm hành động vô si này.”

“Ngươi, ngươi ...”

“Mẫu hậu,” thanh âm Kỳ Vô Cữu hòa hoãn lại một chút, “Trẫm biết ngài quan tâm đến Trẫm, nhưng sự vụ triều chính, Trẫm vẫn đủ sức giải quyết. Nếu người thật muốn vì Trẫm phân ưu, không bằng mỗi ngày toàn tâm toàn ý ăn chay niệm phật của người, cầu nguyện Đại Tề ta mưa thuận gió hòa quốc thái dân an, như vậy đã đủ bớt chuyện rắc rối cho Trẫm rồi. Nếu không, xảy ra chuyện gì, người là mẫu thân của Trẫm, Trẫm tự nhiên sẽ không làm gì người, nhưng đối với những kẻ bên cạnh, Trẫm cũng không có kị gì nhiều.”

Đây là uy hiếp trắng trợn. Thái hậu vừa phẫn nộ, lại không thể nói được một lời, chỉ còn lại cảm giác vô lực sâu sắc. Nhi tử của bà càng ngày đôi cánh càng cứng rắn, đã vững chắc đến độ có thể thoát ly không chế của bất kỳ kẻ nào.

“Tuy vậy, chuyện cứu cứu của ngươi cũng nên xử trí nhẹ tay một chút.” Thái hậu dùng giọng điệu thương lượng nói.

“đã chậm, ý chỉ của Trẫm đã hạ, quân vô hí ngôn.”

đi khỏi Từ Ninh Cung, Kỳ Vô Cữu lại đến thẳng Thiên Hương Lâu.

Trong hậu cung, người đứng đầu một cung là phi tử cấp vị tần trở lên, các phi tử vị phân thấp hơn chỉ có thể ở thiên điện. Nhưng Thiên Hương Lâu là một tòa tiêu lâu độc lập, không to lớn giống như các cung điện khác, lúc trước Thái hậu làm chủ để Hứa Vi Dung một mình ở tại chỗ này.

Nhìn thấy Kỳ Vô Cữu, Hứa Tuyên thị quả thật không tin nổi mắt mình, “Biểu, biểu ca? Huynh tới gặp ta sao?” Lời vừa thốt, đôi mắt đã hồng, nước mắt chọt lấn xuống.

“Đúng vậy biểu muội.” Kỳ Vô Cữu đi tới trước mặt nàng ta, nâng tay giúp nàng ta lau nước mắt.

Hứa Tuyên thị nhào vào trong lòng Kỳ Vô Cữu, nước nờ không thôi.

một tay Kỳ Vô Cữu nâng bả vai nàng ta, nói, “Vi Dung, ngươi là biểu muội của Trẫm, cho nên vì tình cảm huynh muội, dù ngươi giết dây Tô Tiệp Dư phạm vào đại tội khi quân và mưu nghịch, Trẫm cũng sẽ không muốn mạng của ngươi.” Thanh âm của hắn tràn đầy ôn nhu, nhưng lời nói ra lại là những từ tàn khốc nhất.

Thân thể Hứa Tuyên thị cứng đờ, ngẩng đầu không dám tin nhìn hắn.

“không cần nhìn Trẫm như vậy, lúc trước nếu đã dám làm nên biết muốn trả đại giới gì. Trẫm có thể giả ngu, nhưng đừng thật sự cho Trẫm là ngốc tử.”

“Biểu ca ...”

“đi lãnh cung một thời gian đi, lúc nào ngươi trở nên thông minh hơn, thời điểm đó hãy trở về.”

nói xong, Kỳ Vô Cữu đẩy nàng ta ra xoa người rồi đi.

Hứa Tuyên thị không cam lòng đuổi theo, lại bị người phía sau giữ chặt lại. Nàng ta khóc kêu, “Biểu ca, biểu ca, ta sai lầm rồi biểu ca, xin đừng để ta đi lãnh cung, ta sửa, cái gì ta cũng sửa ...”

Cước bộ Kỳ Vô Cữu thủy chung chưa từng chậm lại, cũng không quay đầu lại.

Chớ trách tâm để vương lạnh bạc. Đưa mắt xem xét toàn bộ hậu cung, có nữ nhân nào lấy chân tâm đối đãi với hắn?

Tiếng khóc la phía sau dần dần đi xa, rốt cuộc biến mất, Kỳ Vô Cữu thở một hơi dài nhẹ nhõm, buồn bã trong ngực cũng tan đi rất nhiều. Kỳ thật hắn không ngại các nữ nhân đối với hắn sử dụng một ít thủ đoạn, nhưng thông minh đến mức này thật sự khiến người ta chán ghét.

Tiếp đó, Kỳ Vô Cữu tản bộ trở lại Võ anh Điện, nơi đó Diệp Mộc Phương đang chờ yết kiến Hoàng thượng.

Trước đó đã có nhắc đến, Diệp Mộc Phương là nhị ca của Diệp Trăn Trăn, thị lang Công bộ. Năm nay hắn chủ trì công trình trị thủy, luôn ở tại Sơn Đông, hôm qua mới trở về, vừa về đến gia trạch, chưa kịp nghỉ ngơi đã nhận được truyền triệu của Kỳ Vô Cữu.

So với trước khi rời khỏi kinh thành, Diệp Mộc Phương cả người gầy đi hai vòng, đen hơn nhiều, hai má hóp lại, tuổi không lớn mà đã lồm chồm râu, cả người thoát nhìn càng thêm lão thành chững chạc. hắtuy phong trần mệt mỏi, nhưng ánh mắt lại hết sức có thần, xem ra tinh thần không sai.

Kỳ Vô Cữu rất quan tâm tới công trình trùng tu đập chứa nước lần này. Kỳ thật hắn vẫn luôn chú ý, tại Sơn Đông luôn có người đặc biệt mang tin tức báo lại với hắn. Bởi vậy, không cần Diệp Mộc Phương báo cáo, hắn cũng đã biết đại khái tình hình, nhưng vẫn muốn nghe chính miệng Diệp Mộc Phương báo lại đầy đủ.

Công trình lần này quả thật cần cảm tạ lão thiên gia nể tình. Năm vừa rồi thời tiết rét đậm, thổ địa phương Bắc sau hai ba tháng lạnh lẽo cứng rắn vô cùng, lúc này thi công xây dựng vô cùng khó khăn, chỉ có thể tạm thời dừng lại. Nhưng năm nay, đại bộ phận khu vực hạ nguồn Hoàng Hà khó có được một mùa đông ấm áp hơn, thổ địa chỉ bị đóng băng vào tháng chạp, phỏng chừng qua hết đầu xuân băng giá có thể sớm tiêu tan nên chỉ phải tạm dừng thi công một tháng. Dân phu địa phương nhiệt tình hưởng ứng lệnh triệu tập, quan viên trấn an kịp thời, bởi vậy tốc độ tiến hành công trình nhanh hơn rất nhiều so với Diệp Mộc Phương dự tính, nếu thuận lợi, đập chứa nước có thể sử dụng ngay trước đợt lũ định kỳ năm sau.

Kỷ Vô Cữu sau khi nghe xong, lòng tâm đại duyệt, liên tục nói ba chữ “Tốt.”

Diệp Mộc Phuong hỗn loạn trong chốn quan trường đã lâu sao không hiểu, nhân lúc Kỷ Vô Cữu cao hứng, đem toàn bộ quan viên lớn nhỏ tham gia xây dựng công trình đều khen một lần, có công lao là đại gia, có lợi cũng là đại gia, như vậy sau khi trở về bọn họ mới có thể tiếp tục theo hần hoàn thành tốt công việc.

Kỷ Vô Cữu liền truyền ý chỉ xuống, phàm là người Diệp Mộc Phuong nhắc tới, toàn bộ đều trọng thưởng. Về phần Diệp Mộc Phuong, hần muốn thưởng riêng cho hần ta; vì vậy Kỷ Vô Cữu phong tước vị cho Diệp Mộc Phuong.

Đại Tề từ trước đến nay chỉ ban tước vị cho công thần, trong đó công thần chủ yếu là võ tướng, hiện nay cơ bản không có chiến tranh cho nên võ tướng có thể đạt được tước vị vốn đã ít lại càng ít hơn, càng không nói đến văn thần. Ngay cả Diệp Tu Danh, trên đầu mang nhiều danh hào như vậy nhưng cũng chưa đạt được tước vị.

Cho nên hiện tại Kỷ Vô Cữu phong tước cho Diệp Mộc Phuong, tuy chỉ là bá tước tam phẩm vẫn đủ làm hần ta hết sức kích động.

Kỷ Vô Cữu còn tự thân cấp hần phong hào, gọi là Hà Thanh Bá, ngụ ý trời yên biển lặng. nói thật, cái phong hào này có chút quá lớn, trời yên biển lặng là dùng để hình dung khả năng trị thế của bậc đế vương, hần ta mới chỉ sửa sông, lại làm sao có thể nhận nổi phong hào như vậy. Vậy nên Diệp Mộc Phuong do dự muốn từ chối.

“Diệp ái khanh không cần khiêm tốn. Trị loạn thế không ở Thiên Đạo, tất cả là do con người. Cái gọi là Hoàng Hà Thủy Thanh, đó là dựa vào khả năng của ái khanh đến trị thủy, nếu ái khanh không đảm đương nổi thì còn ai có thể làm được?”

Diệp Mộc Phuong cảm động đến cơ hồ muốn khóc. hần ở Sơn Đông mỗi ngày đi sớm về tối, bận rộn cùng các đạo nhân mã tranh đấu, cơ hồ chưa có tới một giấc ngủ an ổn, mục đích bất quá là nhanh chóng đem công trình hoàn thiện, sớm một chút tạo phúc cho bá tánh. Nếu nói không có nửa điểm tư tâm đó là không thể nào, nhưng trả giá nhiều cố gắng như vậy, quả thật cũng đem điều tốt đến cho dân chúng. Lúc này Kỷ Vô Cữu không hề tiếc lời khen ngợi hần, làm cho hần ta có một loại hùng tâm “kẻ sĩ vì người tri kỷ mà chết”.

Kỷ thật, tước vị này không chỉ khẳng định công lao trị thủy của Diệp Mộc Phuong, nó còn có tác dụng khác. Mấy ngày trước, vì sự kiện thích khách từ hàng ngũ thị vệ trong cung huyện náo ồn ào làm rất nhiều người cho rằng Kỷ Vô Cữu đang muốn xuống tay với Diệp Tu Danh, thậm chí có kẻ muốn nhân cơ hội này đối phó với Diệp gia. hiện tại, Kỷ Vô Cữu rộng mở thiên ân, ban tước vị cho Diệp Mộc Phuong không khác nào nói cho những người đó rõ: địa vị Diệp gia vẫn còn đó, các người đều cút cho Trẫm.

Sau khi Diệp Mộc Phuong thiên ân vạn tạ trở về, Kỷ Vô Cữu cảm thấy những bức dọc dồn nén trong lòng cuối cùng cũng tiêu tan sạch sẽ. Phàm là người có dự vọng khổng chế mạnh mẽ đều cực kỳ chán ghét kẻ khác phỏng đoán ý nghĩ và hành vi của mình, Kỷ Vô Cữu cũng không ngoại lệ. hần muốn làm gì đây là việc của hần, ai mơ tưởng những tay vào, vậy thì phải cân nhắc kỹ chút rồi hãy làm.

Huống chi, Diệp gia nhân tài lớp lớp xuất hiện, hần làm sao có thể đuổi tận giết tuyệt.

Tâm tình Kỷ Vô Cữu vô cùng tốt, vì vậy dạo chơi chốc lát trong ngự hoa viên, chuyển bước chân qua một hòn giả sơn liền thấy Diệp Trăn Trăn.

Nàng đang chơi đu dây trong một mảng tuyết. một thân hồng y ngồi trên xích đu, dưới chân nhẹ nhàng dao động. Chung quanh là một mảng thế giới tuyết trắng lung linh, càng tôn lên một thân liệt hỏa.

Kỷ Vô Cữu đi qua, nhẹ nhàng đặt tay lên bờ vai nàng. Diệp Trăn Trăn liếc mắt thấy ngón tay thon dài trên đầu vai liền biết là Kỷ Vô Cữu, nàng đứng dậy muốn hành lễ, Kỷ Vô Cữu lại dùng sức đè nàng lại, “Đừng cử động.”

Vì thế, Diệp Trăn Trăn thật sự không động, thành thật ngồi trên xích đu.

Kỷ Vô Cữu đổi thành hai tay nắm lấy bờ vai nàng. hần đứng sau lưng nàng, giống như muốn đem nàng ôm vào trong ngực. Nghĩ nghĩ, hần mở miệng nói:

“Thực xin lỗi.”

“Thực xin lỗi.”

Hai thanh âm đồng thời vang lên, Kỷ Vô Cữu sững sốt, khi phản ứng kịp trong lòng đã buông lỏng, hần nhẹ nhàng đẩy nàng, làm nàng theo xích đu nhẹ nhàng dao động nhưng thủy chung không rời xa tầm tay hần, “Vì sao Hoàng hậu nói vậy?”

“Thực xin lỗi, ta hiểu lầm người.” Diệp Trăn Trăn nói. Nàng sớm đã suy nghĩ minh bạch, Kỷ Vô Cữu so với tường tượng của nàng còn cường đại hơn, nếu hần muốn đối phó Diệp gia, hoàn toàn không cần bức cung, tùy tiện an bài một tội danh nào chẳng được.

Huống chi, đã bại Diệp Tu Danh rồi, lúc đó Phuong Tú Thanh sẽ nắm hết quyền hành, cục diện đó thân là Hoàng Đế Kỷ Vô Cữu khẳng định cũng không nguyện ý muốn nhìn thấy. Chân chính muốn đem Diệp gia nhổ tận gốc có rất nhiều người, nhưng không phải là Kỷ Vô Cữu.

Diệp Trăn Trăn phát hiện, ngay từ đầu khi nàng tiến cung đã luôn lo lắng Kỷ Vô Cữu hại nàng, muốn đẩy nàng vào chỗ chết. Cho nên chỉ cần phát sinh chuyện gì, nàng đều sẽ hoài nghi hần đầu tiên.

không hay biết, nếu hần thật sự muốn đẩy nàng vào chỗ chết, đại khái nàng cũng sẽ không có khả năng hoàn thủ.

Nghĩ thông suốt điều này, Diệp Trần Trần không cảm thấy nặng nề, ngược lại cảm thấy nhẹ nhàng hơn rất nhiều. thật giống như đem quyền quyết định trọng yếu chuyển giao cho một người khác, bản thân mình không cần bận tâm lo lắng nữa.

“Trẫm cũng có sai, Trẫm không nên đối với nàng như vậy.” Kỷ Vô Cửu thở dài, nghĩ đến mắt không chế và điên cuồng đêm đó, ngực lại đau xót.

“Người không có sai, đây là bổn phận của ta.”

Lời nói thốt thời như vậy, nghe vào trong tai Kỷ Vô Cửu lại có chút chói tai. hần hơi khom lưng, hai tay nhẹ trượt, ôm chặt lấy Diệp Trần Trần, đem nàng vòng vào trong ngực.

Khẽ cúi đầu, hần nhắm mắt, môi nhẹ nhàng mơn trớn gò má Diệp Trần Trần, ôn nhu nói, “Trần Trần, không nên như vậy. Nếu nàng không thích, Trẫm không chạm vào nàng là được.”

“Kỳ thật, Hoàng thượng, ta sợ dĩ muốn ỏi, cũng không phải bởi vì chán ghét người, mà là ... ta giống như có bệnh.” Diệp Trần Trần có chút uể oải.

Kỷ Vô Cửu mở to mắt, ánh mắt trầm tĩnh, “Nghĩa là sao?”

“Chính là một loại quái bệnh đi.” Diệp Trần Trần cúi đầu nói, không biết giải thích với hần như thế nào. Lần đầu tiên chính nàng cũng không hiểu rõ, nhưng đến lần thứ hai, nàng có thể cảm giác rõ rệt, chỉ cần nghĩ đến Kỷ Vô Cửu đã từng cùng vô số nữ nhân làm loại chuyện này, bây giờ lại đây cùng nàng ... Nàng đã cảm thấy vô cùng ghê tởm, không chỉ ghê tởm trong lòng mà cả trong dạ dày cũng cảm thấy ghê tởm.

Nhưng mà cảm giác này làm nàng khó có thể mở miệng, cho nên cũng không biết trả lời như thế nào.

“Nếu là bệnh, tóm lại là có thể trị, nàng chớ quá lo lắng.” Kỷ Vô Cửu an ủi nàng.

Diệp Trần Trần gật đầu, “Hoàng thượng, nếu không ngài ...”

“không, sẽ không.” Kỷ Vô Cửu đánh gãy lời của nàng, “Trước hết cứ đem bệnh của nàng trị hết rồi nói sau. Trẫm muốn nàng nhưng cũng muốn nàng cam tâm tình nguyện.”

Hai tay hần xiết lại, đem nàng hoàn toàn ôm vào trong ngực, mặt dán chặt vào khuôn mặt nàng. Long bào rộng rãi bao vây lấy hồng y của nàng, tại thế giới băng tuyết lung linh này, trông giống như một gốc trà hoa nhĩ sắc mọng tại Dao Trì, đóa hoa hé mở tiên diễm lóa mắt, tuy hai mà một.

Tổ Nguyệt mang trà sữa đến cho Diệp Trần Trần, nhìn thấy hình ảnh này lại lặng yên lui bước trở về.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Vô Đức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Đón giao thừa

Editor: fujiko

Beta: Bách Tử Liên

Tân niên đến, bầu không khí trong cả hậu cung đều có vẻ vui vẻ hơn, khắp các cung đều bận rộn tiễn cũ đón mới, đám cung nhân được dịp nhận thưởng mỗi tay.

Khôn Ninh Cung tự nhiên là được hâm mộ nhất. Bản thân Hoàng hậu nương nương gia sản vốn phong phú, phân lộc lại nhiều, Hoàng thượng còn gần như mỗi ngày đều ban thưởng cho nàng, cho nên trong toàn bộ hậu cung này, nàng quả thật là nữ nhân có tiền nhất. Nàng ra tay cũng hào phóng, nhiều ngày nay đều khen thưởng hạ nhân đến mức họ cười không khép miệng được.

Câu đối trong Khôn Ninh Cung đều là Kỷ Vô Cửu tự mình dùng bút lông viết lên giấy đỏ, treo ở đại môn. Thế bút của hần phóng khoáng tuấn đạt, ngay cả Diệp Trần Trần cũng không thể không thừa nhận, hai bức thư pháp này thật sự đáng để đem ra khoe khoang.

Kỷ Vô Cửu theo thường lệ ban thưởng cho Khôn Ninh Cung rất nhiều vật phẩm, không chỉ vậy, hần còn đặc biệt mang theo một thiên nga bạch ngọc, tự tay ban cho Diệp Trần Trần.

Từ sau khi suy nghĩ thông suốt, trong lòng Diệp Trần Trần xác định phải giữ mối quan hệ hòa hảo với Kỷ Vô Cửu. Người này nàng đắc tội không nổi.

hần quyết định sinh tử của nàng, nếu nàng muốn những ngày sau thư thái thì không thể quá không nể mặt hần. Vì thế, nàng sai Tổ Nguyệt chuẩn bị rất nhiều lễ vật hồi đáp cho Kỷ Vô Cửu, nàng cũng học theo người ta, thêu thêm hình con rồng trên cái hà bao đã làm được một nửa từ trước, sau đó sai người cùng đưa qua cùng những lễ vật khác.

Con rồng kia thù rất không đẹp mắt, nhìn thoáng qua giống một con rết đang giãy dụa thống khổ. Kỳ Vô Cữu rất thích cái hà bao này, cực kỳ muốn đeo trên người, nhưng lễ mừng năm mới, thân là thiên tử đến cùng vẫn phải cố kỵ hình tượng bản thân một chút, vì thế hắn đành phải đem hà bao này giấu trong một cái hà bao khác, treo bên hông.

Đối với Diệp Trấn Trấn, lễ mừng năm mới là chuyện tốt, nhưng cũng có điều làm người ta giận sôi gan: đón giao thừa. Năm trước nàng là tiểu cô nương chưa lấy chồng nên đón giao thừa hay không đón giao thừa cũng không quan trọng, người trong nhà đều yêu thương nàng, buổi tối trừ tịch cũng đều cho nàng đi ngủ sớm.

Nhưng hiện tại, thân là Hoàng hậu, nàng đừng mong thoát được. Đêm giao thừa, trong Càn Thanh Cung, Diệp Trấn Trấn và Kỳ Vô Cữu cùng các phi tần cùng nhau đón giao thừa. Trên bàn bày rất nhiều hoa quả điểm tâm đón giao thừa, điểm tâm đa hình vạn trạng làm người ta nhìn đều muốn táy máy tay chân, nhưng cũng không thể cứu vớt nổi Diệp Trấn Trấn. Vừa quá giờ ngũ thường ngày một chút, nàng giống như bị khởi động cơ quan nào đó, hai mắt vô thần, buồn ngủ. Phía dưới, các phi tử nói nói cười cười, nàng cũng không tiếp lời, giống như một vị môn thần.

Kỳ Vô Cữu liếc mắt thấy nàng như thế, không khỏi đau lòng, vô cùng muốn đem nàng ôm vào trong ngực, để nàng có thể ngủ ngon một giấc, nhưng không thể làm vậy cho nên đành phải chịu đựng.

Thật vất vả đợi đến giờ tỵ, Diệp Trấn Trấn đều nhanh nằm mơ, Kỳ Vô Cữu đánh thức nàng, nói với nàng nên ăn sủi cảo. Đầu năm mới ăn sủi cảo, là tập tục chốn dân gian, hoàng thất cũng noi theo tập tục này.

Sủi cảo tổng cộng có 64 loại nhân bánh, được bung lên đặt trên bàn lớn, ai muốn ăn nhân bánh gì, có thể để cung nữ thân cận lấy đến. Diệp Trấn Trấn mơ mơ màng màng, thuận miệng nói vài loại nhân bánh, Tổ Nguyệt lấy vào trong đĩa bung đến cho nàng. Nàng nửa khép mắt, thoạt nhìn có chút ngốc nghếch, Kỳ Vô Cữu bất giác buồn cười.

Diệp Trấn Trấn gấp một chiếc sủi cảo đưa vào miệng, mới nhai được hai lần, liền dừng lại.

“Làm sao vậy?” Kỳ Vô Cữu hỏi.

Diệp Trấn Trấn che miệng sau khăn tay, hé mở miệng, nhả ra một đồng tiền trên tấm khăn. Đồng tiền này là Lễ bộ đặc biệt chế tác, quang ảnh long lánh, mặt trên có bốn chữ “Vạn quốc lai triều.”

Kỳ Vô Cữu xích lại gần, liếc mắt vừa thấy, khóe miệng khẽ nhếch, “Xem ra năm nay Hoàng hậu sẽ gặp nhiều may mắn.”

Diệp Trấn Trấn không hề cảm thấy việc ăn phải vật cứng rắn và gặp nhiều may mắn có liên hệ gì với nhau. Nàng lại gấp lên một cái, mới cắn được một phát, mặt lại tối sầm.

Kỳ Vô Cữu trơ mắt nhìn Diệp Trấn Trấn lại phun ra một đồng tiền, lúc này là bốn chữ “Ngũ cốc được mùa”.

Các phi tần khác nhìn thấy Diệp Trấn Trấn liên tục ăn ra hai đồng tiền may mắn, không khỏi có chút hâm mộ. Đồng tiền may mắn được bỏ vào lúc làm sủi cảo, tổng cộng chỉ có mười đồng, hiện tại mới một lát đã bị Hoàng hậu ăn ra hai đồng tiền, còn dư lại tám đồng phân bỏ trong nhiều sủi cảo như vậy, ai biết cái sủi cảo nào thì có?

Rất nhanh các nàng ta liền phát hiện mình nghĩ quá nhiều.

Diệp Trấn Trấn giống như cái máy phun tiền, lại phun ra hai đồng tiền. Một cái “Quốc thái dân an”, một cái “Mưa thuận gió hòa”.

Vì thế mọi người cũng chẳng quan tâm ăn sủi cảo nữa, tò mò nhìn nàng.

Đối với Diệp Trấn Trấn mà nói, đang ăn mà bị cắt đứt là một chuyện cực kỳ ảnh hưởng tới tâm tình. Nàng cũng không ăn nữa, mà đem sủi cảo để trong đĩa đều dùng đũa chọc ra.

Cứ như vậy lại chọc ra hai cái, một là “Cát tường như ý”, một là “Con cháu đầy đàn”.

Nhìn sáu đồng tiền tụ lại một chỗ trước mặt, Diệp Trấn Trấn thập phần bất đắc dĩ, giống như nàng gian dối vậy.

Kỳ Vô Cữu lại rất cao hứng, “Hoàng hậu thật là phúc tinh của trần!”

Nhóm hậu phi vô cùng có nhãn lực, không cần biết có cao hứng hay không, đều thi nhau nói lời cát tường. Diệp Trấn Trấn ban thưởng, Kỳ Vô Cữu lại thưởng một lần nữa, đem tất cả mọi chuyện làm xong, cuối cùng nàng cũng có thể đi ngủ.

Lúc này nàng đã muốn ý nghĩ mơ màng, cước bộ phiêu du.

Kỳ Vô Cữu nói, “Hoàng hậu mệt thành như vậy không cần hồi Khôn Ninh Cung nữa, tối nay nghỉ tại Càn Thanh Cung đi.”

“Vậy sao được.” Diệp Trấn Trấn ngáp một cái, xoa người muốn đi.

“Trẫm nói được là được.” Kỳ Vô Cữu dứt khoát ôm lấy nàng, phát tay với những nữ nhân khác, “Tất cả giải tán đi.”

Mọi người cứ như vậy tro mắt nhìn hắn ôm Diệp Trấn Trấn rời đi. Kỳ thật đối với phần lớn phi tử, muốn nói hâm mộ ghen ghét, mặc dù có, nhưng

cũng không quá mạnh mẽ. Chung quy ... Hoàng thượng hẳn không được a ...

Duy chỉ có Hiền Phi nghĩ hơi nhiều. Mấy ngày trước sự tình thích khách sống chết mặc bay, Hoàng thượng không chỉ không có giận chó đánh mèo Diệp gia, ngược lại còn cho Diệp Mộc Phương thăng quan tiến tước; Tô Tiệp dư chết không minh bạch, Diệp Trăn Trăn cũng không bị bất cứ trừng phạt nào, ngược lại Hứa Tuyên thị bị đuổi vào lãnh cung.

... Xem ra Hoàng thượng đối với Hoàng hậu là thật tâm.

Nghĩ đến đây, trong lòng Hiền Phi dâng lên một trận chua xót.

Lễ mừng năm mới cũng chỉ đơn giản mấy việc, vui chơi giải trí. Bất đồng với các nữ nhân khác trong hậu cung, Diệp Trăn Trăn còn phải tiếp đãi các mệnh phụ phu nhân đến chúc tết, hết đợt này đến đợt khác, cũng không ngừng lại. Nàng bận việc nguyên cả ngày, buổi tối liền ra ngoài đi dạo thưởng gió lạnh, thanh tĩnh tâm thần.

Đêm nay, khi nàng đi qua Lộ Hoa cung thì đột nhiên nhìn thấy một đạo bóng trắng chợt lóe phía trước, tốc độ rất nhanh, trong nháy mắt đã không thấy.

Diệp Trăn Trăn ngạc nhiên, nàng dụi mắt hỏi, “Tổ Nguyệt, người có nhìn thấy gì không?”

“Hồi nương nương, nô tỳ không nhìn thấy gì, nương nương ngài nhìn thấy gì ạ?”

Diệp Trăn Trăn nghĩ mình bị hoa mắt.

Vương Hữu Tài ở một bên lại nói, “Nương nương, nô tài giống như nhìn thấy một con quỳ.”

“Làm sao người biết đó là quỳ?” Diệp Trăn Trăn cười hỏi.

“Nàng ta mặc y phục màu trắng, tóc dài, mặt mũi hung tợn, miệng đầy máu ...”

“Được rồi, càng nói càng không đáng tin.” Tổ Nguyệt nói.

Vương Hữu Tài đột nhiên chỉ hướng tiền phương, “Nương nương, nó lại đến nữa!”

Diệp Trăn Trăn tập trung nhìn, nó quả thật lại xuất hiện. Thoạt nhìn qua giống như một người, một thân bạch y, tóc xõa lung tung, che khuất khuôn mặt, dưới chân tựa hồ lơ lửng, cách mặt đất gần nửa thước.

“Hoàng hậu nương nương, ta chết oan uống quá!” Nó nói, thanh âm mơ hồ mà xa xôi, mang theo tiếng khóc nức nở, khiến cho da đầu người nghe phát run.

Vương Hữu Tài và Tổ Nguyệt đồng thời bước lên chắn trước mặt Diệp Trăn Trăn.

Diệp Trăn Trăn hỏi, “Người là ai?”

“Trả ... mạng ... lại ... cho ... ta ...”

Diệp Trăn Trăn nắm lấy bả vai Vương Hữu Tài và Tổ Nguyệt, đẩy hai người dịch ra, chính mình bước lên phía trước, sống lưng thẳng tắp, cười vang nói, “Hóa ra là oan hồn đòi mạng, bản cung đứng ở nơi này, sao không nhanh nhanh đến lấy mạng ta đi?”

“...”

Có thể làn quỳ á khẩu không trả lời được, Tổ Nguyệt từ trong nội tâm bội phục Hoàng hậu nương nương.

Thấy đối phương không đáp lời, Diệp Trăn Trăn liền bước về phía nó. Nó vừa thấy Diệp Trăn Trăn tiến lên, vội xoay người bỏ chạy.

Vì thế đêm nay, Hoàng hậu nương nương dẫn theo một đám người kêu đánh kêu giết đuổi theo một con quỳ, huyền não toàn bộ hậu cung đều biết. Cuối cùng, quỳ không đuổi theo được, bọn họ chỉ thấy trong hoa viên có bạch y và tóc giả bị vứt bỏ lại.

“Giả thần giả quỳ.” Diệp Trăn Trăn tổng kết.

Tổ Nguyệt có chút nghi hoặc, “Nương nương, đây là do người nào gây ra? Vì sao hần muốn giả quỳ hù dọa ngài?”

“Là người phương nào bản cung tạm thời không biết. sự tình xảy ra ở phụ cận Lộ Hoa Cung, hần giả quỳ, đại khái là cho rằng bản cung giết Tô Tiệp dư, muốn dùng điều này đến dọa ta.” Cái chết của Tô Tiệp dư chỉ có hai người nàng và Kỷ Vô Cữu biết nguyên nhân thật sự, người khác hiểu lầm cũng là chuyện bình thường.

Tổ Nguyệt suy nghĩ nắn óc vẫn không nghĩ ra được, “Nhưng nếu như vậy ... hần cũng không được lợi gì từ chuyện này.”

“Trò xiếc già thần già quý này không đáng ngại, bản cung sợ là hấn còn có hậu chiêu,” nghĩ nghĩ, Diệp Trần Trần nói, “Mấy ngày tới, trên dưới Khôn Ninh Cung muốn hết sức cẩn thận, phương diện ẩm thực, vật dụng muốn chú ý hơn.”

Tổ Nguyệt đáp ứng.

Diệp Trần Trần nheo mắt, “Bản cung thật muốn nhìn, hấn còn có thủ đoạn gì.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Vô Đức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Trúng chiêu

Edit: Bách Tử Liên

một ngày nọ, Diệp Trần Trần nghe nói Quân khí giám Trương Phong muốn vào cung gặp Kỳ Vô Cữu, lập tức cũng muốn đến xem.

Kỳ Vô Cữu cho gặp Trương Phong ở Dưỡng Tâm Điện, lần này hấn ta đến chủ yếu là báo cáo về tiến độ nghiên cứu phát triển “Địa lôi”. Địa lôi là tên do Diệp Trần Trần đặt, thứ vũ khí này chôn ở trong đất, vừa chạm vào liền nổ vang như sấm, gọi như thế đúng là vô cùng tượng hình. Kỳ Vô Cữu cũng không thể không thừa nhận, Diệp Trần Trần rất có thiên phú trong lĩnh vực nghiên cứu chế tạo quân khí.

Trương Phong giải thích sơ qua về nguyên lý hoạt động cơ bản của địa lôi cho Đế Hậu hai người, Diệp Trần Trần lắng nghe rất say sưa. Kỳ Vô Cữu nghe nói loại vũ khí này đã bước đầu hoàn tất, sắp tới cần tiến hành thử nghiệm hàng loạt thì lập tức vung tay, thưởng cho Trương Phong không ít bạc. Lại nghĩ đến sang năm mới, trên dưới Quân Khí Tự ắt hấn sẽ vô cùng vất vả, hấn bèn thưởng thêm cho toàn bộ quan viên lớn nhỏ một lượt.

Làm hoàng đế cần có rất nhiều loại kỹ năng, không chế hạ cấp chính là một trong số đó. Các quan viên nỗ lực vất vả, người nhất định phải cho bọn họ thấy những nỗ lực đó đều được người đề mắt đến. Việc này nói thì dễ làm mới khó, ban thưởng gì đó đều phải đúng mực, thưởng quá hậu hĩnh, đối phương sẽ kiêu căng ngạo mạn, thưởng quá ít lại khiến đối phương thất vọng. Cho nên nhìn từ góc độ không chế hạ cấp, Diệp Trần Trần vẫn rất bội phục Kỳ Vô Cữu.

Sau khi Trương Phong nhận thưởng cùng ý chỉ rời khỏi, Kỳ Vô Cữu hỏi Diệp Trần Trần, “Nghe nói hôm qua nàng đã dọa chạy một con quý? Hoàng hậu không hổ là Hoàng hậu, Trẫm chỉ nghe nói quý dọa người chứ chưa nghe người dọa quý bao giờ.”

Diệp Trần Trần khinh thường, “Quý cái gì mà quý, nếu hấn là quý thì ta chính là Diêm vương.”

Kỳ Vô Cữu lại bắt đầu nói mấy lời không đàng hoàng, “Nếu Diêm vương xinh đẹp như nàng, cho dù làm quý, Trẫm cũng cam tâm tình nguyện theo gót.”

Diệp Trần Trần khịt khịt mũi, hỏi, “Mùi hương ở chỗ người là mùi gì vậy?” Từ lúc vừa vào cửa nàng đã phát hiện trong Dưỡng Tâm Điện có một mùi thơm nhàn nhạt, không giống mùi hoa quả, so với huân hương càng tự nhiên hơn, có chút giống bạc hà nhưng lại không mát lạnh tinh thần như bạc hà, ngược lại tạo cho người ta một cảm giác ấm áp thoải mái vô cùng.

“Nàng đoán được rồi hả?” Kỳ Vô Cữu nói xong, chỉ chỉ chậu than, “Bên trong này đốt chính là Hải lý hương.”

“Hải lý hương là gì?” Diệp Trần Trần chưa bao giờ nghe qua thứ này.

“Đây là một loại gỗ sinh trưởng trên hải đảo do Lữ Tổng tiến cống, thời điểm thủy triều dâng sẽ tràn khắp cả tiểu đảo, nhìn từ xa loài cây này tựa như mọc trên mặt biển, đó là lý do nó có tên gọi Hải lý hương. Hằng năm bọn họ đều tiến cống loại gỗ này nhưng vì trên thân gỗ có mùi tanh của biển, người Trung thổ ngủi không quen nên rất ít người biết. Vài ngày trước mẫu hậu sai người đốt Hải lý hương thành than, sau đó đặt trong chậu sưởi ấm, dùng không khác gì than chỉ bạc mà còn có hương thơm. Trẫm nghĩ thấy không tệ nên bảo người ở Tích Tân Tự cũng mang sang đây một ít.” Kỳ Vô Cữu nhẫn nại giải thích cho nàng.

Diệp Trần Trần lại khịt khịt mũi, “Ta ngủi cũng thấy dễ chịu.”

“Nếu nàng thích như vậy, chỗ Trẫm còn rất nhiều, nàng cứ lấy đi, chút nữa Trẫm sẽ sai Tích Tân Tự mang đến thêm.”

Diệp Trần Trần có chút do dự, cảm thấy thứ này nếu là do Thái hậu làm ra, khó bảo đảm không có huyền cơ gì trong đó.

Kỳ Vô Cữu nhìn thấu lo lắng của nàng bèn nói, “Yên tâm đi, Hải lý hương này Trẫm cũng dùng vài ngày rồi, không có gì bất thường cả.”

Cũng đúng, cho dù Thái hậu có quý kế đa đoan cũng sẽ không hạ độc thủ với con mình. Nghĩ đến đây, Diệp Trần Trần gật đầu.

Những ngày đầu năm mới, trừ việc thúc giục Quân Khí Tự nhanh chóng nghiên cứu hỏa khí mới, thật ra căn bản Kỳ Vô Cữu không có chính sự gì phải

lâm. Dù là Hoàng đế cũng có lúc muốn buông thả thể xác và tinh thần.

Chẳng qua hắn đang vội một chuyện khác: quái bệnh của hoàng hậu rốt cuộc phải làm sao mới trị khỏi. ...

Vì thế, hắn cho gọi từng thái y của Thái Y Viện đến hỏi, nhưng những lão già này đều chưa từng nghe qua loại bệnh tương tự, ngay cả người có y thuật tốt nhất uyên bác nhất như Thiết Thái y cũng vô kế khả thi.

Kỷ Vô Cữu hỏi hết tất cả những người hắn nghĩ là có thể chữa được bệnh này nhưng vẫn không có đáp án. Vì vậy hắn rất buồn phiền.

Chính trong thời điểm phiền muộn, Phùng Hữu Đức đến báo, “Hoàng thượng, Đẩu tiên sinh đến chúc mừng năm mới.”

Đẩu râu xồm tuy là hòa thượng, cả ngày ra vẻ thanh cao “Ta là sứ giả của thần linh, ta muốn phổ độ chúng sinh”, kỳ thật rất mưu trí, không bỏ qua bất kỳ người nào cần lấy lòng, hiện tại ông ta đã nhập gia tùy tục, đi khắp nơi chúc Tết mọi người. Kỷ Vô Cữu nghĩ thầm, lão râu xồm này tuy rằng hay nói mấy chuyện kì quái nhưng nhìn từ góc độ khác cũng miễn cưỡng coi là kiến thức rộng rãi, nói không chừng ông ta biết lý do của loại bệnh lạ này.

Vì vậy Kỷ Vô Cữu truyền Đẩu râu xồm tiến vào, sau khi nói mấy lời khách sáo, hắn hỏi, “Tiên sinh có từng nghe qua tình huống khi nam nữ làm chuyện phòng the, người nữ cảm thấy chán ghét buồn nôn không?”

“???” Đẩu râu xồm miễn cưỡng có thể nghe hiểu khẩu ngữ nhưng với những câu văn nhảm một chút thì hơi quá sức.

“...Tức là muốn ới.”

“Vâng, Hoàng thượng, đích thực vì thần đã nghe qua chuyện này.” Đẩu râu xồm đáp. Ông ta đã được phong Tây học Tiến sĩ, khi nói chuyện với kcv cũng tự xưng vì thần.

“Sao?” Kỷ Vô Cữu kích động, thiếu chút nhảy dựng khỏi long kỷ, “Tiên sinh biết lý do vì sao không?”

Kế tiếp, lời Đẩu râu xồm như một tia sét ngũ sắc bổ thẳng vào đầu Kỷ Vô Cữu. Ông ta nói: “Đó là vì nữ nhân này chỉ thích nữ, không thích nam,” khựng một chút, thấy Kỷ Vô Cữu ngây ra như phỗng, ông ta lại nói thêm “Đây là tội lỗi, phải sửa.”

“...”

Là một Hoàng đế lòng dạ hẹp hòi hay mang thù, đời nay Kỷ Vô Cữu đã ghi tên rất nhiều người vào sổ đen, nhưng chưa có người nào nghiêm trọng như Đẩu râu xồm. Thậm chí Kỷ Vô Cữu cảm thấy, so với câu này của ông ta, những việc ác Diệp Tu Danh đã làm đều sáng chói hẳn lên.

Chẳng trách tổ sư gia của bọn họ bị người ta đóng đinh lên Thánh giá, Kỷ Vô Cữu cắn răng nghiêng lợi lưỡi, hiện giờ hắn cũng rất muốn đem đóng đinh lão râu xồm này.

Kỷ Vô Cữu nhin nửa ngày, cuối cùng chỉ sai Phùng Hữu Đức dẫn vài người đuổi Đẩu râu xồm ra khỏi Càn Thanh Cung.

hắn không thể làm gì ông ta, người này tuổi đã cao, vạn nhất đụng một hai cái đã xảy ra chuyện, Diệp Trần Trần nhất định sẽ không vui.

Sau đó, Kỷ Vô Cữu đến Khôn Ninh Cung thăm Diệp Trần Trần. Vừa vào buồng睡, hắn liền thấy khônggôn, Diệp Trần Trần đang đắp chăn nằm ngủ trên giường, đầu toát đầy mồ hôi làm tóc trên trán ướt sũng.

Kỷ Vô Cữu biết, tuy Diệp Trần Trần tham ngủ nhưng cũng chỉ ngủ sớm dậy trễ hơn người bình thường một chút, giữa ban ngày mặt mà ngủ thực không bình thường. Hắn bèn đánh thức nàng, “Trần Trần, nàng không khỏe sao?”

Diệp Trần Trần dụi dụi mắt, tỉnh táo hoàn toàn, “Hoàng thượng, người đã tới.” nói xong liền muốn xuống giường.

Kỷ Vô Cữu giữ nàng lại. Hắn sờ trán nàng, không nóng nhưng trên lòng bàn tay dính một lớp mồ hôi. Nhìn kỹ, sắc mặt nàng tái nhợt, vẻ mặt mệt mỏi uest, Kỷ Vô Cữu liền cau mày quay đầu hỏi Tổ Nguyệt, “Chủ tử của người làm sao vậy?”

Thoạt nhìn hình như tinh thần Tổ Nguyệt cũng kém hơn, “Bẩm Hoàng thượng, hai ngày nay nương nương bỗng nhiên tham ngủ, nô tỳ cũng không biết vì sao.”

“Mau truyền thái y.”

Lúc này người đang trực Thái Y Viện là Đinh Thái y, ngoài 30 tuổi, tuy y thuật không cao minh bằng Thiết Thái y nhưng trong những người cùng thế hệ cũng coi như là nhân vật nổi bật. Hắn vừa bắt mạch cho Diệp Trần Trần vừa tự lẩm bẩm, “Chậm mà hay ngừng, ngừng có quy luật, đây là mạch tượng khi cơ quan nội tạng suy nhược ----- gần đây nương nương không có thương tích gì chứ?”

Tổ Nguyệt đứng bên cạnh đáp, “không có, từ sau khi vết thương ở chân nương nương khỏi hẳn, người vẫn luôn vô cùng cẩn thận, da cũng chưa từng bị rách.”

“Vậy có gặp chuyện kinh hãi gì không?”

Đinh Thái y vừa hỏi, ba người lập tức sững sốt. Nếu nói kinh hãi, chỉ có chuyện ma quái hai ngày trước, nhưng Diệp Trần Trần rất rõ mình không hề bị

dọa sợ, sao lại có mạch tượng kinh hách được chứ? Kỳ Vô Cữu cũng tin với lá gan của Diệp Trấn Trấn, chỉ có nàng dọa quý chứ không có quý dọa nàng, hiện giờ gặp tình trạng này, nhất định có nguyên do khác.

Đinh Thái y thấy ba người đều chỉ trầm tư không trả lời, trong lòng liền hiểu rõ. Ở trong hoàng cung hỗn loạn, giả bộ hồ đồ là kỹ năng cơ bản nhất, cho nên hèn không hề hỏi, chỉ nói, “đã vì kinh hãi, vì thần lập tức kê một đơn thuốc an thần bổ khí.”

“Chậm đã,” Kỳ Vô Cữu ngăn Đinh Thái y lại, hần nhìn sắc mặt tái nhợt của Tổ Nguyệt, nói, “Ngươi cũng bắt mạch cho Tổ Nguyệt đi.”

Đinh Thái y tuân lệnh bắt mạch cho Tổ Nguyệt, chợt thấy ngạc nhiên, “Sao lại là mạch tượng tương tự?”

không chờ Đinh Thái y hỏi, Tổ Nguyệt liền đáp, “Nô tỳ không bị thương, cũng không bị kinh hãi gì.”

Hoàng hậu và Tổ Nguyệt đều nhìn thấy quý, không quá hai ngày liền xuất hiện mạch tượng kinh hách, nếu nói không phải có người giờ trò thì ai tin? Kỳ Vô Cữu giương mắt nhìn Diệp Trấn Trấn, phát hiện trong mắt nàng hiện lên vẻ đã hiểu rõ.

“Quả nhiên có hậu chiêu.” Diệp Trấn Trấn cười lạnh.”

“Loại mạch tượng này nếu tiếp tục kéo dài, không chữa trị sẽ có hậu quả gì?” Kỳ Vô Cữu hỏi Đinh Thái y.

“Hồi Hoàng thượng, nếu không chữa trị, thân thể sẽ càng ngày càng suy yếu, cuối cùng... kiệt lực mà chết.”

“Nếu trị theo phương pháp chữa chứng kinh hách quá độ, có chắc chắn khỏi bệnh không?” Kỳ Vô Cữu lại hỏi.

“Chuyện này...” Đinh Thái y thấy phản ứng của bọn họ, liền biết trong này có nội tình, châm chước nói, “Nếu như nương nương khỏi bệnh từ nguyên nhân khác, vì thân cũng khó mà nói trước.”

Đúng vậy, đến lúc đó nếu Diệp Trấn Trấn chết, chính là bị quý dọa chết, mọi chuyện thuận lý thành chương, phòng chừng cũng sẽ không ai tìm hiểu kỹ. Diệp Trấn Trấn càng nghĩ càng sợ, người này thủ đoạn không chỉ âm độc mà còn xảo diệu, quả thật có thể nói là giết người vô hình. Nếu như nàng lúc ấy thật sự bị quý dọa thét lên, đừng nói người ngoài, chính nàng cũng phải tin rằng mình bị kinh hách quá độ.

Cho thái y lui xuống, Kỳ Vô Cữu đi qua đi lại liên tục trước giường Diệp Trấn Trấn, Diệp Trấn Trấn bị hoàng bào của hần làm chói mắt tới mức choáng váng, ngáp một cái lại muốn ngủ, thân thể không không chế được lại nằm phịch xuống giường.

“không được, nàng không thể tiếp tục ngủ.” Kỳ Vô Cữu nâng Diệp Trấn Trấn dậy, “Tổ Nguyệt, hầu hạ nương nương mặc quần áo, hôm nay hai người các ngươi dọn đến Càng Thanh Cung.”

Chủ tớ đồng thời trúng chiêu, Khôn Ninh Cung này nhất định đã sớm bị người ta động chân động tay, bất luận thế nào, trước đem các nàng chuyển đến nơi an toàn rồi nói sau. Kỳ Vô Cữu bế Diệp Trấn Trấn lên, nhìn nàng lười biếng, hoàn toàn không có vẻ hoạt bát vui tươi thường ngày, hần vừa đau lòng vừa phẫn nộ.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Vô Đức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Thu thập

Edít: fujiko

Beta: Bách Tử Liên

Kỳ Vô Cữu sai người cẩn thận điều tra Khôn Ninh Cung nhưng cũng không thu hoạch được gì. hần suy nghĩ nát óc mà vẫn không nghĩ ra được, vì vậy hỏi Diệp Trấn Trấn, “Ngươi và Tổ Nguyệt có cùng chạm qua thứ gì không?”

Diệp Trấn Trấn suy nghĩ, lắc đầu, “không có.”

Kỳ Vô Cữu lại quay đầu hỏi Tổ Nguyệt, “Trong Khôn Ninh Cung còn có ai bị như các ngươi không?”

Lúc này, vẫn đứng bên cạnh Tổ Nguyệt đáp, “Bẩm Hoàng thượng, nô tỳ cũng có một chút biểu hiện bệnh trạng như vậy, nhưng so với Tổ Nguyệt tỳ tệ hơn đôi chút, những người khác đều không bị.”

“Ngươi cũng bị như vậy đại khái là vì cũng ra vào tẩm cung của Hoàng hậu, chẳng qua không thường xuyên bằng Tổ Nguyệt, nói cách khác,” Kỳ Vô Cữu đưa ra kết luận với Diệp Trấn Trấn, “Nếu có người hạ độc, nhất định là xuống tay trong tẩm cung của nàng.”

Diệp Trấn Trấn gật đầu, “Ta cũng nghĩ như vậy, chẳng qua Vương Hữu Tài và những người khác đều sắp đem Khôn Ninh Cung của ta phá hủy, nhưng

cũng không phát giác được chỗ nào không ổn.”

Mấy người bọn họ còn đang nghi hoặc, bên ngoài Thiết Thái y đã đến để thỉnh mạch cho Diệp Trăn Trăn. Từ ngày hôm qua Diệp Trăn Trăn chuyển đến Càn Thanh Cung, đã được hơn một ngày, chính nàng cũng cảm thấy có khí lực hơn, đầu óc cũng thanh tỉnh. Quả nhiên, sau khi xem xét cẩn thận Thiết Thái y nói, “Nương nương đã tốt hơn nhiều, qua tiếp một hai ngày, sẽ không còn gì đáng ngại.” Bắt mạch cho Tô Nguyệt cũng là câu trả lời như thế.

Tuy rằng như thế, nhưng vẫn chưa thể quay trở về Khôn Ninh Cung.

Thiết Thái y thay đổi dược liệu và liều lượng, kê đơn thuốc, dặn dò chi tiết với Tô Nguyệt. Thiết lão mang hòm thuốc rời đi, mới đi đến cửa, lại chuyển bước chân quay lại, “Vi thần cả gan muốn hỏi Hoàng thượng, than đốt trong chậu than là gỗ Hải lý hương?”

Kỷ Vô Cữu đáp, “Đúng vậy, người nhận ra được?”

“Khôn Ninh Cung cũng sử dụng loại than này sao?”

“Đúng.”

Thiết Thái y sờ râu, lẩm bẩm, “Nguyên lai là như vậy.”

“Người phát hiện ra cái gì?”

“Hồi Hoàng thượng, Hải lý hương là đặc sản của Nam Dương, Thái y viện cũng có giữ lại một ít, bởi vì cũng không có dược tính gì đặc biệt nên cũng không được chú ý. Nhưng có nó có một đặc điểm rất riêng mà chỉ có dân bản xứ mới rõ, trung thổ chúng ta rất ít người biết. Vi thần cũng là ngẫu nhiên nghe bằng hữu từ Lữ Tổng nhắc tới.”

“Sao? Là cái gì?”

Thiết thái y không trả lời, ngược lại hỏi, “Vi thần nhớ trong tẩm cung của Hoàng hậu nương nương có một chậu thủy tiên, nó vẫn còn được đặt ở đó chứ?”

“Tô Nguyệt đáp, “Vẫn còn ạ, hoa vẫn đang nở.”

“Có thể chứ. Hải lý hương khi cháy sẽ sinh ra mùi hương, mùi hương này phản ứng với hương hoa thủy tiên, hình thành một loại khí độc, con người nếu người quá lâu sẽ có bệnh trạng uể oải, từ xem xét mạch tượng cũng không nhìn ra được là trúng độc, ngược lại có chút giống như bị kinh hách (lo sợ) quá độ. Lần này phượng thể của Hoàng hậu nương nương bị như vậy, chính là do đặt hoa thủy tiên cùng chỗ với đốt Hải lý hương.”

Lời này làm mọi người giật mình.

Sau khi trọng thương Thiết Thái y, Kỷ Vô Cữu bình lui tả hữu, kéo Diệp Trăn Trăn vào lòng, thở dài, “Trăn Trăn, đã để nàng chịu khổ.” Lần này hẳn thật sự áy náy với Diệp Trăn Trăn, bởi vì Hải lý hương là do hẳn cho nàng, nàng rõ ràng không muốn, là hẳn cứng rắn khuyên nàng nhận lấy.

Hơn nữa, mấy ngày nay hẳn cũng đã minh bạch. Trong hậu cung này, mỗi người nữ nhân đều giả nhu nhược, kỳ thật lúc hại người đều có thể tâm ngoan thủ lạt, có thể sử dụng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào. Ngược lại Diệp Trăn Trăn, thoát nhìn có chút ngang ngược, cùng từ nhu nhược nửa phần cũng không có quan hệ, nhưng trên thực tế, nàng so với ai đều mềm lòng hơn. Bị người khác tính kế nhiều lần như vậy, nàng cũng chưa hại đến tính mạng ai, không phải nàng không thể, mà là nàng không muốn. Hứa Tài tử tâm kế ác độc, rõ ràng nàng có cơ hội diệt cô tận gốc, kết quả cũng chỉ làm rụng chút lông tóc của nàng ta.

Kỷ Vô Cữu có chút đau lòng vì Diệp Trăn Trăn. Kỳ thật, nữ nhân này thật sự không thích hợp với cuộc sống trong hoàng cung.

Lúc này, Diệp Trăn Trăn nói, “Hoàng thượng, lần này chính ngài cũng bị tính kế đưa vào tròng.”

Còn không phải sao, Hải lý hương là Kỷ Vô Cữu chủ động muốn từ chỗ Thái hậu, cũng do hẳn chủ động cho Diệp Trăn Trăn. Do hẳn dùng vài ngày cảm thấy rất tốt, nên cho rằng nó cũng chỉ là hương mộc tầm thường, lại không đoán được, Thái hậu sớm đã thiết hạ cạm bẫy.

“Mẫu hậu, tại sao người phải tận lực chèn ép như vậy.” Kỷ Vô Cữu bắt đầu dĩ thời dài, hẳn nhẹ nhàng vuốt ve hai má Diệp Trăn Trăn, “Trăn Trăn, lần này không thể lại để cho nàng chịu ủy khuất, Trẫm thay nàng đòi công đạo.”

“không.” Diệp Trăn Trăn lắc đầu, “Hoàng thượng, ta cảm thấy việc này không đơn giản như vậy.”

“Tại sao?”

“Đặc điểm của Hải lý hương quá mức đặc biệt, toàn bộ Thái y viện đại khái cũng chỉ có Thiết Thái y biết, như vậy Thái hậu nương nương từ đâu mà biết được? Đây là điều thứ nhất. Thứ hai, có thể đem từng bước một tính kế chính xác như vậy, đem cả hai chúng ta vào tròng, hơn nữa lại là tự nguyện mắc câu, khiến cho ta chịu khổ cũng chỉ có thể nuốt vào trong bụng. Điều này không thỏa đáng.” Diệp Trăn Trăn giương mắt nhìn Kỷ Vô Cữu, “Thủ đoạn như vậy, Thái hậu chưa chắc đã có.”

Nàng đã cố gắng nói giảm đi rồi, thủ đoạn như vậy, Thái hậu tám đời cũng không có được.

Cho nên có thể nói, chuyện này Thái hậu có thể tham dự vào, nhưng khẳng định kế sách này do nhân vật lợi hại hơn bày ra.

Kỷ Vô Cữu là người thông minh cỡ nào, chỉ do vừa rồi quá mức sốt ruột mới không nghĩ ra, nay nghe Diệp Trăn Trăn nói vậy, hần trong nháy mắt đã hiểu rõ, hơi trầm tư, “Loại chuyện này hần chỉ có người Lữ Tổng biết.”

“Trong hoàng cung có người lớn lên ở Lữ Tổng?”

“Có. Năm Trăm đăng cơ, Lữ Tổng tiến cống mười hai mỹ nữ, Trăm lưu lại hai người, còn lại thưởng cho quan viên phía dưới.”

Diệp Trăn Trăn nghe hần nói như thế, lập tức tìm ra trọng điểm, “Hai người lưu lại là ai?”

“...”

Diệp Trăn Trăn không còn gì để nói, người này, nữ nhân của chính mình cũng không nhớ rõ.

Kỷ thật điều này cũng không thể trách Kỷ Vô Cữu, phiên bang dị quốc tiến cống mỹ nữ không ít, chính hần cũng chỉ định để lại một hai người, đưa vào trong hậu cung, cũng liền không thêm quan tâm. Bản thân hần không phải người háo sắc, đối với nữ nhân cũng không có nhiều lưu tâm. Huống chi, hần nhớ rõ hai mỹ nữ Lữ Tổng kia về ngoài đen đen lại gầy teo, một điểm cũng không phù hợp với khẩu vị của hần, cho nên hần một lần cũng không lâm hạnh qua.

Vì thế Kỷ Vô Cữu cho gọi Phùng Hữu Đức.

“Hoàng thượng, hai mỹ nữ đó đều họ An, phong hào Tuyên thị, một người do tưởng niệm cố hương buồn bực mà chết trong năm đó, một người khác hiện được thăng làm Tài tử, trụ tại một góc Điều Quang Các.” Phùng Hữu Đức trả lời.

Diệp Trăn Trăn nghe xong, thờ dài, lẩm bẩm, “Là một người số khổ.”

Kỷ Vô Cữu lập tức sai người đem An Tài tử gọi tới, mặt trầm xuống, “Nếu ngươi không muốn mang trên lưng tội danh mưu hại Hoàng hậu mà chết không toàn thây, thì thành thực trả lời, chuyện về Hải lý hương, ngươi đã từng nhắc qua với người nào?”

An Tài tử không biết đã phát sinh chuyện gì, sợ tới mức quỳ rạp xuống đất, không dám thốt ra một lời, nhìn Kỷ Vô Cữu rồi lại nhìn Diệp Trăn Trăn.

Về mặt Diệp Trăn Trăn ôn hòa, “Có người đem Hải lý hương và hoa thủy tiên đặt cùng một chỗ để hại bản cung, bản cung biết không phải là ngươi. Ngươi chỉ cần nói cho Hoàng thượng và bản cung, việc này ngoài ngươi ra còn có ai biết. Nếu ngươi không nói, bản cung cũng không cứu được ngươi.”

“Hồi Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương, là ... là Hiền Phi nương nương, “An Tài tử vừa nghe chỉ biết chính mình đã bị lôi kéo vào chuyện này, chảy nước mắt, “Thần thiếp thường chỉ ở trong Điều Quang Các, với người bên ngoài đều không quen biết, bình thường cũng không có người tới thăm. Sau khi Hiền Phi nhập cung, có đến Điều Quang Các vài lần, cùng thần thiếp nói chuyện mấy câu, thần thiếp kể cho Hiền Phi một vài điều về phong thổ địa phương. Thần thiếp thập phần xác định chuyện về Hải lý hương, thần thiếp chỉ nói cho Hiền Phi biết.”

Diệp Trăn Trăn nghe xong, cười nói, “Hiền Phi ngược lại rất biết đối nhân xử thế.” Trong hậu cung, bất luận trên dưới cao thấp, người nào cũng bị nàng ta dỗ ngọt, ai cũng khen nàng ta một tiếng hiền thực.

trên mặt Kỷ Vô Cữu ẩn hiện tức giận, “Quả nhiên là nàng ta.”

Diệp Trăn Trăn để Tô Nguyệt dẫn An Tài tử ra ngoài, cũng dặn dò nàng ta đừng đem việc này kể cho người khác biết. Quay đầu lại nhìn Kỷ Vô Cữu, thấy sắc mặt hần không tốt, có chút mệt mỏi, lại có chút thất vọng. Diệp Trăn Trăn có thể hiểu được tâm tình của Kỷ Vô Cữu, Hiền Phi vốn được nhiều người yêu thích, lại là nữ nhi của Phương Tú Thanh, bình thường luôn giữ bộ dáng tiên tử siêu phàm thoát tục, không ăn khói lửa nhân gian. hiện tại, nàng ta là mỹ nhân tâm kế rắn rết, nam nhân bình thường đại khái đều chịu không nổi.

Kỷ Vô Cữu nhìn về phía Diệp Trăn Trăn, trong ánh mắt tràn đầy áy náy, “Trăn Trăn, lần này nàng muốn làm thế nào với nàng ta, Trăm đều sẽ giúp nàng.”

“Ta có thể làm gì nàng ta?” Diệp Trăn Trăn hỏi lại. Liên hoàn kế này, Hiền Phi thực hiện được thật xảo diệu, hoàn toàn không để lại dấu vết cho người khác bắt được, ngay từ nàng ta đã đem mình thoát ra ngoài, không lưu lại bất kỳ chứng cứ nào. Hơn nữa, dù sự tình bị bại lộ, cũng có Thái hậu ở phía trước chống đỡ, nàng ta sẽ không bị thương tổn mấy may.

Diệp Trăn Trăn có chút bội phục Hiền Phi, bố cục hoàn mỹ như vậy, hoàn toàn kín kẽ, nàng tự hỏi nếu là chính nàng, cũng chưa chắc đã nghĩ ra được. Chẳng qua nữ nhân này tính tới tính lui, cũng không tính đến Diệp Trăn Trăn nàng trời sinh không sợ quỷ thần, càng không tính đến Thiết Thái y thể nhưng ngẫu nhiên biết được đặc tính của Hải lý hương. Cho nên mới nói người tính không bằng trời tính.

Mặc kệ như thế nào, lần này Hiền Phi dễ dàng toàn thân trở ra, mà Diệp Trăn Trăn nàng chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt.

Nhưng Diệp Trăn Trăn muốn chấp nhận, Kỷ Vô Cữu lại không định buông tha. Nam nhân đều có tôn nghiêm của chính mình, làm Hoàng đế, tôn nghiêm càng không thể bị đụng vào. Giỏi lắm, thân nương và tiểu lão bà của hần liên thủ lợi dụng hần đến hãm hại đại lão bà của hần, không chỉ thiếu chút nữa hại chết Diệp Trăn Trăn, còn làm hần mất mặt trước nữ nhân của chính mình, thật sự không thể dễ dàng tha thứ!

Định tội cần chứng cứ đó là nguyên tắc của người khác, hần là Hoàng đế, có cái gì mà hần không thể làm? Nếu là vui đùa tính kẻ người khác, Kỷ Vô

Cửu hẳn đến hai cái lão hồ ly Diệp Tu Danh và Phương Tú Thanh đều không sợ, chẳng lẽ còn sợ hai kẻ phụ nhân chốn thâm cung?

Thái hậu là thân nương của Trầm thì sao? Trầm không động được vào người, Trầm có thể ghê tởm người. Người trăm phương nghìn kế muốn hại chết Hoàng hậu, không phải là vì nàng họ Diệp sao?

Ngày thứ hai, Diệp Mộc Phương khởi hành đi Sơn Đông thì Hoàng đế Bệ hạ đột nhiên mang theo một đội thị vệ trùng trùng điệp điệp tiến đến tiễn đưa, khiến Diệp Mộc Phương hoảng sợ, các Công bộ quan viên khác thì thụ sủng nhược kinh. Phải biết trong lục bộ, Công bộ có cảm giác tồn tại thấp nhất, vừa không giống Lại bộ có quyền không chế bổ nhiệm quan viên, lại không như Hộ bộ chường quân thuế má thiên hạ, cũng không có lực lượng quân đội tả hữu như Binh bộ, thậm chí cũng không giống Lễ bộ có thể thường xuyên tiếp xúc với hoàng thất, có cơ hội lấy lòng Thánh thượng. Tóm lại, đây là một bộ muốn quyền không quyền, muốn tiền không tiền, Diệp Mộc Phương bị gia gia hắt hủi để lại Công bộ, cũng bởi vì thế lực Diệp gia cũng cần vươn tới Công bộ, một nguyên nhân khác chính là bản thân hắt hủi đối với xây dựng, tu kiến có hứng thú, cho nên tuy rằng vừa mệt lại khổ, hẳn vẫn là vui vẻ chịu đựng.

Kỷ Vô Cửu ngay tại đường trường đem toàn bộ quan viên Công bộ khen ngợi, tán dương, thẳng đem toàn bộ quan viên cảm động đến rơi nước mắt.

không chỉ có thế, Kỷ Vô Cửu còn đem một đội mười hai thân binh ban cho Diệp Mộc Phương, công bố muốn bảo hộ Diệp Mộc Phương an toàn đến tận chân tơ kẽ tóc. Rất nhiều người nghe đến đó, trong mắt tròn trĩnh, Diệp nhị gia cũng chỉ đi sửa đường song, lại là tôn tử của Diệp Tu Danh, ai nhàn rồi không có chuyện gì đi hại hẳn?

Sau khi tiễn bước Diệp Mộc Phương, Kỷ Vô Cửu lại tiện đường đi Diệp phủ, đi bái kiến lão sư của mình, thường lão không thiếu thứ gì. Diệp Tu Danh đối với việc Kỷ Vô Cửu đột nhiên nhiệt tình tới không quá thích ứng, trong đầu lập tức nảy ra rất nhiều từ không tốt, những từ này cuối cùng xếp thành một câu: rốt cuộc muốn động thủ rồi sao...

Kỷ Vô Cửu không biết một phen thân thiết trấn an của chính mình đã để lại bong ma trong lòng Diệp Tu Danh như thế nào. Tóm lại, hẳn rất vừa lòng li khai Diệp phủ, trở lại hoàng cung.

Quả nhiên, Thái hậu rất nhanh đã biết sự tình ngày hôm nay, trong Từ Ninh Cung, Kỷ Vô Cửu bình tĩnh nhìn khuôn mặt tức giận đến vặn vẹo của Thái hậu, nghĩ như vậy cũng không biện pháp hay, nhất định phải nghĩ ra biện pháp nhất劳永逸*.

**nhất劳永逸: một lần vất vả suốt đời nhàn nhã*

Về phần Hiền phi sao, ha ha...

Hôm đó, tin tức Hoàng hậu nương nương vì kinh hách quá độ mà bệnh không dậy nổi truyền khắp hậu cung. Thái hậu cho rằng Kỷ Vô Cửu vì Diệp Trần Trần sinh bệnh mới đi trấn an Diệp gia, vì thế tâm tình khá hơn một chút, nhưng rất nhanh bà ta liền phát hiện không phải. Bởi vì, hẳn thế nhưng muốn cho Hiền Phi đi Tĩnh Hương am tu hành một thời gian, vì Hoàng hậu nương nương câu phúc!

Tu hành còn không phải xuất gia sao, mặc dù không xuống tóc, nhưng cũng là xuất gia. một phi tử đang yên đang lành lại bị bắt đi am ni cô tu hành, không khéo cả đời đều không có cơ hội xoay thân.

Thái hậu tức giận đến lục phủ ngũ tạng đều đảo loạn, nhưng lại không thể phản bác Kỷ Vô Cửu. Bởi vì Hiền Phi xưa nay đáp nặn hình tượng tích đức hướng thiện kính trọng Phật tổ, cái này tốt rồi, Hoàng thượng muốn từ trong phi tử chọn ra một người thân cận Phật tổ đi cầu phúc cho Hoàng hậu, không chọn nàng ta thì chọn ai?

Mặc kệ nói thế nào, một là Hoàng hậu, một là phi tử, Hoàng hậu có thể nào cũng là Hoàng hậu, nàng muốn phi tử như người làm gì người liền phải làm cái đó.

Hiền Phi lúc này thật sự sợ, nàng không nghĩ đến Kỷ Vô Cửu thế nhưng tuyệt tình đến vậy. Ngại cho thói quen hiền thực bấy lâu nay, nàng không thể chơi xấu lẫn lộn, khóc lóc om xòm, chỉ có ở trước mặt Kỷ Vô Cửu liên tiếp yên lặng rơi lệ, giả bộ thập phần luyến tiếc Hoàng thượng đến tan nát cõi lòng, không nói đi cũng không nói không đi, chỉ hi vọng Kỷ Vô Cửu nhất thời mềm lòng, thu hồi thánh ý.

Quả nhiên Kỷ Vô Cửu thoát nhìn có vẻ mềm lòng, hẳn nói, “Trẫm khuyên người vẫn là trốn đi trước một phen đi, ý tứ Hoàng hậu là hi vọng người đem tóc cũng cạo hết, như vậy mới thành tâm”

Hiền Phi biết Hoàng hậu có sở thích biến thái đối với việc làm rụng hết lông tóc của kẻ khác, cho nên không dám do dự, nhanh chóng chuẩn bị hành trang đi Tĩnh Hương am.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Vô Đức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 47: Nguyên tiêu

Edit: fujiko

Beta: Bách Tử Liên

Từ lúc Hiền Phi đi Tĩnh Hương am, sức khỏe của Hoàng hậu nương nương quả thật tốt lên rất nhiều. Khắp hoàng cung không người nào không khen ngợi tấm lòng chân thành của Hiền Phi nương nương đã cảm động tới Phật tổ. Hiền Phi sau khi nghe những lời này cơ hồ học máu, hận không thể đem Diệp Trấn Trấn ra đâm vài nhát.

Lại nhắc tới Kỳ Vô Cữu, đối với quái bệnh của Diệp Trấn Trấn hẳn chưa bao giờ ngưng tìm cách trị liệu. Bất quá, hiện tại hẳn định thay đổi tư duy một chút: đối với chuyện phòng the nam nữ, người có quyền lên tiếng nhất không nhất định là thái y, mà hẳn là ...

Ừm, vì thế hẳn lại mò tới Thúy Phương lâu.

Đại khái là vừa sang năm mới, các nam nhân đều đi tìm vui, cho nên sinh ý của Thúy Phương lâu cực tốt. Người nhiều nên khó tránh khỏi gặp người quen, nhân lực của Kỳ Vô Cữu rất tốt, vừa nhìn thấy mặt quan viên phẩm cấp không thấp, ngay tại thời điểm đối phương còn chưa phát hiện ra mình, hẳn dẫn hắc ám trà lên che mặt. Bản thân hẳn cũng biết, thân là thiên tử, dạo chơi thanh lâu cũng không phải hành động có thể khoe khoang ra ngoài.

Phùng Hữu Đức: "..."

Làm đại thái giám bên người Hoàng thượng, có thể nói Phùng Hữu Đức xuất hiện nơi nào liền đại biểu cho Kỳ Vô Cữu xuất hiện nơi đó, cho nên ... Hoàng thượng, ngài đừng phí công che ...

Quan viên kia thần kỳ đọc hiểu ý tứ trong ánh mắt của Phùng Hữu Đức, vì vậy mau chóng xoay người, tiến vào một căn phòng riêng.

Kỳ Vô Cữu kêu tú bà nhanh chóng kiếm một nhả gian, gọi Hồng Vân đến. Hồng Vân vắn eo thông thả tiến tới, rót cho Kỳ Vô Cữu chén trà, thuận tiện trêu đùa, "Kỳ công tử, không ngờ ngài lại tới? Chẳng lẽ vì nhớ thiếp?"

Kỳ Vô Cữu bị đùa giỡn mãi cũng thành thói quen, cúi đầu không thèm trả lời, bưng chén trà lên nhuận giọng, nhưng mà cúi đầu lại nhìn thấy đáy chén trà vẽ một bức xuân cung đồ, một đôi nam nữ trần trụi đang dây dưa cùng một chỗ, bút pháp tinh tế, sống động như thật. Kỳ Vô Cữu tức khắc cảm thấy chán ngán, ghét bỏ đáy chén trà ra xa.

Hồng Vân lập tức sai người đổi chén trà, cười nói: "Kỳ công tử lần này đến tìm thiếp là có điều gì khúc mắc?"

Kỳ Vô Cữu có chút ngưng ngừng. Có vài điều cùng đại phu nói thật thản nhiên, nhưng nếu nói cùng một nữ nhân thật sự có chút không được tự nhiên. Tuy thế, hẳn vẫn cố đem câu chuyện bóng gió nói qua một lần, sau đó tràn ngập chờ mong nhìn Hồng Vân.

Hồng Vân chờ hẳn kể xong, liền nói, "Thiếp cứ tưởng là chuyện đại sự gì, hóa ra lại là việc này? Kỳ công tử, phu nhân của ngài làm gì có bệnh, năng ấy, chẳng qua là quá sạch sẽ."

"Nghĩa là sao?"

"Cái này, công tử, ta trước mạo muội hỏi ngài một câu, trong nhà ngài trừ bỏ tôn phu nhân, có phải hay không còn có cơ thiếp khác?"

Kỳ Vô Cữu gật gật đầu.

"Có bao nhiêu?"

"Đại khái ... mười mấy người đi." Chính hẳn cũng không rõ lắm.

"!!!" không thể mắng người, không thể mắng chủi người, Hồng Vân liên tục nhắc nhở bản thân, đây là thần tài, mẹ nó, hẳn là thần tài, không thể mắng!

Kỳ Vô Cữu gặp Hồng Vân thần sắc khác thường, liền hỏi, "Nàng ... cùng việc này có liên quan?"

"Quan hệ lớn là đằng khác!" Hồng Vân chỉ tiếc rèn sắt không thêm thép nhìn hẳn một cái, "Công tử ơi công tử, thiếp lần đầu nhận thức đến nam nhân như ngài. Nếu nói ngài không hiểu phong tình, trong nhà có mấy chục phòng cơ thiếp, sao có thể là một kẻ đầu gỗ, nhưng nếu nói ngài thấu hiểu phong nguyệt, ngài lại như vậy, như vậy ... Thôi, quên đi." Nàng ta ngừng lời, nâng chén trà lên uống.

Kỳ Vô Cữu biết bản thân bị coi thường, chỉ đành nhẫn nhịn, "Vậy rốt cuộc là sao?"

"Còn có thể là thế nào? Nàng ấy là ghét bỏ nữ nhân của ngài quá nhiều, trên người không sạch sẽ."

Kỳ Vô Cữu cũng là lần đầu nghe thấy loại chuyện quái lạ như vậy, "Làm sao có khả năng?"

"nói như thế" Hồng Vân đặt chén trà xuống, "Thiếp thấy ngài cũng là người thích sạch sẽ ... Nếu đổi lại là ngài, nếu có thanh lâu nữ tử đã hầu hạ qua rất nhiều nam nhân muốn cùng ngài hoan ái, ngài sẽ làm thế nào?"

Kỳ Vô Cữu tưởng tượng một chút tình cảnh ấy, có thanh lâu nữ tử coi hết bỏ lên long sàng của hẳn tự tiện cử hầu hạ chán gối, hẳn sẽ thế nào?

... Ném ra ngoài.

Vì thế hấn liền có chút hiểu.

Nhìn vẻ mặt Kỳ Vô Cữu là biểu tình ghét bỏ, Hồng Vân cố ý ôm ngực, “Công tử, ngài quá không nể mặt! Khiến thiếp xấu hổ vô cùng!”

Kỳ Vô Cữu đáng vẻ bề trên, ngay cả nói cũng lười mở miệng, đem ngân phiếu lấy ra ném lên bàn, Hồng Vân nhất thời vui sướng vô cùng, đoạt lấy ngân phiếu vui vẻ đếm.

“Ta còn có một nghi vấn, vì sao nữ nhân khác đều không ngại, chỉ có nàng lại như thế?”

Hồng Vân vẫn cúi đầu đếm ngân phiếu, miệng đáp, “Thiếp cũng có một vấn đề muốn hỏi, vì sao nhiều nam nhân đều yêu thích đến chỗ chúng ta tìm thú vui, còn ngài tới ngay cả một ly trà nóng đều nuốt không trôi?”

Kỳ Vô Cữu bị hỏi đến á khẩu không trả lời được.

“Cho nên mới nói,” nàng ta đếm ngân phiếu cất kỹ, “Ngài ấy à, kỳ thật cùng tôn phu nhân là một loại người.”

“Vậy ta cần phải làm gì?”

“Có nói ngài cũng chưa chắc làm được.”

“nói.”

“Rất đơn giản, đem nhóm tiểu lão bà đều giải tán, về sau chỉ thương một mình nàng ấy, cái này, ngài có thể làm được sao?”

Kỳ Vô Cữu lại lần nữa á khẩu. hấn giống như ... quả thật không làm được.

“Cho nên, thiếp nói thật, công tử ngài bỏ qua cho. Lúc đầu, thiếp còn tưởng ngài đối với tôn phu nhân là chân tâm thực lòng, hiện tại xem ra cũng chỉ được như thế mà thôi.”

Trong giọng nói của nàng ta đầy châm chọc khiến Kỳ Vô Cữu thật không thoải mái, hấn đứng lên, “Cáo từ.”

“Công tử đi thông thả.” Hồng Vân tiễn hấn đến cửa, sau khi đóng cửa xong khinh thường hừ một tiếng, “Nam nhân!”.

Kỳ Vô Cữu tâm sự nặng nề trở về hoàng cung. Kể từ khi biết nguyên nhân quái bệnh của Diệp Trần Trần, trong lòng hấn có một cảm giác quái lạ, ê ẩm, khó chịu, không giống vui vẻ nhưng cũng không phải là chán ghét. Vừa nghĩ đến Diệp Trần Trần không chịu cùng hấn hoan hảo là bởi vì hấn có quá nhiều nữ nhân, hoặc là nói Diệp Trần Trần hi vọng hấn chỉ có một nữ nhân là nàng, hấn cảm thấy thật ngoài ý muốn, nhưng đồng thời trái tim tựa hồ len lỏi một tia ngọt lành, thật giống như ... nàng là bình dấm chua.

Đúng thế, Diệp Trần Trần như vậy, quả thật là bình dấm chua bẩm sinh. Thái độ của nam nhân đối với đồ phụ phận lớn là chán ghét hoặc khinh bỉ, nhưng nếu Diệp Trần Trần là một bình dấm chua, Kỳ Vô Cữu ngược lại cảm thấy nàng càng thêm đáng yêu.

Kỳ Vô Cữu thật rối rắm. Muốn cùng Diệp Trần Trần sinh hoạt vợ chồng, nhất định phải buông tay với những nữ nhân khác, chính hấn cũng cảm thấy điều này khó có khả năng. Nhưng nếu không làm vậy, hấn sẽ không thể chạm vào Diệp Trần Trần, điều này đồng dạng làm cho hấn khó có thể chấp nhận.

Lại nghĩ tới, bởi vì Diệp Trần Trần, hấn tựa hồ đã làm hoà thượng quá lâu rồi, hơn nữa càng ngày càng có xu hướng thích ứng, vì vậy hấn càng thêm rối rắm.

một đêm này, Hoàng đế Bệ hạ trong tâm trạng hỗn loạn không đi Khôn Ninh cung, mà ngủ lại ở chính Càn Thanh cung của mình.

Ngày thứ hai là tết Nguyên tiêu, khắp kinh thành treo nhiều loại hoa đăng, trên đường phố người đến người đi, không thiếu nam nữ trẻ tuổi to gan song vai đồng hành, nói nói cười cười. trên bầu trời không ngừng nổ rộ những đóa pháo hoa lớn, nhanh chóng vũ động quang ảnh, chiếu rọi những khuôn mặt vui sướng của nam nữ toàn thành.

Kỳ Vô Cữu và Diệp Trần Trần cũng đi ngắm hoa đăng. Diệp Trần Trần khó có cơ hội ra cung, thấy cái gì cũng thích, đều muốn một phen đùa giỡn, trên người Vương Hữu Tài và Phùng Hữu Đức đều đã cầm đầy đồ, nàng vẫn chưa tận hứng. trên đường người đến người đi, chen vai sát cánh, Kỳ Vô Cữu sợ nàng đi lạc, vẫn nắm chặt tay nàng, lại không muốn nam nhân khác chạm vào nàng, cho nên một tay ôm vai nàng, cơ hồ ôm nàng vào trong ngực.

Vốn là tết Nguyên tiêu, tự nhiên không thể thiếu trò đổ đèn. Tại thành Bắc có dựng một lối dài đổ đèn, do một mẫu phú thương của kinh thành tự mình làm chủ sự, ra tay hào phóng, phần thưởng đảm bảo làm người ta chảy nước miếng. Đổ đèn khó phân ra 4 bậc Giáp Ất Bính Đinh, muốn tham gia đổ đèn cao cấp cần đặt tiền, phần thưởng nhiều, cấp độ thấp thì không cần thiết, đương nhiên, phần thưởng cũng tầm thường. Để hậu hai người đứng trước lối dài, toàn chọn cấp bậc cao mà đoán, kết quả là rất nhanh đem toàn bộ bảo bối đáng giá của người ta thắng hết, dù gia tư của vị phú thương kia rất phong phú, lúc này cũng đau lòng tới xanh mặt. Diệp Trần Trần có thứ gì mà chưa từng thấy qua, cũng không quá ham thích mấy thứ bảo bối kia nên tùy tiện chọn mấy thứ thú vị, còn thừa lại đều đem trả trở về. Cho nên bọn họ thắng đồ của người ta, người ta còn phải đối với bọn họ thiên ân vạn tạ.

Kỷ Vô Cữu chỉ lấy một đôi ngọc bội song ngư, miệng hai con cá cắn vào nhau, cũng có thể tách ra, miệng cá cắn dây tơ hồng, có thể treo vào đai lưng. Kỷ Vô Cữu đem hai con cá tách ra, chính mình đeo một cái, một cái khác tặng Diệp Trăn Trăn, lại lo lắng nàng không chịu mang, liền vụng về tự mình giúp nàng cột vào eo. Diệp Trăn Trăn bị hắn chạm vào chỗ ngứa trên thắt lưng, nhịn không được cười. Tô Nguyệt, Vương Hữu Tài, Phùng Hữu Đức đứng chờ bên cạnh không dám nhìn thẳng, trong nội tâm điên cuồng gào thét: hai người có thể chú ý trường hợp hay không!

Đoàn người đi đến bờ sông, nơi này không thiếu người đang thả đèn Khổng Minh, Tô Nguyệt mua rất nhiều, Diệp Trăn Trăn và Kỷ Vô Cữu đứng tại bờ sông cùng nhau thả đèn. Đèn Khổng Minh làm từ một loại giấy mỏng màu đỏ nhạt, vẻ ngoài cũng không hoàn toàn giống đèn Khổng Minh, mà là bụng to đầu tròn, bên trong ánh lửa lập lòe, toàn bộ đèn lồng tỏa ra ánh hồng quang, giống như quả quýt. Diệp Trăn Trăn đứng bên bờ sông thả đèn, đợi quả quýt lớn này muốn bay lên liền buông lỏng tay, nhìn quả quýt lớn phiêu diêu chậm rãi bay lên không, như một mảng pháo hoa không tiêu tán.

Diệp Trăn Trăn không tự chủ vẫy tay với nó.

Kỷ Vô Cữu cầm đèn Khổng Minh, ánh mắt lại nhìn chăm chăm Diệp Trăn Trăn. Lúc này, nàng ngửa đầu, khuôn mặt trắng nõn ảm áp ánh hồng quang, đường cong gò má nhu hòa, môi anh đào hơi hé mở, hé lộ hàm răng trắng nõn, đôi mắt lấp lánh như những vì sao trên trời, đang mở lớn không chớp mắt nhìn đoàn hồng quang đang ngày một xa dần, biểu tình ngây ngốc, ánh mắt lại vô cùng linh động.

Kỷ Vô Cữu chỉ cảm thấy ngực một trận rung động, cả thế giới phẳng phất theo thủy triều hạ xuống đem toàn bộ đều cách xa hắn, chỉ còn lại thân ảnh của nàng, hồng như lửa, sáng tựa quang, nhu hòa như sương khói, tươi đẹp như những rặng mây hồng, làm tâm hồn hắn lo sợ không yên, phẳng phất như thiên quân vạn mã lướt qua, khói bụi nổi lên bốn phía, rối loạn, rồi lại như cơn lũ bất chợt quét qua, phá vỡ ngàn dặm êm dịu, để lại một mảng sóng nước mênh mông.

Kỷ Vô Cữu không tự chủ che ngực, si ngốc nhìn Diệp Trăn Trăn.

Diệp Trăn Trăn nghiêng đầu nhìn lại, thấy biểu tình kinh ngạc của hắn, đôi mắt to tròn sáng lên, tươi cười với hắn, “Người không thả đèn sao?”

Kỷ Vô Cữu bỏ rơi đèn Khổng Minh trong tay, bước lên trước, hai tay cầm lấy tay Diệp Trăn Trăn.

“Sao vậy?” Diệp Trăn Trăn ngẩng đầu nhìn hắn.

Kỷ Vô Cữu không đáp lời, hắn cúi đầu, đôi môi nhẹ nhàng chạm vào trán Diệp Trăn Trăn, hai mắt nhắm nghiền, lông mi dài khẽ run run.

Đèn Khổng Minh lần hai lần trên mặt đất, thế nhưng giấy giữa lại bay lên, xẹt qua khuôn mặt hai người, cái đuôi nhỏ nhỏ như chiếc thuyền buồm, treo trên bầu trời xa xa.

Màn đêm đột nhiên nở rộ ngàn vạn đóa pháo hoa, năm màu rực rỡ, cơ hồ thấp sáng nửa bầu trời.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Vô Đức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Diêm binh

Edit: fujiko

Beta: Bách Tử Liên

Qua năm, đầu xuân, quả nhiên Binh bộ thu được quân báo từ biên quan. Thổ Lỗ Phiến Hân dẫn theo một đám ô hợp xâm chiếm Đôn Hoàng, bộ lạc Thát Đát dẫn binh trực tiếp tấn công Đại Đồng, hết thảy đều nằm trong tính toán của Kỷ Vô Cữu, quả thật giống như diễn tập. Địa lôi đã được thử nghiệm thành công, đang được sản xuất với số lượng lớn, xe này nối tiếp xe kia chuyển tới biên cảnh. Trừ mấy việc này ra, Kỷ Vô Cữu cũng theo đề nghị của Diệp Trăn Trăn, sai người chế tạo Chấn Thiên Lôi và Đại Hỏa Pháo, phân thành ba đường vận chuyển ra tiền tuyến. Từ xưa đến nay, trong chiến tranh người Trung Nguyên coi trọng chiến thuật chiến lược vượt xa hơn nhiều so với vũ khí, nhưng Diệp Trăn Trăn cho rằng, tác dụng của hỏa khí trong chiến tranh vẫn chưa được phát huy đến mức tận cùng.

Trong khi đó, bộ lạc Nữ Chân lại chậm chạp không có hành động.

Đối với phán đoán của mình, Kỷ Vô Cữu rất có tự tin, hắn cùng quan viên Binh bộ và trọng thần Nội các thương thảo một hồi, cho rằng sở dĩ bộ lạc Nữ Chân chưa phát động tiến công Đại Tề là vì chờ Đại Tề đem binh lực điều tới Đôn Hoàng và Đại Đồng, sau đó mới thừa cơ mà tấn công.

Bởi vậy, không bằng nhanh chóng phân bổ quân đội đến tiền tuyến Liêu Đông để phòng ngừa chu đáo. Ý tưởng này đưa ra được mọi người nhất trí tán đồng.

Chẳng qua, ở vấn đề lựa chọn người nào có thể đảm đương chức Thống soái tối cao thì bọn họ lại phát sinh ý kiến khác nhau. Vị trí Tổng binh Liêu Đông hiện giờ có chút khó xử, người chuẩn bị tiến tới tạm đại doanh phía bắc lần này là Tổng binh Đàm Phượng Tường, cũng là muội phu của Phụng Tử Thanh, tuy nhiên người này về mặt quản lý quân đội có chút thành tựu nhưng nói đến đánh nhau, cũng không thông thạo, vì thế ngay chính bản thân

Phương Tú Thanh cũng không quá hy vọng để Đàm Phụng Tường đảm nhiệm chức tổng chỉ huy. Kỳ thật, người thích hợp nhất hiện giờ đang ở Ninh Hạ: là Tổng binh tam đại doanh trước đó Diệp Lôì Đình. Người này hữu dũng hữu mưu, cũng có uy vọng, đã từng đánh tan cướp biển và man di, tuy quy mô không lớn do mấy năm nay Đại Tề khá yên bình, nhưng mà xem xét ở thế hệ hiện tại cũng là một trong các tướng tài.

Đương nhiên, suy xét đến quan hệ của Diệp Lôì Đình và Diệp gia cũng không biết Kỳ Vô Cữu có hay không yên tâm dùng người.

Kỳ Vô Cữu quả thật định dùng Diệp Lôì Đình, nhưng không tính toán cho hắn ta làm thống lĩnh, bởi vì ... hắn muốn tự mình làm.

“Cái gì, Hoàng thượng ngài muốn tự mình ngự giá thân chinh?” Diệp Tu Danh nghe thấy Kỳ Vô Cữu nói vậy, lập tức thối râu trừng mắt, vẻ mặt hoàn toàn là không đồng ý.

Đúng vậy: ngự giá thân chinh, Kỳ Vô Cữu sớm đã tính toán đến điều này. Hắn tuy là Hoàng đế, nhưng trước hết cũng là con dân Đại Tề. Nam nhân hai mươi tuổi chính là thời điểm tràn ngập nhiệt huyết, gặp phải ngoại tộc dám can đảm xâm phạm nhà của hắn, đất nước của hắn, tự nhiên muốn tới chiến trường anh dũng giết địch. Hơn nữa, hắn văn võ song toàn, đầy bụng thao lược, lại đa mưu túc trí, cũng không chuyên quyền độc đoán, nói một câu công bằng, người như vậy vô luận là trí lực hay vũ lực đều vượt xa người bình thường, đặt trong quân doanh tuyệt đối là nhân tài hiếm có, vừa có thể bày mưu tính kế vừa có thể ra trận giết địch, chỉ cần cho hắn thời gian kiểm về cái danh tướng quân uy chấn một phương cũng không phải việc khó. Nhưng dù nói thế nói nữa cũng vẫn không thể được, bởi vì hắn là Hoàng đế, hơn nữa còn là độc đinh của dòng dõi hoàng tộc. Nếu hắn xảy ra điều gì không may, toàn bộ triều đình tất sẽ đại loạn, không khéo giương sơn từ đây liền đổi họ.

Bởi vậy, Kỳ Vô Cữu nhìn Phương Tú Thanh, hi vọng đồng minh đáng tin này có thể giúp hắn nói vài câu thì Phương Tú Thanh cũng thối râu trừng mắt.

Những người khác cũng đều lo lắng tương tự,

“Thỉnh Hoàng thượng cân nhắc!” một đám trọng thần triều đình đông nghìn nghịt quỳ đầy đất, đồng thanh kêu to.

Kỳ Vô Cữu sớm đã biết kết quả này, “Ý Trẫm đã quyết, chur vị ái khanh lui xuống trước đi.”

“Thỉnh Hoàng thượng cân nhắc!”.

“Các ngươi không đi, Trẫm đi.” Kỳ Vô Cữu nói xong thì xoay người rời khỏi Dưỡng Tâm điện. Hắn biết những người này bần khoản điều gì, nhưng hắn không cho là đúng. Liên tính hắn ra tiền tuyến, chững không nhất định sẽ lên chiến trường, kể cả hắn ra chiến trường, lấy võ nghệ của hắn, sự bảo vệ của những người xung quanh, trừ khi tới cảnh giới không may mắn, bằng không tỷ lệ xảy ra sai lầm thật sự rất nhỏ, nhỏ đến có thể bỏ qua.

Nhưng trừ bỏ bản thân Kỳ Vô Cữu, không ai dám gặt bừa với hắn điều này.

Trong Dưỡng Tâm điện, các đại thần trơ mắt nhìn Kỳ Vô Cữu rời khỏi, toàn bộ vẫn ý chí kiên định quỳ tại chỗ, chết sống không chịu rời đi, hi vọng Kỳ Vô Cữu có thể thay đổi chủ ý.

Diệp Trần Trần đo đến Dưỡng Tâm điện nhưng không tìm được Kỳ Vô Cữu, chỉ thấy người quỳ đầy đất, gia gia nằng và Phương Tú Thanh đang thương lượng, vẻ mặt ôn hòa.

Diệp Trần Trần có chút ngoài ý muốn, không biết ở đây đang diễn tuồng gì.

Diệp Tu Danh nhìn thấy cháu gái, lập tức thông báo tình hình thực tế, hơn nữa lời lẽ khẩn thiết cầu xin Hoàng hậu nương nương khuyên bảo Hoàng thượng, biết đâu lời bên gối hắn có thể nghe vào một ít.

Cho nên, thời điểm buổi tối, Kỳ Vô Cữu đi đến Khôn Ninh Cung thì Diệp Trần Trần liền hỏi hắn, “Nghe nói người định ngự giá thân chinh?”

Lông mày Kỳ Vô Cữu nhíu lại, “Hoàng hậu cũng định khuyên can Trẫm sao?”

“không phải.”

“Vậy là ủng hộ quyết định của Trẫm?”

“Hoàng thượng, ta cũng muốn đi.”

Lời Diệp Trần Trần là thật. Nàng cảm thấy Kỳ Vô Cữu chỉ cần không ra chiến trường, lấy sự gian trá của hắn, ở hậu phương bày mưu tính kế là đã đủ tỏa sáng, về cơ bản cũng không lo lắng có nguy hiểm đến tính mạng. Mà nàng cũng thật sự muốn đi.

“không được, nàng không thể đi.” Kỳ Vô Cữu rất kiên quyết cự tuyệt.

“Vì sao?”

“không vì sao cả.” Nguyên nhân rất nhiều, dù gì cũng là đi đánh giặc, nguy hiểm khẳng định vẫn có, hơn nữa quân doanh toàn bộ đều là nam nhân, nàng lại một nữ nhi ...

“Người đi ta cũng đi.”

Những lời này có lực sát thương rất mạnh, Kỳ Vô Cữu thập phần bất đắc dĩ. hần tin tưởng, cho dù hiện tại hần không để nàng đi, chờ sau khi hần xuất phát tới Liêu Đông, sợ là nàng cũng tìm biện pháp đuổi theo, loại chuyện này người khác không dám làm, Diệp Trăn Trăn nhất định làm ra được.

Muốn Diệp Trăn Trăn thành thật lưu lại hoàng cung, trừ phi hần tự mình trăn giữ nàng.

Kỳ Vô Cữu hết chỗ nói rồi, “Vì sao nàng nhất định muốn đi?”

Diệp Trăn Trăn cũng học được vuốt mông ngựa, không nói thẳng mong muốn đích thân ra chiến trường đánh giặc, mà mềm nhũn buông ra một câu, “Ta lo lắng cho ngươi.”

Những lời này đủ sức lấy lòng Kỳ Vô Cữu, hần kéo nàng ôm vào trong ngực, thở dài, “Trẫm biết người đang lừa gạt Trẫm, nhưng những lời ngươi nói vẫn làm Trẫm cảm thấy rất vui vẻ.”

“Vậy ta có thể đi sao?”

“Năm mơ đi.”

“...”

Ngày thứ hai lâm triều, Kỳ Vô Cữu gặp được một cảnh tượng hùng tráng nhất, kỳ lạ nhất mấy trăm năm qua từ ngày Đại Tề thành lập đến nay.

Toàn bộ quan viên, bất luận quan văn hay võ tướng, bất kể chức vị cao thấp, miễn bản niên kỉ là già hay trẻ, mỗi người bọn họ đều cùng đang làm một hành động ...

Khóc!

Nước mắt của nam nhi vốn không dễ rơi, nhiều nam nhân tụ lại một chỗ rơi nước mắt như vậy, thật sự rất rất đáng sợ!

Đám người này khóc đủ kiểu, đủ loại, thiên hình vạn trạng. Có người nước mắt cứ thế trào dâng, không hề bị ngăn trở, chùi chân đám ngực liên tục, có kẻ thì uyển chuyển hàm súc, thút tha thút thít, còn có cả không hề câu nệ tiểu tiết, khóc đến nước mũi sụt sùi, ... Toàn triều đình giống hệt một nồi nước sôi chỉ trực trào ra, cả đám giống như mất trí.

Kỳ Vô Cữu nghe bọn họ khóc đến mức đầu đau, dạ dày cũng đau, ngay cả tim gan phèo phổi cũng đau theo. Trước cục diện này thật sự không thể nổi giận nổi, ngay cả vài lời hần nói ra đều bị tiếng khóc che lấp hết. Nhịn, nhịn nữa, đến cuối cùng, hần cũng mất hết kiên nhẫn, cao giọng quát, “Tất cả ngừng khóc đi, Trẫm không đi! không đi nữa!”

Diệp Tu Danh đứng ở phía trước vừa nghe được những lời này của Kỳ Vô Cữu, lập tức xoay người, hướng về phía đám người đang gào khóc bên dưới, giơ hai tay lên làm dấu hiệu ngừng lại, “Được rồi, được rồi, đừng khóc nữa, Hoàng thượng không đi nữa.”

Vì thế đại gia đồng thời dừng lại tiếng khóc.

Kỳ Vô Cữu vô lực ngồi trên long ý, mặt không thay đổi nhìn đám yêu nghiệt phía dưới, trong lòng lấy lí do “Như vậy Trăn Trăn cũng sẽ không đi, thế cũng tốt.” để an ủi chính mình, sắc mặt lúc này mới thoáng hòa hoãn một chút.

“Bãi triều đi.” Kỳ Vô Cữu thật sự không muốn tiếp tục nhìn đám gia hỏa đáng ghét này nữa.

Nhưng mà đám người này lại chậm chạp không chịu rời đi, mà mở to mắt nhìn chằm chằm Kỳ Vô Cữu.

Kỳ Vô Cữu đành phải tại chỗ hạ thánh chỉ, phong Tổng binh Ninh Hạ Diệp Lôi Đình làm Tổng binh Liêu Đông, đề bạt chức Liêu Đông Đô Chỉ Huy Sứ, cùng với chức Liêu kinh lược sứ, nắm toàn bộ lần này đối Nữ Chân tác chiến quân sự đại quyền, lập tức nhậm chức đến Liêu Đông, ba ngày sau tam đại doanh phân thành ba đường xuất phát, hai vạn đi Tuyên Phủ, một vạn đi Đại Đồng, mười vạn đi Liêu Đông, còn lại bốn vạn quân lưu lại thủ kinh thành. Mặt khác, quân dự bị ở các nơi làm tốt công tác chuẩn bị, tùy thời chờ đợi điều động.

Cuối cùng, các đại thần cũng nhẹ nhàng thờ ra.

Trước khi tam đại doanh xuất phát một ngày, nữ quyến Diệp gia lại tiến cung thỉnh an Diệp Trăn Trăn, lần này đi theo có cữu mẫu của Diệp Trăn Trăn, cũng chính là mẫu thân của Lục Ly.

Sắc mặt cữu mẫu không tốt, Diệp Trăn Trăn vừa mới ân cần hỏi thăm bà một câu, bà đột nhiên quỳ rạp xuống, nước mắt rơi không ngừng.

Diệp Trăn Trăn hoảng sợ, vội vàng đích thân nâng bà dậy, “Cữu mẫu đây là có ý gì, có chuyện gì từ từ nói.”

“Hoàng hậu nương nương, ngài có thể cầu xin Hoàng thượng hay không, thỉnh ngài ấy nể mặt mấy đời trung liệt của Lục gia, đừng đưa Lục Ly ra chiến trường, Lục gia ba đời độc đinh, thần thiếp chỉ có duy nhất nhi tử này, hiện tại phụ thân hần đã ở Tây Bắc, nếu Ly Nhi có gì nguy hiểm ...”

Bà chưa kịp nói hết, Diệp Trần Trần cũng đã minh bạch suy nghĩ của bà. Từ sự kiện thích khách lần trước, dù chưa bị điều tra đến cùng, nhưng Lục Ly rốt cuộc vẫn phải gánh vác tội danh thất trách, nên bị Kỳ Vô Cữu tổng cổ đi Ngũ thành giữ chức Binh mã tư*. Chiến sự lần này, hần được thay đổi làm Thiên tổng** Thần Cơ Doanh, ngày mai sẽ theo đại quân cùng xuất phát đi Liêu Đông.

**chức quan coi sóc, quản lý lĩnh dự bị*

***cũng là tên 1 chức quan*

không đi Liêu Đông chưa chắc đã là ý muốn của Lục Ly, nhưng hần là con trai độc nhất trong nhà, phụ thân đã thân ở chiến trường, mẫu thân thiên tân vạn khổ muốn đem hần lưu lại kinh thành, điều này có thể hiểu được. Diệp Trần Trần có chút minh bạch, nhưng cũng có chút nghi hoặc, “Nếu cữu mẫu thật sự không muốn biểu ca đi đánh giặc, có thể để biểu ca đi thỉnh cầu với thượng cấp là được, trong quân doanh, cữu cữu cũng có uy danh, biểu ca lại là độc đinh, điều thỉnh cầu này cũng không phải quá phận.” Cần gì phải tìm đủ mọi cách cầu xin Kỳ Vô Cữu?

Cữu mẫu nghe nàng nói vậy, khóc càng thêm thảm thiết, “Hoàng hậu nương nương không biết, lần này Ly Nhi là Hoàng thượng bổ nhiệm bắt buộc đi theo!”

“...” Kỳ Vô Cữu có ý gì?

Diệp Trần Trần trấn an cữu mẫu, cũng hứa hẹn nhất định sẽ nói chuyện này với Hoàng thượng, đưa nữ quyến Diệp gia và cữu mẫu rời đi, nàng liền tới Dưỡng Tâm điện.

“Trần Trần, nàng đến rồi à? Ngồi xuống đây đi.” Tâm tình Kỳ Vô Cữu không tệ.

Diệp Trần Trần đứng trong Dưỡng Tâm điện, dựa vào cạnh cửa, hỏi, “Hoàng thượng, chính ngài hạ chỉ để Lục Ly đi Thần Cơ Doanh?”

Kỳ Vô Cữu nghe được hai chữ Lục Ly, khóe miệng vừa nhếch lên lại hạ xuống, hần buông cây bút son trong tay, nhìn Diệp Trần Trần, “Lần này, nàng tới tìm Trẫm là vì hần?”

“Tại sao phải làm vậy?”

“Nàng nói đi? Lục Ly thân là tội thần, dịp này vừa đúng lúc là cơ hội ngàn năm có một cho hần lập công chuộc tội, hần là thân thích của nàng, có chuyện tốt như vậy, Trẫm tự nhiên muốn đề dành cho hần.” Kỳ Vô Cữu đáp. hần cũng đã suy nghĩ rõ ràng, dù sao cũng chỉ cần đuổi Lục Ly ra khỏi hoàng cung, Diệp Trần Trần không nhìn thấy Lục Ly nữa, từ từ cũng sẽ thu hồi lại tình cảm của nàng. Nếu như thế, hần cũng không cần quá ngoan tuyệt*. Lần này đem Lục Ly ném vào quân doanh, có Diệp Lôì Đình chỉ dẫn, cam đoan chỉ có lợi mà không có hại, võ công của tiểu tử kia so với hần cao hơn, không có khả năng chịu thua thiệt trên chiến trường. Đánh giặc xong, lại cho hần thăng quan tiến chức, thuận tay giúp hần kiếm một mối hôn sự, còn gì tốt hơn.

**ngohan tuyệt: ngoan độc và tuyệt tình*

“Nhưng hần là con trai độc nhất của Lục Tướng quân, hai cha con cùng ra chiến trường thật sự không tốt đâu.” Diệp Trần Trần cau mày.

Vừa thấy Diệp Trần Trần lo lắng cho Lục Ly, trong lòng Kỳ Vô Cữu lại dâng lên một trận tức giận, hần trầm giọng, “Văn tử gián, vũ tử chiến*. Thân là thế gia võ tướng, tận trung vì nước là bổn phận của bọn hần, có gì không tốt?”

**Văn tử gián, vũ tử chiến: quan văn chết vì can gián, võ tướng chết trên chiến trường.*

“Mặc dù đạo lý là thế, nhưng lời này của Hoàng thượng cũng quá vô nhân tính.”

“Hoàng hậu, đừng chọc giận Trẫm, nàng về trước đi.”

Diệp Trần Trần khom gối, quỳ trên mặt đất, nàng ngẩng đầu thẳng tắp nhìn hần, “Thỉnh Hoàng thượng thu hồi mệnh lệnh đã ban.”

Kỳ Vô Cữu nắm chặt tay, bình tĩnh đưa mắt nhìn người đang quỳ trên mặt đất. Vợ chồng bọn họ từ trước đến nay ăn cùng bàn, ngồi ngang hàng, Diệp Trần Trần chưa bao giờ can quỳ trước mặt hần. Đây là lần đầu tiên nàng quỳ xuống với hần, là vì Lục Ly.

Lục Ly, Lục Ly, lại là Lục Ly!

“Thỉnh Hoàng thượng thu hồi mệnh lệnh đã ban.” Diệp Trần Trần lại lần nữa lặp lại.

Oành! Kỳ Vô Cữu nện nắm đấm xuống bàn. Ánh mắt hần vì tức giận mà nhiễm vẻ điên cuồng, gân xanh ản hiện nơi thái dương. hần vốn là người hi nộ không hiện, nhưng khi đối mặt với Diệp Trần Trần lại không thể khống chế tâm tình.

“Thỉnh Hoàng thượng ...”

“Ra ngoài!” Kỳ Vô Cữu lên tiếng đánh gãy lời nàng.

Diệp Trần Trần vẫn quỳ trên mặt đất, bất động.

“Ra ngoài, Trầm không muốn nhìn thấy nàng.”

“Hoàng thượng ...”

“Tuân chỉ.” Diệp Trăn Trăn đứng lên, cúi đầu lui ra ngoài.

Mắt thấy hình bóng nàng biến mất ngoài cửa, Kỷ Vô Cửu vô thức ôm ngực, vẻ mặt cô đơn.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Vô Đức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Cầu hoan

Edit: fujiko

Beta: Bách Tử Liên

Xuân hàn se lạnh. Lạnh nguyệt như sương.

Diệp Trăn Trăn đứng trong khu đình viện rộng lớn, ngẩng đầu nhìn vàng trăng sáng tỏ treo trên bầu trời sâu thẳm thẳm. Dưới ánh trăng chiếu rọi, hào quang của ngàn vạn vì sao đều bị lu mờ. Dải Ngân Hà giống như một dải lụa bạc mỏng manh, trong suốt vắt ngang bầu trời, tựa hồ một đoạn tơ lụa xanh sẫm khảm bạc được ngọc trâm vạch lên một vết mờ mờ.

Đột nhiên có người từ phía sau ôm nàng vào lòng, Diệp Trăn Trăn không giãy dụa cũng chẳng hề quay đầu lại, mà thản nhiên gọi hắn một tiếng, “Hoàng thượng.”

“Ừm.” Mặt Kỷ Vô Cửu kề sát vào mái tóc Diệp Trăn Trăn, trầm thấp đáp một tiếng, hắn nhắm mắt, hít sâu một hơi. Cảm thụ mùi hương của Diệp Trăn Trăn, cánh tay ở trên eo nàng không tự chủ ôm chặt hơn.

Diệp Trăn Trăn ngửi thấy mùi rượu nhàn nhạt, liền biết đêm nay Kỷ Vô Cửu lại uống rượu. Ngày mai tiễn đưa ba quân lên đường, tối nay sẽ không thể thiếu cùng tướng sĩ say sưa. Diệp Trăn Trăn hỏi, “Hoàng thượng, ngài say?”

“không có.”

“Ta muốn giải thích với ngài một việc, mặc kệ ngài có tin hay không.”

“Hoàng hậu cứ nói.”

Diệp Trăn Trăn thờ dãi, “Ta và Lục Ly chưa bao giờ có bất cứ tư tình nào.”

Kỷ Vô Cửu chậm rãi mở to mắt, ánh mắt một mảnh thanh tịnh.

“Ta vốn cho rằng có những việc không cần thiết phải giải thích, thanh giả tự thanh. Nhưng Hoàng thượng, ngài dường như đã nghĩ quá nhiều. Ta và Lục Ly quả thật từ nhỏ đã lớn lên bên nhau, cũng thường xuyên cùng nhau chơi đùa. Tình cảm huynh muội tự nhiên so với người khác thân thiết hơn, nhưng ... điều này không thể chứng minh điều gì. Hoàng thượng, ngài có tin tưởng ta không?”

Kỷ Vô Cửu nhẹ nhàng cọ vào gương mặt nàng, thân mật nói, “Chỉ cần nàng nguyện ý nói, Trầm sẽ tin.”

“Còn có chuyện ngày hôm nay, ta là vì cửu mẩu nhờ cậy. Nhi tử ra đi ngàn dặm, mẫu thân tất lo lắng, huống chi lại là đi đáng giặc, cho nên ...”

“Trăn Trăn, hôm nay lời Trầm nói chỉ là nhất thời giận dữ. Thân thủ Lục Ly rất cao cường, nhất định sẽ không có việc gì. Huống chi, còn có Diệp Lôi Đình, chắc chắn sẽ không cho phép con trai độc nhất của Lục Tướng quân xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.”

Diệp Trăn Trăn biết tâm ý Kỷ Vô Cửu đã quyết, không ai có thể thay đổi nên cũng không tiếp tục khuyên nhủ. Huống hồ, những lời Kỷ Vô Cửu nói cũng có đạo lý. Nàng chỉ cầu mong chiến sự sớm chấm dứt, đại gia bình an vô sự là tốt nhất.

“Trăn Trăn, vào thôi, bên ngoài rất lạnh.” Kỷ Vô Cửu nói, lời kéo tay Diệp Trăn Trăn đi vào Khôn Ninh cung.

Bước vào Khôn Ninh cung, hơi ẩm từ lò sưởi phả vào mặt. Diệp Trăn Trăn chà xát hai bên má, khuôn mặt bị đông cứng vì lạnh lẽo cũng dần dần ấm lên, tan đi vẻ tái nhợt, nhàn nhạt hồng lên.

Nàng tùy ý để Tổ Nguyệt cắt đi áo choàng, chỉ mặc một thân y phục đỏ thắm thêu phượng hoàng, y phục tuy có chút dày nhưng cũng không che được dáng người thon thả của nàng. Nàng tiếp nhận chén trà Tổ Phong bung tới, uống một ngụm, ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện Kỷ Vô Cửu đang hoàng nhìn

chăm chăm nài, một cung nữ sớm đã đem trà dâng lên trước mặt hắn, hắn lại chậm chạp không nhận.

Diệp Trấn Trấn nghĩ hắn quả thật đã uống hơi nhiều, có chút ngốc nghếch. Nàng nâng chén trà của mình, cười với Kỳ Vô Cữu, “Hoàng thượng, thỉnh dùng trà.”

Kỳ Vô Cữu nghe thấy những lời này, nhưng vẫn như cũ không đón nhận ly trà từ cung nữ kia, mà đi đến trước mặt Diệp Trấn Trấn, nâng tay nàng lên, cúi đầu, liền uống một ngụm nước trà trong chén của nàng. Nước trà xanh nhạt thấm ướt bờ môi hồng hồng của hắn, quả thật là cảnh đẹp ý vui.

Tuy rằng đang uống trà, nhưng từ đầu đến cuối, mắt hắn giống như chỉ nhìn thấy nàng, ánh mắt rực sáng, có chút nóng bỏng, giống như ẩn giấu u hỏa.

hắn ngẩng đầu, nuốt nước trà, chỗ yết hầu phát ra âm thanh, Diệp Trấn Trấn nghe rành mạch.

Kỳ Vô Cữu phát hiện, rõ ràng đang uống trà nhưng hắn lại có cảm giác miệng lưỡi khát khô.

Bầu không khí có chút quỷ dị, Diệp Trấn Trấn có cảm giác Kỳ Vô Cữu không giống bình thường. Nàng tỉnh táo lại, định sai người giúp hắn nghỉ ngơi, lại phát hiện bên trong phòng sớm đã chỉ còn lại hai người bọn họ.

Kỳ Vô Cữu cầm chén trà trong tay nàng đặt lên trên bàn, sau đó hắn cầm tay nàng áp lên khuôn mặt mình, nhẹ nhàng vuốt ve, ánh mắt lưu luyến mà mê ly, môi khẽ nhếch, khóe mắt treo nụ cười thần nhiên.

Diệp Trấn Trấn đối với loại tình huống này từ trước đến nay luôn khuyết thiếu giác ngộ, nàng cảm thấy Kỳ Vô Cữu chính là uống say muốn mượn rượu làm càn, liền kêu lên, “Người tới, hầu hạ Hoàng thượng thay đổi y phục.”

không có một ai tiến đến. Tổ Nguyệt sớm đã buông rèm đóng cửa. Nàng ấy canh giữ ngay cửa, khí thế một người đã đủ giữ quan ải, vạn người không thể khai thông.

Kỳ Vô Cữu lôi kéo Diệp Trấn Trấn ngồi xuống giường, hắn ôm bà vai Diệp Trấn Trấn, nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng, nghiêng đầu, đến gần bên tai nàng, hạ giọng, “Trấn Trấn, nàng giúp ta đi.” Thanh âm khàn khàn, mang theo ý cầu xin mềm mại.

Khi hắn nói chuyện, bờ môi như có như không chạm vào vành tai nàng, ngứa ngứa khiến nàng nâng tay cọ nhẹ. Diệp Trấn Trấn chưa từng nghe thấy Kỳ Vô Cữu nói như vậy, quả thật giống như một dã thú thập phần sát khí của mọi ngày đột nhiên thu hồi toàn bộ móng vuốt lại, rồi giờ trò làm nũng.

Cái này ...

Đối với một con ma men, Diệp Trấn Trấn cũng có chút bất đắc dĩ. Hơn nữa, điểm chết người là nghe thấy hắn mềm giọng cầu xin, nàng thậm chí có ít mềm lòng. Vì thế nàng hỏi hắn, “Người muốn ta giúp người như thế nào?”

Kỳ Vô Cữu liền nắm lấy tay nàng, đặt ở giữa hai chân, chỗ đó có một đồ vật không an phận đang thức tỉnh.

Mặt Diệp Trấn Trấn tối sầm lại, vội vàng rút tay về. Kỳ Vô Cữu lại giữ chặt tay nàng lại, càng thêm dùng sức. Hắn thở dốc vì vậy mà giọng điệu có chút dồn dập, “Trấn Trấn, ta không chạm vào nàng, không chạm vào nàng. Nhưng nàng có thể sờ sờ nó hay không? Được không?” Câu cuối cùng cơ hồ là dùng âm mũi phát ra, trong thanh âm ngấn ngời bao hàm vui mừng và vội vàng.

Diệp Trấn Trấn xoay mặt nhìn hắn. Đôi mắt hắn giống như hắc diệu thạch đã được nước suối thanh tuyền gột rửa qua, đen bóng sạch sẽ, phía ngoài bao vây bởi một tầng hơi nước mù sương, chỗ sâu trong con ngươi tựa như toát ra ngọn lửa, nước lửa giao hòa, hết sức hài hòa.

Đột nhiên nàng có chút áy náy. Dù sao hai người cũng là phu thê, không để hắn chạm vào nàng, như vậy ... liền để nàng chạm vào hắn một cái đi.

Vì thế Diệp Trấn Trấn quả thật sờ soạng vật cứng kia một cái.

Kỳ Vô Cữu thở hổn hển, khăn cấp cởi áo tháo thắt lưng, đem tiểu huynh đệ của hắn phóng thích ra ngoài.

Diệp Trấn Trấn: “...”

“Trấn Trấn ...” hắn lại dùng thanh âm nhuần nhuyễn kia gọi nàng.

Lúc này y phục trên người Kỳ Vô Cữu vẫn chưa thoát hết, y phục mới chỉ cởi một nửa, lộ ra đồ vật nên lộ. Hắn khẽ nghiêng người, để chỗ vật giữa hai chân mình đối diện với Diệp Trấn Trấn, thuận tiện cho nàng thao tác. Tiểu huynh đệ đang đứng thẳng vì hành động này của hắn mà gật lên gật xuống, giống như đang gật đầu chào hỏi với Diệp Trấn Trấn.

một tay Kỳ Vô Cữu hướng về phía sau chống đỡ thân thể, một tay kia ôm bà vai Diệp Trấn Trấn, ôn nhu nói, “Trấn Trấn giúp ta một tay.” Thanh âm trầm miên trầm thấp tràn đầy dụ hoặc.

Diệp Trấn Trấn sờ cảm theo dõi vật giữa hai chân hắn. nói thật, tuy rằng trước đó hai người đã động phòng, nhưng đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy thứ kia của nam nhân. Dù sao hai người cũng đã là vợ chồng, lúc này cũng không tốt ngượng ngùng. Vì thế, Diệp Trấn Trấn về mặt thần nhiên, mở to hai mắt, tràn ngập tò mò, cẩn thận đánh giá tiểu huynh đệ lần đầu gặp mặt này.

Bị ánh mắt trắng trợn của nàng nhìn chăm chăm chỗ đó, Kỳ Vô Cữu chỉ cảm thấy vật ở dưới thân càng thêm cứng rắn.

“thật xấu.” Diệp Trăn Trăn đột nhiên đưa ra đánh giá khách quan.

“...” Kỳ Vô Cữu bị hai chữ này đập đến thân thể run lên, hấn run lên làm tiểu huynh đệ gật gật đầu, tựa hồ thập phần đồng ý với đánh giá của Diệp Trăn Trăn. hấn đầy đầu hắc tuyến, gặp phải nữ nhân như vậy, quả thực không biết phải làm thế nào cho đúng.

Diệp Trăn Trăn đột nhiên giơ tay, nhẹ nhàng nắm lấy tiểu huynh đệ làm nó bắn ra.

Kỳ Vô Cữu thoải mái thét lớn một tiếng, hấn thờ hồn hên, khoe miệng đầy ý cười, “Tiếp tục.”

“Hả, nó phun nước.” Diệp Trăn Trăn nói.

“Trăn Trăn, nằng sờ nó, nó sẽ phun nhiều hơn.” Kỳ Vô Cữu sớm đã không biết tiết tháo là thứ gì.

Diệp Trăn Trăn lại sờ cầm roi vào trầm tư. Thứ trước mắt này khiến nằng nhớ đến cá vàng. Hai con mắt to, một cái đuôi dài, không đúng ... phải là một cái miệng thật dài.

Cá vàng cũng sẽ phun nước, cá vàng còn có thể phun bong bóng nữa.

“Trăn Trăn?” Kỳ Vô Cữu gọi nằng.

“Nếu có thể phun bong bóng thì thật tốt.” Ánh mắt Diệp Trăn Trăn lần nữa quay xuống nhìn con cá vàng kia, vẻ mặt đầy tiếc nuối.

“...”

Má _ oi _ J _ J _ phun _ bong _ bóng!!!

Kỳ Vô Cữu sắp hỏng mắt rồi. Đòi mạng chính là trong đầu hấn thế nhưng xuất hiện hình ảnh tiểu JJ phun bong bóng nước mũi, quả thật là điên rồi.

Thần kỳ là trong tình trạng tâm tình bị phá vỡ như vậy, tiểu huynh đệ của hấn vẫn có thể kim thương không ngã, vẫn đứng vững vàng, cho nên nói người nào dám bảo hấn không được, thật sự là bất khả tư nghị, hấn chính là nam nhân trong nam nhân!

Kỳ Vô Cữu dứt khoát trực tiếp cầm tay Diệp Trăn Trăn, cưỡng ép chạm vào tiểu huynh đệ cố chấp mà kiên cường kia, trượt lên trượt xuống. Diệp Trăn Trăn thấy biểu tình muốn khóc không được muốn cười không xong, lại đầy ủy khuất của hấn nên cũng không cự tuyệt, thuận theo động tác của hấn. Tuy rằng nằng vẫn như cũ có chút chán ghét, nhưng cảm giác chán ghét cũng không rõ rệt.

Chẳng qua rất nhanh, Diệp Trăn Trăn đã cảm giác có điều không đúng, vì vậy nghi ngờ nhìn chăm chăm tay mình.

Kỳ Vô Cữu rất muốn hỏi nằng làm sao vậy, nhưng hấn không dám, hấn sợ nằng sẽ nói ra điều gì kinh thiên động địa, đến lúc đó hấn muốn cứng cũng không được.

“Ta giống như ...” Diệp Trăn Trăn do dự mở miệng.

“Đừng nói!!!”

Diệp Trăn Trăn không biết vì sao Kỳ Vô Cữu lại phản ứng mạnh như vậy, nhưng vẫn ngoan ngoãn ngậm miệng, trong lòng như cũ thập phần buồn bực, cảm giác này tại sao lại quen thuộc như vậy, giống như nằng đã thường xuyên trải qua.

Kỳ Vô Cữu phát hiện Diệp Trăn Trăn trên phương diện chuyện phòng the chính là một đầu gỗ, cho nên cũng không trông mong nằng có thể tự giác biết làm thế nào để hấn thoải mái. Vì thế hấn dứt khoát không giả vờ ngưng ngừng, thờ hồn hên chỉ huy Diệp Trăn Trăn nên sờ nơi nào, niết nơi nào ... Tuy hành động của nằng rất ngây ngô, còn chưa học tốt, nhưng vẫn có thể đem đến cho hấn khoái cảm mãnh liệt. Hơn nữa, cứ nghĩ đến Diệp Trăn Trăn hiện giờ đang thanh tỉnh nhìn hấn, cam tâm tình nguyện làm những điều này vì hấn ... hấn liền kích động không thôi.

Cảm xúc này hấn chưa bao giờ có đối với những nữ nhân khác.

Diệp Trăn Trăn lúc đầu còn ngoan ngoãn thuận theo lời Kỳ Vô Cữu, càng về sau càng không kiên nhẫn, nằng ngáp một cái, máy móc lặp lại động tác.

Kỳ Vô Cữu đột nhiên thờ dốc tăng thêm, “Trăn Trăn, nhanh một chút!”

Diệp Trăn Trăn bản năng nghe theo yêu cầu của hấn, trên tay tăng nhanh tốc độ, một lát sau, thân thể Kỳ Vô Cữu căng thẳng, run rẩy phun ra. Bởi vì lâu ngày chưa từng được thoải mái như vậy, cho nên phun ra có chút nhiều, roi xuống một mảng trắng đục trên thảm.

Mắt Diệp Trăn Trăn xẹt qua vài đường trắng đục trước mặt, cười nói, “Cũng có chút thú vị.”

Kỳ Vô Cữu đã quen với những lời kỳ quái của nằng, một bên thờ dốc, vừa cười tiếp lời, “đã vậy Trăn sẽ thường xuyên cho người chơi.”

Diệp Trăn Trăn lắc lắc đôi tay có chút mỏi, “Người lần sau cần nhanh hơn.”

Kỷ Vô Cữu lôi kéo tay nàng, đột nhiên kéo nàng vào trong ngực. Hơi thở của hắn vẫn như cũ bất ổn, tảng ửng hồng trên mặt vẫn chưa hết, trán vẫn còn dính mồ hôi. Hắn cúi đầu, trán kề trán nàng, chop mũi chạm nhau, ánh mắt nhìn tận sâu vào đáy mắt nàng. Hắn nghiêm túc nói, “Trần Trần, về sau ta chỉ đối tốt với một mình nàng được không?”

Diệp Trần Trần từ trong ngực hắn đứng lên, ngồi bên cạnh hắn, nghiêng đầu hỏi, “Ngươi là Hoàng đế, ngươi nói một câu đùa là thánh chỉ đúng không?”

Kỷ Vô Cữu bắt lấy tay nàng, mười ngón tay đan xen nhau, cười nói, “Quân vô hí ngôn*.”

**Quân vô hí ngôn: vua không nói chơi.*

Diệp Trần Trần cúi đầu nhìn hai tay nắm chặt chẽ cùng một chỗ của hai người, nói, “Kỳ thật, ta vẫn cho rằng ngươi chán ghét ta.”

“Ta cũng nghĩ rằng nàng chán ghét ta.”

“Ta vốn là ...”

Lời Diệp Trần Trần chưa nói xong, Kỷ Vô Cữu đột nhiên nhào qua đem nàng đè ở trên giường, ngăn chặn miệng nàng. Hắn ngậm lấy môi nàng, dùng sức mút trong chốc lát, sau đó nụ hôn chậm rãi đả giống như mưa xuân dịu dàng.

Kỷ Vô Cữu ôm lấy khuôn mặt nàng, đôi môi nhẹ nhàng ma sát khoe môi nàng, mềm giọng nói, “Trần Trần, đừng chán ghét ta.”

“... Vâng.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Vô Đức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Trốn chạy

Edit: fujiko

Beta: Bách Tử Liên

Buổi sáng ngày hôm đó, Kỷ Vô Cữu đi Đức Thắng Môn tiễn đưa ba quân tướng sĩ, sau một hồi diễn thuyết cổ vũ hùng hồn mười vạn đại quân khí thế bừng bừng, hò hét âm trời, âm thanh vang động mãi không dứt.

Sau đó hắn trở về hoàng cung, làm việc cả ngày ở Dưỡng Tâm Điện, đến tận bữa tối thấy nhớ Diệp Trần Trần, Kỷ Vô Cữu quyết định bãi giá đi Khôn Ninh Cung ăn cơm.

Nghĩ tới cảnh hai người nhu tình mật ý tối hôm qua, trong lòng Kỷ Vô Cữu như có một dòng suối nước nóng chảy qua, lại giống như tắm trong mật ngọt, tóm lại đó là sự ấm áp thoải mái không thể miêu tả được thành lời. Bởi vậy hắn có chút khẩn cấp muốn gặp Diệp Trần Trần, dưới chân không tự chủ cất bước nhanh hơn.

Nhưng khi đến Khôn Ninh Cung, Kỷ Vô Cữu phát hiện Diệp Trần Trần còn chưa có ăn cơm, điều này quả thật không bình thường. Trong lòng kinh ngạc, hắn vén màn trực tiếp bước vào Noãn các.

Trong Noãn các không có ai, Tổ Nguyệt, Tổ Phong, Vương Hữu Tài đều không có mặt. Lúc này màn đã hạ xuống, bên trong vắng vắng tiếng hừ hừ, tai nghe thấy thấp phần quý dị.

Kỷ Vô Cữu nghĩ Diệp Trần Trần bị bệnh, vội tiến vào đem màn vén lên, liền bị cảnh tượng trước mắt làm chấn kinh.

Diệp Trần Trần không có trên giường, chỉ có Tổ Phong và Tổ Nguyệt, hai người bị trói chặt, miệng bị bịt kín, thanh âm quái dị vừa nãy là do hai người bị bịt miệng mà cổ phát ra. Hai người họ nhìn thấy Kỷ Vô Cữu, hai đôi mắt cùng tỏa sáng, ánh mắt có truyền đạt thiên ngôn vạn ngữ.

Kỷ Vô Cữu chợt cảm thấy không ổn, trong nháy mắt rất nhiều suy đoán ồ ạt tràn vào trí não của hắn, cái này so với cái trước càng không ổn. Hắn kéo miếng vải nhét trong miệng các nàng xuống, hỏi, “Hoàng hậu đâu? Có phải nàng bị Vương Hữu Tài cướp đi hay không?”

“Hồi Hoàng thượng, là Vương Hữu Tài bị Hoàng hậu cướp đi!”

Nghe thấy Diệp Trần Trần tựa hồ cũng không có nguy hiểm, tinh thần Kỷ Vô Cữu cũng thả lỏng xuống, tháo dây cởi trói cho hai nàng, “nói đi, mọi chuyện rốt cuộc là sao?”

“Sáng nay nô tỳ hầu hạ nương nương dùng điểm tâm, nương nương và Vương Hữu Tài đột nhiên đem nô tỳ trói lại, đặt ở trên giường. Tiếp đến, nương nương gọi Tổ Phong tiến vào, cũng trói lại một chỗ cùng với nô tỳ. Sau đó, nương nương và Vương Hữu Tài đi ra ngoài. Khi đó, Vương Hữu Tài vẫn có

khuyên nương nương, lúc rồi đi cũng không tình nguyện. Nhưng nương nương uy hiếp hần nếu không muốn đi cũng sẽ đem hần trói lại ném Thái Dịch tri cho rửa ă. Chuyện sau đó thì nô tỳ cũng không biết.”

“Nàng vẫn chưa quay trở lại?”

“Dạ.”

Kỷ Vô Cữu có chút khó hiểu, Diệp Trấn Trấn thân là Hoàng hậu, muốn làm cái gì thì làm đó, cần gì phải trói người? Nàng trói hai cung nữ lại hiển nhiên là lo sợ thật lâu sau nếu nàng vẫn chưa trở về, hai đại cung nữ sẽ đi tìm nàng, nếu như không tìm thấy, tất nhiên sẽ kinh động cả hoàng cung.

Sợ đi tìm nàng?

Chẳng lẽ nàng trốn ra cung?!

Suy đoán này làm Kỷ Vô Cữu hoảng sợ. Nữ tử hậu cung chuồn ra cung, lá gan không khỏi quá lớn đi, nhưng nghĩ đến người này là Diệp Trấn Trấn, hần lại càng khẳng định suy đoán này.

Hơn nữa, nàng cố ý đem theo Vương Hữu Tài, đại khái là vì Vương Hữu Tài có bài tử ra cung, mà nàng thân là Hoàng hậu lại không thể dễ dàng kiếm được.

Kỷ Vô Cữu lập tức tuyên gọi thị vệ và thái giám canh cửa, hỏi bọn họ có nhìn thấy Hoàng hậu, hay người nào lạ mặt hay không – hần lo lắng Diệp Trấn Trấn giả trang thành thái giám trốn ra cung.

Trong đám người này quả thật không thiếu người nhìn thấy Diệp Trấn Trấn, nàng không hề cải trang. Căn cứ vào câu trả lời của bọn họ, Kỷ Vô Cữu liền kết lại thời gian và địa điểm Diệp Trấn Trấn xuất hiện, phát hiện nàng trốn ra theo Thần Võ môn.

Vì thế Kỷ Vô Cữu đích thân đi tới Thần Võ môn, đem toàn bộ thái giám trực ban cả ngày hôm nay đều truyền đến, hỏi bọn họ có nhìn thấy Hoàng hậu hay không.

Vài thái giám trực ban sáng liền đáp: “Hồi Hoàng thượng, vào giờ thân sáu khắc Hoàng hậu nương nương phụng chỉ ra cung.”

“Phụng chỉ ra cung?” Kỷ Vô Cữu nguy hiểm nheo mắt, “Ý chỉ nàng phụng mệnh là cái gì?”

“Nương nương nói, người phụng mệnh khẩu dụ của Hoàng thượng.”

Kỷ Vô Cữu hít sâu một hơi, hỏi, “Nàng có mang theo ai không?”

“Hồi Hoàng thượng, nương nương chỉ dẫn theo một mình Vương Tổng quản.”

“Chỉ dẫn theo một người mà các người dám lặng yên không một tiếng động để nàng ra cung.” Lúc Kỷ Vô Cữu nói câu này, sắc mặt âm trầm rất đáng sợ.

Đám thái giám thấy đại sự không tốt, đồng loạt quỳ rạp xuống đất, dập đầu cầu xin tha tội.

“Người tới, đem đám ngọc ngà này kéo xuống, mỗi người đáng 40 đại bản. Đầu trước hết giữ lại, Hoàng hậu nương nương nếu bị tổn thương dù chỉ là một cọng tóc, Trẫm sẽ tính sổ với các người. Người đem nhiều người ra cung tìm kiếm hành tung của Hoàng hậu, trước không được để lộ tin tức. Chuyện ngày hôm nay, nếu ai dám tiết lộ nửa chữ, toàn bộ đều chém đầu!”

Dứt lời, không để ý tới đám người bị kéo xuống đang gào khóc xin tha kia, Kỷ Vô Cữu xoay người rồi đi, sắc mặt không hề có dấu hiệu chuyển tốt. Phùng Hữu Đức thậm chí còn có thể nghe được tiếng nghiền răng của hần.

Giả truyền thánh chỉ! Tự ý ra cung! Lá gan của nữ nhân này càng lúc càng lớn!

Kỷ Vô Cữu càng nghĩ càng giận, một đường trở về Càn Thanh cung đều sát khí ầm ầm, dọa một đám cung nữ thái giám đi ngang qua sợ hãi quỳ trên đất, đến thờ mệnh cũng không dám, đưa mắt nhìn Kỷ Vô Cữu đi xa, mới dám nghĩ không biết ai có thể đem Hoàng thượng tức thành như vậy, thật sự rất có bản lĩnh.

đi ngang qua Khôn Ninh cung, Kỷ Vô Cữu đột nhiên dừng bước.

Phụng chỉ ra cung? Khẩu dụ của Hoàng thượng?

hần đem toàn bộ những lời đã nói ngày hôm qua cẩn thận ngẫm lại, lựa ra được một đoạn đối thoại.

“Ra ngoài, Trẫm không muốn nhìn thấy nàng.”

“Tuân chỉ.”

“Người là Hoàng đế, người nói một câu đều là thánh chỉ đúng không?”

“Quân vô hí ngôn.”

A a a ... Hóa ra khẩu dụ là như vậy, hóa ra phụng chỉ ra cung là thế! Diệp Trăn Trăn, nàng giỏi lắm!

Kỷ Vô Cữu cảm thấy chính mình quả thật muốn tức điên lên rồi, mắt hấn lộ ra hung quang, ngực kịch liệt phập phồng, khí huyết dâng lên, cổ họng đột nhiên dâng lên một cổ ngồn ngọt, hình như có dòng chất lỏng không chịu khống chế đang từ trong miệng chảy ra.

Phùng Hữu Đức nhìn thấy Kỷ Vô Cữu bị học máu, cực kỳ hoảng sợ, vội vàng đỡ hấn, hướng đến thái giám đứng cách đó không xa hô to, “Nhanh, mau truyền Thái y!”

Thiệt Thái y chẩn bệnh cho Kỷ Vô Cữu, nói hấn bị nộ hỏa công tâm. Đối với điều này, Thái Thái y thật sự rất kinh ngạc, Hoàng thượng không phải người dễ dàng nổi giận, lần này làm thế nào mà có thể tức giận đến học máu.

Kỷ Vô Cữu cho mọi người lui xuống, một mình ngồi ở trên giường trầm tư.

Tình trạng tối hôm qua, hấn nhất thời động tình, liền nói lời ngon tiếng ngọt. Diệp Trăn Trăn hỏi hấn, hấn chỉ nghĩ là nàng muốn hấn hứa hẹn, nhưng lại không nghĩ tới, nàng chỉ nhân cơ hội lừa hấn nói ra điều nàng muốn.

hấn suy nghĩ ngàn vạn lần mới đưa ra được quyết định, cứ nghĩ ít nhất nàng cũng sẽ cảm động, lại không đoán được, người ta căn bản không thèm để ý!

hấn lôi ra trái tim mình đưa cho nàng, nàng vẫn như cũ vứt bỏ. không chỉ ném xuống đất, mà còn muốn đạp lên giày xéo vài phát.

Diệp Trăn Trăn, nàng thực ác độc.

Khỏe miệng Kỷ Vô Cữu nhếch ra một nụ cười khổ. Điều nói để vương bạc tình, nhưng mà loại đầu đá vĩnh viễn không nóng lên nỗi này mới thật sự làm người ta thông khổ, sống không bằng chết.

Trái tim giống như bị ngàn vạn sợi tơ gắt gao xiết chặt, quả thật giống như muốn bị cắt ra làm nghìn mảnh vạn mảnh, từng đợt từng đợt đau đến thấu tim, khó có thể hô hấp. Kỷ Vô Cữu dùng sức ôm ngực, thì thào gọi tên Diệp Trăn Trăn, một lần lại một lần, ánh mắt dần dần từ nóng bỏng si mê chuyển thành lạnh lẽo và ác tuyệt.

Nàng cho rằng quang minh chính đại rồi đi hoàng cung là có thể bình an vô sự? Diệp Trăn Trăn, Trăn nhất định sẽ không buông tha cho nàng.

Kỷ Vô Cữu một đêm không ngủ. hấn nghĩ đi nghĩ lại đoạn đối thoại giữa mình và Diệp Trăn Trăn, nghĩ đến đêm qua hai người mềm giọng ôn tồn. Vẫn là vui thích ngọt ngào, hiện tại nhìn lại, chỉ thấy đều là châm chọc, trào phúng.

Mia mai nhất là hấn bắt đầu cảm thấy lo lắng cho nàng.

một nữ nhi gia rồi cung, chỉ dẫn theo một tên thái giám vô dụng, tuổi tác không cách nàng bao nhiêu, nhân tình, tục sự chốn dân gian cả hai đều không hiểu, nếu có người lừa gạt, hãm hại nàng thì làm thế nào?

Nếu gặp phải kẻ xấu thì làm thế nào?

Nếu tin tức này để lộ ra ngoài, có kẻ dụng tâm kín đáo trước hấn một bước tìm được nàng thì làm thế nào?

Bên ngoài không thể so sánh được với hoàng cung. Ở trong hoàng cung nàng có đi ngang cũng không ai dám nói gì, nhưng ra phố phường bên ngoài, ai biết nàng là Hoàng hậu? Lại có ai có thể chịu đựng nàng, nhường nhịn nàng, che chở cho nàng?

một nữ nhân như hoa như ngọc, tính tình cương trực, lời lẽ thẳng thắn, nếu rơi vào tay kẻ xấu ...

Kỷ Vô Cữu không dám nghĩ tiếp nữa. hấn bỗng nhiên đứng dậy, hướng phía ngoài hô, “Triệu Trí Thành!”

hấn vừa dứt lời, liền có người nhanh chóng xuất hiện, quỳ một chân trước long sàng, “Vi thần có mặt, Hoàng thượng có gì phân phó?”

“Mang theo toàn bộ ám vệ và mật thám, ra cung tìm kiếm Hoàng hậu, từng canh giờ một đều phải phái người về bẩm báo một lần.”

“Tuân chỉ.”

Triệu Trí Thành nghiêng người rời khỏi. Kỷ Vô Cữu nằm trở lại trên giường, mắt mở to suy nghĩ lung tung nửa ngày, tinh thần lúc nào cũng căng thẳng, hấn cũng không cảm thấy mệt mỏi. Thời điểm Phùng Hữu Đức tiến vào, nhìn thấy khuôn mặt tiêu tụy của hấn, liền khuyên nhủ, “Hoàng thượng, nếu Người cảm thấy mệt mỏi thì miễn lâm triều hôm nay đi, long thể của Bệ hạ vẫn quan trọng hơn.”

Kỷ Vô Cữu cũng không có tâm tư lâm triều, nhưng vẫn đi Hoàng Cực điện một lúc, các đại thần bên dưới cũng không biết là vì nghe ngóng được tin tức ngày hôm qua hay hiểu được ánh mắt của Phùng Hữu Đức, tóm lại đều phi thường ăn ý không bấm đầu sự vụ nào, cho nên rất nhanh buổi lâm triều kết

thức.

Sau khi tan triều, Kỳ Vô Cữu nhận được bẩm báo từ ám vệ, Diệp Trăn Trăn sau khi ra khỏi Thần Vũ môn liền theo hướng bắc rời đi, cũng chưa hề quay về Diệp gia. Sau khi nàng cải trang thì cũng mất tung tích. Triệu Trí Thành đã cho người vẽ lại bức họa của nàng nghiêm tra ở các cổng thành.

một đường hướng bắc? Chưa trở về Diệp gia? Kỳ Vô Cữu cứ suy tư mãi về hai câu này trên đường tới Từ Ninh cung, hẳn nói cho Thái hậu biết Diệp Trăn Trăn đột nhiên nhiễm bệnh, không thể hàng ngày thỉnh an, mặt khác, các phi tần cũng không đi Khôn Ninh cung thỉnh an.

“Người còn muốn lừa dối ai gia, nàng rõ ràng đã trốn ra khỏi hoàng cung!”

Kỳ Vô Cữu tạm thời không có tính lược để ý xem rốt cuộc là ai truyền đi tin tức này, chỉ đáp, “Nàng không phải trốn đi, mà là phụng mệnh khẩu dụ của Trẫm.”

Thái hậu tức giận, “Nàng đã dám làm như thế, Hoàng thượng không trị tội nàng mà còn giải vây cho nàng?”

“Mẫu hậu, hôm nay tâm tình Trẫm không tốt, cũng không muốn cùng ngài vòng vo. Trẫm chỉ nói một câu, nếu có người nhân cơ hội này bày trò bất lợi cho Hoàng hậu, Trẫm tuyệt đối không khinh tha.”

Theo tin tức Triệu Trí Thành hồi báo, ở các cổng thành không hề thấy bóng dáng Hoàng hậu ra khỏi thành, Kỳ Vô Cữu lúc này đã hoàn toàn tỉnh táo, suy nghĩ cũng rõ ràng, hẳn chỉ lo phần nợ với Diệp Trăn Trăn lừa dối và tuyệt tình với hắn, lại không tính tới điểm mấu chốt:

Vì cái gì Diệp Trăn Trăn muốn mạo hiểm lớn như vậy để rời cung? Có chuyện gì mà nàng thập phần muốn làm, nhưng lại chỉ rời cung mới có thể làm được?

Đánh trận.

Cho nên khẳng định là nàng đã ra khỏi thành. Nhân thủ trông coi cửa thành sợ dĩ không phát hiện ra nàng, có thể là bởi vì nàng cải trang quá giỏi.

“không cần tiếp tục tìm nữa, nàng chắc chắn đã theo quân đội tiến về phía bắc.” Kỳ Vô Cữu nói với Triệu Trí Thành. hiện giờ, hắn vô cùng hối hận lúc trước nhất thời nổi hứng ban cho nàng hồ lệnh, nhưng mà ai có thể đoán được lá gan của nàng lại lớn đến thế.

Triệu Trí Thành vẫn quỳ trên mặt đất, cúi đầu, “Hoàng thượng, có cần vi thần dẫn theo người đi quân doanh nghênh đón Hoàng hậu nương nương hồi cung không?”

“không cần. Lần này, Trẫm muốn đích thân bắt nàng về.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Vô Địch* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Truy bắt

Edit: Bách Tử Liên

Trước khi rời kinh, Kỳ Vô Cữu để lại cho Diệp Tu Danh và Phương Tú Thanh một phần mật chỉ, cho phép hai người bọn họ toàn quyền xử lý quốc sự trong lúc hắn không có ở kinh thành. Bên cạnh đó, hắn còn chọn ra một người kế vị để phòng ngừa vạn nhất, chỉ ít có thể đảm bảo Diệp Tu Danh và Phương Tú Thanh sẽ không đuổi theo áp giải hắn về kinh.

Vấn đề người kế vị thật làm người ta đau đầu, như đã nói qua, con nối dõi của hoàng thất đơn bạc, Kỳ Vô Cữu lại là con trai duy nhất của cha hắn. Mấy đời trước, mỗi khi hoàng đế sinh nhiều con trai luôn xảy ra chuyện tranh đoạt, náo loạn đến cuối cùng chỉ còn lại một người. Năm xưa cha của Kỳ Vô Cữu chính là xử lý hết huynh đệ ruột thịt mà thượng vị.

Vì vậy Kỳ Vô Cữu lật gia phả vài lần, chỉ tìm được một họ hàng có chút thân cận. Người này là cháu cố năm đời của đệ đệ Thái tổ, luận về vai vế xem như là thúc thúc của Kỳ Vô Cữu. Qua mấy đời tổ tiên vất vả khổ cực, gia cảnh người này đã sa sút. Y cũng là đơn truyền, hơn 40 tuổi còn chưa cưới vợ, tương lai rất có thể sẽ tuyệt hậu. hiện giờ y đang làm nghề mài dao mài kéo dạo, miễn cưỡng sống tạm qua ngày.

Kỳ Vô Cữu cân nhắc nhiều lần, nhận thấy nếu chẳng may hắn có mệnh hệ gì, để tên mài dao mài kéo này lên ngôi Hoàng đế sợ rằng đám Ngôn quan kia sẽ móc hài cốt hắn ra mà mắng. Vì vậy hắn múa bút, dứt khoát chọn con trai của Lê Dương công chúa làm thái tử dự bị. một khi Kỳ Vô Cữu gặp chuyện ngoài ý muốn, Đàm Kỳ sẽ theo lệnh cường chế đổi thành họ Kỳ, làm con trai thừa tự của hắn. Lê Dương công chúa là cô hắn, thế nên Đàm Kỳ này chính là biểu ca ruột, làm như vậy cũng không tính quá phận. Hơn nữa để Đàm Kỳ thừa kế giang sơn cũng có chỗ tốt: Người này rất ngốc, ngốc đến không có thuốc trị, năm xưa cha hắn bị điên biến mất không biết tung tích, chỉ có Lê Dương công chúa trông giữ hắn, dựa vào tiếp tế của hoàng thất mà sống qua ngày. Cho nên trong triều Đàm Kỳ không có thế lực nào, dù có làm Hoàng đế thì cũng chỉ là con rối, tác dụng duy nhất chính là bảo trụ

huyết mạch hoàng thất. Có Diệp thị cùng Phương Tú Thanh lo liệu, có lẽ vận mệnh Đại Tề sẽ bình yên vô sự.

Bởi vậy mới nói, tuy Kỳ Vô Cữu hẳn vô cùng chán ghét Diệp thị, nhưng đến thời khắc mấu chốt, người có thể trông cậy vẫn là Diệp thị.

Tuy nhiên Kỳ Vô Cữu cho rằng những điều trên chỉ là lo xa. Hắn không dễ chết như vậy được, chờ thu thập xong đám man di kia, đem Diệp Trăn Trăn về trị hết bệnh, hẳn cùng nàng sinh thêm mấy đứa nhỏ, lúc đó tất cả mọi vấn đề đều được giải quyết.

Sao lại nghĩ đến chuyện cùng Diệp Trăn Trăn sinh con chứ, Kỳ Vô Cữu có chút không được tự nhiên, không phải hắn còn đang giận nàng sao.

Ngày hôm sau, Kỳ Vô Cữu đã rời khỏi kinh thành thì phần mặt chỉ này mới tới Nội các. Diệp Tu Danh và Phương Tú Thanh tức muốn học mấu nhưng vấn đề đã đóng thuyền, hai người bọn họ cũng không thể làm quá, sợ Kỳ Vô Cữu phản cảm, ngược lại chuyện càng thêm tệ. Diệp Tu Danh trở về nhà, nể nang vài tiếng tiểu hân dần liền vào hầm chứa bảo bối, lục ra một tấm bảo giáp.

Bảo giáp màu trắng tinh, xúc tu bóng loáng lạnh buốt, vừa mềm dẻo lại rắn chắc. Vật này có tên “Tâm Y”, tên gọi tuy bình thường nhưng lại có công năng cực kỳ đặc biệt: đao thương bất nhập. Gọi là Tâm Y nhưng không phải dùng tơ tằm dệt thành mà là từ tơ của một loại nhện sinh trưởng trong rừng rậm Vân Nam. Loại nhện này có số lượng rất ít, thân mang kịch độc, tơ chúng nhả ra cứng vô cùng, một sợi tơ có thể dùng để treo ngược đầu cừu. Một kỳ nhân ở bản địa đã thu thập loại tơ nhện này suốt mấy chục năm, cuối cùng thu được không ít rồi dệt thành một tấm bảo giáp, sau này khó khăn lắm mới đến tay Diệp Tu Danh.

Hiện tại, Diệp Tu Danh không thể không đem nó ra cho Kỳ Vô Cữu. Vô luận như thế nào, tính mạng tên tiểu hân dần này là quan trọng nhất, so với bất kỳ món bảo vật nào trong thiên hạ này đều quý giá hơn.

Ngay trong đêm đó, Diệp Tu Danh liền phái người ngày đêm đuổi theo Kỳ Vô Cữu, tranh thủ đem Tâm Y đưa đến tay hắn trong thời gian sớm nhất.

Lại nói đến bên này, ngựa mà đoàn người Kỳ Vô Cữu cưỡi đều là thiên lý mã, chạy suốt 3 ngày, cuối cùng cũng đuổi kịp quân chủ lực Tam Đại Doanh. Gặp Đàm Phượng Tường, hắn không nói nhiều, trực tiếp hỏi gần đây y có thấy người cầm Lệnh bài đầu hổ vào trong quân không. Chuyện này Đàm Phượng Tường cũng không biết rõ. Nhưng thấy Kỳ Vô Cữu gấp đến mức sắp muốn ăn thịt người, y cũng không dám lười biếng, nhanh chóng cho người truyền hỏi khắp quân doanh.

Kỳ Vô Cữu lại gọi Lục Ly tới hỏi chuyện, kết quả về mặt Lục Ly mờ mịt, không giống giả bộ. Hắn lo lắng nhưng lại có chút an tâm. Trăn Trăn không đến tìm Lục Ly.

Hai canh giờ sau, một người trông coi phòng đạn dược được dẫn tới, nói xác thực có người mang theo Lệnh bài đầu hổ đến thị sát Thần Cơ Doanh.

Kỳ Vô Cữu vừa nghe lập tức hỏi, “Người này hiện đang ở đâu?”

Người trông coi phòng đạn dược không biết thiếu niên trước mặt có thân phận thế nào, nhưng thấy ngay cả Đàm Tổng binh cũng tỏ thái độ kính cẩn với hắn thì đúng mực, cung kính đáp, “Chân Tướng quân chỉ ở trong quân đội hai ngày, lấy chút hỏa dược và bi thép liền rời đi.”

“Chân Tướng quân?”

“Vâng, hắn tự xưng họ Chân, là Võ đức tướng quân do Hoàng thượng ngự phong, đại danh gọi Chân Uy Mãnh.”

“...”

Xem ra quả thật là nàng không thể khi ngờ.

Khóe miệng Kỳ Vô Cữu giật giật, tiếp tục hỏi: “Y đến đây khi nào, khi nào thì rời đi?”

“Chân Tướng quân đến ngay ngày đại quân nhổ trại, là mặt tướng tiếp đãi y. Bởi vì y nói chuyện này liên hệ trọng đại, cho nên mặt tướng chưa dám đề cập với bất kỳ ai. Y theo mặt tướng tuần tra khắp Thần Cơ Doanh, hai ngày sau liền đi không từ giả.”

Kỳ Vô Cữu nghe hắn nói thế lập tức hiểu ý định của Diệp Trăn Trăn. Nữ nhân này rất thông minh, nhất định đoán được sẽ có người đến quân doanh truy tìm nàng, sao có thể chờ bị bắt. Mục đích nàng đến Thần Cơ Doanh chắc là để lấy chút đạn dược.

Không đúng, Kỳ Vô Cữu hít một hơi, với sự hiểu biết của hắn về nàng, nàng mạo hiểm lớn trốn ra như vậy hẳn là do chiến sự hấp dẫn, nếu đi mà không đánh trận tất nhiên không tận hứng. Cho nên cuối cùng chắc chắn nàng vẫn đi Liêu Đông, bất quá nàng có chủ ý chờ khi người đến bắt nàng không tìm được, quay về phục mệnh rồi mới xuất hiện. Giờ chỉ cần bố trí người ở Liêu Đông ôm cây đợi thỏ, sớm muộn gì nàng cũng sẽ chui đầu vào lưới.

Vậy nàng đã đi đâu sau khi rời khỏi Thần Cơ Doanh?

Kỳ Vô Cữu nhìn bản đồ, đoán chừng vị trí Diệp Trăn Trăn rời khỏi quân doanh. Nữ nhân này thích náo nhiệt, lại mang theo Lệnh bài đầu hổ, cơ hội được tự do lẫn lộn khắp quân đội thế này nàng sẽ không bỏ qua. Vì thế khả năng cao nhất là nàng đang ở trong một quân doanh đóng tại Đại Thành. Ánh mắt hắn cuối cùng cũng dừng tại một điểm trên bản đồ.

Kế Châu.

Thành Kế Châu là cứ điểm quan trọng ở phía bắc của Kinh Thành, nhiều năm có binh lực hùng hậu. Từ khi Nữ Chân thôn tính Nam Mông Cổ, Kế Châu trực tiếp giáp Mông Cổ ở hướng Tây Bắc, giáp Nữ Chân ở hướng Đông Bắc, hai đại thế lực. Tuy nhiên trung tâm hai thế lực này cách khá xa, do đó chiến hòa sẽ không dễ dàng ảnh hưởng đến nơi đây.

Đương nhiên, một khi nơi này dấy lên chiến hòa thì toàn bộ kinh thành, thậm chí toàn bộ Đại Tề sẽ rơi vào tình cảnh nước sôi lửa bỏng.

Trần thủ thành Kế Châu là lão tướng quân Từ Tích Minh, người này dùng quân trăm ôn, rành về phòng thủ hơn tấn công, ở Kế Châu đã gần 10 năm, thủ cứ điểm quân sự này vững như thùng sắt.

Diệp Trần Trần lại tiếp tục giả mạo là Thánh sứ, đến quân doanh Kế Châu tuần tra. Nàng giả trang rất ra dáng, dùng giọng điệu của Kỳ Vô Cữu khen ngợi Từ Tích Minh hết lời, lão tướng tuổi gần sáu mươi cảm động đến nước mắt lưng tròng, hướng về phương Nam quý báu 3 lạy khiến Diệp Trần Trần có chút chột dạ.

Ngoại trừ ở quân doanh cáo mượn oai hùm, thỉnh thoảng Diệp Trần Trần cũng ra ngoài chơi đùa. Nàng ra tay hào phóng, tính cách hào sảng, bộ dạng anh tuấn tiêu sái, lại còn có quan hệ mật thiết với kinh thành... Đại danh Chân Tướng quân trong vòng 3 ngày truyền đến tai tất cả những người có uy danh ở Kế Châu thành, không ít người đưa danh thiếp muốn kết bạn.

Thế nên, Diệp Trần Trần cứ u mê dần dần như vậy mà quen biết Lê Vưu.

Lai lịch của Lê Vưu cũng rất bí ẩn. Hắn hiểu y thuật biết xem bói, biết đánh đàn làm thơ, biết múa kiếm lại còn có thể làm thức ăn ngon. Tóm lại tất cả mọi việc lớn nhỏ trên trời dưới đất hắn đều biết một chút.

Hắn mặc một trường sam bằng vải bông màu trắng, đầu đội mũ cuộn, cách ăn mặc trông như một thư sinh yếu đuối. Nhưng Diệp Trần Trần đã giao thủ cùng hắn, biết hắn không hề yếu đuối chút nào.

Dáng người hắn thon dài, bộ dạng cũng xem như đẹp mắt. Diệp Trần Trần cũng không biết phải đánh giá một nam tử đẹp xấu như thế nào, bởi vì nàng phát hiện, suốt ngày đối diện với gương mặt thuộc hàng yêu nghiệt của Kỳ Vô Cữu, hậu quả là bây giờ những nam nhân khác lớn lên dài ngắn thế nào trong mắt nàng đều như nhau.

Tuy nhiên Lê Vưu có một ưu điểm mà Kỳ Vô Cữu không có: hắn hay cười, hơn nữa lúc cười lộ lên đặc biệt ôn nhu, làm cho người ta có cảm giác như tắm gió xuân. Hơn nữa hắn kiến thức rộng, đối với đồ ăn rất có nghiên cứu nên Diệp Trần Trần thích cùng hắn lui tới.

một hôm, Lê Vưu mời Diệp Trần Trần ra ngoài đập thanh, Diệp Trần Trần vui vẻ đáp ứng. Vốn ý Lê Vưu chỉ muốn đi riêng hai người nhưng Vương Hữu Tài không yên tâm, mặt dày mày dạn bám theo hai người họ, giống như tên biến thái. Diệp Trần Trần không ngăn cản, Lê Vưu cũng không tiện nói gì.

nói là đập thanh, kỳ thật trên đất vẫn chưa rợp cỏ, chỉ có một ít ngọn cỏ nóng lòng vừa mới nhú đầu mà thôi. Đứng từ xa nhìn, cùng lắm chỉ nhìn thấy một mảnh đất màu xanh nhạt, như một tầng sương mỏng đến không thể mỏng hơn. Mùa xuân ở phương Bắc đến muộn, lúc này sông vừa tan băng không lâu, cây liễu cũng mới lặng lẽ trở nên xanh, gió sớm đã không còn mang cái rét lạnh thấu xương như mùa đông mà trở nên nhẹ nhàng, mang theo hơi thở ôn nhuận, toàn bộ thế giới lúc này đầy sức sống, tựa như một đứa trẻ mới sinh vừa rời khỏi cơ thể mẹ cất lên tiếng khóc đầu đời.

Diệp Trần Trần đứng ở bờ sông, nhìn bóng chim én nhanh nhẹn xuyên qua cành dương liễu.

Lê Vưu ở bên nghiêm mặt nhìn nàng.

Nàng ngửa đầu, cái cổ không được khăn quàng cổ che lại, hiện ra một mảnh trơn nhẵn. Trừ chuyện đó, lúc này nàng không mặc khôi giáp, tuy ăn vận nam trang nhưng trước ngực... ách, thật sự không che giấu được.

Phát hiện suy nghĩ của mình có chút đáng khinh, Lê Vưu ho khan một tiếng, cúi thấp đầu.

“Làm sao vậy?” Diệp Trần Trần hỏi.

Lê Vưu không đáp mà nhìn điều súng treo bên hông nàng, hỏi: “Hỏa thương người mang bên người chính là điều súng liên hoàn trong lời đồn sao?”

“Đúng vậy.” Diệp Trần Trần tháo điều súng xuống, xoay người chĩa súng nhắm thẳng hướng lên trời. Điều súng liên hoàn của nàng tuy dùng bi thép giống loại của Thần Cơ Doanh nhưng nhỏ gọn hơn một chút, tiện cho nữ sử dụng.

Lê Vưu nhìn một chuỗi động tác trôi chảy hiên ngang của nàng, không khỏi bật cười, “Có thể cho ta mượn xem một chút không?”

“không thể.”

“...”

“Người đừng để bụng.” Diệp Trần Trần đem súng vắt lại ngang hông, nói: “Giám sát quân khí nói, phương pháp chế tạo điều súng liên hoàn là chuyện tối cơ mật của Đại Tề, súng này không thể tùy tiện cho người khác xem.”

Lê Vưu cười nói, “Ta chỉ mà tò mò một chút. Nếu đã như vậy, ngược lại là lỗi do ta đường đột, trước xin cáo lỗi với Chân. . . Chân huynh đệ.”

Diệp Trần Trần ngẩng đầu muốn an ủi hắn vài câu, nhưng vừa nhìn ra sau lưng hắn lập tức như thấy quỷ, quát to một tiếng “Tiêu rồi”, sau đó xoay người co cẳng chạy.

Lê Vưu không hiểu chuyện gì xảy ra, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một nam tử trẻ tuổi dẫn một đám người đờ đờ sát khí chạy tới.

Nam tử trẻ tuổi kia vừa chạy vừa hô lớn: “Trần. . . Chân Uy Mãnh! Ngươi đứng lại đó cho ta!”

Diệp Trần Trần nghe được, đầu cũng không dám xoay lại, chạy trốn càng nhanh hơn. Mái tóc dài đen bóng hất lên, như một mảnh gấm đen phấp phới đón gió.

Lê Vưu tuy không rõ ngọn ngành nhưng cũng nhìn ra nam tử này là đến gây phiền toái, vì vậy liền ra tay ngăn hắn. Lại không ngờ được hắn vừa nâng cánh tay lên, một thân ảnh đã lướt qua trước mắt, nam tử kia đã cách hắn hai bước.

Thân thủ thật nhanh!

Lê Vưu còn muốn tiến lên nhưng đội người phía sau nam tử kia lập tức vây quanh hắn, không hề quan tâm hai người đã chạy xa kia. Lê Vưu là người luyện võ, quan sát kỹ những người trước mắt liền biết mỗi người đều là cao thủ nhất đẳng, nếu một chọi một, có lẽ hắn còn có mấy phần thắng, nhưng nếu một chọi một đám. . . hắn quyết đoán gác tay đứng thẳng, bày ra tư thế đầu hàng rất có khí khái.

Diệp Trần Trần chạy dọc theo bờ sông, hai ba lần muốn nhảy xuống nhưng thật sự không đủ dũng khí. Đầu xuân nước sông vẫn rất lạnh, nàng nghĩ thôi cũng thấy rùng mình.

Kỷ Vô Cữu cách nàng ngày càng gần.

Diệp Trần Trần sắp khóc đến nơi. Nàng thật sự không ngờ hắn đoán ra hành tung của nàng nhanh như vậy, càng không ngờ được hắn lại tự mình đến bắt nàng.

Mất thấy Diệp Trần Trần cách mình còn chừng ba bước, Kỷ Vô Cữu tung người nhảy lên, trực tiếp đẩy ngã nàng. Hai người ôm nhau lăn trên bờ sông.

“Ta sai rồi!”

Lăn lăn a.

“Xin lỗi!”

Lăn lăn a.

“Kỷ Vô Cữu, ta nhớ ngươi lắm.”

Thân thể đang chuyển động đột nhiên ngừng lại.

Kỷ Vô Cữu nhìn người bị hắn đè xuống đất: Mặc một bộ nam trang lộn xộn, búi tóc đã xổ tung, tóc rối bù tán loạn trên trán và mắt; vì vừa rồi dùng sức chạy, mặt hồng như hoa đào, hô hấp rối loạn, môi anh đào thò ra hơi nóng phun lên mặt hắn, làm mặt hắn cũng nóng cháy lên.

Bộ dạng thê thảm không nở nhìn nhưng hắn cũng không chán ghét.

Nàng nói nàng nhớ hắn, cũng không biết là thật lòng hay giả ý.

Nhưng mặc kệ thật giả, những lời này đều có hiệu quả biến đá thành vàng: Lửa giận của Kỷ Vô Cữu đã bị dập tắt, bị một câu nói trực tiếp giột thành một hồ nước xuân.

Hắn cảm thấy trái tim tê tê nóng nóng, sức nóng này trực tiếp hiện trên mặt hắn, tiến vào trong đầu. Hắn đột nhiên cúi xuống, điên cuồng mút hôn Diệp Trần Trần, “Ta cũng nhớ nàng, muốn nàng. . .”

Diệp Trần Trần nghĩ thầm, chiêu này đúng là có tác dụng.

Hiện tại nàng cũng không chán ghét bị Kỷ Vô Cữu hôn, tuy rằng không biết vì sao nhưng lúc này quan trọng nhất chính là làm hắn nguôi giận. Cho nên nàng thử phối hợp Kỷ Vô Cữu, vờ đâu lưỡi liếm hắn một cái.

Hành động này trực tiếp đốt đứt dây cung lý trí cuối cùng trong đầu Kỷ Vô Cữu, hắn ấn nàng hôn quên trời quên đất, không tự chủ được mà cọ trên đùi nàng.

một người đàn ông, gặp được lão bà mình tìm kiếm mấy ngày nay, còn được nàng nhiệt tình đối đãi, nếu phía dưới nam nhân này không có nửa điểm phản ứng thì chỉ có thể là thái giám.

Diệp Trần Trần cảm nhận vật gì đó vừa cứng vừa nóng trên đùi, nàng đột nhiên nghĩ đến một ngày nọ Kỷ Vô Cữu bị nàng giày vò dường như rất hưởng

thụ, lúc này muốn lấy lòng hân, chắc là có thể thử cách này. Vì vậy nàng đưa tay sờ thử đó, dùng sức ấn ấn.

Kỷ Vô Cữu quả thực sắp điên rồi.

Phía bên kia thị vờ chờ lâu không thấy hai người họ trở về, có chút không yên lòng nên cử bốn người đi tìm. Bốn người đi được một lúc thì thấy hai người nằm trên bờ sông, Kỷ Vô Cữu đặt Diệp Trăn Trăn dưới thân, cơ thể run lên từng hồi. Bọn thị vệ lập tức đỏ mặt, tựa như nhìn thấy dã thú, xoay người co cẳng chạy như điên.

Bên này hai người bơi vì quá nhập tâm, cũng không phát hiện trên bờ có khác thường. Kỷ Vô Cữu nằm sấp trên người Diệp Trăn Trăn, mặt tựa ở vành tai nàng, hô hấp rối loạn, liên tục kêu “Trăn Trăn”. Diệp Trăn Trăn trước lạ sau quen, lần này cũng rất có kỹ thuật, nhìn Kỷ Vô Cữu mặc mình định đoạt, cùng vị Hoàng đế bình tĩnh uy phong thường ngày như hai người khác nhau, nàng cũng rất có cảm giác thành tựu.

Từ đó về sau, Diệp Trăn Trăn tổng kết được một kinh nghiệm vô cùng hiệu quả: Nếu như Kỷ Vô Cữu nổi giận, không cần biết hân giận cỡ nào, chỉ cần sờ bên dưới của hân hai cái, bảo đảm lửa giận lập tức tan thành mây khói.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Vô Đức* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Tình hình quân địch

Edit: Bách Tử Liên

Lúc Kỷ Vô Cữu và Diệp Trăn Trăn trở về, cả hai nắm tay nhau, ra vẻ khí định thần nhàn. Bọn thị vệ còn đang vây quanh Lê Vưu, thấy hai người bọn họ quay lại, tất cả đều ngược nhìn lên trời, vẻ mặt như nói “Ta không thấy, không biết gì hết”.

Môi Diệp Trăn Trăn bị Kỷ Vô Cữu hôn đến đỏ tươi, bây giờ còn hơi sưng. Về phần Kỷ Vô Cữu, tuy không có biểu cảm gì nhưng nét đỏ trên mặt vẫn chưa biến mất, ánh mắt sớm không còn tàn nhẫn như lúc mới đến mà được phủ kín bởi một tầng hơi nước mềm mại, tựa như một con thú đã thỏa mãn.

“Khụ khụ khụ,” Lê Vưu giờ tay che miệng, ho khan vài tiếng, hỏi Diệp Trăn Trăn, “Chân huynh đệ, người... người không sao chứ...”

“không sao.” Diệp Trăn Trăn lắc đầu, nhìn Kỷ Vô Cữu nói, “Đây là bạn tốt của ta, gọi là... gọi là...” Khẳng định không thể nói tên thật của hân Kỷ Vô Cữu.

Kỷ Vô Cữu hướng Lê Vưu chấp tay nói, “Tại hạ Ngô Xứ, chuyết kinh* ngoan cố lì lợm, đã để huynh đài chê cười.” Với bộ dáng của Diệp Trăn Trăn, người mù cũng có thể nhìn ra nàng là nữ, cho nên hân cũng không cần che giấu, sớm ngày giải thích, cũng tiện chặt đứt ý nghĩ không nên có của một số người.

**vợ, bà xã*

Lê Vưu nghe hân nói thế, ngẩn người. Tuy rằng vừa rồi đã có chút suy đoán về mối quan hệ của hai người họ, nhưng khi đối phương trực tiếp nói ra vẫn làm y cảm thấy có chút đột ngột và ngoài ý muốn. Lại nhìn hai người trước mắt, vừa rồi bọn họ đi lâu như vậy cũng không biết đã làm những gì.

“Tại hạ Lê Vưu, không ngờ Chân huynh đệ là nữ lang, lại sớm đã là hoa có chủ, cùng Ngô huynh phu thê tình thâm như thế.”

Diệp Trăn Trăn thấy Lê Vưu thoát nhìn có chút mất hứng, liền nói, “Ta cũng không phải có ý lừa gạt Lê huynh, cái trang là do tình thế bắt buộc, mong Lê huynh đại nhân không chấp nhất tiểu nhân, chớ để trong lòng.”

Kỷ Vô Cữu nghe Diệp Trăn Trăn khách sáo với người trước mắt như thế, trong lòng thoáng không vui, nhanh chóng cáo từ Lê Vưu, mang Diệp Trăn Trăn về chỗ trọ.

Diệp Trăn Trăn sợ hân phạt nàng, dọc đường biểu hiện vô cùng nhu thuận. Kỷ Vô Cữu thấy nàng để ý cẩn thận như vậy, vừa buồn cười vừa có chút đau lòng. Về phương diện đối xử với Diệp Trăn Trăn, hân bây giờ đã có ý chấp nhận số mệnh, đáng nào bắt luận nàng cần quấy như thế nào, hân cũng không thể làm gì nàng. Đánh chửi thì không nổi, phạt cũng không nghĩ ra biện pháp nào ôn. Dọc đường truy đuổi hân giữ dây sống, lúc thì muốn đối với nàng thế này, lúc lại muốn đối với nàng thế kia, nhưng khi thật sự gặp được nàng thì cao hứng nhiều hơn phần nộ. Vốn cho rằng lần này là nàng thua trên tay hân nhưng không ngờ kết quả thật ra là hân... thua trên tay nàng...

Nghĩ đến điều này, dòng suy nghĩ của Kỷ Vô Cữu lại hướng về những chuyện hương diễm.

thật ra, ngoài sức hấp dẫn từ thân phận Hoàng đế cùng khuôn mặt tuấn tú, kỹ năng làm nữ nhân vui vẻ của Kỷ Vô Cữu là gần bằng 0. Cho nên khi hân thích một người thì chỉ biết nhẫn nhịn, đối xử tốt với nàng, ngoài miệng lại không nói được lời ngon tiếng ngọt nào. không may Diệp Trăn Trăn là tên đầu gỗ chậm hiểu, nếu chờ nàng tự mình thông suốt, vậy thì có chờ đến khi Ngọc Hoàng đại đế áp trừng cũng chưa chắc chờ được nàng giết mình ngộ.

Ngày hôm sau, Diệp Trấn Trấn và Kỳ Vô Cữu cùng nhau cưỡi ngựa ra ngoài thành chơi. Kỳ Vô Cữu nhất quyết cưỡi chung ngựa với nàng, bỏ bọn thị vệ lại xa phía sau.

Hai người giục ngựa phi nhanh trên thảo nguyên ngoài thành Kế Châu. Kỳ Vô Cữu chỉ nghe tiếng gió phàn phật bên tai, trong ngực là thân thể mềm mại, trước mắt là vùng thôn quê mênh mông ngút ngàn, chớp mũi là hương xuân tươi mát của vạn vật nảy mầm hòa với mùi thơm nhàn nhạt trên tóc Diệp Trấn Trấn. Hắn cảm thấy nỡ mẫn mà ôm lấy Diệp Trấn Trấn, một tay giục ngựa, dần dần càng chạy càng xa.

Cũng không biết chạy bao lâu, hai người dừng dưới chân một gò núi. Trên gò núi mọc không ít cây, còn có một dòng suối nhỏ uốn lượn chảy xuống, vang tiếng róc rách sôi nổi, chạy qua bên chân hai người. Kỳ Vô Cữu ngồi trên mặt đất, Diệp Trấn Trấn ngả gối lên đùi hắn, hai chân gác chéo. Miệng nàng ngâm tụng cổ, trông cả lạ phát phơ như tên lưu manh, hai mắt mở to nhìn bầu trời cao xanh rộng lớn, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Kỳ Vô Cữu một tay ôm mũ giáp Diệp Trấn Trấn cỡi ra, một tay nhẹ nhàng xoa đầu nàng, hip mắt phóng tầm nhìn về phía xa.

“Hoàng thượng, ta thấy nơi này tốt hơn Hoàng cung.” Diệp Trấn Trấn đột nhiên nói.

“Ra ngoài, không cần gọi ta là Hoàng thượng.”

“Ừ, Ngô Xứ.”

Kỳ Vô Cữu cúi đầu nhìn nàng, khẽ mỉm cười, “Kêu ‘Tướng công’ đi.”

Diệp Trấn Trấn nháy mắt hai cái, ngoan ngoãn mở miệng, “Tướng công.”

“Ừ.” Kỳ Vô Cữu cười nhẹ đáp, hắn nâng Diệp Trấn Trấn, kề sát bắt được đôi môi anh đào của nàng, lúc nhẹ lúc nặng mà hôn, ôn nhu như gió xuân tháng 2 thổi qua mặt.

Diệp Trấn Trấn đột nhiên đẩy hắn ra ngồi dậy, nghiêm nghị nói, “Có tiếng cái!”

“Làm sao vậy?”

“Ta nghe thấy có rất nhiều tiếng móng ngựa.” Diệp Trấn Trấn đáp. Vừa rồi nàng gối lên chân Kỳ Vô Cữu, cách mặt đất gần, cho nên nghe được trước hắn. Lúc này bọn thị vệ hẳn đứng ở xa, hướng chỉ cho dù đúng là bọn họ, cũng không thể nhiều như vậy, ít nhất phải có cả trăm con ngựa.

Hai người đứng dậy nhìn về hướng xa mãi một lúc, chỉ thấy ở phía chân trời bằng phẳng như đường mực có một đội nhân mã dần dần chạy tới, mỗi người đều vắt đao đeo cung, nhìn quần áo hình như là kỵ binh Mông Cổ.

thật là kỳ quái, nơi này là Kế Châu, sao lại xuất hiện kỵ binh Mông Cổ?

Bất quá bây giờ không phải là lúc suy xét vấn đề này, bởi vì đội kỵ binh họ cũng đã phát hiện bọn họ, dừng ở chỗ cách đó không xa.

Hai người một ngựa cứ như vậy cùng hơn trăm kỵ binh vũ trang đầy đủ nhìn nhau.

Hiện tại Kỳ Vô Cữu vô cùng hối hận hôm nay lúc ra ngoài nhất thời cao hứng, cùng Diệp Trấn Trấn mặc khôi giáp, lúc này trong mắt đối phương, bọn họ nghiễm nhiên chính là hai binh lính Đại Tề.

Diệp Trấn Trấn thẳng sống lưng, không tự chủ tóm lấy tay Kỳ Vô Cữu, nắm thật chặt.

“Trấn Trấn, đừng sợ.” Kỳ Vô Cữu cầm lại tay nàng, thấp giọng trấn an.

Làm sao có thể không sợ. Địch nhiều ta ít, cho dù hai mươi thị vệ toàn bộ đều ở đây, cũng đánh không lại nhiều người như vậy, huống chi hiện tại chỉ có hai người bọn họ.

Diệp Trấn Trấn khẩn trương đến đổ mồ hôi ướt lòng bàn tay. Nàng thấp giọng nói, “Hoàng thượng, lát nữa người chạy trước, ta ở lại ngăn cản. Người chạy vào trong núi, trong lúc lát bọn họ chắc không tìm được, cố gắng đến khi thị vệ cứu giá là có thể trốn ra. Hơn nữa, những người này cũng không biết thân phận của người, chưa chắc sẽ vì tìm người mà làm to chuyện.”

Kỳ Vô Cữu nghe nàng nói vậy, trong lòng chua chua ngọt ngọt, thờ dãi nói, “Ta làm sao có thể bỏ lại nàng.”

“không thể cũng phải làm.” Diệp Trấn Trấn sốt ruột nhìn hắn, “Người là Hoàng thượng, người không thể chết được.”

“Vậy còn nàng?”

“Ta dựa vào điều súng liên hoàn chắc có thể ngăn bọn họ được một lúc.” Diệp Trấn Trấn nói xong, vỗ vỗ điều súng mang bên hông. Nàng nghĩ hôm nay có lẽ sẽ đi sẵn, liền đem theo cả hai cây súng và đầy đủ đạn dược.

“Nàng không sợ chết?”

“Sợ, sao lại không sợ. Nhưng mà, nhưng mà...” Diệp Trần Trần gấp đến độ mắc đục đồ ngàu, “Ta có thể chết, nhưng ngươi tuyệt đối không thể chết được!” Thân làm Hoàng đế, nếu hấn chết rồi, chỉ sợ thiên hạ đại loạn. Diệp Trần Trần nói xong lập tức muốn lấy điều súng ra.

Kỷ Vô Cữu dè tay nàng lại, “Trần Trần, nàng sẽ không chết, ta cũng sẽ không chết.”

“không còn kịp rồi, ngươi chạy mau!”

“Trần Trần, bình tĩnh, Trần Trần.” Kỷ Vô Cữu ôm lấy nàng, “Nàng ngồi xuống, nghe ta nói.”

Diệp Trần Trần buông tay ra, kinh ngạc nhìn hấn, thấy vẻ mặt hấn bình thản, không hiểu sao nàng liền an tĩnh lại, để hấn kéo tay ngồi xuống.

Kỷ Vô Cữu lau trán nàng một cái, lòng bàn tay lập tức dính một lớp mồ hôi. hấn trầm ảm nói, “Bình pháp nói, ‘Già mà thành thật, thật mà lại già.’ Những người này thấy chúng ta nhưng không tấn công trước là vì có bản khoán, sợ trúng mai phục. hiện tại chúng ta càng ra vẻ bình tĩnh, bọn họ càng không dám hành động thiếu suy nghĩ.”

Diệp Trần Trần không đồng ý lắm, “Nhưng như vậy quá mạo hiểm, ngươi vẫn nên chạy đi.”

Kỷ Vô Cữu lại hỏi, “Nàng nói thật với ta, hôm nay nàng xả thân cứu ta, chỉ vì... ta là Hoàng đế sao?”

Diệp Trần Trần không hiểu nhìn hấn, không biết vì sao hấn hỏi vậy.

Kỷ Vô Cữu lắc đầu cười, cười đến có chút cô đơn, “Thôi, ta đây là biết rõ còn có hỏi.”

Diệp Trần Trần không có tâm tư cùng hấn nói chuyện phiếm, “Hoàng thượng, ngươi...” chạy đi.

“Trần Trần, ta đã nói với nàng, hai quân giằng co, khả yếu nhất không phải thiên thời địa lợi, cũng không phải thần binh lợi khí, mà là lòng người.” Kỷ Vô Cữu vuốt ve mái tóc mềm mượt của Diệp Trần Trần từng hồi, nói, “Trong suy nghĩ của hơn 100 người ở đây, xông lên có hai loại hậu quả: Hoặc là chém giết hai tên võ tướng cấp thấp của địch, thu được một con chiến mã; hoặc là trúng mai phục, toàn quân bị tiêu diệt. Nếu là về trước, chiến lợi phẩm bọn họ đoạt được chẳng đáng gì, nhưng nếu là về sau, thật sự liên quan đến tính mạng. Đây chẳng khác nào bài bạc trong dân gian, thắng thì ít thua thì nhiều, cục diện như vậy, ai muốn cược chứ?”

Diệp Trần Trần ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn hấn.

“Cho nên,” hấn kết luận, “Kẻ thật sự không dám mạo hiểm không phải là chúng ta, mà là bọn họ.”

Ánh mặt Diệp Trần Trần có chút dờ ra.

Kỷ Vô Cữu thấy bộ dạng nàng dần độn thú vị vô cùng, liền nhéo nhéo cái mũi nàng, “Làm sao vậy?”

“không,” Diệp Trần Trần cúi đầu, nhìn vào ngực hấn, nói, “nói thật, ta có chút sùng bái ngươi.”

Cái ta muốn không phải là sự sùng bái của nàng. Kỷ Vô Cữu nghĩ thầm.

Hai người họ là vợ chồng, cử chỉ thân mật một chút tự họ không cảm thấy gì nhưng trong mắt người khác thì không như vậy.

Tiểu đội trưởng đội kỵ binh Mông Cổ kia vì sợ người Trung Nguyên giao hoạt có cạm bẫy nên ra lệnh cho đoàn người dừng lại, muốn quan sát trước một lúc. Chỉ thấy hai tên đại nam nhân ở nơi đó khôngkiêng nề gì ôm ôm ấp ấp, thật sự khiến người ta mù mắt. hấn quay đầu lại, phát hiện trong đội ngũ có không ít người thế nhưng nhìn đến thật cao hứng.

Tiểu đội trưởng mặt tối sầm, cảm thấy mạo hiểm bất chấp cạm bẫy đi bắt hai tên tù binh tác phong không tốt, nhìn sao cũng thấy là mua bán lỗ vốn, cho nên hấn giờ tay, tiếp tục hành quân.

Bên này Kỷ Vô Cữu mắt thấy những người đó muốn đi, lấy ra cái còi vắt bên hông, phồng má thổi một thổi thật lớn, nương theo tiếng còi vang, xa xa đột nhiên nhảy ra một đội nhân mã, chạy như điên về phía bọn họ.

Hồng rồi, quả nhiên có mai phục! Tiểu đội trưởng đội kỵ binh cũng không thèm nhìn tới đám người kia, giục đội nhân mã của mình mau chóng chạy trốn.

Quân tâm chính là một thứ kỳ diệu. Đội kỵ binh Mông Cổ vừa rồi khi ngừng lại do dự thì đã có một số người lo lắng trúng mai phục, bây giờ thật sự gặp mai phục, ai cũng không dám quay đầu, cố hết sức quật ngựa dưới thân, trong đầu chỉ toàn nghĩ đến chuyện chạy thoát.

Vì vậy Kỷ Vô Cữu mang theo Diệp Trần Trần, dẫn hai mươi người, đuổi hơn một trăm người chạy thật xa. Diệp Trần Trần nhóm ngồi luwaur, giờ điều súng bắn mấy phát.

Hòa thượng! Quả thực quá đáng sợ! Bọn kỵ binh càng chạy điên cuồng.

Chạy được hơn mười dặm, Kỷ Vô Cữu khoát tay, bảo mọi người dừng lại.

“Giặc cùng đường chó đuôi.” hần nhìn thân ảnh chật vật của đám người kia xa dần, nói.

Dừng thôi, ngơoi chỉ có hai mươi mấy người, thật muốn chọc điên đám người kia, cẩn thận họ chống trả, vậy thì lãnh đủ.

Hai thị vệ mang theo một người tới, vút trên đất. Đó là một tên kỵ binh của địch, trên đùi bị thương, máu chảy không ngừng. Vừa rồi Diệp Trấn Trấn bắn loạn bắn xạ một hồi, không nhắm chính xác nhưng vẫn hạ được ba người, hai tên trong đó đã chết, chỉ còn lại một tên này.

“Bất sống, mang về thẩm vấn kỹ.”

“Vâng!”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Vô Đức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Linh cảm

Kỷ Vô Cữu tìm một binh lính hiểu tiếng Mông Cổ đến khảo vấn tên tù binh kia, nhưng hần ta giống như người câm không nói một lời, còn chơi trò tuyệt thực.

Kỷ Vô Cữu đứng trước mặt tên tù binh, hần nói một câu, binh lính phiên dịch lại.

“Ngươi không nói, ta cũng biết ngươi đến từ đâu.”

Tù binh thờ ơ lạnh lùng, tựa như tượng đá.

“Chỉ huy Mông Cổ Ô Lan bộ Bột Nhật Thiếp Xích Na, biệt hiệu gọi Đại Mạc Thương Lang, thực tế lại là một con chó chết chủ.”

Cảm xúc tên tù binh có chút dao động, ngón trỏ không tự giác run lên một chút.

“Ta vốn cho rằng hần đầu hàng Nữ Chân là bất đắc dĩ, hiện tại xem ra ngược lại thực sự nghe lời.”

Tù binh kia đột nhiên giương mắt nhìn Kỷ Vô Cữu, trong mắt đầy vẻ kinh ngạc cùng sợ hãi. hần lẩm bầm mấy câu, binh lính hiểu tiếng Mông Cổ lập tức quay đầu phiên dịch, “Ngô Tướng quân, hần hỏi nếu như hần nói ra, có thể được tha mạng hay không?”

“Muộn rồi.” Kỷ Vô Cữu nhìn tên tù binh, sắc mặt bình tĩnh như đang xem một thi thể không đáng quan tâm, “hiện tại điều ngươi biết, ta cũng đã biết.”

hần nói xong, bước khỏi phòng, đi tìm Từ Tích Minh và Diệp Trấn Trấn.

Từ Tích Minh đang đứng trước một tấm bản đồ, cùng Diệp Trấn Trấn thấp giọng thương lượng sự tình. Thấy Kỷ Vô Cữu đến, ông lập tức quỳ một gối, “Mặt tướng bái kiến Hoàng thượng!”

Kỷ Vô Cữu vội vãi vuron hai tay đỡ ông dậy, “Từ Tướng quân không cần đa lễ.”

Diệp Trấn Trấn hỏi, “Hỏi được gì rồi?”

Kỷ Vô Cữu đi đến trước bản đồ, đáp, “không khác những điều chúng ta đã đoán trước, đội kỵ binh đó là do Bột Nhật Thiếp Xích Na phái đến thăm dò tình hình, xem ra trận nước đục này, hần cũng định khuấy đảo một hồi.”

Ô Lan bộ là một bộ lạc nằm ở Đông Bắc Mông Cổ, mấy năm trước bị Nữ Chân chiếm đoạt, đột nhiên Bột Nhật Thiếp Xích Na dẫn đầu tộc nhân đầu hàng Nữ Chân. Lần này bọn họ không có động tĩnh gì, Kỷ Vô Cữu còn tưởng rằng Bột Nhật Thiếp Xích Na không phục sự quản giáo của Nữ Chân, xem ra sự thật không phải như thế.

Diệp Trấn Trấn cũng lập tức hiểu, “Có lẽ tên này cùng Nữ Chân đã thông đồng sẵn, chờ sau khi chiến sự nổi lên bốn phía, hần dẫn quân tiến đánh Kế Châu, đến lúc đó nếu chúng ta dẫn binh ứng cứu, chiến sự Liêu Đông nhất định căng thẳng, nhưng nếu không cứu, kinh thành lập tức bị uy hiếp, có thể hái là chuyện khó nhân đôi. Ta nói đúng không?” Nàng nói xong, hai mắt vụt sáng nhìn Kỷ Vô Cữu, trưng ra bộ dạng cầu khen ngợi.

Kỷ Vô Cữu gõ vào ót nàng một cái, “Trẻ nhỏ dễ dạy.”

“Vậy chúng ta lại chơi trò ôm cây đợi thỏ đi.” Nàng đề nghị.

Kỷ Vô Cữu lắc đầu, “Lần này không được, chúng ta không có đủ binh lực để vừa thủ vừa công. Kế Châu là trọng yếu nhất, điều duy nhất cần chính là từ thủ.”

Từ Tích Minh nghiêm nghị nói, “Hoàng thượng xin yên tâm, có lão phu ở đây, dù một con ruồi Mông Cổ cũng đừng hòng bay vào thành Kế Châu!”

“Như vậy, Trẫm đem thành Kế Châu giao cho Từ Tướng quân.”

Từ Tích Minh quỳ xuống lần nữa, “Thần, lĩnh chỉ.”

Kỷ Vô Cữu đỡ ông dậy rồi nói tiếp: “Trẫm đã hạ chỉ điều ba vạn quân từ Sơn Đông khẩn cấp tiến về phía Bắc tiếp viện Kế Châu. Bọt Nhật Thiếp Xích Na tuy dũng mãnh gan dạ, nhưng cũng phải phối hợp tác chiến với Nữ Chân, một mình không thành sự, một khi chúng ta đánh lui Nữ Chân, bọn họ sẽ tự rút lui. Nhưng tài thủ thành của Từ Tướng quân uy chấn thiên hạ, sợ là sẽ dẫn đến một ít yêu ma quỷ quái, gây bất lợi cho người.”

Từ Tích Minh ngăn đầu, “Lão phu sao có thể sợ bọn họ!”

“Từ Tướng quân tất nhiên không sợ, chỉ là Trẫm không yên tâm. Như vậy đi, Trẫm lưu lại cho người tám ám vệ, sớm tối không rời nửa bước, bảo đảm người không chịu thương tổn gì.”

Từ Tích Minh kích động đến mắt đục đỏ ngầu, vừa muốn chối từ, Diệp Trăn Trăn liền nói: “Từ Tướng quân, hiện tại mạng của người không phải chỉ của mình người mà là của toàn thể người trong thiên hạ, cho nên người đừng khách khí.”

Từ Tích Minh nghe nàng nói thế, lại quỳ xuống, “Thần lạy tạ ơn trời của Thánh thượng!”

Bước khỏi quân doanh, Diệp Trăn Trăn chủ động kéo tay Kỷ Vô Cữu, “Ta cảm thấy người càng ngày càng lợi hại.”

Kỷ Vô Cữu cầm lại tay nàng, hỏi, “So với biểu ca nàng thì sao?”

“Người tuy võ công không bằng huynh ấy, nhưng mưu trí thì hơn nhiều.” Diệp Trăn Trăn đánh giá đúng trọng tâm.

“Như vậy, nàng có thích không?”

Diệp Trăn Trăn gật gật đầu.

Xem vẻ mặt của nàng, Kỷ Vô Cữu liền biết nàng nghe không hiểu ý hần. hần cũng không giải thích, nhẹ nhàng gãi lòng bàn tay nàng, cười híp mắt như tên đãng đồ tử, “VẬY, hôn ta một cái được không?”

trên đường lớn kẻ đến người đi, Diệp Trăn Trăn tuy da mặt dày nhưng cũng không dày đến mức này, “Trở về rồi hãy nói đi.”

Trở lại nơi trọ thì Diệp Trăn Trăn đã sớm quên mất câu nói này, nhưng Kỷ Vô Cữu vẫn nhớ rất rõ, há động cửa phòng ôm hôn Diệp Trăn Trăn mãnh liệt, hôn đến hai người lăn lộn lên giường.

Diệp Trăn Trăn nằm sấp trên ngực hần, thở hổn hển hỏi, “Chúng ta sẽ đi Liêu Đông chứ?”

Kỷ Vô Cữu vuốt đầu nàng, đáp, “Ta có thể đi, nàng thì không thể.”

“Ta muốn đi, ta muốn đi cùng người.”

Kỷ Vô Cữu đỡ nàng ngồi dậy, “Đáp ứng ta một điều kiện.”

“Điều kiện gì?”

“Cởi quần áo.”

“...”

Kỷ Vô Cữu thấy nàng dờ ra không động đậy, liền biết nàng nghĩ lệch rồi. hần cởi xuống quần áo chính mình, cởi luôn cả Tầm Y, ném lên đầu nàng, “Mặc cái này vào là có thể đi theo ta.”

Diệp Trăn Trăn biết thứ này là gì, mau chóng ném trở về như củ khoai nóng bỏng tay: “Cái khác đều được, cái này thì không thể.”

Kỷ Vô Cữu kéo góc áo nàng, “Tự nàng mặc hay là ta giúp nàng mặc? Hoặc nàng ngoan ngoãn trở về kinh thành cho ta.”

Diệp Trăn Trăn đột nhiên nhìn hần ngờ vực, “Vì sao người tốt với ta như vậy?”

Vì sao ta tốt với nàng như vậy? Ta tốt với nàng đến thế nàng vẫn không hiểu được vì sao? Kỷ Vô Cữu há miệng, cảm giác như có ngàn câu vạn lời muốn tuôn trào từ trái tim, nhưng lại nghẹn trong cổ họng một chữ cũng không bật ra được. hần nghẹn nửa ngày, rốt cuộc thốt ra được một câu, “Nếu người chết rồi, ta liền thành kẻ góa vạ.”

“Có lý.” Diệp Trăn Trăn nghe hần nói thế, gật gật đầu, “Người cũng không thể chết được, nếu người chết rồi ta liền thành quả phụ.”

Bên ngoài Vương Hữu Tài đang muốn gõ cửa, vừa lúc nghe được hai người bọn họ đối thoại. Vương Hữu Tài nhin không được thè lưỡi, nghĩ thầm

người khác nói lời ngon tiếng ngọt đều như muốn hòa tan xương cốt, vì sao đến lượt hai vị đại tiên này, lời thốt ra chỉ làm người ta lạnh hết sống lưng vậy.

Diệp Trăn Trăn cuối cùng vẫn không thể lay chuyển Kỳ Vô Cữu, mặc vào Tầm Y. Nàng phát hiện, đối với mỗi một quyết định của mình, Kỳ Vô Cữu luôn rất cố chấp kiên trì.

Trước khi rời Kế Châu, Diệp Trăn Trăn đi từ biệt Lê Vu. Thái độ của Kỳ Vô Cữu với Lê Vu có chút kỳ quái, không giống như đối địch cũng không phải thân thiện, trong ánh mắt hần dường như có vẻ... thăm dò?

Vì vậy, Diệp Trăn Trăn cứ cảm thấy có điểm không đúng. Đến khi cùng Kỳ Vô Cữu lên đường đi Liêu Động, nàng phát hiện một chuyện không bình thường khác.

“Người có mười tám ám vệ, cho Từ Tướng quân tám, đáng lý còn lại mười, vì sao bây giờ chỉ có sáu người? Bốn người khác đâu rồi?” Diệp Trăn Trăn hỏi.

“Vứt rồi.” Kỳ Vô Cữu trả lời.

Lạ trả lời qua quýt này làm Diệp Trăn Trăn rất xem thường. Nhưng dù sao hần không nói, nàng cũng không hỏi thêm.

Đoàn người ngày đêm lên đường, đến Liêu Đông thì Diệp Lô Đình đã có mặt. Bởi vì nhiều nguyên nhân, Kỳ Vô Cữu không nói rõ thân phận, vẫn là Minh uy Tướng quân Ngô Xử như trước. Tuy nhiên dù hần không nói, nhiều người vẫn cảm thấy người này nhất định lai lịch bất phàm: tuổi còn trẻ, vừa đến liền làm phó tướng của Diệp Đại Tướng quân, không biết là con cháu của vị nguyên lão nào bị đá đến chỗ này rèn luyện. một tên tiểu bạch kiểm chưa đủ lông đủ cánh, sợ là chỉ chặn đường mà thôi.

Có ý nghĩ này, không ít người nhìn Kỳ Vô Cữu bằng ánh mắt khinh thường, sự khinh thường này cuối cùng triệt để chấm dứt trong một trận luận võ.

Từ đó về sau, Ngô Xử tiểu tướng quân có thêm một ngoại hiệu: Ngọc diện Diêm La.

Hôm luận võ đó Lục Ly cũng có mặt, nhưng không lên đài. Lục Ly là người thông minh, nhìn Kỳ Vô Cữu mỗi khi đánh thắng một người đều liếc về phía Diệp Trăn Trăn ngồi dưới đài, thấy Diệp Trăn Trăn trầm trồ khen ngợi liền thêm phần chán ghét. . . hần lập tức quả quyết giả bộ bệnh, không đi tham dự cho thêm loạn.

Thế nên, trận luận võ này, nếu chỉ nhìn từ phương diện hiệu quả thị giác, tuyệt đối là một trận luận võ phần kịch xua nay chưa từng có.

Xuống khỏi luận võ đài, khoe miệng Kỳ Vô Cữu treo nụ cười, đi đến bên người Diệp Trăn Trăn.

Diệp Trăn Trăn thấy hần một đầu mồ hôi lập tức đưa khăn.

hần không nhận mà kẻ mặt đến gần, chờ nàng lau cho.

Diệp Trăn Trăn bất đắc dĩ, chỉ phải giơ khăn lên nhẹ nhàng giúp hần lau mặt. Hai người họ không thấy có gì khác thường, nhưng cảnh sắc này đặt trong mắt người khác thật là mờ ám không nói lên lời: hai người đều là công tử trẻ tuổi phong lưu tuấn tú, một bày ra vẻ mặt ôn nhu ánh mắt mang ý cười, một nghiêm túc lau mồ hôi cho đối phương, nhìn thế nào cũng không giống chuyện nam nhân bình thường hay làm. Nhớ lại hành động hàng ngày giữa họ, xác thực có chút lố mẫm. Tiếp tục nhớ lại, hai người họ còn ở chung một doanh trại nữa. Về phần xưng hô, Chân huynh đệ còn đỡ, bình thường đều gọi thẳng tên họ đối phương, nhưng còn Ngô Xử kêu hần là gì? Là Chân Chân đó! Tuy rằng đối với Chân huynh đệ môi hồng răng trắng vẻ mặt tươi cười, người trong quân doanh đều gọi không ra hai chữ “Uy Mãnh”, nhưng mọi người cũng chỉ kêu hần Chân huynh đệ, chỉ có Ngô Xử, vẫn luôn gọi là “Chân Chân”, không chán không ngượng!

Nam nhân trong quân doanh không phải chưa gặp qua long dương chi phích*, nhưng công khai ra mặt không chút e dè như bọn họ, thật đúng là hiếm thấy.

Hai người bên này sau khi không coi ai ra gì mà lau mồ hôi xong liền đi, đi được không xa, Kỳ Vô Cữu lại nắm lấy tay Diệp Trăn Trăn.

Lưu lại một đồng về mặt muôn màu muôn vẻ nhìn theo bóng lưng bọn họ, tâm tình phức tạp: nói thật thì, tuy rằng ghét bỏ, nhưng nếu hai người bọn họ ở cùng nhau... cũng rất xứng đôi...

một hôm, Kỳ Vô Cữu theo Diệp Lô Đình cùng vài tướng lĩnh cao cấp thương lượng một số chuyện rồi trở về doanh trại. Vương Hữu Tài đang canh gác ở cửa doanh trại, thấy là Kỳ Vô Cữu nên không ngăn lại.

Kỳ Vô Cữu vừa vào doanh trại, đầu tiên nghe được là tiếng dội nước rào rào.

Toàn bộ doanh trại được xây dựng rất thoáng đạt đơn giản, nhìn không sót thứ gì. hần đứng ở cửa doanh trại, nhìn bóng lưng giữa hơi nóng mờ ảo kia. Mái tóc đen của Diệp Trăn Trăn sau khi thấm nước, càng có vẻ đen dày, xõa trên lưng như một thác nước đen tuyền. Vai trần của nàng nửa lộ, đầu vai ướt mà, trắng nõn lại có chút ửng đỏ do máu huyết lưu thông, tuy bị che lấp nhưng lại càng làm người ta mơ màng vô hạn.

Ánh mắt Kỳ Vô Cữu nhìn không được theo đầu vai của nàng hướng xuống dưới.

Sau đó hần liền nhìn thấy một cái nồi sắt lớn đen sì.

Kỷ Vô Cữu: “...”

Nồi sắt là vật dụng nấu cơm trong quân doanh, so với nồi bình thường lớn hơn rất nhiều, nếu dùng để tắm rửa, kích cỡ thực thích hợp. Kỷ Vô Cữu còn phát hiện, dưới đáy nồi đệm một lớp than xám thật dày, chắc vì lo nồi sắt tản nhiệt nhanh, cho nên dùng than xám còn hơi ấm để ninh phần đáy.

Nhìn cái nồi lớn độc đáo này, cảm xúc khô nóng dâng lên trong Kỷ Vô Cữu lui đi không ít. Hắn dở khóc dở cười đi qua, ngồi xổm bên cạnh nồi, vịn lấy mép nồi, không nói được một lời.

Diệp Trần Trần cảm giác được có người đến gần, biết là Kỷ Vô Cữu. Nàng bung mở một chiếc khăn tắm, để nó nổi trên mặt nước, che khuất thân thể.

Hơi nước tạt vào mặt. Ánh mắt Kỷ Vô Cữu lướt qua đầu vai Diệp Trần Trần, nhìn giọt nước theo xương quai xanh của nàng chảy xuống, tuy có khăn tắm che đầy nhưng thịnh cảnh trước ngực nàng không thể hoàn toàn che khuất.

Cổ họng Kỷ Vô Cữu thắt chặt, hắn nắm lấy lọn tóc đen của nàng, nhẹ nhàng xoa, hỏi: “Trần Trần, nàng không cùng ta sinh hoạt vợ chồng, có phải vì ta đã...chạm qua quá nhiều nữ tử không?”

Thân thể Diệp Trần Trần cứng đờ. Loại chuyện này, trong bí ẩn lại lộ ra chút nhục nhã, làm cho nàng thật sự không biết mở miệng thế nào.

Kỷ Vô Cữu thở dài thật sâu, nói: “Trần Trần, đã lâu rồi ta không chạm qua nữ nhân.”

“Chả trách bọn họ đều nói ngươi là đoạn tụ.”

“...” Kỷ Vô Cữu đột nhiên cúi thấp đầu, cắn một cái trên đầu vai nàng, nghe tiếng Diệp Trần Trần hừ nhẹ, hắn liền thu lực đạo, chỉ dùng hàm răng nhẹ nhàng ma sát da thịt ẩm ướt bóng loáng của nàng, như là thú con vừa mọc răng sữa, cẩn thận dùng răng mềm thấm dò từng cọng cây ngon cỏ trên thể giới này.

“Đừng náo nữa, nhột quá.” Diệp Trần Trần cười khanh khách nói.

Kỷ Vô Cữu liền thu hồi hàm răng, vươn đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm dấu răng mờ mờ kia, vừa liếm vừa mơ hồ nói: “Nếu ta chết, nhất định là bị nàng làm tức chết.”

“Ngươi không thể chết được, ngươi chết rồi ta liền thành quả phụ.” Diệp Trần Trần cười nói, “Bây giờ ngươi có thể đi ra ngoài trước một chút hay không, ta muốn mặc quần áo.”

Kỷ Vô Cữu đứng ở bên ngoài bị gió mát thổi, trong đầu đột nhiên có linh quang chợt lóe.

Nếu Trần Trần ghét bỏ hắn không sạch sẽ, vậy mỗi ngày hắn sẽ tắm rửa sạch sẽ trước mặt nàng, cách này chắc là sẽ hiệu quả chứ? Kỷ Vô Cữu càng nghĩ càng thấy phương pháp này khả thi, hắn cúi đầu che miệng cười, hai mắt tỏa sáng nhìn chằm chằm đất dưới chân, cái vẻ mặt này đặt trên người hắn quả thực y như trứng gà, Vương Hữu Tài ở bên cạnh sợ đến co rút khóe miệng.

Ngày hôm sau, lúc Diệp Trần Trần muốn tắm thì phát hiện Kỷ Vô Cữu đã ngồi xổm trong nồi của nàng từ khi nào.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Vô Đức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54

Diệp Trần Trần muốn tắm thì phát hiện Kỷ Vô Cữu đã ngồi xổm trong nồi của nàng từ khi nào.

“Ta muốn tắm rửa.” Diệp Trần Trần nhắc nhở hắn.

Kỷ Vô Cữu như mọc rễ trong nồi, đưa mắt nhìn nàng, “Chúng ta tắm uyên ương nhé?”

“không được.” Nồi tuy lớn nhưng chứa hai người lại chật.

“Hoặc là cùng nhau tắm, hoặc là nàng nhìn ta tắm.” Kỷ Vô Cữu ném ra một lựa chọn khác.

Hắn vốn tưởng Diệp Trần Trần sẽ thẹn thùng hoặc cự tuyệt, không ngờ nàng không chút do dự, dời cái ghế đặt trước nồi sắt. Sau khi hướng ra ngoài gọi Vương Hữu Tài nhắc nước, nàng quay lại ngồi lên ghế, chống cằm sẵn sàng xem hắn tắm.

Vương Hữu Tài dẫn vài người xách mấy thùng nước ấm lớn vào. Vừa vào cửa liền nhìn thấy Kỷ Vô Cữu đứng bên ngoài nồi, Diệp Trần Trần ngồi trước nồi, một người vẻ mặt hốt hoảng, người còn lại thì bình tĩnh điềm nhiên, trong lòng hắn thật sự không đoán ra hai vị đế hậu này lại muốn chơi trò gì, vì vậy nhanh chóng chuẩn bị thỏa đáng rồi dẫn người vội vàng rời đi, lúc ra ngoài còn cẩn thận đóng kín cửa.

Đối diện với ánh mắt trực tiếp, thẳng thắn của Diệp Trăn Trăn, Kỷ Vô Cửu đột nhiên cảm thấy rất áp lực. hấn rũ mắt, nhìn vài lá ngải cứu khô nổi trên mặt nước tỏa hơi nóng, đó là do Vương Hữu Tài đặc biệt thêm vào, nghe nói có công hiệu trừ tai diệt họa.

Xem ra hẳn thật sự trùng tà rồi, bằng không sao có thể đưa ra quyết định quái lạ như vậy. Kỷ Vô Cửu sờ sờ cái mũi, có chút mất tự nhiên, biểu cảm mất tự nhiên này chưa bao giờ xuất hiện khi hắn đấu võ mồm cùng các đại thần trên triều, nhưng dưới tình huống này, hắn lại khản trương đến mức không dám nhìn Diệp Trăn Trăn.

“Sao người không cởi quần áo?” Diệp Trăn Trăn tốt bụng nhắc nhở hắn.

“...” Rốt cuộc là ai đùa bỡn ai đây...

Kỷ Vô Cửu hít sâu một hơi, hạ quyết tâm, mau chóng cởi quần áo rồi rào bước tiến vào trong nôi.

Đây nôi đệm một khối đá phiến, bốn vách nôi vô cùng trơn bóng, cảm xúc mềm mại nhẵn nhụi khi da thịt chạm vào vách nôi khác hẳn thùng tắm bình thường.

Loại cảm giác mới lạ thoải mái này cũng không làm thần kinh Kỷ Vô Cửu thả lỏng hơn, dưới cái nhìn chăm chú của Diệp Trăn Trăn, mặt hắn nhanh chóng bị khí nóng chung thành một mảng đỏ hồng nhàn nhạt. hắn ngồi trong nôi không nhúc nhích, dùng giọng điệu thương lượng nói, “Hay là... nàng ra ngoài đi.”

“Người ngại à?” Diệp Trăn Trăn ngạc nhiên nói.

“...”

“không phải là ta chưa từng nhìn qua mà.” Nàng an ủi hắn.

“...”

Cảm giác bị người khác đùa giỡn ngày càng mãnh liệt. Kỷ Vô Cửu phát hiện hắn vốn không nên suy đoán Diệp Trăn Trăn theo lẽ thường, chuyện nữ tử bình thường tránh không kịp, trong mắt nàng lại như thật mới lạ, rất đáng xem cho biết. Kì lạ là hắn không phải chưa từng bị nữ nhân nhìn qua thân thể, cũng không phải chưa được nữ nhân hầu hạ tắm rửa, vì sao lúc này lại... thẹn thùng như vậy.

thật ra Diệp Trăn Trăn không hoàn toàn chỉ vì cảm thấy mới lạ, mà là... vóc người Kỷ Vô Cửu xác thực rất đẹp. Nàng chưa thấy qua thân thể nam nhân khác, không biết tán thưởng thế nào, nhưng hiện lên trước mắt nàng đây là dáng người thon dài, bắp thịt đều đặn, làn da bóng loáng nhẵn nhụi. Thân thể hắn tuy trắng nõn nhưng tuyệt không gầy yếu, cơ bắp có độ dày vừa phải bám trên khung xương vẽ ra đường cong tuyệt đẹp lại đầy sức mạnh. Da thịt hắn sau khi ngâm nước ấm, ửng đỏ nhàn nhạt như được đánh lên một lớp son phấn mỏng, từng giọt nước phủ trên đó tựa như sương sớm đọng trên cánh hoa.

“Đúng là ‘Mỹ quyến như hoa*’.” Diệp Trăn Trăn tán thưởng từ đáy lòng.

**thành ngữ Trung Quốc, dùng để miêu tả nhân duyên tốt đẹp (mình hông hiểu sao tác giả dùng thành ngữ này nữa @.@)*

“...” Kỷ Vô Cửu rất muốn đập đầu vô nôi, bốn chữ này thật sự có thể dùng để miêu tả nam nhân sao?!

Diệp Trăn Trăn mặc kệ gương mặt hắn đen gần giống màu cái nôi, ánh mắt nàng dừng trên xương quai xanh tuyệt đẹp của hắn, ngừng một chút, rồi thông thả trượt xuống dưới.

Kỷ Vô Cửu cảm thấy ánh mắt nàng như hóa thành một ngón tay nhỏ mềm, dạo chơi trước ngực hắn, trong nháy mắt, hắn chợt muốn đưa tay lên che ngực.

Cuối cùng ánh mắt Diệp Trăn Trăn dừng tại hai điểm nhỏ nhỏ nhô lên trước ngực Kỷ Vô Cửu. Hai điểm nhỏ kia vừa sát mặt nước, cùng sóng nước nhấp nhô, nửa ẩn nửa hiện. Nàng chưa từng nghiêm túc quan sát thứ này, bây giờ nhìn thấy chúng vì ngâm nước ấm mà dần đỏ lên, còn không ngừng lấp ló dưới nước, dường như đang vô cùng thẹn thùng. Nàng liền có loại xúc động muốn bóp lấy chúng.

Kỷ Vô Cửu rốt cuộc hiểu cái gì gọi là tự cầm đá đập vào chân mình, nhưng cũng quyết định vì mê không sợ nứt. Đẳng nào tắm rửa sạch sẽ trước mặt Diệp Trăn Trăn vốn chính là kế hoạch ban đầu của hắn, tuy rằng hiện tại bầu không khí có chút quỷ dị, nhưng chí ít có thể đạt được dự tính ban đầu không phải sao.

Vì vậy hắn hạ quyết tâm, kiên trì vẩy nước tắm rửa.

Sau đó Diệp Trăn Trăn vẫn luôn an tĩnh nhìn hắn, không nói một lời. Nàng có một cảm giác kỳ quái, dường như thân thể trước mặt hắn phải là của nàng, người khác không thể chạm vào...

Lần qua lần lại nửa ngày, cuối cùng Kỷ Vô Cửu cũng tắm xong, hắn mặc quần áo rồi ra ngoài tản bộ, lúc trở về thì Diệp Trăn Trăn cũng đã tắm xong, đang nằm trên giường hong khô tóc. Kỷ Vô Cửu đi qua, tựa vào giường, dùng khăn lông khô giúp nàng lau tóc. Hắn đột nhiên nói, “Trăn Trăn, ta đã tắm rửa sạch sẽ.”

Diệp Trần Trần ngồi dậy, nhìn hần khó hiểu, “Ta nhìn thấy.”

hần kéo tay nàng, đặt giữa hai chân mình, “Ta thật sự tắm rửa sạch sẽ.”

Giờ Diệp Trần Trần mới hiểu ý hần ám chỉ. Nàng đột nhiên nghĩ tới việc lúc này mình muốn mà vẫn chưa làm, vì vậy duỗi tay dò vào trong vạt áo Kỳ Vô Cữu, nhéo nhéo hai hạt đậu đỏ trước ngực hần.

Kỳ Vô Cữu hít một ngụm lãnh khí, cũng không phân rõ mình thoải mái hay thống khổ, hần nắm cổ tay Diệp Trần Trần, hơi nhú mi, “Nàng... nhẹ chút.”

Diệp Trần Trần không ngờ hần lại có phản ứng lớn như vậy, vừa rút tay về lại bị hần xoay người đẩy ngã.

Thân thể ôm nhau, sợi tóc quấn giao. Trong lúc ôn nhu vuốt ve, Diệp Trần Trần đột nhiên nói: “Nếu không thì, về sau ngươi đừng để người khác sờ ngươi.”

Kỳ Vô Cữu hôn lên má nàng, thờ gấp dưới tay nàng, “Ta không cho người khác sờ, ta chỉ cần nàng, chỉ cần nàng...”

Diệp Trần Trần liền có cảm giác thỏa mãn không nói nên lời.

Ngày hôm sau là Lễ Thượng Tị, dân gian gọi là “Mùng 3 tháng 3”. Sáng sớm Kỳ Vô Cữu cùng Diệp Trần Trần đến thành Nghiêm Trữ, xem dân chúng thành Nghiêm Trữ cúng tế thần Cao Mối. Cao Mối là thần chủ quản hôn nhân và sinh sản, mỗi địa phương khác nhau đều có lễ tế khác nhau. Người ở Nghiêm Trữ thành đa số là từ nơi khác đến, trong đó không ít người do bị lưu đày từ phương Nam, những người này mang đến nhiều tập tục khác biệt, dung hợp cùng nhau tạo thành một phương thức cúng tế tự do mà độc đáo. Kỳ Vô Cữu kéo Diệp Trần Trần chen vào trong đám người thấp hương, đầu óc nóng lên, không biết sao lại khal thành tiếng như bị quỷ nhập: “Thiên linh linh địa linh linh xin hãy chữa khỏi bệnh của lão bà ta”. Người chung quanh rối rít tự giác giữ khoảng cách với hần, lấy hai người bọn họ làm trung tâm, vẽ ra một vòng tròn.

Lễ Thượng Tị cũng là Lễ Nữ Nhi, là ngày các cô gái tìm kiếm người trong lòng. Nữ tử sẽ dùng sợi tơ màu sắc rực rỡ làm thành túi lưới, khi thấy nam tử mình ngưỡng mộ trong lòng liền đưa ra, nếu nam tử đó cũng có tình ý với nữ tử này thì sẽ buộc túi lưới ngang hông. Diệp Trần Trần và Kỳ Vô Cữu cùng nhau đi qua đám đông nam nữ vô cùng náo nhiệt, mỗi người đều thu được không ít túi lưới muôn màu muôn vẻ, hình thức mới lạ, không theo khuôn mẫu nào. Ngay từ đầu Diệp Trần Trần không biết chúng có ý nghĩa gì, vì vậy nhận được cái nào đẹp mắt liền treo ngang hông, nàng treo một cái, Kỳ Vô Cữu liền tháo một cái, cuối cùng, dứt khoát đoạt toàn bộ túi lưới của nàng, kéo nàng đến một con phố khác.

Con đường này có không ít cửa hàng, hai người chậm rãi đi tới một tiệm hương liệu độc đáo. Kỳ Vô Cữu ngẩng đầu nhìn bảng hiệu, thấy ba chữ to “Hương Như Cố”, không khỏi sùng sốt.

Diệp Trần Trần đang định đi vào, thấy hần nhìn bảng hiệu kia đến xuất thần, liền hỏi, “Làm sao vậy?”

“không có gì”, hần lắc đầu, “Chỉ là nghĩ tới một vị cố nhân.”

“A? Vị cố nhân kia giờ ở đâu?”

Kỳ Vô Cữu thờ dài một cái, “Người cũng như tên ‘Rải rác thành bùn nghiền thành bụi, chỉ còn lại chút hương xưa.’”

Diệp Trần Trần hỏi, “Là nữ nhân?”

Kỳ Vô Cữu không đáp hỏi ngược lại, “Ghen sao?”

Diệp Trần Trần không thèm để ý tới hần, một mình bước vào tiệm hương liệu. Trong cung hương liệu mà nàng dùng đều là loại tốt nhất, bây giờ vào tiệm này cũng muốn tìm thứ gì đó mới mẻ, lật lật cái này ngửi ngửi cái kia. Chường quầy vừa thấy cách ăn mặc của hai người liền biết sắp kiếm được bọn tiền, bởi vậy phá lệ ân cần, cũng không để tiểu nhị tiếp đón mà đích thân dẫn khách xem hàng. Diệp Trần Trần nhìn quanh, nơi này thật sự có vài loại hương liệu nàng chưa từng thấy biết qua, ngửi cũng không tệ, liền chọn một ít rồi sai tiểu nhị gói lại. Đến trước một cái giá, nàng cảm lấy một hộp gỗ hình bát giác khảm thạch tùng xanh, hơi mở ra, nhẹ nhàng ngửi thử, một mùi thương lập tức phả vào mặt. Thơm mà không rõ, nồng mà không úc (ngào ngát), giống hoa mà không phải hoa, tựa gỗ cũng không phải gỗ, thanh mềm thơm ngọt, có cảm giác như chón bông lai tách biệt. Diệp Trần Trần không khỏi thờ dài, “thật là một mùi hương độc đáo!”

Chường quầy cười nói, “Công tử thật đúng là biết thưởng thức. không dấu gì ngài, mùi hương này có tên là “Có chút ấm chiều”, là do tiểu điểm độc nhất bí chế, khắp thiên hạ chỉ nơi này mới có. Có thể nói là độc nhất vô nhị!” Ông ta nói xong, không tự giác giơ ngón cái tán thưởng, trên mặt hiện rõ vẻ đắc chí, “Hơn nữa loại hương này dạng cao không cần châm đốt, đặt trong phòng hoặc treo bên người đều được, để ngửi lại thuận tiện.”

Diệp Trần Trần nói: “Mùi hương rất được, chỉ là cái tên có hơi kỳ lạ, có chút ấm chiều? Nghĩ cái gì nói ra không phải là xong rồi sao, che che giấu giấu làm chi.”

Kỳ Vô Cữu cũng đến gần, cảm lấy hộp hương liệu ngửi thử một chút, sau đó lập tức hơi hoảng hồn.

“Ngươi lại sao nữa rồi?” Diệp Trần Trần hỏi.

“Mùi hương này, hình như ta đã ngửi qua ở đâu rồi.” Kỳ Vô Cữu nheo hai mắt, cố gắng tìm kiếm trong ký ức nơi từng xuất hiện mùi hương này. Nhưng

đường như thời gian đã trôi qua quá lâu, ngay cả người có trí nhớ tuyệt hảo như hắn trong nhất thời nửa khắc cũng không thể nhớ ra được.

Chưởng quầy nghe hắn nói thế, cười trừ nói: “Chắc là công tử nhớ nhầm rồi, hương liệu này xác thực là phương pháp phối chế độc nhất của tiểu điểm, người khác không thể biết được. Chúng tôi là người làm ăn, thành tín là gốc, không dám nói dối khách.”

Kỷ Vô Cữu gạt đầu, thuận miệng nói, “Hắn là vậy, ta cũng không quá chắc chắn, không có gì quan trọng.”

Diệp Trấn Trấn sai tiểu nhị gói loại hương liệu này lại với số lượng lớn. Nàng tiếp tục đi đến một cái giá gỗ khác, lấy xuống một hộp đồng thau hình vuông, vừa mở ra nhìn, bên trong là một huân cầu khắc hoa, thủ công tinh xảo. Nàng lấy huân cầu ra, phát hiện bên trong có vật gì đó, mở ra nhìn, thì ra là một cái hương hoàn tròn tròn màu nâu.

Diệp Trấn Trấn nâng huân cầu lên mũi, nhẹ nhàng hít hít, thấy có điểm không đúng, lại dùng sức hít hít, cuối cùng nghi hoặc hỏi, “Thứ này căn bản không có mùi thơm ư?”

Chưởng quầy cười nói, “Công tử, cái này gọi là ‘Chí đồ’ (nhớ đường), người không thể ngửi được, chỉ có son tước đã qua huấn luyện đặc biệt mới có thể.”

Diệp Trấn Trấn kinh ngạc nói, “Vậy người bày ở chỗ này làm gì? Để bán cho son tước sao?”

“không phải bán cho son tước mà là muốn bán chung với son tước. Người trong thành Nghiêm Trữ này, lai lịch thế nào cũng có, có thể nói là ngư long hỗn tạp. Có một số người, sợ tiểu hài tử nhà mình bị người ta lừa đi không tìm về được nên bí mật đặt huân hương này trên người chúng, trong vòng mười dặm, son tước đều có thể tìm được. Chỉ cần huân hương không rời người là có thể tìm được.”

“thật đúng là hiếm lạ.” Diệp Trấn Trấn khen.

Kỷ Vô Cữu cũng cảm thấy không tồi, “Chúng ta mua một ít đi.”

“Nhưng chúng ta không có đứa nhỏ.”

Kỷ Vô Cữu gõ nhẹ đỉnh đầu nàng, “Ngốc. Nàng đeo ở trên người, vạn nhất đi lạc, ta sẽ nhanh chóng tìm được nàng.”

“Ta sao có thể đi lạc chứ, cũng không phải là con nít mà.”

“Tóm lại nàng phải mang theo,” nói xong, hắn đột nhiên cúi đầu, thấp giọng nói bên tai nàng: “không mang tính là kháng chỉ bất tuân.”

Hai người xách theo một đồng lớn hương liệu cùng hai cái lồng chim to bằng sắt quay lại quán doanh. Quán doanh không nhộn nhạo bằng trong thành nhưng cũng tổ chức mừng lễ Thượng Ti, một đám đàn ông con trai vừa ngồi uống rượu ăn thịt trước đồng lửa vừa hỏi tường lại tình sử của mình, có thật có giả, tóm lại đều rất ướt át bóng bẩy. không biết Diệp Lôi Đình từ đâu tìm đến một nhóm vũ nữ, vây quanh đồng lửa vũ động vòng eo, nhảy múa không ngừng.

Kỷ Vô Cữu đột nhiên có chút hiểu được vì sao Diệp Trấn Trấn nhất định phải trốn ra cung, đến quán doanh dạo một vòng. Có lẽ nàng ở trong cung quá buồn chán, tuy ăn ngon mặc đẹp, vô số người hầu hạ nịnh nọt, nhưng với tính tình của nàng, đương nhiên sẽ thích sự hào sảng phóng khoáng ở nơi này hơn. Cho nên nàng không chỉ từng một lần nói qua “Nơi này mạnh mẽ hơn so với hoàng cung nhiều”.

Tuy rằng như thế, nàng sớm muộn gì cũng phải trở lại hoàng cung, trở lại nơi nàng không thích. Khi Kỷ Vô Cữu nghĩ tới điều này, không hiểu sao trong lòng cảm thấy đau. Hắn nghiêng mặt nhìn Diệp Trấn Trấn, lúc này nàng đang cười đến không tìm không phổi.

Rượu trong quán doanh rất mạnh, Diệp Trấn Trấn tâm trạng tốt uống nhiều mấy chén, ánh mắt đã bắt đầu mờ màng, cười ngây ngô nhìn chằm chằm ánh lửa đang nhảy múa không ngừng. Kỷ Vô Cữu tay ôm lấy bờ vai của nàng, một tay nâng chén sứ lớn, thấp giọng dụ dỗ nàng uống nước. Diệp Trấn Trấn chỉ cười hi hi, đôi mắt đẹp mê ly sóng sánh ánh nước.”

“Trấn Trấn, uống một ít nước.” Kỷ Vô Cữu ôn nhu nói, vừa nói vừa đưa chén nước tới trước.

Chén nước vừa đụng đến đôi môi đỏ tươi của Diệp Trấn Trấn thì nàng lại xoay đầu tránh, cười nói, “không, ta muốn uống rượu.”

Nụ cười của nàng vô cùng đẹp, vừa xinh xắn lại ngây thơ, như đóa mẫu đơn mọc ở đầu cành sau cơn mưa dầm uể oải. Kỷ Vô Cữu thấy người xung quanh không chú ý đến bọn họ, cúi đầu nhanh chóng hôn lên mặt nàng một cái

Diệp Trấn Trấn ngẩng đầu nhìn, đột nhiên đưa tay ra sờ ngực hắn. Lúc này Kỷ Vô Cữu cũng không có khỏa giáp, chỉ mặc hai lớp quần áo, Diệp Trấn Trấn tìm được hai hạt đậu đỏ trước ngực Kỷ Vô Cữu, cách lớp quần áo nhéo nhéo.

Kỷ Vô Cữu thoải mái rên thành tiếng.

Nàng càng chơi càng nghiện. Kỷ Vô Cữu nhìn không được, quăng chén xuống, đỡ lấy nàng chạy thẳng vào doanh trại.

Trở lại doanh trại, Kỷ Vô Cữu nghĩ tới một chuyện: hắn muốn kiên trì tắm rửa trước mặt Diệp Trấn Trấn. Tuy rằng hiện tại Diệp Trấn Trấn say, nhưng hắn không thể qua loa, nhất định phải kiên trì. Vì vậy hắn đặt Diệp Trấn Trấn lên giường, tiếp đó sai Vương Hữu Tài xách nước đến. Lăn qua lăn lại mãi một lúc, sau khi hắn tắm rửa xong, khoác áo lên giường thì phát hiện Diệp Trấn Trấn đã trở mình, quay lưng về phía hắn.

Kỷ Vô Cữu tưởng Diệp Trần Trần đã ngủ, liền nằm nghiêng ôm nàng từ phía sau, cầm tựa lên vai nàng, thấp giọng lầm bầm một mình: “Trần Trần, ta đã tắm rửa sạch sẽ.”

Đầu vai Diệp Trần Trần khẽ run, lẳng lẳng nói, “Kỷ Vô Cữu, xin lỗi.” Trong giọng nói đè nén tiếng nước nở.

Kỷ Vô Cữu xoay người nàng lại, phát hiện mắt nàng đầm lệ mơ hồ, nước mắt không ngừng từ khóe mắt chảy xuôi xuống mặt, tóc đen trên gối ướt đầm một mảng.

Ngực Kỷ Vô Cữu đau nhói, hần cuống quít giờ tay giúp nàng lau lệ, thấp giọng an ủi, “Trần Trần, đừng khóc, không có gì đâu.”

“Xin lỗi, ta có bệnh,” Diệp Trần Trần nhắm chặt mắt, nước mắt lau xong lại chảy xuống, muốn ngừng mà không ngừng được, “Ta có bệnh, ta có bệnh...”

“không có việc gì, có thể trị hết, Trần Trần không khóc, có thể trị hết mà...” Kỷ Vô Cữu ôn nhu an ủi nàng, tay áo của hần đã bị nước mắt của nàng thấm ướt một mảng lớn, nhìn nàng thế này, hần khó chịu mà không biết phải sao gì cho phải.

“Ngươi tìm người khác đi, tìm ai cũng được. Chỉ là... ngươi đừng để cho các nàng ấy sờ.”

Kỷ Vô Cữu cúi đầu hôn vệt nước mắt của nàng, có chút khản thiết nói, “Ai ta cũng không tìm, ta chỉ tìm nàng.”

“Nhưng mà ta có bệnh, ta có bệnh...”

“Có thể trị hết, không trị hết cũng... không sao cả.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Vô Đức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55

Diệp Trần Trần say rượu khóc lóc đến hơn nửa đêm, sau đó mệt mỏi mà nặng nề ngủ thiếp đi. Còn Kỷ Vô Cữu lại là một đêm không ngủ.

Sáng ngày hôm sau, khi Diệp Trần Trần tỉnh lại đã sớm quên sạch những chuyện xảy ra tối qua. Thấy Kỷ Vô Cữu nhìn mình bằng ánh mắt ôn nhu khiến lòng người sợ hãi, nàng vừa thấy kỳ lạ vừa chột dạ, cứ cảm thấy dường như mình đã làm sai chuyện gì. Nhưng Kỷ Vô Cữu không nói, nàng vui vẻ không hỏi, ăn chút gì đó rồi đến Thần Cơ Doanh chơi.

Thần Cơ Doanh đang tổ chức một đại hội so tài bắn súng.

Diệp Trần Trần cũng tham gia góp vui. Nàng cười ngửa từ xa trăm trượng chạy đến. Binh lính đứng dưới cột cờ thấy này đến gần, đột nhiên buông lỏng dây nhỏ trong tay, đèn lồng từ đỉnh cột cờ theo dây nhỏ thuận thế rơi xuống. Diệp Trần Trần giờ điều súng cỡ nhỏ trong tay lên, ngắm chuẩn rồi nhanh chóng bóp cò, đèn lồng giấy đỏ rực lập tức bị đục lỗ, bay xéo ra ngoài.

Đám đông lập tức truyền đến một trận trầm trồ khen ngợi. Diệp Trần Trần tuy có chút tài năng nhưng cũng không quá nổi trội, có thể được nhiều người trầm trồ khen ngợi như thế phần nhiều là vì nhân duyên của nàng trong quân doanh rất tốt.

Kỷ Vô Cữu đứng trong đám người, cũng vỗ tay theo. Nhìn thân ảnh với tư thế oai hùng kia, nghe lời tán thưởng từ những người xung quanh dành cho nàng, lại nghĩ đến nàng là của hần, trong lòng lòng hần liền cảm thấy thật đặc ý.

Diệp Trần Trần thử năm lần, trung bốn lần, tỉ lệ chính xác này làm nàng hết sức hài lòng, quả nhiên tài bắn súng đều nhờ luyện mà có.

Lục Ly cười ngửa lên trận, lúc ngang qua Diệp Trần Trần thì nở một nụ cười tán dương. Tuy Diệp Trần Trần đã sớm nói rõ nàng và hần ta chỉ là tình huynh muội, nhưng nụ cười ôn nhu hơi mang ý sủng nịch này vẫn làm Kỷ Vô Cữu chướng mắt như cũ.

Lục Ly nhờ võ nghệ siêu phẩm nên được đề bạt làm Thủ bị. Mọi người biết hần có hậu trường lớn, nhưng tài cán của hần quả thật làm cho người ta tâm phục khẩu phục nên cũng không ai lên tiếng dèm pha. Diệp Lôi Đình còn muốn cho hần giữ chức Vũ lược Tướng quân, biểu tấu đã viết xong, chỉ còn chờ Kỷ Vô Cữu phê chuẩn. không thể liên tục thăng chức trong thời gian ngắn nên Kỷ Vô Cữu giả vờ cho qua vài ngày, hôm qua mới gặt đầu với Diệp Lôi Đình.

Lúc này Lục Ly cười một con tuấn mã đen tuyền, từ đằng xa nhanh chóng chạy tới. Vó ngựa tung cát vàng, thoáng nhìn tựa cảnh đằng vân giá vũ khiến một người một ngựa hết như thần binh từ trên trời giáng xuống, một loạt binh lính đồng thời buông tay, mười cái đèn lồng đỏ cùng lúc rơi xuống. Lục Ly không cần ngắm đã bắn liền mười phát súng, mười cái đèn lồng bị xé tan, giấy đỏ bay tán loạn tựa như thiên nữ rải hoa.

Lần này mọi người xem như được mở rộng tầm mắt, đều cất lực vỗ tay tán thưởng. Diệp Trần Trần cũng ra sức vỗ tay hô, “Giỏi quá!!!”

Kỷ Vô Cữu mặt không chút thay đổi kéo tay nàng xuống rồi nắm lấy.

Lúc này, một binh sĩ đi tới, nói với Kỷ Vô Cữu, “Ngô Tướng quân, Diệp Tướng quân xin mời vào doanh thương nghị quân tình.”

“đã biết.” Kỷ Vô Cữu gật đầu, buông tay Diệp Trấn Trấn, thấy nàng vẫn đang nhìn Lục Ly bằng vẻ mặt vô cùng ngưỡng mộ, trong mắt đầy kích động và sùng bái không hề che dấu, hắn lập tức bổ sung một câu, “Gọi Lục Ly cùng đến.”

“Vâng.”

Tuy Lục Ly có Diệp Lôi Đình nâng đỡ, nhưng cũng không thể đề bạt quá mức nên vẫn không có tư cách tham dự hội nghị của các tướng lĩnh cấp cao. Theo lý mà nói Kỷ Vô Cữu chỉ là một Minh uy Tướng quân tứ phẩm, từ quân hàm đến tư lịch đều không có gì đặc biệt, nhờ là phó tướng đi theo Diệp Lôi Đình mới có cơ hội tham gia cùng những võ tướng tam phẩm trở lên. Người như vậy, dù có đi theo cũng chỉ làm nền. Ấy thế mà một tiểu bạch kiểm chưa từng ra chiến trường như hắn lại có biện pháp khiến đám lão già này nghe lời răm rắp, ngay cả Diệp Đại tướng quân khi nói chuyện với hắn đều mang vẻ mặt ôn hòa, một số việc còn muốn cùng hắn thương nghị riêng.

Vì thế, địa vị của Ngô tiểu tướng quân trong quân đội không hề tầm thường, rất nhiều người, đặc biệt là quan binh hạ cấp vô cùng nghe lời hắn. Lúc này nghe hắn nói phải kêu Lục Ly tham gia cùng, người binh lính kia không hề do dự, nhanh chóng gọi Lục Ly đến.

nói đến bên này, Diệp Lôi Đình vừa nhận được tin thám tử hồi báo, quân tiên phong của bộ tộc Nữ Chân đã gần đến Vĩnh Xương Trấn, trong vòng hai ngày nhất định có thể dẫn binh đến dưới thành Nghiêm Trữ. Vài tướng lĩnh và quân sư đều đưa ra ý kiến phái một đội tinh binh bất ngờ nghênh chiến, tỏ rõ nhuệ khí.

Kỷ Vô Cữu cũng có ý như vậy.

Thực chất bộ tộc Nữ Chân ngày trước chính là Kim Triều cực thịnh một thời, nhiều lần đổi thay, sau này lui về cư ngụ tại phía Đông Bắc nước Đại Tề rồi chia năm xẻ bảy thành nhiều bộ lạc. Vốn họ thế lực đơn chiếc, phải cúi đầu xưng thần với Đại Tề, mỗi năm đều nộp cống một ít áo quần rách nát, sau đó được Đại Tề ban thưởng không ít đồ tốt. Đây cũng không đáng là gì, xem như Đại Tề tung vài đồng tiền mua thái bình cho vùng biên cảnh. Nhưng từ mười mấy năm trước, Nữ Chân xuất hiện một mãnh nhân tên gọi A Nhĩ Cáp Đồ, tự xưng là chiến thần giáng thế, Đông chạy Tây đánh thống nhất toàn bộ tộc Nữ Chân, rồi chiếm đoạt thêm vài bộ lạc Mông Cổ, lãnh thổ nằm trong vòng không chế của hắn ngày càng lớn, mấy năm nay lại thịnh thoắng quấy rối biên cảnh Đại Tề, dần dần lộ rõ ý đồ.

Nếu chẳng qua chỉ là một đả mã tặc, thịnh thoắng giáo huấn một chút cũng dễ dàng thôi. Nhưng với tên A Nhĩ Cáp Đồ này, Kỷ Vô Cữu cảm thấy hoài bão của hắn chắc chắn sẽ không dừng ở việc cướp đoạt vài thứ vật vãnh nơi biên cảnh. Có câu “Đọc sử khả dĩ tri hưng thế”, chỉ cần đọc qua sách sử sẽ hiểu được một dân tộc nhanh chóng mở rộng về mặt quân sự như thế là có ý đồ gì. Rất nhiều man di biên cảnh đều là bọn cường đạo không thể dùng nhân nghĩa, lý lẽ thường tình đối đãi, đối với người Trung Nguyên, bọn họ vừa ngưỡng mộ vừa oán hận. Bọn họ luôn tâm niệm dùng hành vi cường đạo để chiếm lấy vùng quốc thổ giàu có này, sau đó phủ lên tấm áo choàng Nhân Lễ Nghĩa Trí Tín, vờ ra vẻ là người Trung Hoa chính thống. Chỉ tiếc vượn đội mũ người, vẽ hổ thành chó, cho dù có nguy trang như thế nào, bọn họ chỉ có thể là đồ hữu kỳ biểu*, kết quả người gặp tai ương vẫn là dân chúng vô tội.

**âm chỉ người mà chỉ có bề ngoài, không có tài thực học gì bên trong, bình hoa di động*

Loại người này, tất cả đều đáng chết.

Kỷ Vô Cữu cũng là một ác nhân, lần này hắn đến chính là muốn nhổ cỏ tận gốc. Nghe nói A Nhĩ Cáp Đồ mang theo năm vạn quân Nữ Chân tình nguyện đánh Liêu Đông, Kỷ Vô Cữu đã nghĩ rất nhiều chủ ý đối phó hắn ta.

Lần này quân tiên phong của Nữ Chân có năm ngàn người ngựa, người lãnh binh chính là dũng tướng số một dưới trướng A Nhĩ Cáp Đồ - A Khắc Đôn. Kỵ binh luôn là niềm kiêu hãnh của những dân tộc quan ngoại, đồng thời cũng là sở đoản của người Trung Nguyên. Vì vậy tuy lần này A Khắc Đôn chỉ mang theo năm ngàn kỵ binh nhưng vẫn không thể coi thường.

Kỵ binh ưu thế ở chỗ lực đánh và tính cơ động, lúc trước Diệp Lôi Đình nghe theo đề nghị của Kỷ Vô Cữu và Diệp Trấn Trấn, phát minh một loại phương pháp hóa giải lực đánh của kỵ binh gọi là Chấn Thiên Lôi, dùng hàng loạt điều súng phối hợp với trận pháp của bộ binh, khi diễn luyện hiệu quả cũng không tệ lắm, lần này vừa lúc có thể mang ra thử.

Tuy nhiên kỵ binh vùng lên chạy trốn cũng là vấn đề khá đau đầu vì rất khó đuổi kịp.

“Tốt nhất là có thể mai phục sẵn trên đường tháo chạy của quân địch.” Lục Ly nói.

“nói thì nghe dễ nhưng ở đây bốn phía đều là thảo nguyên, bọn chúng có thể tỏa ra bốn phương tám hướng, chúng ta làm sao biết được bọn chúng sẽ chọn đường nào?” một người nọ phản bác.

“không, chúng ta có thể biết.” Kỷ Vô Cữu nói.

Mọi người nghe hắn nói vậy, lập tức chăm chú nhìn hắn, chờ đoạn sau.

“Ta đặc biệt hiểu tên A Khắc Đôn này, hắn ta tuy dũng mãnh nhưng thiếu chủ kiến, nếu hắn nếm mùi thất bại, phản ứng đầu tiên nhất định là quay đầu tìm A Nhĩ Cáp Đồ, cho nên,” hắn chỉ vào một điểm trên bản đồ Nghiêm Trữ và Vĩnh Xương, “Chúng ta giao chiến tại đây, sau đó phái 3000 nhân mã ở phía

nam Vinh Xương trấn phục kích quân A Khắc Đôn. Kỳ binh chạy trốn rất nhanh, nếu như sợ giết không chết, nên thiết lập một điểm mai phục nửa cách phía bắc Vinh Xương trấn mười dặm.”

hắn nói xong, mọi người đều tỏ ra do dự. một vị tướng chừng bốn mươi tuổi râu hùm mắt hổ nói, “Ta vẫn không tin lắm, có thể khẳng định hắn ta sẽ trở về tìm A Nhĩ Cáp Đồ sao?”

Kỳ Vô Cữu đáp, “Cho dù hắn không làm vậy, chúng ta cũng có thể bức hắn làm. Chúng ta bố trí nghi binh tại một điểm nào đó trên lộ trình, chỉ cần một trăm tướng sĩ Thần Cơ Doanh đồng loạt ném thương lên trời, đảm bảo hắn trông gà hóa cuốc, quay đầu bỏ chạy.”

Thực quá gian trá! Diệp Lôi Đình trầm nghĩ. Cách này giống như người ta bắt thỏ, ba mặt phô trương thanh thế, từng bước dồn con thỏ vào bẫy rập. Bại quân hốt hồng, trong lúc chạy trốn không kịp suy nghĩ kỹ lưỡng, tên A Khắc Đôn này đầu óc lại bình thường, không chừng thật sự như thỏ rơi vào vòng mai phục. Mưu kế này sau khi hắn nói ra có vẻ rất đơn giản nhưng lúc trước lại không ai nghĩ ra.

Những người khác cũng có suy nghĩ như Diệp Lôi Đình. Đa số người trong phòng đều biết thân phận của Kỳ Vô Cữu, vốn cảm thấy Hoàng đế là ăn no rồi việc chạy đến quân doanh làm xăng làm bậy, nhưng nhiều ngay ở cùng nhau, họ cũng dần phát hiện chỗ hơn người của hắn. rõ ràng chỉ mới hơn hai mươi tuổi vô cùng đa mưu túc trí, luôn nghĩ ra được kế sách có thể làm cho đối phương hận đến nghiến răng. Hơn nữa, tuy hắn là Hoàng đế, nhưng ở trong quân doanh không hề ra vẻ phách lối, điểm này quả thực khó được.

Chính Kỳ Vô Cữu cũng không biết, trong lúc bất tri bất giác hắn lại thu được lòng của một số người.

Sau khi định ra chiến thuật, Diệp Lôi Đình làm chủ soái, bắt đầu điểm tướng. Vì là trận chiến đầu tiên, nghĩ muốn hạ uy đối phương, hắn quyết định đích thân mặc giáp trụ ra trận, đối mặt người tên A Khắc Đôn này. Về phần chọn người lĩnh binh phục kích... Diệp Lôi Đình bỏ qua ánh mắt kích động của Kỳ Vô Cữu, đem chuyện xui xẻo này giao cho Lục Ly.

Ngoại trừ Kỳ Vô Cữu, mọi người đều ủng hộ quyết định này. Đùa hay sao, tướng lĩnh Đại Tề còn chưa chết hết, nào tới lượt Hoàng đế đích thân ra chiến trường.

Kỳ Vô Cữu tuy đã sớm đoán được quyết định này nhưng vẫn cảm thấy vô cùng khó chịu. hắn mang vẻ mặt khó chịu đi ra ngoài, muốn tìm Diệp Trấn kễ lẽ tâm sự một phen nhưng mà đi một vòng cũng không thấy bóng dáng nàng.

Lúc này, một ám vệ đột nhiên xuất hiện, kẻ tai hắn thấp giọng nói mấy câu.

Kỳ Vô Cữu chưa kịp nghe xong sắc mặt đã trầm xuống, giận dữ nói, “Tìm chết mà!”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Vô Đức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Hôn môi

Edit: Fujiko

Beta: Bách Tử Liên

Diệp Trấn Trấn ngồi ở dưới khán đài, ngáp một cái.

Hôm nay, nàng dạo chơi ở Nghiêm Ninh thành, thế nhưng lại gặp được Lê Vưu ở trên đường cái, hai người trò chuyện một hồi, cuối cùng quyết định cùng đi ăn cơm. Sau đó, nàng nghe Lê Vưu nói muốn đi xem đại hội thưởng hoa gì đó, nên cũng đi theo đến, nào biết cái gọi là thưởng hoa chính là so đấu tài nghệ của nữ tử thanh lâu, do nhóm người tụ tập nơi khán đài xem xét bình chọn.

Chưa nói Diệp Trấn Trấn vốn giả nam nhi, kể cả nàng có muốn mở rộng kiến thức về tài ca múa của nữ tử thì những người trước mắt này cũng không vào nổi mắt nàng.

Lê Vưu thấy nàng như vậy, áy náy cười, “Ta cứ nghĩ Chân huynh đệ biết đại hội thưởng hoa là cái gì, muốn cùng người tới xem náo nhiệt nên mới dẫn người đến. hiện tại xem ra, đem người đến chôn trắng hoa này quả thật là sai lầm của ta.”

Diệp Trấn Trấn khoát tay, “không phải lỗi của người, là do ta không hỏi rõ ràng.”

“Cũng không biết lần này Ngô huynh sẽ giáo huấn ta như thế nào.”

Diệp Trấn Trấn vừa nghe đã nhận ra vấn đề, “Lần này? Chẳng lẽ đã có lần khác rồi?”

Lê Vưu liền do dự, không biết có nên nói hay không.

Thấy thần sắc hần ta khó xử, Diệp Trần Trần càng thêm tò mò, “Rốt cuộc là hần đã làm gì người?”

Lê Vu trả lời, “Chân huynh đệ, người nói thật với ta, việc Ngô huynh phái người giám thị ta, người có biết hay không?”

Diệp Trần Trần nhất thời ngạc nhiên, “hần giám thị người làm gì?”

Lê Vu lắc đầu, “Ta cũng không biết. Vốn tưởng rằng trong chuyện này cũng có ý của Chân huynh đệ, làm ta buồn khổ một hồi, hiện tại xem ra ngay cả người cùng không biết.”

Diệp Trần Trần đột nhiên nghĩ tới Kỳ Vô Cữu sai phái bốn ám vệ rồi đi, xem ra quả thật là có mục đích. Kỳ Vô Cữu trời sinh tính đa nghi, cũng không biết hần hoài nghi Lê Vu cái gì, nhưng bất kể chuyện này là thật hay giả, nàng đều không tiện nhúng tay vào. Nếu Lê Vu thật sự trong sạch, Kỳ Vô Cữu tra xét không ra cái gì tự nhiên sẽ dừng tay, cần bản không cần nàng can thiệp. Hơn nữa, phu thê vốn là một thể, tuy việc này Kỳ Vô Cữu chưa nói rõ cho nàng biết, nhưng xét đến cùng Lê Vu cũng chỉ là ngoại nhân, nàng sao có thể vì một ngoại nhân mà cùng Kỳ Vô Cữu tranh chấp. Mấy ngày nay, Kỳ Vô Cữu không còn làm người ta chán ghét giống trước kia, có thể nói là càng ngày càng thuận mắt nàng, nàng muốn cùng hần hòa hảo, không cần người khác tới quấy rầy.

Vì thế Diệp Trần Trần chuyển đề tài, “Lê huynh, mỹ nữ trên đài này người người đều xinh đẹp, không biết huynh coi trọng người nào?”

Lê Vu biết nàng không muốn xen vào việc này, suy đoán trong lòng về thân phận hai người này càng chắc chắn. hần cười ha ha hóa giải xấu hổ, đáp, “Chân huynh đệ buông tha ta đi, ta tới nơi này cũng chỉ muốn thỏa mãn tò mò thôi.”

“Kỳ thật ta có một vấn đề khó hiểu, vì sao nam nhân thích tới những chỗ này như vậy? không thấy ... bản sao?”

Lê Vu hạ giọng cười, “Người không phải nam nhân, tự nhiên không hiểu suy nghĩ của nam nhân. Thanh lâu tất nhiên có tác dụng của thanh lâu, ta nghe nói,” hần đem thanh âm ép xuống thấp hơn, thấp đến mức chỉ có hai người có thể nghe được, “Đương kim Thánh thượng của chúng ta cũng thích đi thanh lâu thưởng nhạc.”

Mắt phượng của Diệp Trần Trần nheo lại, khuôn mặt hơi lộ ra sương lạnh, “Người nghe ai nói?”

“một bằng hữu của ta đang làm quan trong triều kể lại, hần đi thanh lâu đúng dịp gặp Hoàng thượng.”

Trong lòng Diệp Trần Trần trầm xuống, cũng không đáp lời, Lê Vu liếc trộm, đánh giá thần sắc của nàng, thầm nghĩ, quả nhiên!

Chốc lát sau, Lê Vu vẫn thấy Diệp Trần Trần giống như đem cả một lò lửa hồng rực trong bụng, vì thế định mang nàng rồi đi. không nghĩ tới đột nhiên xuất hiện một đám người, động tác của nhóm người này thật sự rất nhanh, Lê Vu vừa mới đứng dậy, trên cổ đã có thêm vài thanh kiếm.

Lê Vu mặt không đổi sắc, mỉm cười với Kỳ Vô Cữu, “Ngô huynh, đã lâu không gặp.”

Mặt Kỳ Vô Cữu trầm như nước, ánh mắt đáng sợ giống như muốn ăn thịt người. hần chấp tay sau lưng nhìn chằm chằm Diệp Trần Trần, người kia cũng không cho hần sắc mặt tốt, một chút cũng không cảm thấy một nữ nhân như nàng đi dạo hoa lâu là chuyện khó tưởng đến mức nào.

Tân khách nữ tử xung quanh đều chưa gặp qua tình huống trả thù nào có quy mô rầm rộ như vậy, sợ tới mức co rụt lại một góc. Vài người mang theo gậy gộc muốn tiến lên ngăn cản, lại bị ám vệ canh giữ bên ngoài một cước đá ra xa.

Giằng co một lúc lâu, cuối cùng Diệp Trần Trần cũng đứng lên, đi đến trước mặt Kỳ Vô Cữu, “Người thật sự muốn hành hung giết người ở trong này sao?”

Kỳ Vô Cữu cũng mặc kệ những người bên ngoài, lôi kéo Diệp Trần Trần rời khỏi thanh lâu, trên đường đi cũng không nói một lời nào, nhưng trong ngực lại bởi vì tức giận mà kịch liệt phập phồng.

đi khỏi thanh lâu tới một nơi vắng vẻ, Diệp Trần Trần đột nhiên hất tay hần ra, nhẹ nhàng xoa nơi cổ tay bị hần lôi đến phát đau.

“Diệp Trần Trần!” Kỳ Vô Cữu mở miệng gọi nàng.

“Làm sao?”

“Nàng có biết địa phương nàng đến là nơi nào hay không?”

“Biết, thế nào lại không biết.” Diệp Trần Trần nghĩ đến những lời Lê Vu vừa nói, trong lòng mặc danh kỳ diệu* cũng buồn bực.

**Mặc danh kỳ diệu: chuyện tự nhiên xảy ra đến, không hiểu vì sao, không lý giải được*

“Nàng ...!” Kỳ Vô Cữu tức giận đến không thốt nên lời, “Nàng là Hoàng hậu, sao lại có thể đi đến chỗ đó!”

Diệp Trần Trần cười lạnh, “Hoàng thượng đi được, tại sao Hoàng hậu lại không thể đi được?”

Những lời này tựa như một đạo thiên lôi, đánh đến sắc mặt Kỳ Vô Cữu trắng bệch, nghẹn lời không nói được gì.

Diệp Trần Trần thấy phản ứng của hắn như vậy, càng chắc chắn về lời nói của Lê Vưu, nên cũng không nói, chỉ cười lạnh.

Biểu tình chán ghét trên mặt nàng quá mức rõ ràng, đâm đau ánh mắt Kỳ Vô Cữu, tâm cũng đau.

Hắn xem như hiểu, hắn toàn tâm toàn ý trả giá, trong mắt nàng bắt quả chỉ là bằng quơ nhẹ nhàng, chỉ cần một hiểu lầm nho nhỏ, cũng đủ đánh sập tín nhiệm của nàng đối với hắn. Không chỉ không nhìn thấy tình ý của hắn, nàng căn bản chính là chưa bao giờ tin tưởng hắn! Tất cả nhu tình của hắn, tất cả cố gắng, cũng chỉ là một mình hắn tự biên tự diễn, chỉ là một hồi kinh hoa thủy nguyệt*, mà nàng, vĩnh viễn không thêm quan tâm, thờ ơ lạnh nhạt, đừng nói đến cảm tình, ngay cả tín nhiệm nàng cũng không thêm bổ thí cho hắn!

**Kinh hoa thủy nguyệt: hoa trong gương trắng dưới nước, ý chỉ sự hư ảo, không tồn tại*

Kỳ Vô Cữu càng nghĩ tâm càng lạnh, càng nghĩ càng cảm thấy bức mình vô cùng. Hiện tại hắn không chỉ có tức giận, còn có thất vọng, cũng có bi ai, cũng có không cam tâm, cũng có ủy khuất... Dù loại cảm xúc hỗn độn chung một chỗ, từng đợt từng đợt giống như dòng sông chảy ngược hướng trong đầu hắn, hắn chỉ thấy mạch máu trong đầu nhảy dựng, khó chịu trong ngực cơ hồ như muốn phá nát thoát ra.

Hắn xoa ngực rút lui hai bước, mắt đỏ đục ngầu nhìn Diệp Trần Trần, thanh âm run rẩy, “Diệp Trần Trần, nàng không có tâm.”

Nhìn ánh mắt bi thương của hắn, ngực Diệp Trần Trần giống như đột nhiên bị bóp nghẹt, “Ta...”

Kỳ Vô Cữu lùi lại vài bước, không hề nhìn nàng mà xoay người rời đi. Lưng hắn tuy vẫn thẳng như cũ nhưng cước bộ lại có chút lảo đảo.

Đi hết hai con đường, bước chân Kỳ Vô Cữu đột nhiên dừng lại, “Người tới.”

Một đạo thân ảnh đột nhiên xuất hiện, đứng cách sau hắn một thước, cung kính chấp tay, “Công tử.”

“Trước đừng giết Lê Vưu, tiếp tục giám thị. Ngươi mang theo hai người hồi kinh tra xét cẩn thận, hắn và Thúy Phương Lâu có quan hệ gì hay không, nhất là với Liễu Nguyệt của Thúy Phương Lâu.”

“Công tử,” người kia có chút do dự, “nếu như vậy, bên cạnh ngài chỉ còn có ba người.”

“Ngươi không cần lo lắng, ba người là đủ để bảo hộ chu toàn cho ta.”

“Dạ.”

Ánh mắt Kỳ Vô Cữu nguy hiểm hép lại, người bên cạnh cũng có thể nghe được rõ ràng âm thanh nghiến răng của hắn. Cũng dám chơi đùa âm mưu quỷ kế với trẫm, thật sự đã chán sống rồi!

Trở lại quân doanh, tức giận của Kỳ Vô Cữu vẫn chưa tiêu tan hết, trong lòng Diệp Trần Trần cũng vô cùng phiền muộn, tuy rằng sau khi trở về hai người cũng không gặp mặt nhau, nhưng hai người bọn họ đều lựa chọn chung một phương thức giải sầu.

Tối hôm đó, Diệp Lô Đình tập hợp mười lăm nghìn binh mã, trong đó đội quân thứ nhất một vạn binh chính diện nghênh chiến với địch quân, đội quân thứ hai gồm ba nghìn binh lính do Lục Ly dẫn đi phục kích địch, đội quân thứ ba là hai nghìn binh sĩ dưới sự chỉ huy của người khác mai phục ở điểm thứ hai trên đường rút lui của địch quân.

Toàn thể binh mã suốt đêm hành quân, hăng hái đón đầu đoàn quân tiên phong của A Khắc Đôn, Kỳ Vô Cữu sau một phen cãi tranh vụng trộm trà trộn vào đội quân thứ nhất, vừa quay đầu, đã thấy một thân ảnh quen thuộc lọt vào tầm mắt hắn.

Diệp Trần Trần!

Diệp Trần Trần cũng phát hiện ra hắn. Hai người mắt to trừng mắt nhỏ nhìn nhau trong chốc lát, tuy vẫn còn tức giận lẫn nhau, nhưng tạm thời đạt thành hiệp nghị: không cần tổ giác đối phương.

Nhưng tiết tháo là thứ mà cả hai người họ đều có hạn. Trước khi kịp lên đường, Kỳ Vô Cữu và Diệp Trần Trần đều bởi vì bị đối phương nhiệt tình tổ giác mà bị Diệp Lô Đình trói lại ném lên trên giường tại doanh trại. Diệp Lô Đình nếu không bị bức đến mức bất đắc dĩ cũng sẽ không nguyện ý trói Hoàng thượng và Hoàng hậu lại, nhưng hai vị tiểu tồ tông này thật sự không biết tốt xấu.

Kỳ Vô Cữu và Diệp Trần Trần nằm ở trên giường, mặt đối mặt. Bọn họ đều bị trói chặt hai tay ở phía sau, hai chân cũng bị trói chặt lại vì vậy chỉ đành phải cuộn tròn để di chuyển, từ bên ngoài nhìn vào, thật sự giống như hai con tôm to xếp nằm đối diện nhau.

Hai người lại một lần nữa mắt to trừng mắt nhỏ.

Kỳ Vô Cữu: “...”

Diệp Trần Trần: “...”

Nhất thời không khí có vẻ vô cùng quỷ dị.

Nhìn nhau hồi lâu, nhất thời ma xui quỷ khiến, Kỳ Vô Cữu hướng mặt về phía trước một chút, sau đó, ừm, ở tại môi của Diệp Trần Trần hôn một cái.

Hôn xong chính hắn cũng ngây ngẩn, đến lúc phản ứng kịp thì mặt mũi tối sầm lại, đây là sao hả?

Diệp Trần Trần cũng quay mặt lại, rụt rè chạm lại hắn một chút.

Tim Kỳ Vô Cữu không có tiền đồ mà gia tốc đập nhanh hơn. Đầu óc hắn nóng lên, lại không tự chủ một lần nữa hôn môi Diệp Trần Trần, lần này không còn là chuồn chuồn lướt nước nữa, mà hết sức triền miên. Hắn ngậm đôi môi của nàng không ngừng mút, lưỡi hắn thông thả nhưng mạnh mẽ miêu tả đôi môi nàng, đến khi cảm thấy nàng không thể hô hấp được nữa mới buông ra nhưng vẫn như cũ lưu luyến nhẹ hôn phía ngoài, đợi nàng hít sâu vài hơi thở, lại một lần nữa bắt được miệng của nàng, ngậm trong miệng trêu chọc.

Diệp Trần Trần bị hắn hôn đến thần hồn điên đảo, đầu óc cũng không thể suy nghĩ rõ ràng, bức bối trong lòng cũng phiêu tán đi rất nhiều. Nàng cũng không rõ vì sao, chỉ biết cảm giác khi được hắn hôn thật sự không sai, giống như muốn phiêu diêu thành tiên vậy. Nàng thập phần trung thành với cảm giác của mình, vì vậy vô thức hé miệng, đón ý nói đùa theo hắn, còn học theo bộ dáng của hắn, vờn lưỡi liếm lại. Cử động này khiến Kỳ Vô Cữu kích động đến mức trái tim cơ hồ dừng đập. Hắn cuốn lấy đầu lưỡi của nàng, dùng sức truy đuổi quấy phá, lại đem chiếc lưỡi thom tho của nàng dẫn dụ vào trong miệng, hướng dẫn nàng thăm dò, càn quét, cái loại cảm giác này, loại cảm giác này... Kỳ Vô Cữu thề, hắn sống suốt hai mươi năm qua, đã thưởng thức đủ loại mỹ tửu, mỹ thực trên thế gian này, nhưng không có bất cứ thứ nào có thể so sánh với tư vị tuyệt vời không thể tả lúc này.

Hắn càng thêm kích động, hô hấp nặng nề, nóng rực nơi chóp mũi phả vào mặt nàng, nướng cháy mặt nàng thành những mảng đỏ hồng.

Thân thể hai người bởi vì bị trói, nên cử động vô cùng khó khăn, chỉ có thể cố gắng giãy dụa lung tung, cố gắng vờn cổ, giống như chú cá khát khô cổ, không ngừng cố gắng từ miệng của đối phương hấp thu nước cam tuyền.

Vì vậy chỉ trong chớp lát, hai con tôm đối diện nhau đã biến thành đôi cá đang bận hôn môi.

Kỳ Vô Cữu rốt cuộc hiểu rõ cái gì gọi là “Vợ chồng đầu giường đánh nhau, cuối giường hòa”, cũng rốt cuộc hiểu rõ một chuyện khác: đời này của hắn đại khái là bại trong tay Diệp Trần Trần.

Rõ ràng ban ngày giận dữ như vậy, lúc này tức giận thế nhưng hoàn toàn tan thành mây khói. Hiển nhiên nàng bị hắn hôn đến hai má đỏ bừng, mắt phỉ hơi nước, mắt phượng hơi hip lại, không có uy nghiêm của thường ngày, chỉ còn lại có mềm mại và đáng yêu. Nàng như vậy, khiến cho hắn cho dù cố gắng như thế nào cũng không thể sinh ra được một chút tức giận nào, chỉ còn lại có yêu thương.

Lúc này hai người sau một phen nỗ lực, rốt cuộc nằm lại một chỗ, thân thể sát lại gần nhau, tư thế như vậy tuy khiến chân tay không thoải mái nhưng trong lòng cảm thấy thật dễ chịu.

Kỳ Vô Cữu hơi dương cầm, cọ cọ mặt Diệp Trần Trần, vênh mặt cười nói, “Còn tức giận không?”

“Ta không tức giận,” Diệp Trần Trần cọ lại hắn, “Ngược lại người giống như tức giận không ít đâu.”

“Ta cũng... cũng không tức giận.”

“Ừm, ta cảm thấy có lẽ ta đã hiểu nhầm người.” Diệp Trần Trần nói.

“Sao vậy?”

“Tuy người đi thanh lâu, nhưng chắc là có nguyên do gì đó.”

Trong lòng Kỳ Vô Cữu nóng lên, hỏi, “Vì sao lại nghĩ vậy?”

“Ta cũng không biết, ta chính là cảm thấy, người sẽ không tìm những nữ nhân như vậy.” Vừa nghĩ đến ánh mắt thất vọng lại đầy bi thương của Kỳ Vô Cữu lúc ban ngày, trong lòng Diệp Trần Trần lại dâng lên một trận chột dạ.

“Nàng đoán đúng, ta đi đến chỗ đó... quả thật là có nguyên nhân khác.”

“Vậy nên thật sự xin lỗi.”

“Không cần, ta chỉ hi vọng về sau này nàng tin tưởng ta, đừng hoài nghi.”

“Được.” Diệp Trần Trần đáp ứng, chợt nhớ tới chuyện khác, “Còn có chuyện khác... vì sao người muốn điều tra Lê Vu?”

Kỳ Vô Cữu chững lại, “Nàng muốn ngăn cản ta?”

“Không phải, ta chỉ là muốn biết vì sao, người làm gì đều có lý do của riêng mình, không muốn nói cũng không sao.”

Kỳ Vô Cữu thấy nàng như vậy, có chút cảm động, vì vậy cũng không giấu diếm, “Ngay từ đầu ta đã hoài nghi hắn là gian tế của địch quốc, nhưng hiện tại càng tra càng cảm thấy thân phận của hắn rất bí hiểm, nhất thời ta cũng không thể tra được rõ ràng lai lịch của hắn.”

Diệp Trần Trần có chút ngoài ý muốn, “Điều này thật sự kỳ lạ, bất quá ta cảm thấy hắn không giống người xấu.”

Kỷ Vô Cữu không cho là đúng, “Người xấu trên mặt cũng không có viết hai chữ người xấu.”

“Được rồi, không nhắc đến chuyện này nữa. Ngươi nói một chút về cổ nhân của ngươi đi.”

Kỷ Vô Cữu sừng sốt, “Cổ nhân nào?”

“Chính là ... người tên Hương Như.”

“À, lúc ta còn ở Đông Cung, bên người có cung nữ tên Hương Như, nên lúc ấy nhìn thấy bảng hiệu kia lập tức nhớ đến.”

“Vậy sau này thế nào?”

“Nàng ấy sau này đã chết.”

“Hết rồi?”

“Ừ, hết rồi.”

“...”

Diệp Trần Trần đã chuẩn bị tư tưởng lắng nghe một câu chuyện lâm ly, bi thiết, vui buồn lẫn lộn, rung động đến tận tâm can, ai ngờ lại bị hấn nói được hai ba câu là chấm hết, vì thế hỏi tiếp, “Nàng ta chết như thế nào?”

“Phụ thân của nàng ấy vì tham ô mà bị đưa đi lưu đày, mẫu hậu liền nhân cơ hội đó ban chết cho nàng ấy. Lúc ấy ta chỉ là Thái tử, tuổi lại còn trẻ, vì vậy sơ sẩy, không thể bảo vệ được nàng ấy.” Kỷ Vô Cữu khe khẽ thở dài đáp lời.

“Bây giờ ngươi vẫn còn nhớ tới nàng ta sao?”

“Trong lòng ta bận tâm quá nhiều chuyện, chỉ sợ cũng không có tâm lực đi nhớ nàng ấy. Chẳng qua nàng ấy là người của ta, làm việc cũng thỏa đáng, rất hợp tâm ý của ta, nhưng kết quả chung quy là ta không thể bảo trụ được nàng ấy, trong lòng thập phần hổ thẹn.”

Diệp Trần Trần lần đầu tiên thấy Kỷ Vô Cữu mở rộng cõi lòng tâm sự. hấn như vậy không giống sự thâm trầm thường ngày, làm cho người khác cảm thấy thân thiết. Bất quá nàng chợt nghĩ đến thói quen xử lý người bên cạnh Kỷ Vô Cữu của Thái Hậu, không khỏi cảm thấy thò tử hồ bì*, thốt nên lời hỏi, “Nếu như ta cũng bị Thái Hậu ...”

**Thò tử hồ bì: thò chết chôn buồn, sự thương yêu của đồng loại trước cảnh âm dương cách biệt, tham khảo thêm*

Kỷ Vô Cữu tuyệt không muốn nghe đến những lời sau đó, liền ngăn miệng nàng lại. Thấy đôi mắt nàng ngẩn ngơ, hấn vươn đầu lưỡi liếm vành môi của nàng sau đó mới buông ra, nói, “sẽ không. Ta sẽ không bao giờ để chuyện như vậy xảy ra.”

Diệp Trần Trần rũ mắt xuống, nàng không biết có nên tin tưởng những lời này hay không. Dù thế nào đi nữa, Thái Hậu cũng là mẫu thân thân sinh của Kỷ Vô Cữu, hấn đâu thể làm gì bà ấy được.

Hai người trò chuyện một hồi rồi ngủ mất. Ngày hôm sau, trời vừa tờ mờ sáng, bên ngoài đã vang lên những tiếng ồn ào đánh thức Kỷ Vô Cữu. hấn mở to mắt, nhìn thấy Diệp Lôi Đình đi vào doanh trại, tự tay tháo bỏ dây thừng trói buộc trên người hấn.

Kỷ Vô Cữu xoa xoa đôi tay tê cứng, lại giúp Diệp Trần Trần tháo dây trói, vẫn không thấy nàng tỉnh giấc, hấn đành nhẹ nhàng giúp nàng xoa nắn tay chân.

“Chiến sự sao rồi?” Kỷ Vô Cữu hỏi. Tay hấn vẫn bận rộn, cũng không thềm nhìn Diệp Lôi Đình, ánh mắt ôn nhu nhìn Diệp Trần Trần.

“Nhờ phúc của Hoàng thượng, kỳ khai đắc thắng.”

(Kỳ khai đắc thắng, mã đáo thành công: Thời cổ đại, khi giao chiến, kỵ binh có vai trò quan trọng, quyết định thắng bại trên chiến trường. Khi kỵ binh đến thì chiến thắng. Mã đáo thành công (Dịch nghĩa: Ngựa đến liền thành công) thể hiện sự quan trọng của ngựa trên chiến trường, về sau câu này để chỉ công việc thuận lợi, xuôi chèo mát mái. Mọi người thường nói: Kỳ Khai Đắc Thắng Mã Đáo Thành Công – 旗開得勝馬到成功 (Qíkāidéshèng mǎdàochénggōng))

Đầu chỉ là kỳ khai đắc thắng. Hết thấy đều giống như Kỷ Vô Cữu đã dự đoán trước, kỵ binh Nữ Chân dưới sự phối hợp của hỏa khí và bộ binh thất bại, hốt hoảng phải bỏ trốn trở về trấn Vĩnh Xương, dọc theo đường đi bị hai lần phục kích, sau ba lần chiến đấu thất bại, 5000 kỵ binh Nữ Chân cơ hồ bị tiêu diệt hết, A Khắc Đôn bị chính tay Lục Ly chém đầu.

Kỷ Vô Cữu nghe xong, tâm tình vô cùng tốt, nhưng cũng có chút ghen tị. Nhìn đi, người thì bị trói trong quân doanh, kẻ lại được xuất chiến lập kỳ công, so đi so lại thật tức chết người không đến mạng mà.

Kế tiếp chính là luận công ban thưởng. Lục Ly lấy được thủ cấp của tướng địch, tự nhiên lập được công đầu, chẳng qua ở đây có một vấn đề nho nhỏ: toàn quân doanh chẳng có ai biết A Khắc Đôn tròn méo ra sao, ai biết được cái đầu hấn ta mang về là của ai.

Mấy tướng lĩnh vây quanh một cái đầu người loay hoay đủ kiểu, chẳng biết tính thế nào, Kỳ Vô Cữu nghe thấy vậy, sờ sờ cái đầu gần như trơn lóc kia một cái, nói, “thật sự là A Khắc Đôn.”

“Sao biết được?”

“A Khắc Đôn ngay từ khi ra đời trên đầu đã có một khối u, tộc nhân bọn họ truyền bá truyền này vô cùng kì diệu, đây cũng không phải bí mật gì.”

Mọi người nghe vậy, vô cùng bội phục, đồng thời đều cảm thấy hồ thẹn. Xem ra trước đó Hoàng thượng đã tìm hiểu kỹ càng mọi chuyện, trái lại bọn họ đều thành kẻ không học vấn, không nghề nghiệp.

Những ngày kế tiếp cũng không khác mấy ngày trước đó là bao. Tuy mọi người đều thừa nhận Hoàng thượng anh minh thần võ, uy vũ khí phách nhưng Hoàng thượng muốn ra tiền tuyến sao? không bàn bạc nữa!

Bởi vì sợ hai vị tổ tông xúc động, Diệp Lôì Đình cũng bất chấp tất cả, cứ gặp chiến sự bất kể lớn nhỏ, trước đều phải nghiên cứu trối người như thế nào đã.

Vì thế Kỳ Vô Cữu chỉ thuần túy ở hậu phương làm tham mưu, dần dần hẳn lại có thêm một cái ngoại hiệu khác: thần toán.

A Nhĩ Cáp Đồ rất buồn bực. hẳn tự phong là chiến thần, tuy có hơi tự luyến một chút nhưng thật sự thủ hạ của hắn bản lãnh đầy mình. hắn cũng hiểu rõ đạo lý “Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng”, nên trước đó cũng đã nghiên cứu rất kỹ phong cách, thói quen hành quân đánh giặc của vị chủ soái Diệp Lôì Đình, cũng tính toán xong chính mình sẽ ứng đối như thế nào rồi. Cho nên lần chiến tranh với Đại Tề này, tuy không nắm chắc tám phần thắng, nhưng năm, sáu phần thì ít nhất vẫn phải có. Lại không dự đoán được lần này Diệp Lôì Đình không giống ngày xưa thủ đoạn sắc bén mà trở nên quý dị thần bí khó lường, hẳn ta giống như con cá chạch thoát đi không lưu lại bất cứ thứ gì, cũng giống hồ ly đầy bụng ý xấu, quý kẻ đa đoan, chỉ lo chiếm tiện nghi, không chịu bất cứ thiệt thòi gì.

Chẳng lẽ đây mới thật sự là Diệp Lôì Đình sao? Hay con mẹ nó là Gia Cát Lượng tá thi hoàn hồn, mượn xác Diệp Lôì Đình đi?

Đợi đến khi mật thám mang tin tức trở về nói trong quân Đại Tề có một quân sư thần bí khó lường, mọi lần Diệp Lôì Đình đánh nhau đều là chủ ý của hắn, A Nhĩ Cáp Đồ mới sáng tỏ, nhưng dù biết rõ chân tướng, hẳn ta cũng nghĩ không ra biện pháp ứng đối? Năm vạn nhân mã của hắn ta, đã bị đánh tan hai vạn, trái lại thương vong bên Đại Tề nhân số ít hơn rất nhiều, hơn nữa tổn hại bên đối phương là bộ binh, bộ binh có thể so sánh được với kỵ binh sao!

A Nhĩ Cáp Đồ đột nhiên có ý tưởng lui binh.

không được! hắn đã lĩnh nhiều người như vậy, không thể để một điểm tiện nghi vẫn chưa chiếm được mà đã vội vã chạy trốn chết, như vậy sau khi trở về làm sao còn mặt mũi gặp người khác? Làm thế nào phục chúng? Hùng đồ bá nghiệp của hắn ta không thể sớm chết non ở nơi này được!

Vì thế A Nhĩ Cáp Đồ sai người trở về truyền lệnh, để đường đệ của hắn ta dẫn theo hai vạn nhân mã chờ tụ họp, mà hắn ta thì một lần nữa sửa đổi lại chiến thuật, sử dụng phương thức Đại Khai Đại Hợp* đối phó với Đại Tề quý kẻ đa đoan.

**ý chỉ hành động phóng khoáng không câu nệ, bỏ ra nhiều thu được nhiều*

Kỳ Vô Cữu nhận được chiến báo, biết A Nhĩ Cáp Đồ đã bắt đầu nóng nảy. một khi đã sốt ruột dù là người khôn khéo đến đâu sẽ để lộ sơ hở. hắn và vài người tướng lĩnh cấp cao thương lượng, A Nhĩ Cáp Đồ nóng lòng muốn giành chiến thắng, quân đội Nữ Chân quân tâm bất ổn, đây chính là thời điểm quyết chiến.

Địa điểm quyết chiến được lựa chọn cách quân doanh mười lăm dặm, là một cánh đồng hoang vu, trước khi xuất binh, Diệp Lôì Đình như thường lệ đem Kỳ Vô Cữu và Diệp Trăn Trăn trối lại ném vào doanh trại, bên ngoài lưu lại người canh gác. Bởi vì đã quen với sự tình này nên người giữ cửa cũng buông lỏng cảnh giác, ngay cả ám vệ canh gác trên nóc phòng cũng có chút lơ lửng.

Trong doanh trại, vì lo lắng chân tay bọn họ tê dại, Diệp Lôì Đình đem Diệp Trăn Trăn và Kỳ Vô Cữu trối vào ghế. Thế này thì ngay cả hôn một cái cũng không thể, Kỳ Vô Cữu tỏ vẻ thực buồn bực.

trên ngón tay Diệp Trăn Trăn có đeo một chiếc nhẫn khảm hồng ngọc, nàng khẽ cong ngón tay, bên dưới bảo thạch lộ ra một lưỡi dao nhỏ. Nàng nhúc nhích hai bên, dùng phiến dao nhỏ cắt dây thừng.

Kỳ Vô Cữu không biết nàng đang làm cái gì, thấy nàng giãy dụa không chút an phận, liền hỏi: “Nàng thấy ngứa trên người à?”

“Ừ, ta cọ quây một lúc sẽ hết.” Diệp Trăn Trăn thuận miệng đáp.

“Chắc có muỗi, lát để quân y chuẩn bị cho nàng chút được, nếu không thì mua ít khu trùng hương đi.”

“Ừ.” Nhanh.

Kỷ Vô Cữu thấy nàng thân sắc vội vàng, muốn gọi người tiến vào gỡ cho nàng một chút, nhưng vừa nghĩ đến để nam nhân khác chạm vào nàng, hấn lại nhủ này, đang không biết phải làm thế nào, thân thể Diệp Trấn Trấn đột nhiên thả lỏng, rút hai tay ra.

“Nàng...!”

“Suyt...” Diệp Trấn Trấn ra dấu giữ im lặng với hấn, “Chờ một chút, trong chốc lát sẽ tháo dây trói cho ngươi. Sau đó, chúng ta cùng chạy ra ngoài.” Nàng nói, sau đó khom lưng đem dây thừng buộc trên đùi tháo bỏ.

Vì thế Kỷ Vô Cữu liền ngoan ngoãn chờ nàng đến cứu hấn, sau đó chờ được nàng dùng một mảnh vải nhét vào miệng hấn.

“Ngô ngô???” Kỷ Vô Cữu thập phần ngoài ý muốn.

“Hoàng thượng, ta làm sao có thể để ngươi ra chiến trường.” Diệp Trấn Trấn cười đáp lời, nàng đem dây thừng vừa tháo được trói Kỷ Vô Cữu lại thật chặt, làm xong những việc này, nàng nâng mặt hấn lên nâng nê hôn một cái. Mặt Kỷ Vô Cữu bị nàng hôn có chút đỏ lên, lại vì tức giận mà trắng bệch, nhìn vô cùng thú vị.

“Ngô ngô ngô!!!”

Diệp Trấn Trấn tay chân rón rén đẩy cửa sổ ra, nàng xoay lại tặng hấn một nụ cười sáng lạn, “Chờ ta trở lại.” sau đó xoay người nhảy ra ngoài.

Kỷ Vô Cữu gấp đến gần gãy dựa kịch liệt, hai mắt đỏ lên, nhưng cũng không có cách nào, chỉ đành ngồi lại trên ghế nóng lòng chờ đợi, chờ nàng trở về.

Lần chờ đợi này là lần chờ đợi dài nhất trong cuộc đời Kỷ Vô Cữu.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Vô Đức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Tìm cách cứu viện

Edit: fujiko

Beta: Bách Từ Liên

Kỷ Vô Cữu ở tại doanh trại miếng đắng lưỡi khô chờ tới chạng vạng.

Diệp Lôi Đình dẫn quân đại thắng mà về, chủ lực của quân đội Nữ Chân chia làm hai đường theo hướng tây bắc và đông bắc tháo chạy. hấn ta đi vào doanh trại chỉ thấy một mình Kỷ Vô Cữu không khỏi hỏi:

“Trấn Trấn đâu?”

“Trấn Trấn đâu?”

Hai thanh âm đồng thời vang lên, Diệp Lôi Đình chợt cảm thấy không ổn, trước còi trối cho Kỷ Vô Cữu, Kỷ Vô Cữu không kịp giải thích, vội chạy ra ngoài tìm kiếm Diệp Trấn Trấn. Nhưng không có ai nhìn thấy nàng, trong đám thương binh cũng không có bóng dáng của nàng.

Kỷ Vô Cữu nhất thời giống như ruồi bọ mất đầu, gặp người liền hỏi, hỏi một câu, sắc mặt liền trắng thêm một phần, Diệp Lôi Đình thấy sắc mặt hấn tái nhợt dọa người, gấp đến mồ hôi đầy đầu, đành phải trước ngăn hấn lại, an ủi nói, “Hiện tại có chút loạn, nói không chừng nàng lẫn trong quân, lát sẽ trở về tìm ngài.”

“sẽ không, nếu là nàng có ở đây, nhất định trước sẽ tìm ta khoe khoang.” Kỷ Vô Cữu hoảng sợ đáp lại, tránh thoát khỏi Diệp Lôi Đình, lại đi hỏi những người khác có gặp qua Chân tướng quân.

một binh lính nhanh mồm nhanh miệng đáp, “Chúng ta đều không thấy Chân tướng quân, sợ là hấn đã hi sinh cho tổ quốc ...”

Đây là suy đoán hợp lẽ thường nhất, chẳng qua không có ai nhẫn tâm nói ra.

Kỷ Vô Cữu gắt gao nhìn chăm chăm người binh lính kia, nhìn tới khi hấn ta lòng đầy sợ hãi, mới xoay người chạy đi.

Diệp Lôi Đình thấy hấn thần trí đã có chút không bình thường, đành phải sai người gọi Lục Ly tới. Toàn bộ quân doanh có thể đánh thắng Kỷ Vô Cữu cũng chỉ có mình Lục Ly. Lục Ly còn chưa thay áo giáp đầy máu, Kỷ Vô Cữu ngồi thấy trên người hấn đầy mùi huyết tinh cơ hồ phát cuồng. Lục Ly kịp thời trước khi hấn nổi điên chế phục hấn, sống đao đánh xuống, Kỷ Vô Cữu nhất thời ngất đi.

Bởi vì hao tổn nhiều tâm lực, Kỷ Vô Cửu mê man tới giữa trưa ngày hôm sau mới tỉnh. Diệp Lôi Đình ngồi ở bên giường, thấy hần mở mắt, không chờ hần mở miệng, trước nói một câu: “Trần Trần còn sống.”

Kỷ Vô Cửu nhất thời thở ra một hơi, ánh mắt cũng sáng lên. hần ngồi dậy, nhận lấy bát nước Diệp Lôi Đình đưa tới, uống một hơi hết hơn nửa bát.

Diệp Lôi Đình thấy hần cuối cùng cũng khôi phục bình thường, tạm yên lòng, hần ta lại phân phó đem tới một ít thức ăn, Kỷ Vô Cửu vô tâm ăn uống, tùy tiện nuốt vài miếng, liền nhìn Diệp Lôi Đình.

Diệp Lôi Đình nói, “Ngài yên tâm đi, thân thủ Trần Trần không tệ, sẽ không dễ dàng bị thương trên chiến trường. Thần đã để huynh đệ toàn quân xuất động đến chiến trường thu thập thi thể, sợ ban đêm nhìn không rõ, ban ngày lại tra xét thêm lần nữa, cũng không tìm thấy nàng. nói cách khác, nàng hần vẫn còn sống, chẳng qua là chưa trở về, cho nên có thể là đi lạc hoặc là ... bị bắt đi.”

“Cho dù là đi lạc, đã lâu như vậy cũng có thể tìm được đường về rồi.” Kỷ Vô Cửu nói.

“Cho nên ...”

“Cho nên, nàng là bị bắt làm tù binh.” Kỷ Vô Cửu thở dài, “Hôm qua là ta thất thoát.”

“Quan tâm sẽ loạn.”

Kỷ Vô Cửu suy tư trong chốc lát, nói, “không hợp lý. Bắt tù binh bình thường là ở tình huống thắng trận, ngày hôm qua, toàn quân Nữ Chân tan tác, chính mình chạy cũng không kịp, làm sao có thể hao hết tâm tư đi bắt một tù binh?”

“Đây cũng là nghi ngờ của thần.” Diệp Lôi Đình đáp.

Hai người đều là người thông minh, vì vậy đều không cần trả lời, bởi vì lời đáp chỉ có một: tù binh này có giá trị lợi dụng.

Nghĩ đến đây, tâm tình Kỷ Vô Cửu cũng thả lỏng một chút, đối với tù binh có giá trị, đối phương sẽ không làm khó quá mức. Nhưng vừa nghĩ đến một nữ nhân xinh đẹp như hoa như ngọc đang nằm trong tay quân địch, tâm tình vừa buông xuống lại khấn trương lên.

Kỷ Vô Cửu nhắm chặt mắt, hồi tưởng lại trang phục của Diệp Trần Trần ngày hôm qua, nàng mặc áo giáp, cổ quấn khăn quàng, hình dáng bên ngoài sẽ không khiến người khác hoài nghi.

Trần Trần, ngàn lần, vạn lần đừng để đối phương phát hiện ra nàng là nữ nhân đây.

Có lẽ, đối phương sớm đã biết nàng là Hoàng hậu? Nếu như thế, có khả năng bọn họ sẽ không dám động vào nàng.

Tóm lại, nếu Trần Trần có nửa điểm tổn thương, ta chắc chắn sẽ tự mình mang binh san bằng toàn bộ Nữ Chân. Kỷ Vô Cửu nghĩ, trong ánh mắt hần nhiễm lên tia sáng hung lệ (hung ác + ngoan lệ).

Diệp Lôi Đình nhìn thấy ánh mắt hần thay đổi, lo sợ hần lại muốn tẩu hỏa nhập ma, vội nhắc nhở, “Bây giờ chúng ta phải làm sao?”

Kỷ Vô Cửu đảo mắt nhìn hần ta, “Người đem bản đồ tới đây, kể lại cho ta tình hình bố trí binh lực Nữ Chân ngày hôm qua và phương hướng tháo chạy của bọn họ.”

Diệp Lôi Đình sai Lục ly mang bản đồ vào doanh trại. hần trải bản đồ trước mặt Kỷ Vô Cửu, tay chỉ vào một khu vực bên ngoài thành Nghiêm Ninh nói, “Ba đại quân của Nữ Chân phân biệt ở trong này, ở đây và ở đây, bị quân ta chặn lại, sau khi trải qua kịch chiến, tả quân chạy trốn theo hướng tây bắc, trung quân và hữu quân theo hướng đông bắc tháo chạy.”

Kỷ Vô Cửu nhìn bản đồ, “Trần Trần xuất phát từ quân doanh, muốn đi tiền tuyến xem náo nhiệt, tất sẽ không xa cận cầu viện, nàng trước tiên sẽ gặp phải tả quân của đối phương, nếu bị bắt tự nhiên cũng sẽ là bị tả quân bắt đi.”

Diệp Lôi Đình đáp, “Vậy thần ngay lập tức lãnh binh truy kích, ắt cứu Trần Trần trở về.”

“không.” Kỷ Vô Cửu lắc đầu, “Người sẽ dẫn quân truy đuổi A Nhĩ Cáp Đồ.”

Diệp Lôi Đình có chút khó hiểu.

Kỷ Vô Cửu giải thích, “Người có nghĩ tới A Nhĩ Cáp Đồ sau khi thiếu niên thành danh, chinh chiến qua hai mươi mấy năm nay chưa bao giờ chiến bại, người như vậy chắc chắn vô cùng tự phụ. Lần này, hần nhiều thua thiệt trong tay chúng ta như vậy, làm sao có thể cam tâm. Căn cứ vào mật báo hai ngày nay, đường đệ của A Nhĩ Cáp Đồ mang theo hai vạn tinh binh đến trợ chiến, A Nhĩ Cáp Đồ như vậy làm sao có nửa điểm ý tưởng bại trận đào tẩu.”

“Ý của ngài là ...”

“Ý của ta là, hần nhất định sẽ tìm mọi cách phản kích. Còn có bộ lạc Ô Lan dưới sự điều khiển của hần ta, phỏng chừng sẽ nhân cơ hội công kích Kế Châu, đối với A Nhĩ Cáp Đồ đây sẽ là cơ hội tuyệt hảo. Hơn nữa,” ngón trỏ Kỷ Vô Cửu chậm rãi di chuyển dọc theo đường chạy trốn của A Nhĩ Cáp Đồ, dừng lại tại một điểm trên bản đồ, “Các người nhìn vị trí sơn khải này, đây là nơi cực kỳ thích hợp để phục kích. A Nhĩ Cáp Đồ là người thông

minh, phản kích không thành, hoàn toàn có thể tạm trốn ở nơi này thiết hạ mai phục.”

Mắt Diệp Lôi Đình sáng lên, “Vậy chúng ta liền tương kế tựu kế, diệt trừ mai phục của hắn.”

Kỷ Vô Cữu gật đầu, “Cho nên ngươi sẽ phải vất vả một thời gian nữa, ta chờ ngươi mang thủ cấp của A Nhĩ Cáp Đồ đến gặp ta.”

“Nếu thế bên Trần Trần...”

Kỷ Vô Cữu hơi nheo mắt lại, “Nữ nhân của ta, tự nhiên do ta tự mình đi cứu.”

Diệp Lôi Đình có thể hiểu được tâm trạng của Kỷ Vô Cữu, nhưng hắn ta không đồng ý với quyết định của Kỷ Vô Cữu. Nhưng lần này Kỷ Vô Cữu thập phần cố chấp, dù Diệp Lôi Đình ngăn cản cách nào cũng không được, về sau hắn trực tiếp truyền ra thánh chỉ, Diệp Lôi Đình cũng không còn cách nào. Xét đến cùng, mấy ngày trước hắn ta có thể thuận lợi trời Kỷ Vô Cữu lại, cũng là vì Kỷ Vô Cữu cho hắn chút mặt mũi, Hoàng đế là người có chừng mực, nhưng lúc này lão bà của hắn đã bị người ta bắt đi, người làm sao có thể cùng hắn bàn bạc thế nào là đúng mực.

Bất đắc dĩ, Diệp Lôi Đình đành chọn hai vạn tinh binh cho Kỷ Vô Cữu, nhưng Kỷ Vô Cữu chỉ cần một vạn. Truy đuổi một đám tàn binh, một vạn là đủ, hắn không thể vì cứu Diệp Trần Trần mà bỏ qua tình hình chiến sự Liêu Đông không dễ ý.

Bất quá, Kỷ Vô Cữu đáp ứng dẫn theo Lục Ly. Diệp Lôi Đình lúc này mới buông thả tâm, dặn dò Lục Ly nhiều lần, nhất định phải bảo hộ Kỷ Vô Cữu thật tốt.

Kỷ Vô Cữu không đợi được đến ngày mai, ngay hôm đó liền dẫn một vạn binh mã xuất phát. Lúc này trời chớm chạng vạng, một vầng thái dương đỏ rực nặng nề hướng về phía tây, để lại trên mặt đất vạt ánh kim quang. Hoang nguyên rậm rạp, gió đông phản phất, tinh kỳ phấp phới, một vạn quân sĩ trật tự hành quân hướng về phía vầng Kim Ô tỏa ánh quang minh dẫn dắt nhân gian phía tiền phương. Đại bộ phận bọn họ đều không biết nhiệm vụ lần này là gì, đều chỉ nghĩ theo Ngô Tướng quân truy kích giặc đào tẩu. Ai cũng chưa từng nghĩ đến, một chi quân đội này sẽ đem đến cho di tộc ác mộng như thế nào.

Khi Diệp Trần Trần tỉnh lại, đập vào mắt đầu tiên là một cái đầu tròn sáng bóng có thể soi rõ bóng người.

Nhất thời, nàng không phản ứng kịp đây là thứ gì, chớp chớp mắt, lại chớp mắt, cái đầu tròn kia lại dịch ra phía sau, vì vậy một bộ mặt xuất hiện trước mặt Diệp Trần Trần, “Ngươi đã tỉnh?”

Diệp Trần Trần mới phát hiện, chính mình bị trói vào một cái giá gỗ, vì cái giá này tương đối cao, nên nàng vừa rồi chỉ nhìn thấy đỉnh đầu của đối phương. Hiện giờ hắn ta ngẩng đầu nhìn nàng, vì vậy lộ ra toàn mặt. Người này mày rậm mắt to, mũi cù tỏi, trên cằm là một mảng lớn râu đen bóng, phối hợp với cái đầu tròn, nhìn thoáng qua sẽ khiến người khác cho rằng đầu người này mọc ngược.

“thật là sạch sẽ.” Diệp Trần Trần khen.

“...” Đầu tròn không thể tưởng nổi câu nói đầu tiên khi nàng vừa tỉnh lại lại là như vậy, cũng không đoán được nàng đây là nịnh hót hay là trào phúng. Hắn ta lạnh lùng cười, “Đều sắp chết đến nơi rồi, ta xem ngươi còn có thể kiêu ngạo được bao lâu.”

Diệp Trần Trần cũng không sợ hắn hù dọa, “Nếu ngươi muốn giết ta, cần gì hao tâm tổn lực trói ta ở đây?”

Đầu tròn bị lời của nàng chặn họng, sắc mặt giận dữ, hắn lấy ra một thanh chùy thủ đặt trên cổ Diệp Trần Trần, “nói, ngươi là người phương nào?”

Diệp Trần Trần cười nói, “Ta nói ta là Tôn Ngộ không, ngươi tin sao?”

Đầu tròn đáp lại, “Nếu ngươi là Tôn Ngộ không, ta chính là Nhị Lang Thần.”

Diệp Trần Trần đáp, “Nếu ngươi là Nhị Lang Thần, ta chính là Vương Mẫu nương nương.”

Đầu tròn suy nghĩ một lát, Ngọc Hoàng đại đế là cứu chủ của Nhị Lang Thần, thế hóa ra Vương Mẫu nương nương không phải cứu mẫu của Nhị Lang Thần hay sao? Người này đây là muốn chiếm tiện nghi của hắn ta. Bởi vậy nhân tiện nói, “Nếu ngươi là Vương Mẫu nương nương, ta chính là Ngọc Hoàng đại đế.”

Diệp Trần Trần đáp, “Nếu ngươi là Ngọc Hoàng đại đế, ta chính là mẹ của Ngọc hoàng đại đế.”

Đầu tròn: “...”

Quả thực quá vô sỉ!

Đầu tròn dùng chùy thủ vỗ mặt Diệp Trần Trần, tức giận nói, “Ngươi là cái đồ tiểu bạch kiểm, sẽ không nghĩ chính mình là nữ nhân đi!”

Lúc này, Diệp Trần Trần mới tỉnh ngộ mình bây giờ đang nữ phần nam trang, như vậy cuộc nói chuyện lúc này là nàng nói lỡ, may mà nàng cải trang khá tốt, còn cẩn thận vẽ lông mày đậm nên đối phương mới không sinh nghi.

Diệp Trần Trần nhân tiện nói, “Người không hiểu, ở Trung Nguyên chúng ta như vậy chính là mắng chửi người, vì dễ vũ nhục đối thủ.”

Đầu trục nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy cách thức mắng chửi, vũ nhục đối phương như vậy thật sự quá lạ thường, nhưng chính hắn ta cũng không hiểu rõ văn hóa Trung Nguyên, lại không muốn lộ tẩy bản thân không biết, đành phải qua loa đại khái cho qua. Lại chợt nghĩ, không đúng, rõ ràng là hắn ta thăm vấn người này, như thế nào lại bậy bạ đến Ngọc Hoàng đại đế và lão nương của Ngọc Hoàng đại đế. Vì thế hắn ta lại đem chủ thủ đề lên cổ Diệp Trần Trần, “Đừng có giả bộ, rốt cuộc người là ai?”

Diệp Trần Trần nghĩ người này tính tình nóng nảy, nếu nàng lại chiếm tiện nghi của hắn, sợ hắn sẽ cho nàng vài nhát dao, vì vậy cũng không trả lời.

Đầu trục lại đột nhiên nắm chủ thủ, dùng sức đâm vào bụng Diệp Trần Trần.

Bụng Diệp Trần Trần truyền đến một trận đau đớn, không tự chủ hết lớn. Đầu trục rút chủ thủ về, quả nhiên trên thân chủ thủ không hề có một vết máu. Hắn hua hua chủ thủ trước mặt Diệp Trần Trần, nói, “Thiếu niên tuổi này, mặc Tầm y, người là Hoàng đế Trung Nguyên phải không?” nói tới đây, Đầu trục không khỏi đắc ý. Loạn chiến hôm kia, hắn ta đột nhiên gặp một tướng quân thiếu niên liều chết xung phong tiến vào, hai tay cầm điều súng, tại bên trong loạn quân, cưỡi ngựa đánh thẳng về phía trước, tuy không đến mức mỗi phát súng lấy một mạng người nhưng cũng là không phát nào trượt, đánh đến mức tướng sĩ Nữ Chân xung quanh không dám nhìn lên được. Hắn ta vừa nhìn liền biết người này thân phận bất phàm, lại nhớ mặt thám tử từng báo Hoàng đế Đại Tề đích thân đến Liêu Đông, giờ nhìn lại, càng nhìn càng thấy có khả năng, vì thế sai người toàn lực vây công người này, quyết tâm bắt sống. Sau này, chiến lực không địch lại được, hắn ta liền mang theo người này hốt hoảng trốn chạy.

Hiện tại cẩn thận xem xét mới thấy quyết định lúc đấy thật sự vô cùng anh minh, giá trị của người này vượt xa mười vạn đại quân.

Diệp Trần Trần lắng nghe lời nói của Đầu trục, trong lòng thập phần kinh hãi. Việc Kỳ Vô Cữu mặc Tầm y xuất hiện ở Liêu Đông vô cùng cơ mật, hắn ta như thế nào lại biết được? Chẳng lẽ trong triều có nội gian?

Gặp Diệp Trần Trần thần sắc hốt hoảng, suy đoán trong lòng Đầu trục càng thêm chắc chắn. Hắn ta cũng không ép hỏi nàng thêm, cầm chủ thủ lại vào hông, nói, “Ủy khuất Hoàng đế bệ hạ đi theo chúng ta một thời gian, chỉ cần các người nghe lời, ta tự nhiên sẽ thả người đi.”

Diệp Trần Trần suy nghĩ, lời này đơn giản là đòi cắt đất đền tiền, may mắn nàng không phải Kỳ Vô Cữu, loại chuyện cắt đất đền tiền này không cần đáp ứng. Suy nghĩ vừa chuyển, tại sao nàng không án binh bất động, trước đề tên ngốc tử này cao hứng, đến thời điểm mọi sự đều đã sẵn sàng, lại phát hiện Tự Bảo bôn tới tay này kỳ thực chỉ là cái bô, lúc đấy về mặt của hắn ta chắc chắn sẽ vô cùng thú vị.

Vì thế Diệp Trần Trần thuận theo lời hắn ta, “Người đã biết thân phận của ta, mà vẫn đối đãi với ta như thế này ư? Là không hợp quy củ, còn không mau mau thả ta xuống dưới.”

“Tiểu bạch kiểm, mới đó đã tự cao tự đại, quả nhiên là người Trung Nguyên.” Tuy lời ngoài miệng Đầu Trục đầy khinh thường, nhưng hắn ta cũng gọi vài người tiến vào, đem Diệp Trần Trần thả xuống, nhưng vẫn để nàng mang xích chân phòng ngừa chạy trốn.

Mấy người mới tiến vào này đầu cũng bóng loáng như gương. Bọn họ đều cũng một dạng với thủ lĩnh Đầu Trục, đều chỉ có một ít tóc còn thừa lại ở phía trên ót một tấc, thắt lại thành một bím tóc nhỏ buông xuống, từng cái đầu trục lông lóc lại có thêm một bím tóc nhỏ thả xuống trông giống như con nòng nọc.

Diệp Trần Trần vừa được thả xuống, liền muốn ăn muốn uống, thủ lĩnh Đầu Trục thấy nàng tự nhiên như thế, đến một điểm tự giác của tù binh cũng không có, vì vậy lại thấy bức mình.

“Người thật sự không coi mình là người ngoài đi.” Nhìn thấy Diệp Trần Trần tự tại căn chân dê nướng, thủ lĩnh Đầu Trục ai oán nói.

“Cái này gọi là xem như ở nhà ... Nếu người đã biết ta là ai, như vậy cũng nên cho ta biết người là ai?”

“Có gọi thì người đoán đi? Ta cũng muốn biết năng lực của người ra sao?”

“Đóa Đóa Ô Lạp Đồ, trưởng tử của A Nhĩ Cáp Đồ, cũng là nhi tử mà hắn coi trọng nhất.” Diệp Trần Trần đáp.

Nàng càng nói, Đầu trục càng thấy kinh hãi. Phải biết, người này sau khi bị hắn bắt, mới vừa tỉnh không được bao lâu, vậy mà có thể phán đoán được lai lịch của hắn. Hoàng đế Trung Nguyên quả nhiên không thể khinh thường.

“Đóa Đóa. Cái tên này thật thanh tú.” Diệp Trần Trần nói, như có như không nhìn lướt qua hắn từ trên xuống dưới.

Đầu trục bị ánh mắt ý vị thâm trường của nàng đảo qua, mặc danh kỳ diệu cảm thấy xấu hổ, “Người, người làm thế nào biết được?”

Diệp Trần Trần tự nhiên sẽ không nói cho hắn biết nàng có thể nghe hiểu tiếng Nữ Chân, mới vừa rồi nghe thấy những người đó gọi hắn là Đại vương tử. Nàng chỉ đáp, “Xem ra ta đoán đúng rồi ... đi đi, lấy cho ít nước tương.”

Đóa Đóa lại mặc danh kỳ diệu nghe lời nàng, xoay người đi lấy nước tương cho nàng, sau khi đưa cho nàng, mặt hắn tối sầm, “Vì cái gì ta phải nghe lời người!”

“Làm sao ta biết được.”

“...”

“Bất quá,” Diệp Trăn Trăn an ủi hần, “Người đem ta đường béo chút, còn có thể đổi thêm ít tiền.”

Đóa Đóa nghe nàng nói thấy có lý, liền không truy cứu thêm, ngồi ở một bên nhìn nàng ăn. Tên tiểu bạch kiểm này bộ dạng thanh tú, ăn com cũng thanh tú, so với những nữ nhân quý tộc trong vương đình của bọn hần còn đẹp mắt hơn.

Nghỉ ngơi trong chốc lát, Đóa Đóa hạ lệnh tiếp tục hành quân. Diệp Trăn Trăn bị giam trong một lồng sắt chỉ lộ đầu với hai bàn tay, đặt trên một chiếc xe do hai con ngựa kéo, dãi lộ không sai. Nàng cẩn thận quan sát địa hình đường đi và phương hướng hành quân, đại khái đoán được mục tiêu của đội nhân mã: Ô Lan Bộ.

Xem ra Đóa Đóa là muốn hội hợp với Nhật Thiết Xích trước, sau đó mới đưa người đi Kế Châu, sự lựa chọn này cũng không sai.

Mấy ngày kế tiếp, Diệp Trăn Trăn rất vô liêm sỉ đề ra rất nhiều yêu cầu, tỷ như khuyên Đóa Đóa tháo xích trên cổ chân nàng, yêu cầu hần để vài binh lính hiệu tiếng Hần trông coi nàng, nàng có thể một mình đi ngoài, binh lính không được nhìn lên, vân vân.

Sau khi nghe được mấy cái yêu cầu, Đóa Đóa chỉ cảm thấy vị hoàng đế này tám phần là kẻ biến thái, đại nam nhân bình thường ai thèm đi nhìn lên nam nhân đi ngoài.

Thần kỳ là, đối với rất nhiều yêu cầu của nàng, Đóa Đóa mặc danh kỳ diệu đều đáp ứng.

Diệp Trăn Trăn sợ đối phương nghi ngờ, cố ý mỗi ngày đều muốn đi ngoài nhiều hơn vài lần, trong đó mỗi lần đều đứng ở đằng xa lấy hai tay che khó, giả bộ tư thế nam nhân đi tiểu, lưu lại bóng dáng cho binh lính trông coi.

Đứng bên bờ sông, Diệp Trăn Trăn vẫn duy trì cái tư thế đáng khinh, hai mắt nhắm chặt, cảm nhận những ngọn gió mạnh mẽ của thảo nguyên, rơi vào trầm tư.

Kỷ Vô Cữu vốn tính toán chuẩn xác, không biết có thể tính được phương hướng hành quân của Đóa Đóa hay không.

Mặc kệ người có thể tính toán đến điểm này hay không, ta vẫn hi vọng người đừng đích thân đến đây.

Người là phu quân của ta, nhưng cũng là Hoàng đế Đại Tề.

Cứ như vậy trầm tư, suy nghĩ của Diệp Trăn Trăn có chút bay quá xa. mấy ngày không gặp, Kỷ Vô Cữu càng ngày càng thường xuyên xuất hiện trong suy nghĩ của nàng, hần cười, hần tức giận, hần ngăn người, hần giở trò xấu, hần gốc gác...

Tất cả của hần.

Mỗi khi nghĩ đến hần, Diệp Trăn Trăn đều cảm thấy ngực hơi hơi nóng lên. Loại cảm giác này thực vi diệu, nàng chưa bao giờ trải qua. thật tựa như, giữa nàng và hần được nối lại với nhau bởi một sợi dây, trong lúc lơ đãng bị đụng vào, gọi lên tưởng niệm của nàng đối với hần.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Vô Đức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: Cứu viện

Edit: fujiko

Beta: Bách Tử Liên

Mấy ngày nay, trong kinh thành đều rối loạn.

Nội Các thu được quân báo khẩn cấp từ Kế Châu, bên trong là một phong thư do chính tay Đóa Đóa Ô Lạp Đồ của tộc Nữ Chân viết, thông báo cho triều đình Đại Tề: Hoàng đế của các người đang nằm trong tay lão tử, muốn giữ mạng sống của Hoàng đế thì phải đáp ứng yêu cầu của ta. Lão tử cũng không muốn nhiều, chỉ cần mười vạn lượng hoàng kim cùng với lãnh thổ quan đạo Liêu Đông là đủ.

Diệp Tu Danh xem xong bức thư, cũng không biết nói gì. Công phu sư tử ngọam đến trình độ vô sỉ như vậy cũng thật hiếm thấy.

Hơn nữa, Đóa Đóa sợ bọn họ không tin, còn cố ý ép Diệp Trăn Trăn điểm chỉ. Tiếc rằng, việc tốt của hần liền bị hủy bởi dấu tay này.

Diệp Tu Danh chưa từng thấy qua dấu vân tay của Kỷ Vô Cữu nhưng dấu tay của chính cháu gái ruột mình, lão sẽ không nhận lầm.

Đương nhiên, là một lão hồ ly tinh, lão sẽ không sớm nói ra chân tướng. một là vì suy nghĩ cho an toàn của Diệp Trăn Trăn, bị nhận nhầm thành Hoàng đế, đối phương sẽ không gây khó dễ cho nàng, hai là Diệp Tu Danh muốn nhân cơ hội này đặc biệt săn sóc cho vài kẻ chương mất.

Hoàng đế xuất chinh, nước không thể một ngày không có vua, có vài kẻ sợ là đã muốn rục rịch, làm chút việc ngu ngốc.

Vì vậy, mấy ngày nay Diệp Tu Danh giả bộ lo lắng hốt hoảng, lão đem tin tức từ Liêu Đông Diệp Lôi Đình báo đến giấu một nửa, chỉ đem tin tức Kỳ Vô Cữu truy kích Thiên Vu Đóa Đóa thả ra ngoài. Hai tin hợp lại, rất nhiều người liền không hề nghi ngờ gì mà tin tưởng: Hoàng thượng bị bắt đi rồi!

Trong triều có người thương lượng muốn lập tân quân. Trong đó, lấy Hứa thị cầm đầu, ủng hộ con trai trưởng công chúa Lê Dương Đàm Ký kế thừa sự nghiệp thống nhất đất nước. Hứa thị là mẫu tộc của Kỳ Vô Cữu, là ngoại thích chính cống, thế mà lúc này lại không chờ đợi được, vội vàng muốn tìm người thay thế hần, Diệp Tu Danh nhìn mà thấy lạnh lòng thay Kỳ Vô Cữu.

Hơn nữa, thậm chí ngay cả Thái Hậu cũng ủng hộ quyết định này. Đầu nói “Nhi hành vạn dặm mẫu ưu sầu”*, vậy mà Thái Hậu đối với Kỳ Vô Cữu không chỉ không thấy lo lắng, ngược lại còn ước gì hần thoái vị, thật sự là tuyệt tình đến mức người ta không thể tưởng tượng nổi.

**con đi xa thì mẹ thương nhớ*

Hứa thị nhất tộc hận Diệp thị thấu xương, nếu như Đàm Ký được bọn họ nâng đỡ thượng vị thành công, đến lúc đó kẻ đầu tiên bị thu thập chính là Diệp thị.

Trong lúc này có một người mà thái độ của người này rất quan trọng – Phương Tú Thanh.

thật ra, việc Diệp thị bị thu thập khiến Phương Tú Thanh vui như mở cờ trong bụng, nhưng hần khôngnguyện ý nhìn đến đám ngu xuẩn Hứa thị cùng với tên đại ngu xuẩn Đàm Ký cùng nhau chấp chương giang sơn. Đùa chứ, hỗn quân lại thêm tổ hợp ngu thần, đảm bảo giang sơn sẽ suy bại. Nếu như Đàm Ký được Hứa thị nâng đỡ đăng cơ, Phương Tú Thanh hần một thân thao lược cũng không còn đất dụng võ.

Thêm nữa: chỉ dựa vào một phong thư, đến mặt người còn chưa nhìn thấy, ai biết được Thiên Vu Đóa Đóa có phải đang cố lộng huyền hư hay không? Kỳ Vô Cữu thân là Hoàng đế, từ nhỏ đến lớn có ai dám bắt hần ấn dấu tay, dấu ngón tay trong phong thư này, ai biết được là của ai!

Lại xem kỹ dấu ấn ngón tay này, so với của nam tử thành niên bình thường nhỏ hơn một chút, căn bản không thể nào là của Kỳ Vô Cữu.

Nghĩ đến điều này, Phương Tú Thanh liền cảm thấy mình dường như đã phát hiện mấu chốt của vấn đề.

Diệp Tu Danh, cái lão hồ ly này, thiếu chút nữa đến hần cũng bị lừa gạt!

Diệp Tu Danh biết Phương Tú Thanh không trở nên ngờ ngẩn, đối với phản ứng của chút vừa lòng cũng có ít thất vọng. Hai người ngầm hiểu trong lòng mà đem chuyện này đề xuống, trước công bố cần xác định an toàn của Hoàng thượng rồi mới bàn đến chuyện khác. Mặc cho đám tôm tép nhai nhép Hứa thị kia nhảy nhót thế nào, bọn họ cũng không thêm đề ý.

nói đùa, Hoàng đế không có mặt, đại quyền quân chính một nửa trong tay Diệp thị, một nửa trong tay Phương thị, người Hứa thị tính cái gì, Thái Hậu là cái quái gì, sợ người chắc!

Diệp Trần Trần đứng bên bờ sông, trầm tư thật lâu.

Hai tên lính đứng xa xa không chờ nổi nữa, hướng bóng lưng nàng hô to: “Hoàng đế bề hạ, người xong chưa?”

Diệp Trần Trần phục hồi lại tinh thần, giả bộ sửa sang lại cái quần, xoay người đi tới. một binh lính trong số đó oán giận, “Loay hoay rõ lâu, dù có cả một con sông trước mặt cũng bị người tè đầy ra.”

“Ta muốn đùa nghịch chút.”

Nghịch? Nghịch cái gì?

Còn cần hỏi sao ...

Ánh mắt hai tên lính nhìn Diệp Trần Trần lập tức liền có chút không đúng, người bình thường ai dám giữa ban ngày ban mặt ở nơi hoang vu này gạt JJ đùa nghịch, chẳng lẽ đây là trò chơi đám Trung Nguyên đang lưu hành sao ... Quả nhiên Đại vương tử nói đúng, tên Hoàng đế này là kẻ biến thái!

Diệp Trần Trần không thêm đề ý tới khuôn mặt đỏ mầu thất thường như đèn kéo quân của hai người kia, nàng đi tới xe tù của mình, vừa định đi lên lại phát hiện trong đám lính vô trang đầy đủ có một người nam tử mặc áo vải, một thân trường sam coi như chính tề, nay cũng hiện vài tia chật vật. Diệp Trần Trần vừa liếc thấy mặt của hần, lập tức ngạc nhiên nói, “Lê Vu?”

Lê Vu cũng nhìn thấy nàng, hần đi tới hướng nàng chấp tay, “Chân huynh đệ? Sao người lại ở chỗ này? Chẳng lẽ người đến Đại Tề làm ... gian tế sao?”

“Ta không phải nội gian, ta là tù binh,” Diệp Trần Trần đáp, “Còn người, sao lại xuất hiện ở đây?”

“Ta cũng là tù binh. Ta đi theo thương đội của bằng hữu mở rộng tầm mắt, không nghĩ tới bị một đám kỵ binh bắt đi, bọn họ hỏi ta có biết trị thương hay không, sau đó ... liền bắt ta đến đây.”

Diệp Trần Trần gật gù, quân y của Đóa Đóa, người thì mất tích, kẻ thì chết, xem ra Lê Vưu này cũng đủ xui xẻo. Nghĩ đến cũng là đồng bệnh tương lân, sắc mặt nàng nghiêm trọng vô vai hấn, an ủi, “Người đừng sợ hãi, bọn họ dùng xong người rồi, đương nhiên sẽ thả người ra.”

“Ta không sợ. Vậy ... còn người?”

“Ta? Ta không biết.”

Lúc này, Đóa Đóa đột nhiên nổi giận dùng dùng bước về phía này, hấn ta đẩy Lê Vưu lao đảo ra một góc. Đóa Đóa cũng mặc kệ Lê Vưu, hấn ta quát Diệp Trần Trần, “nói! Rốt cuộc người có phải là Hoàng đế hay không!”

Mí mắt Diệp Trần Trần cũng chẳng thèm nâng lên, “Ta nói ta không phải, người sẽ tin sao?”

“Ta không tin!” hấn gấp đến độ sắc mặt phấp hồng, nhãn châu chuyển động, chợt nói, “Đúng rồi, nhất định là do bọn họ không biết dấu tay của người đúng không?”

“Người nói vậy thì là vậy đi.” Diệp Trần Trần cũng không thèm để ý đến hấn, tự thân tự lực leo lên xe chở tù.

Đóa Đóa một đường suy nghĩ liệu còn có biện pháp gì có thể chứng minh thân phận của Cầu Hoàng đế này. Cầu Hoàng đế này đi ra ngoài cũng không thèm mang theo ngọc tỷ, lại chẳng mang món đồ tùy thân nào.

không đúng, hấn ta mặc Tầm y! hấn đã sớm muốn cướp thứ này, chẳng qua cầu hoàng đế kia nói sau này sẽ phải vĩnh biệt Tầm y, cho nên muốn mặc thêm vài ngày. Như vậy xem ra tốt nhất là trước lột Tầm y xuống đưa đến chỗ cầu quan Đại Tề, bọn họ nhìn thấy Tầm y, nhất định sẽ biết Hoàng đế đang nằm trong tay hấn.

Đêm khuya, Diệp Trần Trần bị trói trong lầu trại, vừa mới ngủ, lại phát giác có người lặc nàng tỉnh lại. Nàng vừa mở mắt, là Lê Vưu. hiện tại, hấn ta mặc áo giáp binh lính Nữ Chân phổ thông.

Diệp Trần Trần vừa định mở miệng, Lê Vưu đã làm thủ thế im lặng với nàng, hấn ta cò bỏ dây trói trên người nàng, kéo nàng đứng lên, đưa cho nàng một bộ khải giáp, thấp giọng thì thầm, “đi theo ta.”

Lúc này Diệp Trần Trần mới biết Lê Vưu là tới cứu nàng. Nàng có chút do dự. Bên ngoài có tới vài ngàn nhân mã, hai người bọn họ rất khó chạy thoát. một khi bị bắt, tính mạng của Lê Vưu rất khó giữ được.

“Chính người trốn đi thôi, tạm thời bọn họ sẽ không giết ta.”

Lê Vưu lại không nghe lời nàng mà cố chấp nhìn chằm chằm nàng.

Diệp Trần Trần không dám dây dưa quá lâu, chỉ đành thay khải giáp, rồi tùy ý Lê Vưu lôi kéo đi ra khỏi lầu trại.

Rời khỏi lầu, Diệp Trần Trần nhìn thấy vài người trông giữ nơi này đã bị Lê Vưu đánh ngất. hấn lôi kéo nàng đi theo các góc tối dọc lầu trại, tránh thoát từng đội binh lính tuần tra, rốt cuộc cũng thoát khỏi nơi đóng quân. Diệp Trần Trần thở ra một hơi, vội vã cùng Lê Vưu chạy như điên vào màn đêm mịt mờ, nhưng chạy đi chưa được bao xa, xung quanh đột nhiên bùng lên nhiều đám ánh lửa, cũng ồn ào vô cùng.

Rất nhiều binh lính Nữ Chân giờ được, vây xung quanh thành một vòng tròn, Đóa Đóa dẫn đầu bọn họ, vòng vây dần dần thắt chặt lại.

Đóa Đóa đi tới trước mặt hai người, một cước đạp Lê Vưu ngã xuống đất. hấn ta rút ra loan đao, giờ đao lên bỏ về phía người ngã trên đất. Diệp Trần Trần vội bỏ nhào tới trước mặt hấn, giờ hai tay ngăn trở Lê Vưu, “Đừng giết hấn!”

“Cút!” Đóa Đóa giờ đao chưa hạ xuống nhưng cũng không thu hồi.

“Nếu người giết hấn, ta liền tự sát, đến lúc đó một đồng tiền người cũng không lấy được, còn sẽ khiến cho hai nước giao chiến.” Diệp Trần Trần uy hiếp hấn ta.

Lê Vưu giật vạt áo của nàng, “Chân huynh đệ, người không cần quản ta.”

“Người vì cứu ta mới rơi vào hoàn cảnh này, ta không thể thấy chết mà không cứu,” Diệp Trần Trần nói, nhìn về phía Đóa Đóa, “Thế nào, ta nói được thì sẽ làm được.”

Đóa Đóa thu hồi đao, “Bất quá chỉ là một mạng người Hán, có gì đặc biệt hơn người.” hấn nói, sau đó bắt hai người lại, sai người kéo Lê Vưu đi. Làm xong những việc này, hấn nhìn Diệp Trần Trần, “Người, đi theo ta.”

Diệp Trần Trần đứng lên đi theo Đóa Đóa trở về, hấn trực tiếp mang nàng đi vào lầu của mình.

Đóa Đóa vừa tiến vào trại, đã nhào tới cời quần áo của Diệp Trăn Trăn. Diệp Trăn Trăn hoảng sợ, đẩy mạnh hấn ra, “Ngươi định làm gì?”

“Ngươi cời Tầm y ra. Ta không tin nhìn thấy Tầm y rồi, bọn họ có thể không tin ngươi đang nằm trong tay ta.”

“Tự ta cời, ngươi đi ra ngoài.”

Đóa Đóa có chút không kiên nhẫn, “Ngươi sao lại giống như tiểu cô nương.” nói xong liền đi ra khỏi lều.

Tầm y không dễ cời, Diệp Trăn Trăn mân mê nửa ngày, cuối cùng cũng cời được ra. Nhưng nàng còn chưa kịp phủ thêm khăn giáp, Đóa Đóa đột nhiên ló đầu vào, “Ta nói ngươi cời ...”

Lời kế tiếp không nói ra được, mắt Đóa Đóa mở to, cảm mở lớn, nhìn người trước mắt. Nàng chỉ mặc một lớp áo trong, trước ngực có hai khối không bình thường nổi lên, bị hấn đột nhiên bắt gặp, nàng kích động dùng Tầm y trong tay chắn trước ngực.

“Ngươi! Ngươi là nữ nhân!” Đóa Đóa cả kinh nói.

“không phải, không phải, ta chính là ... chính là cơ ngực khá lớn.” Diệp Trăn Trăn vội vàng giải thích.

“Ngươi còn định gạt ta!” Đóa Đóa tức giận, “Nữ nhân, nữ nhân?! Ngươi tại sao có thể là Hoàng đế, ngươi không phải là Hoàng đế!” hấn cảm nhận được ác ý trên ngươi, phần nỏ đi đến trước mặt nàng, nắm cổ áo nàng, “nói, rốt cuộc ngươi là ai?”

“Ta, việc này ...”

Đóa Đóa đột nhiên rút đao muốn chém nàng!

Diệp Trăn Trăn không chờ hấn giơ đao lên, thảm thiết kêu, “Ta nói!!!”

“nói!”

“Ta, cái này ... Được rồi, tuy ta không phải là Hoàng đế, nhưng cũng không kém hơn là bao.”

“Có ý gì?”

“Ta là mẹ Hoàng đế, Thái hậu.”

“...” Đóa Đóa bị phẫn, “Ngươi lại lừa ta! Mẹ Hoàng đế năm nay ít nhất cũng đã gần 40 tuổi, nơi nào còn trẻ như ngươi!”

“thật sự,” Diệp Trăn Trăn chân thành nhìn hấn, “Ta có trứ nhan thuật. Thái y viện có sáu thái y chuyên môn phụ trách nỡ dung dưỡng nhan cho ta. Y thuật của người Trung Nguyên chắc ngươi cũng biết.”

Đóa Đóa ngẫm lại, lời này tựa hồ cũng có chút đạo lý. Nhưng hấn vẫn cảm thấy hoài nghi như lúc ban đầu, “Có gì chứng minh ngươi là Thái hậu không?”

“Chứng cứ chính là chiếc Tầm y này.” Diệp Trăn Trăn ném Tầm y về phía hấn ta, “Con ta nổi danh là hiếu tử. Trừ bỏ ta, thiên hạ này còn có ai có thể làm hấn không để ý an nguy của bản thân, đem Tầm y nhường cho ta mặc.”

Lý do này vô cùng hợp lý. Đóa Đóa đã muốn tin năm phần, nhưng vẫn do dự nói, “Lão bà của hấn thisao?”

Diệp Trăn Trăn lạnh lùng cười, khuôn mặt nghiêm túc lộ ra một cỗ uy nghiêm cùng khinh miệt, “Tiểu tiện nhân kia, nàng, không, xứng!”

Đóa Đóa đột nhiên nhớ tới một chuyện khác: lúc hấn ta và người trước mắt này mới gặp, nàng chiếm tiện nghi của hấn, còn đòi làm nương của hấn, nay xem ra, hơn phân nửa là vì người này vốn có con trai lớn như hấn.

nói như vậy, nàng tám phần thật là Thái hậu.

Diệp Trăn Trăn thấy Đóa Đóa đã tin, còn nói thêm, “Ngươi cũng không cần khổ sở, Thái hậu tuy không đáng giá bằng Hoàng đế, nhưng có chút ít còn hơn không.”

hiện tại cũng chỉ có thể như vậy, Đóa Đóa thu lấy Tầm y, nghĩ thầm, cậu Hoàng đế là hiếu tử, nay trong tay hấn ta giữ mẹ của hấn, đòi hấn lấy ít tiền, hấn khẳng định sẽ đáp ứng.

Diệp Trăn Trăn đi ra khỏi doanh trường thì phát hiện trán mình đầm mồ hôi, bị gió đêm thổi qua, thấy hơi lạnh. Nàng lau lưng tung vài cái, trở về lều của mình, một đường hồi tưởng lại một màn hung hiểm vừa qua, trong lòng thầm nhủ, may mắn, cái khó ló cái khôn bịa ra thân phận Thái hậu. Thứ nhất, Đóa Đóa sẽ không dám lấy tính mạng của nàng, thứ hai, đối với một phụ nhân 40 tuổi, hấn ta cũng sẽ không nảy sinh tà niệm khác.

Diệp Trăn Trăn lại nghĩ đến Lê Vu, cũng không biết hấn ta thế nào rồi. hấn ta biết y thuật, trong thời gian ngắn sẽ không có nguy hiểm đến tính mạng, sau này nếu nàng được cứu thoát ra, nhất định sẽ mang hấn thoát cùng.

Kinh thành.

Nội các lại thu được một phong hỏa tấu khác, lần này Đóa Đóa Ô Lạp Đồ sửa lại nội dung, công bố người bị bắt đi là Thái hậu. Điều này càng giả dối, Thái hậu còn đang êm đẹp chờ đợi trong hậu cung đâu. Có thấy được người này là một tên lừa gạt, hơn nữa còn là tên lừa đảo không biết chừng mực.

Thái hậu nghe thấy việc này, tức giận đến lỗ mũi bốc khói. Cố tình, Diệp Tu Danh còn cố ý giờ trò xấu, đem tin tức này huyền não để cả triều đình đều biết, một ít đại thần có trí tuệ phong phú cũng không biết bằng cách nào đã nào bỏ ra một đoạn bí sử Thái hậu bí mật ra cung sau đó bị bắt. Chuyện này càng truyền càng sai lệch, làm Thái hậu không thể không buông rèm chấp chính nhằm phủ nhận tin đồn sai sự thật kia.

Diệp Tu Danh một mặt gây phiền phức cho Thái hậu, một mặt bí mật phái sứ giả đến bàn bạc cùng sứ giả Nữ Chân, đối với việc Thái hậu bị bắt không hề phủ nhận, trước hỏi thăm tình hình, sau lại chậm rãi tìm biện pháp.

Tạm không đề cập tới bên này, Diệp Trấn Trấn nhanh chóng biến hóa từ Hoàng đế thành Thái hậu, bị quân đội Nữ Chân chăm lo ăn uống, chiếu đãi.

Lại nói đến Kỳ Vô Cữu, đang mờ mịt hành quân trên thảo nguyên, cũng không biết tình huống nơi kinh thành. Mỗi ngày hắn chỉ mong ngóng “Tìm được Diệp Trấn Trấn”, tinh thần có chút không bình thường, Lục Ly sợ hắn đột nhiên biết được sự tình gì khó lường mà nổi điên lần nữa, cho nên thời thời khắc khắc chuẩn bị đánh ngất hắn.

Bất quá, tuy nội tâm Kỳ Vô Cữu nôn nóng nhưng vẫn như trước không chế tốt bản thân mình. Hắn không thể để mình xảy ra vấn đề gì, hắn phải giữ được bình tĩnh, tỉnh táo, mới có thể tìm được Trấn Trấn.

Lúc này Kỳ Vô Cữu cô đơn đứng bên bờ sông. Con sông này chảy không nhanh, dòng nước xuôi về một hướng, trên thảo nguyên bằng phẳng trông trải này, giống như một dải lụa bạc chậm rãi phiêu động. Kỳ Vô Cữu nhìn vầng mặt trời đỏ nơi cuối chân trời, khẽ thở dài. Trấn Trấn à Trấn Trấn, khi nào thì ta mới có thể tìm được nàng.

Mười ngày không gặp đã như xa cách hơn mười năm.

Lại không gặp nàng, ta sợ chính mình sẽ thật sự điên mất.

Lục Ly đi đến bên người hắn, cùng hắn sóng vai mà đứng. Trầm mặc một hồi, Lục Ly nói, “Hoàng thượng, kỳ thật, ta vẫn có vài điều muốn nói với ngài.”

“Cứ nói.”

“Ngài... hoàn toàn không cần thiết ghen.”

Kỳ Vô Cữu thu hồi ánh mắt, xoay mặt nhìn hắn ta. Người trước mắt thân hình cao lớn, tướng mạo oai hùng, một đôi mày kiếm, lúc nhìn Diệp Trấn Trấn sẽ không tự chủ hạ thấp một chút, lộ ra sự ôn nhu mà chính hắn ta cũng không phát hiện.

Lục Ly thấy hắn không đáp lời, thân nhiên giải thích, “Trấn Trấn đã gả cho ngài, các người là phu thê danh chính ngôn thuận, người khác có muốn cũng không thể đoạt nàng đi.”

“Người thích nàng.” Kỳ Vô Cữu đột nhiên nói.

Lục Ly ngẩn ra, không dự đoán được đột nhiên đối phương sẽ nói vậy. Hắn cúi đầu, thần sắc phức tạp.

“Có điều người nói đúng, nàng là người của ta, kẻ khác đoạt cũng không được. Trấn Trấn đáng yêu như vậy, có nam tử khác mơ tưởng đến nàng cũng là điều bình thường.” Kỳ Vô Cữu không chút suy nghĩ đến trọng điểm vấn đề.

Lục Ly cười khổ, “Ta quả thật thích nàng. Nhưng cũng có ích lợi gì. Biểu muội này của ta, thật sự là khó đầu gối, nàng có lẽ chưa bao giờ suy nghĩ đến vấn đề ta có thích nàng hay không.”

Kỳ Vô Cữu đối với những lời này tán đồng vô cùng.

Lục Ly lại thở dài, “Nếu lúc trước nàng có một chút tình ý đối với ta, thì dù có phải đánh đổi tính mạng ta cũng sẽ cầu thân với nàng.”

Nghe đến đó, Kỳ Vô Cữu cảm thấy may mắn đối với việc Diệp Trấn Trấn chậm chạp trong vấn đề tình cảm. Nữ nhân này nếu thông suốt sớm thì cũng không đến lượt Kỳ Vô Cữu hắn.

“Kiếp này, ta và nàng vô duyên vô phận, ta đành nhận. Hiện giờ, ta coi nàng như muội muội. Cho nên,” Lục Ly ngẩng đầu, trịnh trọng nhìn Kỳ Vô Cữu, “hiện tại, ta lấy thân phận huynh trưởng thỉnh cầu ngài, cầu ngài đối với muội muội ta tốt một chút. Trấn Trấn bị làm hư mà lớn lên, tính tình nàng không đủ tốt, nhưng... nàng là một nữ hài tử hiếm có.”

“Ta biết. Nàng là thê tử của ta, ta tất nhiên sẽ đối tốt với nàng.” Tốt đến mức ta đã không thể khống chế tình cảm này, Kỳ Vô Cữu tự giễu.

Hai người đều trầm mặc. Kỳ Vô Cữu đi dọc theo bờ sông, chợt cúi đầu, nhìn thấy một đồng cục đá xếp lại thành hình thù kỳ quái.

“Đây là cái gì?” Lục Ly nhìn không ra hình dạng của khối đá này.

Kỷ Vô Cữu nhặt hai khối đá lên, đặt vào chỗ khuyết của đồng đá. Đồ hình hiển lá đơn giản hiện ra trước mặt họ.

“Là Diệp Từ, là Trần Trần!” Lục Ly kích động, “Hoàng thượng, quả nhiên bọn họ đã dừng lại ở chỗ này. Chúng ta không đi nhầm đường, đúng là bọn họ đi về hướng Ô Lan Bộ.”

“Ta biết.” Kỷ Vô Cữu đứng thẳng dậy, mặt mày nhuốm vui mừng, “Thông tri mọi người, lập tức xuất phát, hành quân suốt đêm. Phải nhanh chóng đuổi theo tàn quân Nữ Chân.”

“Vâng!”

Đoàn người chạy suốt cả đêm, đến sáng sớm hôm sau một binh sĩ cưỡi ngựa đuổi theo Kỷ Vô Cữu, báo, “Ngô tướng quân, son tước ngài yêu cầu ta chăm sóc, đột nhiên không yên, giằng giằng muốn thoát khỏi lồng sắt.”

Kỷ Vô Cữu biết điều này có ý nghĩa gì. Hắn vội vã khiến đội ngũ lập tức dừng lại, nghỉ ngơi tại chỗ. Đại gia chạy suốt cả đêm, quả thật người người đều kiệt sức, ngựa cũng hết hơi. Nhưng Kỷ Vô Cữu lại tinh thần phấn chấn. Hắn suy xét nếu cưỡi ngựa tiếp cận, khả năng địch quân sẽ có phòng bị, cho nên hắn quyết định chính mình trước đem theo vài người cao thủ tiến lên trước thăm dò vị trí cụ thể của Diệp Trần Trần. Hai chú chim son tước bị buộc dây ở chân, cột trên cánh tay Kỷ Vô Cữu và Lục Ly, ngoài ra còn có hai ám vệ và bốn thị vệ theo cùng bọn họ.

Quả nhiên, ở phía trước khoảng mười dặm, bọn họ tìm thấy doanh trại quân đội của Nữ Chân.

Kỷ Vô Cữu nhìn máng lều trại phía xa, kích động không thôi. Trần Trần đang ở bên trong. . .

không thể đi, hiện tại không thể đi. Hắn nắm chặt tay, Trần Trần, cố đợi một ngày thôi, đêm nay chúng ta có thể gặp nhau rồi.

Kỷ Vô Cữu sợ chính mình nếu nhìn tiếp sẽ không nhận được vệt vào, cho nên hắn quyết đoán dẫn mọi người quay trở lại. Sau khi nghỉ ngơi chỉnh đốn lại toàn quân, lúc xế chiều, bọn họ lại lần nữa hành quân, cẩn thận đi theo phía sau đối phương.

Lấy một vạn tinh binh đối chọi với bốn nghìn tàn quân, trận chiến này đánh thế nào cũng đều thắng. Nhưng muốn tính đến an nguy của Diệp Trần Trần thì phải cẩn thận an bài chiến thuật.

Trước đó, Kỷ Vô Cữu mang theo rất nhiều hoa Mạn Đà La khô. Loại thảo dược này có thể gây mê và làm ngất, lúc này vừa hay có cơ hội sử dụng. Bây giờ là mùa xuân, toàn thảo nguyên là gió Đông Nam, chỉ cần địch quân ở hướng đông nam của nơi đốt hoa Mạn Đà La, kẻ cả không thể làm toàn bộ địch quân té xỉu, ít nhất cũng khiến đại bộ phận tay chân vô lực.

Đến lúc đó, bọn họ thừa dịp đêm tối mò vào địch doanh giải cứu Trần Trần, lại cho người tập kích địch doanh, nhất cử lưỡng tiện.

Trần Trần, ta lập tức sẽ tới cứu nàng.

Kỷ Vô Cữu chưa bao giờ mong chờ đêm tối nhanh đến như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Vô Đức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Tình nồng...

Edit: fujiko

Beta: Bách Tử Liên

Đóa Đóa vô cùng rối rắm

Từ lúc ra chiến trường đến nay, hắn ta đã có hai ba tháng chưa chạm vào nữ nhân.

Nếu có một người nữ nhân luôn chèn ép mình, không thêm giữ gìn hình tượng, nhưng vẫn làm người ta cảm thấy xinh đẹp, vậy dung mạo người nữ nhân này mới thật sự là thiên tiên.

Diệp Trần Trần chính là như vậy.

Đối mặt với nữ nhân như vậy, cho dù nàng là một lão thái bà 40 tuổi, kẻ “ăn chay” mấy tháng như Đóa Đóa thật khó cảm lòng được. Cho nên kể từ khi biết Diệp Trần Trần là nữ nhân, khi đối mặt nàng, hắn ta luôn có cảm giác thần hồn điên đảo.

Nhưng lý trí nói cho hắn ta biết: đây là một nữ nhân lớn tuổi gần bằng mẹ của hắn ...

Lúc Đóa Đóa mơ tưởng đến Diệp Trăn Trăn, cứ so sánh nữ nhân trước mắt cùng mẹ hần ta thì hần ta luôn có một loại cảm giác loạn luân không đứng luân thường đạo lý.

Hon nữa, nàng còn là Thái hậu, là mẹ của Hoàng đế. Nếu hần ta dám XX với mẹ Hoàng đế, liệu Hoàng đế có thể đem hần ta OO hay không ...

Nhưng thật sự là xinh đẹp quá đi ...

Mấy ngày nay, Đóa Đóa rất phiền não. Lý trí và dục vọng bên trong thân thể hần ta không ngừng giao chiến, chương khí mù mịt, khói lửa nổi lên từ phía, mỗi ngày hần ta đều cảm thấy có 2 người tí hon đang cãi nhau trong đầu mình, thậm chí còn xuất hiện cả tiếng ong ong bên tai, thật sự là quá đau đầu.

Cuối cùng, phía trên không quản được phía dưới, hần ta đưa ra quyết định gan to tày trời. Vì chứng minh tính an toàn của quyết định này, hần ta tự mình tìm ra lý do biện giải không chút sơ hở: nữ nhân Trung Nguyên đều giữ gìn danh tiết, dù cho hần làm gì Thái hậu, khẳng định Thái hậu trở về cũng không dám để lộ ra đúng không?

Buổi tối hôm nay, đội ngũ hạ trại, Đóa Đóa và Diệp Trăn Trăn ngồi bên lửa trại, trước khi ăn thịt thì hầnta đưa cho Diệp Trăn Trăn một chén rượu. Vài ngày nay Diệp Trăn Trăn trong doanh trại địch trải qua rất thoải mái nên lúc này có chút buông lỏng cảnh giác. Nàng đón nhận chén rượu uống vài ngụm, không hề nhận thấy thần tình khấn trương lại đầy hưng phấn của Đóa Đóa trong ánh lửa bập bùng.

Bởi vì toàn lực chú ý của Đóa Đóa đều tập trung trên người Diệp Trăn Trăn nên cũng không nhận thấy thần sắc mệt mỏi của binh lính xung quanh.

Sau khi ăn uống no đủ, Diệp Trăn Trăn trở về lều trại, lại phát hiện Đóa Đóa theo đuôi đằng sau. Diệp Trăn Trăn giơ ngón tay chỉ ra cửa, muốn hần đi ra ngoài, lại phát hiện chính mình tay chân vô lực, muốn nâng ngón tay cũng phải cố hết sức. Lòng nàng trầm xuống, “Người đã cho ta uống cái gì?”

“Chỉ là một ít đồ vật trợ hứng thôi.” Đóa Đóa nhào tới, vội vàng muốn cởi quần áo Diệp Trăn Trăn. hầnta cũng không biết vì sao, ngày hôm nay chỉ cần đôi mắt nàng liếc nhìn đến cũng làm toàn thân hần ta mềm yếu, tựa như như mất hết sức lực.

“Cút!” Diệp Trăn Trăn vừa thẹn vừa giận, nhắc chân đạp hần.

một cước này lực đạo không đủ lớn, nhưng Đóa Đóa do không có phòng bị cũng bị nàng đá văng ra lăn trên đất. Đầu óc hần ta nóng lên, trả lại một cái tát trên mặt Diệp Trăn Trăn. Nhìn khuôn mặt nhanh chóng sưng lên đỏ bừng và tràn ngập vẻ thống khổ của nàng, thậm chí hần ta còn cảm thấy hưng phấn.

Dục vọng dâng lên muốn thoát phá ra khỏi thân thể, rốt cuộc Đóa Đóa cũng không khống chế được nữa, hần ta nhào lên, đè Diệp Trăn Trăn xuống, hôn lung tung lên mặt, lên cổ nàng, tay thì vội vàng cởi quần áo của nàng ra.

Diệp Trăn Trăn vừa sợ, vừa giận lại vừa thẹn, “Dừng tay! Ngươi, tên cầm thú, dừng tay!”

Đóa Đóa làm sao có khả năng dừng tay lại. hần lột áo giáp của nàng xuống, mũ giáp đã bị xé rách từ lâu, dây buộc tóc bị kéo đứt, mái tóc nàng bay xuống tán loạn, đen óng che một bên vai.

Mỹ nhân quần áo hỗn loạn, rung rung rơi lệ, cảnh tượng này làm máu Đóa Đóa sôi trào hùng hực, hầnvứt bỏ áo giáp, hai tay khấn cấp sờ lên trước ngực Diệp Trăn Trăn, dùng sức xoa nắn, lại cúi đầu muốn hôn nàng.

Đột nhiên Diệp Trăn Trăn lật người, đem Đóa Đóa đặt dưới thân, mặt nàng cách hần rất gần, môi nàng cơ hồ sắp chạm đến môi hần.

“Người đã nghĩ thông suốt?” Đóa Đóa cảm nhận hai luồng mềm mại, ấm nóng áp sát ngực hần, run giọng hỏi.

Diệp Trăn Trăn đáp lại là nôn vào mặt hần ta. Tuy com chiều tương đối đơn giản, chỉ có thịt nhưng xen lẫn với mùi rượu thật sự không dễ chịu một chút nào.

Là một kẻ đam mê tửu sắc, lại có khẩu vị nặng, đời này Đóa Đóa không phải chưa từng gặp qua nữ nhân mạnh mẽ. trường hợp huyết tinh hơn, bạo lực hơn nữa, hần ta cũng đều đã gặp qua, nhưng loại phương thức vũ nhục đối thủ như bây giờ ... hần ta đúng là lần đầu tiên trải nghiệm. Cho nên, hần ta sững sốt cả nửa ngày mới từ trong rung động, không thể tin tìm về được hồn phách, nhất thời cảm thấy phẫn nộ, xấu hổ đến tận đỉnh.

Diệp Trăn Trăn đã sớm rời khỏi người hần ta, bò ra phía ngoài lều.

Đóa Đóa lau mặt, nhìn thấy Diệp Trăn Trăn muốn chạy, duỗi tay tóm cổ chân nàng lôi về. Khí lực trênngười hần tuy đã giảm bớt nhưng vẫn còn dư không thiếu.

Diệp Trăn Trăn khóc, “Người thả ta ra, ta cam đoan ngươi muốn cái gì ta cũng cho ngươi.”

“Ta muốn ngươi!” Đóa Đóa nói, lại muốn cởi quần áo của nàng.

Nhưng đột nhiên, có vài người cấp tốc tiến vào lều trại. Khu lều vốn rộng rãi vì mấy người này xâm nhập, lập tức chật chội đi rất nhiều. một người cầm đầu mặc khôi giáp của binh lính Nữ Chân, dáng người cao ngất, khuôn mặt tuấn lãng, vừa thấy tình cảnh trong trướng nhất thời tức giận đến hai mắt đỏ hồng, nắm lấy cổ áo của Đóa Đóa ném đi. Đóa Đóa ai u một tiếng, không kịp phản kháng, đã bị hầnđạp một cước lên ngực, lực đạp này rất mạnh, làm hần ta không thể nào nhúc nhích.

Mọi người phía sau thấy tình huống trong trường, đều thập phần có nhãn lực rời khỏi lều trại.

“Người ... người ... người là ai!”

Đối phương không đáp, chỉ rút bảo kiếm bên hông ra, trong trường chợt xuất hiện một đạo hàn quang, tựa như một con giao long màu trắng bạc nghênh cổ thét dài. Đóa Đóa tự biết hôm nay chạy trời không khỏi nắng, sợ tới mức nhắm chặt hai mắt, lạnh run.

Mắt thấy con giao long muốn hướng thẳng xuống dưới, Diệp Trấn Trấn đột nhiên nói, “Đừng giết hần!”

Mũi kiếm dừng lại cách yết hầu Đóa Đóa một tấc.

Diệp Trấn Trấn giải thích, “hần là đại nhi tử của A Nhĩ Cáp Đồ, bắt về có lợi hơn.”

Đóa Đóa mở to mắt, giống như bắt được cọng rom cứu mạng, nhìn về phía Diệp Trấn Trấn.

Kỷ Vô Cữu cũng quay đầu nhìn Diệp Trấn Trấn. Tóc nàng tán loạn, quần áo đã bị cởi phân nửa, má trái sưng đỏ, thấy rõ ràng dấu năm ngón tay.

Người trong lòng của hần, người mà hần đến đầu ngón tay cũng luyện tiếu động đến, lúc này lại bị người ta khi dễ như vậy.

Đóa Đóa thấy được hy vọng, hướng về phía Diệp Trấn Trấn hô lớn, “Thái hậu, ...”

Giao long nhập cảnh, huyết hoa vẩy ra. Đầu Đóa Đóa lăn mấy vòng trên mặt, cuối cùng hướng mặt về phía Diệp Trấn Trấn lần nữa. Hai mắt hần ta mở to, vẫn còn duy trì hình dáng miệng khi phát âm từ cuối cùng.

Kỷ Vô Cữu cầm kiếm không nhúc nhích, buông mắt trầm mặc không nói.

Diệp Trấn Trấn cố hết sức đứng lên, đi tới trước mặt hần, nắm tay áo hần, “Chàng tới rồi?”

Vẫn trầm mặc như cũ.

Diệp Trấn Trấn liền chủ động ôm eo của hần, chôn mặt vào lòng hần, “Đừng tức giận.”

Kỷ Vô Cữu đột nhiên ôm lấy nàng, gắt gao ôm, chặt đến mức Diệp Trấn Trấn thấy xương cốt như muốn long ra. Tựa như sợ nàng sẽ biến mất vậy.

“Trấn Trấn, Trấn Trấn ...” Cầm hần đặt trên tóc nàng, thì thầm lặp lại tên nàng một lần lại một lần.

“Ta ở đây.” Diệp Trấn Trấn thành thật để hần ôm, vừa mở miệng, nước mắt thế nhưng tuôn rơi, “Ta sẽ không bao giờ bỏ hần nữa.”

“Trấn Trấn, Trấn Trấn, ...” Kỷ Vô Cữu mê muội lắm bầm, cái tên này trần trọc trong miệng hần, giống như khối mứt quả lăn qua lộn lại. Nàng là người khiến hần tâm thần không yên nhiều ngày, sợ nàng chịu khổ, sợ nàng bị bắt nạt, mỗi khi nghĩ đến nàng có thể gặp ủy khuất, hần đều cảm thấy ăn không ngon ngủ không yên. hiện tại, cuối cùng hần đã có thể ôm nàng vào trong ngực. hần không thể không cảm thán, ông trời đối với hần vẫn không tệ. Trái tim trống rỗng nhiều ngày nay bỗng chốc được lấp đầy, chua chua trướng trướng, cũng không biết là khó chịu hay thoải mái.

“Kỷ Vô Cữu, ta nhớ chàng.” Diệp Trấn Trấn khóc.

Kỷ Vô Cữu buông nàng ra, giúp nàng lau nước mắt, ôn nhu nói, “Ta cũng nhớ nàng.”

Lúc này, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng hô giết rung trời. Kỷ Vô Cữu biết binh lính Đại Tề đã phát động vây công đối với tàn quân Nữ Chân, liền lôi kéo Diệp Trấn Trấn ngồi xuống một chỗ trong lều.

Diệp Trấn Trấn nhìn Kỷ Vô Cữu đá đầu Đóa Đóa qua một bên, liền nói, “hần thật sự là nhi tử của A Nhĩ Cáp Đồ.”

“Vậy thì sao, dám đụng vào nữ nhân của ta, chết không đáng tiếc.” Kỷ Vô Cữu nhìn Diệp Trấn Trấn trả lời, lại cảm thấy đau lòng.

“Chúng ta bắt hần về, mới có thể đổi được càng nhiều lợi ích. Cái này gọi là lấy đạo của người trả lại cho người.”

“Ta không thiếu chút lợi ích ấy.” Kỷ Vô Cữu nói, đột nhiên nghi hoặc hỏi, “Vì sao lúc sắp chết hần lại kêu Thái hậu?”

“hần ... không có, người nghe lầm.” Diệp Trấn Trấn chột dạ.

“thật không?” Kỷ Vô Cữu neho mắt.

Diệp Trấn Trấn dứt khoát dựa vào ngực Kỷ Vô Cữu, “Kỷ Vô Cữu, ta khó chịu.”

Kỷ Vô Cữu biết nàng cố ý nói lảng sang chuyện khác, nhưng vẫn không nhịn được hỏi, “Nàng khó chịu chỗ nào, có phải cảm thấy cả người vô lực hay không?” Cả người vô lực chắc chắn do do người phải Mạn Đà La.

Diệp Trần Trần gật đầu, lại lắc đầu. không chỉ cả người vô lực, trên người nàng còn có từng đợt khô nóng, ngứa ngáy như phát sốt, nhưng lại thanh tỉnh hơn, “Ta ... nóng quá.”

Bây giờ là buổi tối, nàng lại chỉ mặc một bộ quần áo mỏng, sao lại thấy nóng được?

Kỷ Vô Cữu cảm thấy kỳ quái, sờ trán nàng, có hơi nóng, nhưng không phải sốt.

hắn nhìn kỹ mặt nàng, má trái đỏ bừng có thể lý giải là do bị đánh, nhưng má phải không bị đánh, cũng nhiễm lên một tầng hồng. Đôi mắt nàng lấp lánh thủy quang, môi anh đào hé mở, hơi thở gấp gáp ...

Kỷ Vô Cữu nhíu mày hỏi, “hắn đã cho nàng ăn cái gì rồi?”

“không biết,” Diệp Trần Trần cười nói, mặt nhăn như tơ, Kỷ Vô Cữu nhìn nàng chăm chăm, vô thức liếm liếm môi.

“...” Nàng không biết, ta biết. Kỷ Vô Cữu thầm mắng một câu vương bát đần, ôm Diệp Trần Trần dậy, ra khỏi lều trại.

Phía ngoài, trận đánh diễn ra nhanh chưa từng có, binh lính Nữ Chân vừa trúng mê hương, đầu lĩnh lại chết, giống như ruồi bọ không đầu loạn thành một đoàn, kết quả chỉ có thể giơ tay chịu trói. Cho nên chỉ trong chốc lát, trận chiến đã nhanh chóng tiến vào tàn cuộc. Lục Ly đi tới, hỏi Kỷ Vô Cữu nên xử trí những tù binh này như thế nào.

“Giết ngay tại chỗ.”

Kỷ Vô Cữu mặt không đổi sắc thốt ra những lời này. Nơi này tiếp giáp với thảo nguyên Ô Lan Bộ, bọn họ cũng không có thiện tâm và lương thực dư thừa để mang theo mấy ngàn tù binh này trên đường hành quân. Nếu tùy tiện thả những tù binh này về, sau khi trở về, đám người này lại tấn công Đại Tề thì càng không có lời.

Sau đó, Kỷ Vô Cữu phân phó Vương Hữu Tài tìm hai bộ quần áo sạch sẽ, liền ôm Diệp Trần Trần đến bờ sông.

Tắm rửa cho Diệp Trần Trần là một việc vô cùng khó khăn.

Kỷ Vô Cữu thế lúc đầu hắn không hề có tà tâm. Diệp Trần Trần một thân chật vật, trên mặt còn sưng đỏ, lại trúng được loạn thất bát tao, dù hắn có dục cầu bất mãn đến thế nào đi nữa cũng không thể thừa dịp này mà giở trò xằng bậy. hắn chỉ định mang nàng đến bờ sông, để nàng tắm nước lạnh trừ đi độc tính.

Nhưng chờ đến lúc hắn cởi quần áo của nàng ra, nhìn thấy thân thể mỹ lệ che mình trong dòng nước trong veo, dưới ánh trăng, mỗi tác da thịt của nàng đều hiện rõ trước mắt hắn. Da thịt trắng nõn bóng loáng như sữa, đáng người mạn diêu, hai luồng song phong trước ngực đầy đặn mà duyên dáng cùng với hai nụ hồng mai ...

Đột nhiên, Kỷ Vô Cữu phát hiện hắn quá tự tin đối với khả năng tự chủ của mình. Cảnh đẹp mong nhớ ngày đêm giờ hiện ra trước mắt, hắn kích động đến mức đầu ngón tay cũng đang run rẩy, càng không dám chạm đến.

“Kỷ Vô Cữu?” Diệp Trần Trần kinh ngạc. Kỷ Vô Cữu nói nàng trúng độc, cần tắm nước lạnh để giải độc tính, nàng liền ngoan ngoãn nghe lời hắn, nhưng vì sao vừa đứng trong dòng nước, hắn liền hai mắt nhắm nhắm, biểu tình ngây ngốc như vậy?

“Ừ.” Kỷ Vô Cữu hạ mắt không dám nhìn nàng thêm nữa. hắn đã có phản ứng, nhưng lại càng nhắc nhở chính mình không thể vọng động, ngày hôm nay Trần Trần vừa bị khinh bạc, như vậy chắc chắn sẽ bài xích việc này, hắn càng không thể để họa vô đơn chí ...

Diệp Trần Trần cũng hiểu được tắm rửa mà cần có người hỗ trợ cũng không tốt. Vì thế nàng nói, “Ta đã có khí lực, để tự ta tắm đi.”

Kỷ Vô Cữu được giải thoát, đưa khăn tắm cho nàng, vội vàng xoay người đi khỏi. đi đến chỗ cách nàng vài chục trượng, hắn thân nhiên cởi quần áo tắm rửa.

Hai người tắm một lúc lâu, sau khi mặc xong quần áo thì ngồi trên bờ cõ lau tóc cho nhau. Lúc này trăng đã treo cao, hoa quang tỏa ra bốn phía. Ánh trăng thấm đẫm nhân gian, tầng sương mù mỏng manh bao phủ toàn thảo nguyên. Dòng sông Vi Lan nhuộm ánh trăng lấp lánh như bạc vụn từ chân trời chảy xuôi xuống.

Nhờ ánh trăng, Kỷ Vô Cữu nhìn má trái Diệp Trần Trần sưng đỏ đã bớt sưng phần nữa, nhưng hai má vẫn đỏ bừng như cũ, có lẽ do được tính quá mạnh, trong nhất thời chưa thể tiêu thất hết. Có điều, lúc này nàng ngoan ngoãn hơn rất nhiều, nghiêm túc cúi đầu lau tóc cho hắn. Kỷ Vô Cữu từ ánh mắt nàng thấy được hương vị triền miên, dục vọng vừa bình ổn không ít lại bị lôi kéo dục động, hắn không dám nhìn nàng, chỉ chăm chú lau khô mái tóc trên tay.

Tóc đã khô phần nữa, Diệp Trần Trần tùy ý vén lên, Kỷ Vô Cữu chỉ dùng một cây trâm nguyệt bạch giữ tóc.

Làm xong mấy việc này, Diệp Trần Trần chủ động dựa vào ngực Kỷ Vô Cữu, tùy ý hắn ôm. Hai người ôm nhau lặng lẽ ngắm trăng. Chỉ được một lúc, Kỷ Vô Cữu cảm thấy thân thể trong lòng run nhè nhẹ, hắn kinh ngạc, “Trần Trần, nàng lạnh à?”

“không phải, “Trong thanh âm của Diệp Trăn Trăn có một tia nức nở, “Ta vẫn nóng ...” Loại khí nóng này là huyết khí khô nóng, dù có tắm nước lạnh cũng vẫn không thể hóa giải.

“Trăn Trăn, cố nhịn một chút, bình tâm tĩnh khí liền ổn.”

Từ nhỏ đến lớn, điều Diệp Trăn Trăn không học nổi chính là chữ “nhẫn”. Nàng tóm lấy vạt áo Kỳ Vô Cữu, cọ cọ đầu vào ngực hắn, “Ta khó chịu.”. Loại khó chịu này ngứa vào tận trong xương cốt, nhất định phải làm gì đó để tiêu tan.

Kỳ Vô Cữu khó xử, nếu hắn nói không muốn thì chắc chắn là nói dối. Nhưng hắn lại không biết Trăn Trăn có thật sự sẵn sàng không, vạn nhất hắn lại tiếp tục làm sai điều gì ...

“Vậy nàng muốn làm gì?” Kỳ Vô Cữu đành đem quyền quyết định trả về Diệp Trăn Trăn.

“Ta không biết.” Đến bây giờ, Diệp Trăn Trăn mới chỉ trải qua hai lần cá nước thân mật, mà cả hai lần đều không dễ chịu gì. Cho nên hiện tại, nàng cũng không có giác ngộ được mối liên hệ giữa cảm giác này và thể nghiệm cá nước kia. Nàng chỉ biết mình rất khó chịu, tất yếu phải làm gì đó để giảm bớt cảm giác này. Nàng không biết bản thân thật sự muốn gì, đầu óc của nàng tạm thời không thể suy nghĩ, lý trí cũng không thể cho ra đáp án chính xác, cho nên nàng thuận theo khát vọng chân thật sâu trong nội tâm ... Rốt cuộc muốn làm gì nhất?

Diệp Trăn Trăn túm lấy vạt áo Kỳ Vô Cữu, nhìn xương quai xanh của hắn như ẩn như hiện, không do dự thăm dò hôn xuống. Hôn rồi cũng chưa thấy thỏa mãn, nàng duỗi đầu lưỡi nhẹ nhàng miêu tả hình dáng của nó.

Tâm Kỳ Vô Cữu vốn đã rục rịch, lúc này càng không thể chịu nổi khiêu khích. Hắn đỡ lấy gáy ngọc của nàng, ban đầu định đẩy ra, lại không tự chủ được mà trượt tay xuống gáy nàng, nhẹ nhàng giữ lấy, thỏa mãn thở dài, “Trăn Trăn ...”

Diệp Trăn Trăn nhận được cổ vũ, nàng ngẩng đầu lên, như chú chim non nót đang chờ đợi được mớm ăn, khẽ nâng thân. Nhìn yết hầu phập phồng trước mắt, liền kề sát ngậm vào, mút nhẹ, đầu lưỡi khẽ liếm. Nàng thấy thứ này hình như không có hương vị gì, nhưng lại có thể khiến người ta yêu thích không muốn rời miệng.

Kỳ Vô Cữu cảm thấy Diệp Trăn Trăn hút như vậy đem hồn hắn cũng hút bay theo. Một tay hắn ôm vòng eo mảnh khảnh của nàng, một tay nhẹ nhàng nâng gáy nàng, giúp nàng giữ vững tư thế này. Hắn ngẩng đầu lên, đem địa phương trí mạng nhất của mình hoàn toàn triển lộ hết trước nàng, để nàng tận tình hôn liếm. Hắn hơi nheo mắt, nhìn mảnh trắng và những ánh sao lơ lửng trên cao, bạch quang nhàn nhạt hóa thành sương mù bàng lãng từ trời cao giáng xuống, lượn lờ quanh thân họ.

“Trăn Trăn ...” thanh âm Kỳ Vô Cữu dần dần trở nên ám ách. Cảm giác mềm mại, tê dại trên gáy truyền khắp toàn thân khiến hắn rốt cuộc không thể không chế được nữa, phiên thân áp đảo Diệp Trăn Trăn trên mặt đất, ngậm lấy môi nàng, dùng sức hôn.

Diệp Trăn Trăn cảm thấy hôn một cái như vậy thì cảm giác khó chịu trên người có vẻ bớt đi một phần, vì vậy vô cùng phối hợp, còn chủ động ôm cổ hắn, hé miệng đưa lưỡi nghênh đón hắn.

... Đúng là đòi mạng mà!

Kỳ Vô Cữu vừa hôn Diệp Trăn Trăn, vừa cởi bỏ y phục của hai người, bày trên cỏ, để Diệp Trăn Trăn nằm lên trên.

Diệp Trăn Trăn trần truội nằm xuống, gió lạnh thổi qua làn da làm nàng run rẩy, nhưng cảm giác khô nóng trong huyết mạch cũng không bởi vậy mà giảm bớt, ngược lại, dưới ánh nhìn nóng bỏng của Kỳ Vô Cữu còn càng tăng thêm.

Đến lúc này, Diệp Trăn Trăn đã biết sự tình tiếp theo mà bọn họ muốn làm là gì, tuy trong lòng còn cảm thấy không tự nhiên, nhưng so với trước kia đã phai nhạt rất nhiều, hơn nữa, loại cảm giác không tự nhiên này đã bị khát vọng mặc nhiên kỳ diệu trong thân thể lấn áp.

Kỳ Vô Cữu nghiêng người áp thân qua, cúi đầu hôn nhẹ khắp người Diệp Trăn Trăn. Dù hắn đã gấp đến độ trướng đầu, nhưng hắn càng muốn Diệp Trăn Trăn thoải mái tiếp nhận hắn, thế nên không thể vội vã được.

Diệp Trăn Trăn tựa như nức nở, tựa như rên rỉ, chính nàng cũng không biết được mình đang phát ra âm thanh gì, chẳng qua là cảm thấy khô nóng trong thân thể đang xuôi theo mạch máu, phá tan mạch máu lan tới làn da, nổi lên từng đám lửa bên ngoài. Cổ tình những nơi muốn bốc lửa đều là những nơi Kỳ Vô Cữu vuốt ve và lướt hôn.

Loại cảm giác này vừa xa lạ lại vừa kích thích, làm dấy lên khát vọng trong nàng.

“Trăn Trăn, ta muốn vào, có thể không?” Kỳ Vô Cữu khàn khàn thông báo.

“Ân.” Diệp Trăn Trăn nhắm chặt hai mắt, bất tri bất giác đáp lại.

Kỳ Vô Cữu động thân mà vào, đôi tay tiếng kêu nhỏ của Diệp Trăn Trăn, ngay sau đó là những giọt nước mắt rào rào lăn xuống. Nàng cắn chặt răng, chân mày hơi nhăn, hai mắt nhắm nghiền, hàng mi kịch liệt run rẩy, như cánh bướm yếu ớt run run trong gió mưa lạnh, như kiệt lực ẩn nhẫn.

Kỳ Vô Cữu bị biểu tình này của nàng dọa đổ mồ hôi lạnh.

“thật thoải mái.” Diệp Trăn Trăn há miệng thốt ra, lời này tuy mang theo tiếng khóc nức nở, nhưng ngữ điệu lại trầm miên, ngọt ngào, giống như con

mèo nhỏ làm nũng.

“...” Trái tim đang treo cao cuối cùng cũng rơi xuống.

“Tiếp tục.” Nàng thúc giục.

Kỷ Vô Cữu phủ người xuống, hôn lên nước mắt của nàng, trầm thấp cười, “Tuân mệnh.”

Hai thân thể tuyết trắng quấn lấy nhau, vui vậy triền miên, thật lâu sau cũng chưa tách rời. Ngay cả ánh trăng cũng cảm thấy xấu hổ, vội vàng quơ lấy một đám mây trắng che khuôn mặt.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Vô Đức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Phương hướng

Edit: fujiko

Beta: Bách Tử Liên

Sáng sớm, Vương Hữu Tài trái trông phải ngóng vẫn không thấy Kỷ Vô Cữu gọi hắn, đành tự tiện đi vào trong lều, hầu hạ Kỷ Vô Cữu rời giường, hắn vừa đi vào, đã nhìn thấy trên thân da sói, hai người Diệp Trăn Trăn và Kỷ Vô Cữu đang ôm nhau ngủ say. một tấm chăn mỏng che kín hai người, chỉ lộ ra hai gương mặt với mái tóc đen dài.

Vương Hữu Tài ngấm nghĩ, Hoàng hậu nương nương thân tại doanh trại địch đã lo lắng hải hùng trong nhiều ngày qua, nên sớm ngủ một giấc an ổn. Hoàng thượng trước tối qua, thần kinh luôn khẩn trương, không ngủ suốt mười mấy canh giờ, lúc này tất nhiên cũng cần ngủ nhiều thêm một lát. Nghĩ đến đây, hắn lại liếc nhìn hai người đang ôm chặt nhau ngủ. Tuy không nhìn rõ tư thế dưới chăn, nhưng rõ ràng Hoàng hậu nương nương được Hoàng thượng ôm chặt trong ngực, đáng ngủ an tường, hô hấp vững vàng của Hoàng thượng xẹt qua bên má Hoàng hậu nương nương, thổi những sợi tóc bên má nàng đều đập nâng lên lại hạ xuống.

Vương Hữu Tài không có đánh thức hai vị này, mà xoay người, nhẹ tay nhẹ chân đi ra khỏi lều.

Rèm cửa lều trại vừa hạ xuống, Kỷ Vô Cữu từ từ mở mắt. Kỳ thật, từ lúc Vương Hữu Tài đi vào hắn đã tỉnh, nhưng hắn không muốn nói chuyện, không muốn đánh thức Diệp Trăn Trăn. Cúi đầu nhìn người đang ngủ say trong lòng, cảm giác đầy tràn trong lòng Kỷ Vô Cữu lại dâng lên. Hắn nghĩ, đúng là họa phúc khôn lường, không nghĩ đến đoạn đường người truy ta trốn này lại thúc đẩy hắn cùng Diệp Trăn Trăn có phu thê chi thực. Chỉ là không biết nhiệt tình ngày hôm qua của Diệp Trăn Trăn có phải chỉ do được tính mãnh liệt gây ra hay không, không biết ngày hôm nay tỉnh lại, nàng có còn kháng cự đối với loại da thịt chi thân này hay không.

Nghĩ đến đây, Kỷ Vô Cữu khó tránh khỏi cảm thấy khẩn trương. Thân là Hoàng đế, hắn luôn luôn đều không chế tất cả trong tay, quyết định hết thảy mọi người, không nghĩ tới khi đối mặt Diệp Trăn Trăn hắn lại vĩnh viễn là người bị ảnh hưởng.

Lúc này dưới tấm chăn mỏng, thân thể hai người trần trụi, tấm lưng bóng loáng, mảnh khảnh của Diệp Trăn Trăn ghé sát vào lồng ngực Kỷ Vô Cữu, hai chân cũng bị hắn kẹp chặt, hai người giống như liền làm một. Suy nghĩ này làm Kỷ Vô Cữu nóng lên. Tay hắn nhẹ nhàng khoát lên người nàng, vô thức xoa eo nhỏ của nàng, nhẹ nhàng vuốt ve. Đêm qua, chiếc eo nhỏ nhìn như nhu nhược này, giống như rắn nước điên cuồng vặn vẹo, chủ động nghênh đón hắn công phạt, hắn cơ hồ muốn say chết trong cảm giác tiêu hồn thực cốt trong nàng.

Càng nhớ lại, Kỷ Vô Cữu cảm thấy máu trong người như muốn sôi trào.

Diệp Trăn Trăn đột nhiên xoay người, đối mặt với Kỷ Vô Cữu. Tay nàng không thoải mái, vô thức khoát lên hông hắn, hư hư thực thực ôm lấy hắn. Chóp mũi thổi thở khí nóng bên cổ hắn, mảnh đầy đặn, mềm mại trước ngực đè ép lên lồng ngực của hắn.

Kỷ Vô Cữu chỉ thấy đến cả hô hấp cũng có chút cố sức.

Diệp Trăn Trăn là bị hôn tỉnh. Nàng mở to mắt, nghe thấy tiếng than nhẹ tinh tế, sừng sốt trong giây lát mới phát hiện, âm thanh đó là từ chính miệng mình phát ra. Lúc này nàng đã thanh tỉnh, có cảm giác tê dại truyền đến từ trước ngực, vừa cúi đầu liền nhìn thấy Kỷ Vô Cữu đang vui đùa trước ngực nàng ra sức làm việc. Tay hắn cũng không an phận, mà ở trên người nàng vỗ về chơi đùa.

Diệp Trăn Trăn nhú mày đẩy tay hắn ra.

Kỷ Vô Cữu bị nàng đẩy ra những vẫn mặt dày xán lại. Lần này, tay chân hắn đã đành hoàng hơn rất nhiều, chỉ ôm nàng, ở bên tai nàng cười nhẹ, “Trăn Trăn, nàng muốn qua sông đoạn cầu sao?” Trong tiếng cười mang theo ủy khuất sau khi bị cự tuyệt, lại ẩn hàm lo lắng.

Diệp Trăn Trăn bị hắn nhắc nhở, nàng nhớ tới tối qua hai người đã điên cuồng như thế nào. Hai người không biết xấu hổ găng co hồi lâu bên bờ sông,

sau khi ở bờ sông tắm sạch, Kỳ Vô Cữu ôm nàng trở lại lều trại, lại không nhìn được làm thêm một lần nữa. Tóm lại, sự tình lúc đầu nàng còn có chút ấn tượng, sau đó hai người hôn nhau đến trời u đất ám, ký ức của nàng cũng loạn hết cả lên, cũng không biết mình đã làm những gì, nhưng cảm giác vui sướng tận cùng, linh hồn như muốn thoát ra đó nàng lại ghi nhớ hết sức rõ ràng.

Dù da mặt dày đến mấy, hiện tại nhớ lại Diệp Trấn Trấn cũng không tránh khỏi mặt đỏ bừng bừng, chôn đầu không nói lời nào.

Kỳ Vô Cữu vài lần muốn nói lại thôi, rốt cuộc cũng hỏi, “Trấn Trấn, bệnh của nàng đã khỏi chưa?”

Diệp Trấn Trấn khẽ gật đầu. Vốn tưởng rằng mình đối với sự tình này vẫn luôn cảm thấy mâu thuẫn, nhưng ngày hôm qua cùng Kỳ Vô Cữu làm yêu dù nàng còn có chút không được tự nhiên, nhưng không hề cảm thấy phản cảm, bây giờ nghĩ lại, thậm chí là có nhưng không hề cảm thấy ghê tởm. Như vậy đã tính là khỏi chưa?

Cũng không biết đã tốt hơn khi nào, Diệp Trấn Trấn ngẫm nghĩ, có lẽ là do mỗi ngày Kỳ Vô Cữu tắm rửa ở trước mặt nàng.

Kỳ Vô Cữu thấy nàng gật đầu, vui mừng như điên, động tình kéo nàng hôn nồng nhiệt, hôn mãi lại thành muốn. Diệp Trấn Trấn lại một lần nữa đẩy hắn ra.

“Trấn Trấn...”

“Ta rất mệt.” Ngày hôm qua uống rượu, lại trúng mê dược và thôi tình dược, các loại hôn thiên địa ám, loạn thất bát tao điên cuồng thật sự lãng phí thể lực, hiện giờ thân thể nàng mềm nhũn, xoay người cũng thấy lao lực, chứ đừng nói đến tái chiến.

“Vậy nàng nằm đi, đừng động dậy.” Lúc này Kỳ Vô Cữu vô cùng dễ thương lượng.

“...” Đây là ý kiến quái gở gì.

Tóm lại, Kỳ Vô Cữu tự thân xác định chắc chắn Diệp Trấn Trấn đã hoàn toàn kháng phục, lúc này mới yên tâm. Hắn lau thân thể hai người, lại cẩn thận giúp Diệp Trấn Trấn mặc y phục. Lúc đi quá vội vàng, bọn họ không mang theo y phục của Diệp Trấn Trấn. Bây giờ, Diệp Trấn Trấn mặc trung y của hắn, dáng người nhỏ xinh được bao bọc bởi bạch y rộng rãi, thân thể vừa trải qua hoan ái giống như một mảnh đào hoa mờ ảo trong sương sớm, Kỳ Vô Cữu ngây ngốc ngắm nhìn.

Đột nhiên, Diệp Trấn Trấn nghĩ đến một việc, “Hồng rồi!”

“Sao vậy?” Kỳ Vô Cữu thân thiết hỏi.

“Lê Vu!”

Kỳ Vô Cữu vừa nghe đến cái tên này, mặt liền tối sầm. Nữ nhân này, vừa cùng hắn thân thiết xong đã gọi tên nam nhân khác, không sợ hắn sẽ ghen sao.

Diệp Trấn Trấn vô tâm tư quan tâm tới tâm tình của Kỳ Vô Cữu, nàng đứng lên định chạy ra khỏi lều, “Nhanh, Lê Vu bị quân Nữ Chân bắt, không biết hắn có xảy ra chuyện gì hay không?” Ngày hôm qua, tù binh đều bị giết ngay tại chỗ.

“Trước mang hài đi!” Kỳ Vô Cữu kéo nàng trở lại, một bên đem hài mang vào chân nàng, một bên hướng bên ngoài gọi, “Vương Hữu Tài!”

Vương Hữu Tài xưng tiếng trả lời, vừa thấy cánh trong lều, cảm hắn cơ hồ rơi xuống đất. Hắn thấy gì vậy? Hoàng thượng, cái người đến hài của mình cũng cần người khác mang vào, lại đang mang hài cho Hoàng hậu?

“Người đi báo cho Lục Ly, bảo hắn tìm một người Trung Nguyên gọi là Lê Vu trong quân đội Nữ Chân.” Kỳ Vô Cữu phân phó.

“Dạ.” Vương Hữu Tài vẫn duy trì biểu tình nuốt trứng gà lui ra ngoài.

Diệp Trấn Trấn nhìn theo hướng thân ảnh hắn biến mất, bổ sung, “hắn không mặc binh giáp, mà mặc trường bào bình thường.”

Kỳ Vô Cữu mang hài cho Diệp Trấn Trấn xong mới dẫn nàng ra ngoài, rầu rĩ nói, “Vì sao nàng lại quan tâm Lê Vu kia như vậy?”

“hắn từng cứu ta.” Diệp Trấn Trấn nói, nàng cũng đem chuyện lúc trước giải thích với Kỳ Vô Cữu.

Kỳ Vô Cữu biết Diệp Trấn Trấn chỉ là muốn báo ân tình Lê Vu đã xả thân cứu giúp, thân sắc mới hòa hoãn xuống, nhưng vừa thoáng nghĩ đến, tại sao Lê Vu này lại đối với Trấn Trấn tốt như vậy? Tất có âm mưu.

Rất nhanh Lục Ly đã mang Lê Vu tới. Hôm qua bọn họ trốn nấp tù binh đã tìm thấy hắn ta, thấy hắn ta là người Trung Nguyên, lại nghe hắn khai bị bắt làm quân y nên tạm thời chưa xử lý hắn ta, chỉ để mấy người lính trông coi, chờ Kỳ Vô Cữu xem xét.

Kỳ Vô Cữu thấy Lê Vu, tuy đối với hắn ta không có hảo cảm, nhưng kẻ này ít nhất ở mặt ngoài đã từng cứu Diệp Trấn Trấn, Diệp Trấn Trấn có cảm kích đối với hắn ta. Vì thế, Kỳ Vô Cữu nói vài lời khách sáo, cũng hứa hẹn sẽ mang Lê Vu về. Lê Vu tạ ơn Kỳ Vô Cữu, lại tạ ơn Diệp Trấn Trấn, ánh mắt hai người nhìn nhau hơi có chút thân mật, Kỳ Vô Cữu trông thấy, lôi kéo Diệp Trấn Trấn rời đi.

Diệp Trấn Trấn đột nhiên hỏi, “Chúng ta chuẩn bị trở về à?”

“Đúng vậy.” Kỹ Vô Cữu lên tiếng.

“Ta cảm thấy chúng ta có thể trước hết không cản trở về.”

Kỹ Vô Cữu dừng bước nhìn nàng, “Tại sao lại nói vậy?”

“Ta từng nghe Đóa Đóa Ô Lập Đồ nói chuyện cùng với những người Nữ Chân kua, có thể phỏng đoán đại khái vị trí thật sự của vương đô Nữ Chân.” Diệp Trần Trần đáp.

Ánh mắt Kỹ Vô Cữu nhất thời sáng lên, “Chắc chắn không?”

Diệp Trần Trần nghiêm túc gật đầu.

Từ sau khi A Nhĩ Cáp Đồ thống nhất các bộ lạc Nữ Chân, liền xây đô thành. không biết có phải do sợ bị trả thù hay không mà tiểu tử này ngay từ khi lập đô thành đã xây hai nơi, một thật một giả. Quý tộc Nữ Chân và cơ cấu trung ương đều ở trong đô thành thật, nhưng chỉ có người có chức vị cao hay đích hệ của bộ lạc A Nhĩ Cáp Đồ mới biết vị trí thật sự của đô thành. Khu vực hạ lưu Trường Giang theo dãy Bạch Sơn vốn hoang vắng, bởi vậy biện pháp này thể nhưng hữu dụng, rất nhiều người Nữ Chân đều không biết đô thành chân chính ở vị trí nào, chứ đừng nói đến Đại Tề.

Hơn nữa, Đại Tề đối với đô thành của Nữ Chân cũng không có hứng thú. không ai nghĩ đến tấn công hang ổ của bọn họ, thậm chí ngay cả Kỹ Vô Cữu, tính toán ban đầu cũng chỉ là khiến A Nhĩ Cáp Đồ có đến mà không có về thôi.

Bất quá bây giờ ...

Diệp Trần Trần mở ra một tấm bản đồ, tại vị trí hiện tại của bọn họ vẽ một vòng tròn, sau đó tại phía đông tìm một lát, tìm thấy một điểm, đánh ký hiệu, “Chính là chỗ này.”

Kỹ Vô Cữu và Lục Ly cúi đầu nhìn về chỗ đó, dựa vào thác nước, dễ thủ khó công, quả thật có thể là chốn đô thành.

Diệp Trần Trần nói hai điểm thành một đường thẳng tắp, điều này chứng tỏ đây là phương vị chính Đông – chính Tây. nói cách khác, nếu bọn họ muốn tiến quân đến vương đô Nữ Chân chỉ cần vẫn theo hướng đông là được.

Kỹ Vô Cữu và Lục Ly liếc nhìn nhau, đều từ trong mắt đối phương thấy được sự hoài nghi.

Đầu tiên, tình báo của Diệp Trần Trần có chuẩn xác hay không? Trục đảo hoàng long, xâm nhập địch quân, không thể so sánh với các loại giao chiến khác, bại trận rồi vẫn có cơ hội đào tẩu, nếu bọn họ lặn lội đường xa, đến lúc đó chẳng được gì, tái ngộ truy binh, đó chính là cùng đường mạt lộ.

Tiếp theo, lần truy kích này hành quân gấp gáp, quân nhu bọn họ mang theo cũng không nhiều, thêm lương thảo thu được từ tàn quân Nữ Chân cũng chỉ gần đủ duy trì hơn 30 ngày, nếu từ nơi này tiến quân đi vương đô Nữ Chân, nhanh thì 20 ngày, chậm thì 30 ngày, nếu bị giam chân vài ngày trên vương thổ Nữ Chân sẽ tạo thành tình huống không đủ lương thảo, đây mới là nguy hiểm nhất.

Có hai vấn đề trước mắt này, hiện tại bọn họ dẹp đường hồi phủ mới là sáng suốt nhất.

Nhưng không vào hang cọp, sao bắt được cọp con? Nếu tình báo của Diệp Trần Trần đúng, mà lại bị bọn họ bỏ lỡ, vậy chẳng phải rất đáng tiếc sao?

Kỹ Vô Cữu trầm tư thật lâu, cảm thấy việc này cũng không phải không có đường sống. Bởi vì A Nhĩ Cáp Đồ đem binh lực Nữ Chân đều điều đi tiền tuyến, cho nên phía sau nhất định trống rỗng, nếu Diệp Lôi Đình bên kia phối hợp tốt, hoặc A Nhĩ Cáp Đồ bị đánh thất linh bát lạc, như vậy cho dù cuối cùng bọn họ không tìm được đô thành của địch quân cũng có thể toàn thân trở ra.

Nghĩ đến đây Kỹ Vô Cữu đem suy nghĩ của hắn nói cho hai người kia. Vì thế, ba người trẻ tuổi gan lớn bằng trời xúm lại, cuối cùng toàn phiếu thông qua một quyết định khiến nhóm lão gia ở kinh thành nghĩ lại mà sợ vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Vô Địch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: Chiến thắng

Edit: Linh San

Hiện nay nơi cách vị trí nhóm Diệp Trần Trần gần nhất là thành Kế Châu ở biên giới Đại Tề. Diệp Trần Trần không an tâm để một mình Lê Vu quay về Kế Châu, Kỹ Vô Cữu liền phái năm mươi binh lính theo hộ tống y. Kỳ thực Kỹ Vô Cữu cảm thấy hành tung của Lê Vu này cực kỳ khả nghi - trước đó hắn phái bốn ám vệ theo dõi Lê Vu, thế nhưng rốt cuộc tất cả đều bị y cắt đuôi, về sau y còn mặc danh kỳ diệu xuất hiện trong quân đội Nữ Chân, nếu nói chỉ là trùng hợp, thì không phải trùng hợp bình thường đâu. Lại nói, biên quan chiến sự căng thẳng, các giao dịch buôn bán ngoại thương cũng dần

gián đoạn, Lê Vưu chỉ là một lái buôn lại chẳng sợ chết, dám đưa cả thương đội đến vùng phụ cận chiến trường?

Kỷ Vô Cữu tin chắc Lê Vưu này có vấn đề, vậy nên cuối cùng khi Diệp Trấn Trấn và Lê Vưu vẫy tay từ biệt, Kỷ Vô Cữu đưa ra một quyết định: mang theo Lê Vưu đi cùng.

Diệp Trấn Trấn không hiểu vì sao, Lê Vưu biết bọn họ sắp đi giết người, cũng không tình nguyện đi cùng. Nhưng Kỷ Vô Cữu bất luận thế nào cũng không chịu thả y đi.

Diệp Trấn Trấn có chút ảo não: "Rốt cuộc chàng tính làm gì, việc này của chúng ta rất nguy hiểm, sao phải liên lụy đến người không liên can vào!"

Kỷ Vô Cữu đáp: "Vạn nhất hấn là nội gián, sau khi về lại tìm cách mật báo cho Nữ Chân thì sao?"

"Sao hấn có thể là nội gián được?"

"Nếu hấn không phải nội gián, ta tất sẽ bảo đảm an toàn cho hấn, Trấn Trấn, nàng cứ tin ta."

Diệp Trấn Trấn thấy hấn đã nói đến mức này, biết hấn chẳng qua là đang bị lòng hoài nghi chiếm cứ, chứ cũng không phải vô cớ ác ý với Lê Vưu. nói chung tính đa nghi của Kỷ Vô Cữu là không thể thay đổi được. Song hấn thân là vua một nước, lời nói nhất ngôn cửu đỉnh, hiện tại đã nói bảo hộ Lê Vưu, thì nhất định sẽ bảo đảm cho y.

Thế nên Diệp Trấn Trấn chỉ đành an ủi Lê Vưu, nói để y đi cùng có thể ngắm phong cảnh dọc đường, vui chơi một vòng rồi về, làm giống như bọn họ thực sự ra ngoài để tham quan du ngoạn.

Lê Vưu cười khò nói: "Chân huynh đệ, người không cần nói vậy. Có phải Ngô huynh đang hoài nghi ta không?"

Diệp Trấn Trấn không giỏi nói dối, ấp úng không biết giải thích thế nào.

Lê Vưu hỏi: "Vậy còn Chân huynh đệ thì sao? Người cũng cho rằng ta là gián điệp?"

"Sao có thể." Diệp Trấn Trấn trả lời không chút nghĩ ngợi.

"Cám ơn người," Lê Vưu nghiêm túc nhìn nàng, "Có những lời này của người, người bên ngoài có hoài nghi ta thế nào, đều không quan trọng."

Diệp Trấn Trấn bị hấn nhìn chăm chăm bằng kiểu ánh mắt nồng nhiệt như thế, hơi mất tự nhiên sờ sờ gáy: "Ta vẫn chưa chính thức cảm ơn người, cảm ơn người hôm đó đã cứu ta."

Lê Vưu cười nói: "Ta nhất thời xúc động kéo chân sau của người, còn phải chờ người bảo hộ, bây giờ người lại nói vậy, đúng là làm ta vô cùng xấu hổ."

Diệp Trấn Trấn càng mất tự nhiên: "Ta không có ý này."

Lê Vưu đang định nói tiếp, đã thấy Kỷ Vô Cữu tiến tới, nắm sau cổ áo Diệp Trấn Trấn kéo đi. Lúc đi còn nhân tiện ném cho y một ánh mắt cảnh cáo.

Lê Vưu sờ mũi, cười cười với hấn.

Diệp Trấn Trấn vươn ra sau gáy bắt lấy tay Kỷ Vô Cữu: "Làm gì thế làm gì thế!"

Kỷ Vô Cữu nhắc nàng lên làm hai chân phải nhón cao, giống một con thỏ nhỏ đang giãy giữa lưng tung. hấn có chút buồn cười, thấy xung quanh vắng lặng, thế là cúi đầu hôn mạnh lên mặt nàng một cái, mới buông nàng ra: "đi thôi, chúng ta đi săn linh dương."

Tuy việc hành quân rất trọng yếu, nhưng sĩ khí lại càng quan trọng hơn. Kỷ Vô Cữu đã dẫn quân binh hành quân khẩn cấp mấy ngày liên tục, hiện tại không muốn mọi người quá cực khổ, theo hấn tính toán thì thời gian vẫn còn tương đối dư dả. hấn vô sỉ nghĩ, dù cho lúc tới Nữ Chân đã cạn kiệt lương thực, hơn một vạn binh mã này, vẫn có thể phá nhà cướp của để tiếp tế bổ sung.

Thế nên cả đội nhân mã di chuyển không hề vội vã, cũng có thời gian nghỉ chân ngắm cảnh, hoặc là săn bắt. trên thảo nguyên có hàng đàn linh dương (loại linh dương Mông Cổ), đây là loài động vật nhạy bén, không dễ săn giết, ngay cả những tộc dân du mục sống lâu đời trên thảo nguyên, cũng ít ai có thể đuổi kịp linh dương đang chạy. Có điều nhóm linh dương khỏe khấn sung sức này khi gặp phải Thần Cơ Doanh của Đại Tề, thì cũng phải chịu tai họa. Hơn trăm người nấp trong bụi cỏ liên tục phóng thương, từ xa vẫn thấy rõ từng chùm máu đỏ tóe ra từ đàn linh dương, xác linh dương lần lượt đổ xuống, những đàn linh dương xung quanh hoảng sợ trốn chạy tán loạn.

Kỷ Vô Cữu ngồi trên lưng ngựa, giương cung lắp tên, một phát bắn ra ba mũi, không khác gì sao băng lao về phía bầy linh dương hoảng loạn, ba mũi tên bắn ngã ba con linh dương, một mũi vào gáy, hai mũi trúng chân trước và chân sau của hai con khác. Tuy vết thương không trí mạng, nhưng vì lực đạo ở đầu mũi tên quá lớn, đến ba phần đâm sâu vào xương, linh dương nằm liệt trên đất không cựa cựa.

Binh lính nhặt xác linh dương, Diệp Trấn Trấn thấy ba mũi tên, không nhịn nổi giờ ngón tay cái lên với Kỷ Vô Cữu. Nàng cũng cùng phóng thương, chỉ không biết mình ném trúng hay không. Đáng ra giống Kỷ Vô Cữu mới tốt, có cảm giác thành tựu biết bao. Chỉ có điều không phải ai cũng có được bản lĩnh như hấn.

Kỷ Vô Cữu được Diệp Trấn Trấn khen ngợi, rất là đắc ý, hấn đưa mặt lại gần, chờ nhận phần thưởng có tính thực tế của Diệp Trấn Trấn.

Trước mặt bao nhiêu người, sao Diệp Trấn Trấn có thể không biết xấu hổ mà hôn hân. Nhưng Kỷ Vô Cửu vẫn cứ cố chấp duy trì tư thế này không đổi, trong mắt ẩn chứa nhu tình, đuôi lông mày treo lên ý cười, mặc dù nhìn sao cũng thấy giống tên đặng đồ từ (yêu râu xanh) không đứng đắn, nhưng cũng là một đặng đồ từ làm say mê ngàn vạn thiếu nữ.

Diệp Trấn Trấn bắt đắc dĩ, đành hôn nhanh lên mặt hân một cái.

Binh lính xung quanh tự giác không nhìn tới hai cậu nam nhân không biết xấu hổ công khai tán tỉnh ân ái.

Vì săn linh dương, bọn họ tiết kiệm được khá nhiều lương thực. Thịt linh dương tính ngọt, mùi vị tươi ngon, có thể bổ khí thông huyết, kích thích ngon miệng, tăng cường sức khỏe. Mỗi ngày ăn một ít, cũng giống như uống thuốc tăng lực mãn tính. Bởi vậy đoàn binh mã dù phải rong ruổi gió bụi mưa sa, nhưng người nào người nấy đều dùng mãnh uy phong, thể lực mạnh mẽ.

Mỗi lần ăn thịt linh dương, Kỷ Vô Cửu đều rút lấy tùy cho Diệp Trấn Trấn. Thứ này rất có lợi cho tuần hoàn máu, tốt cho sức khỏe, nữ nhân ăn còn có thể lợi âm bổ khí dưỡng nhan làm đẹp rất nhiều công hiệu, hơn nữa lại là tính ấm, không độc hại cũng không có tác dụng phụ. Diệp Trấn Trấn được hân bởi bổ đến mức sắc mặt hồng hào, da thịt căng căng mọng xinh đẹp, thoát nhìn cực kỳ ngon miệng, rất thích hợp để buổi tối bắt ăn vào bụng. Thế nên mỗi ngày Kỷ Vô Cửu đều vô cùng chờ mong bữa đại tiệc sau khi màn đêm buông xuống. Diệp Trấn Trấn non nớt da mặt mỏng, lúc ban đầu khó nén thẹn thùng, nhưng sau lại rất thẳng thắn, lúc muốn thì tuyệt không khước từ, lúc thoải mái cũng không kiềm nén, thường không tự giác ưm ưm a kêu ra tiếng. Kỷ Vô Cửu quả thực yêu chết tính thẳng thắn này của nàng, nhưng lại không muốn tiếng ngâm nga êm tai của nàng bị lính gác nghe thấy, thế nên cứ mỗi khi đến lúc tình nung, liền hôn chặt miệng nàng, khiến nàng chỉ có thể thoát ra những tiếng nức nở yếu đuối, làm rung động cõi lòng nóng bỏng của hân.

So sánh với cảm giác hoan ái thành thực mặt hân, mãnh liệt hưng phấn này, Kỷ Vô Cửu cảm thấy những kinh nghiệm mình từng trải qua trước đây, thật sự là u tối ảm đạm. Chẳng trách chuyện nam nữ hoan ái lại được phong làm cực lạc nhân gian, giờ hân đã hiểu rõ nguyên nhân vì sao.

Ăn chay quá lâu, nay nếm được vị thịt, thành ra mỗi đêm Kỷ Vô Cửu đều phải quán lấy Diệp Trấn Trấn âu yếm thân thiết một phen, Diệp Trấn Trấn tuy ban ngày được bồi bổ thể lực, nhưng đến tối cũng sệt tiêu hao sạch trơn, rốt cuộc luôn là toàn thân mềm nhũn, tùy hân đùa nghịch. Lúc nào đến sáng hôm sau nàng cũng cảm thấy eo mỗi chân run, mỗi khi như vậy, Kỷ Vô Cửu lại muốn ngồi chung ngựa với nàng, kéo nàng vào ngực ôm thật chặt. Thế là Diệp Trấn Trấn tựa vào lồng ngực hân thưởng thức phong cảnh thảo nguyên trên đường.

Người xung quanh lại không đếm xỉa đến hai cậu nam nhân phách lối công khai thân mật ân ái.

Đoàn người đi hơn mười ngày, địa hình dần dần thay đổi, không còn là bình nguyên mênh mông bát ngát nữa, mà là núi non trùng điệp không ngớt, cây cối gần đó đều cao lớn đồ sộ, màu đất cũng chuyển từ vàng sang đen.

Kỷ Vô Cửu hạ lệnh tăng tốc độ hành quân. Dọc đường thỉnh thoảng cũng có gặp người Nữ Chân, nhưng khôi hài là, những người dân Nữ Chân này gặp phải quân đội lạ, vậy mà chẳng ai đến Vương Đình cáo trạng. Xét về nguyên nhân, một là họ không thuộc dòng chính của bộ tộc A Nhĩ Cáp Đồ, A Nhĩ Cáp Đồ quá mức hiếu chiến, dân chúng sống dưới ách cai trị của hân ta đều rất khổ, vậy nên chẳng có cảm tình gì với Vương tộc; hai là... căn bản cũng không tìm thấy Vương Đình ở đâu hết cả...

Ừm, một dân tộc, đột nhiên từ xã hội chiếm hữu nô lệ nhaoáng cái vọt sang xã hội phong kiến, có chế độ trung ương tập quyền, lại không muốn nghiêm túc học hỏi người khác, thì chế độ đó có đến một hai ba bốn năm lỗi hồng, cũng là điều dễ hiểu.

thật ra cho dù họ có tìm quan phủ Nữ Chân tố giác, Kỷ Vô Cửu cũng không sợ. Tình hình Nữ Chân đều đã đến Liêu Đông giao chiến, hai vạn binh ẩn nấp cho phút cuối cũng đã bị đánh bại, bây giờ hậu phương của họ chỉ còn lại người già yếu bệnh tật, có thể làm được cái gì?

Đô thành không phải chỉ cần người nghỉ đến phòng thủ, muốn thủ thì có thể thủ đâu...

Kỷ Vô Cửu dẫn binh tập kích bất ngờ vào Đô thành Nữ Chân, thuận lợi ngoài dự kiến. Trong thành Nữ Chân trống rỗng, lại hoàn toàn không phòng bị, đến khi binh lính Đại Tề đã khống chế cả Đô thành, bọn họ vẫn tưởng mình đang nằm mộng.

Tộc dân du mục, dùng mãnh tàn nhẫn, đối với địch quân, dù thực lực thua kém, cũng sẽ phản kháng quyết liệt. Nhưng một cái Đô thành không to lớn gì như này, ngoại trừ quân thủ thành, đa số đều là vương công quý tộc và văn võ bá quan, bản tính kiêu hãnh quyết tử của tổ tiên, đã sớm bị bọn họ trộn cùng với thức ăn quý hiếm mỹ vị nuốt trôi vào bụng, sạch sẽ không còn lại gì.

Kỷ Vô Cửu sai người bắt toàn bộ quan viên quý tộc, binh lính phản kháng thì giết, binh lính đầu hàng thì trói cùng một chỗ. hân tham quan Đô thành vài ngày, thấy không có gì thú vị, liền cùng Diệp Trấn Trấn ở trong thành yên lặng chờ A Nhĩ Cáp Đồ trở về.

Nhưng đợi vài ngày, không đợi được A Nhĩ Cáp Đồ, kết quả Kỷ Vô Cửu đợi được là trinh sát hân phái đi mang về tin tức: A Nhĩ Cáp Đồ tạm thời không về được...

Vì cái gì?

Đầu tiên chúng ta hãy quay ngược thời gian về vài ngày trước, nhìn xem A Nhĩ Cáp Đồ đã trải qua tình cảnh thế thảm tan tác như thế nào.

Như Kỷ Vô Cửu dự liệu, hân ta tập hợp lại phản kích Liêu Đông, kết quả bị Diệp Lô Đình đánh cho không góc đầu lên được.

Lại đúng như Kỳ Vô Cữu dự liệu, hắn ta tháo chạy đến chân núi bố trí mai phục, tính toán để Diệp Lô Đình rơi vào mai phục, chắc chắn chết không chỗ chôn.

Như A Nhĩ Cáp Đồ dự liệu, Diệp Lô Đình quả nhiên tiến vào vòng mai phục.

Nhưng lại không theo dự liệu của A Nhĩ Cáp Đồ là, tên gian tướng Diệp Lô Đình này lại kéo theo đại hỏa pháo...

Rầm rập! Rầm rập! Rầm rập!

Kỵ binh Nữ Chân đã bắt đầu từ trên núi tràn xuống phía dưới, A Nhĩ Cáp Đồ muốn thu hồi quân lệnh cũng không còn kịp nữa. Kỵ binh ấy mà, thắng ở một chữ "nhanh", thua, đương nhiên cũng vì một chữ này.

Diệp Lô Đình sợ kinh động Nữ Chân, thế nên trước đó để hỏa pháo trên xe, chất cỏ xung quanh, phủ vải đen lên, nhìn từ xa, chỉ như là xe chở lương thảo.

Chờ quân mai phục nhảy ra, Diệp Lô Đình sai binh lính đốt lửa, nã pháo dữ dội vào kỵ binh đang hăng tiết ở bốn phương tám hướng. Sắp xếp kỵ binh thế này, chủ ý là muốn cùng phối hợp đánh phá trận địa Đại Tề, không ngờ còn chưa kịp xuống núi, chính bọn chúng đã bị phá vỡ trước.

Bên phía Đại Tề còn có những binh lính lực tay khỏe mạnh cầm "chấn thiên lôi" (lựu đạn) trong tay, những tên lính may mắn tránh được ải đầu tiên muốn xông đến, sẽ được hưởng thụ ải oanh tạc thứ hai này. Đợt oanh tạc này dù không có uy lực lớn như đợt trước, nhưng hơn ở số lượng dày đặc, vô số kẻ trúng chiêu.

Qua hai phiên oanh tạc, quân mai phục đã mất gần một nửa.

Nửa còn lại có kẻ thấy tình thế không ổn, quay đầu tháo chạy, có những kẻ vẫn không ngừng chân, tiếp tục xông vào. Đối với những kẻ ngoan cố xông tới, Thần Cơ Doanh và Ngũ Quân Doanh phối hợp với nhau, giết đối phương không cách chông đỡ; đối với những kẻ chạy trốn, Diệp Lô Đình tự mình phái kỵ binh truy sát.

Tóm lại trận đánh này đánh đến mức trời đất mù mịt quỷ khóc thần sầu, khắp chiến trường máu chảy thành sông thây chất đầy đồng. Sau cùng Diệp Lô Đình kiểm tra quân số, phát hiện thương vong bên ta còn ít hơn dự liệu của hắn, mà chút vốn liếng cuối cùng của Nữ Chân đều thua ở nơi này.

Chỉ đáng tiếc là, A Nhĩ Cáp Đồ mang theo tàn dư, chạy trốn về phương Bắc.

Diệp Lô Đình sợ Kế Châu có biến, không dám dẫn quân truy đến cùng, dọn dẹp chiến trường rút quân.

A Nhĩ Cáp Đồ bên kia sau khi thấy không có truy binh, mới vừa lấy hơi, lại nghe tiền phương báo tin: sào huyệt đã bị Đại Tề chiếm cứ, toàn bộ hoàng thân quốc thích văn võ bá quan, đều bị bắt!

A Nhĩ Cáp Đồ bị phẫn nộ đánh úp tại chỗ, phun một ngụm máu tươi.

Nhưng dù có phun máu cũng không giải quyết được vấn đề. A Nhĩ Cáp Đồ nghĩ bễ đầu cũng không ra Đại Tề làm sao có thể vòng ra phía sau hắn ta, càng không nghĩ ra bọn họ làm cách nào tìm được Đô thành của hắn ta. Lúc đầu hắn ta còn không tin, cho đến lúc nhận được tin báo lần hai, hắn ta mới không thể không tin. Người thứ ba tới, là thay Kỳ Vô Cữu đưa tin, giục A Nhĩ Cáp Đồ về nhanh lên.

Làm sao mà dám về!

A Nhĩ Cáp Đồ nhìn số tàn binh bại tướng trước mắt, dù cho có tự thôi miên chính mình, cũng thật sự không tìm thấy chút tự tin chiến thắng nào khi đối đầu với quân lính Đại Tề xuất quỷ nhập thần kia.

Hiện tại, hướng bắc có quân đội Đại Tề, hướng nam có quân đội Đại Tề, hướng đông là biển, chỉ có thể... đi về hướng tây trước.

Vì thế A Nhĩ Cáp Đồ mang theo số quân binh xiêu vẹo sâu héo còn lại, tiến về hướng tây.

Mục tiêu: Ô Lan Bộ.

Kỳ Vô Cữu nghe tin phương hướng của A Nhĩ Cáp Đồ, cảm thấy lão già này không chút trượng nghĩa. Để vợ con bị bắt không lo, chỉ lo tự mình thoát thân, quá mức vô trách nhiệm.

"Ta chắc chắn sẽ không đối đãi với thê tử ta như vậy." Kỳ Vô Cữu vừa nói vừa nhìn trộm Diệp Trấn Trấn, chờ đợi về mặt cảm động của nàng khi nghe được lời này.

Nhưng không ngờ Diệp Trấn Trấn hỏi vặn lại một câu: "Ai dám bắt thê tử của chàng?"

"..." Kỳ Vô Cữu kéo Diệp Trấn Trấn lại, không nhẹ không nặng cắn môi nàng một cái, hài lòng nhìn nàng nháu mày vì đau: "không hiểu phong tình."

Vương Hữu Tài đứng lúc không cẩn thận nghe được câu này, trong lòng buồn cười nghĩ, nói nghe thật thay, làm như bệ hạ ngài hiểu rõ phong tình lắm vậy...

Kỷ Vô Cữu dừng lại ở Nữ Chân vài ngày, thị sát cuộc sống của dân chúng Nữ Chân một phen. hần phát hiện cuộc sống sản xuất của người Nữ Chân rất phong phú, có du mục, có tiểu phu, có đánh bắt cá, nhưng không có trồng trọt. Chuyện này cũng dễ hiểu, ở đây lạnh buốt, sợ là cây gì cũng không sống được. Nhưng loanh quanh vài ngày, Kỷ Vô Cữu đã phủ định cách giải thích này. Tuy thời tiết lạnh, nhưng vì sao cây vẫn sống tốt, cỏ vẫn sống tốt, chỉ mỗi hoa màu lại không thể sinh trưởng? Cho dù một loại hoa màu không sống được, nhưng trên đời có bao nhiêu loại hoa màu, dù sao cũng không đến nỗi tất cả các loại hoa màu đều không sống được chứ?

Cho dù tất cả các loại hoa màu đều không sinh trưởng được, cũng phải thử qua mới biết.

Nghĩ tới đây, trong lòng Kỷ Vô Cữu dần có một chủ ý.

Nghĩ thông suốt vấn đề này, bọn họ không cần lưu lại đây nữa. Kỷ Vô Cữu dẫn đội quân gần như không chút hao tổn, mang theo một đám tù binh Nữ Chân, xuất phát về hướng Liêu Đông.

Cần nhắc đến việc mình là một quân chủ nhân từ, tù binh lại đều là kẻ trói gà không chặt, Kỷ Vô Cữu cho họ đi theo xe, lại tháo bỏ gông cùm cho tù binh, chỉ đeo xích chân, cũng được phép hành động tự do nhất định.

Mấy ngày sau, Kỷ Vô Cữu bắt đầu hối hận lòng nhân từ thừa thãi của mình.

Bởi vì có một nữ tù binh lại dám vọng tưởng quyến rũ hần.

Cũng từ khởi điểm này, Kỷ Vô Cữu mở ra trang sử huy hàng về cuộc đời không ngời ngời đấu tranh để giữ gìn trinh tiết cho mình.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Vô Đức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Ôm ấp

Edit: Linh San

A Nhĩ Cáp Đồ chạy trốn tới Ô Lan Bộ, Diệp Trăn Trăn cảm thấy hần ta là một hiểm họa, không bằng sớm diệt cỏ tận gốc cho xong, nếu không chờ hần ta tàn tro bùng lửa, vậy thì vô cùng bất lợi. Thế nên nàng chủ trương lập tức dẫn quân truy kích tàn binh, vĩnh tuyệt hậu hoạn (vĩnh viễn trừ khử tai họa về sau).

Kỷ Vô Cữu lại cảm thấy không đáng lo: "A Nhĩ Cáp Đồ đã sớm không còn là chiến thần bất khả chiến bại trước đây, hiện tại hần ta quần bách như chó nhà có tang, có ai lại không biết thời thế mà sẵn lòng chứa chấp hần ta?" hần nói một cách tự tin như thế đã dự liệu trước, trong khi đó vẫn tùy ý vuốt ve tóc Diệp Trăn Trăn. Tóc dài đen bóng chạm vào vừa mượt vừa mát, sờ thật là thoải mái.

Lời này tương đối hợp lý. Diệp Trăn Trăn đột nhiên nghĩ đến một vấn đề khác: "Hoàng thượng, sợ rằng trong kinh thành có gian tế Nữ Chân."

"Hừm?" Kỷ Vô Cữu ngừng tay, cúi đầu nhìn nàng: "Nàng đã phát hiện ra gì sao?"

Diệp Trăn Trăn đáp: "Ta cũng không giấu chàng, tên Đóa Đóa Ô Lạp Đồ, ngay từ đầu đã nhận định ta là chàng, nguyên nhân là vì ta mặc Tầm Y trên người. Tầm Y là gia gia ta phái người mang tới, loại chuyện này, hần là không nhiều người biết."

Kỷ Vô Cữu có chút bất ngờ: "Chuyện này rất có khả năng." Danh vọng của Diệp Tu Danh rất lớn, không đến nỗi dâng một bảo vật cho hoàng đế mà phải giống trống khua chiêng âm ỉ phô trương, mà việc này lại liên quan đến sự an toàn của hoàng đế, cho nên có thể biết được việc này từ Diệp Tu Danh, nhất định là người được ông cực kỳ tín nhiệm.

Diệp Trăn Trăn đột nhiên phát hiện thế này thì khả năng gia gia nàng bị tình nghi càng lớn, nên vội vã nói: "Gia gia ta nhất định trong sạch!"

"Diệp tiên sinh trung thành, ta đương nhiên biết," Kỷ Vô Cữu hí hất, ánh mắt nhìn Diệp Trăn Trăn bắn ra nguy hiểm: "Chẳng qua ta có một việc khó hiểu. Hôm qua ta nhận được tin tức từ trong kinh truyền đến, nói lúc trước Đóa Đóa Ô Lạp Đồ từng viết thư cho nội các, tuyên bố đã bắt được ta, điều này cùng lời nàng vừa nói khá phù hợp, có điều vì sao sau đó hần lại sửa lời, nói mình bắt được Thái Hậu Đại Tề, vậy là ý gì?"

"Việc này..." Diệp Trăn Trăn cúi đầu, gờ ra đỉnh đầu đen sẫm đối diện với Kỷ Vô Cữu.

Kỷ Vô Cữu nâng cằm nàng lên, buộc nàng phải nhìn thẳng hần, nửa cười nửa không nói: "Ngày đó khi Đóa Đóa Ô Lạp Đồ sắp chết, lời thốt ra chính là "Thái hậu tha mạng", chẳng lẽ mắt của hần ta kém đến mức nhìn nàng ra Thái hậu ư?"

Hai mắt Diệp Trăn Trăn trốn tránh: "hần ta... đúng là mắt quá kém. Ta đã nói không phải, hần ta cứ không tin." Dù sao chết rồi không thể đối chứng.

Quả đúng là nàng cá gan làm loạn giả mạo Thái hậu. Kỷ Vô Cữu bỗng cảm thấy hàm răng ngứa ngáy, dờ khóc dờ cười. Nữ nhân này, cái gì cũng

dám nói. hần lác lác đầu: "Nàng..." Nàng nửa ngày, thấy nàng rủ đầu không dám nói gì, thoát nhìn đáng thương vô cùng, vì thế lời khiển trách hần định thốt ra lại nuốt trở về, chỉ bất đắc dĩ thở dài: "Nàng biết sai chưa?"

Diệp Trần Trần gật đầu lia lịa.

Kỷ Vô Cữu nhéo nhéo mắt nàng, cảm nhận xúc cảm mịn màng co giãn ở đầu ngón tay, đáy lòng ngửa ngửa. hần cố ý nghiêm mặt: "Nàng nói, ta nên phạt nàng thế nào?"

Diệp Trần Trần do dự, đưa ra một quyết định gian nan: "Nếu không, ta gọi chàng một tiếng cha nhé? Như vậy hai ta đều huê nhau."

"..." Kỷ Vô Cữu bị những lời này của nàng chọc giận đến suýt hộc máu: "Ai muốn làm cha nàng, ta là tướng công của nàng!" hần thấy Diệp Trần Trần muốn mở miệng, sợ nàng lại xuất ra lời hào ngôn trắng ngữ gì, dứt khoát kéo nàng vào lòng, bắt lấy đôi môi anh đào mãnh liệt hôn một trận.

Diệp Trần Trần bị hần hôn đến mức không thở nổi, hai má đỏ bừng, đôi mắt dâng lên sóng nước. Nàng hơi hơi ngửa đầu về sau, vuốt ngực nhìn Kỷ Vô Cữu: "Chàng vẫn còn tức giận à?"

Kỷ Vô Cữu nhìn đáng vẻ này của nàng, bỗng dưng, ngọn lửa trong lòng đã bị ngọn lửa trên thân thể thay thế. hần gợn tay lên, ngón cái nhẹ nhàng đè ép vân vân lên môi đỏ bừng ướt át của Diệp Trần Trần, động tác mập mờ ngả ngón không tả nổi. Ánh mắt hần dần sầm lại, trầm giọng nói: "Giận, sao lại không giận. Ta sắp giận điên lên rồi."

Diệp Trần Trần cảm thấy cũng dễ hiểu, đây quả thật là chuyện làm tổn hại thể diện, Kỷ Vô Cữu là Hoàng đế, đương nhiên lại càng coi trọng thể diện. Nàng muốn đánh lạc hướng hần, nhéo nhéo mắt, tầm mắt dừng ở giữa hai chân hần. Vì thế nàng không chút do dự đặt tay lên tiểu huynh đệ Kỷ Vô Cữu, nhẹ nhàng xoa nắn, dụ dỗ nói: "Chàng đừng giận mà."

"..." Đột nhiên gặp phải công kích hung mãnh như thế, Kỷ Vô Cữu không kìm nổi hít một ngụm khí lạnh. hần hưởng thụ hip mát, trong khi cảm giác thoải mái nhanh chóng lan khắp toàn thân, hần thầm nghĩ, không hổ là thê tử của Kỷ Vô Cữu ta, ngay cả phương thức đánh lạc hướng cũng... ly kỳ như vậy.

Nhưng mà... không tệ, có thể phát huy.

Mặc dù là Diệp Trần Trần dụ dỗ Kỷ Vô Cữu, nhưng mãi sau đó hần vẫn cứ trừng phạt nàng trừng phạt nàng. Kết quả trừng phạt là giữa ban ngày ban mặt mà nàng bị hành đến mức hai chân đều nhũn ra, thân thể trơn tuột bọc trong chăn mỏng, động cũng lười động.

Kỷ Vô Cữu lại lần nữa dự liệu chính xác.

Có thể nói trong mấy ngày này A Nhĩ Cáp Đồ đã diễn giải toàn bộ ý nghĩa của một chữ “Lưng” (quay lưng lại, bội phản) vô cùng trọn vẹn chuẩn xác. hần ta sợ truy binh Đại Tề đuổi kịp, vậy nên suốt đường ngày đêm tháo chạy, hoảng hốt lo sợ, thần hồn nát thần tính, nhưng cuối cùng cũng hữu kinh vô hiểm tới Ô Lan Bộ.

Thủ lĩnh Ô Lan Bộ là Bột Nhật Thiếp Xích Na ân cần tiếp đãi hần ta, tối đó khao thưởng ba quân, trong bữa tiệc còn kè vai bá cổ xưng huynh gọi đệ với A Nhĩ Cáp Đồ, vô cùng thân thiết. A Nhĩ Cáp Đồ dù không thích ứng với việc bại tướng dưới tay mình ngày xưa giờ lại bằng vai phải lứa với mình, nhưng bây giờ đã không còn như trước, hần ta đã là kẻ cùng đường phải ăn nhờ ở đậu, cũng không thể nói được gì.

Đêm đó, A Nhĩ Cáp Đồ bị Bột Nhật Thiếp Xích Na chuốc không ít rượu, lại bị hần ta ân cần quan tâm tự mình đưa về lều trướng. Tiếp sau đó, Bột Nhật Thiếp Xích Na cười độc địa chặt phăng đầu A Nhĩ Cáp Đồ.

Cái đầu này, năm ngày sau xuất hiện trên bàn Kỷ Vô Cữu. Bột Nhật Thiếp Xích Na là một kẻ rất chu đáo, bây giờ đã vào đầu hạ, hần ta sợ đầu người bốc mùi, còn sai người lấy băng ướp lạnh mang tới.

Diệp Trần Trần vừa nghĩ tới mục đích hần ta bỏ băng vào, không nhịn được rét lạnh một trận.

Quả nhiên đồng minh không đáng tin cậy, cái gọi là tương đồ nhiều người cùng đỡ, khi đối mặt với sức mạnh, tất cả đều trở thành phù vân. Diệp Trần Trần chỉ tò mò, Bột Nhật Thiếp Xích Na này dường như quá mức thức thời - ngay từ đầu hần ta cũng không làm theo giao hẹn với A Nhĩ Cáp Đồ, tấn công thành Kế Châu.

"Còn nhớ khi chúng ta gặp toán mật thám ở thành Kế Châu không, đoán chừng bọn chúng trở về đã bẩm báo gì đó với Bột Nhật Thiếp Xích Na." Kỷ Vô Cữu nói. không chỉ vậy, Bột Nhật Thiếp Xích Na vốn cũng là bị ép buộc mới phải đầu hàng Nữ Chân, muốn xuất binh cũng phải nhìn vào lợi ích. Lúc đó phát hiện không kiếm chắc được lợi lộc gì, lại rước phải họa sát thân, đợt mưa bán này đương nhiên không thể làm.

"Nhưng ta vẫn cảm thấy không bình thường." Diệp Trần Trần cau mày nói.

"Nàng nghĩ tới điều gì?"

"Ta cảm thấy, mặc dù Nữ Chân thực lực hùng hậu, nhưng không đủ sức ảnh hưởng đến bộ tộc Tây Bắc, sao có thể kích động bọn họ hợp lực tấn công Đại Tề? Cho nên giả thiết dùng vũ lực uy hiếp là không thể. Nếu nói là dùng lợi dụ hoặc, vậy cũng không có khả năng, chính Nữ Chân cũng nghèo nàn cùng túng, bọn họ có thể lấy ra thứ tốt gì để lôi kéo Thát Đát và Thổ Lỗ Phiến Hãn? Lại nói Nữ Chân, tuy mấy năm nay quân sự dần lớn mạnh, nhưng Đại Tề cũng không phải ngồi không, A Nhĩ Cáp Đồ sao có thể liều lĩnh đến mức được ăn cả ngã về không, dốc hết toàn lực đánh một trận?"

Kỷ Vô Cữu không đáp, chỉ kéo tay Diệp Trần Trần, khẽ mỉm cười nói: "Trần Trần của ta thật thông minh."

"Chàng nói xem, đây rốt cuộc là thế nào?"

"Chỉ có một lời giải thích," hắn đem tay Diệp Trần Trần đặt lên môi, nhẹ nhàng hôn một cái, thờ ơ hờ hững nói: "Bên trong có nội ứng."

Diệp Trần Trần kinh hãi: "Chẳng lẽ có kẻ muốn mưu phản?"

Kỷ Vô Cữu lắc đầu: "Không biết, ta cũng hi vọng là ta suy nghĩ nhiều."

"Nhưng nếu đã muốn mưu phản, vì sao không thấy chúng có động tĩnh gì?"

"Có thể đã phát sinh biến cố chúng không lường trước được."

A Nhĩ Cáp Đồ đã chết, cuộc chiến cũng gần như kết thúc, Thát Đát và Thổ Lỗ Phiên Hãn bên kia cũng đã bị trừng trị phải đầu hàng.

Tiếp đến là chờ nghị hòa. Đại Tề sau trận chiến này đã tạo nên uy danh, muốn xử lý thế nào thì xử lý thế ấy, vậy nên Kỷ Vô Cữu cũng không gấp, hạ lệnh mang theo tù binh khai hoàn trở về trước.

một ngày trước khi hồi kinh, Kỷ Vô Cữu đứng trên một mỏ đất cao, nhìn về hướng Tây Bắc là thảo nguyên mênh mông vô bờ, hướng Đông Bắc là hàng dãy núi non trùng điệp ẩn hiện nơi chân trời, cảm nhận từng cơn gió không nhẹ không nặng thổi tung vạt áo của hắn.

hắn đột nhiên có cảm giác phấn chấn hăng hái.

Dưới chân hắn, là quốc thổ Đại Tề. Thân là vua một nước, hắn đứng ở nơi này, đánh đuổi ngoại tộc, không khoan không nhượng. hắn dùng chính hai bàn tay mình, bảo vệ đất nước của mình, bảo hộ con dân của mình. hắn dùng máu giặc ngoại xâm, tế lễ những hồn thiêng đã quyên thân anh dũng vì sự nghiệp chống giặc ngoại xâm bảo vệ ngàn năm Đại Tề.

Thiên tử bảo vệ biên cương, quân vương chết vì xã tắc.

Kỷ Vô Cữu nghĩ rằng, khi bản thân trăm tuổi, cũng có thể đối diện với tổ tiên dưới suối vàng.

"Ngô Tướng quân, nơi này gió lớn, ngài không nên ở lâu, cẩn thận cảm lạnh." một âm thanh giòn ngọt đột nhiên ngắt đứt dòng suy nghĩ của Kỷ Vô Cữu.

Kỷ Vô Cữu quay đầu lại, nhìn thấy một tiểu cô nương, khoảng chừng mười lăm mười sáu tuổi, đôi mắt to tròn, vệt sáng nhấp nháy, nàng ta mặc quần áo Nữ Chân, có vài chỗ rách, trên chân đeo xích sắt, đi trên đường vang lên tiếng đinh đang.

Kỷ Vô Cữu không nhớ nổi người này là ai, chỉ biết là tù binh Nữ Chân.

Tiểu cô nương nhìn ra vẻ nghi hoặc trên mặt Kỷ Vô Cữu, nhẹ nhàng cúi đầu đáp: "Tiểu nữ là công chúa Tác Lạp của Nữ Chân, Ngô Tướng quân ngài... đã từng cứu ta." nói xong, hơi không tự nhiên cúi thấp đầu, tay khăn trang xoắn góc áo.

Kỷ Vô Cữu giờ mới hơi chút ấn tượng. Lúc mới vào Đô thành Nữ Chân, binh lính Đại Tề bắt không ít tù binh, khi hắn chứng kiến mấy binh sĩ đưa giong một tiểu cô nương, liền mở miệng ngăn cản, về sau nghe nói là công chúa gì đó, nhưng khi ấy hắn cũng chẳng để ý. Bây giờ nhìn lại, hắn là nàng ta.

Kỷ Vô Cữu không có gì để nói với nàng ta, chỉ thuận miệng nói một câu: "Ừ, tiếng Hán của ngươi không tệ."

Tác Lạp được hắn khen ngợi, mặt có chút hồng: "Ta... từ nhỏ đã ngưỡng mộ văn hóa Trung Nguyên."

Kỷ Vô Cữu nghĩ, liên quan gì tới ta.

hắn không biết, Tác Lạp này tất nhiên có tính toán khác. Tác Lạp mặc dù ít tuổi, nhưng rất thông minh. Sau khi tin tức A Nhĩ Cáp Đồ bại trận truyền ra, nàng ta đã biết vận mệnh mình lần này sẽ rất gian nan, giờ lại nghe nói phụ thân đã chết, nàng ta càng thêm xác định phỏng đoán này. một người từ phượng hoàng đầu cành rơi xuống thành gà mái rừng lông, cũng chỉ là chuyện một sớm một chiều. hiện tại nàng ta trở thành tù nhân, vì có vài phần tư sắc, sợ là cũng bị thưởng cho kẻ khác chơi đùa. Thay vì sống trong luân nhục, chẳng thà sớm tìm một chỗ dựa vững chắc. Dù địa vị thấp, dùng sắc dụ dỗ, nói sao vẫn tốt hơn. Mấy ngày nay nàng ta quan sát, phát hiện Ngô Tướng quân này tuân thủ lịch sự, nhân phẩm không tồi, và lại cũng không thấy đam mê nữ sắc, có lẽ cơ thiếp trong nhà hắn cũng không nhiều. Gặp được điều kiện may mắn như thế, nàng ta liền nảy sinh tâm tư gần gũi được ban lộc. Mang theo tâm tư này, nhìn lại Ngô Tướng quân, càng nhìn càng thuận mắt, tầm mắt cũng bắt tri bắt giác luôn đuổi theo hắn.

Hôm nay thấy hắn ở đây một mình, Tác Lạp cảm thấy thời cơ đã đến. Nàng ta biết mình rất xinh đẹp, trước kia khi là công chúa cũng có nhiều người theo đuổi, bao nhiêu dũng sĩ thủ hạ của phụ thân đều mến mộ nàng ta, song cộng tất cả đám dũng sĩ đó lại, cũng không tuân thủ bằng Ngô Tướng quân. Nam nhân Trung Nguyên có tam thê tứ thiếp là chuyện bình thường, Tác Lạp nghĩ thầm, dựa vào gương mặt mình, chủ động đề cập với Ngô Tướng quân, hạ thấp tư thái một chút, hẳn chắc hắn sẽ đáp ứng.

Vì thế Tác Lạp dừng cảm đi tới.

"Ngô Tướng quân anh hùng cái thế, bên người hần có không ít hồng nhan tri kỷ." Tác Lạp ngẩng đầu nhìn Kỳ Vô Cữu cười ngâm nga.

Hồng nhan không ít, tri kỷ ư... chỉ có một. Chẳng qua... cái này mắc mớ gì tới người? Kỳ Vô Cữu kỳ quái nhìn Tác Lạp.

"Ngô Tướng quân không cần nghĩ nhiều, Tác Lạp chỉ thuận miệng hỏi thôi. Nếu Tướng quân cảm thấy mạo phạm, Tác Lạp ở đây nhận tội với ngài." nói xong, lại cười khe khẽ cúi đầu.

"không cần, người có chuyện gì không?"

Tác Lạp vốn muốn bồi dưỡng một chút cảm tình với Ngô Tướng quân trước, thế mà người này lại lạnh lùng, không thích nói chuyện, nàng ta thân là tù binh, cũng không có nhiều cơ hội tiếp cận hần. Hơn nữa, bọn hần sắp trở về kinh thành, nàng ta e sợ nếu cứ tiếp tục kéo dài thì sẽ không kịp... Vì vậy nàng ta không nghĩ nhiều nữa, đột nhiên nhào vào lòng Kỳ Vô Cữu, ôm chặt lấy hần.

Kỳ Vô Cữu không ngờ nàng ta bỗng nhiên hành động như vậy, nhất thời sửng sốt.

Ngay lúc hần còn đang ngây người, Tác Lạp nói: "Ngô Tướng quân, Tác Lạp ngưỡng mộ ngài đã lâu, ngày đêm mong ngóng có một ngày được đi theo ngài. Thiếp biết, Tác Lạp liễu yếu đào tơ, không xứng với Tướng quân tuần tú bất phàm, thiếp nguyện kiếp này làm nô làm tỳ, chỉ cầu được xếp chân trái chiếu cho ngài, dọn giường thêm hương, cũng đã thỏa mãn."

Kỳ Vô Cữu giờ mới tỉnh lại, biết mình đang bị nàng ta ôm ấp thân cận. hần nắm vai nàng ta muốn đẩy ra, nhưng không ngờ sức lực tiểu cô nương này lại rất lớn, ôm eo hần chặt cứng.

Kỳ Vô Cữu đành phải tăng thêm sức, còn chưa thành công, lại bỗng phát hiện Diệp Trăn Trăn đang đứng cách phía trước hần không xa, trừng mắt nhìn bọn họ.

"..." Tai nghe là giả mắt thấy là thật, hiện tại tình huống này phải giải thích sao đây?

Tác Lạp vẫn chưa nhận ra khác thường, còn đang huyên thuyên, càng nói càng thẹn thùng, còn chôn đầu cọ cọ vào ngực hần.

Mặc dù cách khá xa, Kỳ Vô Cữu vẫn thấy sắc mặt Diệp Trăn Trăn đen xuống. Dưới tình thế cấp bách, Kỳ Vô Cữu không kịp nghĩ nhiều, dứt khoát giơ hai tay lên, lớn tiếng gọi: "Trăn Trăn cứu ta!"

Tác Lạp: "..."

Diệp Trăn Trăn: "..."

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Vô Địch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Đồng tâm...

Edit: Linh San

Kỳ Vô Cữu mặt dày tiếp tục duy trì tư thế chứng tỏ vô tội này, mãi đến khi Diệp Trăn Trăn đi tới, mới đẩy Tác Lạp vẫn còn đang ngẩn người ra.

Thấy thần sắc Diệp Trăn Trăn không tốt, Kỳ Vô Cữu tuy trên mặt bày ra vẻ vô cùng lo lắng, trong lòng lại không biết xấu hổ mà đắc ý. Thấy chưa, thế tử của ta rất để ý ta đấy.

Tác Lạp cũng có chút vô tội, còn có mơ hồ không hiểu ra sao, ta cùng Ngô Tướng quân nói chuyện nam nữ, người... là ai chứ! Hơn nữa, một đại nam nhân, động chân động tay với nữ nhân, chẳng có chút phong độ nào!

Diệp Trăn Trăn nhướn mày, nhấc tay, giơ ra cây đao đặc chế cho binh lính, dùng chuôi đao ấn nhẹ lên ngực Tác Lạp, mặt không chút thay đổi nói: "Nếu lại dám tiếp cận hần, ta sẽ lấy mạng chó của người."

không hổ là thế tử của ta, ghen cũng đáng yêu như thế. Kỳ Vô Cữu thấy thú vị, ánh mắt dần nhuộm nét dịu dàng.

Tác Lạp biến sắc, cố gắng tươi cười nói: "Chân Tướng quân thật hay nói đùa, Tác Lạp chỉ ngưỡng mộ Ngô Tướng quân, không phải ác ý."

Diệp Trăn Trăn ôm đao cười lạnh: "Người ngưỡng mộ hần vô số, người tính là cái gì."

Người này nói chuyện đúng là khó nghe, Tác Lạp nghĩ thầm.

Thê tử của ta nói chuyện càng ngày càng dễ nghe, Kỳ Vô Cữu nghĩ thầm.

Tác Lạp lúc này ngay cả giả bộ cười cũng làm không nổi nữa, hừ một tiếng đáp: "Ta tự biết không xứng gần gũi với Ngô Tướng quân, nhưng mà, ta có thể thân cận Ngô Tướng quân hay không, cũng do Ngô Tướng quân định đoạt," nàng ta nói xong, cố ý liếc nhìn Kỳ Vô Cữu, "Ngô Tướng quân cũng không phải người của ngươi, hình như không cần nghe theo lệnh của ngươi." Bóng gió là ta cùng Ngô Tướng quân nam nữ yêu đương liên quan gì ngươi mà ngươi quản. Lời này còn có ý chia rẽ, nếu hai người trước mặt chỉ là giao tình bình thường, nàng ta nói như vậy sẽ càng thích hợp.

Diệp Trấn Trấn neho mắt phượng, suy nghĩ nên phản bác lại thế nào. Kỳ Vô Cữu nghe Tác Lạp nói thế, lại cực kỳ mắt hứng, hần không chờ Diệp Trấn Trấn trả lời, nhẹ ôm bả vai của nàng trước, rồi nói với Tác Lạp, "Lời này của ngươi sai rồi," hần cúi đầu nhìn Diệp Trấn Trấn, thấy gương mặt hồng nhợt của nàng hơi sưng lạnh, ánh mắt bén nhọn, hần không tự giác cong khóe miệng, mắt nhìn chăm chú Diệp Trấn Trấn, "Ta vốn là người của hần."

Tác Lạp trong nháy mắt ngây ngốc, hai đại nam nhân... hà?

không phải giống như nàng ta đang tưởng tượng chứ...

Trong lúc Tác Lạp từ biểu tình nghi hoặc chuyển sang giật mình rồi đến khiếp sợ rồi nắm chặt cổ tay mát mát..., Kỳ Vô Cữu nắm tay Diệp Trấn Trấn, xoay người rồi đi.

Suốt đường Diệp Trấn Trấn vẫn cúi đầu trầm mặc không nói. Kỳ Vô Cữu phát hiện mình rất không phúc hậu, Diệp Trấn Trấn càng tức giận vì chuyện này, hần hình như càng... vui vẻ?

Kỳ thật, tâm tình Diệp Trấn Trấn không tốt, cũng không chỉ vì việc này. Ngày mai họ phải trở về kinh thành, trở về cũng có nghĩa là Kỳ Vô Cữu lại có rất nhiều nữ nhân, vậy hần và nàng... Diệp Trấn Trấn vừa nghĩ đến việc Kỳ Vô Cữu thân mật với nữ nhân khác, thì cả người đều không thoải mái. Nếu có thể, nàng hi vọng bọn họ vĩnh viễn không phải trở về.

Nhưng điều này là không thể, hần là Hoàng đế, bên cạnh hần không có khả năng chỉ có một nữ nhân. Ba nghìn bình nước chỉ uống một bình, có thể đứng với bất kỳ nam nhân nào dưới gầm trời này, duy chỉ không thích hợp với Kỳ Vô Cữu hần.

Làm sao đây?

Diệp Trấn Trấn không biết. Muốn Kỳ Vô Cữu không đi sủng hạnh nữ nhân khác là không thực tế, nhưng muốn hần thân mật với người khác xong lại leo lên giường của nàng, nàng chỉ nghĩ thôi cũng đã không chấp nhận được.

Hoặc là, để mọi chuyện trở về như ban đầu. Nhưng hình như bây giờ nàng không còn chán ghét Kỳ Vô Cữu như trước nữa, bảo nàng cách hần ngàn dặm, đẩy hần vào tay nữ nhân khác, nàng làm sao cam lòng đây?

Nghĩ tới nghĩ lui, Diệp Trấn Trấn càng nghĩ càng phiền muộn. Đúng lúc hôm nay lại thấy Kỳ Vô Cữu và Tác Lạp ở đây đây đưa, hình ảnh này giống như mỗi lần ném vào thùng thuốc súng, đốt lên âu lo mấy hôm nay của nàng.

Đến khi hai người về tới doanh trại, sắc mặt Diệp Trấn Trấn vẫn không hề có chuyển biến tốt đẹp, ngược lại càng ngày càng đen. Kỳ Vô Cữu cho rằng nàng vẫn còn ghen, liền kéo nàng ngồi xuống giường, cười nói: "Bình giám chưa nhỏ, sao vẫn còn giận? Ta với Tác Lạp kia, thật sự không có quan hệ gì."

Ngươi và nàng ta không có quan hệ gì, nhưng nữ nhân có quan hệ với ngươi nhiều lắm. Diệp Trấn Trấn khó chịu nghĩ.

Kỳ Vô Cữu mềm giọng vừa khuyên nhủ vừa dụ dỗ: "nói tóm lại, ta là của nàng."

Ngươi hôm nay là của ta, ngày mai không biết là của ai. Nghĩ đến đây, trong lòng Diệp Trấn Trấn đột nhiên dâng lên một cỗ bi thương. Người nam nhân này, chỉ có hôm nay, mới hoàn toàn thuộc về mình, qua hôm nay, chẳng biết hai người sẽ ra sao.

Kỳ Vô Cữu nhẹ nâng cằm Diệp Trấn Trấn, cười nhìn nàng: "Nàng muốn ta thế nào ta sẽ như thế ấy, chỉ cần đừng giận nữa, được không?"

Diệp Trấn Trấn túm lấy vạt áo trước ngực hần, kéo mạnh về phía mình, hần bị bất ngờ đổ về phía trước, nhất thời khoảng cách của hai người rút lại sát sạt.

Đầu mày khòe mắt Kỳ Vô Cữu treo lên nụ cười nhàn nhạt, nụ cười kia giống như xuân về hoa nở, lại như tia nắng rực rỡ. hần nhìn vào đôi mắt Trấn Trấn, nhẹ giọng thờ dài nói: "Trấn Trấn, nàng muốn làm gì?"

Diệp Trấn Trấn dùng hành động trả lời hần. Nàng chủ động hôn lên môi hần.

Cảm nhận được làn môi mềm mại ướt át, trái tim Kỳ Vô Cữu ấm áp gần như muốn tan ra. hần đỡ eo Diệp Trấn Trấn, dẫn dụ nàng kéo sâu nụ hôn này. Môi lưỡi quấn quýt, nụ hôn của Diệp Trấn Trấn có chút vội vã. Nàng dường như không hài lòng với cách ngửa cổ hôn từ dưới lên, dần dần quý gối lên giường, nâng mặt Kỳ Vô Cữu, cúi đầu nghiêm túc mà bức thiết hôn lên.

Kỳ Vô Cữu ngửa đầu thừa nhận nụ hôn của Diệp Trấn Trấn. Trấn Trấn của hần muốn hần. Ý nghĩ này khiến trái tim Kỳ Vô Cữu đập nhanh hơn, máu huyết càng nóng lên.

Diệp Trấn Trấn hôn rồi hôn, dần dời môi, lướt qua mặt hần đến sau tai. Nàng học cách hôn hần, ngậm vành tai hần, khẽ cắn rồi vòn liếm, Kỳ Vô Cữu hơi mở miệng, thờ dồn dập, con ngươi đen ám đẫm hóa thành đầm xuân, tràn lên ánh nước sáng ngời dịu dàng, thì ra được hôn lên tai là cảm giác

như thế, như là có một chiếc lông vũ nhẹ nhàng trôi chốc, cảm giác tê dại ngứa ngáy từ vành tai lan xuống hai má, trượt xuống cổ chạy thẳng vào sâu trong lồng ngực, không ngừng lượn lờ quấn lấy trái tim, khoan khoái nói không nên lời, rồi lại khát vọng nói không nên lời.

"Trần Trần..." Kỳ Vô Cữu nhẹ ôm đầu Diệp Trần Trần, thúc giục nàng.

Diệp Trần Trần đại khái là nghe hiểu. Nàng buông tha tai hắn, môi dọc theo cổ trượt xuống dưới, dừng ở trước cổ hắn, lưỡi thơm lượn vòng, dùng sức hút liếm vòng quanh hầu kết của hắn.

Trái tim Kỳ Vô Cữu suýt nữa vọt khỏi cổ họng. Hắn thoải mái mà híp mắt, hàng mày anh tuấn ngày thường lúc này buông xuống, tựa như tín đồ thành kính trước Phật. Hắn thoải mái đến mức đầu lưỡi đều phát run, nhưng cũng khát vọng đến mức cổ họng sắp bốc hỏa. Hắn thở gấp càng ngày càng dữ dội, càng không ngừng thâm thì gọi: "Trần Trần, Trần Trần..."

Môi Diệp Trần Trần lại tiếp tục dờ xuống, dừng ở xương đòn của hắn. Hình dáng xương đòn của hắn có một loại đẹp đẽ hài hòa nói không nên lời, Diệp Trần Trần cực kỳ yêu thích. Lúc này đang ngậm lấy xương đòn của hắn nhẹ nhàng gặm cắn, lưu luyến không chịu rời đi.

Kỳ Vô Cữu một bên thở dốc hưởng thụ những chuyện này, một bên cời y phục của hai người, bỏ áo ngoài. Kỳ Vô Cữu hơi ngẩng về sau, nằm xuống giường, lôi kéo Diệp Trần Trần phủ lên người hắn: "Trần Trần, qua đây..."

Diệp Trần Trần liền buông xương đòn của hắn ra. Tay nàng chậm rãi vờn lên ngực hắn, thỉnh thoảng không nhẹ không nặng ấn một cái, hoặc là khẽ xoa nắn hai viên đậu đỏ của hắn, chơi đùa đến là vui vẻ.

Kỳ Vô Cữu bị nàng giầy vò sắp điên rồi: "Trần Trần, nàng hôn lên đi, hôn nó..."

Diệp Trần Trần vô cùng nghe lời cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên một viên đậu đỏ, nhận ra hình như nó có chút biến hóa, nàng lại ngậm nó, hút vài cái, rồi dùng đầu lưỡi liếm đùa.

"!!!" Kỳ Vô Cữu thở gấp còn kèm theo âm thanh run rẩy.

Trần Trần của hắn, Trần Trần của hắn ở trên giường lại có thể yêu nghiệt như thế. Hắn có thể xác định chính mình chưa từng dạy nàng những thứ này. Mấy ngày nay đối với chuyện trên giường, phần lớn là hắn chủ động, nàng nhiều nhất là hưởng thụ, lại không ngờ rằng, một khi nàng chủ động, chỉ khiêu khích vài cái, có thể giầy vò nam nhân đến dục tiên dục tử, quả nhiên là... thiên phú dị bẩm..

thật ra Diệp Trần Trần không hề nghĩ tới cái gì mà khiêu khích với không khiêu khích. Chỉ là nàng muốn hôn khắp mọi chỗ trên người Kỳ Vô Cữu, người này, là của nàng, ít nhất tới nay, là thuộc về nàng.

Kể đó, Diệp Trần Trần lại từng bước từng bước thực hiện ý nghĩ của nàng. Nàng hôn bờ vai hắn, hôn tám lưng hắn, hôn đôi chân thẳng tắp thon dài của hắn, hôn vòng eo dẻo dai mạnh mẽ của hắn, hôn lên cơ bụng rắn chắc kiên mỹ của hắn..

Kỳ Vô Cữu bị nàng khiêu khích đến mức □ đã sớm dựng đứng cứng rắn, trướng đau đến muốn nổ tung, nhưng nàng vẫn nhất quyết tránh né địa phương kia, vuốt ve hôn lên mỗi một tác da thịt trên người hắn.

"Trần Trần," Giọng Kỳ Vô Cữu trầm khàn trộn lẫn một tầng cảm xúc nhộn nhạo: "Trần Trần, nàng ngồi lên đi được không?"

Diệp Trần Trần ngẩng đầu, nghiêm túc nhìn hắn: "Chàng là của ta."

"Được, ta là của nàng," Kỳ Vô Cữu ngửa đầu thở gấp, tựa như người cá khát nước, hắn rử mi buông mắt nhìn nàng, giọng nói mê hoặc dụ dỗ lại mang theo một tia cầu xin: "Ta là của nàng, thế nên nàng ngồi lên đi, đem nó ăn vào được không?"

Diệp Trần Trần gật gật đầu. Nàng bước qua quỳ trên người hắn, đỡ lấy vật thô cứng nóng bỏng kia đưa vào trong thân thể mình. Vì là lần đầu tiên làm vậy, không có kinh nghiệm, thử vài lần mới thuận lợi, rốt cuộc thân thể hai người cũng khấp chặt với nhau.

Hai người đồng thời phát ra một tiếng thở dài thỏa mãn.

Kỳ Vô Cữu không chớp mắt nhìn hai người hợp làm một, sáng khoái trên thân thể và cảm giác thỏa mãn đầy ắp trong lòng đan xen với nhau, khiến hắn gần như muốn điên cuồng. Trần Trần lúc này, xinh đẹp, nhiệt tình, quyến rũ, động lòng người, nữ nhân như vậy, là của hắn, chỉ thuộc về mình hắn..

"Trần Trần, cử động." Kỳ Vô Cữu đỡ eo Diệp Trần Trần, vừa xoa dịu vừa dụ dỗ nói.

Diệp Trần Trần đã sớm bị cảm giác khoái hoạt tràn đầy trong cơ thể khiến cho mơ màng, nghe hắn nói thế, liền chuyển động lung tung. Kỳ Vô Cữu một bên trầm thấp dần dấn nàng, một bên thẳng lưng phối hợp với nàng, trong phòng bỗng chốc vang lên âm thanh * làm người ta mặt đỏ tim đập.

Sớm hôm sau, Kỳ Vô Cữu tỉnh lại trước, thỏa mãn nhìn người trong lòng đang say ngủ. Hắn nhớ lại một đêm hương diễm hôm qua, ngực lại âm ỉ nóng lên. Đêm qua Diệp Trần Trần nhiệt tình không tả xiết, hết như yêu tinh ăn thịt người, quấn quýt lấy hắn hết lần này đến lần khác, sau đó nàng còn hé ra hàm răng trắng sữa, cắn khắp nơi trên người hắn, cắn xong rồi, rất thỏa mãn nhìn những dấu răng kia.

Mãi đến khi nàng mệt đến không nhắc nổi đầu ngón tay, toàn thân đầm đìa mồ hôi thơm, giống như vừa bước ra từ trong nước, hai người mới dừng lại. Kỳ Vô Cữu không phải chưa từng thấy nữ nhân ghen tuông, nhưng mà ghen tuông vừa dễ thương vừa ngon miệng như thế, đây là lần đầu tiên hắn được thấy.

hắn nâng lên vài sợi tóc đen mượt của Diệp Trần Trần, nâng niu ngắm nghía trong tay, cúi đầu nhìn nét mặt say ngủ của nàng, không hiểu sao, lại nhớ tới câu thơ "Phu thê cùng kết tóc, ân ái mãi cả đời".

Nhớ lại, là phu thê, nhưng ngày đại hôn đó hình như bọn họ vẫn chưa kết tóc?

Nghĩ tới đây, Kỳ Vô Cữu cảm một luồng tóc mình, muốn cùng với tóc Diệp Trần Trần thắt thành đồng tâm kết.

Thân là hoàng đế, Kỳ Vô Cữu biết rất nhiều kỹ năng, nhưng trong đó tuyệt không có thắt đồng tâm kết. Thứ này hắn chỉ mới nghe qua chứ chưa từng thấy qua, vốn tưởng cũng đơn giản, nhưng thắt tới thắt lui lại càng làm càng hư. Giây vò đến cuối cùng, kết cũng thắt xong, nhưng nhìn sao cũng không giống đồng tâm kết. Tóc hai người đều rất dài, Kỳ Vô Cữu túm tới quấn đi quấn cả nửa ngày, bây giờ nhìn lại, thứ trong tay sao giống như củ khoai tây lớn bị nướng cháy đen vậy.

Lúc này, Diệp Trần Trần đột nhiên không thoải mái ngậm một tiếng.

Kỳ Vô Cữu vỗ nhẹ lên lưng nàng, tiện thể cúi đầu hôn lên môi nàng một chút.

Diệp Trần Trần giống như người đẹp ngủ trong rừng, bị hắn hôn tỉnh. Nàng mở mắt ra câu đầu tiên là, "Đói quá." Hôm qua hai người vừa về đã lăn lên giường, sau cũng bỏ bữa tối, cả đêm tiêu hao quá nhiều tinh lực, giờ dạ dày đều trống rỗng.

Kỳ Vô Cữu áp trán mình lên trán nàng, nhìn vào mắt nàng, cười nói: "Đói? Tới qua còn chưa cho nàng ăn no sao?"

Diệp Trần Trần không tiếp lời trêu ghẹo của hắn, ngồi dậy muốn mặc quần áo. Nhưng mới nhắc người dậy, trên da đầu đột nhiên truyền đến một trận kéo đau. Vì hai người lôi kéo, cái kết mới rồi Kỳ Vô Cữu thắt, lúc này càng siết chặt hơn, khoai tây cũng cuộn lại nhỏ bớt.

Diệp Trần Trần: "???" Ai có thể nói cho nàng biết chuyện gì đây không?

Kỳ Vô Cữu không giải thích cho nàng, vui đầu giải mở cái kết kỳ diệu kia.

Đáng tiếc thắt thì dễ nhưng mở thì khó, kết vốn thắt loạn, mới rồi còn lôi kéo, lại càng rối mù, nên lúc này gỡ ra cực kỳ vất vả. Kỳ Vô Cữu mày mò nửa ngày cũng không xong, sau đó Diệp Trần Trần cũng gia nhập chiến đấu, hai người đều không khéo tay, đối với chuyện này rất ư vụng về luống cuống.

Kỳ Vô Cữu: "..."

Diệp Trần Trần: "..."

Lúc này, bên ngoài truyền đến giọng nói của Vương Hữu Tài: "Ngô Tướng quân? Ngô Tướng quân ngài đã thức chưa?" hiện tại Vương Hữu Tài đã có kinh nghiệm, buổi sáng khi muốn hầu hạ Đế Hậu rời giường, nhất định phải ở ngoài kêu hai tiếng xác nhận trước mới được.

Kỳ Vô Cữu giúp Diệp Trần Trần mặc quần áo xong, kêu Vương Hữu Tài tiến vào.

Lúc Vương Hữu Tài vào, thấy Hoàng hậu nương nương đã mặc quần áo xong xuôi, còn Hoàng thượng không mặc áo ngoài, lộ ra lồng ngực rộng lớn, trên đó còn che kín dấu răng.

Răng Hoàng hậu nương nương tốt thật, Vương Hữu Tài thầm khen.

Vương Hữu Tài tưởng Hoàng thượng gọi hắn vào để hầu hạ người mặc quần áo rời giường, lại không nghĩ rằng, Hoàng thượng giờ ra một cục đen thui đến trước mặt hắn: "Tháo nó ra."

Vương Hữu Tài: "... Đây là cái thứ gì vậy!

không phải là muốn thắt đồng tâm kết chứ? Tới giờ nô tài ta cũng chưa từng thấy một cái đồng tâm kết khủng khiếp thế này đâu...

Vương Hữu Tài kiểm chế cảm giác muốn cười phá lên, nghiêm mặt giúp hai người tháo gỡ đồng tâm kết thần kỳ này. Sau khi gỡ xong, không chờ Kỳ Vô Cữu sai bảo, hắn đã quay đầu chạy biến ra ngoài.

Vừa ra khỏi cửa doanh trại, Vương Hữu Tài liền cười sảng sặc, vừa cười vừa chạy, vừa chạy vừa khoa tay múa chân, giống hệt như điên khùng mất trí.

Lục Ly đứng lúc đi ngang qua cửa doanh trại, thấy Vương Hữu Tài như vậy, bị dọa cho hết hồn. Hắn tò mò muốn chết, một lát sau, thấy Kỳ Vô Cữu và Diệp Trần Trần cùng nhau đi ra, Lục Ly nhin nửa ngày, cuối cùng hỏi Kỳ Vô Cữu: "Hoàng thượng, sao Vương tổng quản lại mừng rỡ như thế?"

"Ta làm sao biết," Kỳ Vô Cữu không biến sắc đáp: "Có thể là ngọc hành sống lại*."

(*ngọc hành sống lại: ý là cái đã mất đi của thái giám trở lại).

Lục Ly: "..."

Vương Hữu Tài vừa vội quay về: "..."

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Vô Địch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Hồi cung...

Hoàng thượng ngự giá thân chinh, đại thắng trở về. Diệp Tu Danh dẫn văn võ bá quan đứng ngoài Vĩnh Định Môn nghênh đón ba quân khai hoàn. Kỳ Vô Cữu đã thay xong Kim Long Giáp lấp lánh chói lòa, cười trên lưng tuấn mã trắng tuyết không chút tạp sắc, trưng ra gương mặt lạnh lùng nghiêm nghị cho vạn dân chiêm ngưỡng. Diệp Trần Trần không tiện lộ diện, chỉ mặc quân giáp bình thường nhất, xen lẫn trong quân đoàn đi phía sau hắn.

Lần ngự giá thân chinh này khiến uy danh của Kỳ Vô Cữu tăng vọt, gần như toàn bộ dân chúng kinh thành đều chạy tới vây xem, dọc đường từ Vĩnh Định Môn đến hoàng cung chật ních người, nhiều người không có chỗ đứng, nhao nhao leo lên tường và mái nhà, chỉ để được thấy phong thái của Hoàng thượng. Vốn Diệp Tu Danh còn lo lắng cho an toàn của Kỳ Vô Cữu, muốn hạ lệnh ngăn cản dân chúng tụ tập, nhưng Phung Tú Thanh lại thấy đây là tấm lòng yêu kính của bách tính, không nên cấm đoán. Hiếm có khi Diệp Tu Danh lại nghe theo ký kiến của ông ta, vì thế ra lệnh gia tăng thị vệ bảo hộ Hoàng thượng.

Kỳ Vô Cữu đi đến đâu, không cần ai dẫn đầu, dân chúng đều tự phát tự giác quỳ rạp xuống đất hô to vạn tuế.

Nhiều người như vậy, hẳn cũng không thể chạy về quá nhanh, đành phải ghì mình ngựa, thả chậm tốc độ đi, cả đoạn đường về cung đều chậm rì rì.

Về đến hoàng cung, trước tiên Kỳ Vô Cữu dẫn Diệp Trần Trần đi vấn an Thái hậu, sau đó đến Dưỡng Tâm Điện, tiếp đãi các đại thần Nội Các.

Hai bên quân thần tăng bốc nhau một phen, bên thì nói "Hoàng thượng thánh minh uy dũng, dụng binh như thần, là tấm gương cho binh sĩ, thật là phúc của Đại Tề ta", bên thì lại "Mấy ngày nay Trẫm đi vắng chư vị ái khanh cúc cung tận tụy vất vả lao khổ thật sự là tay chân của Trẫm".

Người nào người nấy mặt không đổi sắc nói linh tinh nhưng lời vô nghĩa, cuối cùng cũng nói đến chính sự. Chính sự có rất nhiều, mấy ngày Kỳ Vô Cữu vắng mặt, Nội Các đều xử lý những chuyện chính sự lớn nhỏ rất ổn thỏa.

Chỉ có một chuyện, những người khác ngay cả mở lời cũng không dám, Diệp Tu Danh cũng không nói, chẳng qua tầm mắt thỉnh thoảng quét qua Phung Tú Thanh.

Chuyện Thái hậu hành sự ngu ngốc, thân phận Diệp Tu Danh nhạy cảm, không tiện đề cập tới, những người khác cũng không dám trước mặt Hoàng Đế tố cáo mẹ ruột hắn. Chỉ có Phung Tú Thanh, ông ta là người đứng thứ hai ở Nội Các, ai cũng biết ông ta có quan hệ mật thiết với Hoàng đế, người khác khó nói không dám nói, nhưng là ông ta thì lại đỡ lẫn tẩn hơn.

thật ra thì Phung Tú Thanh cũng không muốn nói chuyện này với Kỳ Vô Cữu. Vốn dĩ, trong hậu cung, Thái hậu khá quan tâm đến Hiền phi, muốn lật đổ Hoàng hậu, đại khái cần rất nhiều người đồng tâm hiệp lực mới làm được. Sở dĩ vì vậy mà trước đó Phung Tú Thanh cũng thăm có ý muốn dựa vào Thái hậu. Nhưng hiện tại xảy ra chuyện như vậy, ông ta phát hiện vị Thái hậu này ngoài mạnh trong yếu, bề ngoài có vẻ sáng suốt, bản chất lại quá hồ đồ, để con gái ông ta đi theo bà, không khéo còn bị liên lụy.

Vì thế Phung Tú Thanh quyết định giữ khoảng cách với Thái hậu, lúc này đối diện với Kỳ Vô Cữu cũng không do dự nữa, chuyện gì nên nói không nên nói cũng đều nói ra.

Sau khi Kỳ Vô Cữu nghe xong, cũng không có biểu cảm gì, cho các vị đại thần về trước.

không biểu cảm chính là biểu cảm lớn nhất, mọi người là người thông minh, đều ngầm hiểu mà không cần nói, nghĩ mấy ngày nay nên tránh người nào chuyện nào.

Bên này Kỳ Vô Cữu không thoải mái, bên kia Diệp Trần Trần càng không thoải mái. Nàng và Kỳ Vô Cữu chân trước vừa đi, chân sau Thái hậu đã đón Hiền phi về, không chỉ đón về, còn để một mình nàng ta tạm xử lý chuyện lục cung, không chỉ để nàng ta tạm xử lý chuyện lục cung, còn để nàng ta thay Hoàng hậu làm lễ Tiên Tẩm!

Xưa nay Hoàng đế Tế Thiên, Hoàng hậu Tiên Tẩm, đây vĩnh viễn là quy củ không thể thay đổi. Nếu như hậu vị để trống, hoặc là Hoàng hậu bất tiện, lễ Tiên Tẩm năm đó có thể không làm, chứ chưa từng nghe nói có phi tử nào dẫn theo mệnh phụ mở màn hái đầu cho tẩm ăn, đã ai thấy Vương gia Tế Thiên thay Hoàng đế chưa?

Vượt quá chức phận, loạn Tử đoạt Chu, Thái hậu này, càng ngày càng không biết điều.

Lại còn Hiền phi, không biết có phải ở bên Thái hậu lâu quá mà đầu óc cũng hỏng theo không, loại chuyện dễ bị ăn chửi thế này mà nàng ta vẫn dám làm. Nếu năm nay to tam thu hoạch tốt thì không nói làm gì, nhưng nếu không tốt, Hiền phi nàng ta cứ chờ xem, không biết có bao nhiêu người đổ lỗi cho

chuyện này đâu. Lại nói, cha nàng ta đứng thứ hai trong Nội Các, tiếng tăm cũng không tệ, hiện giờ lại dạy ra con gái không biết trên dưới không biết tiến lui tri thủ lễ nghi gì cũng không biết như thế, không hiểu sẽ bị đám phần tử trí thức kia đặt điều thế nào nhỉ.

Nghĩ đến đây, Diệp Trăn Trăn cũng không tức giận, chỉ có vui sướng khi người gặp họa.

không thể không nói, dù cho đầu óc Diệp Trăn Trăn không khôn khéo như Hiền phi, hành xử cũng không thận trọng vững vàng bằng nàng ta, nhưng ở phương diện tâm nhìn với đại cục, Hiền phi hoàn toàn không bằng nàng.

Ngày đó sau khi Hiền phi về cung, cảm thấy uy danh của mình giảm mạnh rõ rệt, cực kỳ không dễ chịu. Thái hậu cho nàng ta thay Diệp Trăn Trăn làm lễ Tiên Tẩm, lòng nàng ta lấp đầy ý nghĩ rằng, đây chính là thời cơ tốt để nàng ta xác lập lại uy tín một lần nữa, cũng có thể mở rộng lực ảnh hưởng của nữ nhân Phương gia với các mệnh phụ. Vì thế không hề do dự lập tức đồng ý. Khi Phương Tú Thanh nghe thấy việc này, cảm thấy cực kỳ không ổn, nhưng việc đã định, ông ta cũng không thể làm gì, chỉ lên cho người truyền lời vào hoàng cung, đại ý nhắc nhở Hiền phi nên giữ khoảng cách với Thái hậu.

Hiền phi cho là cha nàng ta nghĩ nhiều, hăm hăm hờ hờ làm lễ Tiên Tẩm. Qua vài ngày, bắt đầu có người chỉ trích Hiền phi làm việc này danh bất chính ngôn bất thuận. Nhóm nam nhân không tiện nhיע móc nữ nhân, chẳng thể làm gì khác hơn là mắng cha của nàng ta. Phương Tú Thanh phải chịu đựng áp lực cực lớn, lại cho người chuyển lời vào cung, nói Hiền phi nhất định phải tránh xa Thái hậu một chút.

Sau khi Thái hậu làm ra sự kiện ngu ngốc kia, Hiền phi cũng nhìn ra trí tuệ bà ta có hạn. Chẳng qua Hiền phi người này lại tự cho mình là thông minh, nghĩ rằng dù Thái Hậu có điên, nhưng nếu dùng để đối phó với Diệp Trăn Trăn, thì cũng rất tiện lợi. Chỉ cần nàng ta hành sự cẩn thận, không để người khác nắm được nhược điểm, không phải được rồi sao. Bởi vậy nàng ta cũng không nghe theo lời phụ thân mình.

Lại nói bên này, Kỳ Vô Cữu vẫn ở Dưỡng Tâm Điện mãi đến khi trời tối, xem qua chuyện triều chính gần đây một lần, thấy đúng là sự vụ lớn nhỏ đều đã được Nội Các xử lý gọn gàng ngăn nắp, cuối cùng tâm tình cũng thoải mái.

Phùng Hữu Đức tiến vào hỏi Kỳ Vô Cữu có muốn cho người mang cơm lên không, Kỳ Vô Cữu thả sỏ con trong tay xuống, "không cần, đi Khôn Ninh Cung," hần đứng lên, vươn tay hơi vuốt thân, suy nghĩ một chút, rồi nói với Phùng Hữu Đức, "Thôi thôi, qua xem Hiền phi trước đã."

Kỳ Vô Cữu đã biết chuyện Hiền phi được Thái hậu đón về, còn biết nàng ta làm ra chuyện gì, mặc dù tương đối không hài lòng với nàng ta, nhưng hần vẫn định cho nàng ta thêm cơ hội, không vì gì khác, chỉ vì cha nàng ta. Muốn chinh đồn một hậu phi, Kỳ Vô Cữu ít khi hao tổn sức lực, nhưng Phương Tú Thanh là một người hiếm có. Người này có tài hoa, có uy danh, không kiêu căng nóng nảy, đầu óc sáng suốt, đối nhân xử thế khôn khéo biết co giãn, không như Diệp Tu Danh cứng đầu ương ngạnh. Ông ta dù thỉnh thoảng cũng mưu lợi riêng, nhưng thực sự trung thành với Hoàng đế.

một người như vậy, nhất định sẽ được sử sách lưu danh hiển thân. Cho nên, đối với Hiền phi, Kỳ Vô Cữu thật lòng không muốn nặng tay, khiến tâm trung thần lạnh lẽo.

Hiền phi cho rằng hôm nay Kỳ Vô Cữu trở về, rất có thể sẽ đến chỗ nàng ta, tục ngữ nói, tiểu biệt thắng tân hôn mà. Hai người mấy tháng nay không gặp, mà hần và Diệp Trăn Trăn ngày nào cũng ở cùng nhau, đương nhiên sẽ thấy chán.

Vậy nên nàng ta trang điểm tỉ mỉ, buổi tối yêu Nguyệt Cung mới vừa bung com lên, Kỳ Vô Cữu đã đến, thế là vui vui vẻ vẻ ăn cơm. Hiền phi nghĩ, Hoàng thượng còn chưa dùng bữa đã tới yêu Nguyệt Cung, xem ra là thật sự muốn nàng ta, cho nên nàng ta càng phấn chấn, trên mặt lộ ra vài phần nhộn nhạo.

Chỉ có điều trước khi thị tẩm, Hiền phi vẫn còn một việc phải làm.

"Ái phi thế này là sao?" Kỳ Vô Cữu giả bộ ngạc nhiên nhìn Hiền phi đang quỳ trên đất.

Khi Hiền phi ngẩng đầu lên, vành mắt đã hồng, lệ nóng long lanh trong mắt, "Thần thiếp có tội, xin Hoàng thượng trách phạt."

Kỳ Vô Cữu đặt đũa chén trà trong tay xuống, nhàn nhạt nói: "Nàng có tội gì?" Tuy rằng nói vậy, nhưng cũng không bảo nàng ta đứng lên.

Hiền phi liền biết lần này mình quỳ đúng rồi. trên mặt lại hiện ra nét ửng đỏ hổ thẹn, đáp, "Trong lúc Hoàng hậu nương nương rời cung, Thái hậu nương nương yêu cầu thần thiếp chủ trì lễ Tiên Tẩm, thần thiếp nhất thời hồ đồ, lại làm theo. Thần thiếp đi quá giới hạn như thế, quả thật là thất lễ, kính xin Hoàng thượng giáng tội!"

Ba câu hai chữ, tuy chỉ ra là Thái hậu yêu cầu nàng ta, nhưng cũng không đùn đẩy trách nhiệm. Kỳ Vô Cữu tuy vẫn là thần sắc bình tĩnh như cũ, nhưng Hiền phi lại có thể cảm giác được tâm tình của hần rất tốt, vậy nên cũng khẽ thở phào một hơi.

Kỳ Vô Cữu trầm mặc một hồi, thấy Hiền phi quỳ đã một hồi, người cũng không tự nhiên vịn vịn, hần mới lên tiếng: "Nàng đứng lên trước đi."

"Thần thiếp tội không thể tha thứ, nếu Hoàng thượng không phạt thần thiếp, thần thiếp sẽ không đứng dậy."

"Nàng muốn Trẫm phạt nàng thế nào?" Tròng mắt Kỳ Vô Cữu khẽ động, nửa cười nửa không nhìn nàng ta.

Nét mặt Hiền phi càng đỏ rực, cúi đầu không nói.

Kỳ Vô Cữu khẽ nghiêng về phía trước một chút, vươn tay kéo nàng ta lên.

Hiền phi được Kỳ Vô Cữu nâng, từ từ đứng lên. Có lẽ là quỳ lâu, đầu gối mềm nhũn, không ngờ lại ngã, cũng may được Kỳ Vô Cữu đỡ.

Hiện phi ngồi trong lòng Kỳ Vô Cữu, vui đầu không dám nhìn hấn.

Kỳ Vô Cữu hơi nhũn mày. Mỹ nhân trong ngực, nếu nói không chút động tâm, vậy thì không phải nam nhân. Nhưng khi hấn vừa nghĩ tới bình giấm chua Diệp Trăn Trăn, lại cảm thấy buồn cười, nếu như hôm nay mình cùng Hiện phi thân thiết một lần, thì hôm khác không biết phải tốn bao nhiêu công sức mới lại có thể lên giường của nàng. hấn rất thích nhìn Diệp Trăn Trăn ghen, nhưng mà việc gì cũng phải chừng mực, hăng quá hóa hư.

Vừa nghĩ đến Diệp Trăn Trăn, giữa hai hàng lông mày Kỳ Vô Cữu không tự giác lộ ra vài nét dịu dàng.

Hiện phi thấy Kỳ Vô Cữu mãi không có động tác gì, liền ngẩng đầu nhìn hấn, vừa thấy ánh mắt hẩnmềm mại như nước mùa xuân, đầu óc nàng ta nóng lên, thăm dò đến gần muốn chủ động hôn hấn.

Nhưng Kỳ Vô Cữu dường như bị hành động này của nàng ta dọa sợ, đột nhiên buông tay ra, vội vã đứng lên.

Hiện phi: "... " hấn cứ ném mình xuống đất như vậy ư?

"Người nguoi là vượt quyền Hoàng hậu, nếu phạt, đương nhiên cũng phải do nàng phạt. Ngày mai tự đến nhận tội với nàng đi." Kỳ Vô Cữu nói xong câu này, không chờ Hiện phi phản ứng, vội vàng rời đi.

Hiện phi kinh ngạc, lại vừa thẹn vừa giận, còn mơ hồ có chút sợ hãi. Nữ nhân Diệp Trăn Trăn kia cả bụng toàn là chủ ý xấu xa, nếu để nàng ta phạt...

Kỳ Vô Cữu ra khỏi yêu Nguyệt Cung, liền tới Khôn Ninh Cung, ở ngoài điện ngăn thông báo, còn mình thì vô sỉ đứng ngoài cửa sổ nghe lén động tĩnh bên trong.

Diệp Trăn Trăn đang chơi đùa với một con sáo biết nói. Chim sáo là Tổ Phong đem về, tốn không ít tiền, vì nghĩ khi Hoàng hậu nương nương về chắc chắn sẽ thích, nên vẫn luôn nuôi ở Khôn Ninh Cung.

Đại khái chim sáo là loại chim học vẹt giỏi nhất trong tất cả các loài chim, thơ Đường có câu: "Tai thánh tâm tuệ lưỡi khéo, tiếng chim tiếng người đều tinh thông", chính là nói về loài chim này.

Diệp Trăn Trăn: "nói, Chân Uy Mãnh."

Sáo: "thật xinh đẹp*."

(*thật xinh đẹp: Tiếng Hán là "chân phiêu lạng", "chân" này nghĩa là "rất", đồng âm khác nghĩa với "chân" - chỉ họ tên người trong "Chân Uy Mãnh").

Diệp Trăn Trăn: "Hoàng hậu nương nương Chân Uy Mãnh."

Sáo: "Hoàng hậu nương nương thật xinh đẹp."

Diệp Trăn Trăn: "Chim ngọc."

Sáo: "Nguoi mới ngọc."

Diệp Trăn Trăn: "Ăn bò đào không nhỏ vỏ bò đào, không ăn bò đào cũng nhỏ vỏ bò đào."

Sáo: "..."

Diệp Trăn Trăn: "Hồng phượng hoàng, phấn phượng hoàng, hồng phấn phượng hoàng phấn hồng phượng hoàng."

Sáo: "..."

Diệp Trăn Trăn: "Chim ngọc."

Chim sáo: "..."

Ngoài cửa sổ Kỳ Vô Cữu nghe xong vạch đen đầy đầu, dạy chim sáo nói mấy câu về đọc nhũ, quá là không phúc hậu, mệt nàng còn nghĩ ra.

Chim sáo bên trong dường như bị chọc giận, dứt khoát nghênh cổ, gào lên: "Hoàng thượng giá lâm ——!"

Diệp Trăn Trăn cười nhạo nói: "hấn sẽ không đến đâu!"

Những lời này khiến tim Kỳ Vô Cữu đột nhiên nhảy mạnh, có một loại cảm giác mờ mịt nói không nên lời vẫn vút quanh ngực hấn. hấn hô lớn nói: "Ai nói Trăn sẽ không đến?" nói xong, đi vào phòng ảm.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Vô Đức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Thử...

Edít: Linh San

Diệp Trần Trần thấy hấn, có chút sững sờ, nàng đứng lên, hành lễ: "Hoàng thượng sao lại tới Khôn Ninh Cung?"

"Lời này mà cũng nói được, Trẫm không đến Khôn Ninh cung, thì có thể đi đâu?" Kỳ Vô Cữu đáp.

"không phải người ở yêu Nguyệt Cung sao?" Diệp Trần Trần cúi đầu nói.

Kỳ Vô Cữu đến gần, một tay nhẹ ôm lấy eo nàng, một tay nâng cằm nàng, nhướn mày cười nói: "Lại ghen tị? Hừm?"

Cung nữ thấy thế, vội vã lui ra ngoài.

Diệp Trần Trần nhẹ đẩy hấn ra, ngồi lại trên ghế, nói: "Hoàng thượng, ta có một chuyện muốn nói với người."

Kỳ Vô Cữu đến trước mặt nàng, kéo tay nàng, cầm lấy hai tay: "Hoàng hậu nói đi."

Diệp Trần Trần rút tay về: "Ta biết người là vua một nước, bên người không thể không có tam cung lục viện, nhưng nếu người sung hạnh nữ nhân nào, nhờ người nhất định phải nói cho ta biết."

"nói cho nàng biết rồi sao? Nàng sẽ thế nào?"

Diệp Trần Trần nâng mắt đối diện với hấn: "Đến lúc đó thì chúng ta tách ra đi. Người tiếp tục trái ôm phải ấp, chỉ đừng đến tìm ta nữa."

Kỳ Vô Cữu nhéo mặt nàng một cái: "Chẳng qua Trẫm chỉ ngồi bên chỗ Hiền phi một chút, nàng có cần phải tức giận dữ vậy không?"

"Ta không tức giận, ta đang nghiêm túc."

"Trẫm cũng đang nghiêm túc," hấn đột nhiên khom người, nâng mặt nàng lên, cúi đầu nhìn nàng: "Nàng về sau ngoan ngoãn, đừng chọc giận Trẫm, Trẫm chỉ ở bên một mình nàng, được không?"

Diệp Trần Trần chớp mắt mấy cái: "Ta không tin."

Kỳ Vô Cữu trêu chọc nàng nói: "Cho dù nàng không tin Trẫm, thì cũng nên tin nó," hấn nói xong, chỉ vào nửa người dưới của mình: "Bây giờ nó chỉ nhận mỗi mình nàng."

Diệp Trần Trần cũng thật sự chăm chú nhìn, vẻ mặt nghiêm túc.

Bị nàng nhìn chăm chú nghiêm túc như thế, Kỳ Vô Cữu cảm giác ánh mắt kia dường như hóa thành một đôi tay, nhẹ nhàng vuốt ve hấn, khiến cổ họng hấn cũng dần dần khô khốc.

"Nếu có thể đem nó khóa lại thì tốt rồi." Diệp Trần Trần thờ dãi nói.

Kỳ Vô Cữu thuận miệng tiếp lời: "đã sớm khóa rồi, chỉ có nàng mới mở được." nói xong, hấn ôm nàng từ trên ghế lên.

Diệp Trần Trần nghĩ, thôi thì trước cứ vậy đi, đến lúc có chuyện lại nói sau, mặc kệ ngày mai thế nào, hôm này nàng cứ thoải mái hưởng thụ đã. Mang theo tâm tư này, nàng liền có chút phóng túng, lại có chút lưu luyến. Vì thế đêm nay, trên người Kỳ Vô Cữu chưa tan dấu răng cũ đã lại in thêm dấu răng mới. Kỳ Vô Cữu bị nàng cắn tuy rằng hơi đau, nhưng lại càng thoải mái. Nhìn những vết răng trên người, vừa nghĩ đây là dấu vết Trần Trần cố ý lưu lại trên người hấn, hấn lại có một loại cảm giác ngọt ngào thỏa mãn khôn tả.

Tóm lại, Trần Trần của hấn càng ngày càng mỹ vị, thật sự khiến người ta muốn ngừng mà không được.

Hôm sau, đám phi tần vội tới thỉnh an Diệp Trần Trần, Diệp Trần Trần cùng bọn họ hàn huyên vài câu về phong cảnh biên ải, nhấn mạnh cười nhạo kiểu tóc của nam nhân Nữ Chân một phen. Khi Hiền phi nghe đến nam nhân Nữ Chân đều cạo trọc, trái tim đập bình bịch không ngừng.

Xế chiều, Hiền phi liền tìm Diệp Trần Trần hạ mình nhận tội. thật ra, chuyện này, Diệp Trần Trần không muốn truy cứu nàng ta. Thứ nhất việc này đã qua lâu rồi, bây giờ lật lại nói thì không phù hợp lắm; thứ hai người khởi xướng không phải Hiền phi mà là Thái hậu, Diệp Trần Trần phạt Hiền phi, cũng tương đương với trực tiếp bất hòa với Thái hậu; thứ ba, bản thân Diệp Trần Trần cũng có chút đuối lý, Thái hậu không truy cứu, cũng là vì Hoàng hậu nàng cho

bà ta cơ hội không truy cứu đó...

Thế nên Diệp Trần Trần làm bộ như vô cùng rộng lượng, cũng chỉ dạy dỗ Hiền phi mấy câu, rồi thả nàng ta về.

Hiền phi cảm thấy, sở dĩ Hoàng hậu dễ dàng bỏ qua cho nàng ta như vậy, rất có thể là vì hôm qua Hoàng thượng chỉ ở lại yêu Nguyệt Cung một lát, rồi qua Khôn Ninh Cung, thế nên Hoàng hậu thấy Hiền phi không tạo ra uy hiếp đối với hậu vị của mình, mới dễ nói chuyện như thế.

Từ ý nghĩ này, Hiền phi lại nhớ tới Hoàng thượng. Vì sao hôm qua Hoàng thượng lại gấp gáp rời đi như vậy? Về việc này, đêm qua nàng ta đã suy nghĩ cẩn thận. Hoàng thượng không ăn cơm chiều đã tới yêu Nguyệt Cung, chứng minh hẳn quả thật muốn nàng ta, hai người cửu biệt trùng phùng, nhưng lại không thành cũi khô bốc lửa, thậm chí mới chỉ gần gũi da thịt một chút, hẳn đã tránh như tránh tà, chuyện này thực sự không bình thường. Đáp án chỉ có một: Hoàng thượng vẫn không thể sinh hoạt vợ chồng như trước, mà lại vẫn giữ chuyện này canh cánh trong lòng, e ngại để người khác biết.

Cũng đã vài tháng, Hoàng thượng vẫn chưa hết bệnh, vậy sau này phải làm sao?

Hiền phi cảm thấy vấn đề này rất khó nói. Bệnh ở phương diện kia là khó chữa nhất, Hoàng thượng hiện giờ lại không có con nối dõi, nếu thật sự không chữa khỏi, vậy sau này sợ là thiên hạ Đại Tề sẽ rơi vào tay Đàm dần dần. Nói cách khác, lúc này tốt nhất nàng ta vẫn nên giữ gìn quan hệ tốt đẹp với gia tộc Thái hậu. Chỉ có điều, Hoàng thượng bây giờ vẫn còn trẻ, cũng không chắc sẽ không chữa khỏi, lại nói, dù cho không chữa được, cũng còn vài thập niên nữa mới đến lúc sụp đổ, hiện tại không cần nóng vội, mà phải yên lặng theo dõi.

Nhưng mà, nếu đã quyết định quan hệ tốt với Thái hậu, hay là mượn chuyện này biểu thị trung tâm với Thái hậu đi.

Vì thế Hiền phi không quay về yêu Nguyệt Cung, mà đến Từ Ninh Cung, cùng Thái hậu mật bàn một phen. Vốn Thái hậu còn bán tín bán nghi với bệnh của Kỳ Vô Cữu, giờ nghe Hiền phi nói vậy, đã tin đến chín phần, còn lại một phần là bản thân bà ta không muốn tin. Hoàng thượng càng ngày càng lớn, đã dần thoát khỏi tầm khống chế của bà ta, bà ta vốn muốn khống chế nhi tử của hân, nhưng giờ xem ra cũng chỉ là hi vọng mờ ảo, thế này bảo sao bà ta cam lòng cho được.

Nghĩ tới nghĩ lui, Thái hậu quyết định thử thêm lần cuối, nếu thật sự không được... sẽ có biện pháp khác.

Kỳ Vô Cữu ăn trưa xong, ra ngoài tản bộ, bắt tri bắt giác đã đến Khôn Ninh Cung.

Diệp Trần Trần đang rối rắm, rối rắm việc có nên đem con sáo kia đi hăm hay không.

Kỳ Vô Cữu thấy nàng với nó một người một chim đang mắt to trừng mắt nhỏ, rất là buồn cười. Nhưng đến khi hân lại gần, nghe thấy nó mở miệng, hân cười không nổi nữa.

Đại khái là để chứng minh mình không phải là một con chim ngốc, con sáo này đã học trôi chảy tất cả những lời trên giường của Kỳ Vô Cữu và Diệp Trần Trần đêm qua, không chỉ vậy, nó còn có thể học được âm điệu, cả giọng nam lẫn giọng nữ, học còn rất xuất sắc...

Những lời này, ban đêm tình nùng ý mật thốt ra không thấy gì, bây giờ nghe lại, thật sự là... Ngay Kỳ Vô Cữu lưu manh quen rồi, giờ cũng không tự giác đỏ mặt.

"Làm sao bây giờ?" Diệp Trần Trần bắt đầu nhìn hân.

Kỳ Vô Cữu suy nghĩ một chút: "Hay là dạy nó cái khác, để nó quên hôm qua đi?"

Dù nghe không đáng tin cậy lắm, nhưng vẫn tin cậy hơn chủ ý của nàng. Diệp Trần Trần gật gù đầu.

Thế là hai người Đế Hậu suốt hai canh giờ dạy con chim sáo học nói, tựa như hai kẻ bệnh thần kinh, cuối cùng cũng dụ gạt xong con chim này, hai người đều đỏ mặt đầu mồ hôi.

Cuối cùng Kỳ Vô Cữu cũng thờ phào nhẹ nhõm, lại cười đùa với Diệp Trần Trần một lát, rồi ra khỏi Khôn Ninh Cung, tới Từ Ninh Cung vẫn an Thái hậu.

nói thật, lúc trước Thái hậu làm ra việc kia thực sự khiến Kỳ Vô Cữu lạnh lẽo. Chưa nói tới việc chỉ vì một phong thư đã muốn phò trợ tân đế lên ngôi là chuyện không có đầu óc cỡ nào, mà chỉ riêng việc bà thân là mẹ ruột hân, nghe tin nhi tử bị bắt, không hỏi bình an không hỏi tiền chuộc, chỉ nghĩ tới tìm người thay thế trước tiên, dựa vào việc này cũng thật sự làm hân hoài nghi, rốt cuộc hân có phải do bà sinh ra hay không.

Con cháu hoàng thất, tình cảm với mẫu thân hơi nhạt một chút, cũng là bình thường, nhưng lại nhạt nhẽo đến mức này, thậm chí khiến bà không đếm xỉa đến một chút tình mẫu tử nào, thật sự hiếm thấy.

Lúc Kỳ Vô Cữu đi vào Từ Ninh Cung, một cung nữ xa lạ tới nói với hân, Thái hậu đang niệm kinh ở Phật đường, phải niệm xong một lần mới có thể ra, mời Hoàng thượng chờ một lát. Kỳ Vô Cữu không nghi ngờ gì, chờ giây lát, chợt có cảm giác choáng váng đầu óc, trên người cũng hơi nóng lên. Hân hít mũi một cái, nhúm mày hỏi cung nữ bên cạnh: "Ở đây đang đốt hương gì?"

"Hồi bẩm Hoàng thượng, là trầm hương hằng ngày Từ Ninh Cung vẫn đốt."

Kỷ Vô Cữu lại hít thêm một cái, cứ thấy mùi trầm hương hôm nay có chút kỳ lạ. Lại qua một lát, hầncảm thấy thần kinh hoảng hốt, thân thể càng thêm khô nóng, thậm chí □ cũng nổi lên phản ứng.

Lúc này, cung nữ xa lạ ban nãy lại tiến tới, uyển chuyển cúi đầu đi về phía Kỷ Vô Cữu, nói: "Bệ hạ, cơ thể có chỗ nào không thoải mái sao?"

trên mặt Kỷ Vô Cữu đã nổi lên sắc đỏ bất thường, hần ngẩng đầu nhìn thoáng qua bên trong, quả nhiên chỉ còn lại hai người hần và cung nữ này. Mẫu hậu ơi mẫu hậu, đây coi là tội gì!

Cung nữ đứng thẳng người, muốn tới đỡ Kỷ Vô Cữu, lại không ngờ bị hần giơ chân đạp vào chính giữa ngực. Cung nữ kêu đau một tiếng té ngã xuống đất.

"Cút ngay!" Ánh mắt Kỷ Vô Cữu điên cuồng phẫn nộ, đáy mắt vì tức giận mà mờ hồ hơi đỏ lên.

Cung nữ sợ tới mức không dám cử động, nằm phục trên mặt đất run rẩy.

Kỷ Vô Cữu đứng lên, cũng không thèm nhìn nàng ta, ra khỏi Từ Ninh Cung. Phùng Hữu Đức thấy Kỷ Vô Cữu ra, bước chân lao đảo, sắc mặt cực kỳ kém, vội vã chạy lại cẩn thận đỡ hần.

"đi Khôn Ninh cung." Kỷ Vô Cữu nhàn nhạt ra lệnh.

Diệp Trần Trần không hiểu làm sao mà Kỷ Vô Cữu mới đi không bao lâu đã quay trở lại, càng không rõ hần thể nào mà vừa về tới đã quần quýt lấy nàng cầu hoan. Giờ là ban ngày ban mặt, làm chuyện đó cũng quá xấu hổ, nhưng mà dường như tâm tình Kỷ Vô Cữu rất tệ, vừa phẫn nộ, lại thất vọng, lại thương tâm. Nhìn thấy cảm xúc phức tạp trong mắt hần, Diệp Trần Trần lại có chút đau lòng, cúi đầu hôn lên ánh mắt hần, khẽ vỗ về lên lưng hần trấn an.

"Trần Trần, Trần Trần..." Kỷ Vô Cữu khẩn thiết gọi nàng hết lần này đến lần khác.

"Ừm, ta đây, ta ở đây."

Diệp Trần Trần không biết vừa rồi Kỷ Vô Cữu đã trải qua chuyện gì, dù sao cũng chắc chắn không phải chuyện tốt. Nàng ôm cổ hần, chủ động dịu dàng hôn hần, từng nụ hôn tinh tế mịn màng như xuân phong hóa vũ khiến đáy lòng Kỷ Vô Cữu tuôn ra một dòng nước ấm áp, cũng có cảm giác chân thực kiên định. Nữ nhân trong hậu cung tính kế hần thì sao, mẹ ruột hần cũng tính kế hần thì sao, hần còn có Trần Trần, thê tử của hần sẽ không tính kế hần, nàng sẽ ở bên hần, mãi mãi.

Lần triển miên này của hai người, đã bỏ lỡ bữa tối. Diệp Trần Trần tựa vào lòng Kỷ Vô Cữu, yếu ớt vô lực nói: "Hoàng thượng, chàng thế này là túng dục quá độ, không tốt."

"Ừm." Kỷ Vô Cữu đáp một tiếng, đôi mắt khép hờ, hôn lên đỉnh đầu nàng.

"Cho nên, sau này có chuyện phải nói ra." không nói hai lời đã nhào tới giày vò người ta, luôn có chút quái lạ.

"Ừm." hần nắm lấy nơi mềm mại đầy đặn trước ngực nàng, lúc nhẹ lúc nặng vân vê.

Diệp Trần Trần đã không còn sức lực ngăn cản hần, chỉ nói: "Bây giờ tâm tình chàng đỡ hơn chưa?"

"Tốt rồi." Chỉ cần có nàng, mọi chuyện đều tốt.

Diệp Trần Trần yên tâm: "Vậy chúng ta ăn cơm nhé?"

Kỷ Vô Cữu đến gần bên tai nàng, trầm thấp cười nói: "Để ta ăn một lần nữa trước được không?"

Lúc này, bên cửa sổ đột nhiên truyền đến âm thanh ư ư a a, ngay sau đó là đoạn thoại giống y như đúc: "Trần Trần... Ừm, chàng nhẹ chút... Trần Trần, gọi tên ta... Kỷ, Kỷ, a, a..."

Diệp Trần Trần: "..."

Kỷ Vô Cữu: "..."

Sao lại quên con chim hư thân xui xẻo này chứ...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Vô Đức* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66: Tin đồn

Edit: Linh San

Gần đây, sau khi đại quân chiến thắng trở về, biên quan ổn định, sứ giả đến nghị hòa của đám tàn binh bại tướng cũng sắp tới kinh thành, dân chúng kinh thành càng ngày càng sôi nổi bàn luận về trận chiến này.

Nào là Hoàng đế thân cơ diệu toán thế nào, Diệp đại tướng quân bất khả chiến bại thế nào, còn có gần nhất là Lục tiểu tướng quân liên tiếp lập công uy vũ vô cùng vân vân...

Trong đó, cũng không biết bắt đầu từ đâu, lại dần dần lan truyền đồn đại về Hoàng hậu nương nương, đã thế còn truyền bá với tốc độ cực nhanh, càng ngày càng xôn xao.

Nội dung tin đồn không hề tốt, cái chính là nói Hoàng hậu nương nương bị bắt vào doanh trại địch, nhiều lần chịu nhục, cho dù cuối cùng vẫn giữ được tính mạng, nhưng thân thể cũng đã bị vấy bẩn vân vân. Lời đồn như thế này, tựa như con dao khắc trong bàn tay ma quỷ, không biết có thể điêu khắc chạm trổ ra những thứ giàu sức tưởng tượng cỡ nào, hơn nữa càng khắc càng y như thật. Người người truyền tới truyền lui, hết như ai cũng tận mắt chứng kiến Hoàng hậu nương nương bị vũ nhục, miêu tả cực kỳ chân thực rõ nét.

Tục ngữ có câu: "Tin đồn không lừa được người sáng suốt" (lưu ngôn chi vu trí giả: chỉ lời đồn vô căn cứ, đến tai người có đầu óc sáng suốt thì họ chỉ cười một tiếng chứ không lan truyền lung tung), nhưng tục ngữ cũng có câu: "Ba người thành hồ" (ba người cùng nói có hồ thì không có hồ cũng thành có hồ). Cuộc sống giải trí của dân chúng bình thường chẳng phong phú gì, bây giờ có chút chuyện bát quái về hoàng thất, đương nhiên là hưng phấn đồng tai nghe ngóng, rồi lại chụm đầu rủ rì với người khác mấy câu, ra vẻ mình hiểu nhiều biết rộng.

Người thì lâm nhâm đôi câu, người thì vênh tai nghe ngóng, chẳng hề nghĩ mấy hành động đơn giản đó của mình, sẽ gây ra tổn thương như thế nào cho đương sự. Nhân vật chính trong cái chuyện bát quái này đâu có phải là thê tử hay con gái ở nhà của họ.

Qua lời dân chúng gọt giũa thêm thắt, tin đồn Hoàng hậu nương nương chịu nhục càng ngày càng khó nghe. Tin đồn này chẳng mấy chốc đã bay đến tai quan lại quyền quý, mấy ngày nay Diệp Tu Danh lên triều, không ngừng nhận được những ánh mắt ý vị.

Có vài ngôn quan muốn dăng tấu về chuyện này, nhưng cũng không dám nói. Hoàng hậu nương nương là cháu gái Diệp tiên sinh, mà Diệp tiên sinh xưa nay vốn có danh vọng với nhóm ngôn quan. Hơn nữa, lời đồn này có phải là sự thật hay không còn chưa biết, dù cho là thật, nội tình việc Hoàng hậu bị bắt cũng không rõ ràng, nhìn từ kết quả, dù Hoàng hậu thật sự bị vấy bẩn, nhưng nàng cũng là người bị hại, chỉ trích một nữ nhân bị thương tổn như vậy, nhóm ngôn quan cũng không đành.

Và lại, loại chuyện này, một nửa là công, một nửa là tư. Nếu bản thân Hoàng đế không quan tâm chuyện thê tử của mình bị người nọ kia, hiển nhiên bọn họ cũng chỉ có thể cảm miệng.

Cho nên, cứ chờ xem ý tứ Hoàng thượng thế nào đã rồi tính.

Chỉ có điều, Hoàng thượng lại dè dặt không bộc lộ suy nghĩ. Mọi người ai cũng cho rằng là vì hấn quá tức giận, đang cố gắng kiềm chế vì đại cục, đâu có ngờ thật ra là vì hấn... không biết việc này.

Đúng thế, ai dám nói xấu Hoàng hậu trước mặt Hoàng thượng chứ, ngại mạng mình quá dài à.

Thấp thỏm suốt mấy ngày, Diệp Tu Danh đã sắp không giữ được bình tĩnh. Ông lăn lộn bao nhiêu năm trên quan trường, dù gặp cục diện rối rắm hơn nữa cũng chưa hề luống cuống thế này, nhưng đây là chuyện liên quan đến danh tiết của cháu gái bảo bối nhà mình, nếu như xử lý không thỏa đáng, không cẩn thận có khi kéo theo mạng người.

Vậy nên hôm nay, Diệp Tu Danh gặp Kỷ Vô Cữu ở Dưỡng Tâm điện, sau khi bàn luận chính sự, bỗngưng quỳ phịch xuống, thống thiết nói: "Hoàng thượng, lão thần không biết dạy dỗ, dẫn tới việc Hoàng hậu nương nương gây ra tin đồn nhảm, hủy hoại danh tiếng hoàng gia, xin Hoàng thượng giáng tội!"

Kỷ Vô Cữu hết sức mơ hồ khó hiểu. hấn tự mình đỡ Diệp Tu Danh dậy, nói: "Có gì tiên sinh cứ nói thẳng... Hoàng hậu làm sao vậy?"

Xem ra Hoàng thượng vẫn chưa biết đến những tin đồn này. Diệp Tu Danh cân nhắc một chút, đáp: "Gần đây nghe đâu trong dân gian có một số tin đồn tương đối bất lợi về Hoàng hậu nương nương. Tuy nói "Tin đồn không lừa được người sáng suốt", nhưng dù sao việc này cũng liên quan đến danh dự của hoàng thất. Hoàng hậu nương nương đến quân doanh, còn từng bị bắt, đây không phải là chuyện bách tính bình thường có thể biết được, đủ thấy lời đồn thất thiệt này hiển nhiên cũng có nguồn gốc, kẻ truyền ra chuyện này xem thường danh tiết của hoàng thất, tội thật đáng chém."

Đâu chỉ là không thêm thêm xia đến danh tiết hoàng thất, đối phương căn bản là muốn bôi tro trát trấu vào mặt hoàng thất. Cáo trạng này của Diệp Tu Danh thật sự rất tài tình, không nhắc một chữ đến việc lời đồn làm tổn hại Diệp Trăn Trăn, chỉ đề cập đến nó bất lợi với Kỷ Vô Cữu thế nào.

Kỷ Vô Cữu cau mày nói: "Tin đồn nói gì?"

Diệp Tu Danh úp ụp mở mở một hồi, tuy rằng kín đáo, nhưng Kỷ Vô Cữu cũng nghe ra. Sắc mặt hấn trở nên rất khó coi: "Tiên sinh không cần lo lắng, chuyện này, Trẫm sẽ điều tra rõ ràng, trả lại trong sạch cho Hoàng hậu."

Diệp Tu Danh nghe hần nói vậy, có thể thấy vẫn còn nhớ tới tình nghĩa phu thê, tâm tình cũng thả lỏng. Ông còn nói thêm: "Hoàng thượng, lão thần còn một chuyện muốn cầu."

"Tiên sinh mời nói."

Diệp Tu Danh đột nhiên lui về phía sau một bước, hai đầu gối quỳ xuống, khi ngẩng đầu lên thì đã đầy mặt nước mắt.

Kỷ Vô Cữu cả kinh, đưa hai tay đỡ ông: "Tiên sinh mau mau đứng lên."

"Hoàng thượng," Diệp Tu Danh nhất định không chịu đứng dậy, "Trần Trần từ nhỏ tính tình không tốt, cũng vì cả nhà lão thần chỉ có một đứa cháu gái này, cưng chiều dưỡng dục. Hôm nay dạy nó thành vô pháp vô thiên, lão thần vô cùng hối hận. Bây giờ, lão thần cả gan, xin Hoàng thượng nể tình lão thần mấy chục năm tận trung vì nước, không có công lao cũng có khổ lao, nếu Hoàng hậu nương nương có gây ra lỗi lầm gì, dù sao cũng giữ cho nó một mạng" nói xong, rạp người dập đầu xuống đất.

Tuy không tin, nhưng Diệp Tu Danh vẫn sợ lỡ như lời đồn là sự thật, Kỷ Vô Cữu sẽ không bỏ qua cho Diệp Trần Trần.

Có thể khiến một Diệp Tu Danh cứng đầu như trâu mở miệng nói ra những lời như vậy, e trên đời chỉ có một mình Diệp Trần Trần. Kỷ Vô Cữu thở dài, cứng rắn kéo Diệp Tu Danh từ dưới đất lên: "Tiên sinh xin yên tâm, Trần Trần sẽ không sao hết, Trẫm cũng sẽ không để nàng xảy ra chuyện."

Tiền Diệp Tu Danh, Kỷ Vô Cữu sai Phùng Hữu Đức ra lệnh xuống, thu thập tin đồn về Hoàng hậu, hần muốn nghe phiên bản đầy đủ.

Phùng Hữu Đức là người sáng suốt, hần sợ kẻ thu thập tin tức bên dưới nói lời không nên nói chọc giận thánh nhan, thế nên trước đó đã sàng lọc một lần, chọn vài tin đồn có thể bộc lộ ý chính nhưng nội dung cũng không quá trốn, mới để kẻ thu tin báo cáo với Kỷ Vô Cữu.

Nhưng những lời đồn đã qua sàng lọc này, cũng đủ làm Kỷ Vô Cữu tức bễ phổi.

Rốt cuộc là tên khốn kiếp nào chán sống, dám lan truyền những điều như vậy!

Đối với nữ nhân mà nói, danh tiết chính là tính mạng của bản thân và gia đình, Trần Trần lại là Hoàng hậu cao quý, cái mũ dâm loạn này một khi chụp lên đầu nàng, đừng nói hậu vị, chỉ sợ toàn bộ Diệp gia cũng phải chịu sự nhạo báng của thiên hạ. Đến lúc đó, Trần Trần còn có đất sống trên đời sao!

Quả là tâm kế ngoan độc!

Nếu gặp phải nữ tử cương liệt, gặp phải chuyện như vậy, e là sẽ lấy cái chết chứng minh trong sạch. Tim Kỷ Vô Cữu trầm xuống, lập tức ra lệnh cho Phùng Hữu Đức, bắt hạ nhân ngâm miệng kín kẽ, nếu ai dám đề chuyện này rơi vào tai Hoàng hậu... ngũ mã phanh thây!

Phùng Hữu Đức bị bốn chữ này làm cho run lên. Ngũ mã phanh thây cũng đã nói ra rồi, xem ra là Hoàng thượng thật sự giận điên lên.

Có điều, mệnh lệnh của Kỷ Vô Cữu ban ra đã muộn. Vì Diệp Tu Danh đã sớm sai người đưa tin cho Hoàng hậu, cho nàng biết, gần đây nàng đang bị người bôi nhọ, nhắc nàng nhất định phải giải thích cẩn thận với Hoàng thượng, ngoài ra, bất kể thế nào, ngàn vạn lần cũng đừng nghĩ quần, tính mạng mới là quan trọng.

thật ra Diệp Tu Danh và Kỷ Vô Cữu đều lo xa rồi. Diệp Trần Trần sợ chết hơn bất cứ ai, làm gì có chuyện nàng nghĩ quần chứ, có mà nàng làm người khác nghĩ quần thì có ấy.

Kỷ Vô Cữu đến Khôn Ninh cung tìm Diệp Trần Trần, tuy tâm tình hần không tốt, nhưng sợ Diệp Trần Trần nhận ra, nên cất lực giả bộ ra vẻ thư thả.

Song câu đầu tiên của Diệp Trần Trần đã vạch trần hần: "Chàng cũng nghe về tin đồn chứ?"

Kỷ Vô Cữu không giả bộ được nữa, tức giận đến xanh mặt: "Trần Trần, rốt cuộc là ai nói những lời nhảm nhí đó với nàng, nàng nói cho Trẫm." Trẫm nhất định phải ngũ mã phanh thây hần ra!

Diệp Trần Trần không đáp mà hỏi ngược lại: "Có phải chàng cũng nghi ngờ ta không?"

"Làm gì có!" Kỷ Vô Cữu vội la lên.

hần càng cuồng, Diệp Trần Trần càng thấy hần khả nghi, thế nên quay mặt đi nói: "Chàng tức giận như vậy, xem ra là không tin ta thật."

Kỷ Vô Cữu cuồng quýt kéo nàng vào lòng: "Sao ta lại không tin nàng chứ, ta, ta..."

"Chàng nói thật đi, chàng không hề nghĩ tới chuyện này sao? Ta dù sao cũng đã bị bắt, lỡ như..."

Kỷ Vô Cữu nhắm mắt lại, thở dài nói: "Sao ta lại không nghĩ tới chứ, nàng vừa mới bị bắt thì ngày nào ta cũng nghĩ, cứ nghĩ đến, thì lòng lại khó chịu như bị đao cắt. Nhưng ta biết, dựa vào tính tình của nàng, nếu nàng thật sự bị bắt nạt, chắc chắn sẽ khổ sở hơn ta ngàn vạn lần. Cho nên lúc ấy ta đã tự nói với mình, bất kể có xảy ra chuyện gì, ta cũng phải đối tốt với nàng, không để nàng phải chịu uất ức nữa. May mà trời xanh có mắt, ta tới đúng lúc. Cho nên, chuyện nàng lo lắng ta cũng đã nghĩ đến rồi. Trần Trần, ta tin nàng, nên nàng cũng hãy tin ta, được không?"

Diệp Trần Trần gật gật đầu ở trong lòng hần: "Ta đương nhiên tin chàng."

Kỷ Vô Cữu nhẹ nhàng thở ra, cũng bình tĩnh lại. Hắn kéo Diệp Trần Trần ngồi xuống, nói: "Lần này dễ thấy lời đồn muốn nhắm vào nàng, đối phương muốn nàng thân bại danh liệt. Ta nhất định phải điều tra rõ ràng, trả lại công đạo cho nàng. Trước lúc đó, nàng nhất định phải thả lỏng tinh thần, không được nghĩ lung tung."

"Tinh thần ta lúc nào mà chẳng thả lỏng," Diệp Trần Trần đáp, "Có điều ta rất tò mò, tin đồn này rốt cuộc là ai tung ra?"

Từ chuyện Hoàng hậu rời cung, Hoàng đế thân chinh, rồi hai phong thư của Đóa Đóa kia, người có tâm đại khái có thể đoán ra sự thật Hoàng hậu bị bắt, vậy nên hắn có không ít người biết việc này, nhưng đều chỉ tập trung trong giới quyền quý. Hơn nữa chuyện này liên đới dây mơ rễ má lợi ích khắp nơi, trong tình hình còn chưa sáng tỏ, không thích hợp để loan báo.

Người biết tuy nhiều, nhưng người có động cơ lại không nhiều. Đáng nghi nhất chỉ có hai nhà, Hứa thị và Phương thị. Kẻ trước có thù hận với Diệp Trần Trần lâu nay, kẻ sau lại thời thời khắc khắc luôn muốn đoạt vị của nàng.

Tuy tạm thời đã thu hẹp được đối tượng tình nghi, nhưng vẫn tương đối phiền phức. Vì hai gia tộc này đều có nhân số đông đảo, đầu thế nào bắt hết chém đầu, biện pháp tốt nhất là phải tìm ra kẻ trực tiếp tung tin đồn. Nhưng tin đồn vốn là thứ bông liễu có tơ mà không có rễ, phiêu đảng tán loạn khắp nơi, muốn xác định được ngọn nguồn, thực sự không dễ.

"không cần biết khó thế nào, lần này Trẫm nhất quyết không để yên," ánh mắt Kỷ Vô Cữu thâm trầm, "Nhưng ngoài việc bắt kẻ chủ mưu gây chuyện, trước mắt vẫn còn một việc khẩn cấp... Chúng ta phải mau chóng ngăn chặn tin đồn tiếp tục lan truyền." hiện giờ tin đồn chủ yếu mới chỉ tập trung trong phạm vi kinh thành, nếu như không kiểm soát, chỉ e qua vài ngày nữa thì cả thiên hạ đều biết.

Diệp Trần Trần hỏi: "Chàng định ngăn chặn tin đồn lan truyền thế nào?"

Vấn đề tin đồn thực sự rất khó giải quyết, nhưng lần này Kỷ Vô Cữu đã quyết hạ thủ tàn nhẫn: "Cùng lắm thì giết vài người làm gương, cảnh cáo răn đe. Sau đó bọn chúng sẽ tự khắc ngoan ngoãn, vài lời đồn đãi, không đáng để trả giá bằng tính mạng."

"không nên," Diệp Trần Trần lắc đầu nói: "Dân khẩu như sông, chặn không bằng thông (Dư luận như dòng sông chảy, ngăn chặn không bằng khai thông)."

"Hừm? Nàng có biện pháp khác?"

"Ta quả thực có một cách. Thế này đi, Hoàng thượng chàng chỉ cần tìm ra thủ phạm là được, những chuyện khác cứ giao cho ta."

Kỷ Vô Cữu thấy nàng có vẻ rất tự tin, sự nóng vội trong lòng cũng dịu xuống. Hắn quán quýt lấy nàng nói: "Trần Trần, nàng có cách gì? Chỉ báo cho ta một chút."

Diệp Trần Trần cười nói: "Son nhân tự có diệu kế*. Hoàng thượng cứ chờ xem nhé."

(*Son nhân tự có diệu kế: đây là câu nói của Gia Cát Lượng trong hí khúc "Thu Khương Dục", son nhân là chỉ người son dã, ản sĩ, đại khái là một cách tự xưng khiêm tốn. Câu này ý là: người son dã ta tự có biện pháp tốt).

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Vô Đức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67: Hóa giải

Edit: Linh San

Diệp Trần Trần là một người thích đọc sách, nhưng lại không phải là một học giả.

Vì lẽ nàng chỉ đọc những tiểu thuyết thịnh hành trong dân gian, cái gì mà "Đông Chu liệt quốc", "Phong thần diễn nghĩa", "Tây du ký" linh tinh các loại, rồi mà sách thánh hiền nọ kia đều không có chút xú liên quan nào đến nàng. Trong các loại sách, nàng thích nhất là thể loại liêu trai kỳ bí và truyền thuyết lịch sử lãng mạn, ngoài ra còn có những truyện về hiệp khách dân gian, nói chung là khẩu vị không khác mấy với dân chúng phổ thông.

Trong dân gian có người đã từng đặc biệt làm một danh mục tiểu thuyết, Diệp Trần Trần đọc kỹ, sau khi thống kê tỉ mỉ thì nhận ra, trong số những tiểu thuyết dân gian, số lượng tiểu thuyết liêu trai kỳ bí, tiểu thuyết lịch sử và tiểu thuyết lãng mạn đã chiếm một phần ba. Trong đó dòng tiểu thuyết lịch sử đã số lại nói về chủ đề anh hùng dân tộc đấu tranh chống giặc ngoại xâm.

Ngoại trừ thể loại tiểu thuyết tình yêu lãng mạn, hai loại kia rất đáng để tham khảo.

Đêm đó, Diệp Trần Trần trào dâng cảm hứng, chong đèn cả đêm, chỉ trong một đêm đã viết nên một thiên tiểu thuyết kỳ ảo. Kỷ Vô Cữu ở bên nàng suốt đêm, ngồi cạnh nàng, nàng viết một tờ, hắn đọc một tờ, tiện thể sửa sang chỉnh lý lại cho trôi chảy, trong tay cầm một lúc, đã thành một chồng dày.

Loại tiểu thuyết này, trong mắt Kỳ Vô Cữu, cũng không có gì hấp dẫn, lúc thì thần tiên hạ phàm lúc thì Thái Tuế Tinh Quân đầu thai, vừa đánh giấc lại vừa đánh yêu quái pháp thuật gì đó, quá là nhàm chán. Nhưng đây là Diệp Trăn Trăn cực nhọc vất vả sáng tác, Kỳ Vô Cữu không đành lòng đã kích nằng, sau cùng, hần không xem tiểu thuyết nữa, chỉ nhìn chăm chăm gương mặt của Diệp Trăn Trăn - đáng yêu hơn tiểu thuyết biết bao nhiêu.

Nhưng Diệp Trăn Trăn thì cực kỳ nghiêm túc, ánh mắt chăm chú, lông mày có lúc nhíu lại, thỉnh thoảng cắn bút trầm tư, rồi lại như ngộ ra, múa bút như bay. Vì cả đêm không ngủ, dưới mắt nàng có một quầng thâm, trông mắt hiện ra tơ máu, Kỳ Vô Cữu thấy vậy, đau lòng hết sức.

Theo thời gian trôi qua, chồng giấy càng ngày càng dày. Phùng Hữu Đức đến gần, khom người khẽ nói với Kỳ Vô Cữu: "Hoàng thượng, nên thượng triều rồi ạ."

Kỳ Vô Cữu đứng lên, duỗi lưng một cái, thay long bào cung nữ đem tới. hần khẽ xoa đầu Diệp Trăn Trăn, dịu giọng nói: "Trăn Trăn, Trẫm đi trước, hạ triều lại đến thăm nàng."

Diệp Trăn Trăn đang viết say sưa, hai mắt tỏa sáng, ngòi bút thoăn thoắt không ngừng, căn bản không nghe thấy Kỳ Vô Cữu nói gì.

Phùng Hữu Đức bên cạnh trông thấy, nghĩ thầm Hoàng hậu nương nương đúng là lớn mật, dám có thái độ như thế với Hoàng thượng, toàn bộ hậu cung sợ không tìm được người thứ hai.

Kỳ Vô Cữu thấy Diệp Trăn Trăn phản ứng như vậy, cũng không tỏ ra tức giận khó chịu gì, hần nghiêng người hôn lên má nàng một cái, mới quay đi.

Mãi đến khi Diệp Trăn Trăn viết xong, mới nhận ra Kỳ Vô Cữu đã đi rồi. Tô Phong thấy cuối cùng nàng cũng dừng bút, liền bung trà bánh đến: "Nương nương có mệt không? Người súc miệng rửa mặt tỉnh táo một chút, rồi ăn chút điểm tâm lót dạ đi ạ. Giờ nô tì sẽ sai người dọn cơm."

"không cần," Diệp Trăn Trăn che miệng ngáp một cái, lắc đầu nói: "Ta muốn ngủ."

Người vẫn còn nhớ đến đi ngủ cơ đấy, Tô Phong buồn cười nghĩ, lập tức hầu hạ Diệp Trăn Trăn lên giường, buông màn, sau đó rón rén ra ngoài.

Con chim sáo trên kệ có vẻ cũng hiểu chuyện, sau khi dậy cũng không nói lời nào, yên lặng ở trong địa bàn của mình hạ thấp cảm giác tồn tại, mà Tô Phong cũng quên mang nó ra ngoài.

Giấc ngủ này của Diệp Trăn Trăn, là ngủ luôn tới chiều. Trong lúc đó Kỳ Vô Cữu có tới một lần, thấy nàng còn ngủ, cũng không quấy rầy nàng, quay về Dưỡng Tâm điện.

Diệp Trăn Trăn vừa tỉnh đã đói bụng muốn chết, kêu la đòi ăn. Vừa khéo, hôm nay Trang phi nghe nói Hoàng hậu nương nương tạm cho các phi tử nghỉ vấn an, nghĩ thân thể nương nương không khỏe, chiều liền đến thăm Diệp Trăn Trăn, còn mang theo điểm tâm tự mình làm.

Dùng hoa làm điểm tâm, Trang phi tự nhận thứ hai, thì không ai dám xưng thứ nhất. hiện giờ đã vào đầu hạ, khắp hoàng cung rực rỡ sắc hoa, dễ dàng cung cấp cho nàng ta rất nhiều nguyên liệu. Kể từ khi biết Diệp Trăn Trăn thích ăn điểm tâm mình làm, Trang phi lại càng dốc sức, thái độ với Diệp Trăn Trăn còn ân cần hơn cả với Hoàng thượng. Nàng ta biết, Hoàng thượng rất khó lấy lòng, nhưng Hoàng hậu lại khác. Vận mệnh của nữ nhân trong hậu cung có một nửa nằm trong tay Hoàng hậu, hơn nữa Diệp Trăn Trăn tính tình khoan dung, thật sự là một hiền Hậu, thế nên chỉ cần tận tâm lấy lòng nàng, nhất định sẽ không chịu thiệt.

Ăn vài miếng điểm tâm, tâm trạng của Diệp Trăn Trăn rất tốt. Lúc này, Kỳ Vô Cữu biết Diệp Trăn Trăn đã dậy, liền đến thăm nàng, sau khi ngồi xuống, thấy nàng ăn điểm tâm ngon miệng như vậy, hần cũng đói theo, thế là cũng cùng ăn hai miếng.

Nhìn Diệp Trăn Trăn ăn xong khoe miệng còn dính không ít vụn bánh, chẳng có chút đoan trang gì của mẫu nghi thiên hạ, Kỳ Vô Cữu không nhịn được trêu chọc: "Điểm tâm của Trang phi vốn phải làm cho Trẫm, giờ đều chui cả vào bụng nàng rồi."

Trang phi nghe vậy, vội nói: "Nếu Hoàng thượng thích ăn, thần thiếp sẽ làm phần khác mang qua cho người."

"không cần," Kỳ Vô Cữu đáp: "Trẫm ăn ở Khôn Ninh cung cũng vậy thôi, không cần phiền hà."

Ý tứ trong lời này, tức là Hoàng thượng và Hoàng hậu đã hòa hảo đến mức tuy hai mà một rồi sao? Trang phi ngẫm nghĩ một chút, nháy mắt cảm thấy mình đã chọn phe vô cùng chính xác.

Diệp Trăn Trăn ăn điểm tâm no bụng, dùng khăn ăn lau miệng, nhấp một ngụm trà, mới đàng hoàng giọng nói: "Được rồi, bắt đầu nghe kể chuyện nào."

Trang phi đương nhiên không hiểu gì, chỉ nhìn Diệp Trăn Trăn cho gọi cung nữ thái giám, tập trung ở chính đường.

Ngay giữa chính đường đặt một cái bàn lớn, Diệp Trăn Trăn ngồi xuống trước án, chỉ vào dãy ghế tròn bên dưới: "Mọi người cũng an tọa đi."

Trang phi thấy những cung nữ thái giám kia đều đã ngồi xuống, nàng ta cũng dẫn theo cung nữ bên người ngồi theo.

Sau đó, Kỳ Vô Cữu cũng ngồi lên một cái ghế tròn.

Trang phi hoảng sợ vội đứng dậy, "Hoàng thượng---" từ trước đến nay chưa từng thấy cách sắp xếp chỗ ngồi thế này, Hoàng hậu đang ngồi búi tóc, Hoàng thượng ngồi bên dưới, chung một chỗ với đám cung nữ thái giám.

"Người không cần câu nệ, Trẫm đã bàn bạc với Hoàng hậu nương nương rồi, ngồi xuống đi."

Nghe Kỳ Vô Cữu nói vậy, Trang phi mới thấp tha thấp thỏm ngồi xuống.

Diệp Trấn Trấn đặt chặn giấy cách một cái xuống bàn, làm Trang phi bị dọa run lên, nghe thấy Hoàng hậu nương nương mở miệng kể: "Kể chuyện xướng khúc khuyên người ngay, ba đường chọn lối chính mà đi. Thiện ác cuối cùng đều báo ứng, thế sự trần gian vốn bề dẫu!" Thấy bên dưới mọi người đều chăm chú sôi nổi nhìn mình, Diệp Trấn Trấn cảm thấy thành công hết sức, "Hôm nay mọi người sắp nghe, là về một câu chuyện xảy ra trong triều đại này. Chuyện kể rằng..."

Buổi chiều hôm đó, Kỳ Vô Cữu cùng với Trang phi, Phùng Hữu Đức, Vương Hữu Tài, Tổ Nguyệt, Tổ Phong, cùng cung nữ của Trang phi, còn thêm một con chim sáo, chăm chú say sưa nghe hết câu chuyện mà Diệp Trấn Trấn đã mất cả đêm sáng tác. Bảy người một chim nghe đến mê mẩn, người khác là bị chuyện xưa hấp dẫn, song riêng Kỳ Vô Cữu lại ngầy ngẩn vì nét mặt tỏa sáng rạng rỡ, mây tươi hoa nở của Diệp Trấn Trấn.

Câu chuyện này, là kể về sự tích Ngọc Hoàng đại đế phái Cửu Thiên Huyền Nữ hạ phàm trợ giúp một vị minh quân cai quản thiên hạ. Thân xác phàm trần của Cửu Thiên Huyền Nữ kết hôn trở thành Hoàng hậu của Hoàng đế, xông pha ra biên quan đánh giặc, bởi vì Huyền Nữ nương nương am hiểu chiến thuật binh pháp, nên cùng với Hoàng đế ngự giá thân chinh. Huyền Nữ nương nương còn cố ý cải trang, lên vào nội bộ quân địch, không chỉ trở tài đua bốn tướng địch như chong chóng, còn thu được tin tình báo quan trọng, trợ giúp Hoàng đế tiêu diệt kẻ thù, giành được thắng lợi. Lại nói sau đó, từ binh phe địch khi biết thân phận thật của Huyền Nữ nương nương, vì oán hận trong lòng, nên đã cố ý phao tin đồn nhảm bôi nhọ nàng để trút giận. Sau khi Hoàng đế biết chuyện, quyết bắt hết những kẻ man di hèn hạ đó, trả lại danh dự cho Huyền Nữ nương nương.

Đại khái nội dung câu chuyện là vậy, đương nhiên, bên trong có không ít tình tiết vụn vặt. Ví như để chứng tỏ sự uy vũ của Huyền Nữ nương nương, còn có thêm một đối thủ khá lợi hại, rồi gán cho vị đối thủ nọ xuất thân thần tiên hắc ám; trong đó đan cài vài tình tiết đầu trí đầu dũng kịch tính, cuối cùng tất nhiên là Huyền Nữ nương nương giành chiến thắng; lại có thêm một cuộc chiến trên tường thành của Huyền Nữ nương nương, để nàng xả hết tiếng lòng của bách tính trung nguyên, vân vân.

Nội dung câu chuyện chặt chẽ súc tích, kịch tính hấp dẫn, thăng trầm sóng gió khắp nơi, ngoài ra còn đan xen tình tiết liêu trai chí dị thần tiên kỳ bí, chiến tranh dân tộc, đối thoại hài hước và nhiều yếu tố đang thịnh hành, và lại chủ yếu là kể về việc toàn dân toàn quân đánh đuổi ngoại xâm cuối cùng giành được đại thắng, câu chuyện như vậy, nhân dân trung nguyên nghe đến hiển nhiên cực kỳ hả giận.

Diệp Trấn Trấn kể xong, cầm tách trà lên uống.

Kỳ Vô Cữu nhìn trái nhìn phải, thấy xung quanh mọi người ai cũng là biểu cảm chưa hồi hồn, không hề giống giả bộ, lúc này hẳn mới nhận ra, chỉ có mình khác người.

Sau khi mọi người hoàn hồn, sôi nổi vỗ tay rào rào.

Phùng Hữu Đức tò mò hỏi: "Hoàng hậu nương nương, người luôn nhấn mạnh đây là điển tích xảy ra trong triều đại chúng ta, xin hỏi Huyền Nữ nương nương là ai vậy ạ?"

Vương Hữu Tài nói: "Còn phải hỏi sao, đương nhiên là Hoàng hậu nương nương!"

Tự mình tô vàng nạm ngọc cho mình như vậy, Hoàng hậu nương nương quả là... vô sỉ. Phùng Hữu Đức trầm nghĩ, có điều, thật là vô sỉ một cách sáng tạo...

Suy nghĩ này của hắn, cũng là tiếng lòng chung của tất cả mọi người ở đây.

Lần đầu thử nghiệm kể chuyện hiệu quả không tệ chút nào. Kỳ Vô Cữu lập tức lệnh Phùng Hữu Đức tìm người kể chuyện có tiếng nhất kinh thành, ngày mai đến gặp hắn.

Phùng Hữu Đức lĩnh chỉ ra ngoài. Lúc này đã đến giờ cơm tối, Diệp Trấn Trấn giữ Trang phi lại dùng bữa, nhưng Trang phi cảm giác được Kỳ Vô Cữu thấy mình churong mất, nên không dám ở lại Khôn Ninh cung, cáo từ rồi đi.

Sau khi ăn tối, uống trà một lát, Kỳ Vô Cữu không quay về Dưỡng Tâm điện. Hắn kéo Diệp Trấn Trấn ngồi xuống giường, cười xấu xa: "Tiểu sinh nghe nói Huyền Nữ nương nương tinh thông thuật phòng the, nương nương có thể giải đáp vài thắc mắc giúp ta hay không?"

Diệp Trấn Trấn cau mày nói: "không phải tối qua chàng cả đêm không ngủ sao, hôm nay nghiêm chỉnh nghỉ ngơi đi."

"Đây vừa khéo chính là thắc mắc của tiểu sinh," Kỳ Vô Cữu đột nhiên ghé sát lại, cười nhìn nàng, "Tuy ta cả đêm không ngủ, nhưng vừa nhìn thấy Huyền Nữ nương nương lại đầy tinh thần, cả người, tràn trề sinh lực. Vậy phải làm sao bây giờ mới tốt, hửm?" âm cuối cao lên, nồng đậm ý vị trêu chọc. Hắn nắm cằm nàng, hôn một cái lên khóe miệng nàng, nói tiếp: "Nương nương có biện pháp nào, hút bớt sinh lực của tiểu sinh, giúp gân cốt tiểu sinh mệt-mỏi-vô-lực, biết đâu sẽ dễ ngủ ngon?"

Diệp Trấn Trấn nghĩ, hình như mỗi lần đều là nàng sức cùng lực kiệt? Nàng luôn có chút không phục, nhưng hôm nay nàng đã nghi dưỡng hồi phục sinh lực đầy đủ, còn hắn lại một đêm không ngủ, vậy lần này xem ra nàng có cơ thắng đấy nhỉ.

Kỳ Vô Cữu ôm Diệp Trấn Trấn ngã xuống giường, cúi người roi xuống mặt nàng vô số nụ hôn. đang định cởi quần áo, hắn đột nhiên ngừng đầu: "Chờ một chút."

"Làm sao vậy?" Diệp Trần Trần hỏi.

Kỷ Vô Cữu không trả lời. hần xuống giường đi đến chỗ cửa sổ, xách một chân con chim sáo đang đậu trên kệ, mở cửa sổ, quăng nó ra ngoài.

Diệp Trần Trần dường như nghe thấy một tiếng kêu thảm "ái ui" truyền từ ngoài cửa sổ vào. "Nó không sao chứ?" Nàng hỏi.

"Giờ nàng đừng để ý đến con chim đó," Kỷ Vô Cữu về lại giường, đè lên nàng, khẽ cắn môi của nàng, mập mờ nói, "Nàng quản lý con chim này trước đi." hần nói xong, □ khẽ dựng thẳng một chút, cọ lên đùi Diệp Trần Trần.

***Phùng Hữu Đức làm việc luôn rất đáng tin, hôm sau Kỷ Vô Cữu hạ triều, đã thấy một người kể chuyện chờ sẵn. Người này tên Lưu Tuấn Tiên, khoảng bốn mươi tuổi, khuôn mặt gầy, hai cánh môi rất mỏng, mới nhìn đã thấy có tài ăn nói.

Địa vị xã hội của những người kể chuyện vốn không cao, có thể qua lại cùng một số quan lại nhỏ hoặc thương nhân có tiền, là đủ khiến những cùng nghề hăm mộ rồi. Lưu Tuấn Tiên là người kể chuyện có danh tiếng nhất kinh thành, nhưng quan chức cao cấp nhất mà ông biết cùng lắm cũng chỉ là chính ngũ phẩm, giờ bỗng nhiên diện kiến Hoàng đế, khản trương đến nỗi hai tay không biết để đâu, nói chuyện cũng vấp vấp khó khăn.

Kỷ Vô Cữu cũng không nói nhiều, chỉ đưa tiểu thuyết cho Lưu Tuấn Tiên xem. Lưu Tuấn Tiên đọc phải sở trường của mình, hai mắt lập tức có thần, cầm tiểu thuyết đọc sơ một lần, liền mở miệng ca ngợi tiểu thuyết này hết lời.

Sau đó Kỷ Vô Cữu nói với ông mục đích của mình. Lưu Tuấn Tiên nghe nói Hoàng đế muốn giao việc cho mình, sao có thể không đồng ý, và lại đây cũng là tô danh cho Hoàng hậu, hoàn thành là làm rạng danh mấy đời nhà mình. Thế nên lập tức nhận lời.

Kỷ Vô Cữu lại thảo luận với ông một số việc, dặn ông tạm thời không để lộ chuyện mình phụ chỉ làm việc, lại bảo ông thêm vào một vài tình tiết phong hoa tuyết nguyệt phụ thê tình thâm của hai người Đế Hậu, rồi mới để ông về.

Sau đó, Kỷ Vô Cữu đến Khôn Ninh cung.

Trong Khôn Ninh cung, Diệp Trần Trần đang rầu rĩ. Hôm qua Kỷ Vô Cữu ném chim sáo đi, đến bây giờ cũng chưa thấy nó về, chắc là ngã chết thật rồi.

Kỷ Vô Cữu nghe vậy, khuyên nàng, "Cánh của nó cũng đâu phải dễ lộn nước, sao lại dễ ngã chết thế được. Hơn nữa, dù có chết thật, thì cũng phải thấy xác mới đúng, nàng hỏi xung quanh xem, ai nhìn thấy xác nó nào."

Diệp Trần Trần hỏi một lần, không có ai thấy.

đang nói, Vương Hữu Tài đã từ ngoài về, sắc mặt vui mừng. hần giơ cánh tay lên, trên đó không phải là con chim ngốc kia thì là gì.

"Lúc nô tài tìm thấy nó, nó đang đậu trên núi già ở ngự hoa viên hót ca đấy ạ!" Vương Hữu Tài nói xong, giơ cao cánh tay hơn chút, chim sáo tự giác bay lên kệ.

Diệp Trần Trần nhẹ nhàng xoa đầu nó.

Con chim sáo bỗng nhiên rướn cổ reo lên: "Hoàng hậu nương nương có tin vui! Hoàng hậu nương nương có tin vui!"

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Vô Đức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68: Tin vui

Edit: Linh San

Con chim sáo cứ kêu vang "Hoàng hậu nương nương có tin vui" mãi, Diệp Trần Trần chỉ nghĩ không biết nó học ở đâu ra mấy lời nói nhảm này, cũng chẳng để ý gì, nhưng Kỷ Vô Cữu lại hùng hực khí thế lệnh truyền thái y, chẩn mạch cho Diệp Trần Trần.

Diệp Trần Trần muốn nói "không phải hai ngày trước bắt mạch vẫn bình thường à, nếu thật có gì, thì đã chấn ra từ sớm rồi", nhưng thấy trong ánh mắt Kỷ Vô Cữu hiện ra sự hưng phấn và chờ mong, nàng đành im lặng, ngoan ngoãn chờ thái y.

Thái y chẩn mạch cho Diệp Trần Trần xong, liền vui mừng quỳ xuống đất: "Chúc mừng Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương. Nương nương quả thật có tin vui!"

Cung nữ thái giám nghe được lời này, cũng ào ào quỳ xuống: "Chúc mừng Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương!"

Diệp Trần Trần sững sờ, nhìn về phía Kỷ Vô Cữu. Nét mặt hần cấp tốc giãn ra, mắt đen trong suốt tỏa sáng có thần, trên mặt đã không còn sự nôn

nóng thấp thỏm mới này, mà biến thành tươi cười rạng rỡ, nụ cười kia, giống như vàng nắng vừa xé mây vurun ra sau cơn mưa, sáng ngời rực rỡ đến chói mắt.

Diệp Trần Trần nhẹ kéo tay áo hắn, "Hoàng thượng?" Đứng chỉ cười ngốc vậy chứ, bao nhiêu người đang quỳ đầy đất kia.

Kỷ Vô Cữu phục hồi tinh thần, cười to nói: "Thương!"

không cần phải nói mọi người ở đây vui mừng cỡ nào. Kỷ Vô Cữu chấp tay sau lưng, đi đi lại lại trong phòng, kích động không thôi, lượn đến nỗi Diệp Trần Trần chóng cả mặt. Thái y cung kính đứng một bên, tỉ mỉ nhắc nhở Tổ Nguyệt những việc Hoàng hậu nương nương cần chú ý, sau cùng nói với Kỷ Vô Cữu: "Tiềm chất cơ thể Hoàng hậu nương nương rất tốt, khí huyết dồi dào, chỉ cần chăm sóc chu đáo, chắc chắn sẽ thuận lợi sinh hạ long tử, mẫu tử bình an."

Đó là đương nhiên. Kỷ Vô Cữu đứng lại, liếc nhìn Diệp Trần Trần còn đang ngẩn ngơ, rồi cho thái y lui xuống. Nhưng khi thái y sắp ra đến cửa thì lại bị hắn gọi về: "Chuyện Hoàng hậu nương nương có hi, tạm thời không được để lộ ra ngoài."

"Tuân chỉ."

Kỷ Vô Cữu lại nhìn quét một vòng: "Các người cũng vậy, chuyện này phải giữ bí mật tuyệt đối."

Bây giờ Diệp Trần Trần đang vướng phải tin đồn thất thiệt, nếu lại lộ ra chuyện mang thai, qua miệng những kẻ lòng dạ đen tối, không biết sẽ bị thêu dệt thế nào nữa. Đại hi sự này, đợi sau khi giải quyết ổn thỏa vấn đề trước mắt, để mọi người hoan hoan hi hi chúc mừng Trần Trần, thật là tốt biết bao.

Sau khi thái y đi, Kỷ Vô Cữu vẫy tay cho tất cả ra ngoài, trong gian phòng chỉ còn lại hắn và Diệp Trần Trần. Hắn ngồi lên giường, cẩn thận áp tay vào bụng Diệp Trần Trần, cách một lớp quần áo, cảm nhận thân nhiệt từ bụng nàng truyền đến. Cảm giác này thực sự kỳ diệu, hắn dường như cảm thấy mình và hải tử huyết mạch tương liên, dù cho hải tử này chỉ là một thai nhi, mới có hơn một tháng.

"Trần Trần, nàng thật giỏi." Kỷ Vô Cữu cười nói. Hắn vai sóng vai ngồi sát bên nàng, duỗi tay ôm đầu nàng, để nàng kê cằm dựa vào mình.

Diệp Trần Trần cũng đưa tay lên bụng, phủ trên mu bàn tay Kỷ Vô Cữu, nàng hỏi: "Hoàng thượng, chàng thích trẻ con à?"

"Thích chứ, sao lại không thích." Kỷ Vô Cữu nói xong, lật tay, đan ngón tay với Diệp Trần Trần.

"Ta chỉ cảm thấy có lẽ chàng không thích," Diệp Trần Trần nói, "Lần trước Vương chiêu nghi sảy thai, hình như chàng cũng không đau lòng."

"Sao nàng vẫn chưa hiểu, Vương chiêu nghi là Vương chiêu nghi, nàng là nàng. Con do nàng sinh, sao Trẫm lại không thích được chứ."

"Vậy sao chàng mãi vẫn không có con nối dõi?" Thân là Hoàng đế, có nhiều nữ nhân như vậy, lại chẳng có một đứa con, quả bất hợp lý.

Kỷ Vô Cữu thở dài, nói: "Trần Trần, nàng không hiểu, con cháu hoàng thất, bề ngoài uy vọng, trong tâm lại khổ đấng. Công chúa còn tốt, tới tuổi, tìm người vừa ý gả đi là được. Nếu là hoàng tử, huynh đệ càng đông, càng không thể hòa thuận vui vẻ như con cái nhà bình thường."

hắn nói rất hàm súc, tất nhiên Diệp Trần Trần vừa nghe đã hiểu. Hoàng tử thì nhiều, thái tử lại chỉ có một, đợi những đứa trẻ này lớn lên, Hoàng đế lớn tuổi không quản thúc được nữa, bọn chúng khó tránh được một phen chém giết tranh đoạt. Chuyện con cháu hoàng thất huynh đệ tương tàn cũng rất bình thường, không phải chính cha Kỷ Vô Cữu cũng đã hạ sát ca ca ruột thịt của mình sao...

"Cho nên, chuyện con nối dõi, không phải Trẫm không quan tâm, mà là không dám quan tâm. Năm đó phụ hoàng nhiều phi tần như vậy, mà cũng chỉ có một đứa con là Trẫm, có lẽ cũng là vì nỗi băn khoăn này."

Dĩ nhiên rồi, tuy cha hắn có thể không ngăn ngại hạ sát ca ca ruột, nhưng chắc chắn không muốn con mình lặp lại con đường này.

Chẳng qua làm vậy có phần hơi cực đoan quá, chỉ để lại một đứa trẻ, chẳng may đến lúc vua già rồi, đứa con này xảy ra chuyện gì bất trắc...

Diệp Trần Trần thở dài: "Vậy chàng tính thế nào?"

"Trẫm hi vọng tất cả con của mình đều là con dòng chính thất, bất kể lớn nhỏ. Tốt nhất là chỉ có một trai, còn lại đều là gái cả," Kỷ Vô Cữu đáp, hắn véo nhẹ mặt Diệp Trần Trần: "Nàng sinh cho Trẫm thật nhiều con gái vào, cứ đáng yêu như nàng ấy."

Diệp Trần Trần kéo tay hắn xuống, có chút dờ khóc dờ cười: "Chuyện thế này ai mà biết được... Nếu lỡ sinh nhiều con trai thì sao?"

"Vậy thì lập thái tử trước, sớm xác định người kế vị, đỡ phải rắc rối."

Diệp Trần Trần cúi đầu nghịch đầu ngón tay Kỷ Vô Cữu, nói: "Có điều, Hoàng thượng, ta vẫn cảm thấy chuyện hôm nay rất kỳ quái."

Kỷ Vô Cữu để mặc nàng nghịch tay mình, cười nói: "Hừm? Có phải Trần Trần biết mình sắp làm mẹ rồi, nên vừa mừng rỡ vừa khản trương? Đừng lo, Trẫm cũng giống nàng."

"không phải," Diệp Trần Trần lắc nhẹ đầu: "Ta là thấy kỳ lạ, sao chim sáo lại biết ta mang thai? Thái y còn phải bắt mạch mới có thể xác nhận, nó lại chỉ há miệng mà hóa thật?"

"Đừng nghĩ linh tinh nữa, nàng có phúc khí (may mắn), chim nàng nuôi đương nhiên cũng có phúc khí, biết báo tin vui, không kỳ lạ."

"Ta vẫn cảm thấy không bình thường."

Kỷ Vô Cữu xoa nhẹ đầu nàng: "Vây cũng có sao, thái y đã xác nhận rồi, nàng đừng nghĩ nhiều nữa, giờ quan trọng là phải dưỡng thai cho tốt." hần chợt nghĩ tới việc sắp tới sẽ không thể thân thiết với Diệp Trăn Trăn, trên mặt khó nén một tia tiếc nuối.

"Hoàng thượng."

"Sao thế?"

Diệp Trăn Trăn còn chưa kịp nói, đã nghe thấy tiếng con chim sáo trước cửa sổ bỗng nhiên tiếp lời: "Hoàng thượng bắt lặc! Hoàng thượng bắt lặc!"

"..." Kỷ Vô Cữu đứng dậy đi qua, lần thứ hai túm lấy chân con chim xúi quẩy, thẳng tay ném ra ngoài cửa sổ.

Diệp Trăn Trăn thấy mặt hần đen thui, nàng cố nhin cười, nói: "Con nhóc này bay một vòng hậu cung, cũng không đến nỗi vô ích."

Kỷ Vô Cữu im lặng, hần biết đám cung nhân bịa đặt sau lưng hần, nói hần "không được", đến giờ không chỉ người, ngay cả chim cũng biết. Nhưng vấn đề có "được" hay không này, lại không có biện pháp cải chính, hần cũng đâu thể lần một vòng đi "ngu đạo" khắp mấy chỗ các phi tử trong hậu cung được? Thế thì Trăn Trăn sẽ chém chết hần...

Kỷ Vô Cữu thấy nét mặt Diệp Trăn Trăn có ý cười nhạo mình, liền trở lại ngồi cạnh nàng, sắp đến bên tai nàng cười nhẹ nói: "Ta có được hay không, người khác không biết, chẳng lẽ nàng cũng không biết à?"

Hai má Diệp Trăn Trăn đỏ ửng, cúi đầu không đáp.

Kỷ Vô Cữu nhìn dáng vẻ nàng ngượng ngùng không nói, đáy lòng ngứa ngáy, hần đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve bụng nàng: "Đây là bằng chứng, chẳng lẽ nàng còn muốn chối cãi?"

Diệp Trăn Trăn đỏ mặt đẩy tay hần ra.

Kỷ Vô Cữu cúi đầu hôn lên mặt nàng một cái, hôn xong vẫn thấy chưa đã ghiền, liền xoay mặt nàng lại, bắt lấy đôi môi mềm mại một trận.

Tiệc nuôi ôi nuôi tiếc, sờ được hôn được nhưng không ăn được. Kỷ Vô Cữu hôn nàng, cũng không biết là ngọt ngào hay ưu sầu.

Hôm sau, mật thám do Kỷ Vô Cữu phái đi đã mang về một vài tin tức hữu dụng, liên quan đến những tin đồn xôn xao gần đây.

Tuy rằng đối tượng tình nghi có hai nhà Hứa thị và Phương thị, nhưng ngay từ đầu Kỷ Vô Cữu đã loại trừ khả năng là Phương thị. Phương Tú Thanh là kẻ tình khôn nhất trong số những kẻ tình khôn, có lão trấn giữ, đám người Phương thị sẽ không lỗ mắng xằng bậy. Hiện phi dù thích giờ trò khôn vặt, nhưng giờ nàng ta đang giao hảo với Thái hậu, muốn làm gì, đa số sẽ mượn Thái hậu ra tay, mà không tự mình động thủ.

Vậy nên chuyện này hẳn là do Hứa thị gây ra.

Những người đứng đầu trong cung, muốn phao tin đồn ra ngoài dân gian, sẽ không dễ gì có thể chặt chẽ cẩn mật, cho nên bất luận chuyện này có do Thái hậu sai khiến hay không, chắc chắn cũng truyền ra từ trong trạch viện của bộ tộc Hứa thị.

Có thể len vào vòng phân tranh này, nhất định là dòng chính (chi trưởng) hoặc qua lại thân thiết với dòng chính của Hứa thị, hoặc cũng có thể là kẻ được Thái hậu trọng dụng.

Người nhà quan lại phải giữ gìn thân phận, không thể trực tiếp tung tin đồn tới dân thường, nên chắc chắn sẽ sai hạ nhân ra ngoài phát tán.

Mà để cẩn mật chặt chẽ không lộ sơ hở, khi bọn chúng chọn hạ nhân ra ngoài phao tin đồn nhất định sẽ chọn lựa tâm phúc trong tâm phúc.

Tóm lại, nghi phạm trực tiếp dần thu hẹp, sau cùng tập trung vào mấy vợ chồng quan gia của Hứa thị.

Sau khi mật thám theo dõi điều tra thăm vấn, tiến thêm một bước thu hẹp phạm vi, quay về báo với Kỷ Vô Cữu đối tượng tình nghi gồm có bốn nhà, đều là những tông quân có máu mặt ở Hứa thị.

Để tránh đêm dài lắm mộng, đôi phương có thời gian phản ứng, Kỷ Vô Cữu hạ lệnh bắt hết những người này đi thăm vấn ngay tối hôm đó, nhất thiết phải bắt cả nhà già trẻ, tốt nhất có thể tra ra kết quả trong vòng một đêm, đánh cho kẻ thao túng sau màn trở tay không kịp.

Mật thám lĩnh mệnh đi rồi. Lúc này, thái y đến bắt mạch định kỳ cho Hoàng thượng đến.

Thái y hôm nay họ Tôn, là một thanh niên chừng hai mươi tuổi, đồ đệ của Thiết thái y. Theo lời Thiết thái y, Tôn thái y này tuy hơi ngây ngô, nhưng được cái thành thật an phận, cũng có năng lực. Kỷ Vô Cữu nghe ông đề cử, nên cũng có ý muốn cất nhắc Tôn thái y, vậy nên khâm điểm hần đến bắt mạch

định kỳ, xem như nề mặt Thiết thái y.

Tôn thái y khá ít nói, sau khi hành lễ với Kỳ Vô Cữu, liền làm đúng nghĩa vụ, lấy gói vải đặt dưới cổ tay Kỳ Vô Cữu, im lặng bắt mạch.

Đột nhiên, hần biến sắc, nhìn Kỳ Vô Cữu một cách cổ quái.

Kỳ Vô Cữu rút tay về, hỏi: "Thế nào?"

Tôn thái y há miệng ngậm miệng mấy lần, mãi vẫn không ra tiếng. Ấm ừ một lúc lâu, một câu cũng không nói được, mà trán đã đầm mồ hôi.

Kỳ Vô Cữu nhú mày hỏi: "Mạch tượng của Trẫm rốt cuộc thế nào?"

Tôn thái y quỳ phịch xuống trước mặt Kỳ Vô Cữu: "Thần... thần không dám nói..."

"Cứ nói đừng ngại, Trẫm thứ cho ngươi vô tội." Thấy phản ứng của Tôn thái y, Kỳ Vô Cữu cũng hơi lo lắng, không lẽ là bệnh gì nan y?

Bình tĩnh, bình tĩnh. Dù kết quả có thế nào, nhất định phải chấp nhận. Kỳ Vô Cữu hít sâu một hơi, tự làm công tác tư tưởng cho mình.

Tôn thái y cắn răng, nói, "Hoàng thượng, có lẽ người có..." Nghĩ lại một lần, đây hình như không phải hi sự: "Người có lẽ đã có thai..."

"...!"

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Vô Đức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: Hãm hại

Tâm trạng hiện giờ của Kỳ Vô Cữu không thể dùng từ ngữ để hình dung nữa, chỉ có thể mô tả bằng những mớ kí tự bất quy tắc 3b8jb#e6b@gs!!!

hần kim chế xúc động muốn bóp chết Tôn thái y, sai người lập tức truyền Thiết thái y đến.

Thiết thái y vừa vào cửa, thấy đồ đệ của mình đang quỳ tại ngự tiền, mồ hôi đầm đìa, quan phục xanh đậm bị mồ hôi thấm ướt một mảng lớn sau lưng; trên tóc và cổ áo đều lấm tấm một tầng mồ hôi, thậm chí còn hơi ánh lên tia sáng.

Tôn thái y là học trò cuối cùng của Thiết thái y, tiểu đồ đệ này dù làm người hơi cứng nhắc, nhưng nhân phẩm tốt, ông rất vừa ý. Thiết thái y hành lễ với Kỳ Vô Cữu, nhìn Tôn thái y sắc mặt trắng xanh, nhìn lại Kỳ Vô Cữu, cũng không tốt hơn bao nhiêu, mũi như sắp thờ ra lửa đến nơi.

không biết tiểu tử này đã thốt ra lời gì không nên nói rồi, Thiết thái y âu sầu nghĩ.

"Đồ đệ tốt của ngươi," Kỳ Vô Cữu nhìn lướt qua Tôn thái y đang quỳ trên đất, nói với Thiết thái y: "Vừa rồi chặn ra hi mạch cho Trẫm đấy."

Thiết thái y mới vừa đứng lên, nghe thấy vậy, hoảng hốt quỳ xuống: "Vi thần không biết dạy dỗ, tội đáng muôn chết!"

"Bất tài vô tướng thì thôi, lại ngay cả nam nữ cũng không phân biệt được, người ở thái y viện chết hết rồi sao, mà loại thui chột này cũng ở thể hành nghề ở thái y viện?"

"Hoàng thượng giáo huấn rất phải, loại người này không xứng được ở lại thái y viện, vi thần lập tức đuổi hẳn về quê làm ruộng!"

Tôn thái y cúi đầu không dám nói một lời, nhưng mồ hôi vẫn túa ra không ngừng, trên mặt mồ hôi tụ thành hạt to hạt nhỏ, từng giọt từng giọt chảy xuống, rơi trên mặt đất, tạo thành từng đọng nước nhỏ. Mặt đất quanh chỗ hần quỳ, qua một lúc đã tích thành một vũng mồ hôi.

Thiết thái y thấy bộ dạng hần uất ức liền nổi giận, chỉ tiếc rèn sắt hồng thành thép nói: "Còn không mau tạ ơn Hoàng thượng nhân từ tha mạng!"

Tôn thái y mặt như đưa đám, ấp úng nửa ngày, nói: "Nhưng, mạch của Hoàng thượng thật sự là hi mạch mà..."

"Ngươi!" Nếu không phải đang ở trước mặt Hoàng thượng, Thiết thái y thật sự muốn cốc mạnh đầu tên ngốc này. Ông lên liếc về phía Kỳ Vô Cữu, thấy sắc mặt hần đen đến mức sắp mại ra mực rồi.

Thiết thái y định cầu tình cho Tôn thái y, song chợt nghĩ lại, Tôn thái y dù có ngu ngốc, nhưng y thuật thật sự không tệ, là môn đệ mà ông đặc ý nhất, nếu chỉ là hi mạch, thì cũng đâu đến mức chẩn sai được?

Kệ đi, liều mạng. Thiết thái y can đảm lên, nói: "Hoàng thượng, vi thần cả gan, muốn tự chặn mạch cho Hoàng thượng."

Kỷ Vô Cữu cố nhẫn nại, đưa tay ra.

Thiết thái y cẩn thận xem mạch ở cả hai cổ tay của hần, nhú mày nói, "thật sự là hi mạch không sai," thấy Kỷ Vô Cữu sắp nổi giận, lập tức nói tiếp: "Gần đây Hoàng thượng có ăn thứ gì lạ không?"

Kỷ Vô Cữu giận quá hóa cười: "Trẫm cũng đang muốn biết, thứ gì có thể khiến nam nhân ăn xong mà mang thai được."

"Ý của vi thần là, có thể Hoàng thượng đã ăn nhầm thứ gì đó, làm xuất hiện hi mạch, thực tế không hề... mang thai."

Kỷ Vô Cữu híp mắt trầm tư.

Thiết thái y thấy hần không phản ứng một lúc lâu, cũng bắt đầu đồ mò hỏi.

Kỷ Vô Cữu đột nhiên nói: "Muốn chẩn ra một người... một nữ nhân, có mang thai hay không, ngoài bắt mạch, còn phương pháp nào khác không?"

"Có."

"Theo Trẫm tới Khôn Ninh cung."

"Tuân chỉ."

"Đây là dùng ngải cứu nấu với bột xuyên khung, nếu nương nương thật sự mang thai, sau khi uống, có thể sẽ làm thân thể hơi khó chịu, nhưng người cứ yên tâm, vi thần đã khống chế liều lượng." Thiết thái y bảo Tôn thái y bưng một chén thuốc tới, nói.

Tổ Nguyệt nhận chén thuốc, dùng thìa bạc khuấy nhẹ, Diệp Trăn Trăn nhìn chén thuốc này, hỏi: "Uống thứ này rồi, xác định có mang thai hay không như thế nào?"

"Sau khi nương nương uống xong hãy cảm nhận tình hình trong bụng mình một chút, nếu có động tĩnh, chứng tỏ người thực sự hoài thai, nếu không có, thì chỉ là kinh nguyệt không ổn định."

Diệp Trăn Trăn làm theo lời ông.

Kỷ Vô Cữu bên cạnh vô cùng lo lắng. Chờ một lát, thấy Thiết thái y gật đầu, liền vội vàng hỏi Diệp Trăn Trăn: "Thế nào rồi?"

Diệp Trăn Trăn lắc đầu: "không có cảm giác."

Kỷ Vô Cữu hệt hăng thù người ra.

Thiết thái y biết, tiếp theo Đế Hậu sẽ tự phân tích, vậy nên kéo Tôn thái y cùng cáo lui. Lúc ra Khôn Ninh cung, hai thầy trò không hẹn mà cùng thống nhất làm động tác: gợn tay áo lau mồ hôi.

Trong Khôn Ninh Cung, Kỷ Vô Cữu ngồi bên cạnh Diệp Trăn Trăn, gục đầu không nói một lời, tâm tình sa sút.

Diệp Trăn Trăn nghiêng đầu tựa vào vai hần, nắm tay hần.

Kỷ Vô Cữu trở tay cầm tay nàng, rừ mắt nói: "Trăn Trăn, ta cứ tưởng, ta sắp được làm cha." Tối qua thậm chí còn háo hức tới mức không ngủ được, cả đêm nằm nghĩ tên cho đứa con đầu lòng.

"Hoàng thượng, chàng nhận ra manh mối từ đâu?" Diệp Trăn Trăn hỏi.

"..." Đánh chết cũng không thể nói.

"Tuy nhiên, như thế này thì, những chuyện liên tiếp phát sinh gần đây, có thể xâu chuỗi lại rồi," Diệp Trăn Trăn ngồi thẳng người, gơ tay đếm cho hần xem: "Đầu tiên tung tin ta ở doanh trại địch chịu nhục, sau đó truyền ra tin tức ta mang thai, vậy thì lai lịch của đứa bé sẽ thành không rõ ràng, dù có là của chàng, nhưng miệng nhiều người xói chảy vàng, cũng thành không phải của chàng, đây chỉ có thể là họa vô đơn chí, là chứng cứ nói ta không trong sạch. Đến lúc đó ta hết đường chối cãi, người người chỉ trích, cùng đường tuyệt lộ, đây là đao thứ nhất. Đợi mấy ngày nữa, khi phong ba qua rồi, lại tìm cách để Hoàng thượng phát hiện thì ra là ta giả mang thai, lừa gạt chàng, tội này thật sự rất lớn, không chỉ là tội khi quân, mà một nữ nhân, lại giả mang thai lừa gạt Hoàng thượng, nếu như thành công, rất có thể tìm một đứa trẻ lai lịch bất minh làm hoàng tử, chính là phạm vào tội kỵ của Hoàng thượng. Sau khi Hoàng thượng phát hiện chắc chắn sẽ nghĩ tới điểm này, tiếp đó tặng tội cho ta. Đây là đao thứ hai."

Dường như để phối hợp với lời của nàng, con sáo trên kệ đột nhiên nói: "Hoàng hậu nương nương mang trong bụng không phải long chủng, là dã chủng!"

"Nhìn đi, đến nó cũng biết," Diệp Trăn Trăn cười cười, "Ta đoán đêm qua nó ra ngoài, chắc là nghe thấy chuyện gì rồi. Còn nữa, chuyện chàng... bất lực, cũng là nó nói, có lẽ điểm này cũng bị đối phương tính toán. Chàng không được, Hoàng hậu lại mang thai, nếu như thật sự mang thai, chắc chắn là dã chủng, nếu như giả mang thai, thì chính là đánh vào mặt chàng, bất kể là thật hay giả, cũng đều khiến chàng mất sạch thể diện, đến lúc đó tất nhiên sẽ không dễ dàng bỏ qua cho ta. Đây là đao thứ ba."

Kỷ Vô Cữu không nói chuyện, nhưng sức lực trên tay càng ngày càng tăng, nắm chặt đến nỗi khớp xương Diệp Trấn Trấn hơi đau.

Cuối cùng Diệp Trấn Trấn cười lạnh tổng kết lại: "Đao đao tình diệu, đao đao đoạt mệnh. thật sự là thủ đoạn tuyệt vời. Đáng tiếc ngàn tính vạn tính, rốt cuộc cũng chỉ là ra về thông minh."

Kỷ Vô Cữu nghiêm túc nhìn nàng: "Trấn Trấn, bất luận chuyện gì xảy ra, ta cũng sẽ không phụ nàng."

Diệp Trấn Trấn bỗng nhiên bị hán nhìn chăm chú đầy nghiêm túc và nồng nhiệt, hơi ngượng ngùng, xấu hổ cúi đầu.

"Trấn Trấn, nàng nhớ kĩ lại xem, mấy ngày gần đây, nàng có ăn thứ gì đáng ngờ không?"

Diệp Trấn Trấn nghĩ một chút, nghi hoặc lắc đầu: "Ta chỉ ăn ở trong cung mình, bên chỗ Thái hậu, trước giờ một hớp trà ta cũng chưa từng uống. Phòng bếp Khôn Ninh cung rất sạch sẽ, hẳn là không xảy ra sơ suất."

"Vậy nàng có từng ăn thứ người khác đưa tới không?"

"Chỉ ăn điểm tâm Trang phi mang tới."

Kỷ Vô Cữu nghĩ lại, đúng thật, hẳn cũng đã ném qua điểm tâm của Trang phi: "Xem ra vấn đề là ở số điểm tâm này."

"không thể nào," Diệp Trấn Trấn có chút kỳ quái: "Trang phi không hề có động cơ... Với lại, Hoàng thượng sao chàng có thể chắc chắn như thế? Còn nữa, tới cùng là nhờ đâu mà chàng phát hiện chuyện ta mang thai là giả?"

Nhưng Kỷ Vô Cữu không trả lời, lệnh Phùng Hữu Đức đi truyền Trang phi.

"Trẫm chỉ cho người một cơ hội, nói, người rốt cuộc đã làm chuyện gì có lỗi với Hoàng hậu." Trang phi vừa đến, Kỷ Vô Cữu đã trầm mặt chất vấn.

Trang phi không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng thấy sắc mặt Hoàng thượng không tốt, Hoàng hậu thích điềm tĩnh nhìn mình, không rõ vui giận. Trang phi không phải người chậm tiêu, thấy tình huống hiện tại, liền biết áng chừng là mình bị dính oan gì rồi, nên rất trầm tĩnh đáp: "Hồi bẩm Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương, trời đất chứng giám, thần thiếp chưa từng dám bắt kính với Hoàng hậu nương nương, chắc chắn là có hiểu lầm gì đó, mong Hoàng thượng, nương nương minh xét."

Diệp Trấn Trấn nói: "Gần đây trong cung người có xảy ra chuyện gì khác thường không?"

Trang phi nghĩ một chút, đáp: "Nương nương minh giám, dạo này cung thần thiếp không có chuyện dị thường nào, chỉ có một việc nhỏ. Đêm qua có một cung nữ ở Hàm Quang điện bị trượt chân ngã xuống hồ Thái Dịch, Cung Chính Ti cũng đã khám nghiệm tử thi và cho người mai táng. Vì không phải là chuyện lớn gì, nên cũng không mang đến phiền nhiễu Hoàng hậu nương nương, mong nương nương thứ tội."

"Cung nữ đã chết trước đây đảm nhiệm việc gì?"

"Là cung nữ phụ trách com nước trong phòng bếp của thần thiếp, vì tay chân lanh lẹ, nên khi thần thiếp làm điểm tâm cũng hay gọi nàng ta tới phụ việc..." nói đến đây, Trang phi bỗng dừng lại, mở to mắt nhìn Diệp Trấn Trấn, không tự giác che miệng, hoảng sợ nói: "Nương nương, ý người là... điểm tâm thần thiếp làm..."

Diệp Trấn Trấn gật gật đầu.

Mặt Trang phi tái đi, vội quỳ xuống trước mặt Diệp Trấn Trấn, ôm chân nàng cuống quýt: "Xin Hoàng thượng, nương nương minh giám! Có trời đất làm chứng, Hoàng hậu nương nương đối với thần thiếp ân trọng như núi, thần thiếp tuyệt không bao giờ làm chuyện phản bội nương nương!" Vừa nói, vừa chảy nước mắt, "Điểm tâm quả thật là do thần thiếp tự mình làm, giờ nghĩ lại hẳn là cung nữ kia đã động tay động chân bên trong, nhưng thần thiếp thật sự không hề biết!" Dừng một chút, thấy hai người Đế Hậu đều không lên tiếng, nàng ta vừa khóc vừa nói: "Nhưng nói cho cùng điểm tâm vẫn là do chính tay thần thiếp mang tới, thần thiếp tin làm người, hại nương nương, thần thiếp tội đáng muôn chết!"

Diệp Trấn Trấn đỡ cánh tay nàng ta: "Người đứng lên trước đi, bản cung cũng chưa nói không tin người."

Trang phi đứng lên, lấy khăn tay chấm nước mắt nói: "Tạ ơn Hoàng hậu nương nương tin tưởng thần thiếp, thần thiếp chắc chắn sẽ điều tra kỹ lưỡng việc này, tìm ra hung thủ đứng phía sau, giao cho nương nương một câu trả lời thỏa đáng."

Diệp Trấn Trấn và Kỷ Vô Cữu nhìn nhau, đều nhận ra suy nghĩ tương đồng trong mắt đối phương.

Trang phi là thủ hạ số một của Hoàng hậu, bất kể nhìn từ góc độ nào, nàng ta cũng không có động cơ hãm hại Hoàng hậu, việc này không hề có ích lợi gì với nàng ta cả.

Trừ phi nàng ta đã đầu quân cho kẻ khác, nhưng vào thời điểm này, vào tình hình này, phản bội Hoàng hậu nương nhờ phe khác, vậy lại càng là hạ sách trong hạ sách.

Lần này Trang phi bị lợi dụng, cũng là vì đối phương không tìm thấy kẻ hở trong Khôn Ninh cung, đành phải xuống tay từ bên ngoài.

Về phần thủ phạm đứng sau màn là ai... Ha ha.

Hiện phi tuy thông minh, nhưng ván cờ nàng ta bày ra, luôn luôn mang theo phong cách cá nhân cực kỳ rõ ràng, khiến người khác vừa nhìn đã biết là trò của nàng ta, cũng giống như dùng tấm xếp thấp, dù có tính xảo thế nào, nhưng mỗi một mối nối đều cực kỳ mỏng yếu, sơ xảy sẽ khiến cả tòa tháp sụp đổ.

Nàng ta tự cho mình là mưu hay chước chỏi, sắp đặt toàn cục rất khéo léo, nhưng thực ra, cũng chỉ là khoe khoang thông minh mà thôi. Lấy mưu trí của nàng ta mà so với Kỳ Vô Cữu u, không biết cao thấp.

Đương nhiên, Thái hậu quả là một con dao tốt, có bà ta chắn phía trước, Hiện phi chỉ cần phụ trách việc nghĩ kế là xong. Dù cho có xảy ra chuyện, cũng không tóm được tới thóp nàng ta.

Cái tổ hợp này đúng là khiến người ta đau đầu. Diệp Trăn Trăn trầm nghĩ, một người là mẹ ruột Kỳ Vô Cữu, một người là con gái thân tử hấn trọng dụng nhất, đã thế địa vị cũng không thấp, cả hai đều không dễ động vào. Nhưng nếu như không dạy dỗ hai người này một chút, bọn họ lại càng lấn tới như chó ghê đánh mãi không đi, trước sau gì cũng sẽ cắn người một miếng, đúng là vừa đáng ghét vừa ghê tởm.

"Trăn Trăn, nàng thấy nên xử lý việc này thế nào?" Kỳ Vô Cữu hỏi.

Là người bị hại trực tiếp, đương nhiên Diệp Trăn Trăn muốn xử phạt bọn họ thật nặng, nhưng thế quá là không thực tế. không cần biết nàng muốn quăng bọn họ xuống đất chà đạp giày xéo như thế nào, thì cũng phải cân nhắc đến tâm trạng của Kỳ Vô Cữu, dù sao cũng không nên khiến hắn khó xử. Làm Hoàng đế, vốn đã vất vả, nếu như hậu trạch còn không yên, thì lại càng khôn khổ.

Thế nên Diệp Trăn Trăn thờ dài, nói: "Tự chàng thấy làm sao được thì làm đi, không cần để ý tới ta. Ta là đầu đá kiên cường, đương nhiên không sợ đám tiêu tặc."

Kỳ Vô Cữu ôm chặt nàng vào lòng, than nhẹ: "Luôn có những người, cho rằng Trăn không động đến họ, là vì không thể làm gì họ. Nàng nói xem, đối với người như vậy, ta còn để ý tình nghĩa làm gì?"

Diệp Trăn Trăn nghe ra trong lời nói của hắn có chút bất đắc dĩ và bi thương, nàng vòng tay ôm hắn, an ủi: "Chàng... đừng khổ sở."

"Ta không khổ sở. Ta vẫn còn nàng." Chỉ có nàng.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Vô Đức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Khiển trách (thượng)

Có một số thời điểm, nghiêm hình bức cung là một loại thủ đoạn không quá nhân đạo. Nhưng đối với một số người, không đánh không được. Trải qua một đêm nghiêm hình thẩm vấn, nô gia của Hứa thị quả nhiên khai. Cả nhà người này đều là gia nô của Hứa phủ, nam là Đại quan gia trong phủ, nữ là hồng nhân đắc lực trước mặt phu nhân.

Hứa Thượng Vinh chính là phụ thân Hứa Vi Dung, em trai ruột Thái Hậu, hắn từng có hành vi cưỡng hiếp thiếu phụ đang hoàng khiến đối phương tự sát, về sau Kỳ Vô Cữu ra lệnh xử lý nghiêm khắc án này, Hứa Thượng Vinh liền bị treo cổ. Hiện tại làm chủ tại Hứa gia là con trai lớn của hắn, là anh trai ruột của Hứa Vi Dung. Phụ thân Hứa Vi Dung cả đời phong lưu, con cái có không ít, nhưng con gái có phần đông hơn, chỉ có Hứa Lệnh là con trai trưởng. Đại phu nhân quả thực đem Hứa Lệnh cưng chiều như mạng mà nuôi nấng, lại thêm thừa kế được cái tính không nên thân của phụ thân, thượng bất chính, hạ tắc loạn, từ nhỏ đã là bộ dáng không đứng đắn, một thân quần là áo lụa thành thói quen không tính, lại có bác ruột là thái hậu, căn bản không mang ai đặt vào trong mắt. Bên cạnh hắn lại có thêm một đám hồ bằng cầu hữu, mỗi ngày đồ ngon đồ ngọt, đem hắn nịnh nọt đến tận mây xanh, càng làm hắn không phân biệt bắc nam đông tây.

Căn cứ theo vợ chồng quân gia nhận tội, bọn họ xác thực là nhận mệnh chủ tử mà làm việc, cùng nhau tung ra lời đồn về Hoàng hậu nương nương. Quan viên thẩm vấn hỏi rất cẩn thận, không ngừng hỏi, phụ nhân thừa nhận phu nhân sai làm cái này, quân gia cũng thừa nhận, đại thiếu gia cũng có phần sai hẳn làm cái nọ.

Kỳ Vô Cữu ném lời khai trong tay lên mặt kỷ án, đối với người quỳ trên đất, ra mệnh lệnh:

"Truyền lệnh xuống, lập tức dẫn người tới Hứa phủ, bắt giữ toàn bộ, vô luận nam nữ già trẻ. Trước cho phép đơn độc thẩm vấn phu nhân Hứa thị, những người khác tạm thời giam giữ, chờ xử lý sau"

"Tuân chỉ"

Lúc này Phùng Hữu Đức đi vào trong điện, đối với Kỳ Vô Cữu bẩm báo:

"Hoàng thượng, Phương đại nhân phụng chỉ yết kiến"

"Đề cho hấn vào."

Phương Tú Thanh làm việc ở nội các, cách Đường Tâm điện không xa, hấn thường xuyên bị Kỳ Vô Cữu truyền đến, bởi vậy cũng không lấy làm lạ, chỉ nghĩ lần này là Kỳ Vô Cữu truyền vì có chuyện muốn thảo luận. Nhưng từ khi hấn vào cửa, Kỳ Vô Cữu một câu chính sự cũng chưa nói, mà cùng hấn tán gẫu, đề cập đến Hiền Phi.

Kỳ Vô Cữu nói chuyện vô cùng hàm xúc, Phương Tú Thanh càng nghe lại càng kinh hãi, nghe xong mấy câu, cơ hồ mồ hôi lạnh sắp rớt xuống. Hoàng thượng dù chưa làm rõ, nhưng đã nói gần nói xa, lộ ra ý bất mãn với Hiền Phi. Mặc dù khen nài, nhưng mang vẻ ngoài cười trong không cười, nghiêng răng nói ra vài lời nhẹ nhàng, nhưng nghe vào tai, so với trực tiếp nặng chửi còn kinh hãi gấp bội.

Lại nói theo tình hình, Hiền Phi nay đã vào cung, là nữ nhân của Hoàng Thượng, theo lý, nài làm sai chuyện gì, Hoàng thượng trực tiếp xử phạt là được rồi, tại sao lại phải cùng hấn, một ngoại thần nói những lời này?

Là vì cảnh cáo cảnh tỉnh hấn, hay vẫn là muốn báo trước một tiếng rằng muốn thu thập nữ nhi của hấn? Hoặc cũng chỉ muốn cho hấn biết, nể mặt hấn, lần này Hoàng thượng sẽ mắt nhắm mắt mở cho qua, tha cho nữ nhi của hấn?

Vô luận là tình huống nào, rất rõ ràng có một việc có thể khẳng định: Nữ nhi của mình lần này đã phạm một sai lầm vô cùng lớn, hấn có thể đã giẫm lên ranh giới cuối cùng của Hoàng thượng.

Phương Tú Thanh không biết rốt cuộc thái độ của Kỳ Vô Cữu là như thế nào, bởi vậy cũng không dám nhiều lời, chỉ có thể nói:

"Vi thần quản giáo vô phương, làm cho Hoàng thượng vì Hiền Phi mà bận tâm, thật làm cho vi thần bất an."

"Ngược lại Trẫm không bận tâm gì mấy, người quan tâm chính là Hoàng Hậu" Kỳ Vô Cữu đáp.

Xem ra chuyện lần này rất có thể liên quan đến Hoàng hậu, Phương Tú Thanh nghĩ thầm. Nữ nhi Diệp gia quả nhiên không thể khinh thường, lúc trước bị Kỳ Vô Cữu coi như kẻ thù mà đối xử, hiện tại Đế Hậu hai người xem chừng cảm sát vô cùng hài hòa.

Kỳ Vô Cữu lại nói tiếp:

"Nếu ngươi đã vô phương quản giáo, hiện tại liền hảo hảo trông nom quản giáo đi."

Lời này, chớ nói đến Hoàng gia, đến ngay gia đình bình thường, con gái đã gả đi như bát nước đã tát ra ngoài, nào đến phiên cha ruột quản giáo. Mà nay nữ nhân hậu cung, trở về nhà một chuyện đều khó khăn, hấn nghĩ đời này khả năng gặp lại nữ nhi là bằng không, mặc dù gặp, nhưng còn lễ quân thần, rốt cuộc là ai quản giáo ai?

Mặc dù lời Hoàng thượng nói khó mà thượng tướng nổi, nhưng Phương Tú Thanh là nhân tinh trong đám nhân tinh, lúc trở lại nội các đã lĩnh đủ thâm ý từ vị kia.

Chỉ sợ khuê nữ của mình đã đứng sai đội!

Từ xưa đến nay, chuyện làm hoàng đế kiêng kỵ nhất là có người có ý đồ cướp đi quyền lực trong tay hấn, vì thế phụ tử huynh đệ tự tay chém giết lẫn nhau không phải chuyện hiếm, huống chi đây còn là ngoại thích. Hứa thị là mẫu tộc của Thái Hậu thì thế nào, năm đó cha của Kỳ Vô Cữu ngay cả huynh ruột còn giết không tha. Mà hấn hiện tại, đối với ngoại công, cũng cừu cừu làm sao có khả năng buông tha. Thái hậu cho rằng là mình là mẹ ruột hoàng đế, có thể muốn làm gì thì làm, không hề sợ hãi, nhưng chuyện đứng ra ủng hộ lập tuân quân, nhất định sẽ tạo trở ngại khiến tình mẹ con rạn nứt, đến cuối cùng rất có thể làm cho Hoàng Thượng cùng thái hậu trở thành hai phía đối lập nhau.

Gặp được loại chuyện như vậy, dù bản thân mình khôn khéo nhưng nữ nhi lại dám công khai đứng ra bày tỏ ý nghĩ, đã vậy còn dám ủng hộ thái hậu.

Đây không phải là muốn tìm chết thì là cái gì?!

Tâm Phương Tú Thanh từ từ chùng xuống, thậm chí Hiền phi hồ đồ. Lúc trước nàng lúc ở nhà, trong đám huynh đệ trong tử muội, nàng luôn rất khôn ngoan, ngôn hành cử chỉ chừng mực, rất có phong phạm của hấn. Có thời điểm, hấn thậm chí phần tiếc nuối nữ nhi này không phải là nam nhi, không thể mở rộng tiền đồ sau này. Về sau đưa nàng tiến cung, mặc dù tránh không được lo lắng, nhưng đối với nàng có lòng tin, cháu gái của Diệp Tu Danh trong truyền thuyết kia là một nha đầu ương ngạnh bốc đồng, không khó lắm đối phó.

Bây giờ nhìn lại, cháu gái Diệp gia rõ ràng đang hoàng ngồi vững ngôi vị hoàng hậu, trái lại nữ nhi của mình, đang từng bước một hướng tuyệt lộ mà đi tới.

Cũng không biết đây là do chính chính nàng hay là ý của ông trời.

Phương Tú Thanh cúi đầu ủ rũ trở lại nội các. Diệp Tu Danh nhìn thấy hấn như vậy, cảm thấy hơi kinh ngạc. Trên quan trường, Phương Tú Thanh luôn là người mang tâm tư giấu giếm trệt để, đeo mặt nạ hi vọng không lộ ra, vậy nên hiếm khi Diệp Tu Danh nhìn thấy hấn như vậy.

Mặc dù Diệp Tu Danh gần đây cũng bởi vì lời đồn của hoàng hậu mà đau đầu, nhưng lúc này chứng kiến Phương Tú Thanh tựa hồ so với hấn tâm tình còn tệ hơn, vì vậy tâm tình của hấn hơi tốt đôi chút, cười hỏi: "Phượng đại nhân gặp phải vấn đề khó khăn? Không bằng cùng lão phu nói một chút, lão phu có lẽ có thể tận hết năng lực, vì ngươi hỗ trợ một chút?"

Phương Tú Thanh mệt mỏi chấp chấp tay, "Làm phiền các lão bận tâm.. Bởi vì hành sự bất lực, bị Hoàng Thượng tự mình khiển trách một phen."

Hoàng Thượng mắng ai cũng không thể có thể mắng người. Diệp Tu Danh nghĩ thầm, cũng không vạch trần hắn, chỉ là thân thiết lời kéo cánh tay của hắn, "A? Vì chuyện gì? Lão phu cùng người trước mặt Thánh thượng hoà giải vài câu thôi, Hoàng Thượng có lẽ có thể cho ta chút mặt mũi."

Phương Tú Thanh lùi phải cùng hắn cãi cọ, đem tay của hắn đẩy, "Không nhọc các lão hao tâm tổn trí."

Diệp Tu Danh nhìn xem bóng lưng của hắn, nghĩ thầm người này ngay cả khách sáo trên mặt đều không muốn duy trì, xem ra thật sự xảy ra chuyện lớn?

Phương Tú Thanh lúc này ngồi ở án của mình, cầm trong tay bút lông, hai mắt xuất thần. Hắn cẩn thận hồi tưởng đến Kỳ Vô Cữu vừa rồi câu nói kia, háo hão trông nom quan tâm? Háo hão trông nom quan tâm?

Ý của Hoàng Thượng, chẳng lẽ là muốn cho hắn một cơ hội cảnh tỉnh Hiền phi một hồi?

Nếu quả như thật là như thế này, vậy Hoàng Thượng đối với Phương gia hắn thật đúng là nhân hậu. Mặc dù nói không dễ nghe, nhưng Hoàng Thượng vô luận xử lý Hiền phi như thế nào, Phương Tú Thanh hắn cũng không có tư cách ý kiến đến nửa cái rắm. Nhưng hai người nói như thế nào cũng là cha và con gái, Hiền phi một khi không ổn, Phương Tú Thanh cũng không có chỗ tốt. Hiện tại Hoàng Thượng không có trực tiếp thu thập Hiền phi, mà là thông báo trước hắn, lại giao cho nữ nhi hắn một cơ hội, đây hoàn toàn là Hoàng Thượng mềm lòng, nể mặt hắn mà ban ân.

Phóng mắt cả đại Tề, sợ cũng chỉ có Phương Tú Thanh mới có thể có phần thể diện này.

Phương Tú Thanh thở dài, nâng bút viết nâng tấu chương. Tấu chương này cùng ngày liền đưa đến trên bàn Kỳ Vô Cữu, Kỳ Vô Cữu xem xong tấu chương, dùng bút son viết hai chữ ở phía trên: Chuẩn tấu.

Hiền phi cảm thấy kể sách của mình thành công, Diệp Trăn Trăn liền xong đời.

Phương Tú Thanh lại dâng tấu, nói phu nhân bệnh nặng, mong nhớ nữ nhi, hi vọng Hoàng Thượng ân chuẩn Hiền phi về nhà thăm viếng. Kỳ Vô Cữu không chút nghĩ ngợi liền đáp ứng, cho phép Hiền phi ngày hôm sau liền về nhà.

Ân điển lớn như vậy, liền chứng minh tâm ý Hoàng Thượng đối với nàng.

Nhất định là Diệp Trăn Trăn chán ra mang thai, Hoàng Thượng then quá hoá giận. Nhưng đây là loại chuyện xấu này, hắn đại khái không muốn lộ ra.

Trải qua lần này, hoàng hậu muốn xoay người là vô cùng khó khăn.

Hoàng Thượng chủ động bày tỏ, sắp tới sẽ phế hậu, nghĩ tới những thứ này, Hiền phi như thế nào không vui. Nàng đi Khôn Ninh cung, ở trước mặt thái hậu nói nhiều lời nhu thuận, dù dĩ thái hậu cười không khép miệng được, hai người nhất thời đều hăng hái đứng lên, chờ cơ hội đem Diệp Trăn Trăn giẫm dưới chân.

Ngày kế, Hiền phi thuận lợi vui vẻ trở về Phương gia. Vốn tưởng rằng mẫu thân thực sự bị bệnh nhẹ, nhưng mà mặc dù sắc mặt nàng có chút tiều tụy, nhưng trên người không có gì không ổn.

Hiền phi cùng mẫu thân nói chút ít chuyện riêng tư, chẳng biết tại sao, mẫu thân khi nói chuyện lại có chút không yên lòng, nói một lát, liền len lén nói ra, "Phụ thân ngươi muốn gặp người."

Phương Tú Thanh lâu nay sớm đã chờ ngày này. Hiền phi biết rõ phụ thân có chuyện nói với nàng, bởi vậy cho lui mọi người, chỉ chừa một mình Phương Tú Thanh cùng nàng trong phòng, cho người gác bên ngoài.

Trước mặt không có người khác, Phương Tú Thanh cũng bất chấp quân thần lễ, hỏi Hiền phi, "Lư Nguyệt, con gần đây có làm gì đắc tội hoàng hậu?"

Hiền phi sững sờ, đáp, "Bất quá lần trước trước chuyện lễ Tiên Tầm, con đã bồi tội cùng hoàng hậu, nàng cũng nói không truy cứu nữa. Phụ thân không cần lo đến chuyện này."

Phương Tú Thanh lắc đầu, "Không đúng, con còn làm gì nữa? Nghĩ lại một lần cẩn thận."

Hiền phi lắc đầu nói, "Con vẫn luôn tránh xa nàng, vì sao phụ thân hỏi cái này? Có phải là có người ở trước mặt ngài nói gì đó lung tung?"

Phương Tú Thanh chỉ đành nói, "Hoàng Thượng để cho ta háo hão quản giáo con."

Hiền phi có chút nghi hoặc, "Lời này... Lời này là có ý gì?"

"Còn có thể là có ý gì, con làm chuyện gì khiến hắn phản cảm, hắn xem mặt mũi già này của ta, mới nói như vậy, lại để con trở lại thăm viếng nhà. Con nói thật với ta, lời đồn lư truyền gần đây trên phố về hoàng hậu nương nương, có cùng con có phần nửa phần liên quan?"

Hiền phi vội vàng đáp, "Không có, đó đều là thái hậu phân phó người làm."

Phương Tú Thanh trầm mặt, " Chuyện Thái hậu phân phó người làm, con như thế nào biết được?"

"Ta..."

Phương Tú Thanh trầm giọng nói, "Con rốt cuộc có hay không đục nước béo cò, đã làm những chuyện khác?"

"Ta..."

"Đến lúc này con còn không chịu nói thật với ta?!"

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Vô Đức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Khiển trách(hạ)

Hiền phi thấy phụ thân tức giận, liền cúi đầu nói:

"Con bất quá là ra chút chủ ý, thực hiện đều do Thái hậu, cùng con không chút liên quan. Dù cho thực sự bị phát hiện, cũng không thể truy ra con được."

"Làm sao có khả năng không liên quan tới người, làm sao có khả năng không truy ra người được!"

Phương Tú Thanh tức giận, dùng ngón tay chỉ thẳng vào nàng:

"Người cho rằng những chuyện người làm Hoàng Thượng không biết? Hẳn là người như thế nào người ta còn không rõ! Cho dù là ta, khi ở chung với hẳn đều phải đề tâm suy nghĩ, không dám có nửa phần lơ là, người lại trước mắt hèn giờ trò, nghĩ qua mắt hèn, người có từng suy nghĩ cẩn thận qua???"

Hiền phi đã lâu không có bị người mắng vào mặt như vậy, lúc này liền chó chút khó chịu, nghiêm mặt đáp:

"Phụ thân có phải hay không quên, là ngài đem con đưa vào cung, cũng chính ngài bảo ta tìm biện pháp phế hậu. Ta nghĩ tất cả biện pháp đều dựa theo ý của ngài làm, hiện nay ngài lại nói thế này thế kia với ta, rốt cuộc ta hô đồ chỗ nào?"

Phương Tú Thanh liền thu tay, lắc đầu giận dữ nói, "Mà thôi, mà thôi, ban đầu là ta suy nghĩ không thông, mới đưa ra quyết định như vậy. Người bây giờ trước không cần suy nghĩ phế hậu hay không phế hậu, trước tìm đường lui cho chính mình đi."

Có thể khiến Kỷ Vô Cửu nói ra loại chuyện kia, về sau tỷ lệ được sủng của Hiền phi rất nhỏ, hẳn hiện tại chỉ hi vọng nữ nhi không cần mắc thêm lỗi lầm nữa mà oan uổng tính mạng. Ban đầu là hẳn muốn đem nữ nhi đưa vào cung, nói đến cùng, lỗi tại hẳn trước.

Hiền phi nghe hẳn nói như thế, cười lạnh nói, "Hiện tại quyết định không phải do con, con không cùng Hoàng Hậu tranh giành, Hoàng Hậu chưa chắc đã bỏ qua con."

"Luu Nguyệt, người đến bây giờ còn không biết? Người đắc tội không chỉ là Hoàng Hậu, còn có Hoàng Thượng. Hoàng Thượng muốn xử lý Hứa thị là chuyện sớm muộn, người bây giờ cùng Thái Hậu trên một thuyền, chính là tự tìm đường chết. Không chỉ người, thậm chí toàn bộ Phương gia, đều khả năng bởi vậy mà liên lụy. Người hiểu không?"

"Con không rõ." Thái Hậu là thân nương của Kỷ Vô Cửu thân nương, Kỷ Vô Cửu có thể xử lý Thái hậu như thế nào chứ?

Phương Tú Thanh liền có chút vô lực, "Không rõ cũng không sao, người chỉ cần nhớ kỹ một điều: rời xa Thái Hậu, có thể xa được bao nhiêu liền xa bấy nhiêu. Những chuyện này, người có thể làm được chứ?"

Hiền phi cúi đầu không nói.

Phương Tú Thanh đột nhiên liền quỳ xuống, "Ta lấy danh nghĩa toàn bộ tộc nhân Phương thị thỉnh cầu người, cầu người nhất định phải đáp ứng."

Hiền phi vội vàng đi dịu hẳn, "Phụ thân, ngài mau đứng lên, nữ nhi làm sao có thể nhận được lễ này."

Phương Tú Thanh tầm mắt dừng phía trước, cũng không nhìn nàng, cũng không đứng dậy, "Người là phi tử, ta là thần tử, ta hành lễ này là bổn phận."

"Phụ thân! Ngài nói như vậy, thật là làm nữ nhi hổ thẹn vô cùng."

"Nếu người còn nhận ta là phụ thân, như vậy phụ thân liền khẩn cầu người, khẩn cầu người nhất định phải đáp ứng chuyện này, được không?" Hẳn nói, giương mắt nhìn Hiền phi.

Hiền phi chỉ đành nói, "Ta đáp ứng ngài là được, ngài mau mau đứng lên."

Phương Tú Thanh liền đứng dậy, chỉnh sửa một chút quần áo, nói, "Ta làm như vậy, thật sự là vì tốt cho ngươi."

Hiền phi gật đầu nói, "Nữ nhi biết."

"Ngôi vị Hoàng Hậu... Ta biết ngươi khát vọng, nhưng vô luận như thế nào bây giờ không phải là lúc đề cập đến. Hoàng Hậu hiện tại được Hoàng Thượng tin cậy, còn ngươi lại bị Hoàng Thượng cảnh cáo, khiển trách. Chuyện ngươi phải làm bây giờ là tránh khỏi mũi nhọn, ẩn mình giấu tài, trước tiên cần diệt trừ bất mãn của Hoàng Thượng với ngươi. Nếu ngày sau còn có cơ hội, lại bắt đầu tính toán lại. Đời người rất dài, ngươi còn có cơ hội, không vội ngay lúc này. Lại nói, hậu vị tuy tốt, nhưng cũng là củ khoai phòng tay, có thể tranh thì tốt, nếu như không thể, cũng không nên có quá nhiều chấp niệm. Ta lúc trước quyết tâm muốn cùng Diệp Tu Danh đầu đá, trong lúc nhất thời xúc động, đem ngươi tiến cung. Nay xem ra, chỉ bằng sớm đem ngươi gả cho một thanh niên tài tử, để ngươi hảo hảo làm đương gia chủ mẫu, liền cũng có thể hưởng một cuộc sống vinh hoa phú quý. Đây là lỗi của ta. Ta hiện tại chỉ hi vọng ngươi ở trong cung có thể tự bảo vệ bản thân bình an là tốt rồi."

Hiền phi bị hắn nói một hồi liền rót nước mắt, nàng vừa lau nước mắt vừa nói, "Phụ thân không cần lo lắng, nữ nhi đương nhiên sẽ vạn phần cẩn thận. Còn có, chuyện nhập cung, vốn cũng là con tự nguyện, con không trách người, cũng không hối hận."

Phụ từ hai người nói hết nỗi lòng, tự nhiên thần sắc đều hòa hoãn hơn. Hiền phi sau đó liền nói với Phương Tú Thanh một đại bí mật khác kinh thiên động địa: Hoàng Thượng hẳn không thể sinh con nối dõi.

Phương Tú Thanh hoảng sợ, "Lời này là thật?"

"Con làm sao dám lấy loại chuyện này nói đùa, hiện nay phần lớn người trong hoàng cung đều biết việc này, chỉ vì liên quan đến nhiều chuyện trọng đại khác, đa số người lại không biết nội tình, nên mới không dám nhiều chuyện mà lan truyền."

Bằng không phụ thân cho rằng vì sao Hoàng Thượng dạo này chỉ chuyên sủng một mình Hoàng Hậu? Thái Hậu cũng không quản hắn, là vì biết hắn... Ta lúc trước sơ dĩ tiếp xúc Thái Hậu, cũng là bởi vì sợ vạn nhất Đàm Ký chấp chương giang sơn, Phương gia chúng ta cũng có thể lưu lại vài mạng, không đến mức như Diệp gia toàn bộ đều trở thành cá nằm trên thớt."

"Ngươi nha ngươi, ngươi nha ngươi, " Phương Tú Thanh bắt đầu dỗi dắc, "Tầm nhìn của ngươi, thời điểm nên dài không dài, thời điểm nên ngắn lại không ngắn. Ngươi chỉ lo được cái trước mắt. Loại chuyện liên quan đến trừ quân này, căn bản không phải là chuyện chúng ta dám nghĩ, Ngươi không nên động tâm tư vào đó mới tốt. Ngay cả khi Hoàng Thượng thật sự không thể có con nối dõi, chuyện giang sơn đổi chủ cũng còn phải vài chục năm. Hoàng Thượng năm nay mới 21 tuổi, thân thể lại tốt, ai dám đảm bảo tương lai không có gì thay đổi. Liền tính ngươi có suy tính, nhưng một khi ngươi đánh chủ ý lên hai chữ "Trừ quân" này, Hoàng Thượng há lại có thể bao dung cho ngươi? Ngươi phải nhớ kỹ, gần vua như gần cọp, vô luận ngươi đứng tại vị trí cao như thế nào, đều phải tự mình hiểu lấy mình, không nên động tâm tư, lại càng khỏi phải mơ tưởng."

Hiền phi gật đầu vâng dạ. Phương Tú Thanh cũng không biết nàng nghe lọt bao nhiêu. Hắn hiện tại vô cùng hối hận đã đưa nữ nhi này đưa vào trong cung. Cũng không biết có phải cùng Thái Hậu tiếp xúc lâu ngày liền gần mực thì đen không, hẳn tổng cảm thấy nữ nhi không thông minh như ngày xưa, nhất là sự việc liên quan đến thân gia tính mạng, nàng quả dễ dàng dao động. Hơn nữa, cũng càng ngày càng vội vàng xao động, không bình tĩnh như xưa khi còn ở nhà.

Kỳ thật suy nghĩ một chút cũng có thể lý giải, hậu cung thật sự là địa phương rèn luyện người ta, nữ nhi mình tuổi trẻ không đủ thông minh, nữ nhi người khác trải qua một phen rèn luyện liền thành thực hơn.

Nghĩ đến đây, Phương Tú Thanh lại cảm thấy không phục, cháu gái Diệp Tu danh như thế nào trong hậu cung hỗn loạn lại càng ngày càng phong sinh thủy khởi? Theo lý thuyết, nàng hẳn là vừa không được Hoàng Thượng thích, lại thêm Thái Hậu áp chế, chỉ có thể ngồi trên hậu vị ăn bữa hôm lo bữa mai, hẳn là khắp nơi bị ngáng chân cản trở mới đúng, lại không nghĩ trong thời gian không đến một năm, nàng liền nắm lấy ngay Hoàng Hậu một cách vững vàng. Xem ra nàng cũng không hẳn là nhân vật hiền hậu gì.

Trái lại con gái của mình. Cái gì cũng đừng nói nữa...

Hiền phi chuyện này về nhà thăm viếng, ân sủng hưng thịnh, rất nhiều người coi nó như một tín hiệu, phối hợp với lời đồn Hoàng Hậu trước đó, tự nhiên có thể cân nhắc được thái độ Hoàng Thượng. Xem ra Phương gia hẳn rất được Hoàng Thượng coi trọng a... Trong cung ngoài cung không thiếu người xoa tay suy nghĩ làm thế nào hướng Phương gia đưa bái thiếp. Phương gia nhất thời phong quang vô hạn.

Nhưng mà loại phong cảnh này chỉ duy trì được một ngày.

Ngày kế lúc Hiền phi hồi cung, vừa đặt chân xuống liền nhận được thánh chỉ của Kỳ Vô Cửu, lấy tội đi quá giới hạn đem Hiền phi giáng liền ba cấp, lại phạt bổng lộc một năm.

Vốn Hiền phi sau khi nghe qua lời khuyên của phụ thân, còn tưởng rằng lần này Kỳ Vô Cửu chỉ là cảnh cáo một phen, hạ thủ lưu tình, sẽ không đem nàng xử lý. Mà nàng lại cảm thấy chuyện lần này chính mình không tự ra tay, dù cho Hoàng Hậu muốn đối phó nàng, cũng không có chứng cứ. Lại không dự đoán được, Hoàng Thượng hoàn toàn không đề cập tới việc tin đồn lần này mà tính toán, chỉ nắm thóp lễ Tiên Tăm trước đó mà không buông, khiến nàng vô lực khiếu nại, chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt.

Trong chốc lát là lửa nóng bùng bùng, trong chốc lát là gió thổi lạnh lẽo, nhóm người trong ngoài cung đối với hành động tâm thần phân liệt của Hoàng Thượng thập phần khó hiểu.

Trừ bỏ tình thần phân liệt, hẳn còn nổi điên lên...

Sáng sớm khi Kỷ Vô Cữu hạ lệnh bắt giữ trên dưới một nhà Hứa Lệnh thì Thái Hậu liền đi tìm hán cầu tình. Mẩu tử hai người ngay tại chỗ liền nổi tranh chấp, hai người đều là người có tu dưỡng, sớm không nghĩ càn quấy, cãi lộn. Thái Hậu trong tâm nghĩ chuyện lấy lý phục người mà khuyên bảo, vì thế thật sự liền giảng đạo lý, từ tổ tông gia pháp giảng đến giang sơn xã tắc, từ chức nghiệp phẩm hạnh của Hoàng Hậu giảng đến mẩu tử tình thâm, nói xong lời cuối cùng liền bắt đầu lau nước mắt.

Nhưng mà, nàng nói một câu, Kỷ Vô Cữu liền gạt một câu. Nhi tử này của mình cả ngày đều cùng Diệp Trấn Trấn tiểu yêu phụ kia ở một chỗ, chuyện tốt chưa học được, nhưng miệng lại luyện được ngày càng lợi hại, chính người cũng đủ ngoan độc, mỗi câu nói đều như lưỡi dao ngăn lời nói của đối phương trong cổ họng, phun ra không được mà nuốt trôi thì không cam lòng, nói một hồi liền khó thở, tìm đập liên hồi, tức giận mới mức hận không thể giết vài người để phát tiết cho bớt căm phẫn.

Đối việc Thái Hậu cầu tình cùng khuyên nhủ kia, Kỷ Vô Cữu nhìn cũng không muốn nhìn, không còn kiên nhẫn. Hẳn trước giờ là một người có dục vọng không chế rất mạnh, phạm là có người nghĩ đến uy hiếp quyền lực của hắn, liền phải hảo hảo suy nghĩ cẩn thận một phen.

Hắn không phải là một người tuyệt tình, nhưng phạm có người không để ý đến phần tình cảm mong manh này của hắn mà giẫm lên ranh giới của hắn, vậy thì không cần niệm tình xưa nghĩa cũ nữa. Hắn chưa từng có cảm giác với một nữ nhân nào như Diệp Trấn Trấn, phạm có người dám lập đi lập lại nhiều lần âm mưu mưu hại thế tử của hắn, vậy thật sự cần phải xem xét cẩn thận đến hậu quả bản thân phải gánh chịu một chút

Thái Hậu nói một hồi miệng khô lưỡi khô, uống liền ba ly trà lớn. Kỷ Vô Cữu lại lù lù không động, không chút nào nhượng bộ. Càng về sau Thái hậu cơ hồ muốn dùng chiêu một khóc hai nháo ba thất cổ như mấy mụ đàn bà chanh chua ngoài đường, Kỷ Vô Cữu mới miễn cưỡng đáp ứng, xử lý khoan hồng.

Xử lý khoan hồng chính là Hứa Lệnh cùng với mẩu thân còn có đám người vợ chồng quản gia, quy tội phi báng triều đình, ý đồ mưu nghịch, tội ác tày trời mà phản tử hình, trăm sau thu. Còn Hứa phủ trên dưới vô luận nam nữ chủ tớ từ mười năm tuổi đến bảy mươi tuổi trở xuống đều giống nhau bị lưu đầy đến Quỳnh Châu. Không chỉ gói gọn trong Hứa phủ, Hứa thị trừ bỏ chi chính, mặt khác các phòng khác ngày thường cùng Thái Hậu thân cận, ý vào thân phận hoàng thân quốc thích mà làm xằng làm bậy thành quen, Kỷ Vô Cữu lần này cũng ra lệnh xử lý một lần sạch sẽ, đem bọn họ đuổi tới địa phương hoang vu kia mà đánh cá mưu sinh.

Làm xong những chuyện này, hắn cuối cùng cũng thái ra được hết bực bội tích tụ

Thái Hậu nghe nói đến kết quả xử lý này lúc đang ở Phật đường trước niệm kinh. Bà ta nghe được cung nữ báo lại, không đợi đối phương nói xong, liền cảm thấy trước mắt bỗng tối đen. Như Lai Phật tổ cùng hai vị Bồ Tát cứ như vậy, tro mắt nhìn vị tín đồ thành kính này ngất đi.

Đợi đến khi tỉnh dậy, Thái Hậu lửa giận bột phát một hồi chạy thẳng đến Càn Thanh cung tìm Kỷ Vô Cữu lý luận, bắt chấp trên đầu là cả một tảng khăn trắng nhìn đến thảm thương vô cùng

Bất quá ý nguyện của Thái hậu tại Càn Thanh cung không thể thực hiện. Bởi vì Kỷ Vô Cữu đã chạy tới Khôn Ninh cung, tìm Diệp Trấn Trấn tranh công. Phu thê hai người đã nhiều ngày buồn phiền với sự việc lần này, cũng chưa từng hảo hảo thân thiết qua, Kỷ Vô Cữu nhìn Diệp Trấn Trấn, cùng nàng ngồi một chỗ hàn huyên vài câu, nay tâm tình thư sướng, hẳn nhìn Diệp Trấn Trấn, càng nhìn càng thấy quyến rũ, vì thế bắt đầu ngửa ngáy khó nhin, không đợi được trời tối, ban ngày ban mặt liền muốn động tay động chân.

Con chim sáo đang đậu trên giá nhắm mắt dưỡng thần. Tuy rằng như thế, Kỷ Vô Cữu cũng không yên lòng, vì thế theo thường lệ muốn xách cả giá cùng nó ném ra ngoài cửa sổ. Vừa đẩy ra cửa sổ, Kỷ Vô Cữu liền nhìn thấy Thái Hậu thần sắc lo lắng vội vàng đi tới. Hẳn vốn nghĩ vội vàng ném con sáo ra để dễ hành sự, bởi vậy đại não còn chưa phản ứng kịp người ngoài cửa sổ là ai thì động tác trên tay sớm đã thực hiện, con chim sáo cứ thế oanh oanh liệt liệt liền lao ra ngoài. Cố tình thần thủ hắn tốt, tùy tay ném một cái, thêm chút lực đạo, đem con sáo ném ra ngoài xa không phải bình thường.

Vì thế Thái hậu đang bưng bưng sát khí mà đi tới, cứ như vậy bị một vật thể không rõ màu đen bay tới đánh thẳng mặt với tốc độ cao.

"Ai yêu!"

Diệp Trấn Trấn nghe được âm thanh này cực rõ, giọng con sáo này bình thường đều nghiêng về âm vực thấp, liền cảm thấy kỳ lạ vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Vô Đức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Triền miên

Nghe được con sáo cùng thái hậu đồng thời kêu một tiếng "Ai yêu", Kỷ Vô Cữu lập tức xoay người đi ra ngoài nghênh đón thái hậu, Diệp Trấn Trấn không thấy được tình huống bên ngoài, không biết vì sao Kỷ Vô Cữu lại vội vã cũng đi theo ra ngoài.

Bên ngoài kia con sáo có lẽ bị đụng đầu đụng thói quen, cùng thái hậu đụng nhau rơi trên mặt đất, phịch hai cái không ngờ lại tiếp tục bay xa, một lát liền

biến mất trước mặt mọi người.

Thái hậu lại không có loại thói quen này, Thái hậu thiếu chút nữa té ngã, may mắn cung nữ bên cạnh đỡ, mới có thể đứng vững. Lúc này bà một tay che trán, cả giận nói, "Phân phân, người phương nào lớn mật như thế?!"

Cung nữ thiếp thân vừa giúp thái hậu tra xét thương thế, vừa nói, "Xin Thái hậu bớt giận."

Mắt thấy Kỷ Vô Cữu cùng Diệp Trần Trần song song bước ra cửa đến, thái hậu cười lạnh nói, "Ai gia cũng không biết, hôm nay Khôn Ninh cung này thành cấm địa, ngay cả ta vị thái hậu này đều không thể đến được sao."

Diệp Trần Trần hướng thái hậu hành lễ, vừa muốn giải thích, Kỷ Vô Cữu lại trước khi nàng mở miệng liền bước ra nói, "Mẫu hậu xin bớt giận, mới vừa rồi là một con chim văng đầu, không có mắt, xông tới mẫu hậu, xem ra tựa hồ gây ra kinh hãi cho mẫu hậu." nói rồi, hơi nghiêng đầu phân phó: "Phùng Hữu Đức, còn không truyền thái y." Cũng không hề không đề cập tới ai là thủ phạm mang con chim sáo ném ra ngoài.

Người đi theo thái hậu không phải không có người chứng kiến hành động của Kỷ Vô Cữu, chỉ là hấn không thừa nhận, thì có ai dám lăm miệng?

"Không cần" thái hậu để xuống tay, ngăn Phùng Hữu Đức lại, "Ai gia không có việc gì."

"Tuy nói là không việc gì, nhưng cũng phải thỉnh thái y tới nhìn một chút mới có thể an tâm." Diệp Trần Trần biết rõ thái hậu hôm nay tới đây chính là tới gây chuyện phiền toái, bởi vậy phải thấp phần nhu thuận mà giả bộ, "Mẫu hậu khó được đến Khôn Ninh cung ngồi một chút, thật là khiến chỗ của kẻ hèn này vẻ vang. Mẫu hậu mời vào trong." Nói, liền muốn đi qua nâng đỡ thái hậu.

Thái hậu không chịu nổi điệu bộ giả vờ ân cần của nàng, liền tránh tay của nàng, trực tiếp đi vào Khôn Ninh cung.

Diệp Trần Trần bữu môi một cái, ngẩng đầu thấy Kỷ Vô Cữu đang cười nhìn nàng, liền làm mặt quỷ, thề lười với hấn.

Hôm nay Thái hậu không có tâm tình tm2 Diệp Trần Trần gây phiền toái. Bà ngồi xuống, còn chưa kịp cùng Kỷ Vô Cữu vòng quanh, liền bắt đầu châm chọc nói, "Khổng Tử nói, 'Nhân vi vô tín, bất tri kỳ khả dã'(người không có chữ tín sẽ chẳng làm được việc gì), lời này ngay cả ta một phụ nhân mất mớ tai điếc cũng biết. Hoàng Thượng thân là ngôi cử ngũ chí tôn, hôm nay lại nói không giữ lời, nuốt lời thất hứa, sợ rằng đây không phải chuyện mà mình quân sẽ làm?"

Kỷ Vô Cữu làm bộ giả ngu nói, "Trẫm luôn ghi nhớ lời thánh nhân cùng tổ tiên dạy bảo, không dám có nửa phần làm trái, Mẫu hậu vì sao lại nói những lời này?"

"Người rõ ràng đã đáp ứng ai gia, đối với Hứa Lệnh cùng Hứa gia sẽ xử lý nhẹ nhàng, hôm nay hấn và mẫu thân hấn đều bị chém đầu, đây là có chuyện gì?!" Thái hậu trợn mắt nhìn.

Kỷ Vô Cữu chợt nói, "Chuyện này, không phải trẫm đang muốn cùng mẫu hậu nói sao. Trẫm xác thực đã đáp ứng người mà xử lý nhẹ nhàng, lúc đầu là muốn tịch biên tài sản sau đó trăm toàn gia kẻ phạm tội, hôm nay lại chỉ giết hai chủ hai bộc mà thôi, thật sự là đã quá nhẹ nhàng."

Diệp Trần Trần lặng lẽ đối với hấn gợn ngón cái, thật sự quá vô sỉ!

"Bất quá tiểu hài tử chỉ nói vài lời không nên nói, cũng bị người cứ vậy mà xử tội, có phải muốn làm đến mức không chết người liền không buông? Lần này là ai làm chủ xử lý án này?"

"Cái gì nói vài câu không nên nói? Hấn hôm nay dám nói hoàng hậu vài lời không nên nói, ngày mai liền dám nói trẫm vài lời không nên nói. Nói hấn tà thuyết mê hoặc lòng người, dao động triều cương cũng không quá đáng."

Thái hậu nghe được mấy chữ "Dao động triều cương", lông mày liền nhảy dựng lên, khí thế thoáng chút liền xẹp đi ít nhiều. Bà lại bất mãn hỏi, "Vậy còn dám người cừ cừ người? Vì sao vô duyên vô cớ liền bắt bọn họ đi đây? Lại nói Quỳnh châu là loại địa phương nào? Cô huyền hải ngoại, người ở thừa thốt, hồ báo lang sai, còn có độc môn, chướng khí... Đi tới địa phương như vậy, còn không phải muốn mạng bọn họ?"

"Cái này trẫm cũng muốn biết. Trẫm còn muốn biết, lúc trước lúc bọn họ làm ác, có từng nghĩ qua vấn đề có hay không mất mạng này."

Thái hậu lại nhắc tới một hồi, "Người..."

"Mẫu hậu, ngài mặc dù thân tại thâm cung, nhưng từ trước đến nay mắt nhìn xung quanh tai nghe tám phương, bọn họ ở bên ngoài làm những chuyện kia, chắc hẳn ngài cũng rõ ràng, nếu như thật sự nghiêm túc truy cứu, không phải lưu vong đơn giản như vậy liền xong đâu."

Thái hậu từ lời này của hấn nghe được ý vị uy hiếp, vì vậy thờ dài một hồi liền nói, "Dù sao cũng là thân thích của người, ít nhiều cũng nên lưu lại chút thể diện."

Kỷ Vô Cữu cũng lại thờ dài một hồi, "Nhiều năm như vậy, ngược lại là trẫm cho bọn họ thể diện. Chỉ là nếu đã bọn họ đã đem thể diện này ném xuống đất mà giẫm đạp, trẫm đành phải nhặt về, đem thể diện lưu cho những người thức thời khác thôi."

Thái hậu cười lạnh nói, "Xem ra Hoàng Thượng thật sự khôn lớn, tâm cũng quá lớn, đúng là không đem mẫu thân ta đây để vào mắt."

Kỷ Vô Cữu cũng cười lạnh, "Trẫm là thiên tử, chính là con trời, có lớn hơn nữa cũng không quá đáng. Trẫm lúc nào không mang mẫu hậu để vào mắt,

cũng không biết mẫu hậu có hay không đem trầm để vào mắt. Mẫu hậu nếu cho rằng trầm là có ý giết hại Hứa thị, vậy trầm cũng không thể nói gì hơn. Chỉ có một câu, mẫu hậu cho là trầm hại Hứa thị, kỳ thật thực sự hại bọn họ, chính là ngài."

Diệp Trần Trần thấy hần phảng phất liền xù lông như con nhím, câu nào cũng là những lời nói đâm cho thái hậu xanh cả mặt, chột cảm thấy thập phần há giận.

Thái hậu vừa khóc vừa rời đi, bởi vì lần này đến không gặp may, cũng chỉ có thể cầu nhàu vài câu đùa con bất hiếu cho bớt giận. Lần này Kỳ Vô Cữu là lập quyết tâm đến một bước cũng không nhường Thái hậu, nhưng mà suy cho cùng bọn họ cũng là mẹ con, gây thành như vậy, hần cũng có vài phần không vui.

Diệp Trần Trần liền có chút bận tâm, "Chàng lần này ra tay nặng như vậy, vạn nhất bọn họ mắng chàng..." Bọn họ, đương nhiên là chỉ những quan ngự sử kia.

Kỳ Vô Cữu khoát tay nói, "Không sao, dù sao bất kể trầm làm cái gì, bọn họ đều là muốn mắng một trận, tập thành thói quen là tốt rồi."

Diệp Trần Trần nắm lấy tay của hần, hỏi, "Vậy bọn họ có thể mắng ta hay không đây, nói ta ly gián mẹ con các người?"

Kỳ Vô Cữu vỗ vỗ tay của nàng, an ủi nàng nói, "Sau chuyện này, còn ai dám mắng nàng?"

Diệp Trần Trần thấy hần không thật sự cao hứng, liền có ý định nói chuyện khác đánh lạc hướng hần, nói, "Qua vài ngày nữa, sứ đoàn nghị hòa ba nước đều đến, cũng không biết bọn họ sẽ công nạp bảo bối gì lên."

Kỳ Vô Cữu có chút khinh thường, "Bọn họ có thể có cái gì... Bất quá, trầm ngược lại có ý nghĩ."

"Cái gì?"

"Trầm cảm thấy mảnh thổ nhưỡng Liêu Đông kia, nhìn đen sẫm, thoát nhìn thập phần phi nhiêu, mặc dù Bắc Địa lạnh khủng khiếp, lại chưa chắc không thể trồng ra hoa màu."

Diệp Trần Trần nghe đến đó, tiếp lời nói ra, "Nếu là thật sự có thể thu được lương thực, đó chính là công đức. Chỗ đó hoang vắng, có thể sản xuất rất nhiều lương thực. Nếu ăn không hết, có thể vận chuyển lương thực xuống nam, vừa có thể dùng thủy lộ cũng có thể dùng đường bộ, bất kể loại nào phương pháp, tựa hồ cũng so với đường từ nam lên bắc vận chuyển lương thực nhanh hơn rất nhiều. Như vậy, nếu đi không ngừng có thể nhanh chóng đem lương thực chở tới đây, cũng có thể giảm bớt thời gian vận chuyển. Phía nam làm một kho lúa, phía bắc một kho lúa, về sau nếu gặp tai ương gì, chuyện điều phối lương thực sẽ dễ dàng hơn."

"Thông minh." Kỳ Vô Cữu gõ vào ót nàng, nghĩ thầm cưới vợ nhất định phải cưới loại có đầu óc linh hoạt như thế này, nói chuyện liền không tốn công sức. Người tùy tiện đề cập một câu, nàng là đã có thể đem sự việc đằng sau nghĩ đến triệt để.

Đáng quý nhất chính là, nàng biết sử dụng trí thông minh của mình như thế nào, chưa bao giờ dùng vào các loại mảnh khảnh

Diệp Trần Trần thấy Kỳ Vô Cữu như vậy liền run sợ, khẽ đẩy nhẹ hần một chút, hỏi, "Hoàng Thượng, có phải chàng vốn có ý định bắt Nữ Chân cắt đất bồi thường?"

Kỳ Vô Cữu gật gật đầu, "Đang có ý đó."

"Bọn họ có thể nguyện ý sao?"

"Chuyện này có thể hay không không phải do bọn họ." Bại tướng dưới tay mình, hơn hết quân đội bọn họ tổn thất nhiều như vậy, lúc trước nếu đã dám xâm phạm Đại Tề, thì nên gánh chịu kết quả hôm nay.

"Đúng là, " Diệp Trần Trần nhú nhú mày, "Hoa màu so với cỏ dại quý hơn rất nhiều, vạn nhất chỗ đó trường không sản xuất ra hoa màu thì làm sao bây giờ?"

"Cho nên trước cần thử nghiệm một phen. Đại Tề chúng ta có nhiều hoa màu như vậy, có thể tìm ra một hai dạng thích hợp." Kỳ Vô Cữu đáp.

Nói đến đây, hai mắt Diệp Trần Trần tỏa sáng, "Mấy hôm trước Mã Đắc Lợi đưa ta một chút giống cây phiên bang gì đó, có cây ngô còn có cây khoai tây, đều là các loại hoa màu sinh trưởng ở hải, nếu các loại cây địa phương không trồng được, cũng có thể thử xem loại ngoại lai này. A, đúng rồi, còn có khoai lang lấy được từ Lữ Tống."

Kỳ Vô Cữu từ một đồng trong lời nói của nàng chỉ nghe ra ba chữ, "Mã đắc lợi?" Hần đối với người này ấn tượng cực kỳ không tốt, người nọ thấy Diệp Trần Trần liền xuất hiện ánh mắt si mê, làm cho hần rất khó không phát hỏa. Kỳ Vô Cữu hỏi tưởng lại, liền có cảm giác rất không ổn, hần có chút sững sờ, chẳng lẽ từ khi đó đã để ý Trần Trần?

"Đúng vậy, Mã Đắc Lợi. Chàng quên à, người bị chàng ra lệnh đánh mông ấy." Diệp Trần Trần nhắc nhở hần.

Kỳ Vô Cữu nhú mày, "Nàng lại thấy hần?"

Diệp Trần Trần đáp, "Không có, hần không dám tiến cung, nhờ Đậu tiên sinh đem đến cho ta."

Coi như người thức thối. Kỳ Vô Cữu lòng mày giãn ra.

Buổi tối, Diệp Trăn Trăn phân phó phòng bếp dùng ngô, khoai tây còn có khoai lang làm thành thức mới, có ý cùng Kỳ Vô Cữu thử nhắm nháp một phen. Bởi vì chưa từng gặp qua mấy loại cây này, ngự trù cũng không biết nên làm như thế nào, liền tự mình nghiên cứu phát triển mấy phương pháp, làm ra thành phẩm cũng không tính là tinh tế. Kỳ Vô Cữu nếm thử hương vị cảm thấy bình thường, ăn không ngon, nhưng cũng không quá khó nuốt, dùng để no bụng vẫn là có thể. Diệp Trăn Trăn ngược lại cảm thấy khoai kia nướng qua để ăn, mặc dù phương pháp có chút đơn giản xưa cũ, bắt quá khi ăn vào vừa mềm lại vừa ngọt, cũng cũng không tệ lắm, bởi vậy ăn nhiều thêm mấy phần.

Kết quả chính là ăn có chút no.

Sau khi ăn xong, nàng một bụng no nê, lại tắm rửa sạch sẽ, trong lúc đó lại trêu chọc vẩy nước vào Kỳ Vô Cữu một thân ướt sũng. Sau nàng đi ra nháp một ngụm trà tiêu thực Tổ Phong chế, lúc này mới ít nhiều tiêu đi. Kỳ Vô Cữu bị trêu chọc làm cho một thân toàn nước, lại lười phải trở về, liền ở lại Khôn Ninh cùng tắm rửa sạch sẽ, sau khi tắm xong trên người chỉ mặc trung y, thấy Diệp Trăn Trăn đang nằm nghiêng ngả trên giường đọc sách, hần đi lên phía trước đem sách lấy ra, cười nói, "Giờ đến lượt ta ăn rồi?"

Diệp Trăn Trăn đang đọc sách đến cao hứng, liền nói, "Bây giờ sắc trời còn sớm, chàng mau cho ta."

"Cho nàng cái gì?" Kỳ Vô Cữu giờ lên sách, vừa khiến nàng với không tới, cười nhìn nàng đưa tay ra đoạt lại.

Diệp Trăn Trăn đành phải nâng người lên đoạt lại sách, lại không muốn dùng quá nhiều sức mạnh, trực tiếp dựa vào người Kỳ Vô Cữu, nàng vô ý nửa ôm lấy eo của hần, mặt sớm đã kề sát vào bụng hần, cảm không cần thận dụng trúng nơi nào đó đang ngáng đầu dậy.

Kỳ Vô Cữu vốn tâm viên ý mã, làm sao chịu được khiêu khích như vậy, vừa bị cảm của nàng nhẹ nhàng đụng phải, tiểu huynh đệ của hần liền từ trong giấc ngủ say thức tỉnh.

Kỳ Vô Cữu đỡ vai của nàng, có ý khoa trương hừ một cái, cười nói, "Trăn Trăn, gấp cái gì."

Trên mặt Diệp Trăn Trăn nóng lên, nghiêng đầu trên eo hần khẽ cắn một ngụm. Kỳ Vô Cữu quanh năm tập võ, eo giống như một bộ da hươu mềm dẻo mà hữu lực, trên da thịt một chút thịt béo dư thừa cũng không có. Lúc này nàng cách tầng y phục khẽ cắn, bởi vì đường nét trên eo lưu loát, miệng cắn xuống thể nhưng phần thịt co dãn mười phần liền trượt ra, nhìn không giống nàng cắn hần, mà giống như dùng hai hàng răng trắng ngọc nhẹ nhàng vuốt một cái trên eo hần.

Kỳ Vô Cữu bị nàng nhẹ nhàng cạo một cái như vậy, ngang hông truyền đến một hồi yếu mềm sáng khoái, tiểu huynh đệ lập tức hưng phấn. Hần đem sách ném đi, đem Diệp Trăn Trăn đẩy ngã xuống giường, tay thăm dò vào y phục của nàng xoa nắn lúc nhẹ lúc nặng.

Diệp Trăn Trăn trong lòng còn đang băn khoăn về lời nói trong sách, liền có chút không yên lòng.

Kỳ Vô Cữu cời bỏ trung y của nàng, liền thấy cái yếm màu đỏ trên đó thêu một đôi uyên ương, trong lòng hần lập tức nóng lên, cúi đầu nhẹ hôn nhẹ đôi uyên ương kia, môi dờ lên một chút, cách cái yếm hôn lên ngọn núi mềm mại trước ngực Diệp Trăn. Đình nhũ tiêm từ trước đến nay luôn được hần phá lệ chiều chuộng, Kỳ Vô Cữu ngậm lấy nó, dùng sức hút, dùng đầu lưỡi vân vê, lại dùng hàm răng nhẹ nhàng gặm cắn kéo nó, lại để xuống, tiếp tục mút hôn. Cách một tầng vật liệu mỏng manh, hần dùng tâm cảm thụ được hình dáng mê người dưới lưỡi, nước miếng thấm ướt vài vóc. Vốn là tơ lụa bóng loáng mát lạnh liền ngấm vào một loại ẩm áp. Diệp Trăn Trăn cảm nhận được loại ẩm áp kia ở chỗ mẫn cảm trước ngực, Kỳ Vô Cữu lại tiếp tục dùng đầu lưỡi khiêu khích, loại cảm giác này giống như là khảm vào trong ngực, bị áp lên, bị lôi kéo, bị ngậm mút, mập mờ, lửa nóng, ôn nhu sáng khoái... Nàng bị lửa nóng này chinh phục, sớm đã quên sách còn trên mặt đất. Nàng neho mắt lại, không tự chủ ưỡn ngực lên một chút, tựa hồ yêu cầu hần nhiều hơn nữa.

Kỳ Vô Cữu đem hai bên ngực nàng đều hầu hạ một phen, nhìn nàng mị nhãn như tơ, tình triều lên mặt, hần cời quần áo trên người nàng ra, chỉ như xưa giữ lại cái yếm một cách khó hiểu. Trên yếm, có hai vệt nước đọng rõ ràng, phủ lên hai hạt đang nhô ra.

Kỳ Vô Cữu mang theo nét mặt thả lỏng, theo eo của nàng một đường động tình hôn xuống phía dưới. Hôn đến chỗ trắng nõn mềm mại trên bắp đùi nàng, da thịt trên đùi nàng gặp kích động liền run lên, trong cổ tiếng ngậm khẽ liên tràn ra.

Kỳ Vô Cữu nhìn chằm chằm nơi u mật giữa đùi nàng, hần chưa bao giờ hôn qua nơi này của nữ nhân, cũng chưa bao giờ nghĩ tới nếm thử. Nhưng nếu đôi phương là Diệp Trăn Trăn... Ánh mắt của hần tối sầm lại, không chút nghĩ ngợi, cúi đầu đem môi hôn lên.

Trái tim Diệp Trăn Trăn đang trên cao vút đột nhiên cấp tốc trầm xuống. Nàng cả kinh, da đầu tê dại, đột nhiên ngồi dậy, rụt rụt thân thể về phía sau, thối lui từng chút một. Nàng cúi đầu nhìn người trước mặt, đôi môi đỏ búng, mặt mày như vẽ, ánh mắt sớm đã mất tinh táo bình thường, trên mặt là một vẻ mặt điên cuồng.

"Chàng điên rồi!" Diệp Trăn Trăn nói. Thân là ngôi cửu ngũ chí tôn, thế nhưng, thế nhưng...

Kỳ Vô Cữu nhếch môi cười, cũng không đáp lời. Hần bắt được chân của Diệp Trăn Trăn, lôi nàng trở lại, đỡ lên chân của nàng, tiếp tục làm tiếp việc chưa làm xong.

Diệp Trăn Trăn bị cái dạng mím cười mang chút tà khí này câu dẫn linh hồn nhỏ bé của nàng, lúc kịp phản ứng, hần đã dùng đầu lưỡi vừa hôn vừa miêu tả lại hình dáng. Nàng toàn thân cứng ngắc khần trương, nhưng mà sự vui vẻ dưới thân vừa rồi lại vô cùng rõ ràng lại truyền khắp toàn thân. Nàng vừa sợ hãi, lại sáng khoái, càng sợ hãi, lại càng sáng khoái.

"Chàng... Chàng đừng..." Diệp Trần Trần nói, khóe mắt lại có nước mắt rớt xuống, cũng không biết là do bị hù dọa hay là do thoải mái gây ra.

Kỷ Vô Cữu dừng lại, ngẩng đầu cười nhìn nàng, trong mắt là ôn nhu lại có thêm ngọn lửa tình mãnh liệt. Hắn khàn khàn giọng hỏi, "Ai điên rồi?" Âm thanh đơn thuần giống như đại trà sữa hồng bào cực phẩm của nàng.

Lúc này Diệp Trần Trần hai tay chống về phía sau giường, hai chân mở ra, nàng nhìn thấy hắn từ dưới thân nàng ngẩng đầu lên, trên môi tròn bóng, có ánh thủy quang. Nàng xấu hổ và giận dữ quay mặt đi không nhìn hắn, muốn khép lại chân, lại bị hắn cố tình trụ lại, không cách nào nhúc nhích.

Kỷ Vô Cữu nặng nề cúi đầu hôn nàng, biến đổi phương pháp khiêu khích nàng.

Diệp Trần Trần bị hắn hôn phát ra tiếng hừ hừ a a, trong đầu dần dần không rõ ràng, phảng phất như gió giật sấm rền trong đầu, tất cả suy nghĩ đều mờ hồ, chỉ còn lại khoái cảm trên thân thể ngày càng rõ ràng, ngày càng kịch liệt sáng khoái.

Hôn một lúc, Kỷ Vô Cữu ngẩng đầu lên lần nữa cười nhìn nàng, hỏi, "Ai điên rồi?"

"Ừ..." Diệp Trần Trần hé mắt cúi đầu nhìn hắn, hai mắt tràn ngập khao khát.

Kỷ Vô Cữu hết lần này tới lần khác lại không hề cử động, chỉ nhìn nàng chăm chăm, lại hỏi một lần nữa, "Ai điên rồi?"

Diệp Trần Trần lắc mông, trả lời bằng bất cứ giá nào, "Ta! Ta điên rồi!"

Kỷ Vô Cữu cười, lắc đầu nói, "Vậy làm sao bây giờ?"

"Cho ta, mau cho ta..." Khàn cầu ngọt ngào mang theo tiếng khóc nức nở mơ hồ.

"Cần tuân theo mệnh." Kỷ Vô Cữu nói, cúi đầu hôn nàng, lần này động tác còn muốn mạnh hơn.

Diệp Trần Trần chỉ cảm thấy chính mình giống như là một mảnh lá rụng, lại xuống không được, bị gió thu không ngừng thổi lên lại bị rớt xuống, rớt xuống lại tiếp tục được thổi lên...

Kỷ Vô Cữu chính là thích Diệp Trần Trần như vậy. Vợ và như vậy mà trực tiếp biểu lộ nàng muốn hắn, không che dấu chút nào khát vọng của mình. Biểu hiện của nàng khiến cho bất luận là thân thể hay tâm của hắn đều đạt được cảm giác thỏa mãn thật lớn, hắn nhìn thấy nàng trầm luân, điên cuồng dưới thân hắn. Nàng là một chiếc thuyền lá nhỏ trong biển rộng, hắn chính là đầu sóng cao cao kia, không ngừng vỗ về nàng, làm cho nàng lên cao, lại làm nàng chìm xuống, cứ như vậy không ngừng...

Kỷ Vô Cữu có cảm giác, hắn cùng Diệp Trần Trần ở trên giường vô cùng phù hợp với nhau. Bọn họ tựa hồ như một đôi vô cùng hoàn hảo, không nhiều không ít, kín kẽ, vừa đúng, phảng phất như sinh ra là vì để gặp được đối phương, trở thành một đôi, thập toàn thập mỹ.

Trong cuộc đời mỗi người, có khả năng gặp được vô số người. Nhưng trên đời này, lại chỉ có một người, chân chân chính chính kết hợp cùng người tạo thành một nút thắt hoàn mỹ. Trên đời này có nhiều người như vậy, nếu như người có thể gặp được nàng, vậy đó chính là trời cao chiếu cố.

Hai người đêm nay lần qua lần lại có chút lâu, Đến cuối cùng Diệp Trần Trần cơ hồ bị Kỷ Vô Cữu làm cho ngay cả lông tơ đều ở run rẩy. Kỷ Vô Cữu bởi vì sớm nghĩ tới khai chi tán diệp, liền đem mầm mống bắn vào trong thân thể nàng, lại cố tình có ý xấu, ngăn lại khiến chúng không thể chảy ngược ra. Ngày kế khi Diệp Trần Trần tỉnh lại, luôn cảm giác hạ thân là lạ, nàng vừa quay người lại, tiểu huynh đệ của hắn liền trượt ra từ trong thân thể của nàng.

Diệp Trần Trần mặt đỏ lên, đẩy Kỷ Vô Cữu một cái, nhưng mà tay hoàn toàn vô lực, không động đến hắn một chút nào, giống như gãi ngứa cho hắn hơn.

Kỷ Vô Cữu đã sớm tỉnh lại, thấy nàng tỉnh liền cố ý giả bộ ngủ. Lúc này thấy nàng xoay người né tránh, hắn lại quán tới, kề sát vào vành tai nàng nói, "Không phải lúc đêm qua đều cầu xin ta sao?" Âm thanh lười biếng nghe qua vô cùng vui vẻ. Hôm nay là ngày hưu mộc, lúc này hắn cũng không vội đứng lên, liền cùng Diệp Trần Trần ở trên giường nói chuyện đến mờ sáng.

Hai người trên thân không mảnh vải, tứ chi ôm nhau, mặc dù không giống lửa nóng kích tình như tối qua, nhưng lại có cảm giác khác ngọt ngọt ngào ngào thỏa mãn một phen. Kỷ Vô Cữu ôm chặt Diệp Trần Trần trong ngực, liền có cảm giác như ôm toàn bộ thế giới vào trong ngực. Hắn nhẹ nhàng cạo cằm trên cổ Diệp Trần Trần, dùng âm thanh ôn nhu mềm mại, cười nói, "Trần Trần, ta không thể rời bỏ nàng, làm sao bây giờ?" Bộ dáng kia, chính là dù lúc đầu uy phong bốn phương tám hướng nhưng đến khi gặp được người mà bản thân tâm tâm niệm niệm lại không hề có kỳ gì mà ôn nhu làm nũng.

Diệp Trần Trần nâng nâng mí mắt - - bây giờ khí lực của nàng cũng chỉ đủ để giương mí mắt, "Hoàng Thượng, ta cảm thấy được chàng cần phải tu thân dưỡng tính, không thể tung dục... ưm... "

Kỷ Vô Cữu vươn người qua ngăn chặn miệng của nàng. Nữ nhân này, sau khi ân ái xong không phải nên nói ít lời dễ ngon dễ ngọt hắn sao, cho dù không nói, cũng nên để hắn dễ ngon dễ ngọt nàng, tại sao lại luôn nói mấy câu sát phong cảnh như vậy a.

Cho nên nói, lời thật thì khó nghe quá khó nghe.

Kỷ Vô Cữu cảm thấy Diệp Trần Trần nói đúng, hắn phải tu thân dưỡng tính. Vì vậy ngày hưu mộc nghỉ ngơi này, hắn không phê duyệt tấu chương, mà

cùng Diệp Trần Trần chơi đùa trong ngự hoa viên tới tận trưa.

Đương nhiên, đối với loại trò chơi đá tú cầu màu sắc sắc sỡ này, bệ hạ tôn quý của chúng ta lại dè dặt không muốn động thủ, hấn chỉ làm trợ thủ khi tú cầu bị đá lên hòn non bộ hay khi bay lên trạc cây sẽ phụ trách lên lấy nó xuống.

Vậy mới nói người trợ thủ này dùng rất tốt.

Vì vậy rất nhiều người trợn mắt há hốc mồm nhìn thấy hoàng hậu nương nương sai khiến hoàng thượng như sai khiến tiểu thái giám nhất về quả tú cầu đầy màu sắc kia, bệ hạ lại không cảm giác bị ngỗ nghịch, ngược lại vui vẻ chịu đựng. Mỗi người người nào người nấy đều mang vẻ mặt giống như thấy Thái Thượng Lão Quân hạ phạm, mắt cũng không hề nháy một chút nào.

Phượng Lưu Nguyệt đi ngang qua nơi này, liền cúi đầu đi nhanh. Trang phi trong nhóm quần chúng đang xem trình diễn vừa quay đầu liền thấy nàng, liền gọi người đã đi xa trở lại. Phượng Lưu Nguyệt bây giờ là chiêu nghi, so với Trang phi thấp hơn đầu chỉ một cái đầu, lúc này bị nàng gọi lại, không thể không đi qua vấn an hành lễ. Hiện nay trong hậu cung, phía dưới hoàng hậu, chỉ có Trang phi có vị phân cao nhất, ngày trước khi còn là Hiền Phi liền ngồi ngang hàng với nàng, hôm nay thấy nàng lại phải quỳ xuống hành lễ.

Mọi người ngoài miệng chưa nói cái gì, tuy nhiên trong lòng ai cũng rõ ràng. Trang phi tranh giành cùng Hiền phi, thực tế là hoàng hậu tranh giành cùng thái hậu, hôm nay xem ra, này hai tôn thần so chiêu, thắng bại đã phân.

Trang phi thấy Phượng chiêu nghi sẽ tới đây. Chuyện điểm tâm nàng đã biết rõ nguyên nhân, đều là do nữ nhân này ở phía sau giở trò quỷ, may mắn hoàng hậu nương nương thánh minh, chưa hề truy cứu cũng không bắt tội nàng. Tuyệt kỹ sờ trường nhất của Trang phi không phải là làm điểm tâm, mà là tranh cãi mắng chửi người, lúc này thấy Phượng chiêu nghi đến, liền nhin không được mở miệng trào phúng vài câu. Phượng chiêu nghi không dám cãi lại, chỉ có thể cắn chặt răng hàm, mặt mày đỏ bừng.

Trang phi trút giận xong, này mới tha cho Phượng chiêu nghi rồi đi. Phượng chiêu nghi đi còn chưa xa, liền nghe thấy từ phía sau truyền đến tiếng không ít nữ nhân cười nhạo Trang phi, nói gần nói xa luôn không quên nhắc tới hoàng hậu nương nương. Nàng vừa ngước mắt, lại thấy Diệp Trần Trần đang đuổi theo tú cầu chạy như bay, lại không cẩn thận bị vướng chân, ngã ra ngoài, vừa vặn Kỳ Vô Cữu kịp thời ngăn trước người nàng, tiếp được nàng. Hấn trấn định đưa tay đỡ nàng, đưa tay vuốt vuốt đầu của nàng, cùng nàng cười nói gì đó.

Cảnh tượng kia thập phần chói mắt, thế nên Phượng chiêu nghi liền hung hăng nghĩ đến cảnh tượng Kỳ Vô Cữu yếu đuối ra sao, ở trên giường bắt lực vô cùng thống khổ như thế nào, có như vậy trong lòng nàng mới thoáng thoải mái một chút, sau đó xoay người rồi đi.

Buổi chiều, Kỳ Vô Cữu xuất cung một chuyến, đi tới Thụy Phượng Lâu.

Hấn tới cáo biệt với Hồng Vân, thuận tiện nói lời cảm tạ với nàng, cho nàng thêm ít tiền. Kỳ Vô Cữu vốn muốn mang Diệp Trần Trần đi gặp Hồng Vân một lần, cũng có thể chứng minh chính mình đi thanh lâu rốt cuộc đang làm gì, bất quá về sau lại nghĩ, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, cũng không kêu nàng cùng đi theo nữa.

Nhiều ngày không gặp, Hồng Vân vừa thấy Kỳ Vô Cữu liền muốn đùa giỡn. Không có biện pháp, ai bảo hấn lúc nào cũng trung ra bộ mặt đòi nợ người khác.

"Công tử, mấy ngày không gặp, ngài biến hóa thật là lớn." Hồng Vân cười nói, lấy khăn hồng đào phẩy một cái, tạo thành một làn gió thơm.

Kỳ Vô Cữu không thoải mái, mũi liền quay ra chỗ khác, "Tại sao thấy được?"

"Ta cũng không nói như vậy không tốt, chính là cảm giác ngài thay đổi toàn bộ, toàn thân thoát thai hoán cốt không giống bình thường. Giống như là... Giống như là đại cô nương vừa phá thân, ngày hôm sau trên dưới gì đều biến thành bộ dáng người vợ nhỏ."

Đây là cái kiểu ví dụ gì vậy. Kỳ Vô Cữu nhú nhú mày, "Hôm nay ta tới cáo biệt với ngài, về sau ta sẽ không trở lại nữa."

Hồng Vân hứng thú, "Nói như thế, ngài đã hàng phục được tôn phu nhân?"

Kỳ Vô Cữu gạt đầu nhẹ, mặc dù vẫn nghiêm mặt như cũ, nhưng Hồng Vân có thể cảm giác được lúc hấn gạt đầu có chút đắc ý.

Hồng Vân thành khẩn khen ngợi, "Nói như vậy, công tử ngài thật là không đơn giản. Tâm bệnh kia là bệnh vô cùng khó khăn, có vài người cả đời đều không thể tốt lên, " dừng một chút, thấy trên mặt hấn lộ ra thần sắc vui mừng, lại như nhớ lại cái gì, khoe miệng nở nụ cười âm áp, Hồng Vân lại nói tiếp, "Ta muốn nói, bệnh này của ngài có thể tốt lên, là vì trong lòng ngài có người."

Lời này quả thực quá xuôi tai, từng chữ đều là hướng về tâm hấn mà nói. Vì vậy trên mặt Kỳ Vô Cữu liền giãn ra, cười nói, "Đó là tự nhiên."

Nụ cười của hấn này quá mức sáng ngời, trong lúc nhất thời Hồng Vân choáng váng, Hồng Vân khen, "Ai ô ô, công tử! Đây chính là ta lần đầu tiên trông thấy ngài cười, thật đúng là có nhân phúc. Ngài chính là thần tiên hạ phạm đi, người bình thường nào có tuần mỹ như vậy. Ta muốn nói, ngài nhất định phải cười thật nhiều với tôn phu nhân, không thể lảng phí. Về phần những cô gái khác, có thể không cười liền đừng cười, đỡ phải gây ra nhiều chuyện không đáng."

Mặc dù lời tăng bốc này chạm phải ranh giới cuối cùng của hấn, nhưng Kỳ Vô Cữu lại gạt đầu hết sức tán thành đáp ứng, cũng không thấy phản cảm.

Hồng Vân lại hỏi, "Ta còn có một nghi vấn - - đáng lẽ, chuyện này không có quan hệ gì với ta, nhưng ta thấy thấy ngài cùng tôn phu nhân đi đến bây giờ không dễ dàng gì, ta cũng cao hứng theo, cho nên muốn hỏi một câu, ngài tính đem ngài vài chục phòng cơ thiếp kia làm sao bây giờ?"

Kỷ Vô Cữu lắc đầu, "Không thể thả ra, cũng không thể chôn sống toàn bộ."

Hồng Vân co cổ rụt lại, "Ngài này ý tưởng... Ha ha."

Kỷ Vô Cữu lại nói, "Tóm lại các nàng không dám gây chuyện thị phi."

"Dù sao nhà các người cao môn đại hộ nhiều quy củ, ta cũng không hiểu, " Hồng Vân nói ra, "Cho nên ta cũng không giúp ngài đưa ra ý kiến gì. Ta chỉ có thể dùng thân phận của nữ nhân khuyên ngài một câu, ngày khác nếu ngài cùng tôn phu nhân có xảy ra cãi vã bất hòa, thỉnh công tử đứng ở góc độ của tôn phu nhân mà ngắm lại. Làm nữ nhân không dễ dàng, càng không dễ dàng lường tình tương duyệt, chớ có bởi vì chút chuyện không đáng có mà gây ra hiềm khích, dẫu thương tình cảm lẫn nhau."

Kỷ Vô Cữu lần nữa gật đầu, "Đó là tất nhiên. Người bận rộn nghĩ giúp ta, ta cũng để cho người thiệt thòi, số tiền này người nhận lấy đi." Nói liền móc ra ngân phiếu đặt lên bàn.

Hồng Vân vừa nhìn thấy bạc, con mắt liền sáng, cười khanh khách nói, "Ta cũng không cần ngài cảm tạ cái khác, ta chỉ cần tiền. Công tử ngài quá khách khí, ta giúp ngài, ngài cũng giúp ta, nói thật, tiền ta kiếm được từ trên người ngài so với tiền ta kiếm được trong mười năm tại Thủy Phương Lâu đều lớn hơn rất nhiều. Ta cũng không biết nên hồi báo ngài như thế nào, vậy tặng ngài vài thứ đi, đều là mấy thứ đồ tốt ta giấu riêng." Nàng nói, rồi xoay người đi ra ngoài, chỉ chốc lát sau, ôm cái rương nhỏ tiến vào. Cái rương được làm từ gỗ cây mun, có khắc hoa văn tinh mỹ, có một cái khóa bạc ở trên.

Nàng đem khóa mở ra, ôm hai chồng sách từ bên trong mang ra. Nàng chọn một quyển trong đó đưa cho Kỷ Vô Cữu, "Nào, ngài xem xem"

Kỷ Vô Cữu nhận lấy vừa nhìn, trên bìa là một cô gái quần áo cỡi được một nửa. Hắn tiện tay lật vài trang liền khép lại, đẩy trả lại cho nàng, trên mặt có chút không tự nhiên, "Người cho ta xem chuyện này để làm gì."

Hồng Vân cười nói, "Công tử chớ giận, ngài nghiêm túc xem chút, đây cũng không phải là xuân - cung đồ bình thường. Trên đời rất nhiều xuân cung đồ phần lớn vẽ từ góc độ nam tử, làm thế nào tốt cho nam tử, chứ không biết nữ nhân cũng cần nhìn nọt. Cuốn này a, chính là chỉ người làm thế nào nhìn nọt nữ nhân cho tốt."

Kỷ Vô Cữu sau khi nghe xong, lần nữa mở ra quyển sách kia, nhìn kỹ, quả nhiên liền nhìn ra có chút bất đồng. Cả quyển sách đều là các bức vẽ trần trụi, văn hay tranh đẹp, hắn lật đến thứ ba trang, liền thấy tư thế mình sử dụng với Diệp Trần hôm qua. Nhớ tới nàng đêm qua động tình lại mê loạn thét chói tai, ngực của hắn liền nóng lên, mặt có chút hồng.

Hồng Vân gọi hắn, "Công tử? Không phải ngài xem liền nghiệm chứ?"

Kỷ Vô Cữu phục hồi tinh thần lại, đem sách cất vào trước ngực, hỏi, "Còn nữa không?"

"Có. Quyển ngài cầm vừa rồi là sơ cấp, ta chỗ này còn có trung cấp cùng cao cấp." Hồng Vân nói, lại đưa tới hai quyển sách.

Cấp bậc càng cao, khẩu vị tự nhiên càng nặng. Kỷ Vô Cữu nhìn qua quyển trung cấp đã mặt hồng tim đập, lại nhìn qua quyển cao cấp, quả thực da đầu tê dại, chỉ nhìn thoáng qua, liền đem sách ném trả cho nàng, "Không cần."

Hồng Vân liền cười đem sách cất kỹ.

Kỷ Vô Cữu suy nghĩ một chút, muốn lấy quyển trung cấp.

Hồng Vân lại lấy ra một quyển, là sách bình luận về vật kia của nam tử. Kỷ Vô Cữu nhìn xem thấy hình dạng hoặc dài hoặc ngắn hoặc thô hoặc mảnh gì đó, thậm chí có chút ít hình dáng kỳ quái, thập phần quần bách, lại cảm giác mới lạ, này tác giả thật sự là kỳ tư diệu tưởng, thế nhưng có thể vẽ đến nhiều như vậy...

Hồng Vân thấy hắn nhử mày, làm bộ muốn đem sách thu lấy lại, Kỷ Vô Cữu lại trước một bước mang sách cất vào ngực. Chỉ là mấy quyển trung quá nhiều, không thể cất hết vào ngực, hắn liền nói với Hồng Vân đưa hắn một cái rương nhỏ, cất mấy quyển sách này.

Ngoại trừ sách giáo khoa, Kỷ Vô Cữu lấy thêm của Hồng Vân một quyển về sách tranh vẽ đồ vật hành lạc khuê phòng. Kỳ thật những vật này, Hồng Vân đều có vật thật, chỉ là nàng biết rõ người trước mắt thích sạch sẽ, chắc hẳn không muốn dùng đồ thanh lâu gì đó, bởi vậy cũng không cho hắn, chỉ cấp hắn sách tranh để chính hắn đi sưu tầm.

Bởi vì là cáo biệt, Kỷ Vô Cữu cùng Hồng Vân tán gẫu nhiều hơn chốc lát. Lúc đi ra trong tay xách theo cái rương nhỏ, mặt mày đỏ ửng, lại tung tăng như chim sẻ. Phùng Hữu Đức ở một bên quan sát, an tâm hơn chút.

Kỷ Vô Cữu thực là một người chịu khó. Sau khi trở về, hắn trước tự giam mình ở trong phòng, theo sách kia giám định đồ phổ, cẩn thận giám định đồ vật bản thân một phen, cuối cùng cho ra một cái khách quan đánh giá: Cực phẩm.

Vì vậy hắn hết sức hài lòng. Nhất thời cao hứng, lại lấy ra sách giáo khoa nghiêm túc đứng lên nghiên cứu. Nhìn vài trang sau, hắn không khỏi cảm thán, nếu nói "**Nghe thấy đạo hữu trước sau, thuật nghiệp có chuyên tấn công**", thánh nhân thật không lừa ta.

Tham thi thâm. Bởi vậy Kỳ Vô Cữu cũng không có ý định đem các tư thế trên hai bản bí này một mạch học toàn bộ, trước chỉ tỉ mỉ nghiên cứu học hai chiêu trong đó, đem đó hưng trí bừng bừng tìm Diệp Trấn Trấn ném thử.

Diệp Trấn Trấn bởi vì tối hôm qua miệt mài quá độ, đến bây giờ cũng không khá hơn, bởi vậy rất nhanh liền rũ rỏi. Kỳ Vô Cữu học có tác dụng, thử nghiệm mấy phen, sớm khiến Diệp Trấn Trấn trở thành một vùng nước xuân, tùy hấn muốn làm gì thì làm.

Mất thấy Diệp Trấn Trấn được hấn hầu hạ lên đến đỉnh vu sơn, toàn thân liền vui vẻ ra sức chiến đấu, Kỳ Vô Cữu rốt cục cảm nhận sâu sắc được, cái gì gọi là thị tẩm.

Từ nay về sau, hấn chạy trên con đường thị tẩm càng chạy càng xa.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Vô Đức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73: Phong ba

Nếu hỏi mấy ngày nay, trong kinh thành đề tài nóng hổi dân chúng nghị luận nhiều nhất là gì, không phải là việc xét phủ quốc cữu khiến cả nhà đầy đi, cũng không phải là sứ giả nghị hòa của tam quốc sắp tới kinh thành, mà là Cửu Thiên huyền nữ hạ phàm đầu thai vào hoàng hậu nương nương.

Đình Thuận trà lâu là một trong hai trà lâu lớn nhất ở kinh thành, những ngày này mỗi ngày khách quý đều kéo đến trà lâu, người đi tham gia nhiều như vậy cũng không phải do ham mê thưởng thức trà, mà do "Kinh thành đệ nhất miệng" Luru Tuấn đang ở đó.

Các câu chuyện xưa trong hí khúc, cổ thư, xưa nay đều là những đoạn nhỏ trong một quyển chuyện xuan nào đó, nếu đổi lại tên hay vài địa phương, liền trở thành một quyển khác, đây cũng là chuyện bình thường. Nếu ai có hứng thú với những câu chuyện xưa, lại biết cách biểu diễn hoặc kể chuyện, vậy tốt lắm, người ngồi chờ thu tiền đi.

Chuyện này phải nói đến Luru Tuấn đầu tiên, không biết hấn từ đâu soạn ra được một câu chuyện xưa. Nói về chuyện đương kim hoàng hậu nương nương, có quan hệ với lần Bắc chinh này của Hoàng Thượng. Hấn vô cùng hoa lệ kể về hoàng hậu nương nương trí đấu với bọn mọi rợ, làm người ta ôm bụng cười không ngừng, nói về chém giết kịch liệt trên chiến trường, lại hết sức kích động lòng người, nói đến quân đội Đại Tề quân uy hiển hách, lại càng được lòng dân chúng. Chuyện xưa này của hấn có tổng cộng năm phần đoạn, ngày đầu kể hết đoạn đầu, ngày kế liền có thật nhiều người nghe trước đó dẫn thêm không ít khách tới nghe. Kể hết phần đoạn thứ hai, lại có thêm nhiều khách nghe hơn. Từ nay về sau khách đến nghe dần dần nhiều, đến một thời điểm nào đó, trong quán trà người đã đầy ắp, nếu người nào không có thân thủ tốt, không thể chen lấn vào trong, liền tới gần cửa sổ nghe. Vừa nhìn liền thấy một vòng đồng đúc ở bên ngoài, trà lâu ngày thường nghiêm chỉnh xa hoa, hôm nay lại tụ tập nhiều người, nhìn thật khôi hài.

Chuyện xưa này kể xong một lần, Luru Tuấn lại bắt đầu kể lại từ đầu, mỗi ngày nói một hồi, khách đến nghe cũng không thiếu. Là quá không thiếu, toàn bộ kinh thành nhiều dân chúng như vậy, còn có người nghe không hết đây. Huống chi một câu chuyện xưa một khi đã trở thành kinh điển, mặc dù mọi người đều biết trước tình tiết, chỉ cần người kể chuyện dùng công phu đúng chỗ, thì luôn có người thích nghe.

Lão bản trà lâu bởi vậy làm ăn phát đạt, còn chuyện Luru Tuấn đại phát tài, tất nhiên là không cần thiết đề cập đến.

Lại nói những người kể chuyện khác, đầu tiên cũng ngồi nghe Luru Tuấn kể chuyện xưa, sau cũng bắt đầu ngồi kể lại chuyện xưa này. Lại vì công phu kể chuyện không bằng người ta, người nghe tự nhiên cũng biết được, chỉ vì không thể chen lấn vào Đình Thuận trà lâu, hoặc do không có nhiều tiền, mới đến nghe phiên bản của bọn họ, tóm lại chuyện bọn họ kể không thể nào bằng Luru Tuấn. Bất quá không cần gấp gáp, sách là vật chết người là vật sống, soạn lại một quyển truyện xưa khác là được rồi. Dân chúng nếu đã thích nghe chuyện về hoàng hậu nương nương, chúng ta soạn nhiều chuyện xưa về hoàng hậu nương nương là được rồi.

Như vậy liền làm thử một lần, quả nhiên người thích nghe nhiều hơn. Nhà khác cũng học theo, đều tự phát huy sức tưởng tượng, miêu tả hoàng hậu nương nương hướng theo nhiều hướng khác nhau mà kể. Có diễn cổ thực tế, có chủ nghĩa lãng mạn, còn có phong cách huyền ảo cũng không phải trường hợp cá biệt.

Cứ như vậy, trong kinh thành đột nhiên nổi lên một cỗ hoàng hậu nương nương hâm nóng, chớ nói tiền sinh kể chuyện, đến cả người khuôn vác đầu đường, người bán hàng rong thết to, hoặc là ngoan đồng bảy tuổi trong học đường, đều có thể nói ra như vậy vài câu về hành động vĩ đại của hoàng hậu nương nương. Cái gì nương nương ba lần đưa giong Đóa Đóa Ô Lạp Đồ, nương nương ba thỉnh Quan Thế Âm a, nương nương ba đánh bạch cốt tinh a, hay là vẻ phong hoa tuyết nguyệt của hoàng hậu nương nương cùng hoàng đế bệ hạ trong lúc đó, mặc dù lên sách có chút từ đảm mỹ hoa lệ, người nghe cũng chỉ cảm thấy nồng nhiệt, cũng không có người truy vấn loại vấn đề lúng túng vì sao cạnh chỉ hoàng hậu bên có một cung nữ, bên cạnh hoàng đế chỉ có một thái giám này.

Thật giả trong sách dù sao cũng không phân được. Có gánh hát thấy thế, bắt đầu đem chuyện xưa về hoàng hậu nương nương soạn thành hí khúc, lại khiến cho dân chúng một phiên dậy sóng. Trong kinh thành gánh hát thực lực mạnh có bốn phường, được xưng Tứ đại phường, trong đó gánh hát Song Hỷ thực lực mạnh, nhiều thính giả. Trong gánh hát Song Hỷ, người diễn võ này, là một người mập mạp, tên là Thường Tiểu Uyên, có thể nói là kinh thành đệ về hát hí khúc. Trong hí khúc về hoàng hậu nương nương, hấn hát rất được hoan nghênh, buổi diễn chật ních. Có một lần Luru Tuấn đến Song Hỷ phường đặc biệt nghe Thường Tiểu Uyên diễn hí khúc, tên võ diễn kia nghe rất hay, gọi là «Long Phượng Trình Tường». Thường tiểu Uyên mỗi lần mở

miệng, đều khiến dưới đài nổi lên âm thanh trầm trồ khen ngợi không dứt, Luru Tuấn lúc đầu nghe giọng hát cảm thấy tuyệt diệu vô cùng, lại nhìn lên trên đài liền thấy hình ảnh nương nương tròn vo, cũng không biết như vậy là khen ngợi hay bôi xấu hoàng hậu nương nương.

Luru Tuấn bắt đầu mang tâm trạng thấp thòm, dù sao nhiệm vụ Hoàng Thượng giao cho hắn, nhưng cũng không hề nói rõ phải làm đến mức độ như thế nào. Vì vậy hắn báo với Kỳ Vô Cữu để cho họn hắn một đường lui. Kỳ Vô Cữu nghe xong hồi báo, lòng tâm cực kỳ vui mừng, đầu tiên lập tức thưởng Luru Tuấn rất nhiều đồ, rồi lập tức tìm vài biểu hiện không tốt của tù binh tộc Nữ Chân, thêm bớt bịa đặt sinh sự ra một câu chuyện, sau đó lan truyền để dân chúng truyền lại.

Lại qua mấy ngày, Kỳ Vô Cữu ban thêm bằng hiệu "Sách kinh bốn tòa" cho Luru Tuấn, sai thái giám đại nội dẫn một đội nghi thức, diện tấu sáo và trống đưa đến trà lâu Đình Thuận. Luru Tuấn đã được lão bản trà lâu đặc biệt để lại hắn một khoảng không gian rộng rãi để ngồi kể chuyện, lúc này lại được hoàng thượng ban một bằng hiệu, phải nói phong quang vô hạn, ngay cả một số quan lớn đều đến chiêm ngưỡng ngự bút. Nói thật, Kỳ Vô Cữu mặc dù chữ viết rất đẹp, nhưng lại không thích khoe khoang, bởi vậy phần thưởng ngự bút ban thưởng thường rất ít, rất nhiều trọng thần trong triều đều chưa từng được hưởng qua loại phúc phận này, lúc này một tiên sinh kể chuyện bình được ban cho, thật sự là ghen tỵ chết người.

Từ nay về sau, Luru Tuấn trước được xưng là tiên sinh kể chuyện cổ tích hay nhất thiên hạ, lại thêm phần tám biển ngự bút được thưởng, liền khiến kể chuyện Luru gia thành độc nhất vô nhị.

Lúc Hoàng hậu nương nương nổi danh tứ phía cũng là thời điểm hoàng đế bệ hạ gặp vụ tai tiếng tình dục duy nhất trong nhân sinh của hắn từ khi đăng cơ.

Là như thế này. Hắn đi Thúy Phương Lâu nhiều lần như vậy, tóm lại sẽ có người quen nhìn thấy, ngăn được một người, lại ngăn không nổi tất cả mọi người, bởi vậy sau lần hắn tới Thúy Phương Lâu từ biệt, cho là mình từ đó cùng ba chữ này không còn liên quan đến nhau, lại không ngờ có ngày bị ngôn quan lôi ra mà nói.

Nam nhân đi dạo thanh lâu, ngoại trừ thê tử cùng phụ mẫu mắng, người khác sẽ không xen vào. Nhưng hoàng đế lại không giống vậy, lời nói không dễ nghe, trở thành hoàng đế, đứng trông cậy vào việc có sự riêng tư. Người không người cùng hoàng hậu sinh hoạt vợ chồng vào lúc bằng quan ghi chép, cũng đã rất nhân tính hóa. Hiện tại, người còn dám đi dạo thanh lâu?

Cứ như vậy, Kỳ Vô Cữu lại tiếp tục bị ngôn quan lôi ra mà nói.

Hơn nữa tình huống lần này có bất đồng rất lớn với quá khứ. Trước không phải đã nói rồi sao, hình tượng hoàng hậu nương nương ở dân gian đột nhiên vĩ đại hơn rất nhiều, người nào nhắc tới hoàng hậu nương nương không dựng thẳng ngón tay cái? Vậy mà, trong nhà của người có hoàng hậu nương nương tốt như thế không biết quý trọng, lại vẫn đi dạo thanh lâu?

Kỳ thật, hoàng đế dù sao cũng là chí cao vô thượng, nếu là hoàng hậu bình thường, mọi người cũng không dám có ý kiến phê bình gì, nhưng hoàng hậu nay lại là Cữu Thiên huyền nữ nương nương đầu thai, gả cho người hoàn toàn là nể mặt người.

Kỳ Vô Cữu nghe thấy chuyện này, thực có chút dở khóc dở cười. Hắn lại sợ Diệp Trần Trần nghĩ nhiều, liền đem nguyên nhân mình đi thanh lâu một năm một mười toàn bộ nói cho Diệp Trần Trần nghe, Diệp Trần Trần sau khi nghe xong, trong lòng thập phần xúc động, đêm đó liền an ủi một phen Kỳ Vô Cữu thật tốt.

Kỳ Vô Cữu ném được ngon ngọt, từ đó bắt đầu hàng đêm cầu xin an ủi không ngừng.

Mặc dù đã được lão bà, nhưng dư luận không thể ngồi yên không để ý đến. Lá gan dân chúng hiện nay càng lúc càng lớn, nói chuyện cũng càng ngày càng không kiêng dè gì.

Làm sao để giải quyết chuyện này? Không lẽ ra một chiếu thư, nói rõ chuyện trầm tới Thúy Phương Lâu hay là nói rằng thực ra trầm vô cũng yêu thê tử mình? Có thể nói chuyện này căn bản không thể nói rõ a...

Kỳ Vô Cữu vốn cho rằng chờ vài ngày, trận phong ba này liền nhanh chóng qua đi. Nhưng danh tiếng hoàng hậu nương nương bên ngoài cao như vậy, hoàng đế cùng hoàng hậu thường được cột chung một chỗ, mọi người phạm là nhắc tới hoàng hậu nương nương, luôn sẽ nghĩ tới hoàng đế, nói một câu hoàng hậu nương nương uy vũ lợi hại cỡ nào, câu tiếp theo sẽ cảm thán Hoàng Thượng thế nhưng lại đi dạo thanh lâu, tặc tặc. Kỳ Vô Cữu đối với chuyện lần này coi như bình tĩnh, nhưng ngôn quan lại không bình tĩnh như vậy, ngày ngày dâng tấu sớ đều nói chuyện này. Rơi vào đường cùng, Kỳ Vô Cữu đành phải chịu thiệt thòi, ra chiếu thư, thừa nhận tác phong sống mình có vấn đề, hơn nữa hứa hẹn sẽ sửa lại, lúc này mới thôi.

Lại có người bám theo ra chủ ý, đề nghị đem hoàng nhân tình ở Thúy Phương Lâu của bệ hạ, Hồng Vân, bắt lại. Kỳ Vô Cữu nghe hai chữ "nhân tình", không khỏi nheo mắt, trong lòng mắng to người nghĩ kế một tiếng ngu xuẩn. Muốn bắt người, cũng phải có một tội danh, Hồng Vân có thể có tội tình gì?

Bất quá... Kỳ Vô Cữu hé mắt, Hồng Vân vô tội, nhưng trong Thúy Phương Lâu lại có một người, lỗi lầm không nhỏ, hiện tại cũng là thời điểm bắt lại.

Ngày hôm sau, Kỳ Vô Cữu ra lệnh hình bộ bí mật bắt nhốt hoa khôi đầu bảng Thúy Phương Lâu, Liễu Nguyệt cô nương.

Bởi vì Liễu Nguyệt cô nương là trọng phạm, nên một mình một gian nhà tù. Có lẽ cần nhắc đến chuyện nàng là cô gái yếu đuối, ngay lúc nhà tù trống không, quan coi ngục cũng không bắt nàng thượng đeo gông xiềng, chỉ nhốt nàng. Liễu Nguyệt là bị đánh ngất rồi ném vào, bắt đầu vừa tỉnh lại liền mở miệng kêu oan, cách một lúc lại kêu một lần, canh thời gian cực kỳ chuẩn. Âm thanh nàng mềm mại êm tai, bên ngoài vài đại lão gia nghe được trong lòng liền bốc hỏa.

Người trông giữ nàng sớm đã được dặn dò, không nên làm khó nàng, cũng không cần để ý tới nàng. May mà nữ tử này mặc dù luôn mồm kêu oan, nhưng cũng không tự tìm cái chết, lúc ăn cơm cũng vô cùng cẩn thận, vô cùng yêu quý sinh mạng.

Cứ như vậy hai ngày, Kỳ Vô Cữu đến.

Liễu Nguyệt ngồi hai ngày trong đại lao, cực kỳ thích ứng, nàng đang đỡ cửa lao kêu oan, sắc mặt hồng nhuận, tràn đầy sức mạnh.

Kỳ Vô Cữu đi vào nhà lao, quan coi ngục bung cái ghế cho hắn ngồi xuống. Tư thế ngồi của hắn thập phần ưu nhã đẹp mắt, cùng nhà lao đơn sơ có chút không hợp.

Liễu Nguyệt lác lác thân thể đi đến trước mặt hắn, thấp giọng nói, "Công tử, là ngươi." Âm thanh lộ ra một chút quen thuộc cùng thân mật.

"Là ta." Kỳ Vô Cữu đáp.

"Công tử, cứu ta..." Nàng đột nhiên quỳ xuống trước mặt hắn, ngẩng đầu nhìn hắn, mắt đỏ ngầu, là đã khóc.

Kỳ Vô Cữu nhướng mày, "Cứu ngươi tất nhiên không thành vấn đề, nhưng phải xem ngươi thành tâm hay không."

Sắc mặt Liễu Nguyệt liền có chút hồng, ngượng ngùng nói, "Chỉ cần công tử có thể cứu ta, ngài... Ngài muốn ta làm cái gì cũng có thể."

Kỳ Vô Cữu nhẹ nhàng đẩy tay nàng đang để trên đùi hắn ra, nói, "Khang Thừa Lộc không chết. Ngươi hiện hô một tiếng vọng ra bên ngoài, hắn có lẽ có thể đáp ứng."

Liễu Nguyệt cúi đầu nói, "Công tử, ta không biết ngài muốn nói cái gì."

"Có biết hay không không có quan hệ," Kỳ Vô Cữu khoanh tay, nhàn nhàn cúi đầu xem nàng, "Muốn sống, ngươi chỉ cần nói cho ta biết một việc."

"Công tử muốn biết cái gì?"

"Kỳ Ly Ưu ở đâu?"

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Vô Đức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Chuyện cũ

Liễu Nguyệt nghe được Kỳ Vô Cữu hỏi Kỳ Ly Ưu, liền kinh ngạc hỏi, "Công tử nói ai? Ta chưa từng nghe nói qua cái gì Kỳ Ly Ưu."

"Không biết?" Kỳ Vô Cữu nhàn nhàn nhướng mày nhìn Liễu Nguyệt liếc một cái, thấy trong lòng nàng chột dạ, "Hoặc nói hắn là Lê Vu, ngươi có biết?"

Thần sắc Liễu Nguyệt bị thương, tiếng nói nhu nhược mềm mại, lúng ta lúng túng nói, "Công tử, ta không hiểu ngài đang nói cái gì, ta luôn luôn tuân theo pháp luật, ngài... Nghĩ là bắt lầm người đi? Công tử vừa nhìn chính là người tốt, xin ngài mau mau tra rõ thực hư, thả ta đi. Chỗ này, thập phần dọa người."

Mắt nàng đỏ ửng, nước mắt đảo quanh trong hốc mắt, thoát nhìn hết sức điềm đạm đáng yêu, nam nhân bình thường thấy đều không khỏi cảm thấy có chút thương hương tiếc ngọc. Kỳ Vô Cữu lại không bị bộ dạng này của nàng đã động. Hắn khẽ nâng chân, trên chân nhẹ nhẹ di chuyển một chút, lui sang bên cạnh, phất tay không cho Liễu Nguyệt nhào vào lòng hắn, nàng ta hẳn không nghĩ đến tình huống như thế, bị đẩy về phía sau phải ngồi xuống, móng nặng nề tiếp đất. Lần này nước mắt của nàng liền thuận lợi rớt xuống.

"Nếu không phải tra được thực hư mọi chuyện, ta cũng không mang ngươi đến nơi này," Kỳ Vô Cữu thông thả ung dung nói, "Ta từ khi vừa mới bắt đầu liền phát hiện điềm nghi vấn, Đại Tề quốc vận hưng thịnh, biên thành chắc chắn, dân tộc Nữ Chân, Tatar, Thổ Lỗ Phiên, rốt cuộc là ăn phải mê dược gì, mới có thể quyết định cùng hợp sức tiến công Đại Tề. Nghĩ tới nghĩ lui, nguyên nhân chỉ có một, nhất định là có người ủng hộ bọn họ, hơn nữa còn làm cho bọn họ nắm chắc phần thắng. Người như vậy, không phải người bên ngoài, chỉ có thể là nội gian. Hơn nữa không phải nội gian bình thường nhất định là cùng hoàng thất có chút liên quan, về sau nhất định có tư cách xưng đế. Ngươi nói có đúng hay không?"

Liễu Nguyệt cúi đầu nói, "Công tử, ta không hiểu."

Kỳ Vô Cữu nói tiếp, "Năm xưa cung biến, thái tử làm cho hiền. Lúc ấy đứa bé con của thái tử gần ba tuổi vô ý bỏ mạng trong trận cung biến. Kỳ thật hài tử ba tuổi, nếu không phải người hầu hạ thân cận, chưa chắc có thể nhận ra hắn, bởi vậy muốn đánh tráo, cũng không phải là việc khó. Đứa bé kia tên là Kỳ Ly Ưu, được người cứu sau mai danh ẩn tích sống ở dân gian, hôm nay trưởng thành, liền thâm nghĩ cách che trời. Các ngươi đầu tiên là nghĩ biện pháp mua được thị vệ trong cung, hoặc là thị vệ kia vốn là người cùng một hội với các ngươi. Các ngươi nhân cơ hội trong nội cung có nữ nhân vì tranh thủ tình cảm danh tiếng mà dùng kế giả ám sát hoàng đế, biến giả thành thật. Nếu mọi sự thành, Kỳ Ly Ưu trên danh nghĩa mang huyết mạch hoàng thất tiến tới ngôi vị đại bảo, còn bại, cũng có thể đẩy trách nhiệm lên đầu các cung phi, mọi người không thể phát giác."

Liễu Nguyệt cúi đầu, con ngươi lóe lên một cái nhanh như chớp. Kỳ Vô Cữu liếc nàng một cái, tiếp tục nói, "Kỳ thật cơ hội hành thích hoàng đế cũng

không nhiều. Thâm cung đại nội đề phòng nghiêm ngặt, mà hoàng đế khi xuất hành lại có cao thủ tùy thân, các người không dám hành động thiếu suy nghĩ, sợ lộ ra chân tướng. Bất quá không thể hành thích cũng không quan trọng, Kỳ Ly Ưu hiện tại nhất định vẫn tìm cách khác mà phục vị. Hắn muốn nhờ man di quan ngoại giúp hắn mưu phản, hứa hẹn sau khi chuyện thành công sẽ đưa tiền tặng. Trong lúc chiến hòa bắt đầu, hắn sẽ xuất hiện ở Kế Châu, hợp sức với quân đội tộc Nữ Chân nội ứng ngoại hợp. Bất quá hắn đánh giá thấp sức chiến đấu của quân đội Đại Tề, bởi vậy kế sách chưa kịp áp dụng đã bị thua." Nói đến đây, Kỳ Vô Cữu nhớ tới Diệp Trăn Trăn. Lần này quân đội Đại Tề sở dĩ có thể đánh đâu thắng đó, phần nhiều là nhờ hỏa khí vận dụng đúng phương pháp, trong đó công lao Diệp Trăn Trăn tự nhiên là vô cùng to lớn. Ừ, trở về nhất định phải thưởng nàng thật nhiều.

"Chuyện xưa mà công tử kể rất êm tai, chỉ là không hiểu được vì sao phải nói cho ta nghe? Ta chỉ là một nữ tử chốn phong trần, đối với mấy cái cừu hận quốc gia không cảm thấy hứng thú."

"Ta nói lại lần nữa, nếu ta không nắm chắc mười phần chứng cứ, cũng sẽ không bắt người. Ta hiện tại cũng không cần người nhận tội khác, người chỉ cần nói cho ta biết, Kỳ Ly Ưu ở nơi nào. Nói ra, có lẽ người có thể lưu lại cái mạng, không nói, đại khái cũng không chết được, bất quá ta có biện pháp khiến cho người sống không bằng chết." Kỳ Vô Cữu nói, đứng dậy, không hề nhìn nàng, trực tiếp đi ra ngoài.

Liễu Nguyệt đứng sau lưng hắn nâng cánh tay lên, ngân quang trong tay áo chợt lóe, xoát xoát xoát bay ra ba cây châm bạc, hướng về phía ót và lưng Kỳ Vô Cữu. Kỳ Vô Cữu phản ứng cực nhanh, bàn chân điểm nhẹ mượn lực xoay người, Liễu Nguyệt chỉ cảm thấy trước mắt nhoáng một cái, hắn đã đến trước người. Bên tai truyền đến tiếng vang đinh đinh đinh, đó là tiếng ngân châm đụng phải thanh sắt trên lan can.

Kỳ Vô Cữu không hề có ý thương hương tiếc ngọc, bay lên một cước đá vào mặt Liễu Nguyệt, nàng ta bị đá, đầu có chút mơ hồ, lui về phía sau vài bước. Đầu nàng ta đụng vào giường sắt, trước mắt tối sầm, Kỳ Vô Cữu tiến lên dùng một chân đạp lên cổ của nàng, hô lên, "Người đâu."

Một quan cai ngục dẫn thêm vài cai ngục rất nhanh chạy đến, cung kính hỏi, "Đại nhân, có gì phân phó?"

"Cho nàng thay tù phục, phải mang những thứ lung tung trên người nàng lấy ra."

"Vâng." Cai ngục gật đầu đáp, hai mắt tỏa sáng nhìn người nằm trên mặt đất.

"Mặt khác, chiều đãi nàng tốt một chút... Đừng giết chết nàng."

"Là, là... Cái kia, " Cai ngục do dự hỏi, "Là chiều đãi kiểu nào đều được sao?"

"Người cứ nói đi." Kỳ Vô Cữu dùng chân nhẹ nhàng chạm vào cằm Liễu Nguyệt một chút.

Cai ngục không biết câu này hắn nói với người nào, liền không dám đáp bừa. Trên mặt đất, Liễu Nguyệt sắc mặt tái nhợt, nàng vô lực đỡ chân Kỳ Vô Cữu, "Van cầu người, đừng..."

Chân Kỳ Vô Cữu lại tăng lên một phần khí lực, nói với nàng, "Ta chỉ cho người thời gian ba ngày cân nhắc. Quá hạn người tự biết hậu quả."

Trở lại hoàng cung, Kỳ Vô Cữu vốn định đem thân phận thực sự của Lê Vưu nói cho Diệp Trăn Trăn nghe, nhưng vừa nghĩ tới chuyện này còn chưa có kết quả, lại liên lụy tới ân oán đời trước, mà ở trong triều rất có thể còn có chuyện khác liên quan đến, bởi vậy cũng không thể quá gấp gáp, chờ tra được mọi chuyện rõ ràng nói với nàng cũng không muộn.

Những ngày qua, Hân và Diệp Trăn Trăn vướng phải chuyện có bận bịu. Sứ đoàn nghị hòa tam quốc lục tục vào kinh, tuy nói có Lễ bộ chiều đãi, nhưng thân là hoàng đế, cũng phải luân phiên tiếp kiến, hơn nữa về phần chủ ý cấu kết ngoại quốc mưu phản của Lê Vưu, hắn còn phải tìm hiểu một chút, bởi vậy liền phá lệ quan tâm.

Sứ đoàn Thác Đát cùng tộc Nữ Chân cùng đến một ngày, Thổ Lỗ Phiên bởi vì đường xá xa xôi, muộn hai ngày sau mới đến. Sau khi sứ đoàn tam quốc đến đông đủ, Kỳ Vô Cữu sắp xếp mở tiệc chiều đãi bọn họ. Phi tần trong hậu cung nào trên tứ phẩm đều có thể tham gia quốc yến. Đương nhiên, có thể ngồi ở cạnh hoàng đế, chỉ có duy nhất hoàng hậu.

Nếu đã đến cầu hòa, không thể thiếu chuyện tặng chút ít lễ vật. Tam quốc tiến cống gì đó đều đã giao do Lễ bộ ghi vào sổ sách, chỉ là đồ có thể ghi vào sổ sách, nhưng người sống thì lại không thể như vậy.

Hai nước giao chiến, quốc gia thua trận tặng nữ nhân cho bên thắng trận, cũng không phải là chuyện hiếm. Lần nghị hòa này, tam quốc đều chọn lấy mỹ nữ dâng cho Kỳ Vô Cữu, lại từ trong tông thất tuyển chọn nữ tử có xuất thân cao quý đưa tới hòa thân. Những mỹ nữ kia đều có thể dễ dàng đuổi, nữ tử hòa thân lại không thể tùy tiện thưởng cho người khác. Kỳ Vô Cữu cũng không nghĩ nhiều, đem hai nữ tử hòa thân một công chúa một quận chúa, phân biệt phong thành chiêu nghi, thả vào trong cung. Dù sao nữ nhân trong cung cũng nhiều, nhiều thêm vài người nữa cũng không sao.

Trong lòng Diệp Trăn Trăn mặc dù không có tư vị gì, nhưng cân nhắc đến thể diện hoàng, liền không nói gì.

Lúc này ngay lúc ngày hè, tại Thái Dịch trì hoa sen vừa nở. Diệp Trăn Trăn muốn đi ngắm hoa, Kỳ Vô Cữu liền đi cùng nàng, hai người tay trong tay bước vào Bích Tâm Đình. Sóng nước Thái Dịch trì nhẹ nhàng lăn tăn, mặt hồ như gương phản chiếu, gió mát đưa mùi hương thơm ngát mềm mại của hoa sen thoảng qua, giống như hai tay mỹ nhân phất qua hai gò má, làm cho tâm thần người nhận nhạo, tinh thần lại sảng khoái. Diệp Trăn Trăn từ trong đình đi xuống, nhìn xem hoa trong ao được nắng chiếu có màu thắm lạ lùng, muốn chèo thuyền tới gần nhìn cho rõ một chút. Kỳ Vô Cữu cũng cảm thấy cùng nàng thân cận trên thuyền xung quanh là hoa sen bao phủ sẽ thật phần thú vị, bởi vậy liền sai người chèo thuyền đến.

Phân phó xuống dưới xong, đôi mắt nhìn về nơi xa, lại chứng kiến cách đó không xa có người bước trên hoa sen dần dần đi tới. Kỳ Vô Cữu cho rằng bản thân mình lắm, nhìn lạ lẫm nữa, quả thật không khác lắm. Đó là một cô gái, mặc một thân quần áo màu hồng phấn, cách khá xa nên không rõ lắm diện mạo. Dưới chân nàng có rất nhiều hoa sen, có hồng có trắng cũng có vàng, hoa sen kia phủ đầy chừng một thước vuông, giúp nàng chậm rãi đi về phía trước, nhìn như Lãng Ba tiên tử.

Diệp Trăn Trăn thấy có chút ngây ngốc, miệng không tự chủ mở ra. Kỳ Vô Cữu nghiêng đầu thấy nàng như thế, buồn cười nhấc tay giúp nàng nâng cái cằm lên.

Người nọ dần dần đi đến gần, Diệp Trăn Trăn mới thấy rõ mặt của nàng, là hòa thân công chúa mà Thổ Lỗ Phiên đưa tới, trong cung được phong là Hoa chiêu nghi. Vóc người nàng cao, mi mắt sâu, sống mũi cao thẳng, niêng mặc dù so với nữ tử Trung Nguyên lớn hơn, nhưng đôi môi nở nang, vô cùng hòa hợp với mắt mũi, kết hợp với nhau lại càng thấy đẹp hơn. Đáng quý hơn chính là da thịt nàng trắng nõn nhẵn nhụi, so sánh với men sứ trắng còn muốn xinh đẹp hơn.

Tóm lại, đây không những là một đại mỹ nhân, mà lại là một đại mỹ nhân mang phong tình vạn chủng của ngoại quốc.

Kỳ Vô Cữu thấy hoa chông chất kia tới gần, mới phát hiện là dưới có bè, bè trúc mỏng, hơn một nửa chìm ở trong nước, trên mặt có hoa bao phủ, nhìn từ đằng xa giống như là người bước trên hoa đi tới. Nước ở Thái Dịch trị có dòng chảy, có vào có ra, bè của nàng đi theo hướng nước chảy, bởi vậy không cần chèo, cũng có thể tiến về phía trước.

Thì ra là vậy, cảm thấy có chút hứng thú.

Hoa chiêu nghi từ trên bè trúc bước xuống, thần nhiên hành lễ với Kỳ Vô Cữu cùng Diệp Trăn Trăn, dùng tiếng trung nguyên không quá rõ ràng nói, "Tham kiến Hoàng Thượng, hoàng hậu nương nương."

Kỳ Vô Cữu nói ra, "Bình thân, người ngẩng đầu lên."

Hoa chiêu nghi liền ngẩng đầu lên, tròn to một đôi mắt nhìn Kỳ Vô Cữu.

Nam nhân mà, mặc dù tâm đã có người chiếm hết chỗ, nhưng là mắt vẫn có có dư. Mắt thấy cô gái này rất xinh đẹp thoát tục, Kỳ Vô Cữu liền nhìn nhiều thêm một chút, sau khi nhìn xong liền hỏi, "Người là ai?"

"Hồi bẩm hoàng thượng, thần thiếp là Hoa chiêu nghi." Mặc dù nói không lưu loát, nhưng là quy củ cũng không tệ lắm.

Kỳ Vô Cữu gật đầu nhẹ, "Không tồi."

Hoa chiêu nghi cũng sờ không rõ lắm hán khen ngợi phương diện nào, nhưng tóm lại là bị khen, vì vậy nói, "Tạ Hoàng Thượng khen ngợi."

Lúc này, có người lái một chiếc thuyền buồm cập bờ, Kỳ Vô Cữu thấy vậy liền hào hứng, cho mọi người lui xuống, lôi kéo Diệp Trăn Trăn muốn lên thuyền. Diệp Trăn Trăn lại rút tay về, "Ta không chơi." Nói xong liền quay đầu muốn đi.

Kỳ Vô Cữu đuổi theo bắt được tay nàng, cười nói, "Sao lại không chơi? Hay nàng muốn chơi bè hoa kia? Cũng được, nó vẫn còn ở đó, chúng ta đứng trên đó cũng được."

Diệp Trăn Trăn hất tay của hắn ra, "Ai muốn chơi cái kia. Ta phải đi về."

Kỳ Vô Cữu có chút không hiểu, không hiểu vì sao thái độ của nàng chuyển biến nhanh như vậy. Hắn nhíu mày hỏi, "Nàng làm sao vậy?"

"Đầu ta choáng." Diệp Trăn Trăn cúi buồn bực đáp.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Vô Đức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75: Ghen

Diệp Trăn Trăn trở lại Khôn Ninh cung, Kỳ Vô Cữu truyền thái y xem cho nàng, nói bị chút cảm nắng.

"Chắc là do vừa rồi đứng dưới mặt trời, nàng nghỉ ngơi cho tốt, trầm đi Dưỡng Tâm điện xem tấu chương một lát, buổi tối trở lại thăm nàng." Kỳ Vô Cữu nói xong, sờ trán Diệp Trăn Trăn xem xét một hồi, giúp nàng đắp tấm chăn mỏng trên người liền đứng dậy.

Diệp Trăn Trăn lười biếng đáp một tiếng, "Cung tiền Hoàng Thượng."

Chờ Kỳ Vô Cữu vừa đi, nàng bỗng nhiên ngồi dậy, đem chăn mỏng trên người vén lên, mặt cúi xuống không nói lời nào. Tô Nguyệt thấy vậy, để chén thuốc xuống, "Tiểu tở tông, ngài đây cũng là muốn làm cái gì." Vừa nói, vừa đi tới đỡ Diệp Trăn Trăn nằm xuống giường một lần nữa, đắp kín mền.

Diệp Trần Trần liền quay nghiêng người vào trong, buồn bực không nói.

Tổ Nguyệt hỏi, "Hoàng hậu nương nương, ngài làm sao vậy? Phải chăng có chuyện khiến người không cao hứng?"

Không phải là không cao hứng, là rất rất mất hứng!

Vừa rồi ánh mắt Kỳ Vô Cữu nhìn hoa chiều nghi, thực sự chói mắt vô cùng, trong lòng Diệp Trần Trần lúc ấy liền bùng lên một trận bực bội, thập phần khó chịu.

Loại tức này, nàng không có biện pháp phát tác. Kỳ Vô Cữu nói như thế nào cũng là hoàng đế, nàng có thể chỉ vào mũi của hoàng đế mắng hấn háo sắc sao? Nghĩ lại, đừng nói là liếc mắt nhìn, cho dù hấn muốn sủng hạnh Hoa Chiều Nghi, Hoàng hậu nàng có thể nói cái gì? Còn không phải là bầm bụng bầm dạ nhìn hấn leo lên giường những nữ nhân khác, ngày hôm sau còn phải hoan hoan hi hi thưởng đồ đặc cho người ta?!

Nghĩ tới đây, Diệp Trần Trần lại ghen thêm một bụng tức giận, nàng đã sớm nói, gả gả gả chó gì cũng không thể gả cho hoàng đế!

Tức giận xong, trong lòng Diệp Trần Trần lại dâng trào một loại bất an mãnh liệt. Kỳ Vô Cữu là hoàng đế, hấn sớm muộn gì cũng sẽ sủng hạnh những nữ nhân khác!

Loại bất an này kỳ thật vẫn luôn tồn tại, chỉ là nàng không thể nào giải quyết cho nên luôn lẩn tránh, hiện tại, nàng muốn tránh cũng không thể tránh.

Làm sao bây giờ? Trước mắt liền có nhiều oanh oanh yến yến như vậy nhưng lại không có biện pháp xử lý, hơn nữa những tiểu cô nương xinh đẹp đi được một người, hôm sau cũng sẽ lại đến một người, sinh sôi không ngừng. Chỉ cần hấn có ý định, chỉ cần một ánh mắt, tự có người không chùn bước mà ngã vào lòng hấn.

Quả thực quá ghê tởm!

Diệp Trần Trần nằm lý ở trên giường thờ dài thờ ngắn trong chốc lát, đột nhiên liền thập phần phiền chán mình như vậy. Đây là loại chuyện gì chứ, tiến cung xong liền cả ngày suy nghĩ làm thế nào cùng một đám nữ nhân tranh đoạt một nam nhân, mà nam nhân kia còn thấy tiểu cô nương xinh đẹp liền vô tri vô giác cười. Hôm nay hấn đối với nàng ôn tồn săn sóc, ngày mai cũng không biết được sẽ săn sóc đến ai.

Không đáng! Diệp Trần Trần tức giận nghĩ, hấn mới không đáng, nàng mới không ghen vì hấn mà ghen.

Bên này trong Dưỡng Tâm điện, Kỳ Vô Cữu coi tấu chương được một lúc, đột nhiên giật mình ngẩng đầu, song mắt không chớp. Phùng Hữu Đức bên cạnh hầu hạ thấy thế nhìn không được giật mình một cái, nghĩ thầm Hoàng Thượng đây là lại muốn chinh ai? Hấn vênh lỗ tai nghe động tĩnh, không nghe thấy Kỳ Vô Cữu quở trách ai, lại chỉ nghe được một câu không đầu không đuôi: "Nàng không phải là ghen chứ?"

Kỳ Vô Cữu cẩn thận hỏi tương một màn xé chiều hôm nay, Diệp Trần Trần sau khi thấy Hoa chiều nghi mới bắt đầu mất hứng. Chẳng lẽ nàng thấy hoa chiều nghi đẹp mắt, cảm giác mình không bằng? Nếu quả như thật là như thế, vậy hấn không thể không hảo hảo an ủi nàng một phen.

Nữ vi duyệt kỹ giả dung, người có xinh đẹp hay không, là do bẩm định đoạt, cùng người ngoài không liên hệ nhau. Trẫm đã cảm thấy người là mỹ nhân xinh đẹp nhất trên đời này...Người liền là như vậy. Từ Dưỡng Tâm điện đến Khôn Ninh cung, Kỳ Vô Cữu nghĩ ra đủ loại lý do thoái thác.

Diệp Trần Trần vẫn còn bực mình. Ngay từ đầu còn biết vì sao mình mất hứng, càng về sau, chuyện bốn phương tám hướng gì nghĩ đến đều khiến nàng mất hứng. Tổ Nguyệt muốn khuyên nàng, cũng không biết rốt cuộc nàng gặp phải chuyện gì, bởi vậy cũng không thể nào mở miệng. Chủ tử nhà mình tâm địa phóng khoáng, thời điểm tức giận ít gặp, mặc dù giận ai, lắm bầm trong chốc lát cũng thì xong rồi, ít khi nào biểu hiện như hôm nay, cả khuôn mặt trầm xuống dài ra, không nói tiếng nào. Mặc dù tuổi còn trẻ, nhưng làm ra vẻ mặt uy nghiêm như vậy, nhìn giống như một pho tượng phật, làm cho người thập phần kính sợ.

Kỳ Vô Cữu đi vào Khôn Ninh cung, gặp Diệp Trần Trần như thế, liền cười lạnh, "Tính khí của nàng sao lại lớn như thế, không những khiến người bên cạnh khó chịu cũng khiến bản thân mình không vui vẻ.

Diệp Trần Trần cúi đầu đáp, "Ta không có tức giận."

"Còn không có tức giận, " Kỳ Vô Cữu nhẹ nhàng nâng cằm của nàng, "Nhìn vẻ mặt này xem, dán trên cửa đề trần nhà cũng có thể."

Diệp Trần Trần bị buộc ngẩng đầu lên, cặp mắt không nhìn tới hấn.

Kỳ Vô Cữu cúi đầu hôn lên chóp mũi nàng một cái, cười nói, "Còn tiếp tục nháo như vậy nữa, không sợ ta sẽ đi tìm người khác?"

Lời này vừa vắn đâm trúng chỗ đau, Diệp Trần Trần quay mặt thoát khỏi sự kiểm chế của hấn, đáp, "Đi đi, chàng thích ai thì đi tìm người đó. Trong cung nhiều nữ nhân như vậy đều chờ đợi được ân sủng, chàng đứng ở chỗ ta ngày ngốc mà uống phí công phu."

Kỳ Vô Cữu liền có chút mất hứng, hấn ngồi ngay người lại, hai tay đặt ở trên đùi, lạnh lùng nói, "Nàng nói gì vậy."

Diệp Trần Trần cười lạnh, "Lời nói thật."

Nhìn hấn, Kỳ Vô Cữu đề lại ý nghĩ nói mấy câu nặng lời, chỉ nói, "Ta biết rõ nàng đang ghen."

Diệp Trần Trần có ý khoa trương cười, "Hoàng Thượng, lời này thật buồn cười, ta ăn dấm chua cái gì? Chúng ta thành thân, mọi chuyện trong đó như thể nào ta đều hiểu rõ, ngài cũng đừng tự mình đa tình quá. Ta không đến mức bởi vì chút chuyện này liền muốn chết muốn sống... Ta một chút đều không để ý!"

Kỷ Vô Cữu chỉ cảm thấy trái tim mình giống như bị xé rách, phi thường khó chịu. Hắn đột nhiên đứng lên, gắt gao nhìn chăm chăm nàng. Nàng lại không sợ hãi, ngẩng đầu mở to hai mắt trừng hắn.

Kỷ Vô Cữu há miệng, cuối cùng lại không nói được gì. Lời nói mềm mỏng nói không được, Lời nói cứng rắn cũng nói không được. Cứ như vậy đối mặt trong chốc lát, sau cùng, hắn rốt cục bại trận, phẩy tay áo một cái, xoay người rời đi.

Ban đêm, Kỷ Vô Cữu ngủ ở Càn Thanh cung. Kể từ xuất chinh trở về, hắn không có việc gì liền chạy đến Khôn Ninh cung, hiện tại trở về Càn Thanh cung, giống như là tạm trú. Càn Thanh cung rất lớn, rất rộng, nhưng càng rộng rãi, lại càng vắng lạnh. Hắn nằm trên long sàng rộng mênh mông, trong ngực trống trơn, tâm cũng trống trơn. Tịch tịch giống như một loại trùng khi đến không một tiếng động, nhưng điên cuồng mà xâm nhập vào thân thể của hắn. Hắn không tự chủ đưa tay sờ sang bên cạnh, nơi này đáng lẽ phải có một người, hắn đang tay là có thể chạm vào, có thể kéo vào trong ngực, ôm thật chặt. Như vậy mới có thể ngủ một giấc an ổn.

Kỷ Vô Cữu có chút thần thờ. Giống như thật sự không rời bỏ được nàng.

Hết lần này tới lần khác, khi nàng nói nói như vậy, những câu nói đó như đao, đâm thẳng vào lòng người.

Hắn biết rõ tính tình của nàng, nàng nếu thật không quan tâm, cũng sẽ không bức tức thành như vậy. Cho nên hắn không phát hỏa được, tuy biết nàng nói nhầm, nhưng lại khiến hắn khổ sở muốn chết.

Đây là thời điểm cần chấn động phu cương, Kỷ Vô Cữu nghĩ thầm, dù sao vẫn phải sửa một chút tính tình của nàng, đem nàng trừng phạt một chút.

Nói thì nói như thế, nhưng vẫn không kìm được khó chịu, buổi tối trở mình trần trọc, ngủ không được ngon. Lúc dậy sớm thượng triều, tinh thần có chút không được phấn chấn. Hôm nay thượng triều chuyện thật không ít. Diệp Mộc Phuong từ Sơn Đông đã trở lại, công trình đập chứa nước đã thuận lợi hoàn thành, hiện tại có thể sử dụng. Quan lại Lễ bộ quan viên cũng báo cáo về việc đàm phán cùng sứ thần tộc Nữ Chân, báo rằng bên kia đã đáp ứng cắt nhượng phần lớn đất hoang phía bắc Liêu Đông.

Đây đều là chuyện tốt, nhưng Kỷ Vô Cữu có chuyện trong lòng, liền có chút không yên lòng, tùy tiện ứng phó. Hắn nghĩ chút nữa hạ triều, sẽ nhanh chóng đi tìm Diệp Trần Trần, lại cảm thấy mình nên dè dặt một chút, gạt nàng một trận, làm cho nàng về sau thành thực một chút.

Lại là đôi oan gia Diệp Tu Danh cùng Phuong Tú Thanh tranh chấp.

Nguyên nhân tranh chấp là Phuong Tú Thanh gần đây cực lực đề xướng tân chính. Đại Tể tuy trời yên biển lặng, nhưng trên quan trường, quan viên tham ô lại quá nhiều. Phuong Tú Thanh liền đề ra một chính sách, mục tiêu là ở trừng trị tham ô. Hắn đã thương lượng qua với Kỷ Vô Cữu, hai người đối với vấn đề này cơ hồ đã hình thành chung nhận thức. Bởi vậy hôm nay thượng triều nói lại, chính là để cho mọi người có một chuẩn bị.

Diệp Tu Danh cùng hắn tranh cãi, cũng không phải phản đối trị tham quan, mà cảm thấy chính sách của hắn đưa ra có chút vì cái trước mắt nhiều quá, trên quan trường thế lực khắp nơi rắc rối khó gỡ, không phải là người nghĩ trị là có thể trị, đến lúc đó làm không tốt, ngược lại chuyện xấu, khiến cho triều chính chấn động.

Hai người này cứ mỗi người một chút, âm ỉ âm ỉ công kích đối phương. Người đọc sách mắng chửi người rất có ý tứ, bốn chữ rồi lại bốn chữ bắn ra ngoài, tăng tăng lớp lớp, cũng không mang nặng hình thức, có điều người nghe cách người mắng chửi người liền có thể đánh giá được tài văn chương đến độ nào.

Kỷ Vô Cữu vốn đã có chuyện phiền lòng, bây giờ nghe này hai người ta tranh người cãi, liền càng thêm phiền, vì vậy hung hăng vỗ bàn một cái, "Đừng cãi nữa!"

Hai người quả nhiên ngừng lại. Người chung quanh nhìn nhau, không biết bệ hạ hôm nay vì sao phát hỏa lớn như vậy.

"Các người trở về nội các mà âm ỉ, âm ỉ ra kết quả rồi thì đến gặp trẫm," Kỷ Vô Cữu nói, con mắt hướng mọi người đảo qua, "Còn có chuyện gì muốn tâu?"

Đại gia hóa nhìn về mặt hoàng đế "Ai tâu ta đánh", làm sao còn dám nói chuyện, đồng thời trầm mặc xuống.

Cứ như vậy mà bãi triều.

Trở lại Càn Thanh cung, Kỷ Vô Cữu đứng cũng không được mà ngồi cũng không xong, biết rất rõ lúc này nên trừng phạt Diệp Trần Trần một chút, nhưng rồi lại "trăm thảo nạo tim" muốn đi gặp nàng.

Lúc này trong Khôn Ninh cung trong, Diệp Trần Trần ngủ một đêm, bức tức cũng đã nhạt đi không ít. Sáng sớm dậy dùng đồ ăn sáng, Tổ Nguyệt thấy sắc mặt nàng hòa hoãn, liền nói, "Nô tỳ lắm miệng một câu, kính xin nương nương thứ tội. Nô tỳ muốn nói, lời ngài nói ngày hôm qua nói cũng quá đã thương người."

Diệp Trần Trần tuy có chút hối hận hôm qua lỡ lời, nhưng da mặt mỏng có chút không muốn nhận lỗi, bởi vậy chỉ trầm mặc không nói.

"Hoàng Thượng thường ngày nhường nhịn nhường ra sao, nhường nhường chính ngài rõ ràng. Nô tỳ cảm thấy, thân là đế vương, có thể làm đến mức này quả thực không dễ, ngài còn bắt mất cái gì?"

"Người không hiểu." Diệp Trần Trần đáp.

"Dạ phải, nô tỳ không phải hiểu hết, nhưng nô tỳ hiểu một chuyện, nhường nhường ngài làm như vậy a, chính là đem Hoàng Thượng đẩy đến nơi khác."

Lời này nói ra liền nói trúng tâm sự của Diệp Trần Trần, nàng chưa phát giác đỏ mặt, cúi đầu.

"Nuông nuông, nô tỳ chưa ăn thịt heo cũng thấy qua heo chạy, nam nhân thích nữ nhân như thế nào? Tất nhiên là ôn nhu tri kỷ khiến người thương tiếc. Hoàng Thượng trước bận rộn quốc sự, trở lại hậu cung nếu lại gặp ngài phát cáu, mặc dù một lần hai lần có kiên nhẫn dỗ dành, nhưng kéo dài nhiều lần như vậy, tình cảm sâu hơn cũng sẽ bị ảm ỉ làm cho phai nhạt. Hai người các ngài vốn là một đôi thần tiên quyến lữ làm người ngoài ghen tỵ, sao không lẫn nhau thông cảm một chút, mà còn tổn thương lẫn nhau như vậy?"

Diệp Trần Trần đang định trả lời, chợt nghe bên ngoài Vương Hữu Tài cao giọng hô, "Hoàng Thượng giá lâm - -"

Diệp Trần Trần đứng dậy nghênh đón, hành lễ, Kỳ Vô Cữu kéo nàng vào nhà, ngồi trên giường. Lúc Diệp Trần Trần ngẩng đầu lên, không ngờ Tố Nguyệt đã lui ra ngoài, bên trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ.

Hai người bởi vì tối hôm qua cãi nhau, hiện giờ đối mặt, tóm lại sẽ có chút lúng túng.

Kỳ Vô Cữu phát hiện mình vừa thấy Diệp Trần Trần, toàn bộ những gì nghĩ tối hôm qua đều ném ra sau óc. Biết rõ nàng da mặt mỏng, mắt hết mặt mũi, hần liền chủ động nắm tay của nàng, giọng trầm ấm hỏi, "Vẫn còn tức giận?"

Diệp Trần Trần lắc đầu, "Không có."

Kỳ Vô Cữu kéo tay nàng trước ngực, cố ý nói, "Lời nàng nói hôm qua, khiến cho ta vô cùng đau lòng. Nếu rõ nàng không quan tâm, vậy ta quan tâm là được rồi."

Diệp Trần Trần vội vàng nói, "Không phải là, ta, ta quan tâm."

Kỳ Vô Cữu trong lòng ấm áp, hỏi tới, "Quan tâm à?"

Diệp Trần Trần đỏ mặt đáp, "Quan tâm chàng."

Kỳ Vô Cữu liền cảm thấy vô cùng ngọt ngào, kéo từ tim đến cổ họng, hần kéo nàng vào ngực, ôn nhu nói, "Ta biết rõ."

"Đúng là ta không thích chàng để ý đến người khác, " Diệp Trần Trần phát hiện mình không rộng lượng như vậy, liền dứt khoát không thêm giả bộ rộng lượng nữa, dứt khoát đem nói rõ, "Lại càng không muốn chàng cùng các nàng thân cận."

Lời nói như vậy, khi Kỳ Vô Cữu nghe lại không khác gì tiếng trời, đầu chỉ là quan tâm, Trần Trần rõ ràng đang biểu lộ với hần. Hần ôm chặt nàng, cười nói, "Ta về sau không nhìn người khác, càng sẽ không cùng người khác thân cận, được hay không?"

"Lời này thực không chân thật, trong hậu cung nhiều nữ nhân như vậy, ngày ngày đều thấy trước mắt. Chàng quản được chính mình sao?"

"Trần Trần, nàng hiểu hay không, trong hậu cung có thể ở hạ rất nhiều người, đúng là nơi này, " hần cầm lấy tay của nàng đặt lên vị trí tim mình, "Chỉ có thể chứa được một mình nàng." Người ta nói "Nhược thủy tam thiên, ngã chí thủ nhất biều ẩm (Ba ngàn con sông nhưng chỉ uống một gáo nước)", thật ra là bởi vì một gáo nước này khác với ba ngàn con sông kia. Nước ở ba ngàn con sông kia không có mùi vị gì cả, chỉ có riêng một gáo nước này, ngọt vô cùng, hần làm sao có thể vì ba ngàn con sông không có mùi vị kia mà buông tha cho gáo nước duy nhất ngọt ngào này?"

Diệp Trần Trần nghe hần nói như thế, trong nháy mắt đỏ mặt lên, "Thật sự?"

Kỳ Vô Cữu cười nói, "Chính nàng tự vấn lương tâm hỏi một câu, có phải thật vậy hay không."

Diệp Trần Trần lại nói, "Nhưng ta vẫn cảm thấy các nàng chương mất."

Kỳ Vô Cữu thờ dài, "Ta cũng cảm thấy bọn họ chương mất." Ảnh hưởng đến việc hòa hảo của phu thê bọn họ.

Diệp Trần Trần chỉ cầu nhau một lát, nàng cũng biết, vô luận nàng chương mất như thế nào, cũng không thể đuổi đi, nếu có biện pháp, nàng đã sớm làm. Nói thật, những nữ nhân kia cũng là người cơ khổ, bởi vậy nàng không muốn quá mức khó xử các nàng.

Chỉ là, Diệp Trần Trần chợt lại nghĩ tới một cái khác chuyện, "Nếu như ta vẫn không thể... mang thai thì sao?"

Kỳ Vô Cữu nghe nàng nói như thế, vui vẻ, "Trần Trần, nàng vội vã như thế, là chê ta không đủ cố gắng?" Nói xong liền cúi đầu trần trọc hôn lên cổ nàng, tay trượt xuống dưới, véo bóp nhẹ trên eo nàng.

Diệp Trần Trần bị xoa bóp có chút ngửa ngáy, cười khúc khích, muốn đứng dậy, "Chàng... Ta đang nói... chuyện đứng đắn đấy..."

Kỷ Vô Cữu vừa cời y phục của nàng, vừa nói, "Thái y đã nói qua, hai người chúng ta thân thể không có vấn đề gì, mang thai là chuyện sớm muộn, nàng không cần nóng lòng, chuyện như vậy thuận theo tự nhiên là tốt nhất."

Diệp Trần Trần còn muốn lên tiếng, lại bị hấn cúi đầu hôn bịt miệng nàng.

Hai người trải qua một trận mây mưa thất thường, Diệp Trần Trần nằm trong ngực Kỷ Vô Cữu khẽ thở.

Kỷ Vô Cữu khẽ vuốt mái tóc của nàng, thấp giọng nói, "Trần Trần, chúng ta ngày mai đi xem hoa sen đi."

Diệp Trần Trần khẽ gật đầu, lại hỏi, "Có phải chàng muốn chơi cái bè hoa kia?"

Kỷ Vô Cữu lắc đầu, "Ta thích có khoang thuyền cùng mếp thuyền."

"Vi sao?"

Kỷ Vô Cữu không đáp, chỉ híp mắt cười nhìn nàng.

"Không đúng, chàng nhất định là thích cái bè hoa kia, nhưng ngại nói, có đúng hay không? Ngày hôm qua, chàng vẫn nhìn chăm chăm vào nó."

"Ta thật sự không thích nó."

"Vi sao? Nó rất đẹp mắt."

"Ân ái đứng lên dễ dàng lật thuyền."

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Vô Đức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Thăm bệnh

Diệp Tu Danh trên triều đình đang cùng Phương Tú Thanh giương đao múa kiếm không ai nhường ai thì đột nhiên trong nhà xảy ra chuyện: lão phu nhân bị bệnh.

Tuy rằng Diệp Tu danh trên quan trường là người nói một thì ít có người dám nói hai, nhưng trong Diệp phủ người chân chính có địa vị là vị lão phu nhân này. Nàng cùng Diệp Tu Danh hai người là phu thê từ thời thiếu niên, phu thê tình thâm, một đường vài thập niên mưa gió cùng nhau trải qua, thiếu niên phu thê trở thành bạn già. Đường làm quan của Diệp Tu Danh cũng không phải luôn thuận buồm xuôi gió, năm đó niên thiếu khí thịnh, động chạm người khác, nhân sinh thất ý, thân thích bằng hữu cơ hồ đều đoạn tuyệt lui tới, thủy chung ở bên cạnh hắn, chỉ có vị vợ cả này. Người một khi không được như ý, trong lòng khó tránh khỏi có chút bức tức, hần lúc trước cũng có chút oán giận, chẳng qua thê từ nhà mình hung hãn, nghe được hần oán thảm, lại không chút nào suy sụp, một bên khuyên giải hần một bên giáo huấn hần, lại luôn nghĩ cách giúp hần vui vẻ, đem một gia đình côi cút biến thành vô cùng náo nhiệt.

Nếu người trong thiên hạ đều phụ người, cũng chỉ có một người đem người đặt ở trên đầu quả tim, kiên trì đối tốt với người, như vậy người vì người này, phụ người trong thiên hạ lại có khó gì.

Sau này Diệp Tu Danh từng bước lên mây, gia nghiệp dần dần lớn, lại thủy chung không cưới vợ bé, chỉ bên cạnh lão bà buru hần của mình mà sống qua ngày, nàng lại chỉ sinh cho hần một đứa con, bụng liền dừng lại. May mắn nhi tử bọn họ lại không chịu thua kém, một mạch sinh ra ba nam một nữ. Nhà bọn họ cũng coi như con cháu đông đủ được cả sánh đường. Lão phu nhân vẫn vì không thể sinh ra một nữ nhi động lòng người mà cảm thấy tiếc nuối, sau này cháu gái ra đời, liền xem như bảo bối mà cưng chiều, cầm trong tay thì sợ rớt, ngậm trong miệng thì sợ tan. Người trong nhà đều biết, Diệp Tu Danh sợ lão bà, sợ đến không còn nguyên tắc, bởi vậy lão thái thái cưng chiều Diệp Trần Trần, không ai dám nói nửa chữ không.

Tính tình Diệp Tu Danh có chút cô chấp, tính tình lão thái thái thế nhưng so với hần còn cô chấp hơn, lại vội vàng nóng nảy, bởi vậy làm người thẳng thắn thành khẩn, trong lòng minh bạch, không quan tâm đến thị phi phi phi. Cho nên dù Diệp gia đại nghiệp, nàng cũng vẫn có thể sắp xếp quản lý gọn gàng ngăn nắp Diệp gia, làm hậu phương ủng hộ cho Diệp Tu Danh.

Tình cảm Diệp Tu Danh đối với chính thê vô cùng thâm hậu, thấy thê tử bệnh nặng, liền vô tâm cùng Phương Tú Thanh tranh cãi, xin nghỉ phép mấy ngày về nhà chiếu cố thê tử bị bệnh.

Nguyên nhân lão thái thái sinh bệnh là do mùa hè ăn nhầm gì đó, lại trúng gió, bởi vậy cả người đều không thoải mái. Kỳ thật nguyên nhân sâu xa sinh bệnh, cả nhà cũng hiểu trong lòng mà không nói, người lớn tuổi, thân mình xương cốt không bằng trước kia, có chút đau đầu nhức óc, liền dễ dàng bệnh không dậy nổi. Chính như ngọn đèn trước gió, bị thổi tắt chỉ trong nháy mắt.

Diệp Trần Trần cũng rất nhanh đã nghe nói tổ mẫu bệnh tình. Nàng thập phần kính yêu vị tổ mẫu này, khi còn nhỏ phạm sai lầm, đến trước mặt tổ mẫu khóc nháo một phen, phụ thân liền không dám phạt nàng nữa, lần nào cũng hiệu quả, những ca ca kia của nàng lại không được đãi ngộ như vậy. Sau này tuy trưởng thành, nhưng trước mặt tổ mẫu là luôn là một dạng tiểu hài tử, có thể tùy hứng làm nũng chơi xấu. Lúc này nghe nói tổ mẫu bệnh nặng, Diệp Trần Trần trong lòng nôn nóng, tuy người còn ở trong cung, tâm sớm đã bay trở về bên cạnh tổ mẫu.

Kỷ Vô Cữu thấy nàng com nước không đề ý, liền trấn an nàng nói, "Trẫm đã phái thái y tốt nhất trong cung đến chẩn bệnh cho lão phu nhân, nàng hẳn là không có gì hung hiểm, nàng không cần quá lo lắng. Nếu không cần thận lại ngã bệnh thì làm sao."

Diệp Trần Trần ngo ngác gật gật đầu.

Kỷ Vô Cữu thở dài, "Nàng vẫn là trở về thăm một chút đi, nếu không lại nói trẫm bất cận nhân tình." Hắn ngược lại không phải không muốn cho Diệp Trần Trần trở lại thăm viếng, chỉ sợ nữ nhân này đi nhiều ngày không về, liền quên hắn.

Diệp Trần Trần được Kỷ Vô Cữu đồng ý, hôm đó liền chuẩn đồ đạc trở về Diệp phủ.

Người đi vội, Diệp Trần Trần chưa kịp thông báo cho nhà. Diệp phủ trên dưới vừa thấy Hoàng Hậu trở về, liền bận rộn tiếp đón, tất cả quỳ dập đầu thỉnh an với Hoàng Hậu. Mặc dù từ trong ra ngoài đều là nữ hài tử nhà mình, nhưng là hiện tại thân phận kim tôn ngọc quý, lễ không thể bỏ, bọn họ phải quân thân chỉ lễ với nàng.

Diệp Trần Trần chưa gặp được tổ mẫu, vừa nhìn thấy tổ phụ, liền đã nhìn không nhìn được nước mắt rơi xuống. Tinh thần gia gia có chút héo rũ, sắc mặt tiêu tụy rất nhiều, cũng không còn tinh thần thủ lĩnh, bảo đao chưa lão như ngày xưa, đầu tóc cơ hồ trắng phao. Hắn muốn hành lễ với Diệp Trần Trần, đầu gối còn chưa hạ xuống, Diệp Trần Trần liền đem hắn nâng đứng lên, "Tiên sinh không cần đa lễ, lão phu nhân hiện nay bệnh tình như thế nào?"

"Trên người vẫn nóng sốt, đã nhiều ngày ăn đồ tới miệng đều phun ra," Diệp Tu danh một bên trả lời một bên lắc đầu, mắt đục đỏ ngầu, "Mới vừa nghe nói Hoàng Hậu giá lâm, nàng có chút tinh thần, giường giường muốn đứng dậy đến bái kiến ngài."

"Mau dẫn ta đi gặp bà."

Diệp Tu Danh dẫn Diệp Trần Trần đến tẩm phòng, cả phòng đều tràn ngập mùi thuốc. Lão phu nhân nằm trên giường nhìn thấy người tới, liền ngồi dậy kêu một tiếng "Hoàng Hậu", Diệp Trần Trần giành trước một bước đi vào phòng, kêu một tiếng "Nãi nãi!"

Tổ tôn hai người gặp lại, nước mắt đều rơi xuống. Diệp Tu Danh để hai người nói chuyện riêng tư, còn mình rời khỏi phòng. Sau khi đi ra, hắn không có việc gì làm, liền ở trong viện Hải Đường, thong thả bước đi qua lại dưới tàng cây. Cây hải đường nửa khô nửa tươi tốt, bên khô kia từ lúc mùa xuân năm nay đã không nảy mầm nữa, lúc ấy hắn đã cảm thấy không tốt, không nghĩ đến lại ứng nghiệm trong chuyện này. Hắn nhìn nửa nhánh cây hải đường xanh tốt kia, hồi tưởng lý do thoái thác cẩn thận của thái y, đột nhiên có chút tâm ý nguội lạnh. Hơn nửa cuộc đời này của mình, vẫn luôn có nàng bước cùng, nếu nàng đột nhiên đi, hắn thật không biết nên làm thế nào cho phải. Một chút ý niệm xoay chuyển lại nghĩ, hai người cả đời này bạch đầu giai lão, con cháu đều đông đủ cả sảnh đường, lại được đại phú đại quý, cũng coi như đáng giá. Nàng đi trước hắn một bước cũng tốt, nếu không thể đồng thời chết đi, tất sẽ có một người ở lại thương tâm sống qua ngày, hắn tình nguyện người kia là hắn.

Nghĩ đến đây, hắn lại thở dài xa xăm. Đời người, hơn mười năm cũng chỉ trong nháy mắt, công danh lợi lộc cũng thành bụi bặm, nhưng người làm bạn đời này dù đến chết vẫn còn vương vấn không yên tâm.

Diệp Trần Trần bên cạnh tổ mẫu nói vài lời, vui đùa để nàng cười một hồi, thấy nàng tinh thần hoàn hảo, liền khuyên ăn chút được, rồi coi sóc nàng ngủ.

Tiếp đó, Diệp Trần Trần liền ngủ ở Diệp phủ một thời gian. Nàng nghe ý tứ thái y, biết tổ mẫu chống đỡ cũng không được bao lâu nữa, lòng của nàng liền khẩn trương theo, một khắc cũng không muốn rời đi. Liền tính...Nếu thật sự không còn gắng gượng được nữa, cũng nên ở bên nàng lúc thời khắc cuối cùng của cuộc đời, để nàng thấy được cháu gái nàng vạn yêu thương này. Ý định ban đầu của Diệp Trần Trần là tự mình phụng dưỡng tổ mẫu uống thuốc, nhưng Diệp Tu danh suy xét đến thân phận nàng quá mức tôn quý, nếu khuất tôn giáng quý tới chiếu cố lão phu nhân, ngược lại sẽ khắc chết lão phu nhân, bởi vậy chỉ bảo nàng mỗi ngày bên cạnh người bệnh nói nói chuyện.

Diệp Tu Danh còn đáng sở con cho Kỷ Vô Cữu để nói chuyện này, đại ý: lão bà người ở lại chiếu cố lão bà ta, đại khái qua một thời gian sẽ trở về.

Kỷ Vô Cữu nhìn đến sở con, cười khổ một tiếng, quả nhiên không ngoài sở liệu của ta. Lại nói Hoàng Hậu chạy đến nhà mẹ đẻ xong liền ở lại nhiều ngày, chuyện này thật sự không hợp thể thống, khổ nỗi tình huống trước mắt có chút đặc thù, mặt mũi Diệp Tu Danh vốn lớn hơn người bình thường vài lần, hắn lại không muốn Trần Trần khổ sở, bởi vậy hiện tại cũng mặc kệ thể thống hay không thể thống, gật đầu đáp ứng.

Trên triều đình không có Diệp Tu Danh chỉ trích tranh cãi, Phương Tú Thanh ngược lại có chút Độc Cô Cầu Bại cô đơn.

Kỷ Vô Cữu cũng cô đơn —— lão bà không ở trước mặt, có thể không cô đơn sao. Hắn ngụ tại trong Càn Thanh cung, Càn Thanh cung lãnh lãnh thanh thanh; liền đi giá đến Khôn Ninh cung, Khôn Ninh cung như cũ lãnh lãnh thanh thanh. Buổi tối, hắn ngủ trên giường của nàng, trong lòng càng nhớ nàng nhiều hơn, đến ngủ mơ cũng kêu tên nàng vài lần. Kỷ Vô Cữu cảm thấy mình quả thực sắp không bình thường, hắn biết hắn thích nàng, nhưng thích đến độ này quả thật có chút giống như khảm vào tim rồi. Giống như nàng vừa đi, dường như hồn hắn cũng theo nàng đi luôn rồi.

Mọi người đều nói nam nhân có mối nối cũ, đó là bởi vì không gặp được đúng người thôi. Nếu có một người, rất hợp với khẩu vị người, khiến người vô cùng thoải mái, khiến người vô cùng thích, khiến người rõ ràng một khắc trước còn đang cùng nàng ôn tồn nói chuyện, ngay sau đó không thấy nàng liền bắt đầu nhớ nàng... Nếu người gặp được nữ nhân như vậy, vậy nữ nhân khác bên cạnh còn có thể khiến người dễ mất tới sao?

Người tìm được nữ nhân như vậy, là hạnh phúc, cũng là kiếp số.

Kỷ Vô Cữu nằm ngửa trên giường trong Khôn Ninh cung, mở to mắt xem trần châu trên đỉnh rèm buông xuống trong trướng. Hắn rốt cuộc khắc sâu cảm nhận cô chăm khó ngủ là loại cảm thụ như thế nào.

Diệp phủ lão phu nhân bệnh nặng, Hoàng Thượng không chỉ ban ân Hoàng Hậu nương nương về nhà chăm bệnh, mà còn tự mình giả làm Diệp phủ, đi thăm lão phu nhân.

Loại này ân sủng này, sợ cũng chỉ có Diệp các lão mới nhận được, rất nhiều người nhìn nóng mắt, tuy hâm mộ thật sự, cũng không dám ghen tị. Diệp tiên sinh đức cao vọng trọng lại là thầy của hoàng đế, cháu gái lại là Hoàng Hậu, loại gia đình này, người lấy cái gì đi ghen tị? Nếu có một thứ gì đó, người không có khả năng có được nó, liền vĩnh viễn không cần ghen tị, chỉ cần hâm mộ một chút là được.

Kỷ Vô Cữu vừa ngồi xuống trước giường bệnh lão phu nhân, liền bị Diệp Tu danh mời đi ra. Hoàng Đế phảng phất trời sinh liền mang theo một khí thể chấn nhiếp lòng người, người bệnh thể nhược, không thể bị kinh sợ, như vậy liền bị Hoàng Đế dọa một cái, chỉ sợ càng thêm không xong.

Diệp Tu Danh mời Kỷ Vô Cữu ra chánh đường. Kỷ Vô Cữu hỏi thăm chi tiết bệnh tình của lão phu nhân, nói vài lời an ủi, lại ban cho một ít dược vật. Diệp Tu Danh tạ ơn, hắn biết Kỷ Vô Cữu đại khái là nhớ Diệp Trấn Trấn, bởi vậy liền muốn thỉnh Diệp Trấn Trấn lại đây.

Kỷ Vô Cữu lại nói, "Không vội. Lần này Trẫm đến đây, còn có một việc."

"Hoàng Thượng thỉnh người cứ nói."

"Lúc Trẫm chinh phạt Nữ Chân, tiên sinh từng lấy Tầm Y đem tặng. Không nghĩ đến bảo y này lại thành manh mối bắt người của quân địch, lúc Trấn Trấn rơi vào địch doanh, trên người mặc Tầm Y, liền bị Đóa Đóa Ô Lạp Đồ nhận thành Hoàng Đế."

Diệp Tu danh là người thông minh, vừa nghe được lời này, sắc mặt thay đổi một chút, liền quỳ xuống đất nói, "Hoàng Thượng, cự thần trung tâm thiên địa chứng giám."

Kỷ Vô Cữu nâng hán dầy nói, "Tiên sinh trung tâm trầm tất nhiên biết, không thì cũng sẽ không tự mình hỏi tiên sinh. Trẫm xác nhận qua, chuyện Tầm Y chính là từ chỗ của tiên sinh lộ ra ngoài, thỉnh tiên sinh cẩn thận ngắm lại, chuyện này có ai biết."

"Chỉ có người hộ tống, " Diệp Tu Danh trầm mặc một hồi, cuối cùng ngẩng đầu, "Không đúng, còn có người."

"Ai?"

"Là môn sinh của cự thần, Bách Kiến Thành ; trước đó vẫn thả ra ngoài làm quan, hiện đã được bổ nhiệm Lại bộ Hữu thị lang. Tầm Y vốn là hán tặng cho cự thần, ngày đó lúc hán đến thăm, thần liền lẩm miệng lọt một câu."

Kỷ Vô Cữu sáng tỏ, Diệp Tu danh tuyệt sẽ không lẩm miệng, đoán chừng là cố ý nói cho Bách Kiến Thành nghe, đến thời điểm thích hợp tính cho hắn một công trạng. Lại bộ là địa bàn của Diệp Tu Danh, đem môn sinh của mình kéo lên làm thị lang, ý định bồi dưỡng kỳ tài quá rõ rệt. Kỷ Vô Cữu nheo mắt, "Bách Kiến Thành?"

"Là hán, Hoàng Thượng không nhớ rõ hán?"

"Trẫm nhớ rất rõ ràng. Năm năm trước trước hán tham ô bị lưu đầy đến Liêu Đông, trăm sau khi lên ngôi đại xá thiên hạ, hán cũng trở lại. Không thể tưởng được chính là năm năm, cảnh còn người mất, thế nhưng hán lại làm quan một cách phong sinh thủy khởi."

Trên mặt Diệp Tu Danh có chút không nhịn được. Ý tứ Hoàng Thượng là nói hán dùng người công tư bất phân sao? Bách Kiến Thành này là môn sinh của hán, lúc trước cả nhà đều bị tội, lại nắm lấy cơ hội, tự mình từng bước một cố gắng tiến lên. Hán thấy người như vậy có thể đào tạo, liền có lòng cho hán một cơ hội, nay xem ra, còn không phải là rước họa vào thân sao?

Chẳng qua... Lúc trước khi Bách Kiến Thành bị xét nhà rồi lưu đầy chỉ là thất phẩm huyện lệnh, Hoàng Thượng khi đó vẫn là Thái Tử, làm thế nào có thể nhớ rõ như thế?

Diệp Tu Danh nghi hoặc tăng tăng, cũng không biểu lộ ra, chỉ nói, "Cự thần nhìn người không rõ, thỉnh Hoàng Thượng giáng tội."

Kỷ Vô Cữu khoát tay, nói, "Hết thầy không có chứng cứ, tiên sinh không cần sầu lo, cứ cho ngay cả hán có vấn đề, cũng không đổ trên đầu tiên sinh, " thấy người trước mắt vẫn nhẵn mày như cũ, hán chuyển chủ đề, hỏi, "Trẫm thường nghe người ta nói tiên sinh sợ vợ, trẫm ngược lại muốn lãnh giáo một chút, tiên sinh cùng lão phu nhân phu thê tình thâm, tiên sinh thật sự sợ phu nhân sao?"

Diệp Tu danh sững sờ, không nghĩ đến Kỷ Vô Cữu đổi đề tài nhanh như vậy, hán sờ râu đáp, "Thần sợ nàng làm chi, nàng lại không phải lão hồ. Thần chỉ là thương xót nàng, mọi chuyện đều nghe theo ý nàng mà thôi. Đây không phải là sợ lão bà, là thương lão bà."

Kỷ Vô Cữu có đắm chiều.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Vô Đức* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Bí mật

Diệp Trăn Trăn không nghĩ tới Kỷ Vô Cữu sẽ đến Diệp phủ.

Bên trong hậu viện, ngoại nam không thể tùy tiện xuất nhập, bởi vậy Kỷ Vô Cữu không thể đến gần khuê phòng Diệp Trăn Trăn, đành phải đợi nàng trong khách sảnh phía trước viện. Mặc dù ngoài miệng nói không vội, nhưng thực tế hắn lại gấp đến độ liên tục đuổi cô ra ngoài nhìn. Thật vất vả mới chờ được Diệp Trăn Trăn đến, không đợi nàng hành lễ, liền một tay kéo nàng vào trong lòng. Người hầu hạ chung quanh thấy thế cuống quýt lần tránh, chỉ còn lại hai vợ chồng nói chuyện trong sảnh.

Mấy ngày không gặp, Diệp Trăn Trăn có chút gầy đi, Kỷ Vô Cữu nhìn thấy, đau lòng không ngớt. Hắn ôm Diệp Trăn Trăn ngồi trên ghế dựa, đặt nàng ngồi trên đùi của hắn.

Diệp Trăn Trăn cảm thấy ban ngày mà có cử chỉ thân mật như thế, không được tự nhiên, bởi vậy muốn đứng dậy.

Kỷ Vô Cữu đè nàng xuống, "Ngồi xuống, chúng ta nói chuyện một chút."

Diệp Trăn Trăn đành phải thành thật ngồi xong, nói với hắn, "Hoàng Thượng, sao chàng lại tới đây."

Còn không phải là bởi vì nhớ nàng, Kỷ Vô Cữu thầm nghĩ. Hắn giúp nàng vén mấy sợi tóc ở thái dương, giờ tay ra vuốt ve mặt của nàng, cau mày nói, "Nàng gầy đi."

Diệp Trăn Trăn tựa vào ngực hắn, thờ dãi.

Hai người cứ vậy mà ngồi ôm nhau, nhất thời không nói lời nào. Kỷ Vô Cữu trước khi đến có ngàn vạn loại nhớ nhung muốn bày tỏ với nàng, lúc này ôm người vào ngực, trong nội tâm chợt cảm thấy phong phú vô cùng, những lời kia ngược lại có chút dư thừa. Hắn hôn lên cái trán tròn bóng của nàng, tay phủ trên eo nàng, trên đùi là mông nàng tròn tròn mượt mà co dãn ngồi lên, dần dần cũng có chút tâm viên ý mã mà cứng lại.

Nhưng không đúng thời điểm, cũng không đúng trường hợp, Kỷ Vô Cữu cũng không làm phiền nàng. Đúng là hai người vài ngày qua chưa thân mật, hắn lại có chút không cam lòng, vì vậy cười nói, "Ta muốn đòi nàng một kiện đồ vật, hi vọng nàng có thể慷慨 khải đem tặng."

"Chàng muốn cái gì?"

Kỷ Vô Cữu cúi đầu, bên tai nàng nhẹ nói một cái từ.

Diệp Trăn Trăn nhất thời mắc cỡ, cả mặt ửng hồng, "Chàng muốn cái kia làm cái gì."

Hắn nắm thật chặt tay ở ngang hông, "Tự nhiên là nhìn vật nhớ người."

Diệp Trăn Trăn cúi đầu không nhìn hắn, "Chàng đi Khôn Ninh cung hỏi cung nữ chương quần quần áo mà lấy, không cần tìm ta."

Hắn hôn một cái nặng nề trên mặt nàng một cái, "Ngốc tử, loại chuyện như vậy sao có thể cho người ngoài biết. Huống chi, ta muốn nàng tự tay cởi ra tặng ta."

"Chàng...!" Diệp Trăn Trăn phát hiện Kỷ Vô Cữu càng lưu manh, cả ngày trong đầu đều không biết nghĩ cái gì. Nàng muốn đứng dậy, "Thật sự là hồ nháo."

Kỷ Vô Cữu lại đè lại nàng, nhẹ nhàng hít hít trên cổ nàng, nói, "Trăn Trăn, nàng đáp ứng ta đi. Nàng không biết, những ngày này không nhìn thấy nàng, ta thực sự rất nhớ nàng."

Diệp Trăn Trăn thích mềm không thích cứng, hắn nói hai câu mềm mỏng, nàng liền có chút dao động. Cuối cùng chỉ đành đẩy đầu hắn đang không ngừng cọ cọ phía trước ra, bắt đắc dĩ nói ra, "Ta trở về phòng lấy cho chàng."

Kỷ Vô Cữu liền ngẩng mặt lên, thấp giọng nói, "Ồ chỗ này cho ta đi."

Diệp Trăn Trăn trừng hắn, "Đây là địa phương nào?"

"Nơi này không có người. Ta cho người canh chừng, không ai dám đến."

Té ra hần sáng sớm nghĩ kỹ. Diệp Trần Trần liếc mắt, mắt thấy hần hôm nay không đạt mục đích thì không bỏ qua, nàng đành phải làm thỏa mãn ý của hần, thật nhanh một chút đem này tôn Phật này đưa đi. Vì vậy, dưới ánh mắt nóng bỏng như lửa nhìn chăm chăm vào nàng của hần, nàng chậm rãi cúi bỏ y phục, đem cái yếm đỏ bên trong cởi ra rồi ném cho hần, sau lại mặc quần áo tử tế. Xuân quang trước ngực bởi vì này chuỗi động tác này tự nhiên lộ ra ngoài, Kỷ Vô Cữu nhìn không chớp mắt, cổ họng muốn bốc lửa.

Nhưng mà hần không dám có bất kỳ động tác nào, sợ chính mình một khi hành động liền không dừng lại được. Quá trình này thực là một loại hành hạ ngọt ngào.

Cũng may lấy được đồ. Hần cầm lấy cái yếm trước mặt hít một hơi, nhoen miệng cười, đem nó cất vào ngực.

Diệp Trần Trần có chút khó xử. Quần áo mùa hè đơn bạc, hiện tại tuy nàng mặc quần áo tử tế, nhưng lại cảm thấy trước ngực trống rỗng khó chịu. Từ bên ngoài nhìn vào, hình ảnh trước ngực nàng so với ngày thường rõ ràng hơn rất nhiều. Bộ dáng như vậy, nàng làm sao có thể trở về?

Kỷ Vô Cữu tất nhiên không muốn bộ dạng này của nàng bị người ngoài dòm nhìn thấy, vì vậy đem cây quạt xếp tùy thân mở ra cho nàng, để cho nàng che trước ngực. Mặt quạt xếp là một bức tranh hoa sen, có một chiếc thuyền con, chữ là ngự bút đề từ, nếu như mang đi bán, liền trở thành một vật có giá trị không nhỏ. Nan quạt rất lớn, khi xòe ra, so với vai của nàng còn muốn rộng một chút, dùng để che chắn không thể tốt hơn.

Diệp Trần Trần nắm quạt xếp, tự tiểu phi tiểu nhìn hần, "Chàng là sớm có chuẩn bị đi?"

Kỷ Vô Cữu ho nhẹ một tiếng, cười nói, "Một mình trông phòng không dễ dàng, nàng cũng thông cảm một chút cho ta đi."

Từ nay về sau, Kỷ Vô Cữu ba ngày hai bữa chạy tới Diệp phủ. Diệp Tu Danh tuy nhiều ngày không hỏi chính sự, nhưng địa vị của hần trong lòng quan lại lại ngày một tăng. Có mắt cũng nhìn ra được, Diệp gia lão phu nhân bệnh nặng, Hoàng Thượng không ngờ lại ân cần như vậy, xem ra quang cảnh Diệp thị còn tốt lắm.

Kỷ Vô Cữu ở Diệp phủ gặp Diệp Tu Danh mấy lần, bèn đặt thành hai dạng nhận thức chung.

Thứ nhất, bí quyết khiến lão bà thương xót chính là "Đánh không đánh lại, mắng không nói lại". Thời điểm nữ nhân phát giận thường không nói đạo lý, người chỉ cần da mặt đủ dày, để tùy nàng nháo, đợi nàng yên tĩnh, tự nhiên có thể suy nghĩ cẩn thận. Lúc này sẽ cẩn thận nói chuyện với nàng, không có vấn đề gì giải quyết không được. Nữ nhân đều dễ mềm lòng, nên chơi xấu thì chơi xấu, nên giả bộ đáng thương liền giả bộ đáng thương, những thứ khác, so sánh với lão bà, thể diện là thứ gì đó thật phần không cần thiết.

Thứ hai, về vấn đề đồng chí Bách Kiến Thành phạm quy trái luật bán nước đi theo địch xử lý quyết nghị (tạm thi hành). Căn cứ theo dự đoán của Kỷ Vô Cữu, chuyện Tâm y này rất có thể chính là do Bách Kiến Thành tiết lộ cho dân tộc Nữ Chân. Bởi vì lúc trước hần bị lưu vong đến Liêu Đông, có thể tiếp xúc với tộc Nữ Chân, đến đây liền có được động cơ gây án. Nhưng nếu Bách Kiến Thành thật sự là nội gian, tự nhiên nghiêm trị, bất quá trước mắt trong triều có quan viên nào khác bị hần hỏi lộ lời kéo không, hần có liên quan đến Kỷ Ly Ưu hay không, những thứ này đều chưa tra rõ, cho nên tốt nhất là trước án binh bất động. Bách Kiến Thành là môn sinh của Diệp Tu Danh, chuyện tin tức Tâm y lại là từ chỗ Diệp Tu Danh để lộ ra ngoài, bất kể nói thế nào, Diệp Tu Danh khó chối tội này. Đương nhiên, phân tích cụ thể vấn đề này, Diệp Tu Danh tận trung vì nước, thời khắc đều quan tâm an nguy xã tắc, xuất phát từ ý tốt, Bách Kiến Thành làm người giáo hoạt, giới về luân cú, ân sư bị hần lôi ra làm đệm lót. Cho nên trách nhiệm Diệp Tu Danh tạm thời không truy cứu, chỉ ra lệnh lấy công chuộc tội, xem chừng Bách Kiến Thành.

Cái bảo đảm này khiến cho lòng thấp thỏm của Diệp Tu Danh rơi ở trên mặt đất.

Trong Diệp phủ, bệnh tình lão phu nhân cũng có chuyển biến tốt đẹp. Triệu chứng thỉnh thoảng nóng sốt kéo dài ba năm nay đã lui bước. Có con cháu làm bạn, nàng liền có tinh thần, khẩu vị tốt hơn chút ít, mỗi ngày ăn chút đồ mềm mềm ngọt ngọt tiêu hoá gì đó, từ từ sức ăn lớn hơn. Nàng cũng không thích ngủ giống trước kia nữa, buổi chiều lúc thời tiết nóng lui đi, còn có thể đi Diệp Trần Trần đỡ ra cửa tản bộ vài bước.

Cả nhà cao thấp trên dưới cuối cùng thờ phào nhẹ nhõm.

Bởi vì lão phu nhân đi không được xa, Diệp Tu Danh liền sai người bày rất nhiều hoa cỏ trong viện, lại nuôi hai con tiên hạc một chim công, đem viện từ trang trí giống như vườn hoa bình thường, thoạt nhìn mới mẻ thú vị. Nàng vừa ra khỏi cửa, liền có thể thấy cảnh trí này.

Cây hải đường cổ khô một nửa trong viện kia cũng lên tinh thần, cành khô phía dưới lại bắt đầu xanh mới, thật ứng với ý cây khô gặp mùa xuân.

Thời điểm này Diệp Trần Trần cũng nên trở về cung.

Kỷ Vô Cữu nói muốn tới đón nàng, nàng cảm thấy giống trông khua chiên không tốt, bởi vậy dậy sớm hơn chút, vừa không muốn vừa muốn động thân, Diệp Tu Danh lại đến nói với nàng, Diệp Lôi Đình muốn gặp nàng.

Diệp Lôi Đình là bản gia huynh trưởng của nàng, hai người gặp qua vài lần, bất quá không tính là rất quen. Lúc trước trong quân doanh, hần là lãnh tướng trấn thủ một phương, Kỷ Vô Cữu cùng Diệp Trần Trần đều nghe hần hiệu lệnh, uy phong凛凛. Bởi vậy Diệp Trần Trần thật không dám làm trái ý hần, cùng hần chung đụng còn không bằng lúc cùng Kỷ Vô Cữu chung đụng tùy tâm sở dục. Hôm nay về kinh, hần có chuyện gì không thể bẩm tấu với Hoàng thượng, lại cứ muốn nói với nàng vị hoàng hậu này?

Diệp Trần Trần có chút khó hiểu, hỏi Diệp Tu Danh, "Gia gia, hần có chuyện gì vậy?"

Diệp Tu Danh lắc lắc đầu, "Ta mới vừa hỏi qua hần, hần không chịu nói, chỉ nói nhất định muốn gặp con. Nếu là người bình thường yêu cầu như thế, ta

sẽ không đáp ứng, chỉ là Lôi Đình đưa bé này bình thường rất có chừng mực, nếu hấn đã muốn gặp con, nhất định là có chuyện quan trọng cần bẩm báo, con gặp một lần hấn đi."

Diệp Trần Trần gật đầu nhẹ. Nghĩ đến nam nữ hữu biệt, không bằng hai người ở chỗ bên ngoài rộng rãi nói chuyện một chút, bởi vậy mời Diệp Lôi Đình tới chính đường trước sân vườn, trước một vạc hoa sen đứng chờ. Nàng hỏi Diệp Lôi Đình, "Diệp tướng quân vội vã gặp bản cung, vì chuyện gì?"

Diệp Lôi Đình đáp, "Thực không dám giấu diếm, vì thần trong lòng có một bí mật, trên đời này biết người rất ít."

"A?" Diệp Trần Trần nhướn mày nhìn hấn, "Chẳng lẽ ngươi muốn đem bí mật này nói cho ta biết? Ngươi đừng vội nói bí mật, trước nói rõ ràng, tại sao phải đem điều bí mật này nói cho ta nghe?"

"Diệp tiên sinh đối với ta có ân, ta muốn báo đáp hấn."

Diệp Trần Trần càng cảm thấy kỳ quái, "Vậy vì sao ngươi không trực tiếp nói cho hấn biết?"

"Chuyện này mặc dù quan hệ trọng đại, lại toàn bộ không liên can đến Diệp tiên sinh, chỉ có quan hệ với việc nhà của Hoàng Thượng." Hấn ngẩng đầu nhìn Diệp Trần Trần, cười cười, "Lấy lời đại nghịch bất đạo mà nói, khi người còn bé ta từng ôm qua người, cho nên người mặc dù là hoàng hậu tôn quý, ta cũng chỉ xem người trở như muội tử mà đối đãi. Ta biết rõ người mặc dù thống lĩnh lực cung, nhưng cũng rất nhiều chỗ bị cản tay, về tình về lý cũng không muốn nhìn thấy người bị áp chế."

Diệp Trần Trần là một người tính tình hiền hoà, hấn nói những lời này không làm cho nàng cảm thấy đường đột, ngược lại rất thú vị, "Ngươi nói đùa sao. Ngươi lớn hơn ta mấy tuổi? Như thế nào ôm qua? Nếu là ngươi là người lớn có một bộ râu ria, lời này còn có mấy phần có thể tin."

Diệp Lôi Đình cười nói, "Không lừa ngươi, ta ngay cả Hoàng Thượng đều ôm qua, người tin hay không?"

Diệp Trần Trần càng cảm thấy kỳ quái, luôn cảm thấy chuyện này tựa hồ thật không đơn giản. Nàng nghĩ lại, cười hỏi, "Nếu chuyện này liên quan đến việc nhà của Hoàng Thượng, ngươi vì sao không trực tiếp bẩm báo với Hoàng Thượng?"

Diệp Lôi Đình nói, "Ta nói cho người biết, người tự quyết định xem có nên nói cho Hoàng Thượng hay không đi."

"Nếu như thế, Diệp đại ca thỉnh nói."

Diệp Lôi Đình thoáng nghiêng người qua, thấp giọng nói mấy câu.

Diệp Trần Trần sau khi nghe xong, sắc mặt đại biến, "Diệp đại ca, lời nói cũng không thể nói lung tung!"

Diệp Lôi Đình nghiêm nghị nói, "Lời của ta nói câu nào cũng là thật."

"Ngươi làm sao biết được?"

Hấn thở dài, "Chuyện này nói rất dài dòng."

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Vô Đức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 78: Quyết định

Diệp Lôi Đình kể cho Diệp Trần Trần nghe một câu chuyện xưa, câu chuyện dài dòng. Nghe xong câu chuyện xưa này, nàng có cảm giác mình giống như người diễn tuồng trên sân khấu diễn vừa diễn xong, bỏ ra rất nhiều sức lực, người tới ta đi, ngay cả hơi thở cũng có chút gấp gáp.

Nàng chưa bao giờ biết thì ra nghe chuyện xưa còn hao tâm phí lực như thế, Diệp Trần Trần nghe được cuối cùng, hai chân run lên.

Quả nhiên cuộc sống so với thoại bản đặc sắc nhiều hơn!

"Ta biết rồi, Diệp đại ca, chuyện này ngàn vạn không được nói với người khác." Diệp Trần Trần dặn dò hấn.

"Người yên tâm, chuyện đó tất nhiên ta biết."

Tiền Diệp Lôi Đình về xong, Diệp Trần Trần một mình đi xung quanh vạc hoa sen bên cạnh, trong lòng bất ổn, không an tâm. Không dễ dàng mới làm cho cảm giác bức bối bất an飄飄 tán đi chút ít, Diệp Tu Danh lại đi đến, nói, "Trần Trần, ta có lời muốn nói với con."

"Gia gia cứ nói đừng ngại." Dù sao nghe xong câu chuyện xưa kia, vô luận hấn nói chuyện gì khác, cũng không tính là đại nữa.

Diệp Tu Danh đứng gần hơn một chút. Bởi vì lâu ngày, sống lưng hắn có chút khom khom, như một cây cung thanh mảnh, không cao ngất tuấn lãng giống lúc tuổi còn trẻ. Hắn nhìn Diệp Trần Trần, nét mặt bị năm tháng đục khoét thành vài nếp gấp nhu hòa xuống, ánh mắt hiền lành. Vị này thủ đoạn tuy mạnh mẽ, lại là một quyền thần cứng rắn, nhưng chỉ khi trước mặt con cháu mới lộ ra một mặt tình cảm ôn nhu. Mỗi hắn khẽ run một chút, muốn nói chuyện, trong miệng lại giống như chứa sức nặng ngàn cân, không nói lên. Hắn nhìn cháu gái nhỏ của mình, nàng đã không còn là tiểu ngoan đồng dí dỏm lúc trước, cũng không phải là thiếu nữ đầu kháu, mà là đã gả cho người làm vợ, là người lớn. Ngày xưa khi trên đầu còn cột kiêu tóc trái đào, đã từng dựa vào đôi gò gia gia làm nũng muốn được tặng cột tóc, hôm nay tóc mây đã cao chổng chát, kim thoa thụy điển. Hết thấy những thay đổi này phảng phất chỉ là chuyện trong chớp mắt.

Diệp Trần Trần thấy gia gia nàng chỉ nhìn mà không nói lời nào, liền thấy có chút kỳ quái, "Gia gia, ngài rốt cuộc muốn nói cái gì?"

Hai mắt Diệp Tu Danh hơi đỏ lên, thờ dài, nức nở nói, "Trần Trần, là gia gia có lỗi với con."

Kỷ Vô Cữu bước vào Diệp phủ, gãi sai vật trông cửa không dám bắt hắn chờ, một người đi bên trong thông báo, một người dẫn hắn vào trong. Không nghĩ vừa bước qua khỏi cửa chính, từ xa liền nhìn thấy Diệp Trần Trần cùng Diệp Tu Danh đang đứng ở trước nhà nói chuyện. Kỷ Vô Cữu có nhãn lực tốt, còn có thể thấy rõ biểu hiện trên mặt Diệp Tu Danh, muốn khóc nhưng lại không khóc nổi, hắn cho rằng lại có đại sự xảy ra, trước liền đem gãi sai vật đuổi đi, còn chính mình lên lầu người vào hành lang uốn khúc nghe bọn họ nói chuyện.

Chỉ nghe Diệp Tu Danh nói, "Ban đầu gia gia vì khí phách, nhất thời tranh giành, cố ý muốn gả con vào trong cung, làm hoàng hậu. Lúc ấy cho rằng cho con thân phận tôn quý, cả đời này phúc trách lâu dài. Kỳ thật loại phúc khí này, là như người uống nước, ấm lạnh tự biết. Theo tính tình của con, chưa chắc đã thích hợp sống trong hoàng cung. Nhân duyên nam nữ, ta vốn không nên nhúng tay quá mức, lại càng không nên vì ý nguyên riêng của bản thân mà không để ý đến con khóc lóc cầu xin."

Kỷ Vô Cữu nghe được hắn nói thế, trong lòng liền buồn bực. Có ý gì, lúc trước hắn nhất định cưỡng ép mối hôn sự này, hiện tại lại muốn hối hận? Đã muộn rồi!

Diệp Tu Danh lại nói, "Kỳ thật việc hôn sự này, phụ thân con cũng cực lực phản đối. Hắn biết rõ con với Lục Ly từ nhỏ đã là thanh mai trúc mã, tình cảm không giống như người khác, Lục Ly lại là một đứa bé ngoan chúng ta biết tường tận gốc rễ, tướng mạo gia thế, đều rất xứng đôi với con."

Kỷ Vô Cữu càng không thoải mái, cái gì xứng đôi! Trên đời này xứng đôi với Diệp Trần Trần, chỉ có hắn Kỷ Vô Cữu!

"Ta biết rõ lúc con mới vào cung, mọi chuyện trải qua không như ý, lúc ấy ta bắt đầu hối hận, nhưng chuyện vãn đã đóng thuyền ta còn có thể làm gì, ta cũng chỉ có thể chờ đợi con mây mờ trắng tỏ. Dù không chắc Hoàng Thượng có thể sủng ái con, nhưng muốn sống thoải mái có trai có gái bên cạnh, lại là người đứng đầu lục cung, chỉ cần gắng gượng trôi qua, cả đời này cũng có thể thư thái mà sống. Nhưng đầu đá trong cung, không giống như thắng thua trên triều, con làm sao có thể thư thái mà sống. Một bước này của ta, rốt cuộc vẫn đi lầm rồi."

Nói gần nói xa vẫn là tràn đầy hối hận, Kỷ Vô Cữu nghe, cũng không thấy bất mãn mà lại cảm thấy có chút may mắn. May mắn người bước lầm, lầm thật tốt!

Diệp Trần Trần sau khi nghe xong, đáp, "Gia gia ngài ngàn vạn đừng nói như vậy, từ xưa đến nay nhân duyên do trời định, nếu không phải ngài thúc đẩy, ta cũng không thành phu thê với Hoàng Thượng. Hắn đối xử với ta rất tốt. Ta là hoàng hậu, yêu ma quỷ quái lục cung có thể làm gì được ta, trước còn phải xem xem mình có đủ bản lĩnh không đã."

Lời này làm cho Kỷ Vô Cữu nghe được cảm thấy vô cùng thư thái. Coi như nàng có lương tâm, còn biết rõ ta đối tốt với nàng. Còn có... Không hổ là Trần Trần của ta, cái loại khí thế bề ngễ thiên hạ thực sự hợp ý ta vô cùng.

Nhưng Diệp Tu Danh vẫn có chút lo lắng, "Nhưng phía thái hậu phải làm thế nào cho ổn? Mặc dù Hứa thị suy tàn, nhưng nàng là mẫu thân của Hoàng Thượng, trăm điều thiện chữ hiếu đứng đầu, nàng động đến con, con lại không thể làm trái ý nàng."

"Cái này, ngài không cần lo lắng, ta đã có biện pháp một lần vất vả suốt đời nhàn nhả."

Kỷ Vô Cữu hết sức tò mò, rốt cuộc là biện pháp gì, bởi vậy mong chờ Diệp Tu Danh hỏi một câu.

Quả nhiên, Diệp Tu Danh hỏi, "Là biện pháp gì?"

Diệp Trần Trần lại nói, "Tạm thời không thể nói với ngài, tóm lại ngài yên tâm, ta là cháu gái của ngài, tự nhiên sẽ không làm chuyện khiến cho ngài bề mặt."

Diệp Tu Danh thở phào một cái, "Như thế ta cũng có thể yên tâm rồi đi."

Diệp Trần Trần cả kinh, "Rồi đi? Gia gia ngài muốn đi đâu?"

"Những ngày này tổ mẫu người bệnh, ta đã nghĩ tới. Nhiều như vậy năm, ta một lòng đâm đầu vào danh lợi, ít khi nào thực sự dành thời gian bên nàng. Hôm nay người đã già, cũng không còn được mấy năm, không bằng buông tay, cùng nàng trải qua cuộc sống thư thái vài năm. Dù sao nữa người cũng đã chôn dưới đất, sống thêm một ngày tốt một ngày."

"Gia gia!"

"Con không cần khuyên ta. Lúc trước ta nghĩ không thông, không phục Phương Tú Thanh, vẫn cứ rần rần tranh chấp, khiến Phương Tú Thanh ghen,

cũng khiến Hoàng Thượng ghen. Kỳ thật không cần thiết như vậy, chỉ làm chính mình mệt mỏi. Trường giang sóng sau dồn sóng trước, một đời mạnh hơn một đời. Ta kỳ thật không cần thiết phải thao tâm người khác như vậy. Người mà, lúc tuổi còn trẻ thì nên làm chuyện cần làm lúc tuổi còn trẻ, oanh oanh liệt liệt một hồi, chờ nhiều năm sau, liền hảo hảo nhớ lại thời đã qua. Ta muốn mang rõ mẫu người trở về quê cũ Giang Tô, chỗ đó non xanh nước biếc, vô cùng động lòng người. Ta với nàng cùng nhau dưỡng hoa nuôi chim, làm vài mẫu ruộng, lại nuôi chút ít gà vịt, nhàn rỗi thì thả câu ở suối sông, hoặc cùng láng giềng nâng cốc nói vài lời tâm tình, sống đến cuối cùng thanh thản mà tận hưởng."

"Nhưng gia gia, Giang Tô cách kinh thành cả ngàn dặm, hai người các ngài tuổi tác đã cao, nếu là không người nào chăm sóc..."

"Chuyện này con có thể yên tâm. Gia gia con mặc dù từ quan, nhưng không đến mức sống không tốt. Ta với tổ mẫu con đã bàn bạc qua, chuyện này đem đại chất tử người theo. Hắn năm nay mới ba tuổi, là thời điểm thiên chân hồn nhiên, chờ lớn hơn một chút, lại để hắn trở lại. Chúng ta có hắn làm bạn dưới gối, cũng sẽ không quá tịch mịch."

Diệp Trấn Trấn còn muốn khuyên hắn, nhưng tâm hắn đã quyết, khoát tay một cái nói, "Con không cần nói nữa, hiện tại đi từ giả với tổ mẫu con đi, lần này đi, sợ nhiều năm sau mới may ra có cơ hội gặp lại."

Lời nói hắn lời hàm súc. Ở đâu là nhiều năm, đại khái cả cuộc đời này cũng không còn cơ hội gặp lại nữa.

Diệp Trấn Trấn hồn bay phách lạc đi gặp lão phu nhân.

Kỷ Vô Cữu dựa ở trên tường, thần sắc buồn bã. Diệp Tu Danh là ân sư của hắn, lại nói giữa hai người cũng không có thâm cừu đại hận, chỉ có tình thầy trò. Lúc trước hắn chán ghét người này, cũng hơn nữa là bởi vì hắn nắm giữ triều chính, bảo thủ, ngại tay chân của hắn. Hôm nay nghe chuyện hắn muốn rời đi, Kỷ Vô Cữu lại có chút không thoải mái, phảng phất như mất mát một cánh tay bình.

Nói cho cùng, Diệp Tu Danh có thể nắm giữ triều chính nhiều năm như vậy, cũng là bởi vì hắn có bản lĩnh, có tài cán. Người bình thường muốn sờ sang bên cạnh còn sờ không tới đây.

Kỷ Vô Cữu không muốn thúc giục Diệp Trấn Trấn, bởi vậy một mình rời khỏi Diệp phủ. Lão nhân gia muốn rời đi, chắc hắn còn có nhiều chuyện muốn dặn dò.

Quả nhiên, Diệp Trấn Trấn đến chạng vạng tối mới hồi cung, khi trở về hai mắt hồng hồng. Kỷ Vô Cữu biết rõ chân tướng, cũng không hỏi, chỉ ôm lấy bà vai, ôn nhu an ủi nàng.

Diệp Trấn Trấn là một người lạc quan, mọi việc đều nghĩ về hướng tốt đẹp. Tổ mẫu lần này có thể một cước đá văng Diêm vương tự mình trở lại, đã rất may mắn, lần này ra đi lại không phải là sinh ly tử biệt, cuộc sống của nàng ở cố hương nhất định sẽ trôi qua thập phần thích ý, làm cháu gái, nói không chừng còn có cơ hội đến thăm nàng.

Chuyện như vậy, mặc dù không phải là thập phần ủng hộ, nhưng cũng tám phần tán thành, không có gì khổ sở. Làm người nên biết đủ.

Nghĩ thông suốt, Diệp Trấn Trấn cũng không buồn bức nữa. Nàng lại nghĩ tới một chuyện, liền nói với Kỷ Vô Cữu, "Hoàng Thượng, ta có một chuyện, không biết nên hay không nên nói với chàng."

Kỷ Vô Cữu tựa vào trán nàng, nhặt nhặt hỏi, "Nàng là không thể nói, hay chưa muốn nói?"

"Ta... Nói ra sợ chàng khổ sở."

Trong lòng ám áp Kỷ Vô Cữu đáp, "Như vậy, chờ khi nàng muốn nói, hoặc là thời điểm không thể không nói thì nói."

Diệp Trấn Trấn gật đầu nhẹ.

Kỷ Vô Cữu nâng mắt nhìn nàng. Ánh nến khiến khuôn mặt của nàng sáng rõ sinh động, đại khái bởi vì buổi chiều đã khóc, trên má thượng còn có chút nhàn nhạt đỏ ửng, lông mày nhỏ nhắn đã giãn ra, ánh mắt như nước mùa thu, khóe mắt có vết đỏ mờ. Cả người nàng, giống như một trái mật đào nhỏ thơm ngon.

Người như vậy, thiếu chút nữa đã không phải của hắn.

Kỷ Vô Cữu cảm thấy may mắn vô cùng, nội tâm liền có một cảm giác rung động. Hắn, chưa bao giờ tin vào quý thần, hay luân hồi này nọ, nhưng bây giờ đột nhiên lại cảm thấy, duyên phận của hắn và nàng, nhất định là sớm đã được định, bất luận kẻ nào muốn phá đều phá không được.

Tu mười năm mới có duyên cùng nàng chung thuyền, tu trăm năm mới có duyên cùng chung gối. Hắn và nàng tu mấy trăm năm, chỉ vì kiếp này có thể làm một đôi phu thê ân ái.

Diệp Trấn Trấn phát hiện ánh mắt Kỷ Vô Cữu nhìn nàng, ánh mắt này nàng có chút quen thuộc. Nàng cũng không biết vì sao, hai người đang cùng nói chuyện, hắn lại có thể nghĩ tới chuyện này. Nàng cúi đầu, tự chơi đầu ngón tay mình.

Kỷ Vô Cữu liền nắm lấy tay của nàng, đem đầu ngón tay khéo léo mềm mại tròn tròn kia ngậm vào miệng, đầu lưỡi đảo quanh vỗ về chơi đùa.

Đầu ngón tay Diệp Trấn Trấn bị đầu lưỡi của hắn liếm, trong lòng liền không nhịn được run lên. Cách thức người này trêu đùa thật sự là càng ngày càng nhiều, càng ngày càng đa dạng, làm sao có thể nghĩ đến việc cắn đầu ngón tay nàng như vậy.

Kỷ Vô Cữu vừa ngậm mút ngón tay Diệp Trăn Trăn, vừa đưa tay chạm vào môi nàng. Nàng hiểu ý, miệng hé ra ngậm lại ngón tay trỏ của hắn để trả lễ.

Hắn mở to mắt nhìn đôi môi anh đào của nàng mút ngón tay của hắn, giống như, giống như...

Hắn không tự chủ được co ngón tay lại, bắt đầu ra ra vào vào. Diệp Trăn Trăn là một người thông minh học giỏi, nàng học bộ dạng của Kỷ Vô Cữu, dùng đầu lưỡi đảo quanh ngón tay của hắn, hoặc là ngậm chặt kéo vào, hoặc nhẹ nhàng liếm nhẹ đầu ngón tay. Bởi vì làm như vậy tựa hồ cũng rất thú vị, giống như ăn đường.

Kỷ Vô Cữu liền có chút không kiểm soát được.

Hắn bế nàng lên giường, vừa côi y phục của nàng, vừa thở từng hơi gấp gấp trên cổ nàng, "Trăn Trăn, ta vì nàng thủ thân nhiều ngày, chưa từng dính một chút thức ăn mặn, nàng ban thưởng ta như thế nào đây?"

Diệp Trăn Trăn bị hắn sờ vào chỗ ngứa, cười khanh khách nói, "Ta làm sao biết chàng nói thật hay giả?"

Hắn cúi đầu cười, triền miên nói, "Như thế, làm phiền nương tử tự mình kiểm nghiệm một phen đi."

Bởi vì nhiều ngày nay Kỷ Vô Cữu chưa từng thân mật cùng Diệp Trăn Trăn, lúc này tiểu biệt thắng tân hôn, quá mức vội vàng, liền có chút lỗ mãng, lực đạo không chế không tốt, làm cho Diệp Trăn Trăn có chút đau.

Hắn đem tiểu huynh đệ ra, đang chờ nàng khen ngợi, lại bất ngờ nghe nàng nói, "Chàng lui lại đi."

"..."

Nam nhân không thích nghe nhất chính là loại lời nói này. Hắn nghiêng qua thân thể nàng, bên tai nàng nghiêng rằng nghiêng lợi nói, "Nàng đừng hối hận."

Ngay đêm đó, Diệp Trăn Trăn thập phần hối hận.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Vô Đức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 79: Hương Như

Diệp Tu Danh từ quan về quê, Hoàng Thượng giữ lại vài lần đều không có kết quả. Đây là tin tức náo nhiệt nhất kinh thành những ngày gần đây.

Tin tức này vừa lộ ra, ngưỡng cửa Diệp phủ gần như bị đập nát, rất nhiều bạn bè cũ cùng thân hữu mang theo rượu tới nói lời từ biệt. Phải nói Diệp Tu Danh làm quan nhiều năm, lúc này những người lúc trước vội vàng tới nịnh bợ đều không thấy, cho nên những người tới tiễn đưa hôm nay mới thật sự là giao tình thật sự.

Bởi vậy có thể thấy được, nhân duyên lão nhân gia này thật sự rất tốt, thanh danh của hắn cũng không phải được xây dựng trên thực quyền mà hắn nắm giữ.

Ngày Diệp Tu Danh rời kinh, hoàng đế tự mình dẫn văn võ bá quan đến tiễn đưa, thanh thế to lớn. Rất nhiều dân chúng kinh thành biết được tin tức, cũng tự mình tới đưa tiễn. Những người đến đưa tiễn đều làm thơ tặng, những câu thơ được đóng thành quyển, mỗi một bài đều cao quý khó ai bì kịp, ngay cả Diệp Trăn Trăn lúc thường ngày nhắc tới thơ cả người liền không được tự nhiên, cũng lưu lại một quyển.

Diệp Tu Danh vừa rời đi, rất nhiều người phát giác, hướng gió quan trường trong kinh có chút thay đổi.

Chứng cứ đầu tiên là Phương Tú Thanh điều nhiệm Lại bộ thượng thư, cuối cùng nắm trọn thế lực bộ trong tay. Bởi vậy, việc Diệp Khang Nhạc nhậm chức tại Lại bộ liền đã bị áp chế. Cùng lúc đó, chức hộ bộ thượng thư bỏ trống, không ít người suy đoán Hoàng Thượng có thể sẽ cho Diệp Khang Nhạc đảm nhiệm chức hộ bộ thượng thư, đền bù tổn thất cho Diệp đảng, nếu trở thành hộ bộ thượng thư, Diệp Khang Nhạc liền được gia nhập nội các, như vậy cũng có thể kiềm chế Phương đảng, vẹn toàn đôi bên.

Nhưng mà khiến cho mọi người không ngờ được là, Hoàng Thượng không chỉ không cho Diệp Khang Nhạc gia nhập nội các, còn điều hắn ra khỏi kinh thành!

Vốn là quan gia trong kinh thành, đột nhiên phải đi nơi khác đi nhậm chức, thời gian nhạy cảm như vậy, thân phận nhạy cảm như vậy, không khỏi khiến người khác nghĩ ngợi thêm.

Đây là Hoàng Thượng muốn chen ép Diệp triệt để sao?

Không ít người đều toát mồ hôi.

Kỷ Vô Cữu không quan tâm người khác nghĩ như thế nào, hấn chỉ sợ Diệp Trấn Trấn nghĩ nhiều: "Trấn Trấn, nàng hãy tin tưởng ta."

Diệp Trấn Trấn đang ăn sữa chua không đếm xỉa gì đến bên ngoài, nghe vậy đáp, "Ta biết rõ chàng muốn làm gì."

"A?" Kỷ Vô Cữu có chút tò mò, "Nói nghe một chút."

"Chàng muốn Phương Tú Thanh tiến hành tân chính, vậy nên không thể để người bên cạnh vướng chân vướng tay. Chàng yên tâm mà làm, Diệp gia chúng ta vốn là ngoại thích, không thể quá mức phong quang, đây cũng là thời điểm nên thu lại một số tay chân. Điều cha ta ra ngoài, cũng không phải không cho trở lại. Huống chi nói đến việc vào nội các, ta cảm thấy Nhị ca ta so với cha ta còn thích hợp hơn."

Kỷ Vô Cữu quả thực thoải mái đến tận cùng trong xương cốt trong. Hấn muốn làm gì, nàng đều biết. Nàng hiểu hấn.

Vì vậy hấn cười hỏi, "Sao nàng nhận ra được?"

Diệp Trấn Trấn ăn xong sữa chua, tiếc nuốt dùng muỗng bạc cạo đáy chén, vừa cúi đầu đáp, "Chàng là hoàng đế, tự nhiên hiểu rõ nhất thuật dùng người, cần gì ta lẩm miệng, múa rìu qua mắt thợ, " cạo cạo hai cái, thấy không còn chút nào, nàng nghiêng đầu hô to ra ngoài, "Tổ Phong, cho thêm ta đến một chén."

"Đừng ăn nữa, " Kỷ Vô Cữu ngăn nàng lại, "Ăn nhiều sẽ tiêu chảy."

Gian ngoài Tổ Phong biết rõ Hoàng Thượng sẽ ngăn cản hoàng hậu, bởi vậy chỉ đáp ứng lấy lệ, chớp mắt với cung nữ bên cạnh.

Kỷ Vô Cữu lấy khăn ra lau khước miệng cho Diệp Trấn Trấn, sau khi lau xong cười nói, "Nàng ngược lại nói một chút, vì sao Diệp nhị ca thích hợp vào nội các hơn?"

"Cha ta là một người, mặt mềm tâm cũng mềm, không có chủ kiến. Nhị ca ta trên mặt thì giống cha ta, gặp người luôn mỉm cười ba phần, nhưng trong thủ đoạn lòng lại giống với gia gia ta. Chàng không biết, hấn từ lúc nhỏ, trong bụng đã vòng vèo hơn vài phần so với người khác, đại ca ta là con trai lớn, dù sao vẫn nhường cho người đệ đệ này vài phần, khi gặp được chuyện, Nhị ca là cực kỳ có chủ kiến. Chàng đừng thấy lần này hấn chỉ là trị thủy, trong điều kiện như vậy có thể nhún nhường, giao hảo thân hữu xung quanh mà xây xong cái đập nước như vậy, nếu là người khác chưa hấn đã làm được."

Kỷ Vô Cữu gật đầu cười nói, "Lời của nàng có lý. Kỳ thật so với bọn họ nàng lại có hùng tài đại lược."

Diệp Trấn Trấn mảy dạn mặt dày nhận lấy lời khen, "Đúng vậy, chỉ tiếc ta là nữ nhân. Kịp sau ta nhất định muốn đầu thai làm nam nhân, kiến công lập nghiệp một phen."

"Như vậy không được, " hấn nắm lấy tay của nàng, "Nàng biến thành nam, vậy ta cưới ai bây giờ?"

Diệp Trấn Trấn cười nói, "Vậy người đầu thai thành nữ nhân rồi gả cho ta đi, " nói xong liền đưa tay nắm nhẹ cằm Kỷ Vô Cữu gọi "Tiểu mỹ nhân."

Kỷ Vô Cữu còn chưa kịp đáp lời, con vệt trên kệ đã không chịu nổi, "Ai nha! Xấu hổ chết người ta!" Cũng không biết nó là học được âm thanh nước nở sứt mướt từ đâu, nhắm mắt lại vừa nghe, thật đúng là giống như người vợ nhỏ đoàn hoàng bị ác bá đùa giỡn.

Diệp Trấn Trấn cùng Kỷ Vô Cữu đồng thời buồn nôn một trận.

"Bất quá, " Diệp Trấn Trấn nói tiếp đề tài hồi nãy, "Ta thấy động tác lần này của Phương Tú Thanh có chút lớn, ta không biết nếu tân chính, hiệu quả sẽ như thế nào, nhưng rõ ràng hấn muốn đứng trên đầu sóng ngọn gió."

Từ xưa đến nay cái tổ pháp luật trị tham bại nhiều thắng ít, nhưng cũng không phải là không có tiền lệ thành công. Nói tóm lại nếu như pháp luật hợp lý, vậy cần thêm một chỗ dựa quyền thế ngấp trời ở đằng sau chống lưng, như vậy xác suất thành công sẽ phi thường cao. Kỷ Vô Cữu cùng Phương Tú Thanh hợp thành tổ hợp hiền thần cùng minh quân đều cùng chung ý định, đó là quan viên tham ô xác thực cần bị chính đốn một phen.

Tóm lại lần tân chính này làm cho người khác cực kỳ mong đợi. Mọi chuyện cũng không dễ dàng.

Kỷ Vô Cữu hiểu ý tứ của Diệp Trấn Trấn, hấn gật đầu nói, "Tóm lại ta sẽ không bạc đãi hấn."

Diệp Trấn Trấn nói, "Chúng ta nói rõ ràng trước, chàng đối với Phương Tú Thanh như thế nào đó là chuyện giữa quân thần các người, nhưng nếu Phương chiêu nghi còn dám gây chuyện thị phi, ta sẽ không nể mặt."

Hấn vuốt ve trán nàng, "Tất nhiên."

Lúc này, Tổ Phong đi tới thêm hương. Nàng bỏ thêm một khối hương vào lư hương, cũng không cần đốt lên, đẩy kín nắp sau đó lại yên lặng lui ra ngoài.

Diệp Trấn Trấn hít một cái, "Chàng còn nhớ rõ loại hương này không, chúng ta mua lúc ở tại Liêu Đông, tên là "Có chút suy nghĩ"."

Kỷ Vô Cữu cũng hít một hơi theo nàng, "Làm sao không nhớ rõ, chỉ là... Ta vẫn cảm thấy loại mùi thơm này có chút quen thuộc."

Diệp Trấn Trấn nói, "Ta tìm được xuất xứ cái tên này. Đời Hán một bài thơ tên là《 có chút suy nghĩ 》."Có chút suy nghĩ, đại Hải Nam. Có ích lợi gì, có

ích lợi gì..."

Kỷ Vô Cữu nhìn nàng cố gắng nhớ kỹ, liền ngâm nhắc nàng, "Có ích lợi gì hỏi đi quân, song châu đại mạo trâm, dùng ngọc thiệu quần. Nghe thấy quân có hấn tâm, lộn xộn tôi đốt. Tôi đốt, đương phong đương kia bụi. Từ nay dĩ vãng, chớ phục tương tư, tương tư cùng quân tuyệt! Gà gáy chó sủa, anh trai và chị dâu biết được. Phi hô hi! Gió thu túc túc gió sớm ti, Đông Phương giây lát, chốc lát phần từ trí thức."... Là cái này đi?"

"Đúng vậy, chính là cái này, "nàng gật gật đầu, "Nói về một cô nương mắng phụ tâm lang. Hương này cũng tên là có chút suy nghĩ, liệu có phải cũng do một cô nương bị người ruồng bỏ chế ra, muốn mượn cái tên này mắng phụ tâm lang cô phụ nàng một trận?"

Kỷ Vô Cữu cau mày nói, "Nhang này có ý không tốt, nàng đừng dùng nữa."

"Tại sao vậy, dễ ngửi mà."

"Có phụ tâm lang mới sử dụng cái này, ta lại không phải là phụ tâm lang, ta là hữu tình lang." Hấn cười, cúi đầu làm bộ muốn hôn nàng.

Diệp Trần Trần quay mặt trốn, e thẹn nói, "Chân Ngốc còn ở đây."

Kỷ Vô Cữu hiển nhiên không theo kịp suy nghĩ của nàng, "Thực... Ngốc?"

"Là nó, "nàng chỉ chỉ con chim trên kệ, "Ta lấy tên cho nó, lấy họ của ta."

Cái gì gọi là lấy họ của nàng, loại lời không biết xấu hổ này nàng cũng nói ra khỏi miệng. Kỷ Vô Cữu đồng tình nhìn con chim kia liếc một cái, "Tại sao lại chọn cái tên như vậy?"

"Ta còn muốn gọi nó là Chân Hắc, ta đem hai cái tên này cho bọn Tô Nguyệt chọn, bọn họ đều chọn Chân Ngốc."

"Thực là một đám người thật tinh mắt." Kỷ Vô Cữu khen, có thể chịu đựng một chủ tử như vậy...

Hai người nói chuyện xong, liền cùng nhau đi Từ Ninh cung vấn an thái hậu. Thái hậu từ lần trước bị Kỷ Vô Cữu đá kích, thời gian này đều yên tĩnh rất nhiều, mỗi ngày cũng chỉ yên lặng ăn chay niệm Phật, chân chính làm một lão thái thái hướng Phật bình thường. Quan hệ mẹ con hai người cũng hòa hoãn không ít, Kỷ Vô Cữu mỗi ngày đi thỉnh an nàng, nàng không hề không đề cập tới chuyện Hứa thị, mỗi ngày đều cùng Kỷ Vô Cữu tâm sự này, mẩu từ từ hiểu, vui vẻ hòa thuận.

Diệp Trần Trần biết chắc đây là chỉ là giả dối, nhưng lại hy vọng thái hậu thật sự thành thật như vậy, vĩnh viễn không hề sinh sự.

Hôm nay trời nóng, hai người một đường từ Khôn Ninh cung đi đến Từ Ninh cung, đều không khỏi toát một thân mồ hôi. Kỷ Vô Cữu có chút hối hận lúc này thấy mặt trời đẹp mà kéo Diệp Trần Trần theo, nếu bị cảm nắng sẽ không tốt. Thái hậu đang ngồi trên giường gạch tay vịn về Phật châu, nhìn thấy bọn họ, thấp phần vui mừng, bận rộn sai người bưng nước ô mai đến, còn có một chút trái cây tươi mới.

Diệp Trần Trần ngồi vào chỗ của mình, nhìn thái hậu cùng Kỷ Vô Cữu thể hiện tình cảm, xem náo nhiệt như bình thường. Thái hậu ngẫu nhiên chủ động nói chuyện với nàng, nàng cũng rất nể tình đáp lại, miệng mồm khéo léo, lúc nói mấy lời tri kỷ nghe cũng rất lọt tai.

Kỷ Vô Cữu có cảm giác thế tử mình chuyện gì cũng có thể làm. Mười tám loại vũ khí ngoại trừ kim thêu, những cái khác đều tinh thông.

Diệp Trần Trần hỏa lực lớn, trong Từ Ninh cung vốn nóng, sau khi nàng ngồi xuống mồ hôi vẫn tiếp tục chảy. Tô Phong lấy khăn tay đưa cho nàng, nàng nhận lấy lau trán.

Thái hậu thấy thế, bất mãn nói, "Nô tài không biết quy củ, sao có thể để cho chủ tử dùng khăn người đã dùng qua?"

Tô Phong vội vàng đáp, "Bẩm thái hậu nương nương, khăn này không phải nô tỳ đã dùng qua, là khăn mới dùng nước bạc hà thấm qua rồi hong khô, dùng để lau mồ hôi, mát lạnh sáng. Nô tỳ mang theo một ít bên người người, đề phòng chủ tử sợ nóng."

Thái hậu nghe xong, thần sắc hòa hoãn, gật đầu nói, "Chỗ ta quả thật có chút nóng, ngược lại làm khó người rồi, "nói xong lại nhìn Tô Phong, "Ngược lại người thật là một nô tài tri kỷ lại trung thành, "nàng quay đầu nhìn Kỷ Vô Cữu, "Lại nói, nô tài tuy nhiều, nhưng muốn tìm được một người lạnh lẽ lại hiểu được tâm ý chủ tử cũng có chút khó khăn. Lại muốn tìm được người có thể làm vừa mắt chủ tử lại càng khó hơn. Người nói đúng hay không?"

Kỷ Vô Cữu gật đầu nói, "Mẫu hậu nói có lý."

Diệp Trần Trần nghe được lời này, liền cảnh giác, thái hậu sao tự nhiên vô duyên vô cớ bàn luận những chuyện như vậy, thật sự chỉ là không có chuyện gì, chỉ là nói nhảm sao?

Thái hậu thở dài một hơi, nói ra, "Ta biết rõ những năm nay bên cạnh người người người có thể dùng thuận tay tương đối ít, ta đau lòng, dứt khoát nhiều chuyện, tìm cho người một nô tài tốt. Người thấy nàng, nhất định sẽ thích." Nói xong, ngẩng đầu sai cung nữ bên cạnh, "Kêu nàng ra đây gấp mặt đi."

Diệp Trần Trần càng nghe càng buồn bực, thái hậu đang đường đường chính chính tìm cách nhét người vào bên cạnh hoàng đế sao? Không sợ hấn quay đầu liền chết người của nàng sao? Lão thái bà này rốt cuộc đang nghĩ gì?

Đang nghĩ ngợi, liền có một người cách vách đi tới. Thân hình thon dài, mặc một thân cung trang màu hồng cánh sen, cúi đầu, bước chân uyển chuyển, cứ

như vậy đi vài bước đã thấy đáng vẻ thướt tha mềm mại thủy mị. Cũng không phải là bộ dạng yêu mị mê hoặc lòng người, mà hoàn toàn là một dạng uyển chuyển thanh tao tự nhiên.

Diệp Trần Trần có chút tò mò, đợi nàng đến gần thêm một chút, liền nhìn không được nói, "Người ngẩng đầu lên."

Nàng theo vâng lời ngẩng đầu lên, mắt không dám nhìn lên trên. Diệp Trần Trần nhìn mặt nàng nhìn vài lần, trắng nõn nhu yếu, mặc dù không tính là mỹ mạo đệ nhất, nhưng cũng là mỹ nhân. Nàng lại không hiểu lắm ý tứ của thái hậu, nếu muốn nhét người trên giường Kỷ Vô Cửu, tại sao lại chọn người không vừa mắt hắn. Nếu muốn chọn nô tài cho hắn, dựa vào phòng bị của Kỷ Vô Cửu đối với nàng, cũng không thành công được a.

Diệp Trần Trần không hiểu nhìn về phía Kỷ Vô Cửu, lại phát hiện hắn đang dùng một vẻ mặt bị sét đánh nhìn cung nữ trước mắt này. Hắn sững sờ cả nửa ngày, rốt cục lâm bầm kêu, "Hương Như?"

Âm thanh kia, nghe ngàng giống như mới từ trên trời rơi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Vô Địch* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Tình cũ

Diệp Trần Trần chưa bao giờ thấy Kỷ Vô Cửu như thế. Phảng phất ba hồn bảy vía đều treo trên cột cờ, theo gió phiêu lãng, bản thân hắn ngu ngơ như một con con rối, mặc dù nhìn chăm chăm người trước mắt, nhưng hai mắt lại vô thần, cũng không biết thần chí đã phiêu tới đâu.

Thái hậu đổi tay, vịn vào Phật châu, mở miệng nói, "Hương Như, ai gia ban người cho Hoàng Thượng, kể từ hôm nay người chính là ngự tiền nhất đẳng nữ quan, người hầu hạ Hoàng Thượng cho thật tốt, biết không?"

Hương Như quỳ rạp người xuống đất đầu đầu, "Dạ, nô tỳ nhất định tận tâm tận lực, trung thành cẩn cẩn."

Diệp Trần Trần dùng khăn lau khóe miệng một chút, nói, "Mẫu hậu, ta thấy nô tài này trắng nõn lại nhu thuận, không biết là nữ nhi của nhà nào?"

Thái hậu cười đáp, "Nàng là nữ nhi của Lại Bộ Thị Lang Bách Kiến Thành, cũng là tiểu thư khuê các đoàn hoàng, hôm nay làm nô tài trong cung, thật sự là đã ủy khuất nàng."

Xem ý này, là vì nàng mà bất bình? Thực mong ngày sau liền trở thành chủ tử.

Diệp Trần Trần nghe được ba chữ "Bách Kiến Thành", lông mày nhảy lên. Nếu nàng nhớ không lầm, người này gần đây chọc phải họa lớn, cũng không biết hắn phạm phải chuyện là thật hay giả, nhưng nếu là sự thật, vậy Bách Hương Như này cũng không có kết quả tốt.

Bất quá nói lại, mọi sự không có tuyệt đối, xem thái độ của Kỷ Vô Cửu, rõ ràng tâm tư đối với Bách Hương Như quá sâu. Diệp Trần Trần nhớ tới Kỷ Vô Cửu từng nói qua với một chuyện cũ, Hương Như này, chắc hẳn chính là vị cố nhân trong miệng hắn. Xem ra năm đó thái hậu không ban chết cho nàng, không chỉ không ban chết, còn kéo nàng về dưới trướng mình. Hiện tại vừa vặn lấy ra đối phó với hoàng hậu.

Chỉ là Bách Hương Như này sớm không tới trễ không tới, vì sao lại xuất hiện vào lúc này? Thái hậu nghiêng bị ngược, nhưng không sợ sẽ rước họa vào thân?

Còn có, Bách Hương Như thật sự liên tục đợi ở trong cung sao? Tại mắt Kỷ Vô Cửu trải rộng khắp nơi trong hoàng cung, hẳn chẳng lẽ không phát giác?

Đúng rồi, Bách Kiến Thành đã từng bị đày đến Liễu Đông a...

Diệp Trần Trần đột nhiên nhớ tới bảng hiệu "Văn Hương Như" kia, liền cười khanh khách nói, "Bản cung nghe nói người biết điều chế hương?"

Bách Hương Như đáp, "Hồi hoàng hậu nương nương, nô tỳ xác thực biết một chút. Nương nương nếu không chê, nương nương muốn loại gì xin ngài phân phó."

Vậy hết thấy đều sáng tỏ. "Văn Hương Như" kia ở Liễu Đông chính là do Bách Hương Như này mở lúc còn ở đó, cho dù không phải là nàng mở, cũng có liên quan tới nàng. Nàng ban đầu theo phụ thân lưu vong Liễu Đông, về sau đại xá thiên hạ mới cùng trở về kinh thành. Thời gian Thái hậu đón nàng tiến cung cũng không nhiều.

Diệp Trần Trần đáp, "Như vậy cũng tốt, khi nào bản cung muốn dùng người, thì sẽ mượn Hoàng Thượng, cũng không biết Hoàng Thượng có nhớ cho mượn người hay không, "nàng nhìn Kỷ Vô Cửu, "Hoàng Thượng, ngài nói sao?"

Kỷ Vô Cửu bị nàng gọi, phục hồi tinh thần lại, "Ừ?"

Diệp Trần Trần liền không để ý tới hấn. Nàng mặc dù trong lòng mất hứng, ngoài mặt cũng không muốn để lộ, sợ thái hậu đắc ý.

Để hậu hai người từ Từ Ninh cung đi ra, trong lòng có tâm sự, vội vã cáo biệt.

Ngay đêm đó, Kỷ Vô Cữu ngủ ở Càn Thanh cung. Vương Hữu Tài lặng lẽ báo lại, nói Phùng Hữu Đức nằm sấp ở góc tường nghe hơn nửa ngày, thấy Hoàng Thượng cũng không triệu hạnh Bách Hương Như.

Trang phi đi theo Kỷ Vô Cữu đã nhiều năm, Diệp Trần Trần tính toán một chút, thời điểm Hương Như rời đi, Trang phi chắc đã ở cạnh Kỷ Vô Cữu. Bởi vậy Diệp Trần Trần tới Hàm Quang Điện tìm Trang Phi, muốn nghe chính miệng nàng nói một chút chuyện năm đó.

Trang phi vừa nghe đến tên Hương Như liền sùng sốt, "Nàng chết rồi a."

"Không chết, " Diệp Trần Trần lắc đầu, "Người nói với ta một chút sự tình năm đó."

Trang phi biết rõ tính tình Diệp Trần Trần, cũng không quanh co với nàng, thẳng thắn kể lại tất cả mọi chuyện, "Nàng là cung nữ thiếp thân hầu hạ thái tử năm đó, lúc trước ngồi ngang hàng với Phùng Đại tổng quản. Bất quá có vẻ Hoàng Thượng xem trọng nàng nhiều hơn một chút. Mà lại tư sắc nàng không tầm thường, không chỉ hầu hạ ban ngày, buổi tối cũng hầu hạ..."

Diệp Trần Trần cắt đứt lời nàng, hỏi, "Nàng thị tẩm rồi?"

Trang phi gật đầu, "Đúng vậy, năm đó mỗi tháng Hoàng Thượng luôn có hai ba lần để nàng hầu ngủ."

"Đã thị tẩm tại sao vẫn còn là một cung nữ? Đây là quy củ gì?"

"Hoàng hậu nương nương có điều không biết, năm đó chấp chương lục cung chính là thái hậu hôm nay, nàng xưa nay đều không thích Hương Như, bởi vậy liền..."

Diệp Trần Trần nghe đến đó liền có chút buồn cười. Thì ra là chuyện thái hậu hồ đồ không phải là bởi vì tuổi tác đã cao, năm đó cũng giống như lần này. Một cung nữ, đã hầu hạ chủ tử, lại cố tình không cho người ta danh phận, bụng dạ cũng quá hẹp hòi. Nếu phi tần phân vị cao trong Đông cung không được, bất quá tấn vị tuyền thị, tài tử cho nàng, cũng có thể làm tất cả đều vừa lòng. Lại nói, cung nữ so với cung phi tựa hồ có chút không bằng.

Diệp Trần Trần lại hỏi, "Hoàng Thượng lúc ấy không từng giúp nàng có một danh phận sao?" Không giống như là Kỷ Vô Cữu tính tình.

Trang phi đáp, "Đã từng. Hoàng Thượng biết tính tình mẫu thân mình, bởi vậy dự định thỉnh tiên đế gia ra mặt phong ban danh phận cho Hương Như, nhưng Bách Hương Như chết sống không chịu. Nói một khi trở thành tài tử, liền không thể ngày ngày hầu hạ chủ tử, tình nguyện làm một cung nữ bình thường, chỉ xin lưu ở bên cạnh chủ tử. Đến cuối cùng thuyết phục được Hoàng Thượng, vẫn không có tấn vị."

Hay cho nô tài có lòng trung thành lại cuồng dại. Diệp Trần Trần cười lạnh, lại hỏi, "Những chuyện này lại không nhiều người biết, người làm sao biết được?"

"Là Tô tiếp dư chết đi nói cho thần thiếp, Tô tiếp dư khi đó cùng Bách Hương Như thập phần thân thiết."

"Người đừng nói cho ta biết, nguyên nhân Tô tiếp dư được sủng ái là vì Bách Hương Như"

"Cái này... Thần thiếp cũng không rõ. Nhưng tình cảm Hoàng Thượng đối với Bách Hương Như, xác thực không giống với người khác - - trong Hiệt Phương Điện đến bây giờ vẫn còn treo bức họa của nàng."

Diệp Trần Trần neho mắt lại, trước mắt phảng phất xuất hiện một bức tranh mỹ nhân bên cạnh hồng mai trong trời tuyết trắng, mỹ nhân trong tranh cầm hồng mai, cười nhẹ nhàng nhìn qua nàng. Chỉ trong chớp mắt, mỹ nhân kia thể nhưng sống lại, từ trong bức họa đi ra, yêu kiều đến gần, vừa ngừng đầu, lại biến thành mặt Tô tiếp dư.

Diệp Trần Trần lạnh lùng cười một tiếng. Quả nhiên "Có chút suy nghĩ" kia có lai lịch thật lớn, Bách Hương Như mắng Kỷ Vô Cữu là phụ tâm lang đây. Nếu hấn đã phụ lòng, người vì sao không thu tâm, một đao đoạn tình, giống như trong bài thơ đó, "Từ nay dĩ vãng, chớ tương tư nữa", tỏ ra có chút cốt khí? Dưa hái xanh không ngọt, ta không tin, người nếu không nguyện ý, thái hậu có thể cưỡng bức người làm chuyện gì sao!

Càng nghĩ càng giận, nghĩ đến Kỷ Vô Cữu, lại càng tức giận. Hồn đản này tốt ở đâu không thấy, nợ phong lưu lại khắp nơi, muốn không để ý cũng không được. Trong cung có những nữ nhân muốn hồng nghìn tía kia coi như không nói đến, giờ đây tình nhân cũ đã qua nhiều năm lại tìm tới tận cửa, loại người này nên bị lột quần đóng lạnh JJ trong đóng tuyết!

Kỷ Vô Cữu hai đêm đều ngủ tại Càn Thanh cung của mình, vì vậy Diệp Trần Trần có chút cảm giác được nguy cơ. Nàng luôn cảm thấy Hương Như này có chút không tầm thường, Kỷ Vô Cữu đối với nàng càng thêm không tầm thường. Hai người trước kia có tình ý, cách trở nhiều năm như vậy gặp lại, củi khô bốc lửa, nàng lại không như Kỷ Vô Cữu, khắp nơi trong cung đều có tai mắt, vạn nhất hai người bọn họ... Ừ?

Hết lần này tới lần khác cung nữ này lại là cung nữ thái hậu ban cho con trai, làm hoàng hậu mặc dù muốn làm khó, cũng không có cách nào hạ thủ.

Diệp Trần Trần đành phải đi trước tìm một chút hư thật. Nàng cũng không phải là quả hồng mềm, hai người này nếu thật có cái gì, nàng tự nhiên có phương pháp đối phó.

Làm một hoàng đế diễn hình, Kỳ Vô Cữu theo thường lệ ở Đường Tâm điện coi tấu chương. Hắn thấy Diệp Trần Trần đến đây, bút trong tay cũng không dừng lại, chỉ ngẩng đầu nói, "Hoàng hậu tới rồi? Mau ngồi đi. Hương Như, mau pha trà."

Bách Hương Như liền cung kính dâng trà lên, Diệp Trần Trần nhận lấy trà, lại gọi nàng lại, "Người không phải hầu hạ tại Càn Thanh cung sao, như thế nào lại chạy đến Đường Tâm điện?"

Bách Hương Như biết rõ đây là hoàng hậu muốn bói móc, liền cúi đầu xuống vưng vàng đương đương đáp, "Nô tỳ tùy tiện làm chủ, thỉnh nương nương giáng tội."

Kỳ Vô Cữu để bút xuống, thay nàng đáp, "Là trẫm gọi nàng tới."

Chả trách không sợ hãi, thì ra là có người thay nàng ra mặt. Diệp Trần Trần để chén trà xuống, không mặn không nhạt nói ra, "Nếu đã chủ tử đã không xa người, sao người không nói rõ ràng, làm phiền chủ tử phải giải thích cho người, người nhận nổi sao." Càn quấy một trận, muốn gán tội cho người khác, sợ gì không có lý do.

Bách Hương Như vội vàng quỳ xuống, "Nô tỳ biết sai!"

Diệp Trần Trần đạo, "Nếu đã làm sai, tất nhiên phải chịu phạt. Người là người bên cạnh hoàng thượng, bản cung nên thương xót một chút, vậy ra bên ngoài cửa cung quỳ hai canh giờ đi."

Nói như vậy, bắt quả cân nhắc một hồi. Cung nữ thái hậu tặng, thiếp thân thị tỳ của hoàng thượng, cũng không tới phiên hoàng hậu phạt.

Quả nhiên, Kỳ Vô Cữu ngăn lại nói, "Nàng bắt quả là theo ý mà làm việc, nàng cần gì phải như thế."

Diệp Trần Trần nhướn mày nhìn hắn, như cười như không, "Đau lòng?"

Kỳ Vô Cữu cũng cười, "Nàng hôm nay sao lại nổi cơn tức lớn vậy?"

Diệp Trần Trần hừ lạnh, đứng dậy cáo từ.

Kỳ Vô Cữu mất thấy bóng lưng của nàng biến mất ở cửa, cúi đầu mỉm cười.

Kỳ Vô Cữu vẫn bận đến tận đêm khuya.

Phương Tú Thanh sửa lại kế hoạch tân chính theo ý của Kỳ Vô Cữu mấy lần, một lần nữa viết lại tấu chương đưa tới, một quyển thật dày, chừng vạn chữ. Văn viết không giống miệng lời nói, thường thường một chữ có thể truyền đạt rất nhiều ý tứ, lúc này viết một vạn chữ, đủ khiến Kỳ Vô Cữu xem nhiều hơn một chút. Nếu đã lập chí làm minh quân, sẽ phải lao lực, tốn ít nhiều công sức, hắn mặc dù mệt mỏi, cũng không oán hận câu nào.

Buổi tối lúc đi ngủ, Hương Như dẫn ba cung nữ bận bịu trước long sàng, chờ sắp xếp tốt giường chiếu, những người khác liền lui xuống, chỉ còn lại một mình Bách Hương Như, đứng trước mặt Kỳ Vô Cữu, giúp hắn cởi áo tháo thắt lưng.

Bởi vì buổi tối đã tắm rửa qua, Kỳ Vô Cữu chỉ mặc thường phục, cởi rất dễ. Bách Hương Như giúp hắn cởi bỏ áo ngoài, lại cởi tiếp trung y, cũng không biết là hữu tâm hay là vô ý, ngón tay của nàng để ở ngang hông của hắn, nhẹ nhàng vuốt một cái.

Mùa hè quần áo đơn bạc, ấm áp trên ngón tay tựa hồ có thể cách y phục truyền tới da của hắn.

Kỳ Vô Cữu cũng không biết chuyện gì xảy ra, vừa bị nàng đụng như vậy, trong lòng như có một chiếc lông mao dài ngoáy làm hắn thập phần khó chịu. Hắn đẩy ra nàng, "Trẫm tự làm."

Bách Hương Như tay vẫn còn nắm lấy vạt áo của hắn, cúi đầu ừ ừ nói, "Là nô tỳ hầu hạ không tốt. Vài năm không thấy bệ hạ, hôm nay không quen tay, nô tỳ đáng đánh."

Kỳ Vô Cữu thờ dãi nói, "Người cần gì phải nói như vậy, "hắn đem dây lưng cột trở lại, thấy nàng bất động, nhân tiện nói, "Thôi, mặc lại vào đi."

Bách Hương Như có chút ngoài ý muốn, "Bệ hạ?"

"Đi Khôn Ninh cung." Mới hai ngày không thấy, đã nhớ nàng

Bách Hương Như kịp thời phản ứng lại, khuyên nhủ, "Đêm đã khuya, bệ hạ không bằng sớm an giấc? Hoàng hậu nương nương chắc hẳn đã buồn ngủ, nếu như hiện tại đi Khôn Ninh cung..." Hai bên đều phiền toái.

Kỳ Vô Cữu chỉ nói, "Không có quan hệ gì."

Rất nhanh Bách Hương Như liền hiểu cái gọi không quan hệ là có ý gì, hoàng hậu nương nương căn bản không ra ngoài tiếp giá! Hoàng Thượng không để cho người lớn tiếng hô, để nàng có thể thoải mái mà ngủ.

Bách Hương Như liền có chút không cam lòng, đây dạng tiểu thư khuê các gì, thật không ngờ dám chậm trễ Hoàng Thượng. Nàng theo Kỳ Vô Cữu vào Khôn Ninh cung, muốn hầu hạ trước giường phượng, không ngờ bị Tổ Phong giữ tay cản nàng lại bên ngoài, "Hoàng Thượng đến Khôn Ninh cung, tất nhiên nên để chúng ta hầu hạ, cô cô nghỉ ngơi một lát đi, nếu như đến đây còn phiền ngày ra tay, chúng ta sẽ không còn mặt mũi gặp người." Cấp bậc Hương Như cao hơn Tổ Phong, bởi vậy Tổ Phong phải kêu nàng là cô cô. Cấp bậc Tổ Nguyệt cũng cao hơn Tổ Phong, nhưng mà tình cảm giữa hai người bất đồng, bí mật kêu loạn tỷ tỷ muội muội.

Bách Hương Như liền không thể thuận lời vào trong. Nàng cách rèm thủy tinh nhìn tình hình bên trong, Hoàng Thượng bởi vì sợ đánh thức hoàng hậu, nhấc nhẹ tay chân leo lên giường, màn lụa hơi đỏ màu vàng bị cung nữ rủ xuống, che lại vẻ mặt nữ tử ngủ say trong màn.

Bách Hương Như có chút phiền muộn.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Vô Đức* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Tấn vị

Ngày kế là ngày hưu mộc, Kỳ Vô Cữu khó có dịp còn dậy muộn hơn cả Diệp Trăn Trăn. Lúc Diệp Trăn Trăn mở mắt liền thấy hắc nằm bên cạnh, trời nóng nực, hắc không thể ôm nàng, bởi vậy chỉ cầm lấy nàng, mười ngón tay đan xen nằm chung một chỗ.

Diệp Trăn Trăn giơ tay lên nhìn nhìn, tay kia che miệng ngáp một cái. Nàng ngồi dậy, cúi đầu nhìn mặt Kỳ Vô Cữu. Khuôn mặt như được chạm ngọc, hắc ngủ say, phồng bị buông xuống, mặt mày giãn ra, tình lặng mà đẹp như một bức họa.

Nàng cúi đầu, hôn lên mặt hắc một cái.

Hôn xong, đầu óc Diệp Trăn Trăn liền thanh tỉnh. Nàng nhớ tới chuyện hôm qua, lại nhìn người ngủ say trước mắt, cảm thấy có chút đáng ghét liền ngồi hắc dậy. Nàng cố gỡ mấy ngón tay bị hắc nắm chặt, sau đó đẩy Kỳ Vô Cữu từng chút một ra bên ngoài.

Đừng! Kỳ Vô Cữu bị đẩy xuống giường, ngã trên mặt đất.

Diệp Trăn Trăn vội vàng nằm lại trên giường, giả bộ ngủ say.

Kỳ Vô Cữu tỉnh táo mở mắt, mê man trong chốc lát, liền phát hiện mình nằm trên mặt đất. Hắc ngồi dậy vén màn nhìn thử, màn lụa đỏ có chút rung rung, mơ hồ có thể thấy được người bên trong nằm nghiêng không nhúc nhích.

Hắc này dạn mặt dày bò lên giường lại, từ phía sau ôm Diệp Trăn Trăn vào ngực.

Diệp Trăn Trăn giả bộ không nổi nữa, gỡ tay hắc đặt trên eo nàng ra.

Kỳ Vô Cữu nhắm mắt cười nhẹ nói, "Trăn Trăn, đừng làm rộn." Nói xong liền cọ cọ cái cằm vào cổ của nàng.

Diệp Trăn Trăn không được tự nhiên vặn vẹo thân thể, "Ai nào loạn."

"Là ta, ta nào loạn còn không được sao, " Kỳ Vô Cữu đề nàng xuống, "Nàng đừng cử động nữa, cử động nữa sẽ lập tức làm nàng."

Diệp Trăn Trăn quả nhiên bất động. Lúc này, bụng nàng đột nhiên vang lên một tiếng.

Kỳ Vô Cữu biết rõ tầm quan trọng của việc ăn cơm đối Diệp Trăn Trăn, bởi vậy lập tức rời giường cùng nàng, rửa mặt, thay quần áo, dùng bữa.

Ăn no, Kỳ Vô Cữu làm bộ phải đi, Diệp Trăn Trăn nhìn hắc sắp bước ra ngưỡng cửa, đột nhiên nói, "chuyện Bách Hương Như rốt cuộc là như thế nào."

Kỳ Vô Cữu vừa muốn bước ra ngưỡng cửa liền thu thu trở lại, hắc quay đầu đi tới ngồi xuống, cười nói, "Nàng rốt cuộc cũng hỏi."

Diệp Trăn Trăn xoay mặt, "Ta không hỏi chàng không nói sao."

Kỳ Vô Cữu hỏi ngược lại, "Ta không nói nàng liền không hỏi sao."

Diệp Trăn Trăn cúi đầu không đáp.

Kỷ Vô Cữu đứng dậy đi đến trước mặt nàng, nắm bả vai của nàng, ôm nàng vào ngực. Diệp Trấn Trấn ngồi ở trên ghế dựa khom người, mặt chạm phải bụng của hắn, không quá thoải mái, nhưng lại không muốn lui về, vì vậy nghiêng đầu, để mặt dán bụng của hắn, nhắm mắt không nói.

Kỷ Vô Cữu vuốt ve cằm nàng, cười nói, "Trấn Trấn, ta thích nhìn nàng vì ta mà ghen."

Diệp Trấn Trấn cau mày nói, "Chàng không phải muốn nói với ta, lúc chàng mới thấy Bách Hương Như liền hồn bay phách lạc, cũng là giả bộ lừa gạt khiến ta ghen sao."

"Không phải, ta xác thực khiếp sợ chuyện nàng chết đi sống lại. Trước kia ta cùng với nàng có chút tình cảm, đối với chuyện lúc trước không thể bảo vệ nàng, thấy thực hổ thẹn, bởi vậy thấy nàng còn sống, xác thực vui mừng."

Diệp Trấn Trấn hoài nghi nhìn hắn, "Không có ý khác?"

Kỷ Vô Cữu liền cúi gầm đầu, giống như học sinh phạm sai lầm cúi đầu trước tiên sinh trong học đường, "Trấn Trấn, ta có một chuyện muốn nói thật với nàng. Ta cùng với nàng... Trước kia đã làm một chút chuyện thân mật."

Thật sự là đủ hàm súc. Diệp Trấn Trấn đẩy hắn ra, "Vậy bây giờ thì sao."

Kỷ Vô Cữu liền ngồi chồm hổm xuống, đỡ đầu gối của nàng, ngửa đầu cười nhìn nàng, "Hiện tại, người ta đã bị nàng khóa chặt lại, người ngoài đụng không được."

Diệp Trấn Trấn xấu hổ đỏ mặt, quay mặt thấp giọng nói, "Hoa ngôn xảo ngữ."

Kỷ Vô Cữu nắm lấy tay của Diệp Trấn Trấn, cúi đầu khẽ hôn lên mu bàn tay nàng, Diệp Trấn Trấn rút về, hỏi, "Nhưng là bây giờ chàng rút cuộc định xử lý việc của nàng như thế nào?"

Một cung nữ, dù sao cũng đã phát sinh qua quan hệ với hoàng đế, theo lý thuyết cần phải tấn vị trở thành tiểu chủ. Diệp Trấn Trấn mặc dù chướng mắt, nhưng dù sao hậu cung nhiều nữ nhân chướng mắt nàng như vậy, nhiều thêm một người cũng chẳng thấm vào đâu. Nhìn ý định của thái hậu cùng Hoàng Thượng, tựa hồ cũng không có ý định cho nàng một danh phận, rốt cuộc lại đang tính toán chuyện gì? Thái hậu thì khoan nói đến, nhưng còn Kỷ Vô Cữu? Chẳng lẽ tình cũ chưa hết, muốn để nàng bên cạnh để dễ vùng vẫy?

Diệp Trấn Trấn nghĩ tới đây, trừng mắt liếc Kỷ Vô Cữu.

Kỷ Vô Cữu sao lại không biết trong lòng nàng đang nghĩ gì, "Trấn Trấn của ta sao có thể đáng yêu như thế," hắn nói, rồi đứng lên, "Nàng nói làm như thế nào thì sẽ làm như thế đó."

Diệp Trấn Trấn suy nghĩ một chút, trên danh nghĩa Bách hương Như là thái hậu đưa cho hoàng đế, hoàng hậu tự tiện nhúng tay vào cũng không tốt. Bởi vậy nói, "Không bằng chàng hỏi trước ý tứ của nàng, nếu như muốn tiếp tục lưu lại trong cung, tất nhiên nên có một danh phận, nếu như muốn xuất cung, chàng làm chủ cho ban nàng cho một người đằng hoàng là được. Không trên không dưới như vậy, thật không hợp thể thống, nếu thực sự muốn làm nô tài, không bằng đến Khôn Ninh cung của ta, ta là một chủ tử tính tình tốt, sẽ không bạc đãi nàng."

"Tốt, cứ như vậy đi. Không nói cái này nữa, ta có chuyện khác muốn thương lượng với nàng, bảo đảm nàng sau khi nghe được sẽ hoa tay múa chân."

Nếu nói chuyện Kỷ Vô Cữu nói ra có thể làm cho Diệp Trấn Trấn hoa tay múa chân thì hẳn là chuyện gần đây có dự định cải trang vi hành. Tô Chiết là một vùng giàu có và đông đúc, tất nhiên cũng là nơi quan viên ăn hối lộ trái pháp luật nhiều vô cùng. Nếu đã muốn tân chính, hẳn định chọn một nơi tiên phong để sửa trị một phen, giết gà dọa dơi.

Quả nhiên, vừa nghe nói muốn đi Giang Nam chơi, tinh thần Diệp Trấn Trấn lập tức phấn chấn.

Hai người cẩn thận thương nghị một phen, mang người nào, mang vật gì, tuyến đi đường gì, đầu tiên đi đến chỗ nào, sau đó đi tiếp nơi nào, nếu xảy ra việc gấp thì làm sao bây giờ...

Nói trong chốc lát, Kỷ Vô Cữu trở lại Càn Thanh cung, gọi Bách Hương Như tới, đem ý tứ của Diệp Trấn Trấn hỏi nàng.

Trên thực tế, mặc dù là dựa theo ý của Diệp Trấn Trấn để nói, nhưng Kỷ Vô Cữu cũng có của tính toán của mình, chỉ là tạm thời không cần đề lộ ra, đến thời điểm tự nhiên thấy rõ ràng.

Bách Hương Như vừa nghe hoàng hậu muốn chuyển nàng đi, nhất thời lệ rơi đầy mặt, "Hoàng Thượng, nô tỳ lúc đầu lưu lạc Liêu Đông khổ hân, muôn vàn khó khăn, ý niệm trong đầu giúp ta chống đỡ mà tiếp tục sống bất quá là được gặp lại ngài. Nô tỳ ngày ngày ngóng đêm trông, không dễ dàng mới có thể một lần nữa trở lại bên cạnh ngài, có thể ngày ngày chứng kiến ngài, hầu hạ ngài. Nô tỳ biết mình ngốc, hi vọng chủ tử có thể xem xét một lòng trung thành của nô tỳ, nô tỳ ở đây nếu làm không được tốt ngài có thể tùy tiện đánh chửi, nhưng thỉnh ngài ngàn vạn lần không cần phải đuổi nô tỳ đi!"

Kỷ Vô Cữu thở dài, "Trẫm giúp người tìm trong đám con em thế gia một như ý lang quân, tình cảnh bên ngoài tốt hơn trong cung hơn trăm ngàn lần?"

Bách Hương Như ngai ngừng nhìn hắn, "Chủ tử tội gì nói lời như vậy. Nô tỳ đã thừa quân ân lộ, nào còn mặt mũi tái giá với người khác?"

Ý ở trong lời là, người đều đã ngủ với ta, bây giờ còn nghĩ tới chuyện gả ta cho người khác? Đã muộn!

Thấy Kỷ Vô Cữu bị nàng chặn lại không còn lời nào để nói, lại khuyên nhủ, "Nô tỳ biết rõ ngài cùng hoàng hậu nương nương cảm sát hòa mình, hoàng hậu hẳn rằng đối với chuyện xưa của nô tỳ và ngài có điểm không vừa mắt. Đã như vậy, nô tỳ về sau phàm nhìn thấy phượng giá liền tận lực tránh đi, tuyệt không quấy rầy ngài và hoàng hậu nương nương, được không?"

Nói xong một phen, vừa không oán không hối lại si tình tuyệt đối, bày ra tư thế thập phần hèn mọn của mình, khẩn cầu đối phương rủ chút lòng thương xót.

Kỷ Vô Cữu cơ bản không phải loại người thấy mỹ nhân van xin lại lục liền đồng ý, gặp chuyện luôn tỉnh táo phân tích trước tiên, còn chuyện đề cảm tình lay động mình thập phần có hạn. Hắn đối với Bách Hương Như vốn tồn tại một chút thiện ý, muốn đền bù tổn thất cho nàng, liền đối với nàng hòa khí hơn một chút so với nô tài tầm thường, nhưng tất cả chỉ có như vậy. Huống chi, cha nàng là Bách Kiến Thành, làm sao Kỷ Vô Cữu lại không có lòng phòng bị.

Bởi vậy nàng khóc trước mặt hắn, giả bộ đáng thương, giả bộ vô tội, hắn đều không hợp tác, bây giờ nghe nàng nói như thế, hắn rất không nể mặt dùng một câu nói toạc ra vấn đề trọng yếu, "Mặc dù ngươi không gặp nàng, nhưng ngày ngày gặp trầm, cũng không nên."

Bách Hương Như sắp tức chết rồi. Lấy hiểu biết của nàng đối với Kỷ Vô Cữu, hắn mặc dù có tâm tư kín đáo, nhưng không phải một người ôn nhu sẵn sốc, người như vậy lại đối với hoàng hậu lúc nào cũng suy nghĩ chu toàn, hoàn toàn bảo hộ, thật làm người ta ghen tỵ vô cùng. Trong nội tâm nàng thầm hận, ngoài mặt lại bất động thanh sắc, khóc ròng nói, "Nô tỳ toàn tâm toàn ý muốn ở lại bên cạnh hoàng thượng, cho dù không thể gặp nhau, cũng muốn cách ngài gần một chút, cầu xin Hoàng Thượng thành toàn."

Đây là muốn được tấn vị. Kỷ Vô Cữu cúi đầu nhìn người quỳ trên mặt đất, ánh mắt lóe lên, đáp ứng.

Kỷ Vô Cữu theo ý Diệp Trấn Trấn đề nghị, ban cho Bách Hương Như phân vị Mỹ nhân. Mỹ nhân là phẩm cấp ngũ phẩm, phẩm cấp này của Bách Hương Như mà nói, nói cao không cao, nói thấp không thấp. Diệp Trấn Trấn có ý xấu, an bài nàng tại Ba Tiêu các, chỗ này nằm ở phía đông bắc trong lục cung, Kỷ Vô Cữu cho dù đi tản bộ cũng chưa hẳn có thể đi tới nơi này.

Thái hậu biết chuyện này, mặc dù có bất mãn, lại không thể nói gì. Hoàng hậu làm việc này là danh chính ngôn thuận, nàng không thể bắt được đường đuôi.

Qua mấy ngày, Kỷ Vô Cữu cùng Diệp Trấn Trấn chuẩn bị xuôi nam, trước khi đi sợ thái hậu sinh sự, Kỷ Vô Cữu tự mình hạ chỉ lệnh Trang phi tạm thời đề ý hậu cung, lúc này mới yên tâm rời đi.

Bởi vì làm mục đích là trị tham, lúc đến đó không thiếu chuyện cần điều động quan lại, bởi vậy Kỷ Vô Cữu đưa cho Diệp Trấn Trấn một đạo mật chỉ, phong nàng làm khâm sai, chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào.

Hai người một đường từ Kinh thành đến Kim Lăng, vừa đi vừa chơi, vừa thưởng thức cảnh tượng dọc đường, vừa nhấm nháp mỹ thực các nơi, cũng không có cảm giác mệt nhọc.

Kỷ Vô Cữu từ khi đăng cơ tới nay chuyên cần chính sự, lại có danh thần hộ giá hộ tống, bởi vậy mấy năm này trị vì Đại Tề thập phần yên bình, quốc thái dân an. Hắn thỉnh thoảng tiện tay can thiệp dân chúng trên đường hỏi mấy vấn đề, người ở nơi nào, cuộc sống trôi qua như thế nào, quan phụ mẫu được hay không, đánh giá đương kim thánh thượng thế nào...

Bởi vì trên đường nên dân chúng nói chuyện cũng thoải mái, lá gan cũng lớn, hỏi gì đáp nấy, tuyệt không e dè. Nói đến hoàng đế, mọi người luôn đánh giá là tốt, chuyện bất mãn duy nhất chính là chuyện hoàng đế trêu hoa ghẹo nguyệt. Đương nhiên, nam nhân mà, phạm sai lầm là khó tránh khỏi, nếu hoàng đế đã nhận ra lỗi lầm, tự nhiên cũng nên cho hắn một cơ hội hối cải làm lại cuộc đời.

Kỷ Vô Cữu không khỏi cảm thán, Cửu Thiên huyền nữ nương nương ngài uy lực quá lớn...

Đúng vậy, nếu không phải bởi vì hắn cưới "Huyền Nữ nương nương", ai sẽ nhớ mãi không quên loại chuyện hoàng đế đi dạo hoa lâu như vậy.

Cho nên, lúc Kỷ Vô Cữu phát hiện cơ hồ tất cả mọi người đều tán thưởng đương kim hoàng hậu nương nương, hắn cũng không thấy kỳ quái.

Uy vọng Trấn Trấn cao hơn hẳn nhiều hơn, thân là nam nhân, lại là phu quân, ít nhiều Kỷ Vô Cữu cũng có cảm giác thất bại. Bất quá không quan hệ, mặc kệ Huyền Nữ nương nương vô cùng kì diệu như thế nào, đến tối không phải đều bị hắn đặt dưới thân sao. Kỷ Vô Cữu bị ỉm nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Vô Đức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82: Phá án

Kỷ Vô Cữu cùng Diệp Trấn Trấn đến địa giới Giang Tô, các loại âm thanh không hài hòa nghe được càng ngày càng nhiều, trong đó không ngoài việc

quan viên địa phương đặt thêm tô thuế làm dân chúng kêu ca sôi trào.

Những thứ này, trước đã có người bẩm báo ngự tiền, nhưng hiện tại chính tai nghe được dân chúng bình thường thổ lộ hết, cảm giác thật hơn, cũng làm cho người tức giận hơn.

Đến Kim Lăng, loại oán giận này đã đạt tới cao trào.

Diệp Trấn Trấn cảm thấy có chút kỳ quái, "Tuy nói qua trong thiên hạ đều đen, nhưng vì sao qua Giang Tô lại đen hơn qua nơi khác nhiều như vậy? Chẳng lẽ là do khí hậu có vấn đề?"

Kỷ Vô Cữu trầm ngâm, "Chỉ sợ là thượng bất chính, hạ tắc loạn."

Thượng cấp vợ vết từ chỗ hạ cấp, hạ cấp tất nhiên vợ vết ở chỗ còn thấp hơn, dù sao cũng không động đến được một cọng lông của bọn họ, cuối cùng khổ ải vẫn do dân chúng bình thường gánh chịu.

Bây giờ vấn đề là điều tra như thế nào. Vô luận là tra từ đầu đến đuôi, hay là tra từ trên xuống dưới, đều cần chứng cứ. Hơn nữa chuyện tham ô một, tất cả chúng có tương tự, người khác đều không có cách nào cung cấp, chỉ có thể tìm kiếm từ trên người đám quan lại tham ô kia.

Đều là mệnh quan triều đình, tay cầm trọng quyền, càng lên cao càng khó tra.

Lúc Kỷ Vô Cữu đang cẩn thận suy tính phương án hành, Diệp Trấn Trấn liền cho hắn một chủ ý.

Cách làm việc của Diệp Trấn Trấn không giống Kỷ Vô Cữu. Kỷ Vô Cữu là người tính toán mọi sự một cách cẩn thận rõ ràng, tính cẩn tính đến tận việc, tìm cần tìm đến đúng người, thành một tấm lưới kín kẽ không hở, đem phủ lên người, khiến người không thể nào trốn, thúc thủ chịu trời. Đợi đến lúc bị bắt, chỉ có thể mắng một câu âm hiểm, không còn cách nào khác. Diệp Trấn Trấn lại không như vậy, Kỷ Vô Cữu cảm thấy, cách nàng làm việc có chút giống việc lù khù vác cái lu chạy. Mặc kệ đối phương có bao nhiêu điều kế, nàng chỉ tìm được một chút, liền toàn lực tiến công, một khi đột phá, là khiến cho toàn bộ phòng tuyến của đối phương sụp đổ. Cách làm như vậy, có chút nguy hiểm, nhưng hiệu suất cũng mau lẹ.

Tỷ như lần này, nàng mãnh liệt đề nghị bắt Kim Lăng tri phủ đến đánh cho một trận, không sợ hắn không nhận tội. Phương pháp này nghe có vẻ hoang đường, nhưng nếu do Diệp Trấn Trấn làm, tất nhiên liền có cách nghĩ riêng của nàng. Đầu tiên, mặc kệ tên tri phủ này có tham ô hay không, làm quan mà khiến dân chúng cả thành Kim Lăng đều mắng, hẳn nhận được bữa tiệc roi vọt này là đáng. Tiếp theo, nàng là khâm sai, nàng lại là hoàng hậu, thật sự nàng muốn đánh thế nào thì đánh thế ấy, đánh cho không còn mặt mũi. Quan lớn một cấp đề chết người, lão nương chính là dựa vào việc này liền không nói đạo lý, người làm khó dễ được ta sao?

Bất quá, vì để tránh đã thảo kinh xà, kinh động đến các tham quan khác, bọn họ không thể trực tiếp xông vào nhà tri phủ đánh người, làm sao bây giờ?

Kỷ Vô Cữu có biện pháp. Kim Lăng vệ Chi Huy Sứ mới điều nhiệm, trước từng trong quân Diệp Lôi Đình đảm nhiệm một chức vụ, đã từng đánh giặc ở Liêu Đông, hẳn và Kỷ Vô Cữu biết nhau. Người này mới nhậm chức, sẽ không giao du trộn lẫn với kẻ xấu. Hắn trông nom quân đội, cùng cấp bậc với Kim Lăng tri phủ, dùng danh nghĩa của hắn thỉnh Kim Lăng tri phủ đi một chuyến tới quân doanh, tất nhiên sẽ không khiến người khác hoài nghi.

Hai người quả nhiên theo phương pháp này bắt đầu. Kim Lăng tri phủ tên là Thường Ngư, là người một mập mạp, mập tới trình độ nào?, lần đầu tiên Diệp Trấn Trấn nhìn thấy hắn, luôn cảm thấy hắn đi đường tương đối vất vả, đại khái lần tròn đề di chuyển sẽ dễ dàng hơn một chút.

Thường Ngư cho rằng Kim Lăng vệ Chi Huy Sứ muốn cùng hắn chấp nối, lại không nghĩ rằng hai người hàn huyên vài câu, đối phương lại không hề bày tỏ chút nào có ý tứ này, ngược lại nói có người muốn gặp hắn.

Người này tự xưng là khâm sai, Đại Thiên Tuần Thú, trong tay thánh chỉ có đóng dấu ngọc tỳ.

Thường Ngư mới nghe, không tin tưởng lắm. Khâm sai tới Giang Tô, tại sao hắn không nghe nói một chút tin tức nào?

Nhưng Vệ Chi Huy Sứ dù sao cũng là quan tam phẩm, sao có thể lừa gạt, lôi kéo hắn đến chỗ một tên lừa đảo giả mạo? Hơn nữa lại là giả mạo khâm sai!

Diệp Trấn Trấn mặc kệ Thường Ngư tin hay không, sai người bắt hắn trói lại, treo ngược trên một cây hòe lớn tron viện. Nếu là người bình thường, dù sao vẫn treo ngược lên cho chân cách mặt đất mới tốt, nhưng tên mập trước mắt này, nếu như treo như vậy, sợ là cánh tay sẽ đứt rời. Bởi vậy Diệp Trấn Trấn cho hắn chút ân huệ, vẫn cho chân hắn chạm đất.

Thường Ngư hai tay bị trói, hai chân chống trên mặt đất đau đớn khó nhìn. Hắn chưa bao giờ gặp qua khâm sai nào như vậy, gặp mặt một câu cũng không nói mà trói người lại trước, hiện tại làm quan trên triều đình không phải đều có một khuôn mẫu chung sao?

"Khâm sai đại nhân, xin hỏi ngài cao tính đại danh, quan chức gì?" Thường Ngư cảm thấy cần thiết đầu tiên cần làm rõ lai lịch người này.

"Người thật sự muốn biết?" Diệp Trấn Trấn nắm lấy roi, gõ gõ mặt mập của hắn, "Ta họ Diệp."

Họ Diệp, có tư cách làm khâm sai trong kinh thành, chắc là người của phủ Diệp các lão. Chỉ là Diệp Tu Danh đã từ quan, Diệp thị thất thế, đây là chuyện người trong thiên hạ ai cũng biết, tiểu oa nhi trước mắt này sao có thể đảm đương được thức vụ như vậy, còn dám mạo danh. Nghĩ tới đây, Thường Ngư không còn sợ hãi nữa, trên khuôn mặt chồong chất thịt kia bật ra nụ cười, nói, "Diệp đại nhân, xin ngài thả hạ quan xuống, chúng ta có chuyện gì từ từ nói."

Diệp Trần Trần nói ra, "Người nói chuyện hợp ý ta, ta tự nhiên thả người xuống, nhưng nếu không, dù bản quan biết rõ người là tri phủ, nhưng roi trên tay bản quan lại không không nhận người!" Nói xong vung roi lên trời đánh vào không khí tạo ra một tiếng giòn vang.

Thường Ngự hù bị dọa run lên, "Có chuyện gì đại nhân cứ việc hỏi, hạ quan biết được chuyện gì nhất định sẽ nói hết."

"Quan viên ở địa giới Giang Tô đã tham ô thành phong trào, người mau mau đưa cho ta tình hình thực tế. Ta muốn sổ sách chứng từ, còn có hướng đi của bạc."

"..." Cũng quá trực tiếp đi! Không thể hăm sức một chút sao! Thường Ngự ở trong quan trường lăn lộn đã hơn hai mươi năm, vốn đã quen thói quanh co lòng vòng, vờ vịt qua loa lấy lệ, đột nhiên hần gặp được loại trực lai trực vãng này, liền có điểm không thích ứng, nói chuyện cũng nói lắp, "Đại đại đại đại nhân nói chuyện cười rồi, hạ hạ hạ hạ quan làm quan thanh liêm, hai hai hai... Á!!!"

Diệp Trần Trần nghe hần nói liền bực mình, lui về sau vài bước, vung roi đánh tới, làm hần hét thảm một tiếng này.

Thường Ngự đau phải xanh cả mặt, cũng có chút tức giận, chịu đựng nói, "Đại nhân không hỏi tình hình thực tế, liền đánh mệnh quan triều đình, chẳng phải quá mức làm loạn, ngài không sợ bị hoàng thượng biết sao!"

Ý là người làm như vậy, không sợ ta cáo trạng với Hoàng thượng sao!

Diệp Trần Trần cười nói, "Hoàng thượng là phu quân ta, đừng nói đánh người hai cái, cho dù lấy mạng của người, hần cũng sẽ không làm gì ta."

"Ngài ngài ngài ngài là hoàng hậu?!" Thường Ngự cả kinh trừng to mắt, ánh mắt dời xuống dưới, nhìn trước ngực nàng, xác thực so hũng vĩ hơn rất nhiều so với nam tử. Vừa rồi bởi vì khăn trương không chú ý tới.

Chuyện này thật khiến người khó mà tin được, nếu như nàng thật sự là hoàng hậu, tại sao lại trở thành khâm sai, nhưng phong cách việc làm kỳ dị của vị khâm sai này, dựa vào những điều trên liền có thể được giải thích.

Thường Ngự vừa muốn nói chuyện, đã thấy một chàng trai trẻ đứng sau lưng khâm sai đại nhân đột nhiên tiến lên, vung kiếm trong tay lên, hung hăng vung thẳng vào mặt hần!

Thường Ngự bị đánh phải đầu nghiêng một cái, mắt nỏ đom đóm, qua một hồi lâu mới tỉnh táo lại. Mặt của hần đã sưng lên như đầu heo, răng hàm đều bị đánh nát chảy máu, đau đớn khó nhịn.

"Vì sao người đánh ta!" Hần phần nộ chất vấn.

Khâm sai đại nhân nghe hần hỏi thế, cũng kỳ quái xoay người hỏi, "Đúng vậy, vì sao chàng đánh hần?"

Nam tử trẻ tuổi kia đã lui về sau nàng, như trước ôm kiếm mặt không chút thay đổi, nghe được nàng hỏi, liền đáp, "Muốn đánh liền đánh."

Thường Ngự: "...". Đây mẹ nó đây là đám người nào a! Còn có vương pháp hay không!

Kỷ Vô Cữu vừa rồi thực sự nhện không được. Thực sự nên nói hần nhện đã quá lâu rồi. Diệp Trần Trần nữ cái nam trang không giống, nên vẫn luôn mặc nữ trang. Những nơi đi qua, phàm là nam nhân, tầm mắt luôn dán trên nàng không rời, trên mặt, trên thân người nàng, không một chỗ không hấp dẫn người khác. Kỷ Vô Cữu biết rõ những ánh mắt của những người kia có ý tứ gì, cũng biết trong đầu của bọn họ sẽ nghĩ gì, mỗi lần nghĩ tới những thứ này, hần đều thấp phần buồn bực. Nhưng đây cũng là chuyện không có cách nào khác, ai bảo thế từ hần quá động lòng người. Vì vậy nhân lại hần, hôm nay vừa thấy tầm mắt Thường Ngự có ý rơi vào trước ngực Diệp Trần Trần, hần rốt cục bộc phát.

Diệp Trần Trần tìm lại trạng thái, nắm chặt roi nhìn Thường Ngự, "Người bây giờ đã tin chưa?"

Thường Ngự mảnh liệt gật đầu, hoa tuyết thế khâm sai như vậy, cũng chỉ có thể là hoàng hậu. Tùy tùng cuồng bạo như vậy, cũng chỉ có thể là gian hoạn hàng năm hoành hành trong cung, không đem quan lại các lại để vào mắt.

Ông trời a, sao lại để cho hần gặp phải loại tổ hợp đầu trâu mặt ngựa này vậy...

Diệp Trần Trần thấy hần tin, liền hỏi, "Như vậy, người dự định khai?"

"Ha ha ha a hoàng hậu nương nương thật sự lại nói đùa rồi, vi thần thực tại không có gì để khai. Không bằng ngài thả ta xuống, ta khoản đãi ngài thật tốt? Thành Kim Lăng là cố đô lục triều, có rất nhiều địa điểm thú vị."

Miệng người này vừa tron lại vừa cứng. Diệp Trần Trần kêu đến một tùy tùng am hiểu dùng roi, sai hần trước hết đánh Thường Ngự. Không thể đánh quá nặng quá nhanh, từ từ cho chịu đựng hần, không sợ hần không nhận tội.

Trong nội viện nhất thời truyền đến một loạt âm thanh như heo bị giết rú lên. Diệp Trần Trần nằm ở trên xích đu uống trà, sau hai tai cài hai bông hoa. Kỷ Vô Cữu ngồi sau lưng nắn vai giúp nàng khiến nàng cười híp mắt hưởng thụ.

Thường Ngự phát hiện mình đã gặp được khắc tinh. Hần ở trong quan trường đã quen tron tuột, vắn vẹo như một con lươn, nếu gặp phải khâm sai bình thường, hần tự nhiên có phương pháp đối ứng chu toàn, nhưng vị trước mắt này lại thật bá đạo, trực tiếp đánh người a! Dùng roi đánh a! Hơn nữa lại vơ

của Hoàng Thượng, cho dù đánh chết hẳn, thì có thể làm gì chứ? Hoàng Thượng sao có thể vì một tri phủ nhỏ nhỏ không biết mà trị vợ của mình? Hiển nhiên là không a! Cho dù tức giận với nàng, cũng là đầu giường đánh nhau cuối ngủ hòa, sấm to mưa nhỏ mà thôi!

Nếu khai thì sao đây? Khai ra không phải sẽ chết sao...

Diệp Trần Trần đứng lúc bay tới nói một câu, "Nếu như khai, bắt quá là xét nhà đầy đi, mạng nhỏ vẫn còn. Núi xanh còn đấy, không lo không có củi đốt, người nên tự mình hiểu được đạo lý này."

Thường Ngự nói, "Hoàng hậu nương nương, nếu ngài đánh chết vì thân, mặc dù Hoàng Thượng chưa chắc đã trị ngài đắc tội, nhưng ngài không sợ người trong thiên hạ sẽ nhạo báng sao?"

Diệp Trần Trần bình tĩnh dựa vào xích đu, đáp, "Thường đại nhân, người cảm thấy bản cung sẽ hồ đồ như vậy sao? Người đi trên đường cái thành Kim Lăng tùy tiện kéo một người tới hỏi hỏi, nếu Thường tri phủ bị đánh chết, hẳn có phải sẽ vỗ tay khen hay không? Hơn nữa, hôm nay cho dù người chết ở chỗ này, lại có mấy người biết rõ? Lại có ai sẽ nói ra ngoài?"

Thường Ngự liền có chút tuyệt vọng, hẳn thấy một tiền đồ mờ mịt trước mặt. Thật tối!

Tuy có chút dao động, nhưng chuyện này phạm vi liên lụy rất rộng, Thường Ngự một bên bị đánh, một bên dùng tâm lực tính toán xem nếu mình khai ra mà vẫn sống sót thì tỷ lệ không bị trả thù có bao nhiêu. Cuối cùng, Diệp Trần Trần nói một câu liền đánh tan kiên ki không còn thừa mấy phần của hẳn, nàng nói, "Người không nhận tội cũng không sao, dù sao phía sau còn rất nhiều người, bắt từng người lại hỏi là được."

Đúng vậy, biết rõ chuyện này không phải một mình hẳn Không nhận tội khẳng định sẽ chết, khai ra còn có cơ hội sống, hẳn hiện tại cũng sắp chết đến nơi, làm sao còn có thể chú ý đến chuyện sau này, bảo trụ tính mạng trước mắt vẫn quan trọng hơn!

Vì vậy Thường Ngự hồ lớn nói, "Ta khai, ta khai toàn bộ!"

Diệp Trần Trần nghe hẳn nói thế, đứng lên đi đến trước mặt hẳn, cười hi hi nói, "Như vậy, thỉnh Thường đại nhân trước ở trong doanh dưỡng thương. Nhớ kỹ, nhận tội chưa phải đã được an toàn, nếu như người dám lừa gạt ta, vẫn chỉ còn đường chết. Bản cung muốn giết người, quá dễ dàng, biết không?"

Thường Ngự gật đầu liên tục, hữu khí vô lực nói, "Hiểu được, vì thân đều hiểu được."

Diệp Trần Trần phát tay sai người đem hẳn dẫn xuống. Quân sĩ kia chỉ lo tháo dây thừng, không ngờ Thường Ngự bị đánh một trận, hai chân sớm đã nhũn ra, vừa mới được buông ra, liền lao đảo ngã về phía sau.

Đúng lúc Kỷ Vô Cữu đỡ được, túm lấy cổ áo của hẳn, đặt hẳn xuống đất.

Quân sĩ nhìn một màn này liền sinh lòng kính nể, Thường tri phủ không phải người bình thường, sức nặng như một con heo mập bình thường. Nhìn không ra, tên tiểu bạch kiểm này có khí lực rất lớn a.

Thường Ngự được Kỷ Vô Cữu đặt xuống, miễn cưỡng đứng dậy. Hẳn còn cố ý nịnh nọt hai vị trước mắt này, bởi vậy khách khí nói, "Đa tạ công công."

"..."

Thường Ngự không hiểu, vì sao hẳn đã nói sẽ khai toàn bộ, gian hoạn kia lại vẫn đánh cho hẳn một trận.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Vô Đức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 83: Phát hiện

Lần này Diệp Trần Trần cho quan lại Giang Tô một liều thuốc mãnh liệt, dựa theo manh mối do Thường Ngự cung cấp, nàng bắt thêm không ít quan viên đến đánh, nhưng tất cả đều chuẩn xác, mỗi người đều nhận tội.

Làm quan tất cả đều có lòng thương tiếc sinh mệnh, miệng luôn nói không sợ chết, trên thực tế đó là do mức độ uy hiếp độ không đủ, không thể để cho bọn họ cảm nhận được cảm giác tử vong sợ hãi đến gần. Diệp Trần Trần là hoàng hậu, bày ra một bộ dạng Hồn Thế Ma Vương (ma vương hại đời), dầu muối gì đều không thấm, trực tiếp cảm roi mà quật, làm cho bọn họ tin rằng nàng là hoàng hậu, lại thuận lý thành chương tin rằng cho dù tiểu tử tổng này có đánh chết bọn họ, cũng không cần phải đền mạng. Có mấy người còn cố gắng dấy dựa, chờ cứu binh tới, đáng tiếc hoàng hậu làm việc quá tuyệt, trong ngoài đều không chế không chút sơ hở, tin tức căn bản sẽ không có cách nào truyền ra bên ngoài. Hoàng hậu còn nói thêm, chờ sau khi người chết, ta sẽ sai người phân thây các người thành từng khối, ném vào sông Tần Hoài cho cá ăn. Đến lúc đó hài cốt không còn, chứng cứ tất nhiên cũng không còn, bất quá triều đình thiếu đi vài người, mà các người, ngay cả đầu thai sợ cũng không thể.

Loại lời nói vô tình vô si cố tình gây sợ này nói ra khiến bọn họ đều chấn nhiếp rồi.

Kỷ Vô Cữu nhìn lời khai của những quan viên này nhìn kỹ hai lần, phát hiện trong những bản khai này có tương tự rất cao: Có số bạc qua lại rõ ràng chi tiết, tham ô đến mức khổng lồ, nhưng nơi tập trung tiền tham ô nhiều nhất, là ở chỗ Giang Tô Bố Chính Sứ.

Bố Chính Sứ là Đại tướng biên cương, quả nhiên là thượng bất chính, hạ tắc loạn.

Vụ án này liên quan đến phần đông quan viên, quy mô lan rộng vô cùng, Kỷ Vô Cữu lập tức hạ chỉ nhanh chóng điều Hình bộ ở kinh thành cùng quan viên Đô Sát viện cùng nhau điều tra án này. Có nhân chứng vật chứng đầy đủ rõ ràng, vụ án này tất nhiên sẽ nhanh chóng sáng tỏ, chuyện quan trọng nhất hiện tại là tra rõ ràng bạc tang vật cuối cùng đang ở chỗ nào.

Nhưng mà quan viên kinh thành vừa tới Giang Tô, lại truyền tới một tin tức, Giang Tô Bố Chính Sứ Sài Chí Thoái biết truyền, sợ tội tự sát.

Kỷ Vô Cữu sai người đến phủ của Sài Chí Thoái trước sau tra xét một lượt, cũng không phát hiện tung tích tiền bạc. Mà căn cứ theo lời khai của hạ nhân của phủ, cuộc sống bình thường của Sài Chí Thoái tương đối đơn giản, không có chuyện vung tiền như rác này.

Sài Chí Thoái, Sài Chí Thoái. Kỷ Vô Cữu cẩn thận hồi tưởng lại trước khi đến đây đã đến Lại bộ lật xem qua một lượt hồ sơ quan viên các cấp Giang Tô, trong đầu đột nhiên lóe lên một tia sáng. Sài Chí Thoái này, lúc tuổi còn trẻ đã từng làm đảm nhiệm chức vụ trong chiêm sự phủ của Thái tử

Chiêm sự phủ chuyên phục vụ thái tử, hai mươi mấy năm trước thái tử không phải là hần Kỷ Vô Cữu, mà là bá bá của hần, đã bị tiên đế phế bỏ! Cũng chính là phụ thân của Kỷ Ly Ưu!

Sài Chí Thoái lúc tuổi còn trẻ cũng không xuất hiện nhiều, chức vụ trong chiêm sự phủ cũng không cao, mà chiêm sự phủ lại có nhiều người như vậy, cho nên lúc Kỷ Vô Cữu nhìn thấy cũng không quá mức lưu ý.

Nhưng bây giờ nhìn lại, trong chuyện này tất có chuyện cổ quái.

Còn có, lúc trước Bách Kiến Thành sau khi được đại xá trở về từ Liêu Đông, cũng bắt đầu ở Giang Tô. Lúc Kỷ Vô Cữu mới xem hồ sơ liền cảm thấy có chút kỳ quái, Bách Kiến Thành là người Phúc Kiến, được đại xá lại không trở về quê nhà, ngược lại chạy đến Giang Tô, lại từng bước một bò lên trên, trong đó nhất định có người nâng đỡ. Mà Diệp Tu Danh đề bạt Bách Kiến Thành là chuyện về sau, cho nên đề bạt che chở Bách Kiến Thành ngay từ đầu là Sài Chí Thoái.

Về phần vì sao Sài Chí Thoái phải đề bạt một tội thần, đáp án đã rất rõ ràng.

Mấy năm này Kỷ Ly Ưu trước buôn bán qua lại với tộc Nữ Chân, lại gặp được Bách Kiến Thành ở Liêu Đông, lôi kéo hần gia nhập vào kế hoạch mưu phản của mình. Sau này Bách Kiến Thành trở lại Trung Nguyên, Sài Chí Thoái làm người trung gian trong kế hoạch mưu phản này, bồi dưỡng nâng đỡ Bách Kiến Thành, cũng đưa hần vào kinh thành thành. Bách Kiến Thành dựa vào bản thân và tình cảm thân trò với Diệp Tu Danh thuận lợi tiến vào Lại bộ.

Kỷ Ly Ưu, Sài Chí Thoái, Bách Kiến Thành. Trừ bọn họ ra, còn có những ai khác nữa? Căn cứ theo miêu tả của Diệp Tu Danh, Bách kiến Thành là một người mọi việc đều lùn cúi, lại dễ dàng nhượng bộ, có phải có người sẽ bị hần lôi kéo vào? Mà Sài Chí Thoái ở Giang Tô vài chục năm, cây lớn rễ sâu, hần rốt cuộc nuôi dưỡng bao nhiêu bộ hạ?

Những thứ này, dần dần sẽ biết được.

Cho nên, vụ án này, thực tế là hai vụ án. Thăm tra xong án tham ô, nhưng hiện tại manh mối án mưu phản lại lộ ra quá ít, biện pháp tốt nhất là án binh bất động, bí mật tỉ mỉ tiếp tục tra xét.

Vì vậy Kỷ Vô Cữu sai người đem quan lại tham ô áp giải hồi kinh, Sài phủ tạm thời niêm phong, bất luận kẻ nào cũng không được đến gần. Lại đề cho ám vệ bên cạnh đưa mật chỉ hồi kinh cho mật thám đại nội.

Những chuyện này không vội, chuyện quan trọng nhất hiện tại là tìm được Kỷ Ly Ưu. Bên cạnh giường có người làm sao có thể ngủ yên, mặc dù Kỷ Vô Cữu biết rõ Kỷ Ly Ưu muốn làm phản kỳ thật so với lên trời còn khó hơn, nhưng trong tối luôn có người nhìn chăm chăm vào mình, hần cảm thấy khó chịu vô cùng.

Sài Chí Thoái ở Giang Tô kinh doanh nhiều năm, lại giấu nhiều tiền như vậy, chắc hần hang ổ của Kỷ Ly Ưu là ở Giang Tô.

Kế hoạch lúc trước của Kỷ Ly Ưu thất bại, hần hiện tại rất có thể đã trở về Giang Tô.

Nói cách khác, bọn họ lần này tới tra tham ô án, thế nhưng chó ngáp phải ruồi tra ra đại án.

Nhưng Kỷ Ly Ưu ở chỗ nào? Rốt cuộc làm sao có thể dụ hần lộ mặt ra?

Kỷ Vô Cữu cảm thấy, nếu Kỷ Ly Ưu biết rõ hành tung của hần, rất có thể sẽ đến ám sát hần. Thái bình thịnh thế, muốn thông qua phương thức khởi binh hoặc cung biến dễ soán vị, tỷ lệ thành công gần như bằng không. Nhưng hiện tại hoàng thất không con, chỉ cần giết chết Kỷ Vô Cữu hần, Kỷ Ly Ưu liền có thể danh chính ngôn thuận lên ngôi.

Thích khách cũng là người thông minh, bên cạnh Kỷ Vô Cữu nhiều ám vệ như vậy, mỗi người đều là cao thủ đệ nhất, nếu bọn họ liều lĩnh thích sát hần, đó không phải là hành thích, đó là đi tìm chết.

Roi vào đường cùng, Kỳ Vô Cữu đành phải tích cực sáng tạo cơ hội cho đám thích khách kia. Hắn lệnh cho ám vệ phải trái gì đều cách hẳn khoảng cách một dặm, trên người dấu vài viên đạn thả tín hiệu, nếu có việc gấp, liền phát tín hiệu, ám vệ tự nhiên sẽ xông lại ngay lập tức.

Trên người Diệp Trấn Trấn mặc tàm y, có thể bảo đảm không đáng ngại.

Chuyện này giải thích có phần tổn miệng lưỡi, Kỳ Vô Cữu tạm thời cũng không nói cho Diệp Trấn Trấn biết, chỉ muốn chờ sau khi chuyện có kết quả, sẽ nói cho nàng nghe liền một mạch. Dù sao nàng có biết hay không cũng không quá mức quan hệ, cũng không nhúng tay vào được.

Vì vậy vài ngày tiếp theo, Kỳ Vô Cữu dạo chơi cùng Diệp Trấn Trấn từ phố lớn đến ngõ nhỏ trong thành Kim Lăng, ăn chơi phóng túng. Diệp Trấn Trấn rất thích nghe đàn hát trong quán trà, y y nha nha, mặc dù nghe không hiểu, lại cảm giác thập phần dễ nghe. Nàng cơ hồ mỗi ngày đều đi nghe một đoạn, về sau được dân bản xứ giới thiệu, mới biết được khúc hát kia là về chuyện xưa phong nguyệt của hoàng đế cùng Huyền Nữ nương nương. Khúc hát kia dù lời nói có phần diễm tình, lại có phần văn nhã, trong đó có một câu là "Lộ giọt mầu đơn tâm". Kỳ Vô Cữu đem mấy chữ này treo ở cửa miệng mà nghiền ngẫm kỹ càng, càng nghiền ngẫm càng cảm thấy có ý tứ, đêm đó hào hứng dạt dào giọt một hồi mầu đơn, ngày kế liền vẽ bức mặt quạt, viết lưu niệm chính là "Lộ giọt mầu đơn tâm", đưa cho Diệp Trấn Trấn. Diệp Trấn Trấn nhìn, giờ quạt lên muốn đánh lên đầu của hắn.

Xế chiều hôm đó, lúc Diệp Trấn Trấn đi dạo phố đi ngang qua y quán, từ trong đó mua được loại thuốc có thể khiến nam nhân nghỉ ngơi dưỡng sức vài ngày. Chương quỹ y quán một mực tuyên truyền hẳn giờ bình thuốc nhỏ màu trắng kia, nói thao thao bất tuyệt với Diệp Trấn Trấn, "Phu nhân xin ngài yên tâm, viên thuốc này là loại thuốc độc nhất vô nhị bí chế của tiểu quán, trải qua chín chín tám mui một lần luyện chế mà thành, một viên nho nhỏ, bảo đảm có thể làm cho nam tử bất lực ít nhất mười ngày. Không cần quan tâm xem hẳn khỏe mạnh như thế nào, thuốc bột này nhất định có thể quét sạch uy phong của hắn. Phu nhân ngài dung mạo như thiên tiên, quả thực cần dự phòng loại được vật này nhiều hơn so với người khác, chuẩn bị thỉnh thoảng chỉ cần a..."

Kỳ Vô Cữu nghe đến sắc mặt trắng bệch, tóc dựng đứng lên, vươn tay lên muốn đoạt lấy, Diệp Trấn Trấn lại nhanh tay hơn hắn, cầm lấy lọ thuốc cất vào ngực, cười với hắn nói, "Lúc nào chàng muốn ăn, ta sẽ cho chàng ăn."

Kỳ Vô Cữu trong nháy mắt liền từ cộp biến thành mèo, ôn thuận vô cùng, nói chuyện với Diệp Trấn Trấn bằng âm thanh nhẹ nhàng mềm mại giống như người vợ nhỏ, "Trấn Trấn, ta thay nàng bảo quản nó nhé."

Diệp Trấn Trấn che ngực, cười nói, "Ta sợ chàng ăn trộm."

... Rốt cuộc trong lòng suy nghĩ lẩn quẩn nhiều thế nào mới có thể ăn trộm loại vật này.

Hai người cãi nhau âm ỉ ra khỏi y quán, bên ngoài một chút liền có mưa. Mưa bụi tinh tế phun xuống, rơi vào trên mặt người qua đường, mát lạnh vô cùng. Gạch đá xanh đã bị thấm ướt, đang được tắm rửa bởi mưa. Kỳ Vô Cữu bung một cây dù giấy thấm dầu, sóng vai đi trong mưa cùng Diệp Trấn Trấn.

Mặt ô màu vàng tơ, trên mặt vẽ hai cảnh hồng mai xinh đẹp. Dưới ô là hai người, một bạch y một hồng, nam anh tuấn cao ngất, nữ xinh đẹp linh lung, đứng chung một chỗ nhìn đẹp mắt giống như một đôi trich tiên, không giống người phàm. Hai người theo đường đá xanh đi đến vòm cầu đứng đá trú mưa, lại không biết một đường từ đó đến đây hấp dẫn rất nhiều ánh mắt của mọi người.

Cầu đá xây trên mặt sông Hoài, đứng trên cầu nhìn về nơi xa, sông Hoài xanh xanh nằm trọn trong cơn mưa bụi, mặt sông tí tách những giọt mưa, dâng lên một tầng khói xanh mỏng manh. Hai bờ sông lầu các san sát nối tiếp nhau, trong mưa thấy không rõ nét, nhìn từ xa y như một tầng sa mỏng.

Diệp Trấn Trấn kéo tay của Kỳ Vô Cữu, nói, "Chúng ta lên thuyền du ngoạn trên sông đi."

"Được." Đối với đề nghị của nàng, hắn tựa hồ một mực đáp ứng.

Kim Lăng là nơi phồn hoa cổ đô, thuyền hoa hai bên bờ sông Tân Hoài cho thuê đã hình thành sản nghiệp lâu đời, không những có thể thuê thuyền, còn có thể thuê người. Các cậu ấm phong lưu tịch mịch, thuê vài hồng nhan tri kỷ, chơi thuyền trên sông, uống rượu tâm tình, tốt đẹp biết bao nhiêu.

Kỳ Vô Cữu cự tuyệt đề nghị mấy hồng nhan tri kỷ của chủ thuyền, chỉ thuê chiếc thuyền, ngay cả người chèo thuyền đều không cần. Hắn nâng Diệp Trấn Trấn lên thuyền, liền tự mình chèo thuyền ra ngoài mặt sông rẽ nước mà đi. Thì ra vì loại mục đích không thể nói nào đó, Kỳ Vô Cữu đã từng học qua chèo thuyền, vì vậy thuyền hai người rất thuận lợi bơi ra giữa sông, sau đó, Kỳ Vô Cữu liền bỏ mái chèo xuống, đi vào đầu thuyền tìm Diệp Trấn Trấn.

Bởi vì thuyền tương đối lớn, nếu hai người cùng đứng ở một đầu, cũng không cần lo lắng thuyền sẽ lật.

Diệp Trấn Trấn đang đứng ở đầu thuyền ngắm phong cảnh. Đứng ở trên cầu ngắm sông Tân Hoài khác hoàn toàn đứng ngắm trên thuyền. Đứng ở trên cầu, có cảm giác mình đang nhìn một bức họa, mà lúc đứng ở trên thuyền, lại có cảm giác bản thân mình đang ở trong bức họa đó.

Màn mưa bụi trên mặt sông như một lớp tranh sơn dầu có thể chạm tay vào, trên mặt sông nổi lên làn khói xanh chậm rãi phủ hai bên bờ sông. Đỉnh lầu đài các hai bên bờ sông dường như cách rất gần, càng nhìn càng thấy rõ ràng.

Nàng một tay che dù, tay kia duỗi ra ngoài ô, lòng bàn tay ngửa lên để vài giọt mưa mềm mại đáp xuống.

Mưa bụi, dù vẽ giấy, hồng y mỹ nhân. Diệp Trấn Trấn chỉ cho rằng nàng đứng ở trong họa, lại không biết bản thân nàng chính là một bức họa.

Kỳ Vô Cữu nhìn bóng lưng của nàng, âm âm động tâm. Hai người đã thành thân một năm, thân mật khăng khít, vô cùng quen thuộc lẫn nhau nhưng mỗi

lần thấy nàng đẹp không cách nào tả xiết như vậy, hắn luôn sẽ có cảm giác tim đập rộn ràng như thuở ban đầu. Giống như một tiểu tử lần đầu nếm trái tình ái.

Hắn đi tới, ôm lấy nàng từ sau lưng, cúi đầu hôn nhẹ lên mái tóc đen của nàng.

"Thật đẹp." Diệp Trăn Trăn lẩm bẩm nói.

"Là, thật đẹp." Kỳ Vô Cữu phụ họa. Hắn khẽ cắn vành tai của nàng, tay từ eo từ từ sờ ngược lên trên, nhẹ nhàng xoa nắn, bóp nhẹ ngực nàng.

Diệp Trăn Trăn: "...". Lúc nhiều tình thơ ý họa như vậy, tại sao hắn cũng muốn làm loại chuyện đó.

Đương nhiên, đối với Kỳ Vô Cữu mà nói, không khí tốt đẹp như vậy cũng nên làm những chuyện tốt đẹp khác, nếu không thật lãng phí. Hắn quay người Diệp Trăn Trăn lại, hôn nàng một cái thật sâu, mạnh mẽ ngăn mấy lời cự tuyệt của nàng.

Diệp Trăn Trăn ngay từ đầu còn muốn phản kháng một chút, nhưng rất nhanh liền bị Kỳ Vô Cữu hôn đến mất hết khí lực, trên người bị hắn xoa nắn mềm nhũn, không cần thận buông lỏng tay, dù vẽ bằng giấy xinh đẹp rơi xuống sông, bồng bềnh lơ đãng bay xa trên mặt sông.

Trong mưa sương mù màu xanh nhạt, hai người chen chúc triền miên cùng một chỗ. Mưa phùn rơi vào trên người bọn họ, hai người tựa hồ cũng không có chút cảm giác nào.

Cho đến khi Diệp Trăn Trăn bị hôn phải thở hồng hộc. Nàng đưa tay lau trán một cái, sợi tóc đã bị nước mưa thấm ướt, dán trên trán. Nàng giãy giụa nói, "Chàng không định muốn.... tại chỗ này chứ..." Đi?

Kỳ Vô Cữu thờ gập cười nói, "Mặc dù ta rất muốn, nhưng ta tuyệt đối sẽ không để nàng bị người khác nhìn." Nói xong liền kéo nàng đi vào trong thuyền.

Nơi xa trên bờ sông, vài bóng dáng chậm rãi chìm vào trong nước, vài con cá bình thường im hơi lặng tiếng bơi đi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Vô Đức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Điền viên

Nếu như hỏi Kỳ Vô Cữu, thời điểm nào hắn muốn giết người, hắn nhất định sẽ trả lời, thời điểm hắn cùng Trăn Trăn chơi trò tạo người bị cắt ngang.

Hắn cần phải cảm thấy may mắn, bởi vì muốn chơi trò tình thú, cho nên không có lột sạch y phục Diệp Trăn Trăn, vậy nên chỉ cởi quần dưới váy nàng. Về phần bản thân hắn mặc bao nhiêu, chuyện này không cần nói đến.

Diệp Trăn Trăn phát hiện không thích hợp đầu tiên. Nàng nằm sấp người trên thảm trái trên sàn thuyền, đang bị Kỳ Vô Cữu nâng mông bấp dùi hôn lên bấp dùi, kết quả bên tai nghe được một tiếng va chạm "đông", âm thanh phát ra từ đáy thuyền, theo thân tàu thuyền tới lỗ tai nàng. Vì vậy nàng cảm thấy có chút kỳ quái, nói với Kỳ Vô Cữu, "Hình như dưới nước có cá lớn đụng phải thuyền chúng ta?"

Kỳ Vô Cữu không biết vì sao nàng lại nói như vậy, hắn bắt mắt khẽ cắn nàng một cái, "Nàng chuyên tâm một chút đi."

Đông. Lại một tiếng nữa.

Diệp Trăn Trăn nhú mày, "Không phải là người chứ?"

Kỳ Vô Cữu trong đầu đầy ý hương diễm đột nhiên lóe lên một tia tỉnh táo - - đến rồi!

Đúng là tới thực không đúng lúc...

Mặt hắn đen lại, để Diệp Trăn Trăn xuống, tự mình choàng y phục đứng dậy, lặng lẽ đi tới cửa nghe động tĩnh. Diệp Trăn Trăn cũng nằm lỳ ở trên sàn, lỗ tai dán chặt lấy thảm, lại nghe ngóng trong chốc lát, nàng đột nhiên nói, "Không phải là thích khách chứ?"

"Hừ - -" Kỳ Vô Cữu quay mặt lại giờ ngón trỏ lên trước môi muốn ra hiệu cho nàng im lặng, vừa quay lại liền nhìn thấy Diệp Trăn Trăn, lập tức có xúc động muốn phun máu mũi. Nàng vì muốn dán sát lỗ tai xuống sàn thuyền, lưng khom cúi thấp người xuống, cái mông liền vênh cao về phía sau, vì tác dụng trọng lực vấy trượt xuống dưới, nằm hõn độn trên eo, chỉ có mép váy khó khăn lắm mới còn phủ một ít trên mông, nhưng lại không che được hết...

Cổ họng Kỳ Vô Cữu căng thẳng, "Nàng... Nàng mặc quần vào trước đi..."

"Được."

Diệp Trần Trần liền đứng dậy mặc quần. Kỳ Vô Cữu không dám nhìn nàng nữa, nghiêng đầu tiếp tục nghe động tĩnh bên ngoài. Nghe trong chốc lát, hần dứt khoát mở cửa, đi ra ngoài.

Rào rào một hồi tiếng nước chảy, đột nhiên vài bóng người nhảy ra từ dưới thuyền, xoay mình lên thuyền!

Kỳ Vô Cữu không chút nghĩ ngợi, trước tiên bắn đạn tín hiệu thông báo. Hần quay đầu nói với Diệp Trần Trần một câu, "Tầm y mặc trên người nàng, có chuyện gì hô lên với ta." Nói xong câu đó, thấy vài bóng người kia đã lặn đến gần, Kỳ Vô Cữu rút cuộc toại nguyện phi thân ra ngoài cùng bọn họ giao đầu.

Thật đúng là thích khách! Diệp Trần Trần thấy có chút kỳ quái, những người này tới thích sát hoàng thượng hay thích sát khâm sai? Bất quá bây giờ cũng không phải thời điểm suy nghĩ những chuyện này, nàng đứng dậy tới ngồi xỏm chặn kế bên một cánh cửa, hai tay nắm lấy một thanh đoản đao, về mặt đề phòng, tư thế có chút giống người giữ cửa quan ải. Đáng tiếc chờ trong chốc lát cũng không thấy thích khách xông tới, xem ra bọn họ là vì thích sát Kỳ Vô Cữu mà tới.

Phía bên ngoài, Kỳ Vô Cữu giao chiến chừng hơn mười chiêu với những thích khách kia, sau khi đánh hai người rơi vào trong nước, ám vệ mới chạy tới. Mười tám gã cao thủ kia đồng loạt xông lên, tám tên thích khách thì chết sáu, còn lại bắt sống hai gã, ngay cả hai gã rơi vào nước kia cũng không thể tránh được.

Kỳ Vô Cữu sai người đem này hai tên thích khách dẫn đi nghiệm hình thẩm vấn. Bất quá thích khách chấp hành nhiệm vụ trọng đại như vậy bình thường độ trung thành đều tương đối cao, không dễ dàng moi ra được tin tức hữu dụng.

Cho nên kết quả so với dự đoán của hần cũng không sai biệt lắm, mỗi câu lần này hần thực sự đã hấp dẫn thích khách, nhưng vẫn dẫn không ra được Kỳ Ly Ưu. Hơn nữa trải qua lần này, đối phương tất có phòng bị, lần sau có thể phái thích khách tới nữa hay không đều là vấn đề.

Kỳ Vô Cữu tính toán, hay là từ kinh thành điều nhiều thêm một ít nhân thủ đến Giang Tô điều tra. Bất quá trước đó Sài Chí Thoái vừa chết, Kỳ Ly Ưu chắc hẳn biết rõ hoàng đế sẽ lục soát Giang Tô, trước một bước sẽ chạy trốn. Thiên hạ lớn như vậy, muốn tìm một người, thật sự là mò kim đáy bể.

Kỳ thật thân là hoàng đế, muốn tìm người nào cũng không khó, phát lệnh truy nã trên cả nước, không sợ không tóm được người. Nhưng vấn đề là, làm như vậy, sẽ có rất nhiều người biết đến sự tồn tại của Kỳ Ly Ưu, khi đó cục diện lại càng khó khống chế.

Người này, thật đúng là khó giải quyết.

Diệp Trần Trần nào biết trong bụng Kỳ Vô Cữu chứa những thứ chín cong mười tám quẹo kia, nàng bây giờ vẫn chỉ đang hoài nghi đối với sự kiện thích khách lần này. "Hoàng Thượng, có người muốn giết chàng?"

"Ừ." Kỳ Vô Cữu gật gật đầu.

Diệp Trần Trần có chút khó hiểu, "Vì sao?" Ai ăn no rồi đi hành thích hoàng đế?

Kỳ Vô Cữu suy nghĩ một chút, quyết định hay là nói thẳng với nàng. Bất quá năm đó cung biến mà nói, hần với nàng còn không biết ở nơi nào, bởi vậy hần cũng không biết phải nói thế nào cho cặn kẽ. Nhưng phế thái tử có con trai, đứa con kia tên là Kỳ Ly Ưu, đây là chuyện khẳng định. Kỳ Vô Cữu đem sự tích vinh quang của mấy người Kỳ Ly Ưu, Bách Kiến Thành, Sài Chí Thoái này cùng một lúc nói hết cho nàng nghe, Diệp Trần Trần càng nghe càng khiếp sợ, "Này này này... Là thật?"

"Tội chứng của Sài Chí Thoái và Bách Kiến Thành còn chưa tra rõ ràng, nhưng thân phận Kỳ Ly Ưu đã xác định, là con trai của phế thái tử không thể nghi ngờ. Lại nói tới, người này nàng còn biết."

Diệp Trần Trần càng cảm thấy có chút ngoài ý muốn, "Ta biết? Ta biết, nếu tính toán về tuổi tác. Không phải là biểu ca của ta chứ?!"

Kỳ Vô Cữu nhìn nàng một cái, "Làm sao chuyện tốt chuyện xấu gì nàng cũng có thể nghĩ đến trên người biểu ca nàng vậy... Là Lê Vưu."

"Hần? Không giống a... Hần còn cứu ta nữa."

"Ngốc, " Kỳ Vô Cữu gõ gõ đầu của nàng. "Nếu hần cầu kết cùng tộc Nữ Chân, như vậy trong quân doanh tộc Nữ Chân liền có thể tự do ra vào, liên thủ với Đóa Đóa Ô Lạp Đồ diễn một tuồng kịch, lừa lấy tín nhiệm của nàng, cũng không phải việc khó. Hần ở Liêu Đông đã biết thân phận ta và nàng, về sau xuất hiện trong quân của Đóa Đóa Ô Lạp Đồ, chắc hẳn muốn thuyết phục Đóa Đóa kia nghe hần, ngày kế tiếp tấn công lên Kế Châu. Trước đó hần cũng có một kế hoạch khác, nhưng đều bị chúng ta làm rối loạn."

"Thì ra là như vậy, " Diệp Trần Trần bừng tỉnh, hiện tại lại nhớ lại nụ cười của Lê Vưu, trước đó đã cảm thấy trong nụ cười vui vẻ thân thiết đó tựa hồ lộ ra một chút tà khí, nàng gãi gãi đầu, đột nhiên nhớ tới năm ngoái phát sinh một chuyện, "Như vậy lần đó Tô tiếp dư tìm thị vệ giả vờ hành thích chàng... Cũng là thật?"

"Tô tiếp dư là bị người lừa gạt, thị vệ hành thích là thật, trên thân kiếm có kịch độc cũng là thật." Kỳ Vô Cữu nói xong u oán nhìn nàng.

Diệp Trần Trần thập phần đau lòng, lúc ấy không có nghĩ quá nhiều, bây giờ nghĩ lại, thật là khiến người nghĩ mà sợ. Vạn nhất lúc đó hần bị lưỡi kiếm kia quét phải một chút, chẳng phải hiện tại liền không còn cách nào sống ngồi sờ sờ trước mặt nàng sao?

"Trần Trần, nàng không đau lòng ta." Kỳ Vô Cữu nói có chút bất mãn.

Diệp Trần Trần vội vàng nói, "Thực xin lỗi!"

Hắn đột nhiên ghé sát vào, nhìn thẳng vào nàng, "Vậy nàng đền bù tổn thất cho ta đi?"

Đôi tình huống như thế, Diệp Trần Trần rất quen thuộc lão luyện, nàng liếc xéo nhìn hắn, "Chàng muốn như thế nào?"

Trong đầu Kỳ Vô Cữu đều nghĩ hình ảnh bờ mông lúc nàng cúi người trên thuyền hồ sáng này, hắn chỉ cảm thấy dục hỏa sôi trào trong thân thể, được nàng đồng ý không chút do dự ôm eo nàng lên, đi về phía giường nhỏ.

Bởi vì xảy ra sự kiện Kỳ Vô Cữu bị đâm, Diệp Trần Trần liền dự định trở lại kinh thành sớm hơn. Trong kinh Kỳ Vô Cữu cũng có không thiếu chuyện cần phải xử lý, bởi vậy hai người đều đồng ý ý kiến này. Chỉ là trước khi đi, bọn họ còn muốn làm một chuyện - - thăm Diệp Tu Danh lão nhân gia.

Diệp Tu Danh ở Giang Âm, cách Kim Lăng khoảng ba bốn trăm dặm đường, Kỳ Vô Cữu cùng Diệp Trần Trần thừa lúc có một chiếc thuyền lớn xuôi thuyền, theo đường thủy một đường chạy đến Đồng Hành. Phòng chừng Diệp Trần Trần thật sự là một tiểu phúc tinh, bọn họ đi tới chỗ nào, ở đó liền thuận gió, buổi sáng xuất phát, ban đêm đã đến giang âm. Diệp Tu Danh phái gia đình đến bên này tìm kiếm, vừa hay nhìn thấy bọn họ, liền quay trở lại.

Cuộc sống Diệp Tu Danh trôi qua thập phần thích ý. Đại trạch viện, mười nô bộc khôn khéo lại trung thành, lại đặt mua trăm mẫu ruộng tốt, cho tá điền thuê lại. Kế bên đại trạch hắn lại mua thêm vài mẫu ao hồ, trồng rất nhiều hoa sen, ở dưới có thật nhiều cá, còn nuôi thả rất nhiều vịt nước, lúc Diệp Trần Trần hai người bọn họ đến, vừa vặn có thể ăn được trứng vịt vừa đẻ. Lão thái thái nói, chờ vừa vào thu là có thể ăn được hạt sen và ngó sen trong ao nhà mình.

Đương nhiên, những thứ này chỉ là bên ngoài. Chi phí ăn mặc của Diệp Tu Danh ở đây kém xa vạn dặm so với hồi trước trong kinh thành. Có thể là vợ chồng già bọn họ cả đời phúc phần được hưởng đều đã hưởng, cũng không còn ham muốn những thứ kia nữa. Thực sự thích ý là sự thư thái, không còn những chuyện lục đục trên quan trường, cũng không cần vì chuyện thiên hạ mà phiền lòng ngay cả cơm nước cũng ăn không được, thực sự là vô cùng thống khoái.

Vì vậy, khi Kỳ Vô Cữu nói chuyện Sài Chí Thoái cho Diệp Tu Danh nghe, Diệp Tu Danh khoát tay nói, "Hoàng Thượng, ta bây giờ là một lão già đã hồi hương, chuyện trong triều tự sẽ có người tài ba giúp ngài phân ưu."

Kỳ Vô Cữu nghe hắn nói như vậy cũng không đề cập đến chuyện này nữa. Chỉ cùng hắn tán gẫu chút ít việc nhà chuyện. Cởi long bào ra, Kỳ Vô Cữu trước mặt Diệp Tu Danh liền giống vãn bối, chung đụng cùng hắn so với trước đây hoà thuận hơn không ít. Hai người ngồi ở trước hồ nước câu cá. Trong ao cá béo rất nhiều, lại ngốc, đứng câu mà nhấc cần không ngừng, không hề có chút nào thân nhiên an nhàn như trong thơ thường nói. Kỳ Vô Cữu nhìn con cá không cam lòng giẫy một cái bên trong giỏ trúc, nghĩ thâm, đây mới là cuộc sống. Không phải trong thơ, không phải trong họa, chỉ ngay trước mắt, bình bình đạm đạm, thật sự rõ ràng.

Kỳ Vô Cữu có chút hâm mộ Diệp Tu Danh. Đương nhiên, cũng chỉ là hâm mộ. Trên người hắn gánh vác rất nhiều thứ, hắn không thể trải qua loại cuộc sống như thế này, nghĩ cũng đừng nghĩ, ít nhất hiện tại không cần si tâm vọng tưởng. Diệp Tu Danh cũng đã vì triều đình dốc mà hết tâm huyết vài thập niên sau đó mới bắt đầu trải qua cuộc sống như vậy. Con người, tại các thời điểm khác nhau đều sẽ trải qua các loại chuyện khác nhau. Một người trẻ tuổi, nếu chưa phấn đấu mà đã nghĩ tới thoái ẩn, đây không phải là ẩn sĩ, đó là oắt con vô dụng.

Xa xa đột nhiên truyền đến một hồi tiếng cười, Kỳ Vô Cữu vênh tai nghe, trên mặt lộ ra một nét cười ôn nhu. Đó là tiếng Diệp Trần Trần chơi với đại chất tử của nàng. Tuy nói là đại chất tử, nhưng kỳ thật rất nhỏ, chỉ có ba tuổi, nữ danh gọi là An An. Đó là một đứa bé phân điều ngọc trác, có một một đôi mắt như hắc bồ đào lộ ra một chút tinh quái. Tiểu hải nhi ba tuổi chưa nảy nở, đôi chân ngắn ngắn, thích loạng choạng đuổi theo Diệp Trần Trần khắp nơi, Diệp Trần Trần cũng rất thích trêu chọc hắn, vì vậy trong ngoài trạch tử thường xuyên có thể thấy một màn một lớn một nhỏ hai người, một trước chạy một sau đuổi theo chơi đùa.

Thời điểm Diệp Trần Trần chạy đã mệt, gió cá của Kỳ Vô Cữu cũng đã đầy. Hắn và Diệp Tu Danh cùng trở về, mới vừa để giỏ cá xuống, lại bị Diệp Trần Trần kéo đi hái củ ấu trên sông.

Củ ấu nằm trong mặt hồ xanh thẳm, lại hồng hồng, giống như từng viên nguyên bảo nhỏ. Kỳ Vô Cữu lắc lắc thuyền nhỏ, Diệp Trần Trần ngồi trên mép thuyền vươn ra, vừa hái củ ấu vừa hát dân ca, hái xong liền ném vào khoang thuyền, cũng không quay đầu lại chút nào. Giọng nàng trong veo, hát mấy câu nghe ra thật có vài phần giống những nữ tử dịu dàng vùng sông nước Giang Nam.

Kỳ Vô Cữu lắc lắc thuyền, mắt nhìn qua mặt sông mênh mông không gợn sóng, bên tai nghe tiếng hát khoan khoái của ái thiếp, cảm giác hạnh phúc phút chốc liền tràn trong tim.

Diệp Trần Trần mệt mỏi, ngửa người nằm gối lên chân của Kỳ Vô Cữu, nhìn lên một màu trời xanh thẳm, đột nhiên gọi hắn, "Kỳ Vô Cữu."

"Ừ."

"Ta muốn sinh cho chàng một đứa bé."

Kỳ Vô Cữu sững người, cảm thấy tim bị bóng gay gắt. Hắn hồi hồn, cúi đầu nhìn nàng, ôn nhu nói, "Chúng ta sẽ có rất nhiều đứa bé."

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Vô Đức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 85: Gặp nạn

Kỷ Vô Cữu cùng Diệp Trấn Trấn trải qua cuộc sống tiêu dao hai ngày, liền chuẩn bị trở lại kinh thành. Bởi vì đường thủy bất tiện, hai người liền chọn xe mã đi. Vốn là, trước khi đến Giang Âm, Diệp Trấn Trấn còn có chút lo lắng sợ những chuyện thích khách kia sẽ lại xuất hiện, nhưng Kỷ Vô Cữu cảm thấy nhiều ám vệ bên cạnh như vậy không phải là ăn com không, nếu thích khách đến hẳn nhất định sẽ nhiệt liệt hoan nghênh, bởi vậy vô cùng yên tâm.

Chỉ là, thiên tính vạn tính, bọn họ có thể tránh khỏi nhân họa, lại tránh không khỏi thiên tai.

Sau hai ngày hai người ngồi xe ngựa trở về, trưa ngày thứ ba lúc dừng lại nghỉ chân ăn uống. Nơi này khá hoang vắng, Kỷ Vô Cữu cùng Diệp Trấn Trấn dừng ngựa xe ở ven đường, hai người trải thảm dưới một cây đại thụ trước cửa hàng. Khí trời nóng bức, Diệp Trấn Trấn trên xe ngựa vài ngày có chút muốn phát điên, có chút mệt mỏi, Kỷ Vô Cữu liền để nàng ngủ dưới tàng cây trong chốc lát.

Lúc này, phía Tây đột nhiên truyền đến một tiếng vang vô cùng lớn, mặt đất bắt đầu rung lên một cách dữ dội. Lòng Kỷ Vô Cữu run lên, cảnh giác nhìn xung quanh mọi nơi. Diệp Trấn Trấn cũng cả kinh đứng lên, "Làm sao vậy?"

Tầm mắt Kỷ Vô Cữu nhìn kỹ về phía tây, con mắt càng mở càng lớn, Diệp Trấn Trấn nhìn thấy chút ý tứ không rõ ràng trong mắt hắn. Nàng quay đầu lại nhìn xung quanh, chỉ thấy phía tây đột nhiên xuất hiện một bức tường, dưới ánh mặt trời mờ mờ có thể phản xạ ánh sáng. Bức tường kia to lớn, giống như Cự Long cao to ngấn dậm, cần quét xung quanh, nhanh chóng tới gần bọn họ.

Là hồng thủy!

Diệp Trấn Trấn cơ hồ không nghe được tiếng tim đập của mình nữa, nàng toàn thân đều run run, đứng nguyên tại chỗ, không biết nên phản ứng thế nào.

Kỷ Vô Cữu kéo nàng chạy như bay đến chỗ xe ngựa.

Nhưng mà bọn họ chậm một bước, ngựa bị kinh hãi, nghe được động tĩnh trên mặt đất, đã sớm chạy xa với chiếc xe ngựa!

Người vô luận như thế nào cũng không đuổi kịp ngựa, hơn nữa cho dù đuổi theo cũng không còn kịp rồi. Kỷ Vô Cữu kéo Diệp Trấn Trấn nghiêng đầu chạy trở về, "Lên cây!"

May mắn vừa rồi chỗ bọn họ chọn có một thân cây to lớn ngay sát bên. Diệp Trấn Trấn vừa muốn tựa vào thân cây bò lên trên, Kỷ Vô Cữu liền ôm lấy eo của nàng, dưới chân vừa bước, đập vào cành cây đại thụ mượn lực nhảy lên trên, một hơi nhảy lên ba bốn cành cây, nhảy mất đã đứng trên tầng cây cao nhất.

Diệp Trấn Trấn chỉ cảm thấy mình giống như bay lên, nàng run lấy bầy ôm eo Kỷ Vô Cữu, không dám động, cũng không dám nhìn xuống.

Kỷ Vô Cữu để cho chân nàng đứng trên cành cây, lại sợ chân nàng mềm nhũn mà té xuống, cánh tay vẫn ôm chặt lấy nàng. Hắn thấy nàng bị dọa đến nổi sắc mặt đều trắng bệch, liền an ủi, "Trấn Trấn, đừng sợ. Ta sẽ bảo vệ nàng."

Làm sao có thể không sợ, hiện tại Diệp Trấn Trấn sợ muốn chết. Nàng nhìn xuyên qua cành lá cây đại thụ ra phía ngoài xem xét, hồng thủy như một con dã thú tấn công vô cùng mạnh mẽ, trong nháy mắt đã tới gần, cuốn qua dưới chân bọn họ, gầm thét một tiếng tiếp tục tiến về phía đông.

Xung quanh đã là một vùng ao hồ. Nhìn lại, tất cả mọi nơi đều trắng xóa, đều là nước, từng đợt từng đợt sóng nước cao cao dâng lên, quả thực giống như muốn cắn nuốt sạch bầu trời. Toàn bộ mọi nơi, đều tựa hồ như một một nỗi nước khổng lồ mà sôi trào, mà bọn họ, liền phăng phất có chút giống như ngồi giữa nỗi nước kia.

Không, so với chuyện này còn có chuyện đáng sợ hơn. Bởi vì mực nước này đang từ từ dâng lên.

Diệp Trấn Trấn một lần nữa lại cảm nhận được uy hiếp của sự tử vong. Lần trước đối mặt với sự tử vong là lần săn bắn gặp phải mãnh hổ, chỉ là lần đó có Kỷ Vô Cữu giang tay cứu giúp. Mà bây giờ, cái người cứu nàng kia, đang đứng chung một chỗ với nàng, gặp phải tình cảnh giống nàng.

"Hoàng Thượng, chúng ta... Có thể sẽ chết đúng không..." Diệp Trấn Trấn nắm lấy y phục Kỷ Vô Cữu, hỏi.

"Không biết." Kỷ Vô Cữu chém đinh chặt sắt đáp, hắn phóng tầm mắt nhìn nhìn xung quanh, "Chung quanh đây chắc hẳn có một con sông, vừa rồi thanh âm vang dội kia, đại khái là sông vỡ đê, nước sông liền trào ra. Tiếng vang vừa rồi chúng ta nghe rất rõ ràng, như vậy chứng minh chúng ta cách cửa đê hẳn rất gần, cho nên mực nước cũng dâng lên một cách nhanh chóng như vậy."

"Vậy chúng ta làm sao bây giờ?"

"Tiếp tục bám lấy trên cây cao này, yên tâm đi, không có chuyện gì."

Diệp Trần Trần biết rõ Kỳ Vô Cữu đang an ủi nàng. Hắn là đế vương nhân gian, nắm giữ vận mệnh vạn dân, nhưng đối mặt với sức mạnh kinh khủng trước mặt, bọn họ đều có vẻ vô cùng nhỏ bé, không đáng nhắc tới, cũng không chịu nổi một kích.

Hai người đứng ở chỗ cao nhất. Trên nữa đã không còn chỗ có thể đặt chân nữa, hơn nữa nhánh cây quá nhỏ, cũng chịu không được trọng lượng của bọn họ. Bọn họ đều sinh ra ở phương bắc, đều chỉ học bơi lội xong là thôi, cho tới bây giờ chưa từng thấy qua hồng thủy, cũng không có kinh nghiệm đối phó, tự cứu mình khi hồng thủy tới, lúc này chỉ bằng ý chí muốn sống, giúp đỡ lẫn nhau đứng ở chỗ cao nhất trên đỉnh cây đại thụ.

Mặc dù lần đầu tiên thấy hồng thủy, Kỳ Vô Cữu nhìn một biển nước mênh mông, cùng với đầu sóng mãnh liệt, cũng biết nếu như bị cuốn vào trong nước, không nơi nương tựa, cho dù là thân thủ có khá hơn cũng không có cách nào thi triển, đến lúc đó chỉ có thể chờ chết.

Cho nên lựa chọn suy nhất của bọn họ bây giờ chính là đứng chờ trên tàng cây, chờ mực nước dừng lại không tăng lên nữa, hoặc chờ người đến cứu viện. Âm vệ đều ở một dặm xung quanh nơi này, xem tình huống này sợ hãi cũng đã gặp phải hồng thủy, không biết bọn họ có còn mệnh mà đến đây cứu giá hay không nữa.

Chỉ có thể thuận theo ý trời.

Kỳ Vô Cữu không khỏi cười khổ. Nếu như hôm nay bọn họ thật sự xúi quẩy, như vậy hắn liền sẽ trở hoàng đế đầu tiên, có lẽ cũng là hoàng đế duy nhất bị chết đuối trong lịch sử. Nói không sợ là giả, kỳ thật so với sợ hãi, phần nhiều hơn nữa là hắn không cam lòng. Năm nay hắn mới hai mươi một tuổi, trong tay hắn nắm toàn bộ thiên hạ, hắn một bụng hùng tâm tráng chí, lúc này lại thoáng cái toàn bộ chôn vùi tại biển nước mênh mông của hồng thủy, hắn làm sao có thể cam tâm!

Còn có Trần Trần. Hắn và nàng có một khởi đầu không mấy tốt đẹp, cùng nhau trải qua nhiều chuyện như vậy, có thể đi tới tận hôm nay đúng là không dễ. Nàng là chính thê của hắn, hắn đã chuẩn bị tốt đề cả hai năm, cả đời bình bình đạm đạm an toàn đi đến cuối cùng. Giữa bọn họ cũng sẽ như phu thê bình thường khác, ngẫu nhiên có thể sẽ xảy ra chút tranh cãi, nhưng nhất định sẽ rất nhanh liền hòa hảo. Tính tình của nàng không tốt, nhưng không quan hệ, tính tình hắn tốt là được. Hắn nguyện ý sủng ái nàng, yêu thương nàng, che chở nàng, chỉ cần trong lòng nàng có hắn. Hắn muốn cùng nàng sống đến già, đầu bạc, con cháu quần quanh đầu gối. Hắn còn muốn cùng nàng cùng quản lý giang sơn vạn dặm.

Nhưng bây giờ, hết thảy những lý tưởng tốt đẹp kia đứng trước hồng thủy trước mặt này đều trở nên lạnh như băng.

Trần Trần của hắn, sẽ bị hồng thủy nuốt sống.

Nghĩ tới đây, Kỳ Vô Cữu chỉ cảm thấy tim như bị đao cắt khó chịu. Hắn không chấp nhận kết quả như vậy, hắn không có cách nào tiếp nhận!

Diệp Trần Trần đang nhìn ngó chung quanh, vừa nhìn vừa nói với Kỳ Vô Cữu, "Chung quanh đây trước không có thôn xóm sau không có nhà trọ, nên không thể có gỗ vụn bị phá nát mà trôi ra đây. Nếu là có, có lẽ còn có một đường sinh cơ."

Mặt nước dưới chân bọn họ chỉ còn cách chừng nửa trượng, mà vẫn không ngừng dâng lên.

Kỳ Vô Cữu nắm tay Diệp Trần Trần, đột nhiên nói, "Trần Trần, trước kia ta đã từng nói với nàng một chuyện này chưa?"

"Cái gì?" Diệp Trần Trần nghiêng đầu hỏi hắn.

"Cuộc sống của ta hai mươi năm trước khi gặp nàng của ta kỳ thật rất nhàm chán. Đầu vào đấy, theo khuôn phép cũ, không có hi nộ ái ố, có chi là quốc sự chính sự gấp gáp làm mãi không xong. Diệp tiên sinh nói, mê muội mất cả ý chí. Phụ hoàng nói, ta từ nhỏ phải vì thiên hạ mà lao碌, đế vương gia, không nên dính vào nhi nữ tình trường. Ta khi đó nghĩ, cả đời ta đại khái chính là một đế vương vô tình lại không có loại yêu thích nào cả, những thứ khác, ta cũng không dám hy vọng xa vời. Cho đến gặp nàng."

Diệp Trần Trần ôm hắn, mặt áp vào trong ngực của hắn.

Hắn tiếp tục nói, "Trong cuộc đời này của ta rất nhiều tư vị ta đều chưa từng nếm qua, đều là nàng mang đến cho ta. Sau khi biết nàng, ta mới phát hiện, cuộc sống cũng có thể tươi sáng như thế, thú vị như thế. Cho nên cuộc sống có nhàm chán hay không, không phải tại ta là ai, mà tại ta gặp phải là ai. Trần Trần, may mắn ta gặp được nàng, nàng là ân huệ mà trời cao đã ban cho ta."

Diệp Trần Trần lau khóe mắt nói với hắn, "Ta, kỳ thật ta cũng rất thích chung đụng với chàng. Mặc dù ngay từ đầu chàng có chút không tốt, nhưng sau này chàng đối xử với ta rất tốt. Ta tùy hứng, tính tình kém, lòng dạ hẹp hòi, coi trời bằng vung, những thứ này chàng đều không ngại. Mẫu thân ta nói, nam nhân đều thích nữ nhân ôn nhu sẵn sàng, nếu như có nam nhân có thể nhiều lần lặp đi lặp lại dễ dàng tha thứ ta, vậy nhất định là bởi vì hắn thương ta đến tận xương, cho nên ta nhất định phải biết trân trọng hắn. Hiện tại ta liền trân trọng chàng, nhưng đã quá chậm..." Diệp Trần Trần nói, rốt cục nhận không được nữa, chôn mặt trước ngực hắn khóc thút thít.

Vành mắt Kỳ Vô Cữu cũng nóng lên, vỗ nhẹ bả vai của nàng. "Không muộn, một chút cũng không muộn. Nàng có thể nói với ta những thứ này, ta thật cao hứng, chết cũng đáng."

Diệp Trần Trần khóc thút thít nói, "Không thể chết được, làm sao chàng có thể chết đây... Chàng là Hoàng Thượng, ai chết chàng cũng không thể chết!"

Kỳ Vô Cữu khuyên nhủ, "Chết sống có số, không cưỡng cầu được. Ta chết đi ngày cũng sẽ không thay đổi, chỉ cần giang sơn ở đây, tân hoàng luôn sẽ có."

"Nhưng ta không muốn chàng chết! Ta không muốn chàng chết!"

Kỷ Vô Cữu cúi đầu nhìn dưới chân, nước đã tràn qua hai chân của hắn. Hắn ôm chặt Diệp Trăn Trăn, thở dài một hơi nói, "Ta cũng không muốn nàng chết."

"Có thể là chúng ta cũng sẽ chết." Diệp Trăn Trăn khóc ròng nói.

"Như vậy cũng tốt, trên đường hoàng tuyền sẽ không tịch mịch."

"Ừ, chết thì chết đi." Diệp Trăn Trăn lau khô nước mắt, chết đã đến nơi cũng nghĩ thông suốt rồi, "Mười tám năm sau lại là một cái hảo hán!"

Kỷ Vô Cữu bị nàng chọc cho nở nụ cười, hắn vuốt ve mặt nàng, nói, "Kiếp sau, chúng ta có thể tiếp tục làm vợ chồng được không?"

"Ừ!" Diệp Trăn Trăn dùng sức gật đầu, nín khóc mỉm cười, "Kiếp sau chàng sẽ là thê tử của ta."

"Tốt." Kỷ Vô Cữu đáp lời, khẽ hôn trán của nàng.

Diệp Trăn Trăn lại đứng lên trên một chút, vừa ngẩng đầu liền thấy sau lưng Kỷ Vô Cữu, ánh mắt nàng đột nhiên sáng lên, chỉ vào phía sau của hắn nói, "Đó là một khúc gỗ?!"

Kỷ Vô Cữu xoay người lại nhìn một cái, "Hình như là vậy."

"Được cứu rồi được cứu rồi!" Diệp Trăn Trăn hướng về phía đầu gỗ trương tay điên cuồng gào thét, "Đi đến, mau tới đây!"

Kỷ Vô Cữu buồn cười nhìn xem nàng, đầu gỗ là người nàng sao, gọi nó đến nó liền đến với nàng?

Bất quá... Có hi vọng luôn tốt hơn.

Hắn ôm Diệp Trăn Trăn, để phòng ngừa nàng trượt chân té xuống nước, để tùy ý nàng giương nhanh múa vuốt với khúc gỗ kia.

Kỷ Vô Cữu không thể không thừa nhận, Diệp Trăn Trăn người này, giống như được người dùng đũa kẹp lấy chiên qua một chảo vận khí, vận khí của nàng luôn luôn tốt đến mức làm người ta phải ghé mắt. Khúc gỗ kia trôi cực kỳ mau trong nước, vốn không phải trôi đến chỗ bọn họ, nhưng về sau có một con sóng đánh tới, nó quẹo khúc quanh, thân nhiên trôi đến vị trí của bọn họ.

Kỷ Vô Cữu ôm eo Diệp Trăn Trăn, nàng thò thân thể ra ngoài là đủ rồi, cuối cùng kéo được khúc gỗ kia vào tay. Lúc này nước đã dâng lên đến đùi, hai người trong nước đều đứng không ổn định.

Diệp Trăn Trăn xem xét khúc gỗ kia một chút, nhíu mày, "Cái này, có chút nhỏ, có thể chịu đựng được hai người sao?" Khúc gỗ này trôi theo dòng nước sức trôi tương đối mạnh, Diệp Trăn Trăn liều mạng mới có thể bắt lấy nó.

"Có thể." Kỷ Vô Cữu lần nữa chém đinh chặt sắt trả lời, "Nàng lên trước đi."

"A," Diệp Trăn Trăn được hắn đỡ ngồi trên khúc gỗ, đưa tay cho hắn, "Chàng mau lên đi."

"Chờ chút, ta đem nàng cột lên trước đã, để phòng nàng bám không chắc bị trôi mất. Nàng nằm xuống trước đi." Kỷ Vô Cữu nói xong liền cởi áo choàng xuống, xé mấy mảnh vải bên lại như dây thừng, cột cố định Diệp Trăn Trăn trên khúc gỗ.

Diệp Trăn Trăn nghe theo hắn nằm xuống, nàng ôm eo hắn, thấy hắn đã cột xong, liền nói, "Tốt lắm, chàng ngồi lên đi, ta ôm chàng."

Kỷ Vô Cữu lại đột nhiên buông tay khỏi Diệp Trăn Trăn.

Diệp Trăn Trăn đột nhiên có dự cảm bất thường, "Chàng làm gì vậy? Mau lên đây."

"Trăn Trăn, phải sống sót." Hắn cúi đầu cười, nụ cười như gió xuân tháng ba.

Diệp Trăn Trăn hiểu ra hắn dự định làm gì, vội la lên, "Kỷ Vô Cữu, chàng làm cái gì vậy! Chàng mau lên đây, nó chịu đựng được, mau lên đây! Nếu không chàng thả ta xuống!" Nàng dùng sức duỗi cánh tay ra, cố kéo lấy Kỷ Vô Cữu.

Kỷ Vô Cữu bắt được tay của nàng, dùng một tay nắm lại, tay kia đỡ phần đầu khúc gỗ, dùng sức đẩy, cùng lúc đó buông tay của nàng ra.

Cứ như vậy Diệp Trăn Trăn trôi theo khúc gỗ ra ngoài. Nàng vừa sợ vừa nóng vừa giận, vừa dùng cả tay chân cô hết sức bơi về chỗ cũ, vừa khóc vừa hô, "Kỷ Vô Cữu! Chàng khốn kiếp! Chàng khốn kiếp!" Chân tay bị trôi chặt trên khúc gỗ không thể vùng vẫy nhèu, lại ngược dòng nước chảy, cho nên vô luận nàng bơi như thế nào, cuối cùng càng trôi càng xa.

Kỷ Vô Cữu phát phát tay với nàng, nói câu gì đó, nàng nhìn hắn, bên tai là tiếng nước chảy, cùng với tiếng la của mình. Nàng nghe không rõ hắn đang nói cái gì.

Mặt nước đã đến ngang hông của hắn, hắn đứng trên nhánh cây không vững, cộng thêm nước chảy đánh thẳng vào hắn, rốt cục bị đẩy vào giữa dòng nước lũ.

Diệp Trần Trần khóc đến tê tâm liệt phế, hai mắt bị nước mắt chắn lại mơ hồ nhìn không rõ nữa. Nàng lau nước mắt một cái, lại nhìn chăm chú một lúc, đã tìm không được hấn nữa.

le

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Vô Đức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 86: Tình huống

Khi Diệp Trần Trần tỉnh lại, phát hiện mình cả người mang theo khúc gỗ đang nằm trên bờ một con sông. Sông Thủy An tĩnh chảy qua, dưới ánh mặt trời buổi chiều phản chiếu vô số kim quang trên mặt sóng, lay động một mảnh lạnh nhạt cùng diêm tĩnh, phảng phất như trận hồng thủy phá hủy hết thảy làng mạc thôn xóm kia chỉ là một hồi ảo mộng.

Nhưng có cây xung quanh chất đồng bừa bộn cùng với mùi tanh tươi của bùn đất trong nước đã bán đứng phần diêm tĩnh này.

Diệp Trần Trần cố hết sức ngẩng đầu lên nhìn về phía tây. Cách một con sông, mặt trời trầm trầm sắp sửa bị cả vùng đất trước mặt thôn tĩnh, tựa hồ không cam lòng, còn cố nhuộm đỏ rực một mảnh cuối chân trời, khiến người nhìn thấy không khỏi rung mình.

Màu sắc đậm màu đỏ rực kia quá mức chói mắt, đâm vào mắt nàng khiến nàng mỏi như, tìm lại vô cùng đau đớn.

Hồng quang đột nhiên bị một bóng đen che kín. Là một người mặc một thân bạch y, vóc người thon dài, do ngược sáng nên nàng cơ hồ thấy không rõ được tướng mạo, chỉ thấy một đôi mắt sáng long lanh, tựa hồ đang cười nhìn nàng. Vừa rồi bởi vì Diệp Trần Trần nhìn thẳng vào ánh mặt trời mà hai mắt mỏi như, hiện ngay trước mắt từ từ liền biến thành màu đen, nàng hít mắt nhìn hấn, hoảng hốt cảm thấy hấn chính là hấn.

"Kỷ Vô Cữu..." Nàng kim lòng không được kêu lên, thân thể lại suy yếu, thanh âm không lớn, giống như nói thầm một mình hơn.

Người nọ ngồi chồm hổm, đưa tay giúp Diệp Trần Trần vuốt vuốt lại tóc tai tán loạn, lại cọ cọ lau đi bùn đất dính trên mặt nàng. Hấn thấp giọng gọi nàng, "Chân huynh đệ, còn nhớ ta không?"

Diệp Trần Trần căng thẳng nhắm mắt, cố nén nước mắt, "Làm sao có thể không biết, Lê Vu." Người Kỷ Vô Cữu tâm tâm niệm niệm muốn bắt chính là người.

Kỷ Ly Ưu cúi bó trói buộc trên người nàng, bẻ ngang nàng lên, nói "Đi thôi, trước dẫn người tìm một nơi đặt chân đã."

Diệp Trần Trần gật đầu nhẹ. Nàng không cự tuyệt hấn. Kỷ Ly Ưu biết rõ nàng là ai, chắc hấn đã có chuẩn bị mà đến, bằng không cũng sẽ không trùng hợp xuất hiện tại nơi này, cho dù nàng cự tuyệt cũng vô dụng, đành phải làm bộ thuận theo trước, sau đó kiếm cơ hội đào thoát.

Bất quá, mặc dù nàng biết rõ hấn là ai, nhưng hấn lại không biết nàng đã biết rõ hấn là ai, cho nên, nàng nguyện ý tiếp tục giả ngu.

Vì không muốn lộ ra chân tướng, Diệp Trần Trần có ý hỏi, "Tại sao ngươi lại ở chỗ này?"

"Ta đi ngang qua thôi, trùng hợp nhìn thấy ngươi nằm trên bờ sông, lúc đầu ta còn không dám tin. Chân huynh đệ... Ta có thể gọi ngươi là Chân muội muội không?"

"Tùy tiện đi."

Kỷ Ly Ưu nhấp máy miệng, "Ừ, Chân muội muội... Vì sao muội lại chật vật như vậy, đã phát sinh chuyện gì?"

Diệp Trần Trần nghĩ đến Kỷ Vô Cữu trong chớp mắt bị hồng thủy nuốt trọn cả người, rốt cục vẫn không nhìn được nữa, bắt đầu rơi lệ, rất nhanh liền khóc không thành tiếng.

"Được, được, được, ta không hỏi nữa, muội đừng khóc." Hấn an ủi nàng nói. Thấy Diệp Trần Trần khóc thê thảm như vậy, hấn chột cau mày nhưng lại chột giãn ra.

Diệp Trần Trần lung tung lau nước mắt, thút tha thút thít nói, "Lê, Lê Vu, cảm, cảm ơn ngươi."

"Muội không cần khách khí với ta."

Diệp Trần Trần đảo mắt nhìn chung quanh một hồi, hỏi hấn, "Chung quanh đây hồng thủy rất hay xảy ra sao?"

Lê Vu giải thích, "Không phải, vốn nơi này có một cái sông, hồng thủy đến nơi này liền trực tiếp từ sông đổ ra biển, giống như nó mạnh hết đà."

"Vậy ở đây rốt cuộc là đâu?"

"Nơi này thuộc Tân Hải huyện cảnh."

Diệp Trần Trần không biết Tân Hải là nơi nào, nhưng nghe tên cũng biết hẳn cách biển không xa. Nàng không hề biết lần này mình đã bị trôi đi rất xa. Lúc ấy theo nước chảy liên tục trôi, gặp được một cái sườn dốc lớn, nước chảy liên tục mạnh như thác nước, lúc nàng lật xuống liền ngất đi, lần nữa tỉnh lại, đã trôi đến tận nơi này.

Nàng có khối gỗ để bám vào mà còn như thế, như vậy Kỳ Vô Cữu... Nghĩ tới đây, trong lòng nàng lại quặn đau một hồi.

Kỳ Ly Ưu dẫn Diệp Trần Trần tới một tòa nhà. Tòa nhà này tọa lạc trong một tiểu thôn cạnh sông, mái nhà được bao phủ một tầng ngói màu xanh, rộng rãi đình viện, trong viện trồng vài gốc dâu lớn. Nhìn giống phòng ốc nhà nông bình thường.

Diệp Trần Trần đi tắm nước nóng, Kỳ Ly Ưu tìm cho nàng vài bộ quần áo sạch sẽ để thay. Sau đó nàng kiểm tra lại một chút vật tùy thân, những vật không bị cuốn theo trận hồng thủy kia chỉ còn lại một cái hà bao, một cái chiết phiến, còn có một lọ thuốc. Hà bao này cùng một đôi với hà bao của Kỳ Vô Cữu, quạt xếp là Kỳ Vô Cữu đưa cho nàng, thuốc là nàng dùng để hù dọa Kỳ Vô Cữu...

Diệp Trần Trần mở chiếc quạt xếp ra, mặt quạt là lụa, ngâm trong nước không bị hư tổn gì, nhưng bức họa cùng lời đề từ trên quạt đã bị nước vào làm phồng lên một mảnh mờ hồ. Nàng vuốt mặt quạt, nhớ tới lúc mình từng dùng cây quạt này đánh hấn, hấn cười hi hi vừa trốn vừa xin tha, trong lòng giống như bị một thanh chùy thủ mạnh mẽ đâm chém.

Không được, hấn không thể chết được, hấn nhất định sẽ không chết. Hấn là chân long thiên tử mà trời định, hấn không thể chết dễ dàng như vậy. Hấn là Kỳ Vô Cữu không gì làm không được, làm sao hấn có thể chết.

Diệp Trần Trần cắt cấn thận cây quạt trong ngực, mơ hồ nghĩ ngợi, nàng nhất định phải tìm được hấn.

Nhưng bây giờ, đầu tiên nàng phải làm chính là nghĩ biện pháp chạy trốn.

Diệp Trần Trần cố ý nghiêng ngang đi ra ngoài, quả nhiên mới vừa bước ra cửa được ba bước, lập tức có người đi vào viện, cung kính hỏi nàng cần gì. Nàng thuận miệng viện lý do, lại bị hấn nhìn chằm chằm mời nàng trở về bên trong phòng.

Nàng bị giam lỏng, chung quanh không biết có bao nhiêu người đang giám thị nàng. Diệp Trần Trần ngồi trước bàn, dùng ngón tay trò vờ nhẹ nhẽ thái dương, cường bách chính mình tỉnh táo lại suy nghĩ biện pháp.

Hồng thủy lớn như vậy, nàng biết Kỳ Ly Ưu cũng khó có khả năng xác nhận tình huống của Kỳ Vô Cữu nhanh như vậy. Cho nên Kỳ Ly Ưu mới trốn ở chỗ này án binh bất động.

Nơi nhanh nhất có thể xác định sinh tử của Kỳ Vô Cữu, hẳn là triều đình.

Kỳ Vô Cữu là hoàng đế, hoàng đế nếu như băng hà, nhất định thiên hạ sẽ biết. Tâm Diệp Trần Trần lại treo lên, nếu như Kỳ Vô Cữu thật sự..., như vậy nhanh thì vài ngày, chậm thì mười ngày, nàng liền sẽ biết.

Nhưng hiện tại nàng bị giam lỏng, phía ngoài tin tức truyền không đến được, nàng làm sao có thể biết được?

Hoặc là, Kỳ Ly Ưu cố ý sai người truyền tin tức giả cho nàng?

Diệp Trần Trần lại nghĩ tới Kỳ Ly Ưu này, hẳn là đường huyinh của Kỳ Vô Cữu, nếu Kỳ Vô Cữu xảy ra chuyện, so với Đàm Ký, hấn có tư cách thừa kế sự nghiệp thống nhất đất nước hơn. Hiện tại Kỳ Ly Ưu đang giam lỏng nàng, là vì không thể xác định sinh tử của Kỳ Vô Cữu, cũng cũng không biết nên xử trí nàng như thế nào. Kỳ thật từ phản ứng của Kỳ Ly Ưu khi đến thăm nàng, có thể đoán ra ít nhiều tình huống của Kỳ Vô Cữu. Nếu như Kỳ Ly Ưu liên tục giam lỏng nàng, hoặc mang nàng đi về phía bắc, như vậy hẳn là Kỳ Vô Cữu còn sống, nàng còn có giá trị lợi dụng. Nếu như Kỳ Ly Ưu muốn giết nàng, như vậy nhất định là bởi vì Kỳ Vô Cữu đã chết rồi... Đến lúc đó nàng cũng dễ dàng chết đi.

Diệp Trần Trần tổng kết mình một chút tình huống trước mắt mình, đưa ra được hai phương án hành động. Thứ nhất, khắp nơi chung quanh đều là người của Kỳ Ly Ưu, một chữ đều không đáng tin. Thứ hai, cần thận quan sát thái độ Kỳ Ly Ưu, đồng thời không buông tha cơ hội chạy trốn.

Lúc này, Kỳ Ly Ưu gõ cửa đến đưa cơm.

Diệp Trần Trần mở cửa mời hấn vào. Kỳ Ly Ưu thấy hai mắt nàng đỏ bừng, thần sắc tiêu tụy, biết nàng vừa khóc xong, liền an ủi một phen. Diệp Trần Trần ngoài miệng cảm ơn, nhưng trong lòng trọn mắt nhìn thẳng.

Kỳ Ly Ưu thấy nàng vì người kia phí sức đến vậy, trong lòng chậm chạp cảm nhận một chút tư vị.

Hai người nghỉ tạm ở thôn nhỏ này đã vài ngày, trong lúc đó Diệp Trần Trần đã thử một vài phương thức chạy trốn, cũng không thành công. Mỗi ngày Kỳ Ly Ưu đều đến thăm nàng, cùng nàng tâm sự, sắm vai một nhân vật hảo hữu ôn nhu quan tâm chăm sóc bạn tốt. Kỹ năng biểu diễn của Diệp Trần Trần không tốt bằng Kỳ Ly Ưu, lúc đầu là trọn mắt trong lòng, về sau không cần thận, về khinh khinh liền biểu hiện ở trên mặt.

Kỳ Ly Ưu liền biến sắc.

Diệp Trần Trần có điểm chốt dạ, lại có chút bức mình, "Ta cảm thấy có chút mệt, muốn nghỉ ngơi sớm một chút. Lê Đại ca, cảm ơn ngươi, ta cảm thấy đã khá hơn nhiều."

"Nên khá hơn như vậy, " hần đứng người lên, cúi đầu nhìn nàng, "Chờ ta trở thành hoàng đế, nàng vẫn là hoàng hậu, chuyện này không có gì không tốt, nàng đừng lo."

Diệp Trần Trần giật mình ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn hần.

Hần nở nụ cười, tiếng cười trầm thấp, vang lên trong căn phòng yên lặng bốn bề, Diệp Trần Trần nghe được cảm thấy tiếng cười kia cực kỳ giống tiếng quý sai lấy mạng người trong đêm tối. Nàng cúi đầu mất loạn chuyên, nhất thời không biết nên đáp lại như thế nào.

Kỷ Ly Ưu vừa cười vừa nói, "Nàng không phải sớm đã biết sao, làm khó nàng phải giả bộ nhiều ngày như vậy, Trần Trần muội muội của ta."

Vừa vặn, không cần giả bộ nữa. Diệp Trần Trần thở phào một hơi, dứt khoát trực tiếp nói thẳng, "Hần sẽ không chết."

"Phải không, nhưng ta lại nghe nói thi thể của hần đã bị tìm được rồi, hiện tại cả nước trên dưới đều sắp tiến hành quốc tang, " hần cười càng đắc ý hơn, "Ta bán cho nàng một nhân tình, cho phép nàng vì chồng trước để tang vài ngày, như thế nào?"

Tĩnh tảo, tĩnh tảo, Diệp Trần Trần nắm chặt tay, nghĩ thầm, nhất định không thể tin tưởng mấy chuyện ma quỷ này của hần. Nàng nhắm lại mắt, nói, "Có một việc ta vẫn không hiểu, chuyện xảy ra ngày hôm đó không có trời mưa, làm sao đột nhiên lại có hồng thủy? Hơn nữa, mặc dù ta chưa từng thấy hồng thủy, nhưng là việc hồng thủy vỡ đê làm sao có thể giống với lúc động đất? Nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có một cách giải thích - - có người dùng thuốc nổ nổ tung đê. Ngươi nói có đúng hay không?"

Hần ha ha cười một tiếng, dùng quạt xếp nhẹ nhàng gõ gõ đầu nàng, "Thông minh."

Diệp Trần Trần đột nhiên cảm giác toàn thân rét run. Người này, vì giết một người, mà tạo ra một trận hồng thủy. Một mảnh địa phương sông điền phi nhiều, một tháng nữa đã đến mùa thu hoạch, nhưng một ngôi nổ này của hần, trăm vạn khoảnh ruộng tốt trong khoảnh khắc liền hóa thành ảo hồ một mảnh, hơn nửa năm làm việc tay chân vất vả bỗng nhiên hóa thành hư ảo. Đáng sợ nhất là, trận hồng thủy này, đã gây ra biết bao nhiêu oan hồn chết oan!

Diệp Trần Trần ngay cả hàm răng đều rét run. Nàng đứng lên, đi đến trước mặt Kỷ Ly Ưu, gương mặt nhìn hần, sắc mặt bình tĩnh.

Kỷ Ly Ưu nhìn nàng. Hần bị đôi mắt tinh khiết không có chút dơ bẩn nào của nàng hấp dẫn. Đôi mắt này, trang phục lộng lẫy hết thấy hần đều khát vọng. Sạch sẽ, thuần túy, đơn giản, vui vẻ. Hần là rêu xanh trong bóng tối, âm ướt, âm lãnh, mỗi ngày đều không thấy ánh mặt trời. Nàng như đóa hướng dương mở cánh cửa âm u kia ra, tươi đẹp, nhiệt liệt, chí cao vô thượng tinh khiết. Nàng đối với hần, tựa như nam châm hút đao kiếm, có vẻ đẹp trời sinh, khiến không có người nào có thể thoát khỏi lực hấp dẫn này. Mặc ngươi sắc bén, nhưng cũng sẽ không có pháp không chế liền đi về hướng nàng, đến gần nàng, chiếm đoạt nàng.

Chát!

Kỷ Ly Ưu bị đánh, đầu óc có một chút mơ hồ, hần phục hồi tinh thần lại. Hần duy trì tư thế mặt bị lệch nghiêng sang bên cạnh, nâng mắt nhìn Diệp Trần Trần, ánh mắt rất cục trở nên âm lãnh.

"Súc sinh!" Diệp Trần Trần mắng, "Ngươi có biết mình đã hại chết bao nhiêu người hay không?!"

"Ta không biết, " hần lạnh lùng nói, "Ta chỉ biết là, thứ ta muốn có được, liền nhất định phải lấy được."

Diệp Trần Trần tức giận tới mức run rẩy. Tại sao có thể có người như vậy! Máu lạnh như vậy, vô sỉ! Không bằng cảm thú!

"Nàng chỉ biết ta hại chết bao nhiêu người, nhưng nàng có biết hay không thúc thúc của ta, cũng chính là công công ma quỷ kia của nàng, đã hại chết bao nhiêu người không? Năm đó người trong thiên hạ không một ai giúp ta, hôm nay ta sao phải bận tâm đến bọn họ? Nếu nói đến giang sơn này, cũng bắt quá cũng là núi thây đắp lên mà tành." Hần vuốt ve mặt của nàng, đột nhiên tươi tỉnh cười một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Vô Đức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Quốc tang

Diệp Trần Trần cảm thấy đầu óc Kỷ Ly Ưu có bệnh.

Người này căn bản không phân biệt thị phi, chỉ cần là việc hần yêu thích, hần muốn, thì hủy thiên diệt địa hần cũng phải lấy được. Hần có một loại kiên trì đáng sợ đối với ngôi vị hoàng đế. Kỳ thật Diệp Trần Trần có thể hiểu được ý nghĩ của hần, ngôi vị hoàng đế vốn là tiền đề cướp được tay cha hần, bởi

vậy, về mặt nào đó mà nói, cơ hội làm hoàng đế của Kỳ Ly Ưu đã bị người đoạt đi mất. Khẳng định hẳn vì thế không cam lòng, càng không cam lòng, càng muốn cướp lại những thứ vốn thuộc về mình. Trong đầu hẳn chỉ một dạng ý niệm như vậy, sau đó hóa điên tưởng hóa nhập ma, cuối cùng làm nên những chuyện như vậy cũng có thể hiểu được phần nào.

Hơn nữa, người này ba tuổi lúc cửa nát nhà tan, sau đó lại lớn lên trong thù hận, có thể thấy được hẳn điên cuồng như thế nào đối với việc tạo phản.

Trước khi phát sinh hồng thủy này, Diệp Trần Trần cảm thấy Kỳ Ly Ưu thật đáng thương, dù sao năm đó hẳn cũng chỉ là một tiểu hài nhi vô tội. Nhưng hiện tại, nàng chỉ cảm thấy hẳn đáng hận. Vô luận người đã bị tổn thương như thế nào, cũng không thể lấy cớ đó mà làm tổn thương những người vô tội khác. Huống chi, nhiều người như vậy...

Quả thực, tội ác tày trời.

Ngày đó trò chuyện kết thúc trong không vui, sau đó quyền lợi Diệp Trần Trần ra khỏi cửa tán bộ đều bị tước đoạt

- - trước đây nàng còn có thể đi tản bộ trong viện tử một lát, miễn là có người đi theo giám thị nàng.

Đêm nay, Diệp Trần Trần tắm rửa xong, ngồi ở trước bàn ngủ ngẫm người. Tính toán cuộc sống hiện nay một chút, mặc kệ Kỳ Vô Cữu như thế nào, tin tức cũng nên được truyền tới rồi chứ, mặc dù Kỳ Ly Ưu không giết nàng, nhưng cũng không thể chứng minh Kỳ Vô Cữu còn sống, bởi vì Kỳ Ly Ưu hình như có ý khác với nàng...

Nghĩ tới đây, trong lòng Diệp Trần Trần liền xuất hiện một cảm giác chán ghét.

Lúc này, Kỳ Ly Ưu lại tới thăm nàng. Đêm khuya còn chạy tới phòng nữ nhân, Kỳ Ly Ưu này thực không biết lễ nghĩa, Diệp Trần Trần oán thầm nghĩ.

Tựa hồ tâm tình hẳn hôm nay không tệ, Diệp Trần Trần liền có chút khản trương.

"Ngày mai chúng ta sẽ xuất phát." Hắn nói.

"Xuất phát? Đi đâu?" Diệp Trần Trần hỏi.

"Tự nhiên là tới kinh thành, đoạt lại những thứ vốn thuộc về ta." Hắn cười nói.

Chỉ từ những lời này, vẫn không thể dự đoán được sinh tử của Kỳ Vô Cữu. Diệp Trần Trần đành phải tự an ủi mình, không có tin tức đã chết, chính là tin tức tốt nhất. Nàng thở dài, nói ra, "Người chỉ biết là làm hoàng đế thì tốt, nhưng không biết làm hoàng đế cũng rất khổ." Cuộc sống giải trí của Kỳ Vô Cữu thấp phần thiếu thốn, cả ngày buồn bực trong Dưỡng Tâm điện, xử lý tấu chương, đề ý mọi chuyện, hẳn trong tâm chứa thiên hạ, lao tâm lao lực, thật sự là một chút cũng không vui, Diệp Trần Trần cảm thán qua vô số lần, làm hoàng đế thật sự là một chuyện khổ sai.

Kỳ Ly Ưu lại nói, "Nếu làm hoàng đế khổ cực như vậy, tại sao hẳn không nhường ngôi vị hoàng đế cho ta?"

Diệp Trần Trần đáp, "Nói thật, ta cảm thấy, cho dù người có hoàng thất huyết mạch, cũng không thích hợp để làm hoàng đế."

"A?" Hắn hứng thú, "Vì sao?"

"Người mất cũng không động đã cho nổ đê làm vỡ sông hồ, sau khi hại người người một chút lòng áy náy cũng không có, phản cảm là đương nhiên, điều này nói rõ người không có nhân tâm. Người còn chưa làm hoàng đế, cũng đã hại chết nhiều người như vậy, nếu như có một ngày ngươi có trong tay thiên hạ, sợ sẽ càng lạm sát kẻ vô tội, hại người trong thiên hạ. Thân là đế vương, đối đãi với đại thần hung ác một chút cũng không sao cả, nhưng đối với dân chúng bình thường, nhất định phải có lòng nhân từ. Điểm này, một trăm người, cũng không bằng Kỳ Vô Cữu." Diệp Trần Trần không chút lưu tình nói.

Kỳ Ly Ưu vốn là cười hi hi nghe nàng nói, đến câu cuối cùng lại làm cho hẳn thay đổi sắc mặt. Hắn sờ cằm, nhìn chăm chú Diệp Trần Trần, vẻ bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười, "Ta dù có một trăm chỗ không bằng hẳn, nhưng ít nhất có một điểm mạnh hơn hẳn."

Diệp Trần Trần cúi đầu không đề ý tới hẳn.

Hắn đột nhiên ghé sát vào, cổ ý hạ giọng nói, "Ta ở trên giường mạnh hơn hẳn, nàng tin hay không?"

Diệp Trần Trần ngẩng đầu, chán ghét nhìn hẳn.

Hắn lại cười, "Không cần nhìn ta như vậy, đại khái bất kỳ nam nhân nào cũng đều mạnh hơn hẳn. Kỳ thật đối phó nữ nhân, có điểm này là đủ rồi, nàng nói có đúng hay không?"

Diệp Trần Trần đột nhiên đứng lên, mặt phấn hàm sương, nàng chỉ vào cửa, nói với hẳn, "Cút ra ngoài."

Hắn đứng lên, nhưng không dịch chuyển một bước, "Thế nào, bị ta nói đến chỗ đau? Để ta đoán một chút, từ khi nào thì hẳn bắt đầu trở thành phế nhân? Nàng còn chưa được ném qua tư vị nam nữ hoan ái đi? Hoặc là đã hưởng qua, nhưng lại không thể quên được, cũng lại không chiếm được?" Nụ cười của hẳn ác độc, nhìn thấy Diệp Trần Trần vì một phen nhục nhã này mà tức giận đến mặt đỏ bừng lên, trong lòng của hẳn xuất hiện một cảm giác khoan khoái khác thường.

Hắn cười nói, "Tóm lại tuy hẳn ngàn tốt vạn tốt, nhưng ngay cả chuyện nam nhân bình thường làm được hẳn cũng làm không được. Người cam tâm sao?"

Diệp Trần Trần cầm chén trà trên lên ném thẳng vào mặt hắn, giận dữ hét, "Cút!"

Kỷ Ly Ưu nghiêng đầu né tránh, hắn đột nhiên tiến lên một bước bắt được tay của Diệp Trần Trần, dùng sức kéo nàng đến trước mặt, nhếch mi nói, "Đây là thẹn thùng sao?"

Diệp Trần Trần tức giận đến mức môi run cầm cập. Nàng dùng sức giãy giụa, nhưng eo lại đột nhiên bị hắn ôm lấy, hắn cúi đầu xuống tìm được môi của nàng cuồng bạo hôn lên đó.

Diệp Trần Trần mở miệng dùng sức khê cắn, hắn bị đau né tránh, hơi thở mất trật tự.

Lúc này ánh mắt Kỷ Ly Ưu đã thay đổi, trở nên nhiệt liệt mà điên cuồng. Lúc đầu chỉ là muốn trêu chọc nàng vài câu, khiến nàng tức giận một trận, lại không nghĩ đến cuối cùng sẽ phát triển trở thành như vậy, hiện tại, đây trong đầu hắn chỉ còn một ý tưởng điên cuồng.

Hắn phải lấy được nàng, lấy được nàng, nhất định phải lấy được nàng...

Kỷ Ly Ưu không sợ Diệp Trần Trần hận hắn. Dù sao nàng đã đủ hận hắn rồi, hắn còn có cái gì phải sợ chứ?

Hắn đột nhiên bế ngang Diệp Trần Trần lên, đi đến trước giường.

Diệp Trần Trần há lại không biết hắn muốn làm cái gì. Nàng điên cuồng đá đánh, "Khốn kiếp, súc sinh! Ngươi cút cho ta!"

Kỷ Ly Ưu đem nàng đặt lên giường, nghiêng người đè lên người nàng, hắn lại tiếp tục hôn Diệp Trần Trần, cầm chặt cằm của nàng không để cho nàng cắn hắn, hắn tàn sát một trận bừa bãi trong miệng nàng, dần dần môi bắt đầu dôi xuống dưới, đồng thời bắt đầu cởi quần áo của nàng.

Mâu quang Diệp Trần Trần chợt lóe, tay làm bộ giãy giụa, kỳ thật lặng lẽ vuron sang bên cạnh giường, chỗ đó, cất giấu vài viên dược hoàn.

Đúng vậy đúng vậy, chính là loại thuốc mua ở thành kim Lăng. Bởi vì phía nam khí trời ẩm ướt, để phòng ngừa được lực tiêu hao, lão bản y quán bèn chế tác viên thuốc này có thêm một lớp mỏng bao bọc lại. Đương thời lão bản đối với phát minh mới này của mình đặc biệt khen ngợi. Lớp bọc ngoài viên thuốc này không sợ nước, chỉ có khi vào trong dạ dày, khi gặp được vị toan (dịch vị dạ dày) mới có thể tan ra. Cho nên dù cho ngày đó bình thuốc bị ngập vào nước, nhưng về sau Diệp Trần Trần đồ mấy viên thuốc ra lau sạch sẽ, chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào. Để bảo đảm một khi bị khi dễ có thể nhanh chóng lấy được thuốc, trong phòng mỗi nơi nàng đều thả một chút, trên người cũng mang theo một ít.

Lúc này, nơi gần nhất là đầu giường.

Diệp Trần Trần cầm hai viên thuốc, thừa dịp hắn không chú ý bỏ vào trong miệng, sau đó, nàng đột nhiên xoay người đẩy hắn xuống, áp vào môi hắn điên cuồng hôn xuống.

Kỷ Ly Ưu vừa rời động tĩnh, trên tay buông lỏng chút ít, bởi vậy giúp cho nàng thực hiện được kế hoạch. Thành linh hắn đột nhiên bị Diệp Trần Trần hôn, bất chấp đầu óc kinh ngạc mà nóng bừng lên, chỉ còn lại một cảm giác ngọt ngào, cùng dục niệm bùng nổ.

Hắn đè ót nàng lại, nghênh đón nụ hôn của nàng, hé miệng cuộn lấy đầu lưỡi nàng lật quấy. Hắn nhắm mắt lại, lông mi như cánh bướm run lấy bầy trong gió lạnh. Trước mắt một mảnh u tối, rồi trong đầu lại phảng phất một ánh lửa. Kỷ Ly Ưu hôn nàng, tìm càng lúc càng cảm thấy trường trường lại không biết là ngọt hay chua.

Diệp Trần Trần đẩy hai viên thuốc vào trong miệng hắn, một tay nâng cằm của hắn, nâng cằm hắn lên, cho viên thuốc có thể rơi xuống cổ họng của hắn dễ dàng nhất. Cử động này giống như khẩn cấp thúc giục hắn, linh hồn bé nhỏ của Kỷ Ly Ưu cơ hồ muốn bay lên, hắn ôm eo của nàng, tay càng không ngừng vuốt ve trên người nàng.

Diệp Trần Trần cố chịu đựng cảm giác khó chịu toàn thân, cố gắng nắm cằm hắn, đẩy hai viên thuốc theo cổ họng trơn tuột của hắn mà tuột xuống dưới.

Kỷ Ly Ưu chỉ cảm thấy cổ họng bị cái gì đó làm căng ra, thuốc cứ như vậy trôi vào thực quản hắn. Chờ hắn kịp phản ứng, đã quá chậm. Hắn đẩy Diệp Trần Trần ra, che ngực ho mạnh liệt, "Nàng đã cho ta ăn cái gì?"

"Độc dược." Diệp Trần Trần một lần nữa mặc quần áo tử tế, dùng sức lau miệng.

Kỷ Ly Ưu không quan tâm nàng, nằm sấp trước giường cố gắng ói ra, nhưng vì lúc ăn cơm tối hắn ăn quá ít, lúc này không phun ra được bất kỳ cái gì. Hắn rốt cục ngồi dậy, nhìn về phía nàng, "Ta chết đi, nàng nhất định sẽ chôn cùng ta."

Diệp Trần Trần cười nói, "Yên tâm đi, tạm thời ngươi không chết được. Bất quá về sau ta sẽ đích thân giết ngươi."

"Rốt cuộc là cái gì?"

"A, đó là thuốc có thể giúp ngươi tu thân dưỡng tính, nghe nói được tính rất nhanh, lúc này mới phát tác đi?" Nàng nói, ánh mắt nhìn về nơi dưới thân Kỷ Ly Ưu. Chỗ đó của hắn hầu như nhỏ đứng vững như xưa.

"Nàng...!" Kỷ Ly Ưu tức giận nhìn nàng, đột nhiên lại muốn nhào tới.

Diệp Trần Trần giờ ngón trở lên lắc lắc với hần, "Ngàn vạn đừng xúc động, cho dù bây giờ người được, thì nửa nén hương sau cũng không được. Không tin người chờ xem."

Kỷ Ly Ưu không biết làm thế nào cho phải. Nam nhân, đối với năng lực phương diện kia năng lực đều vô cùng để ý, nếu như vừa vào một lát liền không cứng được nữa liền rất mất hứng. Nhưng nếu ngồi chờ mình héo đi, tựa hồ càng mất hứng..

Rối ren của Kỷ Ly Ưu không duy trì quá lâu. Bởi vì tiểu huynh đệ của hần đã kiên trì không nổi, rốt cục buông đao đầu hàng.

"..." Vô cùng nhục nhã a vô cùng nhục nhã!

Diệp Trần Trần cười tủm tỉm nói, "Ít nhất từ góc độ bên bị nhìn lại, hần tựa hồ mạnh gấp trăm lần so với người."

Chộc giận Kỷ Ly Ưu là phải trả giá thật lớn. Ngày hôm sau, khi Diệp Trần Trần tỉnh lại, phát hiện mình đang ngồi trong một chiếc xe ngựa.

Kỷ Ly Ưu ngồi trong xe ngựa, nhắm mắt lại, không biết là tỉnh hay ngủ. Xe ngựa đang thông thả chạy, Diệp Trần Trần có chút tò mò, muốn vén rèm cửa nhìn xem bên ngoài một chút, tay mới vừa vươn ra, giọng Kỷ Ly Ưu đột nhiên vang lên: "Chuẩn bị tâm lý thật tốt hăng nhìn."

Diệp Trần Trần không để ý đến hần, vén rèm cửa sổ lên.

Đập vào mắt nàng là một mảnh màu trắng, phẳng phất như cánh tuyết bao tuyết. Từ nhà trên cửa đều treo vải trắng, trên một số cây cũng treo. Nơi đâu phổ dựng thẳng một ngọn cờ trắng, ở trong gió bay bay.

"Đây là..." Diệp Trần Trần không dám tin vào hai mắt của mình.

"Đã sớm nói qua cho nàng, quốc tang." Kỷ Ly Ưu mở mắt ra đáp, trong lời lộ ra vài phần khoái ý.

"Ta không tin, nhất định là người cố ý để cho bọn họ làm giả quốc tang gạt ta."

Kỷ Ly Ưu cười lạnh, "Nàng không tin liền đứng lên chân núi nhìn một chút, ta rốt cuộc có khả năng mua được nhiều người như vậy hay không."

Diệp Trần Trần nghe hần nói như thế, liền ra khỏi xe ngựa, đứng ở cửa xe ngựa. Nàng đứng ở cửa xe nhìn ra xa xa, một màu trắng xóa không thấy bờ. Nàng chỉ cảm thấy khí lực cả người tựa hồ cũng bị rút đi, trước mặt bỗng tối sầm, bất tỉnh nhân sự.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Vô Đức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Bắc thượng

Diệp Trần Trần mở mắt ra.

Trước mắt tựa hồ lại xuất hiện một mảnh màu trắng tàn nhẫn kia.

Kỷ Vô Cữu chết, Kỷ Vô Cữu chết, Kỷ Vô Cữu chết...

Diệp Trần Trần cuộn thân thể lại, chôn mặt trong tay khóc nức nở. Thế giới của nàng phẳng phất đột nhiên sụp đổ. Liền mấy ngày này thứ giúp nàng có dũng khí tinh thần đối mặt với tất cả, chính là sinh tử của hần. Nay đột nhiên, bụi bặm lạc định, hần đã không còn trên nhân thế, nàng cảm thấy mình sẽ lập tức thành cô hồn dã quỷ, không còn ý niệm một mình lưu luyến trên đời này nữa.

Không, không được. Muốn sống sót, báo thù cho hần. Nàng muốn tự tay giết chết Kỷ Ly Ưu.

Diệp Trần Trần lau khô nước mắt, ngồi dậy, muốn xác định rõ ràng xem hiện tại bản thân đang ở nơi nào. Phòng có chút nhỏ; giường cũng nhỏ; sàn nhà bằng gỗ, bên ngoài giống như có tiếng nước chảy.

Còn có, cả thể gian đều có chút lay động?

Diệp Trần Trần cho rằng đầu mình bị choáng, nhưng lay động này giường như rất có quy luật. Nàng bóp trán, vừa đứng lên, dưới chân liền lay động mạnh mẽ, nàng thiếu chút nữa đã té ngã, may mắn đúng lúc có thể dựa vào chiếc bàn kê bên.

Diệp Trần Trần đi ra ngoài, đập vào mắt là nước mênh mông vô bờ.

Nguyên lai nàng ở trên thuyền. Nhưng là..."Đây là sông sao, tại sao không có bờ?" Nàng thì thảo tự nói.

"Đây là biển, " Kỳ Ly Ưu đi tới, đáp, hần đứng bên cạnh nàng, phóng mắt nhìn ra biển, "Nàng chưa từng thấy qua biển sao?"

Diệp Trần Trần xiết chặt nắm tay, trong mắt hần ý không cách nào che lấp.

Làm sao để giết hần?

Kỳ Ly Ưu thu hồi ánh mắt, vừa lúc nhìn thấy vẻ mặt đầy sát ý của Diệp Trần Trần. Hần bắt mắt nhú mào, "Đừng ngốc nữa, nàng không giết được ta đâu."

Diệp Trần Trần không muốn nói chuyện cùng hần, càng không muốn nhìn thấy hần. Nàng đi về phòng, nằm ở trên giường ngẩn ngơ. Trong lòng suy nghĩ ra vô số phương pháp giết chết Kỳ Ly Ưu, sau đó lại bắt đầu loại bỏ từng phương pháp một.

Kỳ quái, vì sao Kỳ Ly Ưu không giết nàng? Thật chẳng lẽ tính toán giữ nàng lại để vũ nhục? Nghĩ đến đây, Diệp Trần Trần cảm thấy vô cùng ghê tởm.

Biển, biển lớn. Trước kia nàng cũng từng khát khao muốn thấy biển, Kỳ Vô Cữu còn nói muốn dẫn nàng đến bờ biển du ngoạn, thị sát hải quân Đại Tề.

Từ từ... biển?!

Diệp Trần Trần đột nhiên cảm thấy có chút nói không thông. Mặc dù đa phần hiện tại đường biển chỉ cần một đường liền tới nơi, thương thuyền cũng lui tới không ngừng, nhưng Kỳ Ly Ưu nếu muốn nhanh chóng tới kinh thành, nhanh nhất hiển nhiên là cưỡi ngựa, tiếp theo là ngồi xe ngựa, vì sao hiện tại lại lựa chọn hải thuyền?

Cứ cho hải thuyền khi căng buồm nếu may mắn gặp được gió lớn sẽ đi nhanh hơn rất nhiều, nhưng ai có thể cam đoan mỗi ngày sẽ có gió lớn để thuận lợi giương buồm mà đi? Lại nói hải thuyền cũng không an toàn bằng xe ngựa, hần không sợ thuyền lật hay bị cướp trên biển sao?

Nhất định có kỳ quái.

Nguyên nhân hần không đi đường bộ rốt cuộc là cái gì?

Nhất định có người tại tra xét, hơn nữa còn là nghiêm tra, nghiêm đến mức hần không thể che dấu tai mắt người nọ.

Vậy mệnh lệnh nghiêm tra kia là ai hạ xuống? Là Nội Các sao?

Rất ít người biết đến sự tồn tại của Kỳ Ly Ưu, càng không ai biết hần có liên quan đến hồng thủy. Bởi vậy, cứ cho rằng Nội Các có quyền hạn này, nhưng lúc này đột nhiên mất đi quân chủ nhất định sẽ loạn thành một đoàn, bọn họ sẽ không đi thăm dò Kỳ Ly Ưu.

Còn nữa, nếu biết thân phận Kỳ Ly Ưu, đặt hai người hần cùng Đàm Ký trước mặt, hiển nhiên Kỳ Ly Ưu có tư cách kế thừa đại thống hơn, hiện tại đương gia của Nội Các là Phương Tú Thanh, Phương Tú Thanh chán ghét Đàm Ký, cho nên nếu đặt Kỳ Ly Ưu cùng Đàm Ký trước mặt hần, hơn phân nửa hần sẽ chọn Kỳ Ly Ưu, làm sao còn tra xét hần?

Cho nên, mệnh lệnh này, nhất định là Kỳ Vô Cữu ra lệnh! Kỳ Vô Cữu hần còn sống!

Diệp Trần Trần kích động đứng trên giường nhảy lên, đầu không cẩn thận đụng phải nóc phòng, đồng một tiếng đụng phải làm trái nàng mọc thêm một cục u.

Nàng ngồi trên giường, ôm đầu lại đem những gì mình vừa suy luận xâu chuỗi lại một lần nữa, xác định không có lỗ hổng nào, kết luận này thiên chân vạn xác đúng đắn.

Nhưng còn một vấn đề không rõ, vậy quốc tang kia là thế nào? Nàng tận mắt nhìn thấy, Kỳ Ly Ưu cũng không nể lực mua chuộc nhiều người như vậy, tuy rằng quan phủ tra xét được không quá nghiêm ngặt, nhưng đến cùng vẫn có người đang tra, hần không dám làm quá mức.

Nàng lại mặc danh kỳ diệu đột nhiên xuất hiện ở chỗ đó, nhất định trước đó đã bị làm cho hôn mê. Nếu Kỳ Ly Ưu muốn cho nàng nhìn thấy quốc tang, ra khỏi cửa liền có một thôn xóm, khẳng định thể nhìn thấy quốc tang, cần gì phải khiến nàng hôn mê rồi sau đó đưa đến một địa phương mới? Quá nhiều điểm không hợp lý?

Giải thích chỉ có một, thôn xóm chỗ bọn họ ở không có quốc tang, chỗ kia lại có.

Vì sao?

Diệp Trần Trần nhắm mắt lại, cẩn thận hồi tưởng một chút hình ảnh mình thấy khi đứng trên xe ngựa. Không chỉ là một màu trắng, hơn nữa, từ địa hình nhìn lên, chỗ xảy ra quốc tang có địa thế trũng hơn so với chỗ nàng đứng.

Nếu gặp phải hồng thủy, chỗ trũng như thế tự nhiên đứng mũi chịu sào, người chết cũng sẽ nhiều nhất. Đại khái mỗi nhà đều sẽ có người chết đi.

Nói cách khác, căn bản không có cái chôn má quốc tang gì cả, chỗ đó khắp nơi vùi trắng, chỉ đơn giản bởi vì người chết rất nhiều!

Tất cả vấn đề đều có đáp án. Diệp Trần Trần mừng như điên, nàng cảm thấy mạch máu trên dưới toàn thân mình đều sung sướng nhảy lên, trái tim càng

đập mạnh không ngừng.

Kỷ Vô Cữu còn sống, không chỉ sống, hẳn đây là đang muốn biểu thị công khai sự tồn tại của mình, báo cho nàng biết hẳn còn sống. Bằng không, chỉ cần hẳn giả vờ băng hà, ẩn nấp trong chỗ tối, ngồi chờ Kỷ Ly Ưu mắc câu, mới là thượng sách.

Hai mắt Diệp Trăn Trăn đột nhiên nóng lên, ngốc tử này, chỉ vì để nàng không lo lắng mà bỏ qua thời cơ tốt như vậy.

Mặc kệ nói như thế nào, sống là tốt rồi, sống mới có cơ hội. Hơn nữa hiện tại không phải Kỷ Ly Ưu đang đưa chính mình tới cửa sao?

Diệp Trăn Trăn nằm trở lại trên giường, cảm chân móng đập lên đầu cười điên cuồng. Đại khái là trong chân ít khí, nàng cảm giác có chút tức ngực, lại thêm thuyền lớn này càng lắc lư không ngừng, lắc lư như vậy khiến dạ dày có chút khó chịu, vì thế liền cảm thấy có chút khó chịu ghê ghê trong người, lần này nhịn không được, đứng lên nghiêng ngả lao đảo chạy ra bên ngoài ới ra.

Vừa ới liền ới một trận thiên hôn địa ám, trời đất quay cuồng, Diệp Trăn Trăn ới ra chỉ toàn nước chua, cả người vô lực, ới xong sau, nàng ngồi bệt xuống sàn boong tàu, dựa vào lan can hít thở gió biển thổi tới một chút, mới cảm thấy thư thái một chút.

Kỷ Ly Ưu đi tới, đưa cho nàng một ly trà, nói, "Lần đầu tiên đi thuyền đều như vậy, lúc trước so với nàng, ta choáng váng còn lợi hại hơn."

Diệp Trăn Trăn nhận trà uống vào, uống xong liền trả lại chén trà cho hẳn. Làm một tiểu thư khuê các có hàm dưỡng có lễ phép, lần đầu tiên nàng keo kiệt hai chữ "Cảm ơn" này như vậy.

Kỷ Ly Ưu đặt chén trà xuống, lại đưa cho nàng một quả cam đã được bóc. Quả cam chua chua ngọt ngọt, Diệp Trăn Trăn từng chút ăn sạch quả cam, sau khi ăn xong cảm giác tốt hơn nhiều.

Vì thế trên người nàng liền có chút khí lực, đứng lên phui mông một cái liền trở về phòng. Toàn bộ quá trình không nói bất cứ lời nào với Kỷ Ly Ưu.

Kỷ Ly Ưu liền ngồi xuống, cách lan can nhìn ra biển, cười khổ.

Kế tiếp, Diệp Trăn Trăn trải qua một khoảng thời gian thiên lý bất dung. Nàng không nghĩ đến say thuyền có thể choáng váng như vậy, quả nhiên "Hải nạp bách xuyên, hữu dung nãi đại"(biển có thể thu nạp trăm sông, có thể dung chứa được nên mới có thể to lớn như vậy)! Quả nhiên thuyền trên biển cùng thuyền sông không cùng chung một cấp bậc!

Mặc dù khi đi thuyền sông nàng cũng có chút choáng váng, nhưng dạ dày lại không có cảm giác khó chịu như vậy, nên vẫn có thể ăn uống được một chút. Nhưng khi đi thuyền trên biển, nàng ăn bao nhiêu thì phun bấy nhiêu, chỉ cần trong dạ dày có chút gì đó, hơn phân nửa sẽ phun ra liền, cho đến khi dạ dày không còn chút gì, nàng lại tiếp tục ăn chút gì đó. Tuy rằng không hề thêm ăn, nhưng nếu không ăn gì thì thật sự có thể xảy ra án mạng, nàng cũng không muốn ngay lúc vừa biết Kỷ Vô Cữu không chết, chính mình lại đối chết.

Vì thế Diệp Trăn Trăn bắt đầu bước vào vòng tuần hoàn ăn chút gì đó sau đó phun hết toàn bộ rồi lại tiếp tục ăn tiếp tục phun ra...

Điểm duy nhất có thể khiến nàng cảm thấy dễ chịu hơn một chút chính là cam do Kỷ Ly Ưu đưa tới. Bắt đầu một ngày ăn một quả dần dần biến thành một ngày ăn tám quả, Kỷ Ly Ưu nhìn thấy mà tim đập thành thịch, hẳn sợ nàng nếu tiếp tục như vậy sẽ xảy ra tai nạn chết người, cho nên vô luận như thế nào cũng không hề cho nàng thêm số lượng cam, một ngày chỉ cho tám quả.

Diệp Trăn Trăn cảm thấy, nàng có thể sống được đến giờ này, nhất định là công lao của mấy quả cam kia.

Nàng ới điên cuồng, một đường từ Tân Hải phun đến Thiên Tân, cuối cùng xuống thuyền mới đỡ. Diệp Trăn Trăn được người đỡ rời thuyền, nàng thật sự không có khí lực đi bộ.

Kỷ Ly Ưu nâng nàng lên xe ngựa, lại cải trang cho hẳn và Diệp Trăn Trăn cẩn thận từ trên xuống dưới một lần. Diệp Trăn Trăn hóa thành một lão thái bà da dẻ nhăn nhoe mắt không chớp, Kỷ Ly Ưu liền có thêm một bộ râu mặc danh kỳ diệu dài.

Tuy vậy, Diệp Trăn Trăn biết, bọn họ nhất định sẽ không đi kinh thành. Bởi vì Kỷ Vô Cữu còn sống, đang vững vàng ngồi trên long ý, cho nên kinh thành vẫn là địa bàn của Kỷ Vô Cữu, dù cho Kỷ Vô Cữu tỏ vẻ rộng mở công hoan nghênh vị đường huynh này, Kỷ Ly Ưu cũng sẽ không tùy tiện bước vào.

Quả nhiên, bọn họ một đường theo hướng tây bắc đi cả một ngày, cuối cùng dừng lại trong một đình viện gần đó. Hôm đó Diệp Trăn Trăn mệt mỏi liền đi ngủ, ngày kế khi tỉnh lại đầu vẫn có chút choáng, đại khái là đi chứng say thuyền, nàng ăn sáng xong lại phun ra một lần, sau khi phun xong lại ăn mấy quả cam mới cảm thấy tốt hơn một chút.

Kỷ Ly Ưu mang theo nàng đi lên Bách Hoa Sơn, chỉ huy thủ hạ vùi gì đó trên đỉnh núi.

Diệp Trăn Trăn nói móc hẳn, "Người tính chôn mình ở đây sao? Còn chưa chết nhưng đã lo liệu chu đáo hậu sự, suy nghĩ thật nhìn xa trông rộng."

Kỷ Ly Ưu chỉ vào một bao đồ trên mặt đất, "Những thứ này, đều là thuốc nổ."

Sắc mặt Diệp Trăn Trăn thoáng chốc biến đổi.

Kỷ Ly Ưu cười nói, "Chỉ cần hẳn dám đến, ta nhất định sẽ khiến cho hẳn có đến mà không có về, " dừng một chút, hẳn còn nói thêm, "Ta đã nói, giang

son cùng nàng, ta đều muốn có được."

Làm thế nào làm thế nào, Diệp Trần Trần trong lòng suy nghĩ, làm thế nào mới có thể ngăn không cho Kỳ Vô Cữu đến đây?

Kỳ Ly Ưu lại hỏi, "Ta ngược lại rất hiếu kỳ, làm sao nàng biết được hần còn sống?"

Diệp Trần Trần tròn trắng mắt, "Từ một khắc kia khi ngươi không cương lên nổi liền biết."

Sắc mặt Kỳ Ly Ưu nhất thời liền trầm xuống.

Nàng lại hỏi, "Ngươi bây giờ có thể cương lên sao? Ai nha xem sắc mặt này của ngươi hần là không thể." Nàng cố ý nói được lớn tiếng, những người xung quanh đó làm việc đều không ít đều nghe được hết mấy lời này. Trong đó có vài người là tâm phúc của Kỳ Ly Ưu, cũng biết được loại chuyện kia của Kỳ Vô Cữu, hiện tại biết được Kỳ Ly Ưu lại gặp phải loại tình huống này, khó tránh khỏi trong lòng bọn họ cảm thán thêm vài câu: Khó trách con nôi đời hoàng thất luôn cô đơn bạc, thì ra nhà bọn họ có loại bệnh di truyền này...

"Chờ xem, nàng sẽ khóc cầu xin ta tha thứ thôi." Kỳ Ly Ưu cười lạnh nói.

Diệp Trần Trần không sợ mấy lời đe dọa này của hần. Hiện tại nàng lo lắng nhất là Kỳ Vô Cữu mắc mưu, chạm phải thuốc nổ chỗ này. Khó khăn lắm hần mới có thể nhặt về được mạng sống từ trong trận hồng thủy, ngàn vạn lần không thể để hần chết ở chỗ này.

Kỳ Vô Cữu, không phải chàng nói ta là phúc tinh của chàng sao, hi vọng lần này ta vẫn như cũ có thể trở thành phúc tinh của chàng. Diệp Trần Trần yên lặng cầu khẩn, mang hết các vị tôn phật từ đông sang tây đều khẩn cầu một lần, đến cả thánh mẫu Maria nàng cũng cầu qua.

)))el

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Vô Đức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 89: Lựa chọn

Màn đêm buông xuống, Diệp Trần Trần không biết mình lại bị dẫn tới nơi nào. Tóm lại đó là một ngôi nhà gỗ trên núi. Com chiều đều là đồ rừng, coi như phong phú, Diệp Trần Trần mặc danh kỳ diệu liền nghĩ đến "Com trước khi chém đầu" mấy chữ này, nhất thời khẩu vị gì đều mất sạch.

Ăn com tới xong, nàng bị Kỳ Ly Ưu mạnh mẽ kéo ra khỏi phòng, dưới bầu trời đầy sao sáng ngồi hai người nói câu được câu mất.

Nơi này cây cối tươi tốt, che được ánh mặt trời. Buổi tối bầu trời đen nhánh, gió cuốn qua lá cây, tạo thành tiếng xào xạc không ngừng. Đêm đó gió mang theo một chút ý buồn, tính lại ngày, quả thật cũng gần đến ngày nhập thu.

Diệp Trần Trần liền cảm thấy có chút bị thương bỗng dâng trào. Nàng tính kế muốn giết chết Kỳ Ly Ưu đã nhiều ngày như vậy, nhưng đến bây giờ đều không thành công, ngày mai không biết sẽ như thế nào.

Kỳ Ly Ưu đột nhiên nói, "Nàng chỉ biết chuyện hần không chết, nhưng lại không biết chuyện nàng mất tích chưa được hai mươi ngày nhưng hần đã có tân sủng? Ta đã từng thấy phu thê các người tình thâm nghĩa trọng như vậy, nhưng hôm nay xem ra tình cảm các người bất quá cũng chỉ có vậy."

Diệp Trần Trần lười biếng nói, "Ngươi nói tân sủng của hần, là chỉ một con chó con, hay vẫn là một con chim sáo?"

"Bách Hương Như."

"Kỳ Ly Ưu, chiều châm ngòi ly gián này đối với ta vô dụng."

"Trong vòng nửa tháng, liên tục tấn phong ba lần, nay đã trở thành quý phi, sủng quan lục cung, nàng có tin hay không?"

Diệp Trần Trần neho mắt, không nói. Nếu Bách Kiến Thành có vấn đề, như vậy nữ nhi của hần nhất định cũng có vấn đề. Tính cách Kỳ Vô Cữu nàng rất rõ, không có chuyện gì hần đã nghi ngờ đôi ba phần, huống chi Bách Hương Như này lại có liên quan mật thiết đến chuyện mưu phản. Nếu Kỳ Ly Ưu nói là sự thật, như vậy việc tấn phong của nàng ta tất có nội tình. Lại nói, Bách Hương Như xuất thân không cao, không có gì nổi bật trong quá khứ, lạ chạy về từ nơi loạn lạc như Liêu Đông, loại thân phận này dù được sủng, nội trong thời gian ngắn cũng không có khả năng được thăng vị nhanh như vậy.

"Ta biết nàng đang nghĩ gì, " Kỳ Ly Ưu đánh gãy suy nghĩ của nàng, "Nhưng nàng có nghĩ tới hay không, nếu Bách Hương Như là người của ta, vì sao vẫn chưa có hành động nào, không chịu cùng ta nội ứng ngoại hợp, chỉ để ta một mình chiến đấu hăng hái?"

"Bởi vì bộ dạng ngươi xấu?"

Kỳ Ly Ưu cũng không tức giận, chỉ là cười nói, "Nàng biết rõ nguyên nhân."

Đúng vậy, nguyên nhân rõ rệt chính là—— nữ nhân này là cọng cỏ đầu tường, ở hậu phương liền phản bội Kỷ Ly Ưu, đầu hàng. Bất quá muốn làm được điều này, nàng không chỉ duy nhất phải bán đứng Kỷ Ly Ưu, còn phải bán đứng cha ruột cùng với đồng bọn của ông ta.

Trong kế hoạch mưu phản này, Bách Kiến Thành luôn đứng trong danh sách bị nghi ngờ mưu phản cao nhất, không có cơ hội đầu hàng, bởi vì làm Hoàng Đế đều không dễ dàng tha thứ cho tội mưu phản, dù cho Bách Kiến Thành có ý đầu hàng, cũng khó có thể thoát khỏi cái chết.

Như bây giờ cũng tốt, Kỷ Vô Cữu có thể tiết kiệm khí lực.

Cho nên Bách Hương Như thực có tài, trong thời gian ngắn như vậy có thể được tấn phong đến ngôi vị quý phi, trong hậu cung chính là dưới một người trên vạn người. Đặc biệt mấy ngày này lại không có Hoàng Hậu, nàng lại cùng Thái Hậu lại chung một chiến tuyến xem như không có gì trở ngại.

Những thứ này đều không phải trọng điểm, Diệp Trần Trần quan tâm nhất là, Kỷ Vô Cữu cho Bách Hương Như phần thưởng.. Thật sự chỉ là tấn phong phi vị thôi sao? Có thể còn thứ khác hay không? Hắn có thể sẽ lại bán thân chăng...

Hừ!

Dám cùng lão nương đoạt nam nhân, nữ nhân kia tất sẽ phải chết!

Ngay cả muốn thu mua nàng, cũng không tấn phong đến quý phi nha, tùy tùy tiện tiện tấn phong cho nàng ta một vị tần cũng có thể sai khiến rồi!

Kỷ Ly Ưu nhìn thấy biểu tình trên mặt Diệp Trần Trần chốc lát là ghét bỏ chốc lát lại là oán giận, biết lời gièm pha đã có hiệu quả, vì thế hắn nói, "Nàng đối với hắn một lòng say mê, ta cảm thấy thực không đáng giá."

"Có đáng giá hay không không phải ngươi nói là được. Lại nói, đến lúc này, ngươi nói những lời này có ý gì."

Kỷ Ly Ưu cười khổ một tiếng, nói, "Ta biết ta nói những lời này chưa chắc nàng sẽ tin, nhưng.. Tuy rằng cuộc đời này, trên tay ta dính vô số máu tươi, nhưng đối với nàng ta dù có quyết tâm thế nào cũng không thể hạ thủ với nàng."

Diệp Trần Trần hừ lạnh nói, "Phải không, vậy hắn trước đó ta đã bị một cái đầu heo phi lễ rồi."

Kỷ Ly Ưu đối với châm chọc khiêu khích của nàng cơ bản đã có thể đạt đến trình độ mặt không đổi sắc mà đối diện, hắn chỉ nói, "Nàng cảm thấy nếu ta thật sự hạ thủ ngoan độc với nàng, liệu nàng có thể không hao tổn gì như vậy mà sống đến 619 ngày hôm nay chăng?"

"Nói như vậy, ta phải tạ ân ngươi đã không giết?"

Hắn thờ dài, "Nàng thật là phản không rõ trắng đen, phải trái?"

Diệp Trần Trần trợn trắng mắt, "Ngươi không phải là muốn chiêu hàng ta sao, thật coi ta là đồ ngốc sao. Ta cho ngươi biết, không, umm!"

Miệng đột nhiên bị chặn lại. Hắn tập kích quá mức bất ngờ Diệp Trần Trần trừng lớn mắt, nhất thời không kịp phản ứng, đợi khi phản ứng kịp, hắn đã ngòl trở lại, khê liếm một chút khóe miệng.

"Hiện tại đã biết rõ?" Hắn cười nói, con ngươi tựa bầu trời đêm sâu thẳm, chớp động giống như tinh quang.

Diệp Trần Trần nhanh chóng cọ môi lau chùi chỗ hắn mới tiếp xúc, phun ra một câu đánh giá làm tan nát cõi lòng hắn, "Ghê tởm!"

Kỷ Ly Ưu có chút ưu thượng. Bất quá hắn rất nhanh đã nghĩ thông suốt, nói, "Ta biết nàng chán ghét ta, nhưng không sao cả, chỉ cần nàng vẫn ở cạnh ta, một ngày nào đó rồi nàng sẽ thích ta. Một ngày không được thì hai ngày, một năm không được liền 10 năm. Ta có thể đợi."

Diệp Trần Trần cảnh giác nhìn hắn, "Ngươi có ý tứ gì?"

"Ý của ta là, giang sơn cùng mỹ nhân không thể có được cả hai. Ta có thể cho Kỷ Vô Cữu chọn trước, nhưng giang sơn cùng nàng hắn chỉ được chọn một, hắn chọn thứ hắn muốn, thứ còn lại ta sẽ nhận lấy. Nàng cảm thấy hắn sẽ chọn cái gì?"

"Cái lựa chọn này, có phải ngươi đã làm hay không, " Diệp Trần Trần không quan tâm nói với hắn, "Giang sơn là của Kỷ Vô Cữu, Kỷ Vô Cữu là của ta, hiểu chưa? Cho nên, Kỷ Vô Cữu chọn giang sơn, ta chọn Kỷ Vô Cữu. Còn ngươi, chọn chỗ nào mất mẹ mà cút đi!"

"Trần muội muội, nàng nhất định phải làm ta tức chết sao?"

Nếu quả thật có thể khiến ngươi tức chết thì thực tốt, Diệp Trần Trần nghĩ thầm.

Kỷ Ly Ưu cảm thấy có chút khó chịu, lại cảm thấy hoàn toàn không cần thiết. Cuối cùng hắn nói, "Tóm lại tâm ý của ta nàng đã hiểu. Tin tưởng ta, vô luận ngày mai ta làm cái gì, cũng sẽ không tổn hại đến tính mạng của nàng."

"Vậy còn Kỷ Vô Cữu thì sao, không phải ngươi nói cho hắn cơ hội lựa chọn sao? Vậy chính là ý nói sẽ không giết hắn? Nếu vậy ngươi đem thuốc nổ trên núi đào lên lại đi?" Diệp Trần Trần dùng ngữ khí thương lượng nói với hắn.

"Có thể giết hẳn tất nhiên vẫn là tốt nhất, hẳn không chết, nàng làm sao có thể chết tâm?"

"Cho nên những gì người nói lúc này thực ra đều là nói láo!" Diệp Trần Trần trừng mắt đứng lên, không chút nghĩ ngợi nhấc chân đá vào đầu vai hắn, Kỷ Ly Ưu nghiêng người tránh được nàng liền đá vào khoảng không, cả người mất thăng bằng ngã xuống, vừa lúc ngã vào lòng hắn.

Kỷ Ly Ưu liền cười dài nhìn nàng.

Diệp Trần Trần liền nổi giận dưng dưng đứng lên quay trở về, cả đêm trần trọc trần trụi, vừa nhắm mắt liền nhìn thấy cảnh tượng Kỷ Vô Cữu bị nổ tung huyết nhục văng tung tóe. Sau đó nàng mơ mơ màng màng nhớ lại, cảm thấy may mắn sức sinh Kỷ Ly Ưu kia chôn xuống là thuốc nổ chứ không phải địa lôi.

Từ Cẩm thành, Đường Tâm điện.

TRên long án có một tờ giấy viết thư đang nằm, lạc khoản là Lê Vưu, bên cạnh tên là một dấu ngón tay, đỏ tươi chói mắt, hoa văn rõ ràng.

Tay phải, ngón trỏ, đầu ngón tay bé nhỏ, vân tay mềm mại, các đường chỉ tay trên đó có chút giống như bờ cát nhai nhụi được nước sông bồi qua ngàn vạn năm. Ngón tay này, hẳn đã từng đặt trên môi cần thận hôn, cho nên vô cùng quen thuộc.

Trần Trần quả nhiên ở trên tay hắn.

Lần đầu tiên nhìn thấy bức thư này, phản ứng đầu tiên của Kỷ Vô Cữu dĩ nhiên là nhẹ nhàng thở ra một cái thật mạnh.

Còn sống là tốt.

Sau khi hai người thất lạc trong trận thiên tai hồng thủy kia, Kỷ Vô Cữu liền rơi vào trong nước, không dám giẫy dụa lung tung, khi đó lực đẩy dòng nước của trận hồng thủy có chút yếu đi, hắn nghĩ mọi cách để thờ, trôi nổi trong nước được chốc lát, rốt cuộc được ám vệ chèo thuyền đến cứu đi.

Sau đó hắn một bên sai người tìm kiếm tung tích Diệp Trần Trần, một bên nhanh chóng chạy về kinh thành một khắc cũng không dừng. Nước không có vua, thật là thời cơ tốt để làm loạn. Tuy thân hắn ở kinh thành, nhưng tâm vẫn lưu lại trong trận hồng thủy kia.

Diệp Trần Trần lại một chút tin tức cũng không tìm thấy, sống không thấy người, chết không thấy xác. Rất nhiều người cảm thấy nàng dữ nhiều lành ít, nhưng Kỷ Vô Cữu không tin. Hắn không thể tiếp nhận kết quả này.

Trải qua quan viên Công bộ thăm dò xác nhận, đề sông đúng là do người có ý phá hủy, Kỷ Vô Cữu liền biết việc này nhất định có liên quan đến Kỷ Ly Ưu. Thêm việc Diệp Trần Trần vẫn không có tin tức, cho nên hắn tin tưởng, nàng nhất định đã bị Kỷ Ly Ưu bắt đi.

Đây là lý do duy nhất có thể giải thích vì sao nàng còn sống nhưng chưa trở về mà hắn tìm được.

Quả nhiên, Trần Trần của hãncòn sống.

Vì bức Kỷ Ly Ưu xuất hiện, mấy ngày nay Kỷ Vô Cữu liệu mạng đề ép không gian hoạt động của hắn, không sợ đã thảo kinh xà. Dù cho Trần Trần bị giam lỏng, căn cứ đủ loại dấu vết để lại, nàng cũng nhất định có thể suy đoán được hắn còn sống. Về phương diện khác, Bách Kiến Thành đã bị đưa vào Hình bộ đại lao, do Hình bộ Thị lang tự mình thẩm vấn. Lúc này Kỷ Vô Cữu cũng không thêm đề ý xem hắn có thể gọi được bao nhiêu gió nữa, dù sao tiếng gió nguy hiểm như vậy, những kia đồng đảng kia của hắn tự nhiên không dám mạo hiểm đưa đầu ra; cho dù có động tác nào khác, đó cũng là cpa61 câu nhảy tường, vừa hay có thể giúp hắn tìm hiểu nguồn gốc rõ ràng.

Trong dự kiến là, Bách Kiến Thành không khai, ngoài dự liệu là, Bách Hương Như khai toàn bộ...

Đương nhiên, nàng ta có điều kiện, hơn nữa điều kiện thực không phải bình thường: nàng ta muốn làm Hoàng Hậu.

Kỷ Vô Cữu mang vẻ mặt bị thương nói cho nàng ta biết: Trần Trần đã bị hồng thủy cuốn đi rồi, trăm muốn lưu lại vị trí này cho nàng.

Những lời này mỗi một chữ trong đó đều không sai, nhưng khi Bách Hương Như nghe vào tai, liền bị nàng ta lý giải thành "Hoàng Hậu đã chết, hậu vị sẽ bỏ trống", hơn nữa nàng ta còn tự tìm thêm cho mình lý do: Hoàng Hậu là bất ngờ mà chết, người chết như vậy sẽ không đầu được, không chừng hồn phách của nàng sẽ quay về nhìn chăm chăm vào vị trí của mình...

Cho nên mới nói, quý phi cũng được, nàng ta không cần tranh giành với một người chết. Hơn nữa tấn vị vốn không phải là mục đích cuối cùng của nàng ta, nàng ta muốn là Hoàng Thượng yêu thích nàng ta, giống như trước vậy. Địa vị chẳng qua là một đồ vật tốt, có địa vị cao, trong hậu cung liền không có ai dám tùy tiện khi dễ nàng ta.

Bách Hương Như lẫn lộn trong hậu cung liền lẫn lộn ra một thân kinh nghiệm, cho nên suy xét mọi thứ thập phần chu đáo.

Kỷ Vô Cữu suy xét so nàng ta càng chu đáo hơn.

Bách Hương Như nữ nhân này, muốn làm quý phi liền an an phận phận làm quý phi cũng liền bỏ qua, nàng ta lại dám phi lễ, a không, câu dẫn hắn. Kỷ Vô Cữu đã bị Diệp Trần Trần huấn luyện thành, đối mặt với nữ nhân câu dẫn hắn, phản ứng đầu tiên chính là trước hết nghĩ đến phản ứng của Diệp Trần

Trần. Lúc này Diệp Trần Trần sống chết không rõ, hắn càng không có khẩu vị đối mặt với sự khiêu khích của nữ nhân khác.

Bất quá cứ như vậy cũng không được, hắn là một nam nhân, trong hậu cung khắp nơi đều là nữ nhân, người người đều muốn phi lễ, a không, câu dẫn hắn, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, nếu hắn thật sự lỡ làm ra chuyện gì đó, như vậy khi Trần Trần trở về có thể hay không sẽ chém hắn...

Nghĩ tới nghĩ lui, vì bảo vệ trinh tiết, Kỳ Vô Cữu đành phải bí quá hoá liều.

Màn đêm buông xuống, Thiết thái y nhận được một nhiệm vụ không thể tưởng tượng nổi từ một vị thần bí. Hắn không dám nói cho bất luận kẻ nào, nhen một bụng hiếu kỳ trở về làm một lọ được hoàn đưa cho Kỳ Vô Cữu, đồng thời dặn hắn: một lần một viên, tác dụng kéo dài một ngày. Không được không tác dụng phụ, ngưng thuốc liền có thể tiếp tục bắn ra như thường.

Kỳ Vô Cữu sờ sờ mấy viên thuốc, không khỏi cảm khái, từ xưa đến nay chỉ nghe nói qua nam nhân uống thuốc tráng dương, chưa từng có nam nhân nào lại chủ động ăn loại thuốc này.

Hắn đặc biệt muốn lập cho mình một cái đền thờ.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Vô Đức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 90: Giăng co

Trong thư Kỳ Ly Ưu nói, muốn buổi trưa ngày mai Kỳ Vô Cữu đến đỉnh Bách Hoa Sơn chấm dứt hết thảy, phải đi một mình, nếu không tính mạng Diệp Trần Trần sẽ khó mà giữ được.

Hoàng cung đại nội đề phòng sâm nghiêm, người của Kỳ Ly Ưu không thể tự tiện xâm nhập vào hoàng cung để truyền tin, bởi vậy phong thư này bị người dùng tên bắn lên cửa thư phòng của Phụng Tử Thanh, trên đó viết "Hoàng Thượng thân gửi".

Vì thế Phụng Tử Thanh liền đưa phong thư này cho Kỳ Vô Cữu.

Bách Hoa sơn ở kinh thành Nam Giao, kỳ thật Kỳ Vô Cữu biết rõ nơi Kỳ Ly Ưu an bài cho Diệp Trần Trần ở. Lúc bọn họ đến Thiên Tân liền có thám tử hồi báo, sau đó cử người theo sát từ xa, nhưng không dám hành động thiếu suy nghĩ, sợ ném chuột vỡ đồ.

Bởi vậy phía trước Kỳ Ly Ưu bọn họ đi vào núi, phía sau thám tử đã quay về hồi báo lại.

Sau khi Kỳ Vô Cữu thu được tin tức, tiến hành an bài một phen, quan trọng nhất chính là làm sao có thể bảo trụ được tính mạng Diệp Trần Trần. Muốn bảo hộ người tốt nhất, vậy chỉ có thể nghĩ mọi biện pháp thỏa mãn yêu cầu của kẻ bắt cóc. Kỳ Vô Cữu không dám để cho Diệp Trần Trần có nửa phần nguy hiểm, bởi vậy hắn liền một mình lên Bách Hoa sơn. Để đảm bảo an toàn sẽ không vụng trộm gây ra chuyện gì ngoài ý muốn, trước đó hắn đã trói hết bọn họ lại.

Trên đỉnh núi Bách Hoa sơn có một gốc cây Tùng đại thụ, rễ mọc tràn lan ra khoảng đất chung quanh, một phần nhánh cây nghiêng hẳn về một phía vách núi đen, tư thái giống như một bức tượng hướng về vùng thâm sơn mật mủ mà đón đợi tiên nhân đáp xuống.

Hiện tại, Diệp Trần Trần bị trói bịt kín miệng, treo trên nhánh cây này, dưới chân của nàng là vực sâu vạn trượng. Người bình thường liếc mắt nhìn xuống phía dưới, tim đều muốn vọt lên đến cổ họng.

Hiện tại thời tiết tốt, trên núi không có sương mù, nàng liếc mắt nhìn xung quanh, có thể nhìn thấy sơn đạo thấp thoáng cây cối uốn lượn. Lúc thân ảnh Kỳ Vô Cữu xuất hiện trên sơn đạo thì lệ trong mắt nàng lập tức liền tuôn trào.

Làm thế nào, hắn thật sự đến!

Hắn thực sự đến một mình, bước trên sơn đạo, thân ảnh dần dần tới gần.

Trở về! Nhanh đi về!

Kỳ Vô Cữu không nghe được nội tâm của nàng hò hét, hắn cũng không ngẩng đầu nhìn xem phía trước, mà chỉ cúi đầu, một bước lại một bước đi về phía trước. Những bước chân vững vàng mà hữu lực.

Diệp Trần Trần khóc đến trước mắt mờ hồ, nước mắt cơ hồ tràn ngập trong mắt nàng, Kỳ Ly Ưu mắt lạnh nhìn bộ dạng chật vật của nàng, rốt cục vẫn nhìn không được, lấy khăn tay ra giúp nàng lau lau nước mắt.

Diệp Trần Trần lại nhìn xuống phía dưới lần nữa, đã không nhìn thấy thân ảnh Kỳ Vô Cữu đâu nữa.

Một lát sau, hắn đã lên đến đỉnh núi.

Hắn gầy đi rất nhiều.

Diệp Trần Trần vừa khóc, vừa liều mạng lắc đầu với hắn, hi vọng hắn có thể hiểu rõ ý của nàng.

Nhưng hắn lại không quay trở về. Dáng đứng cao dài, thần sắc thông dong, chỉ là ánh mắt khi nhìn về phía của nàng lại lộ ra bên trong một chút thần sắc lo lắng không muốn biểu lộ ra ngoài.

Diệp Trần Trần giùng giàng, lại không làm được chuyện gì. Cổ tay nàng bị trói được thập phần đau đớn, nàng đành phải dùng sức tóm lấy dây thừng, để giảm bớt sự đau đớn trên cổ tay.

Đột nhiên, nàng nhớ tới một việc.

Bên này, Kỳ Vô Cữu nhìn thấy Diệp Trần Trần như thế, sớm đã đau lòng không thôi, lại không muốn tự rối loạn trận địa, đành phải nắm chặt nắm tay, cực lực khắc chế chính mình.

Kỳ Ly Ưu nhìn đến hắn, khẽ mỉm cười nói, "Người đến rồi."

Kỳ Vô Cữu không muốn cùng hắn nói lời vô nghĩa, gọn gàng dứt khoát nói, "Thả nàng ra, điều kiện tùy người chọn."

"Người gấp cái gì," Kỳ Ly Ưu chấp tay sau lưng đi dạo vài bước thong thả tại chỗ, "Nên khiến Kỳ Giản Từ ở trên trời nhìn một chút xem. Ban đầu hắn giết chết ca ca ruột của mình như thế nào, thì hôm nay nhi tử của hắn liền sẽ bị ca ca của mình giết chết như thế. Báo ứng a, đây chính là báo ứng, ha ha ha!"

Kỳ Vô Cữu hít sâu một hơi, nói, "Chuyện cũ của trường bối, chúng ta không nên bình luận."

"Người tất nhiên không muốn bình luận, bởi vì cha người chính là đồ súc sinh thí huynh bức phụ!" Kỳ Ly Ưu tươi cười có chút dữ tợn.

"Người...!"

"Như thế nào, ta nói sai sao? A, ta quả thật nói sai," Kỳ Ly Ưu nói, "Chắc hẳn không đơn giản là bức phụ, đúng không? Cái chết năm đó của hoàng đế, sợ cũng cùng hắn..."

"Im miệng!" Kỳ Vô Cữu tức giận đến xanh mặt, "Người muốn gì cứ nói thẳng, không cần dùng liên lụy đến những người khác."

"Ta càng muốn nói! Phụ thân người đã giết chết bá phụ cùng gia gia người, ngôi vị hoàng đế của người vốn dĩ chính là giành được! Nợ của cha thì con trả, ta hôm nay muốn giết người báo thù, dĩ nhiên, cũng muốn lấy lại những thứ vốn nên thuộc về ta."

"Một khi đã như vậy, vậy thì động thủ đi."

"Không vội." Hắn cười nói, đột nhiên rút kiếm ra, đưa lưỡi kiếm đến gần sợi dây thừng cột Diệp Trần Trần.

Kỳ Vô Cữu khẩn trương hô lên, "Không cần! Tất cả mọi chuyện đều có thể thương lượng!"

Kỳ Ly Ưu vẫn duy trì tư thế lơ đãng không động, "Là thế này, ta không giống phụ thân người lãnh huyết vô tình như vậy, hôm nay ta cho người cơ hội. Giang sơn cùng mỹ nhân người chọn một cái, nếu chọn đúng, ta có lẽ sẽ tha cho người một con đường sống, nếu sai, vậy thì lên trời gặp cha người đi!"

"Như thế nào là đúng là sai?"

"Là do tâm người quyết định."

Kỳ Vô Cữu nhíu nhíu mày, "Người không cần diễn mấy trò xiếc này với ta, thả Trần Trần ra, còn lại tùy người."

"Xem ra người đã chọn, ngại quá, ta không thể không giết người rồi." Kỳ Ly Ưu nói xong liền vùng tay lên, người của hắn ẩn nấp trên cây gần đó liền châm ngòi thuốc nổ. Xung quanh nhất thời bắn ra vô số hoa lửa, giống như những con rồng lửa di chuyển nhanh chóng trên mặt đất.

Nhìn thấy rối cục vẫn phải tới kết cục như vậy. Diệp Trần Trần tuyệt vọng nhắm mắt lại, lại không dám xem kế tiếp sẽ phát sinh sự tình.

Nhưng đợi nửa ngày, đợi đến khi hai mắt mở ra, Diệp Trần Trần vẫn không nghe thấy bất cứ động tĩnh nào, chỉ có mùi ngòi lửa thiêu đốt tràn ngập trong không khí.

Diệp Trần Trần mở to mắt. Nàng nhìn thấy Kỳ Vô Cữu vẫn hoàn hảo đứng đó, Kỳ Ly Ưu cũng vậy, bất quá biểu hiện trên mặt không quá thích hợp.

Kỳ Vô Cữu nói, "Hiện tại người giết ta, người liền vĩnh viễn không thể trở thành Hoàng Đế. Bởi vì người có thể chứng minh thân phận của người đều đã chết. Cứ cho là người là Kỳ Ly Ưu, nhưng ai sẽ tin tưởng điều này?"

Kỳ Ly Ưu lạnh lùng nói, "Không hổ là nhi tử của Kỳ Giản Từ, người cùng cha người đều là một dạng gian trá."

Kỷ Vô Cữu không để ý tới trào phúng của hắn, tiếp tục nói, "Ta đã lưu lại mật chiếu, nếu ta chết, liền để Đàm Ký kế thừa ngôi vị hoàng đế. Ngươi muốn làm Hoàng Đế, biện pháp duy nhất chính là bắt trói ta lại, ép ta tự mình hạ chiếu thoái vị."

Kỷ Ly Ưu đang muốn nói chuyện, lúc này, đột nhiên từ dưới chân núi chạy tới rất nhiều binh lính mang theo vũ khí, bao vây hết tất cả mọi người tại đây lại.

"Quả nhiên ngươi cùng người cha một dạng dối trá, nói một đằng làm một nẻo, " Kỷ Ly Ưu cười lạnh nói, "Xem ra hoàng thượng đúng là không để ý đến sống chết của Hoàng Hậu, một khi đã như vậy, ta cũng không thể nói gì hơn." Hắn nói xong đột nhiên giờ kiếm chém tới sợi dây thừng!

Trong nháy mắt đó, huyết mạch toàn thân Kỷ Vô Cữu cơ hồ đông cứng lại.

Nhưng mà trong nháy mắt, biến cố đột nhiên xảy ra. Người này giờ vẫn đang bị treo lơ lửng trước vực đột nhiên tóm lấy dây thừng mượn lực xoay người, hai chân đánh úp về phía Kỷ Ly Ưu, cổ chân đập một phát trúng cổ hắn!

Kỷ Ly Ưu cầm kiếm theo bản năng chém tới chỗ Diệp Trần Trần, nhưng lưỡi kiếm khó khăn lắm mới có thể đụng trúng hông của nàng, lúc này vì đồng tác đó đột nhiên dừng lại.

Hai người cùng ngã xuống đất. Lúc này mọi người mới phát hiện, dây thừng trên tay Diệp Trần Trần không biết từ lúc nào lại đã buông lỏng ra.

Kỷ Vô Cữu vung tay lên, binh lính ba chân bốn cẳng tiến lên, đem nhóm phản tặc toàn bộ trói lại.

Diệp Trần Trần được Kỷ Vô Cữu đỡ lên.

Rốt cuộc lần nữa cầm tay Diệp Trần Trần, Kỷ Vô Cữu mới cảm nhận được cảm giác chân thật trước nay chưa có. Trên tay đột nhiên truyền đến một trận đau đớn, hắn sờ tay, nhìn thấy lòng bàn tay thấm ra vài giọt máu.

Diệp Trần Trần áy náy giờ tay lên cho hắn xem, trên ngón trỏ của nàng, đeo một chiếc nhẫn, có đính thạch bào hồng sắc, lộ ra một đầu nhọn.

Chiếc nhẫn này lúc ở Liêu Đông nàng đã dùng qua một lần, sau này không có cơ hội dùng nữa, cũng dần dần quên đi công năng đặc thù của nó, chẳng qua chiếc nhẫn này bề ngoài có chút xinh đẹp, cho nên đôi khi Diệp Trần Trần ra ngoài thích liền mang trên tay. Lần này xuất cung, vừa lúc đeo nó, lúc này liền sử dụng.

Kỷ Vô Cữu nghĩ đến trong nháy mắt vừa rồi lòng vẫn còn sợ, nên có chút nghẹn ngào. Diệp Trần Trần cũng si ngốc nhìn hắn, hai người nhất thời không nói gì.

Kỷ Vô Cữu đặc biệt muốn ôm Diệp Trần Trần vào ngực thật chặt, đương nhiên cục diện hiện tại này lại không cho phép hắn như vậy làm. Lúc này, binh lính chung quanh đã trói Kỷ Ly Ưu lại, liền tiến đến muốn hỏi Kỷ Vô Cữu kế tiếp nên làm gì.

Hắn nheo mắt, hỏi, "Ai gọi các ngươi tới?"

Lúc này từ dưới chân núi đột nhiên bò lên một người, khuôn mặt gầy gộc, mặc trường bào, đầu đầy mồ hôi, vừa thở hổn hển, vừa lại gần hành lễ với Kỷ Vô Cữu, "Thần cứu giá chậm trễ, xin hoàng thượng thứ tội!"

"Phương Tú Thanh", Kỷ Vô Cữu nghiêng răng kim nén tức giận, gọi cả họ cả tên hắn, "Tự mình điều động quân đội, có phải ngươi muốn mưu phản hay không."

Phương Tú Thanh quỳ trên mặt đất, sống lưng thẳng tắp, "Thần tự biết tội mình đáng chết, nhưng mà trông mặt nhìn Hoàng Thượng một mình mạo hiểm, thần, làm không được."

Kỷ Vô Cữu mặt trầm xuống nhìn hắn trong chốc lát, cuối cùng phát tay, "Ngươi mang người trở về trước, trấn trở về trị tội người sau."

"Vâng Hoàng Thượng ngài..."

"Trẫm sẽ về sau."

Trên đỉnh núi rốt cuộc chỉ còn lại có hai người bọn họ. Gió nhẹ thổi tới, khiến gốc Tùng Thụ kia đón gió mà lắc đảo vài tán lá ngọn cây.

Bách Hoa son son như kì danh, trên sườn núi cây tùng đã nở rất nhiều hoa, từ trên đỉnh núi nhìn xuống phía dưới, hoa nở rục rờ, muôn hồng nghìn tía, có thể nói là cảnh tượng bát ngát đẹp vô cùng.

Kỷ Vô Cữu vô lại không có tâm tư nhìn những thứ này. Toàn bộ ánh mắt của hắn đều rơi xuống người Diệp Trần Trần, không chia một tia một hào nào cho mọi thứ xung quanh. Tuy lòng Diệp Trần Trần cũng tràn đầy tưởng niệm, nhưng bị ánh mắt nóng bỏng của hắn chiếu vào liền cảm thấy thập phần ngượng ngùng, đỏ mặt cúi đầu.

Kỷ Vô Cữu đột nhiên ôm chặt nàng vào trong ngực, cúi xuống hôn nàng một cái thiên hôn địa ám. Diệp Trần Trần ôm hông của hắn, ngửa đầu nhắm mắt, nghênh đón nụ hôn nồng nhiệt của hắn.

Hắn hôn không hề nhẹ, thậm chí có chút cuồng bạo, quả thực như muốn đem người nàng cả xương lẫn da cùng nhau nhai nát nuốt vào. Diệp Trần Trần

bị hấn hôn, hai chân như nhũn ra, hấn rút cuộc buông nàng ra, kẻ sát tai nàng thì thầm, "Trần Trần, ta nhớ nàng."

"Ta tuyệt đối không nhớ chàng." Diệp Trần Trần nói.

Kỷ Vô Cữu biết nàng nói dối, nhưng vẫn như cũ nắm chặt tay nàng, bắt khẩn cần một cái vào tai nàng.

"Đã nói chàng với ta cùng chung hoạn nạn, nhưng khi có chuyện chàng lại gánh chịu một mình, rốt cuộc ta có phải là thê tử của chàng không hả? Chàng cho rằng chàng dùng mạng của mình đổi lấy mạng ta, ta có thể sống yên tâm thoải mái được hả?" Diệp Trần Trần càng nói, nước mắt rơi xuống càng nhiều.

Kỷ Vô Cữu vội vàng giúp nàng lau nước mắt, ôn nhu dỗ dành nàng nói, "Được rồi được rồi, là ta sai, về sau sẽ không như vậy, Trần Trần nàng tha thứ cho ta một lần này đi, đừng khóc, nàng khóc tâm ta đều muốn tan nát..."

Diệp Trần Trần lại đẩy ra hấn, "Chàng về sau vẫn sẽ làm như vậy!"

Kỷ Vô Cữu nghĩ thầm, nàng thật hiểu ta. Nhưng ngoài miệng lại không dám nói nói như vậy, vì thế hấn nói, "Trần Trần, đổi lại là nàng, nàng cũng sẽ làm như vậy đối với ta, đúng hay không?"

"Chàng không giống với ta, chàng là Hoàng Đế, chàng có biết ý nghĩa của chàng đối với toàn bộ thiên hạ hay không?"

Kỷ Vô Cữu liền vội nói, "Trần Trần, nàng chỉ biết là ta đối với thiên hạ có ý nghĩa gì, nhưng là nàng có biết hay không, nàng có ý nghĩa gì đối với ta?"

"Ta..."

Kỷ Vô Cữu nâng ngón tay lên che môi nàng lại, nói, "Bất quá chúng ta hiện tại không cần lo lắng về những thứ kia nữa, về sau cũng sẽ không có người có thể gây tổn thương cho ta và nàng, chúng ta về sau sẽ chỉ trải qua những khoảnh khắc thoải mái."

Hấn cố ý đặc biệt nói hai chữ "Khoái hoạt" tràn ngập mờ ám, Diệp Trần Trần sao lại không rõ ý tứ của hấn, chỉ cúi đầu không để ý tới hấn.

Kỷ Vô Cữu nhìn Diệp Trần Trần hai má phồng hồng, trong lòng liền nóng lên. Nhưng mà tuy rằng hấn không bị cản trở, nhưng cũng không nghĩ đến chuyện giữa ban ngày ban mặt cùng nàng khoái hoạt trên đỉnh núi, cứ cho rằng sẽ không bị người nhìn thấy, bị mấy con khỉ nhìn thấy cũng không tốt...

Vì thế hai người liền ngồi trên đỉnh núi vừa xem cảnh sắc vừa nói chuyện phiếm.

Diệp Trần Trần dựa vào vai Kỷ Vô Cữu hỏi, "Ta vẫn có một vấn đề không rõ, những thuốc nổ kia tại sao không nổ?"

"Không có thuốc nổ."

"A?"

Hấn búng một cái vào trán nàng, "Hấn có thể chôn, ta không thể đào sao."

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Vô Đức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Có hỉ

Diệp Trần Trần cùng Kỷ Vô Cữu tại trên đỉnh núi đợi trong chốc lát, gió núi thổi lâu trên người phát lạnh, hai người trở về đi.

Trở lại hoàng cung, Tổ Nguyệt đăng nhân nhìn đến Diệp Trần Trần, cũng có một loại thoáng như cách thể cảm giác. Phía trước Hoàng Thượng một người trở về, không thấy Hoàng Hậu, bọn họ chỉ biết không ổn, tuy trong lòng nôn nóng, lại cũng không dám hỏi. Hôm nay cuối cùng đem Hoàng Hậu nương nương đợi trở lại, người người kích động đến rơi nước mắt, lại không dám lớn tiếng khóc, chỉ đề ý cúi đầu rơi lệ. Vương Hữu Tài khóc đến bả vai thoáng trều thoáng trều, Diệp Trần Trần làm cho hấn ngẩng đầu lên, nhìn đến hấn nước mắt nước mũi giàn giụa, lỗ mũi mọp phao phao, nhanh chóng lại để cho hấn đem đầu cúi xuống.

Diệp Trần Trần đổi quá quần áo, ngồi xuống cùng Khôn Ninh cùng mọi người ôn chuyện. Kỷ Vô Cữu đi Dưỡng Tâm điện, chỗ đó, Phương Tú Thanh đã đang đợi hấn.

Phương Tú Thanh tính toán điều gì, Kỷ Vô Cữu trong lòng biết rõ ràng. Nếu nói Phương Tú Thanh tuyệt không quan tâm Hoàng Thượng an nguy, vậy cũng chưa chắc, nhưng nếu nói tần nhưng, khẳng định không phải. Lão gia hỏa này có thể chuẩn xác tìm đến chỗ kia, thuyết minh phía trước nhìn lên mặt thư nội dung. Hấn biết rõ nếu mang binh đi trước, Hoàng Hậu tính mạng khó giữ được, lại như cũ điều động quân đội, điều này nói rõ hấn hoàn toàn không để ý Hoàng Hậu sinh tử, hoặc là căn bản chính là tướng trí nàng vào chỗ chết. Vừa có thể bảo hộ thánh giá lại có thể tiêu diệt hết Hoàng Hậu, đây là một hòn đá ném hai chim kẻ hay.

Kỷ Vô Cữu nghĩ, ánh mắt chìm trầm. Nhân một khi đi được trôi chảy một điểm, khó tránh khỏi liền tự cho là thông minh đứng lên. Phương này Tú Thanh ý nghĩ thật là càng lúc càng lớn. Văn Thần có thể tùy ý chỉ huy quân đội, vốn chính là kiêng kỵ, loại này thóp cũng dám lưu, lão gia hỏa này phía trước cùng Diệp Tu danh đầu pháp khi thông minh kính nhi dẫu!

Dưỡng tâm trong điện, Phương Tú Thanh chính lo lắng đề phòng quỷ. Hoàng Thượng chưa tới, hẳn kỳ thật không cần thiết như vậy, nhưng là hắn biết, chính mình lần này than thương đại sự. Điều động quân đội tiến đến hộ giá vốn chính là một bước hiểm chiêu, bất quá hắn không hối hận như vậy làm, liền tính không có Hoàng Hậu chuyện này, hẳn như thường muốn hộ giá, bởi vì Hoàng Thượng an nguy quan hệ thiên hạ thương sinh, đương nhiên, Hoàng Hậu chết kia càng tốt. Nhưng là hắn phát hiện chính mình đoán sai một điểm, Hoàng Thượng đối Hoàng Hậu cảm tình vượt qua hắn tưởng tượng. Cứ như vậy, đối với hắn mà nói, Hoàng Hậu bị giết là nhất tiễn song điêu, nhưng là đối Hoàng Thượng mà nói, hẳn Phương Tú Thanh thực hiện chính là ngàn sai vạn sai không thể tha thứ!

Hoàng thượng là bình tĩnh tự giữ nhân, càng như vậy nhân, xử trí theo cảm tính đứng lên cũng càng đáng sợ. Đối với một người nam nhân mà nói, nếu một việc liên quan đến hắn nữ nhân sinh tử, như vậy chuyện này có lớn có nhỏ, là đại thị nhỏ; chỉ nhìn một cách đơn thuần nữ nhân này ở trong lòng hắn phân lượng.

Hiện tại chuyện này, rất lớn, rất lớn.

Phương Tú Thanh không dám chậm trễ, tiến Dưỡng Tâm điện liền quỷ thẳng không nói, nghĩ rằng Hoàng Thượng tiến đến khởi binh vấn tội thì hẳn nhất định phải tích cực thừa nhận sai lầm, ngàn vạn không cần có nửa câu biện giải, đương nhiên, nhất định phải trọng điểm cường điệu chính mình là vì tâm hệ Thánh Thượng long thể mà bỏ quên Hoàng Hậu nương nương an nguy, không thể để cho Hoàng Thượng cho là hắn là cố ý gia hại Hoàng Hậu nương nương.

Không thể không nói, trong trình độ nào đó mà nói, Phương Tú Thanh vẫn là rất có thể hiểu rõ thánh ý.

Kỷ Vô Cữu đi đến Dưỡng Tâm điện, nghe xong Phương Tú Thanh thỉnh tội, chỉ lạnh lùng nói một câu nói, "Thường ngôn nói, "Nữ Tiều phụ", như thế nào Phương ái khanh hôm nay ngược lại học lệnh ái, tự cho là thông minh?"

Lời này tin tức lượng rất lớn, Phương Tú Thanh trong nháy mắt sẽ hiểu Hoàng Thượng ý tứ: đừng tưởng rằng trẫm không biết ngươi đánh cái gì chủ ý. Ngươi cho rằng Hoàng Hậu chết con gái ngươi có thể có cơ hội, nói cho ngươi biết, môn đều không có! Bởi vì trẫm chán ghét của nàng tự cho là thông minh, nếu ngươi cùng ngươi nữ nhi một dạng tự cho là thông minh, trẫm cũng đồng dạng sẽ chán ghét ngươi.

Phương Tú Thanh quỳ trên mặt đất, một lần lại một lần thỉnh tội.

Kỷ Vô Cữu còn nói thêm, "May mắn lần này Hoàng Hậu vô sự. Phương ái khanh là rường cột nước nhà, trẫm cũng không đành lòng trách móc nặng nề, như vậy đi, liền phạt ngươi tại Nội Các cầm túc tư quá một tháng."

Được rồi, tuy rằng cái này xử phạt đã muốn không tính nhẹ, nhưng là muốn so sánh với tương đối Hoàng Thượng sinh khí, cũng không tính trọng là được. Bất quá người khác cầm túc đều ở nhà, vì sao hắn muốn đi Nội Các?

Bởi vì hắn được làm việc a...

Nội Các tại Tử Cấm thành nội, cách Hoàng Thượng Dưỡng Tâm điện không xa, đương nhiên sinh hoạt điều kiện cái gì vậy thì cùng Dưỡng Tâm điện kém đến quá xa. Cái gọi là cầm túc một tháng, cũng chính là quan môn làm việc một tháng, chỗ nào đều không cho đi.

Phương Tú Thanh lau mồ hôi, cứ như vậy đi, đây đã là Hoàng Thượng cho hắn lưu tình cảm.

Lúc này, Kỷ Vô Cữu đột nhiên hỏi, "Công bộ Thượng thư tuổi tác đã cao, nay thượng thư thỉnh cầu khát hải cốt, chuyện này trẫm đã muốn ứng, Phương ái khanh cho rằng ai nên mới Công bộ Thượng thư nhân tuyển?"

Việc này Phương Tú Thanh biết, nhân tuyển hẳn đã có, tổng cộng ba cái, trong đó 2 cái cùng hắn có giao tình, một cái khác làm người cao ngạo không yêu trạm đội, Phương Tú Thanh sợ Hoàng Thượng nói hắn kết đảng, cho nên đưa cái này nhân cũng thêm vào đi. Mặc kệ Hoàng Thượng tuyển ai, kỷ thật đều quan hệ không đại, bởi vì Công bộ vốn chính là tồn tại cảm không cao một cái ngành.

Ra ngoài ý liệu, Kỷ Vô Cữu đem ba người này đều hay không.

Phương Tú Thanh biết Hoàng Thượng đại khái trong lòng có phổ, liền hỏi, "Xem ra Hoàng Thượng đã có chọn người thích hợp, xin hỏi người này là ai?"

"Diệp Mộc phương."

Phương Tú Thanh cả kinh. Hắn mới hiểu được, vừa rồi cái gọi là cầm túc nhưng thật ra là tiểu đả tiểu nháo, đây mới là Hoàng Thượng đối với hắn chân chính trừng phạt. Diệp Mộc phương là ai? Diệp Tu danh tôn tử. Diệp gia là của hắn lão đối đầu, mới vừa đi một cái Diệp Tu danh, hắn còn chưa quá mấy thiên thoải mái ngày, lúc này lại đây một cái Diệp Mộc phương. Công bộ tuy rằng không trọng yếu, nhưng là dựa theo lệ thường, Lục Bộ Thượng Thư đều muốn nhập các, Diệp Mộc phương làm Công bộ Thượng thư liền hội tiến Nội Các, đến thời điểm biến số là hơn.

"Hoàng Thượng thánh minh. Diệp Mộc phương đúng là người tài hiếm có, chỉ có điều người này năm nay mới hai mươi tám tuổi, tựa hồ còn cần học hỏi kinh nghiệm." Phương Tú Thanh thử phân bác.

"Ái khanh đừng lo. < Hán Thư > có nói, "Tiểu tài tuy mệt ngày, không rời vụ tiểu quan; hiền tài dù chưa lâu, không hại vì phụ tá." (...) có vài người làm quan cả một đời, cũng chỉ làm những việc tầm thường, khonb6 có tài năng gì nổi bật, có vài người tuy rằng tuổi trẻ, lại là người có hùng tài, tất nhiên nên trọng dụng. Việc này cứ quyết định như vậy."

Phương Tú Thanh chỉ còn cách vâng dạ nghe theo, trong lòng âm thầm kêu khổ. Quả nhiên gần vua như gần cọp, hần đi nhầm một bước nay, không ngờ lại gây ra một kết quả tai hại như vậy.

Xử lý xong Phương Tú Thanh, Kỳ Vô Cữu đi tới Khôn Ninh cung dùng bữa tối cùng Diệp Trấn Trấn. Đột nhiên ăn được những món mình thích, Diệp Trấn Trấn tìm về được cảm giác thêm ăn, ăn vô cùng ngon lành. Kỳ Vô Cữu ngồi một bên nhìn nàng ăn ngon lành.

Ăn cơm tối xong, Kỳ Vô Cữu liền lôi Diệp Trấn Trấn ra ngoài tản bộ, tiêu thực, sau đó trở về tắm rửa, Kỳ Vô Cữu liền có chút khản cập. Hần ôm ngang Diệp Trấn Trấn lên giường, một phen cời áo tháo thắt lưng.

Diệp Trấn Trấn lại đột nhiên nhấc chân đạp lên ngực hần, mắt phượng hơi hơi nhướn lên, ánh mắt lưu chuyển, nhìn mị hoặc không sao tả hết được.

Bàn chân nàng mềm mại dán lên lồng ngực nóng bỏng của hần, ngón chân còn có chút không an phận gãi gãi mấy cái, quả thực là khiêu khích trí mạng. Cả người Kỳ Vô Cữu đã sớm nóng bừng dục hỏa, lúc này bị đáng vẽ của nàng trêu chọc, với hần mà nói lại càng thêm trêu chọc.

Kỳ Vô Cữu quỳ trước người Diệp Trấn Trấn, không biết nàng muốn thế nào, muốn nghiêng người tới gần, lại bị nàng ngăn cản. Hần chỉ có thể cười nói, "Trấn Trấn, có lời gì chúng ta... uhm, xong việc rồi nói có được không?" Hần nói xong liền kéo chân của nàng trượt xuống dưới, trong tiết khổ, tiểu đệ đệ của hần đã sớm nóng bỏng mà căng cứng. Bị chân nàng vừa chạm vào, hần liền nhịn không được cảm thấy thoải mái mà hừ nhẹ.

Diệp Trấn Trấn co chân lại, ngồi dậy, "Ta nghe nói, lúc ta không có trong cung, trong hậu cung liền xuất hiện ngay một quý phi nóng hổi chạm tay là có thể bỏng, Hoàng Thượng, ngài thể nhưng tuyệt đối không tịch mịch nha."

Kỳ Vô Cữu vội vàng nói, "Không phải, phong nàng làm quý phi chỉ là điều kiện trao đổi, Trấn Trấn nàng biết rõ."

"Tất nhiên ta biết. Ta chỉ không biết là, đến cùng chàng có hay không có cùng nàng..."

"Không có! Tuyệt đối không có!" Kỳ Vô Cữu khép ba ngón tay lại giọng lên thề thốt, "Ta phát thề, nếu ta cùng nàng có chút dính líu nào, liền bị trời um..."

Diệp Trấn Trấn bịt miệng hần lại, cao giọng nói, "Phát cái gì thề. Chàng không tin quý thần, phát thề rồi cũng chưa chắc đã tin. Nhiều nữ nhân xinh đẹp như vậy, nếu cứ câu dẫn chàng lặp đi lặp lại nhiều lần, chàng có thể đảm bảo hết sao?"

Kỳ Vô Cữu do dự không biết có nên đem chuyện hần uống thuốc nói với nàng hay không, nhưng rốt cuộc vẫn cảm thấy nói ra sẽ có chút dọa người, bởi vậy chỉ lôi kéo tay nàng rồi cười nói, "Dù sao tất cả ọi người trong hoàng cung này đều biết ta không được, sẽ không có ai đến câu dẫn ta đâu." Sau khi nói xong mới phát hiện, vẫn dọa người giống như xưa cũ...

Vì thế hần lại bồi thêm một câu, "Chỉ cần nàng biết ta được bao nhiêu là được rồi." Nói xong, lại không an phận kéo tay nàng tay phủ lên chỗ nóng bỏng giữa hai chân hần.

Diệp Trấn Trấn liền nhẹ nhàng niết hần một chút.

Kỳ Vô Cữu tự hiểu rằng động tác này của nàng chính là cho phép, vì thế hần lập tức đè nàng xuống giường, sau đó bắt đầu hôn một mạch từ trên xuống dưới người nàng, trên mỗi một tắc da thịt của nàng liền in lại rất nhiều dấu vết của hần.

Cái này gọi là tiểu biệt thắng tân hôn, hơn nữa lần này hai người bọn họ tự biệt thiếu chút nữa liền thành sinh tử cách biệt, lúc này cảm xúc Kỳ Vô Cữu vô cùng sục sôi, chỉ hận không thể nhét người trước vào trong máu thịt mình, cùng hòa làm một.

Ngay lúc hần trêu đùa Diệp Trấn Trấn xuân triều từng trận, rốt cục muốn xuất thương ra trận thì đột nhiên Diệp Trấn Trấn lại đẩy ra hần, nhanh chóng lao xuống giường, chạy đến trước ống nhỏ nôn một trận.

Kỳ Vô Cữu: "..."

Sét đánh ngang trời. Kỳ Vô Cữu vội vàng leo xuống giường, đến chỗ nàng vừa vỗ nhẹ phía sau lưng nàng vừa vội vàng giải thích, "Trấn Trấn, ta thật sự không chạm vào Bách Hương Như... Ai ta cũng không hề chạm vào!"

Diệp Trấn Trấn không để ý tới hần, tiếp tục nôn.

"Trấn Trấn, nàng tin tưởng ta..."

Vẫn nôn.

Kỳ Vô Cữu có chút nản lòng, rốt cuộc nhịn đau hạ quyết tâm, "Kỳ thật ta vẫn luôn uống thuốc!"

Vẫn nôn như cũ.

Kỷ Vô Cữu liền cảm thấy có chút không thích hợp, "Trần Trần, sợ là nàng ăn nhầm đồ đi?"

Diệp Trần Trần lắc lắc đầu, lại nôn thêm một trận quay cuồng, nàng đã không thể nôn thêm được nữa, chỉ có thể che ngực nôn khan.

Kỷ Vô Cữu giúp nàng phủ thêm áo ngoài, một tay đỡ nàng, quay đầu ra ngoài hô, "Phùng Hữu Đức, truyền Thái y!"

Diệp Trần Trần rốt cuộc tốt hơn một chút, Kỷ Vô Cữu rót chút trà cho nàng súc miệng, lại đỡ nàng ngồi trở lại giường. Diệp Trần Trần sợ hãi hiểu lầm rằng trong lòng nàng có khúc mắc chuyện kia, bởi vậy giải thích, "Không có chuyện gì đâu, đây là di chứng say tàu của ta thôi."

Kỷ Vô Cữu không tin lắm, "Cái dạng thuyền gì có thể choáng thành như vậy? Nàng xuống thuyền khi nào?"

"Ngày hôm trước."

"Ngay cả say tàu, cũng sớm hết rồi." Kỷ Vô Cữu nói, đột nhiên mở to hai mắt, như nhớ ra cái gì đó.

"Làm sao vậy?" Diệp Trần Trần hỏi.

Kỷ Vô Cữu nắm chặt tay nàng, thần tình kích động, "Trần Trần, nàng... Nguyệt tín của nàng, đã bao lâu rồi không có tới?"

"Ta không biết..."

"Nàng cẩn thận nhớ lại." Kỷ Vô Cữu có chút bất đắc dĩ, thời điểm nữ nhân này thông minh có thể khiến người ta hận nghiêng răng nghiêng lợi, thời điểm nàng hồ đồ cũng có thể khiến người ta tức giận đến nghiêng răng.

Kỷ Vô Cữu thấy Diệp Trần Trần trầm tư không nói, đành phải hỏi, "Có phải từ lần trước ta... Cầu hoan bị nàng cự tuyệt, vẫn chưa từng tới hay không?"
Như vậy tính ra, đã có gần ba tháng.

Diệp Trần Trần đột nhiên ngẩng đầu nhìn hắn, "Ta không phải là đã mang thai chứ?"

Kỷ Vô Cữu cười gồ lên trán nàng một cái, "Ngốc tử, bây giờ nàng mới nghĩ đến?"

Hai người có chút khựng lại, chung quy trước đó đã trải qua một lần trò khôi hài giả mang thai. Đến cuối cùng khi thái y đến, Kỷ Vô Cữu vừa thấy người tới, mặt liền tối sầm, "Tại sao lại là người."

Tôn thái y đề hòm thuốc xuống tiến lên thỉnh an với Kỷ Vô Cữu cùng Diệp Trần Trần, "Vi thần tham kiến Hoàng Thượng, Hoàng Hậu nương nương."

Tôn thái y này chính là đồ đệ Thiết thái y, lần trước chính là hắn đã chặn ra hỷ mạch cho Kỷ Vô Cữu. Vốn hắn chọc mắt rồng không vui, hắn là bị đuổi ra Thái Y viện, nhưng Kỷ Vô Cữu cảm thấy người này tính cách cương trực, có thể nói lời thật, cũng liền không so đo với hắn, ân chuẩn cho hắn tiếp tục ở lại.

Hôm nay đúng lúc Tôn thái y trực đêm, nghe được Khôn Ninh cung truyền gọi, liền tới.

Đề chính xác, Kỷ Vô Cữu vẫn để Tôn thái y bắt mạch. Tôn thái y chẩn mạch cho Diệp Trần Trần một phen, liền đáp, "Chúc mừng Hoàng Thượng, Hoàng Hậu nương nương, nương nương đã có thai hai tháng."

Một câu nói này khiến trong phòng nhất thời mây mờ trắng sáng, mỗi người trên mặt đều mang theo nụ cười. Kỷ Vô Cữu cười đến có chút mất tự nhiên, nhớ tới trò khôi hài lần trước, liền vươn cổ tay ra, "Người cũng bắt mạch cho trẫm thử một cái xem."

Tôn thái y biết bản khoả của hắn, liền cẩn thận bắt mạch cho hắn, cuối cùng vẽ mặt thành thật nói, "Xin Hoàng Thượng yên tâm, ngài không có mang thai."

"..." Vẫn là trực tiếp như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Vô Đức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Phúc lợi

Diệp Trần Trần cảm thấy có khả năng mình đã mang thai một con yêu quái.

Nàng nhớ lại một chút hai tháng này đã trải qua những gì.

Lăn lộn trên giường cùng Kỳ Vô Cữu, hơn nữa không chỉ một lần. Nhất là khi hắn bị Thường Ngư kia nhận thành công công, hắn liền như một cây đuốc phát tiết hết trên người, hai người cả đêm không ngủ.

Ở trong xe ngựa xóc nảy cũng lăn lộn. Cũng không chỉ một lần.

Ở trong hồng thủy trôi dạt.

Sau đó lại bốn ba nhiều ngày. Lại đánh nhau.

Leo núi.

Lại trải qua cảm giác thương tâm muốn chết, sau đó là cảm xúc kinh hách tột cùng.

Vui chơi giải trí không hề kiêng kỵ bất cứ chuyện gì.

...

Sau nhiều đó chuyện, hải tử của nàng vẫn có thể ương ngạnh sống sót hơn nữa còn bình yên vô sự. Người nói, đây không phải là yêu quái thì là gì,

Diệp Trăn Trăn sờ bụng, vẫn cảm thấy không quá chân thật. Ngay cả khi Tôn thái y dùng đầu đảm bảo chân mạch lần này tuyệt đối là thật, nàng vẫn như cũ có một loại cảm giác như mộng như ảo.

Đối với điểm này, ngược lại Kỳ Vô Cữu tiếp thu được rất nhanh, thai nhi khỏe mạnh là chuyện tốt, hải tử này giống nương của nó, thật kiên cường. May mắn trước đó thân thể Diệp Trăn Trăn tốt, bằng không trải qua nhiều chuyện như vậy, sợ là đã sớm không còn.

Cũng may mắn nàng sớm không nôn mửa không nôn, bắt đầu một khắc khi mới lên thuyền mới bắt đầu phun, khiến Kỳ Ly Ưu không hoài nghi, bằng không đứa nhỏ này hẳn đã dữ nhiều lành ít.

Như thế xem ra, cái này thai quả thực là thiên duyên chi tử.

Kỳ thật Kỳ Vô Cữu có chút khản trương. Trước đó hắn chỉ có một nữ nhi, đã vậy một tuổi liền chết non, mà mẹ đẻ của nữ nhi kia xuất thân cũng không cao, cũng không được sủng. Cho nên hắn trước đó hẳn cơ hồ không hề trải qua cảm giác làm phụ thân, lần này xem như thực sự cảm nhận được tâm tình sắp làm nhân phụ. Kinh hi, chờ mong, lại có chút co quắp, lại phân vân không biết nên lấy phương thức nào để đón tiếp sinh mạng mới này.

Cho nên đêm qua, Kỳ Vô Cữu luôn không tự chủ được mà sờ sờ bụng Diệp Trăn Trăn, trong đó có hải tử của hắn cùng Trăn Trăn, ý nghĩ này làm cho hắn hưng phấn đến nỗi thức trắng đêm khó ngủ.

So sánh liền thấy Diệp Trăn Trăn so với hắn bình tĩnh hơn, sau khi tiếp nhận sự thật rồi, nàng rất nhanh đã ngủ thật say.

Ngày kế không phải ngày hui mộc, nhưng Kỳ Vô Cữu vẫn nằm ôm Diệp Trăn Trăn không dậy, chính là không nỡ buông ra, buổi tối ngày đầu hắn vốn không thể nào ngủ được, lúc này cũng có chút mệt mỏi, dứt khoát liền không tỏ vẻ nữa, sai Phùng Hữu Đức truyền chỉ, nói long thể không khỏe, hôm nay không thượng triều.

Sau đó, hắn cứ như vậy ôm Diệp Trăn Trăn, lại ngủ thật say.

Khi Diệp Trăn Trăn mở mắt ra thì có cảm giác trên bụng hơi ngứa một chút, nàng vươn tay ra sờ thử, thì phát hiện tay Kỳ Vô Cữu che trên bụng nàng, nhẹ nhàng vuốt ve. Nàng xoay mặt lại nhìn hắn, chỉ thấy hắn im lặng nằm đó nhắm mắt, khóe miệng hơi hơi nhướn lên, cũng không biết là ngủ hay tỉnh.

Diệp Trăn Trăn liền đẩy tay hắn ra, lật người, nhồm người dậy, đầu nghiêng sang sát chỗ hắn, hai mắt sáng bừng nhìn hắn.

Kỳ Vô Cữu cũng mở mắt, hai người liền kề sát mà nhìn nhau. Buổi sáng tỉnh lại vừa mở mắt liền nhìn thấy người trong lòng đang nhìn mình, đúng là không có gì tốt đẹp hơn.

Kỳ Vô Cữu cười rộ lên.

Diệp Trăn Trăn sờ khóe miệng của hắn, nói, "Ta phát hiện so với trước đây chàng thích cười hơn."

Hắn hôn một cái lên đầu ngón tay nàng, "Bởi vì nàng."

"Chàng nên cười nhiều một chút."

"Được."

Một đoạn đối thoại nhân nhạ như vậy, lại làm cho tâm tình người nói tốt hơn rất nhiều.

Kỳ Vô Cữu ghé lại gần hôn một cái lên khóe miệng nàng, sau đó liền cúi xuống, vén trung y của nàng lên, bắt đầu hôn lên vùng rốn ngọt mà của nàng.

Diệp Trăn Trăn cảm thấy có chút ngứa, cười khanh khách.

Kỷ Vô Cữu tỉ mỉ hôn vùng bụng bằng phẳng bóng loáng của nàng, hôn lại hôn, sau đó toàn thân liền bốc hỏa. Vốn buổi sáng chính là thời điểm dễ phát sinh chuyện kia, vài ngày này hẳn lại chưa từng phát tiết, thật vất vả mới gặp lại nàng, tuy ngày hôm qua dục vọng bị kinh hi hòa tan vài phần, nhưng lúc này nhìn thấy vòng eo tuyết trắng mềm mại của nàng, dục hỏa tích tụ nhiều ngày như vậy đột nhiên bùng lên liền không thể thu lại, đè ép thế nào cũng không hạ được.

Nhưng hiện tại Trần Trần có thai, không thể thân thiết cùng hắn. Kỷ Vô Cữu ngửa mặt lên trời thở dài, rốt cuộc có một tia nhỏ bắt đầu ghét bỏ đứa nhỏ này.

Hắn đứng dậy ngồi xếp bằng, cố ý ngồi đối diện với Diệp Trần Trần, để cho nàng nhìn thấy tiểu huynh đệ tình thân chán ghét của hắn. Hắn u oán nhìn nàng, "Trần Trần, làm thế nào bây giờ?"

Diệp Trần Trần cố ý giả ngu, "Cái gì làm thế nào?"

Kỷ Vô Cữu chỉ vào nơi giữa hai chân, cười nói, "Nó đói bụng."

Diệp Trần Trần cười nói, "Phải không? Ta nhìn thử."

Kỷ Vô Cữu liền nhanh chóng di chuyển tới trước người nàng, để hai cái gối đầu để sau lưng cho nàng dựa vào mà ngồi dậy một chút. Sau đó hắn cời tiết khó ra, đem tiểu huynh đệ của mình thả ra, thứ đó vừa thoát khỏi trói buộc liền rung mạnh một cái, giống như muốn gât đầu hỏi thăm với Diệp Trần Trần.

Diệp Trần Trần cười cười bấm tay vào đỉnh đầu vật kia làm nó bắn ra.

Nếu có một loại cảm giác đau đau nhưng lại có cảm giác vô cùng khoái hoạt, vậy nhất định là cảm giác hiện tại. Kỷ Vô Cữu theo động tác này của nàng bắn ra, thân thể theo đó run lên một chút, hẳn đau đến nhũ mào, nhưng lại vô tình phát ra tiếng thoải mái hừ nhẹ một cái, "Trần Trần, nhẹ một chút..." Tuy nói như thế, nhưng hai tay lại ngã về phía sau thêm một chút, eo dùng sức liền tới gần nàng hơn, để tiện cho động tác của nàng.

Diệp Trần Trần nghe thấy hắn nói như thế, liền cười, "Đau à? Ta xoa xoa cho chàng." Nói xong quả nhiên vươn tay nắm lấy một trái cầu nơi hạ căn, nhẹ nhàng xoa nắn.

Ngón tay nàng mềm mại vỗ về chơi đùa chỗ yếu ớt mẫn cảm của hắn, Kỷ Vô Cữu cảm thấy tim đập loạn xạ, hắn thở gấp, mở mắt nhìn nàng, hai mắt giống như đốt lên một ngọn lửa, nhưng ngoài mặt lại phủ lên một tầng mê mang lên ánh mắt sáng bừng kia.

Diệp Trần Trần nhướn mày nhìn hắn, hỏi, "Có khá hơn chút nào không?"

Kỷ Vô Cữu cười nói, "Không có, tệ hơn rồi."

"Vậy làm sao bây giờ?" Nàng nói xong lại nhẹ nhàng niết hắn một cái.

"Uhm... Nàng lại đây thổi cho ta một chút."

Vốn chỉ là muốn đùa một chút, lại không nghĩ tới nàng thật sự làm như hắn nói. Vốn tiểu huynh đệ của hắn đã kích động đến nổi nước mắt chảy ròng ròng, nàng lại ghé sát vào, còn chưa làm bất kỳ động tác, nó đã gấp đến độ muốn phun ồ ồ ra ngoài.

Diệp Trần Trần nghĩ, đều nói nữ nhân được làm từ nước, kỳ thật nam nhân cũng như vậy, ít nhất JJ nam nhân là được làm từ nước.

Hầu kết Kỷ Vô Cữu di chuyển lên xuống, mắt không chớp nhìn chăm chăm nàng.

Diệp Trần Trần đã đứng dậy, ngồi chồm hổm trước người hắn. Một tay nàng nắm lấy một trái cầu vẫn về như vẫn về quả hạch lúc trước, lúc này đã đáp ứng thổi cho hắn một chút, quả nhiên liền cúi đầu, môi anh đào cách tiểu huynh đệ của chàng một tấc, liền há miệng, thổi hai cái.

Nơi mẫn cảm nay bị hai ngụm khí của nàng thổi vào liền phiếm hồng, vui sướng khoái hoạt nhanh chóng nhiều hơn rất nhiều, truyền khắp toàn thân. Nhưng vì không được an ủi thực sự, khoái hoạt càng nhiều, khát vọng càng nhiều.

Kỷ Vô Cữu thở hổn hển gọi nàng, "Trần Trần."

"Há?" Nàng ngẩng đầu nhìn hắn, miệng hé ra một nửa, vô thanh vô tức dụ dỗ hắn.

"Nàng thật sự là một kỳ tài." Kỷ Vô Cữu tận đáy lòng khen nàng. Hắn đã sớm phát hiện ra, tuy rằng Trần Trần của hắn kinh nghiệm không phong phú, nhưng nàng luôn có biện pháp chỉ hai ba động tác đất trời chọc hắn đến mức muốn liên mây, mà cô tình nàng còn không biết gì cả, chỉ cho rằng làm như vậy có chút thú vị.

"Cám ơn." Diệp Trần Trần thân nhiên tiếp nhận một hồi khích lệ của hắn.

Kỷ Vô Cữu thẳng lưng chờ động tác kế tiếp của nàng, nhưng mà nàng chỉ tiếp tục xoa nắn hắn, không làm thêm bất cứ một bước nào nữa. Quả nhiên, nếu nàng nói "thổi một chút" thì thật sự chỉ là "thổi một chút".

Kỷ Vô Cữu đành phải bất chấp tất cả không biết xấu hổ, nói, "Trần Trần, ta dùng miệng làm cho nàng nhiều lần như vậy, nhưng nàng chưa từng làm vậy

với ta dù chỉ một lần."

Nghe hắn nói như vậy, Diệp Trăn Trăn cũng hiểu được hắn là có qua có lại. Kỳ thật hắn làm vậy với nàng... nàng cũng có chút hường thụ...

Vì thế Diệp Trăn Trăn liền như cũ nhìn chăm chăm tiểu huynh đệ đang chảy ròng ròng kia, nuốt nước miếng vài cái, lại nóng lòng nghiêng răng muốn thử.

"..." Kỳ Vô Cữu sợ tới mức da đầu run lên, nhanh chóng nói, "Trăn Trăn, ngàn vạn đừng cắn." Nếu không nàng cắn một ngụm như vậy, hắn liền thật sự trở thành công công...

Diệp Trăn Trăn gât gât đầu, tỏ vẻ đã hiểu. Một tay nàng nâng nó lên, lần nữa ghé sát vào, cúi đầu hôn nhẹ một cái lên chỗ đỉnh kia. Sau khi hôn xong lại ngẩng đầu quan sát vẻ mặt của hắn, chỉ thấy hắn kích động đến mức khóe mắt đã đỏ lên, giống như Yên Chi tích thủy."Thế nào?" Nàng hỏi.

Kỳ Vô Cữu cười nói, "Không sai, nàng...tiếp tục."

Diệp Trăn Trăn nghe lời lại cúi đầu, vron đầu lưỡi ra liếm liếm. Dứt khoát liếm thủy dịch tiểu huynh đệ chảy ra một chút, sau đó còn mút mút vài cái.

Kỳ Vô Cữu rốt cuộc bị nàng làm cho nhịn không được nữa liền rên khẽ lên mấy tiếng. Thanh âm từ khản phát ra từ cổ họng nghe có chút khô nóng, có chút khàn khàn, hòa cùng với mật ngọt sung sướng.

Thân thể hắn dâng lên khoái cảm mãnh liệt hơn bao giờ hết, trong lòng lại được cảm giác nóng bùng toàn thân thỏa mãn bổ sung. Người khác không biết Diệp Trăn Trăn khiết phích (yêu thích sạch sẽ), hắn sao lại không biết cho được, hơn nữa còn biết rành mạch là đằng khác, nếu không phải thật sự yêu hắn, nàng nhất định sẽ không vì hắn mà làm loại chuyện này. Nhận thức chuyện này khiến tinh thần Kỳ Vô Cữu chiếm được một niềm thỏa mãn không lồ, thậm chí vượt qua cảm giác khoái hoạt trên thân thể.

Diệp Trăn Trăn ngậm tiểu huynh đệ của Kỳ Vô Cữu, dùng sức hít hít, cảm giác được Kỳ Vô Cữu phản ứng, nàng thật vừa lòng, dứt khoát phối hợp, một bên xoa nắn một bên liếm mút, quả nhiên hầu hạ Kỳ Vô Cữu đến không thể khống chế, đè nén than nhẹ một hồi, sau đó một lần lại một lần gọi tên của nàng.

Kỳ Vô Cữu vỗ về tóc Diệp Trăn Trăn, thẳng lưng chậm chậm cử động, hắn không dám đi vào quá sâu, sợ Diệp Trăn Trăn nôn mửa, nhưng mà chỉ vừa đi vào trong một chút, đã làm cho hắn khoái hoạt muốn hôn phi phách tán. Hắn nín nhịn nhiều ngày như vậy; lần này lại là kích thích mãnh liệt như thế, vốn cũng không có ý định giữ lâu, sợ khiến Diệp Trăn Trăn khó chịu, bởi vậy lần này nhanh ra hơn so bình thường một chút, đến cuối cùng, thân thể hắn run run phun lên cái yếm đỏ tươi của Diệp Trăn Trăn, sau đó ngã xuống giường, hôn Diệp Trăn Trăn một hồi.

Thân mật thêm chốc lát, hắn lại có phản ứng.

Diệp Trăn Trăn nhếch miệng, "Ta mệt rồi."

Kỳ Vô Cữu cũng biết nàng mệt rồi, vì thế hắn liền tự lực cánh sinh.

Cái kia trong bản sách giáo khoa, hắn đã thấy rất nhiều.

◆◆◆#

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Vô Đức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Chấm dứt

Điều kiện ăn ở trong đại lao của hình bộ tùy theo phạm nhân phạm tội nặng hay nhẹ mà có sự khác biệt. Tỷ như tội mà Kỳ Ly Ưu phạm phải là trọng tội, trong phòng tù có giường, ăn thức ăn một mình, ngay cả vài áo tù trên người hắn so với các tội nhân bình thường cũng có vẻ tốt hơn mấy phần, áo tù màu xám nhạt dày trên đó đa phần đều được in lớn chữ "Tù", nhưng khi hắn mặc vào lại có vẻ như người đọc sách ngông nghênh bất khuất bị gian thần làm hại.

Đương nhiên, đây chỉ là tưởng tượng.

Đây là người được Hoàng Thượng tự mình hạ chỉ ra lệnh, không cho bất kỳ quan viên nào của hình bộ thẩm vấn hắn, trực tiếp do nhóm mật thám đại nội đến phụ trách.

Cho nên đối với những người cảm thánh chỉ xuất nhập nơi này, nhóm quan coi ngục thấy nhưng không thể trách. Bất quá hôm nay người tới có chút đặc biệt —— bộ dạng bề ngoài thực tốt, đàn ông thấy cũng khó tránh khỏi ghen tị, bởi vì đa số các cô nương đều bị loại tiểu bạch kiểm này câu dẫn đi mất.

Bất quá nhìn theo cước bộ của hắn mà phán đoán, thân thủ người này chắc chắn không tệ.

Bộ dạng đẹp đẽ mà võ công cũng thực tốt, thật sự là làm người ta chán ghét,

Kỷ Vô Cữu dưới ánh mắt hâm mộ ghen ghét của quan cai ngục bước vào tù phòng. Hắn nhìn thấy Kỷ Ly Ưu trên người mang còng tay cùng chân mang khóa, ăn mấy ngày cơm tù, nhưng người một chút cũng không hề ốm đi, chỉ là mấy ngày không rửa mặt cao râu nay đã có râu lún phún mọc lên, che trên mặt, thành ra có thêm vài tia chột vật.

Kỷ Ly Ưu nhìn thấy hắn, lạnh lùng cười, "Muốn chém muốn giết tùy ngươi, nhưng nếu muốn thăm vấn liền miễn đi."

Kỷ Vô Cữu cũng không có ý định hỏi hắn cái gì. Một đám loạn đảng Bách Kiến Thành kia cũng đã bị hắn bắt được, tâm phúc bên cạnh Kỷ Ly Ưu cũng đã bị bắt. Thủ phạm chính đã sa lưới, có một hai cá lọt lưới hắn cũng không để ý, dù sao không có Kỷ Ly Ưu, những người đó về sau cũng không còn có mà mưu phản.

Kỷ Vô Cữu nhìn Kỷ Ly Ưu, thờ dài nói, "Kỷ thật ngươi có thể không cần chết."

Kỷ Ly Ưu hừ lạnh.

"Mặc kệ ngươi tin hay không, lúc trầm nghe nói mình còn một người ca ca, thực sự là có vài phần vui sướng. Kỷ thị vốn là huyết mạch bạc nhược, ngươi tuy rằng âm mưu đoạt ngôi vị hoàng đế, nhưng trầm vẫn không muốn lấy tính mệnh của ngươi. Chỉ là ngươi ngàn không nên vạn không nên, không nên vì mình mà tạo ra hồng thủy, mấy vạn mạng người chôn vùi ở trong tay ngươi, ngay cả trầm muốn đặc xá cho ngươi, chỉ sợ ngươi trong thiên hạ cũng không đáp ứng."

"Ngươi là Kỷ Vô Cữu, tất nhiên ngươi có thể đứng ở chỗ này chỉ trích ta lạm sát kẻ vô tội, " Kỷ Ly Ưu cúi đầu cười khẽ, "Ngươi cái gì cũng có, mà ta chỉ có hai bàn tay trắng. Ta không để ý đến sinh tử của người khác, bởi vì cũng không có ai để ý đến sinh tử của ta. Mỗi người đều muốn trở thành Kỷ Vô Cữu, nhưng có người sinh ra đã chính là Kỷ Ly Ưu."

Kỷ Vô Cữu kỳ thật có chút hiểu rõ nguyên nhân suy nghĩ và hành động của Kỷ Ly Ưu. Người này từ khi ba tuổi tình cảm đã bị bóp chết toàn bộ, sau đó hắn mang theo cừu hận mà sống hai mươi mấy năm, nay trong mắt ngoại trừ ngôi vị hoàng đế cùng báo thù, liền không còn thứ khác. Vì để có được ngôi vị hoàng đế, đừng nói giết mấy vạn người, cho dù giết hơn mười vạn, mấy chục vạn, chỉ sợ mắt hắn chớp một chút cũng không.

Kỷ Vô Cữu cũng không có ý định trước khi chết muốn thuyết phục hắn, chỉ nói, "Ngươi còn tâm nguyện gì chưa hoàn thành không?"

"Có, " Kỷ Ly Ưu đáp, "Nể tình trên người ngươi cùng ta chảy chung một phần huyết thống, ngươi có thể đáp ứng ta một thỉnh cầu không?"

"Cái gì?"

"Để ta chết trên tay Diệp Trấn Trấn đi."

Kỷ Vô Cữu đột nhiên nhớ tới một sự kiện. Thời điểm Kỷ Ly Ưu cầm kiếm đánh về phía Diệp Trấn Trấn, vốn có thể thương tổn được nàng, nhưng đột nhiên dừng lại giữa đường, ném kiếm cho nàng tập kích, bỏ qua cơ hội cuối cùng của chính mình.

"Ngươi thích nàng?" Kỷ Vô Cữu rất không nguyện ý thừa nhận chuyện này.

Khóe môi Kỷ Ly Ưu lộ ra một nụ cười ôn nhu, "Đó là chuyện đương nhiên, nàng như vậy khiến người ta thực thích."

Kỷ Vô Cữu cảm thấy nụ cười kia của hắn rất chướng mắt, vì thế hắn nhíu mày nói, "Trấn Trấn nay có mang, chỉ sợ không nên dính đến những chuyện máu tanh như vậy."

"Mang thai?" Kỷ Ly Ưu có chút ngoài ý muốn, "Thật là đáng tiếc, vậy mà ta không phát hiện."

Kỷ Vô Cữu nhìn nụ cười tà khi mang theo chút âm ngoan kia của hắn, không khỏi có chút nghĩ mà sợ, "Cho nên, trầm có thể cho ngươi chết thống khoái, nhưng không cần liên lụy đến Trấn Trấn."

"Không nhất định, ngươi đi hỏi nàng thử đi, nàng có vẻ muốn đặc biệt tự tay giết ta."

Kỷ Vô Cữu do dự, rốt cục vẫn nói chuyện của Kỷ Ly Ưu cho Diệp Trấn Trấn nghe. Diệp Trấn Trấn quả nhiên gật đầu nói, "Giết hắn là thay trời hành đạo, ta coi như tích phúc thay hài tử của chúng ta."

Diệp Trấn Trấn hận Kỷ Ly Ưu. Người này hại chết nhiều người như vậy, thiếu chút nữa đã hại chết Kỷ Vô Cữu, còn bắt cóc nàng, phi lễ nàng.. Nàng rất muốn tự tay chấm dứt tính mạng Kỷ Ly Ưu.

Vì thế nàng cảm kích đi đến đại lao Hình bộ. Kỷ Vô Cữu có chút không yên lòng, sai người trói hết cả người Kỷ Ly Ưu lại, cơ hồ trói hắn thành cái bánh chưng. Diệp Trấn Trấn chỉ cần đâm hắn một kiếm liền có thể hoàn thành mục tiêu.

Kỷ Ly Ưu nhìn thấy Diệp Trấn Trấn đến, mỉm cười có chút cô đơn cùng đau thương. Hắn nói, "Nàng đến rồi."

Diệp Trấn Trấn vốn nghĩ mình chỉ cần tiến lên đâm hắn một nhát là được rồi, nhưng nhìn thấy hắn tươi cười như vậy, cước bộ của nàng liền dừng lại, cau

mày nói, "Ngươi đây là muốn làm gì."

Kỷ Ly Ưu bình tĩnh nhìn nàng, hỏi, "Trần muội muội, nếu ta không hại chết nhiều người như vậy, nàng sẽ thích ta sao?"

"Ta là người đã có trượng phu."

"Vậy nếu như... Ta gặp được còn nàng trước?"

Diệp Trần Trần suy nghĩ một chút, đáp, "Đại khái chúng ta có thể trở thành bằng hữu đi."

"Chỉ là bằng hữu à, " hắn cúi đầu cười cười tự giễu, đột nhiên hắn ngẩng đầu lên nghiêm túc nhìn nàng, "Ta có một chuyện muốn giải thích với nàng, nếu nàng vẫn hiểu lầm, chỉ sợ ta sẽ chết không nhắm mắt."

"Chuyện gì?"

"Ngày đó, thực sự cuối cùng ta sẽ không giết chết nàng."

"Đúng vậy, ngươi chặt đứt dây thừng, ta chỉ ngã chết thôi."

"Không phải, " hắn lắc đầu nói, "Ta đã cho người bố trí hết thảy trên vách đá, trên người mang theo cơ quan cùng dây móc, đến lúc ta với nàng cùng nhau ngã xuống, sẽ kẹt trên vách đá, sau đó có thể chạy trốn."

Diệp Trần Trần gật đầu nói, "Kể hay."

"Tán thưởng rồi. Được rồi, ta không có gì muốn nói nữa, nàng động thủ đi." Hắn nói, nhắm hai mắt lại.

Diệp Trần Trần cầm kiếm đi lên trước, lúc nàng giờ kiếm lên thì cánh tay lại run rẩy không ngừng. Cuối cùng, mũi kiếm của nàng dừng trước ngực hắn, do dự một lúc lâu, rốt cuộc dùng sức đâm thẳng một nhát về phía trước.

Kỷ Ly Ưu ăn đau, đột nhiên hai mắt mở to.

Diệp Trần Trần cuống quýt rút kiếm ra, lui về sau hai bước.

Khóe miệng của hắn tràn ra một tia máu tươi, cười chua xót với nàng, nói, "Trần muội muội, ta sai rồi."

Diệp Trần Trần sửng sốt nhìn hắn.

"Kỳ thật ta luôn luôn sai. Ta cho rằng ta thứ ta muốn nhất là ngôi vị hoàng đế, kỳ thật không phải. Ta cho rằng ta chết trong tay nàng ta sẽ an tâm, kỳ thật cũng không phải, " hắn thân nhiên nói, bởi vì bị thương, thanh âm của hắn dần dần yếu đi xuống, "Trần muội muội, cuộc đời này ta chưa bao giờ khổ sở như vậy."

Diệp Trần Trần không biết nên trả lời như thế nào, trong lòng nàng cũng dâng lên một trận khổ sở, ngực ần ần đau đớn.

Hắn còn nói thêm, "Ta biết nàng hận ta, nếu ta cho nàng biết một chuyện liên quan đến sinh tử của Kỷ Vô Cữu, nàng sẽ tha thứ cho ta chứ?"

Diệp Trần Trần vừa nghe lời này, vội hỏi, "Chuyện gì?!"

Hắn lại hỏi một lần, "Nàng sẽ tha thứ ta chứ?"

"Ta sẽ! Ngươi mau nói cho ta biết!"

Hắn cười cười, đáp, "Kế hoạch ban đầu của ta với Bách Hương Như ban đầu không phải giống như bây giờ. Ngay từ đầu ý tưởng của chúng ta là, ta dành được ngôi vị hoàng đế, nàng có được Kỷ Vô Cữu. Nhưng sau này, khi nàng nhập cung, liền đổi ý, nàng muốn để Kỷ Vô Cữu tiếp tục làm Hoàng Đế, mà chính nàng, muốn trèo lên hậu vị."

Diệp Trần Trần có chút kỳ quái, "Nàng có được Kỷ Vô Cữu? Nàng lấy cái gì để có được Kỷ Vô Cữu?"

"Nàng có thể khống chế Kỷ Vô Cữu."

"Khống chế như thế nào? Đây, nàng khống chế Kỷ Vô Cữu như thế nào? Kỷ Ly Ưu ngươi nói chuyện đi..."

Kỷ Ly Ưu rốt cuộc không nói chuyện nữa. Hắn cúi đầu, chết trong một đồng xích sắt lạnh lẽo, nhiệt độ cơ thể như bị xích sắt hấp thu mất, thân thể rất nhanh đã trở nên lạnh ngắt.

Cái chết của hắn nhìn rất an bình, khóe miệng còn mang theo ý cười.

Ly Ưu Ly Ưu, cả đời chưa từng thoát ly khỏi ưu thương đau khổ. Cái tên này, giường như mang theo lời nguyện ngược lại với ý nghĩa mà nó mang theo.

Chương 94: Đào hoa cổ

Diệp Trần Trần không biết có nên tin tưởng lời Kỳ Ly Ưu nói trước khi chết hay không. Nàng cảm thấy loại chuyện này nghe được có chút khó có thể tưởng tượng, Kỳ Vô Cữu làm sao có thể để cho người khác khống chế, cái này phải chăng là Kỳ Ly Ưu trước khi chết cố ý giăng bẫy, làm cho bọn họ sống không được thanh thản đi,

Vì thế nàng đành phải đem chuyện này thuật lại cho đương sự nghe, hỏi Kỳ Vô Cữu có cảm thấy có chỗ nào bất thường hay không.

Kỳ Vô Cữu vô cùng khinh thường lắc lắc đầu, không có.

Nhưng thật ra là có, rất không bình thường.

Mấy ngày nay hắn vẫn luôn cảm thấy tâm thần không yên, giống như nhất định phải làm chuyện gì đó, đôi khi sẽ không tự chủ được đi đến một nơi, đi được một đoạn liền cảm thấy kinh ngạc, phát hiện mình giống như đang đi tới Ba Tiêu các.

Ba Tiêu các có cái gì, Bách Hương Như.

Kỳ Vô Cữu có chút mơ hồ không rõ, cứ cho là hắn ngốc, cũng biết là tình cũ quay lại sẽ có cái gì cảm giác. Bây giờ hắn đối với Bách Hương Như tuyệt không có kiểu si niệm gì đó, ngay cả ngày xưa còn lại chút tình cảm, ngay lúc biết được cha nàng mưu phản, cũng đã hoàn toàn mất hết.

Như vậy hiện tại chính mình luôn không khống chế được bước chân muốn đi đến nhìn thấy nàng, đây là chuyện gì?

Vốn Kỳ Vô Cữu đã cảm thấy có vấn đề, nhưng trước đó hắn không biết mọi chuyện một cách rõ ràng nên không muốn hành động thiếu suy nghĩ, hiện tại Diệp Trần Trần nói việc này với hắn, hắn càng thêm khẳng định Bách Hương Như đang giờ trò quỷ, liền dứt khoát tới Ba Tiêu các, tự mình hỏi nàng một câu.

Bách Hương Như nhìn thấy Kỳ Vô Cữu, ngược lại không hề có cảm giác ngoài ý muốn, nở nụ cười xinh đẹp nói, "Hoàng Thượng, ngài rốt cuộc đã tới."

Kỳ Vô Cữu cũng không muốn nói lời vô nghĩa với nàng, "Ngươi rốt cuộc đã làm gì với trẫm?"

Bách Hương Như ngẩng đầu lên cười nhìn hắn, ánh mắt có chút điên cuồng, "Hoàng Thượng, ngài nghe nói qua đào hoa cổ chưa?"

Kỳ Vô Cữu sắc mặt âm trầm, "Ngươi dùng cổ với trẫm?"

Bách Hương Như cười đến thê lương, "Ta cũng không muốn, là ngài bức ta."

"Không thể nói lý!" Kỳ Vô Cữu bỏ lại mấy chữ này, nhấc chân lên muốn bỏ đi.

Bách Hương Như lại ở phía sau hắn cao giọng nói, "Chàng không yêu ta, chàng liền sẽ chết."

Hắn quay đầu lại, lạnh lùng nói, "Cho dù ta chết, cũng sẽ không yêu ngươi."

"Vì sao! Chàng rõ ràng là yêu ta, chúng ta trước kia..."

"Bách Hương Như, "hắn cắt ngang lời nàng, "Cuộc đời này trẫm chỉ yêu duy nhất một người, về sau cũng sẽ chỉ yêu nàng, "hắn bình tĩnh nhìn nàng, "Ngươi đại khái đã hiểu lầm. Nữ nhân trẫm lắm hạnh qua đều rất nhiều, nào có tâm tư người người cũng yêu."

"Vậy Diệp Trần Trần thì sao?"

Hắn nhíu mày, "Ngươi nên gọi nàng là Hoàng Hậu."

"Tại sao lại là nàng? Vì sao chàng cố tình đối với nàng lại không giống vậy?" Nàng không cam lòng tiến tới ép hỏi.

"Nếu nhất định phải nói rõ lý do, trẫm có thể nói rất nhiều, song chuyện này một chút đều không trọng yếu. Hương Như, trẫm niệm tình ngươi chỉ là nhất thời hồ đồ, chỉ cần ngươi cho trẫm biết cách giải cổ này, trẫm có thể không truy cứu việc này."

"Ta đến cùng có chỗ nào không bằng nàng!"

Sắc mặt của hắn âm lãnh, "Ngươi chỗ nào cũng không bằng nàng."

"..."

Thương lượng tan rã trong không vui, Kỳ Vô Cữu trở lại Càn Thanh cung, lập tức tuyên Thiết thái y đến.

Thiết thái y cẩn thận chẩn mạch cho hần, kết luận rằng tâm huyết suy yếu. Mạch tượng này bình thường xuất hiện là khi thân thể vốn sinh ra đã kém cỏi hoặc khi người bị bệnh nặng gì đó, sẽ không đột nhiên xuất hiện trên thân thể một người khỏe mạnh như vậy. Cho nên Thiết thái y cảm thấy có chút kỳ quái, cân nhắc một chút, vẫn giải thích cho Kỳ Vô Cữu nghe, đồng thời hỏi hần hay không bị thương hoặc là nếm qua cái gì dị thường hay không.

Kỳ Vô Cữu nhất nhất lắc đầu.

Thiết thái y nhất thời không nghĩ ra, bởi vậy cũng không dám tùy tiện kê thuốc, chỉ kê một phương thuốc bổ huyết cho hần dùng trước. May mắn tính tình Hoàng Thượng tương đối trấn định, không trị tội hần chẩn bệnh bất lực, Thiết thái y yên lặng lau mồ hôi.

Sau khi Thiết thái y lui ra, Kỳ Vô Cữu tuyên mật thám vào, sai bọn họ ra ngoài cung tìm kiếm người tinh thông cổ thuật.

Trước đó, Kỳ Vô Cữu đã xem qua, thứ cổ này, vẫn luôn tồn tại trong truyền thuyết, ngẫu nhiên cũng có tư liệu lịch sử ghi lại, nhưng lại không hề nói đến cách giải cổ, thoát nhìn càng thêm mê hoặc. Hần cho rằng, một thứ gì đó sờ dĩ mê hoặc, là vì bản thân nó thực sự không tồn tại, tựa như quỷ thần, ai ai cũng nói đến nó, nhưng lại không có ai thấy, không đủ tin tưởng tuyệt đối.

Cho nên hần vẫn luôn cho rằng cổ thuật là một trò tiêu xiếc gạt người.

Lại không nghĩ rằng có một ngày chính mình thậm chí có tự thể nghiệm.

Đến bây giờ Kỳ Vô Cữu cũng không tin tưởng hoàn toàn chuyện này, lại không thể không tin. Hần là một người rất biết cách khống chế, dù cho có thời điểm không thể, cũng là lúc cảm xúc tích lũy đến đỉnh điểm không thể không bùng nổ. Hần chưa từng trải qua loại tình trạng này, thân thể mất đi khống chế mà hần vẫn mờ mịt không hề biết gì, thật giống như trên người có dây điều khiển, hành động hoàn toàn bị người khác điều khiển. Tuy rằng chỉ một lát là hần có thể phản ứng kịp, nhưng chỉ như vậy đã đủ để hần đứng ngồi không yên. Tính cách của hần không cho phép bị người hiếp bức, huống chi là loại hành vi xem hần như con rối mà điều khiển này.

Mật thám Triệu Trí Thành vào ngày thứ hai liền mang về cho Kỳ Vô Cữu một người. Trước giới thiệu người này một chút, hần nói với Kỳ Vô Cữu, người chân chính tinh thông cổ thuật là tộc nhân của Đẳng Ích, những người này sống ở khu vực phía nam, hiếm khi rời núi cùng người Hán lui tới, hiện tại Triệu Trí Thành chỉ mang đến trước một người Miêu hiểu về cổ thuật cho Hoàng Thượng dùng, sau đó lập tức tự mình dẫn người đi xuống nam tìm kiếm cổ sư.

Người trước mắt này tên là Đạt Hưng, khoảng trạc ba mươi, là một người Miêu đã bị Hán hóa. Đạt Hưng trước mười tuổi đều sinh sống trong bộ tộc của người Miêu, sau đó bị một muội tử người Hán trong thâm sơn cùng cốc dụ dỗ đi ra ngoài, hiện tại ở kinh thành mở một võ quán. Người này tính tình thẳng thắn chân chất, cũng không khiếm nhuợc, nghe nói đi gặp Hoàng Đế, liền thập phần hưng phấn. Triệu Trí Thành sợ hần nói sai dẫn tới tai họa, trăm lần dằn dò ngàn lần dạy bảo hần nói chuyện với Hoàng Đế không thể đối đãi ngang hàng như bình thường khi nói chuyện với người khác được.

Kỳ Vô Cữu truyền cho Đạt Hưng vào, sau đó cho lui mọi người, hỏi hần, "Người có thể nhìn ra trầm trúng cổ không?"

Đạt Hưng quả nhiên quan sát Kỳ Vô Cữu trên dưới một lần, chấp tay đáp, "Hoàng Thượng, thảo dân nhìn không ra."

Trong lòng Kỳ Vô Cữu buồn lòng đôi phần, lại có chút khó hiểu, chẳng lẽ Bách Hương Như đang gạt hần?

Lúc này, Đạt Hưng lại nói thêm, "Thảo dân học nghệ không tinh, thỉnh Hoàng Thượng nói rõ bệnh trạng của ngài, thảo dân mới có thể phán đoán."

Kỳ Vô Cữu đành phải đem một số chuyện gần đây mình gặp phải nói cho hần nghe.

Sau khi nghe xong, hần đáp, "Như thế xem ra, xác nhận người trúng Đào Hoa cổ."

Lòng Kỳ Vô Cữu liền trầm xuống, "Người nắm chắc được mấy phần?"

Đạt Hưng trầm ngâm trong chốc lát, hỏi, "Xin hỏi Hoàng Thượng, đối với người ngài vẫn thường không tự chủ được nhưng nhớ kia, ngài đã cùng nàng giao hợp qua hay chưa?"

"... Không có."

"Vậy Hoàng Thượng, để xác nhận ngài có thực sự trúng cổ hay không, thảo dân còn cần làm một việc, đại khái sẽ gây thương tổn đến long thể ngài."

Sau khi Kỳ Vô Cữu nghe qua yêu cầu của hần, liền sai người mang tới một cây ngân châm.

Đạt Hưng cảm ngâm châm đâm một chút vào vị trí gần huyết vị Kỳ Vô Cữu, lập tức có máu chảy ra ra, huyết sắc đỏ thẫm, lại có một lớp máu màu đen bên trong.

Kỳ Vô Cữu nhú nhú mày.

Đạt Hưng đặt ngân châm vào trong khay, tiếp tục nói, "Đây là bệnh trạng khi cổ độc phát tác. Cổ độc không giống với các loại độc, thái y sẽ không

chẩn ra được. Nếu thái y xem mạch cho ngài, đại khái sẽ cho tăng ngài tâm huyết có chút yếu, bởi vì Đào Hoa cô lấy tâm huyết làm thức ăn, nếu cứ tiếp tục như vậy, tính mạng Hoàng Thượng ngài sẽ khó giữ được."

Lúc này Kỳ Vô Cữu đã hoàn toàn tin. Hỏi hẳn, "Vậy cô này có cách giải không?"

"Có, chỉ cần ngài cùng người hạ cô kia yêu nhau cả đời, vĩnh không thay lòng là được. Cô này sẽ luôn dẫn ngài đi tìm nàng."

"Trừ cách đó ra?"

"Do người hạ cô tự mình giải cô, nhưng là Đào Hoa cô không giống với các loại cô khác, sau khi giải cô, người hạ cô sẽ bị phản phệ mà tử vong. Cho nên giải cô đồng nghĩa với tự sát."

Không ai sẽ đi tự sát, phương pháp này kỳ thật không tính là phương pháp.

Kỳ Vô Cữu nhíu mày càng sâu, "Thật sự không còn phương pháp khác?"

Hắn lắc lắc đầu.

Kỳ Vô Cữu còn hỏi thêm, "Trước đó người giảng cho trẫm nghe một chút, cô rốt cuộc là thứ gì."

Đạt Hưng đáp, "Rất nhiều người Trung Nguyên đều cảm thấy cô là chuyện vô căn cứ, kỳ thật cô cũng khác biệt lắm so với độc, chẳng qua cô là vật sống, sau khi tiến vào thân thể của con người cũng vẫn sống. Đối với người Trung Nguyên chữ "Cô" này đại khái chỉ trùng tử được người khác nuôi dưỡng, cũng chính là ý tứ này. Nhưng trùng tử có rất nhiều loại, các phương pháp nuôi dưỡng trùng tử cũng vô cùng nhiều, cho nên mặc dù là cùng chung một loại cô, nhưng người nuôi dưỡng khác nhau, thì phương pháp giải cô cũng không giống nhau. Cái tên Đào hoa có vẻ dễ nghe, nhưng thực ra lại là một loại cô tương đối ngoan độc. Người bị cô trùng khống chế, sẽ chủ động đi tìm người hạ cô giao hợp. Bởi vì tâm của người trùng cô bị cô trùng khống chế, nên cũng không phải thật sự yêu nhau, nhưng chỉ cần hai người này luôn luôn ở bên nhau, không thể qua lại với người khác. Nếu không, cô độc sẽ phát tác, người phản bội kia sẽ chết."

Kỳ Vô Cữu nghe xong, vô lực lắc đầu, "Thật là một vật hoang đường."

Đạt Hưng nhìn hẳn có chút kỳ quái, "Hoàng Thượng, kỳ thật ta rất hiểu kỳ. Bình thường những người bị trùng Đào hoa cô đều sẽ làm như vậy, cơ hồ không có ngoại lệ. Nhưng ta nghe theo lời ngài nói, tựa hồ ngài bị hạ cô cũng đã mấy ngày, nhưng vẫn không đi tìm nàng?"

"Trẫm có người trong lòng."

Đạt Hưng khâm phục nhìn hẳn, "Thật là... Không dễ dàng."

Kỳ Vô Cữu hiểu ý tứ của hẳn. Hai chữ Hoàng Đế này thường bị cột chung với ba ngàn giai lệ, để vương nói chuyện chân tình, quả thật làm cho người ta kinh ngạc.

Lúc này, Đạt Hưng còn nói thêm, "Nhất định ngài rất yêu nàng."

Đúng vậy. Đại khái nàng là toàn bộ của hẳn.

"Không chỉ như vậy, ngài hẳn là một người có ý chí kiên định dị thường. Ngài có thể khống chế tâm thần của mình, không bị mê hoặc."

Kỳ Vô Cữu cười khổ, "Chỉ là hiện tại." Không biết về sau sẽ như thế nào. Thật sự không được, phải bảo Trần Trần buộc một sợi dây trên cổ hẳn, một ngày mười hai canh giờ đều ở trong tay nàng. Nghĩ đến hình ảnh kia, tâm tình nặng nề của hẳn nhẹ nhàng hơn một chút.

Đạt Hưng nhíu mày nhìn hẳn, "Nhưng bây giờ cô độc của ngài đã muốn phát tác, nếu ngài vẫn không đi tìm người kia, kết quả vẫn là sẽ chết."

"Trẫm dù có chết cũng sẽ không đi tìm nàng. Nhất định sẽ có khác biện pháp," nói tới đây, Kỳ Vô Cữu lại có chút nghi hoặc, "Nàng không phải là người Miêu, tại sao lại có cô thuật?"

Đạt Hưng đáp, "Đại khái chắc là học của người Miêu. Nhưng cơ bản cô thuật của người Miêu không truyền ra ngoài, không biết nàng là dùng phương pháp gì."

Kỳ Vô Cữu trầm tư một chút, cuối cùng nói với Đạt Hưng, "Hôm nay người giải thích cho trẫm nhiều nghi hoặc, giúp trẫm rất nhiều, trẫm phải cảm ơn người thật tốt. Người có muốn thứ gì hoặc muốn làm chuyện gì đó không?"

Đạt Hưng gãi gãi đầu, cười nói, "Ta nương tử nói, có thể làm việc cho Hoàng Thượng là phúc phận của ta, bảo ta không nên nói chuyện ban thưởng với ngài."

Kỳ Vô Cữu cười nhẹ, "Ngược lại phu nhân người lại là một người thú vị. Nếu trẫm nói thưởng, người cứ nghe theo đi, trở về nếu phu nhân người có trách, người liền nói đây là thánh chỉ, thánh chỉ không thể cãi lời."

Đạt Hưng gật gật đầu, "Nếu Hoàng Thượng đã nói như vậy, vậy ta liền không khách khí. Nói thật với ngài, nguyện vọng lớn nhất của ta là có thể để phu nhân ta gặp ngài một lần, nàng rất ngạc nhiên tưởng mạo ngài trông thế nào."

Vì thế Kỳ Vô Cữu hào sảng nói, "Lần sau ngươi tiến cung dẫn nàng theo, trăm để cho nàng tùy tiện nhìn."

"Đa tạ Hoàng Thượng! Cái kia... Hoàng Hậu cũng có thể nhìn sao?"

"... Có thể."

"Thật tốt quá! Kỳ thật nương tử ta muốn nhìn thấy nhất là Hoàng Hậu."

... Cho nên hẳn người làm Hoàng Đế này cũng chỉ là tặng phẩm

Tác giả có lời muốn nói: trình độ cầu huyết này đại gia còn chịu được ~

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Vô Đức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 95: Ấu đả

Diệp Trần Trần phát hiện Kỳ Vô Cữu có chút không thích hợp.

Đầu tiên, mặc dù hẳn là một tiểu bạch kiểm, nhưng trên mặt lại giống như bị Tào Tháo dượt trên trên sân khấu, trắng bệch không có chút máu. Tương phản với trước đó, bởi vì tiểu tử này từ nhỏ đã luyện võ đáng người vô cùng tốt, nên sắc mặt thập phần hồng nhuận khỏe mạnh. Mà bây giờ, mặt hẳn tựa hồ thập phần tái nhợt, giống như không đủ dinh dưỡng. Đây là một quá trình thay đổi dần dần, mới đầu Diệp Trần Trần không chú ý tới, kết quả đột nhiên có một ngày, sau khi tắt hết đèn đuốc nàng nhìn thấy hẳn, cảm thấy gương mặt kia của hẳn giống như được mặt băng khắc nên, lạnh băng không có hơi ấm.

... Tiếp tục chuyện này là gì,

Mặt khác chỗ khả nghi là, tên lưu manh này thế nhưng gần đây lại thập phần quy củ. Diệp Trần Trần hiện tại đang tại an thai, Kỳ Vô Cữu luôn sẵn sàng nâng ti mi, buồn nôn đến mức ngay cả Tô Nguyệt cũng nhìn không được, hai người tất nhiên không thể sinh hoạt vợ chồng. Nhưng Kỳ Vô Cữu một câu oán hận không có, quy củ giống thái giám, Diệp Trần Trần rất hiểu hẳn, hẳn như vậy rất không bình thường!

Còn có, hẳn luôn vui tươi hơn hờ cười đùa trước mặt nàng, còn thường xuyên chọc ghẹo nói giỡn với nàng, nhưng Diệp Trần Trần biết rõ, hẳn đang giả vờ. Ngay từ đầu nàng cho rằng hẳn gặp phải chính sự gì đó khó giải quyết, thêm nữa sau đó quả thật hẳn ít chạy tới Khôn Ninh cung một chút. Diệp Trần Trần tuyệt đối tin tưởng thủ đoạn của Kỳ Vô Cữu, bởi vậy cũng không hỏi, nàng cho rằng qua vài ngày sẽ tốt, lại không nghĩ rằng cái trạng thái này giằng co đã hơn mười ngày, hơn nữa phát hiện hẳn đối với chuyện giường chiếu biến thành thánh nhân vô dục vô cầu, sau đó lại đột nhiên phát hiện sắc mặt hẳn càng ngày càng kém...

Diệp Trần Trần không biết Kỳ Vô Cữu gặp phải chuyện gì, nhưng biết chắc chuyện không nhỏ, hơn nữa hẳn còn cố ý gạt nàng. Nàng nghĩ tới chuyện trực tiếp đi hỏi hẳn, nhưng lại sợ hẳn không nói, đành phải lùi một bước, trước đó tìm Phùng Hữu Đức hỏi.

Vốn cũng không trông cậy có thể từ miệng Phùng Hữu Đức hỏi ra cái gì, ai biết Diệp Trần Trần vừa hỏi, Phùng Hữu Đức ngay cả lời khách sáo cũng không nói, ầm một cái quỳ xuống, sau đó đóng cửa, lệ rơi lã chã.

Diệp Trần Trần hoảng sợ, "Hoàng Thượng đến cùng đã làm sao!"

"Hoàng hậu nương nương, Hoàng Thượng gần đây thường xuyên ho ra máu. Hoàng Thượng sợ Hoàng Hậu nương nương lo lắng, vẫn lệnh nô tài không được nói với nương nương, chỉ là thân thể Hoàng Thượng ngày càng sa sút, dùng rất nhiều dược cũng không thấy khá, nô tài hoang mang lo sợ, đành phải bẩm báo với Hoàng Hậu nương nương!" Thời gian Phùng Hữu Đức ở trong hoàng cung lẫn lộn hỗn tạp so với Diệp Trần Trần đều lớn hơn nhiều, lúc này quy củ lễ tiết cái gì cũng không để ý, vừa khóc vừa báo Kỳ Vô Cữu. Hẳn là một nhân tình, tất nhiên đã sớm nhận ra quan hệ của Hoàng Thượng cùng Thái Hậu đã là mẫu tử ly tâm, tuy rằng bề ngoài còn duy trì được, nhưng khi có chuyện lớn như vậy, Hoàng Thượng có chuyện gì không tốt, người có thể làm chủ nhất vẫn là Hoàng Hậu nương nương. Nương nương làm người bá đạo, nhà mẹ đẻ lại vững chắc, đối Hoàng Thượng cũng là toàn tâm toàn ý, vì thế hẳn mạo hiểm cãi lại thánh chỉ nói hết tình huống gần đây của Kỳ Vô Cữu cho Diệp Trần Trần nghe một lần.

Diệp Trần Trần nghe xong, đầu óc "ong" một chút, tái mặt ngay người một hồi lâu mới có chút trấn định. Nàng trầm giọng hỏi, "Thái y đến đến cùng có chẩn ra được là bệnh gì không?" Nàng lo là chứng bệnh đáng sợ, Phùng Hữu Đức không dám nói ra.

"Không có, thái y chỉ nói hoàng thượng là huyết khí suy yếu, cho nên vẫn dùng bổ huyết dược." Nhưng không thấy khá.

Kỳ Vô Cữu che dấu chuyện này vô cùng tốt, Phùng Hữu Đức cũng không biết đến cùng hẳn bị cái gì. Diệp Trần Trần cảm thấy mặt thám có khả năng biết, nhưng kêu mặt thám đến, cũng đồng nghĩa với hỏi trực tiếp Kỳ Vô Cữu.

Nàng cảm thấy chuyện này không thích hợp. Nếu Kỳ Vô Cữu chỉ là sinh bệnh, chắc chắn sẽ không gạt nàng. Trừ phi hẳn mắc phải bệnh nào đó thập

phần khó lường, nhưng điều này cũng không thông, bởi vì trước mắt thái y còn chưa chẩn đoán được.

Nhưng là ngay cả Thiết thái y đều chẩn không ra được bệnh, vậy bệnh này khẳng định không thể coi thường. Trong lòng Diệp Trăn Trăn không khỏi căng thẳng, tới lui đều nghi hoặc, ngay cả Thiết thái y chẩn không được bệnh, cũng không có khả năng vì vậy mà Kỳ Vô Cữu gạt nằng, nhất định có nguyên nhân khác.

Là cái gì đây?

Nàng hít mắt suy nghĩ trong chốc lát, hỏi Phùng Hữu Đức, "Trước sau khi Hoàng Thượng ngã bệnh, có chuyện gì không bình thường phát sinh không? Cần thận trọng nghĩ lại."

Phùng Hữu Đức đáp, "Hoàng Thượng từng đi đến Ba Tiêu các một lần, ngài ấy nói với quý phi vài câu, lúc đi ra sắc mặt không vui."

"Còn nữa không?"

Phùng Hữu Đức nhìn xung quanh xác định không có người, hạ giọng nói, "Hoàng thượng hạ chỉ cấm túc vị chủ tử trong Ba Tiêu các, mà là mật chỉ, không cho quý phi lộ ra. Âm vệ trực Càn Thanh cung cũng ít đi một đám." Hoặc là không làm, đã làm thì phải làm đến cùng, nếu đã để lộ bí mật, tiết lộ nhiều thêm vài chuyện cũng không sao, dù sao đầu chỉ đủ chém một lần.

Cấm túc thì cấm túc, còn hạ mật chỉ, vừa thấy chính là không bình thường, chuyện này rõ ràng chính là không muốn nàng biết. Diệp Trăn Trăn suy nghĩ một chút đã hiểu, thiếu âm vệ ở Càn Thanh cung chính là đi giám thị Bách Hương Như, chuyện này khẳng định cùng Bách Hương Như có liên quan.

Vì thế nàng bảo Phùng Hữu Đức trở về hầu hạ Hoàng Thượng cho tốt, sau đó quay đầu đi tới Ba Tiêu các.

Lúc này đã sắp Trung thu, chuỗi tây ở Ba Tiêu các đều đã khô, đập vào mắt có chút thê lương, Bách Hương Như đứng trong đình viện thưởng thu, tâm tình so với chuỗi tây trước mắt còn muốn thê lương vài phần.

Quả thực hán thà chết cũng không tới nơi này của nàng, chẳng lẽ tiện nhân Diệp Trăn Trăn kia thật sự còn quan trọng hơn so với tính mạng của hán sao!

Trong mắt Bách Hương Như xẹt qua một tia phản hận, xem người có thể chống được bao lâu!

Lúc này Diệp Trăn Trăn lo lắng không yên đi đến Ba Tiêu các, gọi Bách Hương Như đến nội thất, đóng cửa nói chuyện riêng.

Bách Hương Như cho rằng Diệp Trăn Trăn tới nói điều kiện với nàng ta, kỳ thật Diệp Trăn Trăn chỉ là muốn tới trước tìm hiểu một chút tình huống —— nàng sợ Kỳ Vô Cữu không nói thật với nàng. Hỗn đản này chuyện gì cũng tốt, nhưng lại có điểm đáng giận, có chuyện xảy ra đều thích ôm một mình.

Vì thế Bách Hương Như cũng không giấu diếm chút nào, đem chuyện mình trải qua thừa nhận, còn trọng điểm nhấn mạnh một chút Đào hoa cô kia đến cùng có bao nhiêu đáng sợ.

Diệp Trăn Trăn mặt không thay đổi hỏi, "Rốt cuộc người hạ cổ cho hán lúc nào? Lại làm sao có thể đắc thủ?"

Bách Hương Như đã sớm bất chấp tất cả, lúc này cười đến có vài phần biến thái, "Trước khi người hỏi cung mấy ngày ta liền hạ, lại không nghĩ rằng hán thế lại có thể chống lại lâu như vậy. Hoàng Hậu nương nương, Hoàng Thượng đối với ngài thật đúng là bất lý bất khí." Nói câu châm chọc xong, liền có chút khoái ý, nghĩ thầm, tuy rằng hán đối với người bất lý bất khí, kết quả hán vẫn phải thuộc về ta, cũng không tin đường đường cửu ngũ như hán sẽ buông tay giang sơn vì một nữ nhân, buông tay sinh mệnh.

Diệp Trăn Trăn nghe xong gật gù đầu, lại hỏi, "Nói đi, rốt cuộc người muốn cái gì?"

Bách Hương Như bắt đầu kêu giá, "Ta muốn trở thành Hoàng Hậu, ta còn muốn người biến mất trước mặt hán. Nếu người đáp ứng điều kiện của ta, ta có thể giữ lại cho người một mạng. Nếu người không đáp ứng, vậy người không phải thật tâm yêu hán, nếu hán biết sẽ nghĩ như thế nào đây?"

Diệp Trăn Trăn không nói tốt cũng không nói xấu, "Điều kiện này có chút lớn, người để ta suy xét một chút."

"Được, Hoàng Hậu nương nương muốn suy xét bao lâu đối với ta không quan trọng, chỉ là không biết Hoàng Thượng còn có thể chống đỡ được bao nhiêu ngày."

"Cái này người yên tâm, ta sẽ mau chóng cho người đáp án... Hiện tại ta có một chuyện khác muốn làm."

"Nương nương muốn như thế nào?"

Diệp Trăn Trăn chậm rì rì cuộn tay áo cheu chìm hoa văn viền vàng hoa lệ, bước sen nhẹ nhàng, đi đến trước mặt Bách Hương Như, cách nàng khoảng một thước.

Bách Hương Như đứng lên, không sợ hãi chút nào đối diện với nàng. Hiện tại trong tay nàng ta có lợi thế, vì thế lá gan cũng lớn hơn, Hoàng Hậu thì sao, sớm muộn gì ta cũng khiến cho người quý xuống cầu ta!

Diệp Trăn Trăn lại không có quý cầu nàng ta, mà giơ tay lên, "ba" một cái bặt tai giòn vang.

Bách Hương Như không có phòng bị, bị tát khiến cho mắt nàng nổ đom đóm, nàng bụm mặt, cả giận nói, "Người dám đánh —— "

Chữ cuối cùng còn chưa kịp nói xong, bởi vì Diệp Trấn Trấn lại giáng cho nàng ta thêm một bạt tai.

Tư lịch Bách Hương Như cả đời phong phú, các tầng lớp nữ nhân khác nhau đều đã gặp qua, tất nhiên tiểu thư khuê các cũng đã gặp không ít, nhưng chưa từng gặp qua loại tiểu thư khuê các có vài câu mắt húng liên vén tay áo đánh người này.

Vì thế nàng ta có chút mơ hồ, kết quả chính là cái tát thứ ba cứ thế vang dội đánh xuống.

Diệp Trấn Trấn rất phúc hậu, hai bên mặt đều chiếu cố, sợ một bên cao thũng một bên bình bình không đối xứng, khó coi.

Bách Hương Như tuy rằng tự nói không sợ Diệp Trấn Trấn, nhưng đó cũng là ý vào lợi thế kia mà tự cho mình thêm can đảm, đối với cấp bậc thâm nghiêm trong hậu cung, nàng thân làm hậu phi, thấy Hoàng Hậu liền có một loại sợ hãi theo bản năng, loại sợ hãi này khắc sâu đến tận xương, nửa khắc đều không thể thay đổi được, vì thế nàng ta cũng không dám phản kháng.

Cứ như vậy lại bị đánh hai cái nữa.

Bách Hương Như rút cuộc sau khi hoa mắt chóng mặt tìm được ý thức, nàng ta có thể chạy! Đáng tiếc nàng ta vừa ý thức được điểm này, Diệp Trấn Trấn cũng ý thức được, sợ nàng chạy, dứt khoát túm lấy áo nàng ta, hơi hơi dùng lực, làm nhiều việc cùng một lúc.

Ba! Ba! Ba! Ba!

Bách Hương Như chỉ thấy trong đầu giống như pháo hoa nổ cuối năm "bùm bùm" ngũ quang thập sắc, hoặc là có ngàn vạn la sát gõ hết, chiêng trống vang trời khiến cho não phình ra phát đau. Trên mặt phảng phất như chảo dầu chứa ớt, vừa nóng vừa cay, lại còn đau, khó nói có bao nhiêu khó chịu.

Vì thế rút cuộc nàng ta không thể nhịn được nữa, muốn phản kháng.

Luận võ công Diệp Trấn Trấn đánh không lại mấy người Kỳ Vô Cữu, Lục Ly, đó không phải là do quân ta quá dở, mà do quân địch quá cường đại, nếu đặt nàng vào trong một đám nữ nhân, nàng tuyệt đối được coi là cao thủ. Cho nên tuy rằng là phụ nữ có thái, nhưng bây giờ đánh với Bách Hương Như, quả thực giống như thu thập mấy tên nhai nhép. Nàng ba hai cái liền chế trụ tay Bách Hương Như, một tay còn lại "chát chát" đánh không ngừng.

Trong lòng Bách Hương Như âm thầm thề, sớm muộn gì cũng có một ngày, những chuyện nữ nhân điên này làm với nàng, nàng sẽ trả lại toàn bộ.

Kỳ thật, cái này có chút khó khăn. Bởi vì căn bản Bách Hương Như đã không đếm được điên nữ nhân này đánh nàng ta bao nhiêu cái...

Cung nữ thái giám bên ngoài nghe được bên trong có tiếng khóc kêu, muốn tiến vào xem xem, Vương Hữu Tài Tô Nguyệt có thể nghe được người kêu to là Bách Hương Như, vì thế sai cung nhân Khôn Ninh ngăn người ở Ba Tiêu các lại, không cho phép nô tài tiến vào. Dù sao Khôn Ninh cung thờ hào nhân thủ nhiều, lúc này Hoàng Hậu nương nương mang theo nhiều hơn vài người, bảo đảm đủ dùng.

Đánh trong chốc lát, cánh tay Diệp Trấn Trấn mệt mỏi, buông Bách Hương Như ra.

Rút cuộc Bách Hương Như có cơ hội thở dốc, vừa rồi nàng ta đấu tranh nửa ngày nhưng không có cách nào thoát khỏi ma chướng của điên nữ nhân này, lúc này được buông xuống, nàng ta phần hận nhìn chằm chằm nàng. Vốn cho rằng rút cuộc mình không cần chịu nổi khổ da thịt nữa, lại không đoán được, Diệp Trấn Trấn một phen lặng lẽ chộp lấy cái ghế con trong góc...

Đánh thì đánh bất quá, chạy đi.

Vì thế Bách Hương Như kêu thảm chạy ra ngoài.

Diệp Trấn Trấn còn nhớ rõ mình đang mang thai, không dám chạy quá nhanh, mang theo cái ghế con ở phía sau chậm rì rì đuổi theo. Người bên ngoài thấy cửa vừa mở liền chạy ra một nữ nhân, mới đầu nhìn đều không nhận đó ra là ai —— mặt sưng phù giống như đầu heo.

Rút cục vẫn phải nhờ quần áo trên người mới có thể nhận ra đó là quý phi nương nương.

Bách Hương Như chạy thực mạng ra bên ngoài, chạy ngang qua Tô Phong, Tô Phong liền không dấu vết nhấc chân, vì thế quý phi nương nương mặt heo liền tiếp xúc thân mật cùng gạch xanh trên mặt đất.

Nàng lúc này cũng không có tỏ vẻ hay không tỏ vẻ gì, tiếng kêu thảm thiết cơ hồ muốn cắt qua bầu trời.

Cung nữ bên người Bách Hương Như muốn đi lên nâng nàng ta dậy, khổ nỗi người bị giữ chặt, mặt khác đãi ngộ nô tài ở Ba Tiêu các cũng kém nhiều. Tình cảnh này vô cùng hoàn mỹ thuyết minh cho cái gì gọi là ý thể hiệp người cùng với khinh người quá đáng.

Mang theo nô tài trong cung của mình đi tới biệt cung ầu đã với chủ tử người ta, còn không chế nô tài của đối phương không cho lên ngăn cản, đại khái loại chuyện này cũng chỉ có Diệp Trấn Trấn mới có thể làm được.

Bách Hương Như vừa chạy ra ngoài, Tô Nguyệt liền chạy vào phòng, nhìn thấy Diệp Trấn Trấn mang theo đem ghế con đuổi theo vài bước, nàng nhanh chóng đi lên lấy đồ vật trong tay Diệp Trấn Trấn xuống, đỡ nàng lại khuyên nhủ, "Nương nương ngài muốn đánh thì sai nô tài đánh là được rồi, cần gì tự mình động thủ, cẩn thận hại tử."

Diệp Trần Trần mặt trắng bệch, thái dương đỏ mẫm hời. Tổ Nguyệt vừa dứt lời, hai mắt nàng liền nhắm lại hôn mê bất tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Vô Đức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Đối sách

Khi Diệp Trần Trần tỉnh lại, Kỳ Vô Cữu đã ngồi canh giữ tại bên người nàng, hần cau mày, gương mặt trắng bệch không có nửa phần huyết sắc, giống như được điêu khắc từ ngọc.

Kỳ Vô Cữu biết Diệp Trần Trần đi Ba Tiêu các, ở đó hần thả mật thám, ngay lập tức hồi báo hần. Lúc đó Kỳ Vô Cữu đang ở Dưỡng Tâm điện, hần không ra mặt, chỉ phân phó mật thám ngó chừng Hoàng Hậu cho tốt, đừng khiến cho Hoàng Hậu chịu ủy khuất. Mật thám cáo lui đi ra, nghĩ rằng trên thế giới này còn có người nào dám để cho Hoàng Hậu nương nương chịu ủy khuất đây, luôn luôn đều là nàng cho người khác ăn ủy khuất.

Quả nhiên, tại Ba Tiêu các nhìn xem một lúc, liền nhìn đến Hoàng Hậu nương nương đánh cho quý phi nương nương thành đầu heo.

Nhưng Diệp Trần Trần vẫn bởi vậy mà động thai khí, không phải vì mệt, mà là vì tức giận.

Khi tỉnh lại, nàng thấy Kỳ Vô Cữu sắc mặt tái nhợt, tuấn mi thâm khóa, trong lòng lại tức giận, quay mặt qua chỗ khác không thèm nhìn hần.

Bàn tay Kỳ Vô Cữu tiến trong chăn, nắm lấy tay nàng, lại chột lui ra lại, cẩn thận giúp nàng nén góc chăn cho tốt. Làm xong những chuyện này, hần cười lạnh nói, "Trần Trần, nàng đừng nóng giận."

Mũi Diệp Trần Trần đau xót, nhìn thấy hần như vậy lại có chút đau lòng, "Chàng vĩnh viễn như vậy, có chuyện gì đều không nói với ta, ta rốt cuộc không phải thê tử của chàng!" Nói xong, dứt khoát lật người, quay lưng lại với hần.

Kỳ Vô Cữu cời giày nằm lên giường, ôm cả nàng cả chăn cùng nhau vào ngực. Hần cười mắng nàng, "Đều đã là nương người ta, sao tình tình vẫn nóng nảy như vậy."

Diệp Trần Trần vui đầu không để ý tới hần.

Kỳ Vô Cữu thở dài, nói, "Ta không nói với nàng, là sợ nàng lo lắng. Nàng xem, hôm nay nàng nghe được việc này liền động thai khí. Nàng đang mang thai, không thích hợp lao tâm lao lực như vậy."

Diệp Trần Trần sờ sờ bụng, "Hải tử của ta rất rắn chắc."

Kỳ Vô Cữu hôn lên mặt nàng, cười sửa lại cho đúng, "Hải tử của chúng ta."

Diệp Trần Trần tránh khỏi hần ngồi dậy, trừng hần, "Chàng nói đi, làm sao bây giờ?"

Kỳ Vô Cữu lại trả lời một nẻo, "Nàng mặc thêm quần áo đi, coi chừng bị lạnh."

Diệp Trần Trần qua loa khoác thêm áo, "Nói."

Hần lại nói duyên duyên, "Chân để vào trong chăn đi." Nàng đang để chân trần.

Diệp Trần Trần có chút bức mình, dứt khoát vươn chân ra đạp hần, "Nói hay không, nói hay không."

Kỳ Vô Cữu nắm lấy hai chân của nàng để trong ngực nhẹ nhàng xoa, cười nói, "Ta giúp nàng làm ấm."

"Kỳ Vô Cữu!"

"Ta nói, xin phu nhân bớt giận." Kỳ Vô Cữu cũng ngồi dậy, vẫn như cũ để chân Diệp Trần Trần trong ngực, không cho nàng tránh ra. Hai chân nàng khéo léo lại mềm mại, đạp trên ngực hần, giao với trái tim hần làm thoát ra một mảnh mềm mại.

Kỳ thật sợ dĩ Kỳ Vô Cữu không nói là bởi vì trước mắt hần còn chưa nghĩ ra sách lược vẹn toàn, nhưng tính tình Diệp Trần Trần hần hiểu rõ, nếu không nói rõ ràng với nàng, sợ rằng nàng ngủ cũng không ngon.

"Tự Bách Hương Như sẽ không biết dùng cổ thuật. Nếu biết, nàng ta sẽ không bỏ qua cho nàng, cho nên thực ra Đào hoa cổ của nàng ta là người khác cho. Tìm được người chủ cổ này, có khả năng sẽ có cách giải cổ."

"Vậy tìm cổ chủ này ở đâu?"

"Ta đã tra rõ ràng, thời gian nàng ta lưu đây ở Liêu Đông, có giao tình với một người Miêu biết dùng cổ thuật. Người Miêu này tên là Đằng Ích, là thủ lĩnh dùng cổ. Từng giết người không thành sau đó bị phán lưu đây đến Liêu Đông, quen biết Bách Hương Như. Đằng Ích rất hiểu về cổ thuật, Đào hoa cổ kia, chính là hắn đưa cho Bách Hương Như."

Diệp Trăn Trăn vội vàng hỏi, "Vậy Đằng Ích kia đang ở đâu? Có thể tìm được không?"

Kỷ Vô Cữu cười có chút bất đắc dĩ, "Tìm thì tìm được."

"Sau đó thì sao? Có mời tới không?"

Hắn lắc đầu, "Hắn không chịu cứu ta."

"Vì sao?!"

Đây mới là điểm chính khiến Kỷ Vô Cữu đau đầu. Loại chuyện giải Đào hoa cổ này, giải một người thì phải chết một người, Đằng Ích vừa thấy có người ngoại tộc đến Miêu trại, tìm bọn họ giải Đào hoa cổ, liền không chịu đáp ứng. Triệu Trí Thành không còn biện pháp, đành phải nói ra chuyện Hoàng Đế sai hắn đến, không dám nói người trúng cổ thật ra là Hoàng Đế, chỉ nói đây là thánh chỉ, nếu tình huống bình thường, đây là một biện pháp tương đối đáng tin. Nhưng Đằng Ích lại là một người không thích hợp cho biện pháp như vậy.

Tiểu lão đầu này năm đó rời núi ra ngoài, bị hai người Hán tuổi trẻ khi dễ, lão đầu liền xuống tay độc ác, giết chết hai người nọ. Quan địa phương niệm tình hắn tuổi đã cao, lại là phòng vệ chính đáng, mà hai người bị giết kia lại là du côn lưu manh ở địa phương, đối với xã hội không có cống hiến chỉ có tai họa, vì thế xử nhẹ, chỉ phán Đằng Ích lưu đây. Dựa theo luật pháp Đại Tề, người phương nam lưu đây về phía bắc, người phía bắc lưu đây xuống phía nam, Liêu Đông là nơi đứng đầu trong những nơi lưu đây ở phương Nam, Đằng Ích này cùng với cả nhà Bách Kiến Thành đều bị lưu đây đến đó.

Quan địa phương cảm thấy lưu đây đã là xử nhẹ, nhưng Đằng Ích lại không cho là vậy. Hắn cảm thấy, có người nào tới cửa khi dễ liền giết chết người đó là chuyện bình thường, quan phủ không nên quản chuyện bao đồng của hắn, lại càng không nên ném hắn đến Liêu Đông.

Vì thế cứ như vậy liền oán hận quan phủ.

Đầu lĩnh quan phủ lớn nhất là ai?

Hoàng Đế!

Vì thế đương nhiên hắn đối với Hoàng Đế cũng có một mối thù.

Lúc này nghe nói Hoàng Đế hạ chỉ bảo hắn cứu người, Đằng Ích ngang ngạnh nói, gia gia ta không cứu!

Hoàng Đế tự mình hạ chỉ cho người từ nơi xa như vậy chạy đến tìm hắn, chứng minh người này đối Hoàng Đế rất quan trọng, càng quan trọng hắn càng không cứu, nhìn thấy Hoàng Đế sốt ruột, hắn liền có một loại khoái cảm báo thù.

Triệu Trí Thành vừa gửi mật thư cho Kỷ Vô Cữu báo cáo tình huống, vừa mỗi ngày cầu khẩn Đằng Ích. Hắn cũng nhận ra, lão đầu này tính tình bướng bỉnh, không sợ đao kẻ trên cổ, cũng chưa chắc hắn có thể nghe lời. Hơn nữa hắn tới là để thỉnh đại phu, không thể quá mức bức bách Đằng Ích. Bởi vậy những thủ đoạn đối phó với trọng phạm kia hắn cũng không dám dùng, đành phải trước mặt Đằng Ích ra vẻ đáng thương.

Đáng tiếc Đằng Ích dầu muối đều không ăn, vô luận thế nào cũng không đáp ứng cứu chữa.

Diệp Trăn Trăn cảm thấy vị Đằng Ích này có chút khác hẳn với người bình thường. Nàng cũng hiểu được lúc trước chỉ phán Đằng Ích lưu đây đã là chiếu cố hắn già yếu bệnh tật, tuy rằng Miêu trại người có quy củ của Miêu trại, nhưng nếu người đến địa phương của người Hán phạm pháp, tất nhiên nên dựa theo pháp luật người Hán để xử lý. Hơn nữa, khắp thiên hạ đều là quốc thổ, hiện tại nơi ở của những người Miêu kia cũng đều là lãnh thổ của Đại Tề, chẳng qua chính sách triều đình với những người này là tự trị, mặc kệ bọn họ.

Nhưng bây giờ nói những thứ này đều vô dụng, hơn nữa lời này đối với Đằng Ích mà nói khẳng định không có hiệu quả. Lão đầu kia ở trong Miêu trại đã vài thập niên, lại là người tôn kính Cổ Vương, tất nhiên đối với phương thức làm việc của chính mình rất cố chấp mà tin tưởng không hề nghi ngờ, loại người này sẽ không nghe khuyên bảo.

Nói trắng ra là, người không thể nói đạo lý với hắn. Đạo lý của hai người cũng hoàn toàn không phải cùng một hệ thống.

Nếu Triệu Trí Thành biết được suy nghĩ của Diệp Trăn Trăn, nhất định sẽ ở trong Miêu trại xa xôi ngàn dặm đón gió rơi lệ gợn ngón tay cái lên tán thưởng với Diệp Trăn Trăn.

Diệp Trăn Trăn rất cuộc cảm nhận được sự bất đắc dĩ của Kỷ Vô Cữu, cộng thêm cứu mạng đang ở trước mắt, nhưng đáng tiếc lại không bắt được.

Nàng nhíu mày hỏi, "Không có biện pháp khác sao?"

Kỷ Vô Cữu lắc đầu, "Tạm thời không có."

Diệp Trăn Trăn chớp chớp mắt, "Có thể trực tiếp giết Bách Hương Như không?"

Hắn giải thích, "Loại cổ trùng này kỳ thật không chỉ có trong thân thể, trong thân thể nàng ta cũng có, hai con trùng tử vốn là một đôi, có thể cho nhau cảm giác, bằng không làm sao có thể mê hoặc lòng người. Nếu nàng ta chết, tiểu trùng trong cơ thể nàng ta cũng sẽ chết, cổ trùng trong cơ thể ta sẽ cảm giác được, cũng sẽ phát tác cổ độc."

Diệp Trần Trần suy nghĩ trong chốc lát, lại muốn đánh chủ ý, "Có phải nếu nàng ta cùng nam nhân khác làm cái kia, liền tính nàng ta phản bội?"

"Không đơn giản như vậy, điều khiến phản bội tiên quyết là đã yêu nhau, cũng chính là trước đó hai chúng ta phải... Ta vừa nhìn thấy nàng liền cảm thấy ghê tởm, nếu thật sự làm với nàng cái gì, chỉ sợ chết càng nhanh." Kỳ Vô Cữu nói lời này không phải không có căn cứ, tiểu trùng trong cơ thể vẫn thường nhiễu loạn tâm chí hắn, lúc đó hắn liền sẽ nghĩ đến gương mặt Bách Hương Như kia, vì thế liền sẽ thập phần chán ghét, vì thế liền thanh tỉnh, vì thế hắn liền bắt đầu học máu...

Bởi vậy Kỳ Vô Cữu cho ra kết luận, cái gọi là yêu nhau, không chỉ là giao hợp, mà còn là cam tâm tình nguyện giao hợp.

... Đánh chết hắn cũng làm không được!

Diệp Trần Trần hai tay ôm mặt, nói, "Nói cách khác, chúng ta chỉ có thể đợi Đàng Ích gặt đầu sao?"

"Trước mắt chỉ có thể như vậy, " ngược lại Kỳ Vô Cữu rất bình tĩnh, "Đi một bước tính một bước."

"Không được, ta chịu không nổi, lúc nào chàng cũng như vậy!"

Kỳ Vô Cữu đề lại nàng, khuyên nhủ, "Trời không tuyệt đường người, sẽ không chết nhanh như vậy đâu."

"Câm miệng!"

Hắn cười ôm nàng vào lòng, hôn một cái lên mặt nàng, lại chột nhừ mày, "Tính tình nàng như vậy, làm sao có thể khiến ta yêu tâm được."

Diệp Trần Trần ngoảnh mặt đi.

"Kỳ thật ta so với nàng còn gấp hơn, " Kỳ Vô Cữu kẻ sát vào mặt nàng, chỉ về nơi giữa hai chân mình, "Nơi này, gấp muốn chết."

Diệp Trần Trần tức giận đến bấm một cái lên thất lưng hắn, "Vậy ngược lại chàng nhanh khỏe lại nha!"

Kỳ Vô Cữu tựa cằm trên vai nàng, bạc môi ghé sát vào vành tai nàng, "Trần Trần cũng không kịp đợi sao?"

"Đúng vậy." Diệp Trần Trần chớp chớp mắt.

Kỳ Vô Cữu vui đầu vào hõm cổ nàng cười nói, "Chờ khi mọi chuyện tốt hơn, ta với nàng cùng nhau bù lại."

Diệp Trần Trần có chút phát sầu. Kỳ Vô Cữu hay nói nàng vô tâm vô phế, lúc này người vô tâm vô phế lại là hắn.

Nếu đối sách của Kỳ Vô Cữu bây giờ là đợi, Diệp Trần Trần cũng không có biện pháp nào tốt, đành phải để trái tim treo lên theo hắn cùng nhau đợi. Cảm xúc phụ nhân mang thai thường dễ dàng biến đổi, thân kinh nàng hơi căng thẳng một chút, tâm tình sẽ không tốt, vì thế đành phải ra cửa đánh người để trút cảm phẫn.

Cứ như vậy, Bách Hương Như trở thành nơi cho Diệp Trần Trần trút giận. Một ngày một lần, giống như quét thẻ đi làm, cho dù Diệp Trần Trần quên ăn cơm, cũng sẽ không quên bữa tiệc đánh Bách Hương Như này.

Vì thế, sinh hoạt hằng ngày của Hoàng Hậu nương nương có thể dùng bảy chữ để hình dung: ăn cơm ngủ đánh quý phi.

Trên chiến trường Diệp Trần Trần đã từng giết người, nàng xử lý mọi chuyện trong cung thường xuyên sẽ chứa lại chút tình cảm, không muốn làm ra chuyện mất mạng người khác, nhưng như vậy không có nghĩa lúc nàng phát uy sẽ nương tay.

Bách Hương Như không ngừng kêu khổ. Nàng ta không rõ, rõ ràng trong tay mình có một quân bài tốt như vậy, tại sao kết quả là ngược lại bị Diệp Trần Trần khi dễ. Nàng ta bị đánh thành như vậy, không còn mặt mũi đi gặp người!

Kỳ Vô Cữu cũng vô cùng sản sóc, công khai ban ra lệnh cấm túc, không để nàng ta ra cửa gặp người, cũng không cho người khác nhìn thấy nàng ta, chỉ cho phép Diệp Trần Trần tới Ba Tiêu các đối với nàng ta tiến hành "Dạy bảo".

Như vậy Bách Hương Như liền không tồn tại vấn đề "Mất mặt".

Diệp Trần Trần đánh Bách Hương Như thập phần yên tâm, một điểm cổ kị cũng không có. Nữ nhân này dám gây ra chuyện như vậy đối với Kỳ Vô Cữu, nếu không phải vì an toàn của Kỳ Vô Cữu, Diệp Trần Trần đã sớm tự mình cầm đao tới chém nàng ta. Diệp Trần Trần biết, âm mưu của Bách Hương Như nếu không thành, nàng ta xứng đáng bị đánh, nếu vạn nhất bị nàng ta quật khởi ra được sóng gió gì đó, như vậy ngay cả hôm nay Diệp Trần Trần không đánh Bách Hương Như, đến ngày đó Bách Hương Như cũng sẽ không bỏ qua cho Diệp Trần Trần. Cho nên, không bằng trước đánh một

trận cho đã nghiền rồi lại nói.

Tất nhiên, sau khi đánh xong vẫn là sau đại phu dùng được cùng ăn uống chu toàn hầu hạ, Bách Hương Như sống chết không quan trọng, tiểu trủng tử trong thân thể nàng ta lại ngàn vạn không thể chết được.

Tình cảnh của Bách Hương Như lúc này chỉ có thể sử dụng một từ để hình dung: sống không bằng chết.

Vì thế nàng ta liền tự sát, đương nhiên, tự sát không thành.

Diệp Trấn Trấn nghe được tin tức này, phản ứng đầu tiên là không tin. Bách Hương Như nằm mộng cũng muốn cùng Kỷ Vô Cửu song túc song phi, nàng ta vẫn cần rằng ghen một hơi đợi cho Kỷ Vô Cửu tìm tới cửa, sau đó nàng ta có thể trở thành Hoàng Hậu, tiêu diệt Diệp Trấn Trấn, như vậy nàng ta sẽ không bỏ qua si mê quan trọng kia mà tự sát đâu.

Vì thế Diệp Trấn Trấn tự mình tới Ba Tiêu các xem thử. Nói đến đây, Bách Hương Như này mạng cũng lớn, bởi vì nàng ta bị Diệp Trấn Trấn một ngày đánh một lần, tần suất thái y tới Ba Tiêu các cũng rất cao, chia đều ra một ngày luôn có hai ba lượt. Thời Bách Hương Như nuốt độc vừa đúng lúc thái y đi tới, vừa ăn độc được xong, liền bị phát hiện, đúng lúc cứu về được một mạng.

Diệp Trấn Trấn nghĩ thầm, hoặc là Bách Hương Như cố ý nuốt độc được hù dọa Kỷ Vô Cửu cùng nàng, hoặc chính là có người muốn dồn Bách Hương Như vào chỗ chết.

Đợi đến khi thấy Bách Hương Như, Diệp Trấn Trấn liền phủ nhận suy đoán đầu tiên. Bởi vì tuy rằng Bách Hương Như không chết, cô họng lại bị độc gây tổn thương. Nếu chỉ vì dọa người, cũng không cần dùng độc được lợi hại như vậy, chỉ cần hơi vô ý, tính mệnh liền bồi theo.

Diệp Trấn Trấn nhìn Bách Hương Như trên giường. Nàng ta đã tỉnh, trên mặt bị thương, trên đầu quần vải thưa, những thứ này đều do Diệp Trấn Trấn ban tặng. Nàng ta bị Diệp Trấn Trấn đánh đến nổi có bóng ma tâm lý, vừa mở mắt ra liền nhìn thấy Hoàng Hậu đứng trước giường, thiếu chút nữa lại hôn mê bất tỉnh.

Bách Hương Như nhắm mắt lại không muốn nhìn Diệp Trấn Trấn, khóe mắt có nước mắt rơi xuống, đọng trên gò đầu.

Diệp Trấn Trấn thờ dài. Tuy nàng chán ghét Bách Hương Như, nhưng trước khi Bách Hương Như hạ cổ với Kỷ Vô Cửu, nàng cũng không tính toán quá mức khó xử người này. Chung quy, một nữ nhân thích một nam nhân nhiều năm như vậy, kỳ thật rất đáng thương.

Nhưng là ngàn lần không nên, vạn lần không nên, Bách Hương Như không nên làm ra chuyện như vậy. Dùng cổ trùng để khiến một nam nhân yêu mình, vốn đã hoang đường, huống chi nam nhân này lại là Hoàng Đế, có quan hệ với vận mệnh rất nhiều người.

Nam nhân này lại là trọng phu của Diệp Trấn Trấn nàng. Nếu nàng mềm lòng, vậy quả thật nào đã hư.

Bởi vậy nước mắt Bách Hương Như trước mặt này không đánh động mây may đến Diệp Trấn Trấn. Diệp Trấn Trấn cho lui mọi người, đứng trước giường Bách Hương Như, trầm giọng hỏi, "Rốt cuộc là ai?"

Tuy rằng cực kỳ chán ghét Diệp Trấn Trấn, nhưng vào thời khắc này, Bách Hương Như cùng Diệp Trấn Trấn đang đứng chung trên một chiếc thuyền. Muốn giữ được tính mệnh, nàng phải được Diệp Trấn Trấn che chở.

Vì thế Bách Hương Như viết vào lòng bàn tay Diệp Trấn Trấn hai chữ:

Thái Hậu.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Vô Đức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Chuyện cũ

Diệp Trấn Trấn hùng hổ đi đến Từ Ninh Cung.

Thái Hậu dường như không có việc gì, ngồi ngay ngắn, nhìn thấy Diệp Trấn Trấn đến, cười cười, nói, "Con ta sao lại vội vàng xao động như vậy, nhìn xem, chạy nhanh như vậy."

"Mẫu hậu, " Diệp Trấn Trấn cắn chặt răng, "Ta có việc muốn cùng ngài thương nghị."

Thái Hậu cho lui mọi người, nói, "Người có lời gì muốn nói, chẳng lẽ là chuyện khó nói, không thể nói với ai trong cung, "

"Thái Hậu nói quá lời, " Diệp Trấn Trấn thấy bốn bề vắng lặng, lập tức sửa lại xưng hô, "Bản cung từ xưa đến nay đều đường đường chính chính, chưa bao giờ làm những hành động hèn hạ như vậy."

Mày Thái Hậu nhảy dựng, không vui nhìn nàng.

Diệp Trấn Trấn hít sâu một hơi, hỏi, "Vì sao ngươi muốn giết Bách Hương Như?"

"Bách Hương Như chết?" Nàng cả kinh đứng lên.

"Không có, sao? thất vọng? Mệnh nàng ta không thể mất."

Thái Hậu chậm rãi ngồi xuống, lạnh lùng nói, "Hoàng Hậu này ngươi làm thật tốt, đường đường tính mạng quý phi ngươi không để ý tới, xảy ra chuyện chỉ muốn đẩy đến trên đầu lão bà tử là ta."

Diệp Trấn Trấn lại không muốn cùng bà ta biện luận, chỉ ép hỏi, "Vì sao ngươi giết Bách Hương Như?"

Thái Hậu cả giận nói, "Lời này ai gia cũng muốn hỏi đây, vì sao đang êm đẹp mà ta phải đi giết nàng?"

Diệp Trấn Trấn đáp, "Bởi vì nếu nàng chết, tính mạng Hoàng Thượng cũng khó giữ được. Bách Hương Như nói kế hoạch của nàng cho ngươi biết. Giết chết Bách Hương Như không phải là mục đích cuối cùng, mục tiêu của ngươi là dồn Hoàng Thượng vào chỗ chết."

Thái hậu nghe vậy sắc mặt liền biến đổi, chỉ vào Diệp Trấn Trấn, ngón tay run cầm cập, "Ngươi, ngươi, ngươi dám nói những lời hồ ngôn loạn ngữ này! Hoàng thượng là con ta, ta thay hấn chết còn không kịp, sao có thể hại hấn! Hôm nay ngươi nói những lời này, thật sự vô cùng ngoan độc! Hôm nay lão bà tử ta đây mặt mũi cũng không cần nữa, đi, chúng ta đi tìm Hoàng Thượng lý luận!" Nói xong đứng dậy muốn tới gần Diệp Trấn Trấn, lại nói, "Ngần chọn vận tuyến lại cưới phải một tức phụ như vậy, khiến gia đình không yên mẫu tử bất hoà, bây giờ lại đến đây vu oan ta hại con trai ruột..."

Diệp Trấn Trấn cười lạnh nói, "Ngươi đừng nói cái gì mà "Thân sinh", Hoàng Thượng căn bản không phải con trai ruột của ngươi."

Lời này phảng phất như một câu định thân chú, nhất thời khiến Thái Hậu bất động. Nàng bước tới trước mặt Diệp Trấn Trấn, vươn một cánh tay ra muốn đánh Diệp Trấn Trấn, lại nghe nàng nói thế, động tác liền ngừng lại, gương mặt trợn mắt há hốc mồm mà nhìn Diệp Trấn Trấn.

Ánh mắt Diệp Trấn Trấn lạnh băng.

Sừng sốt trong chốc lát, Thái Hậu hồi thần, cười ha ha, phảng phất nghe được một câu chuyện cười, "Ngươi điên phụ này, quả nhiên điên rồi phải không? Lời như vậy cũng có thể nói ra khỏi miệng? Ta nuôi Hoàng Thượng hai mươi mấy năm, hấn không phải con ta, chẳng lẽ lại là con trai của ngươi?" Nói, xoay người trở về ngồi xuống, đi lại có chút thong thả.

"Nếu ta dám nói với ngươi những lời này, chứng minh ta đã sớm biết hết mọi chuyện. Trước đó chưa nói, là vì sợ Hoàng Thượng sau khi biết được sẽ khổ sở, có một số việc không biết sẽ tốt hơn. Trước đó quan hệ ngươi cùng Hoàng Thượng đã dịu đi, ta cũng hi vọng những ngày thái thái bình bình cứ như vậy mà trôi qua, lại không nghĩ rằng, kỳ thật ngươi lại hận Hoàng Thượng như vậy, hận đến mức muốn hấn chết! Bách Hương Như là do ngươi an bài nhét vào, ta sớm nên nghĩ đến điểm này, chẳng qua vừa hỏi cung liền gặp liên tiếp nhiều chuyện như vậy, không kịp bận tâm đến ngươi ở nơi này. Ngươi cũng không cam chịu tịch mịch, nhất định phải ra ngoài hại người. Ta thật phân khó hiểu, Hoàng Thượng tuy không phải là con trai ruột của ngươi, nhưng cũng đã hầu hạ dưới gối ngươi nhiều năm như vậy, vì sao ngươi lại hận hấn đến tận xương như vậy?!"

Thái Hậu nghe xong, biểu tình có chút sụp đổ, lại có chút cô đơn. Bà ta thở dài, rốt cuộc nói, "Ngươi cũng đã nói, Hoàng Thượng không phải con trai ruột của ta. Nhi tử của ta đã sớm chết."

Bà ta vừa dứt lời, cửa liền bị đẩy ra, hai người quay đầu nhìn, liền nhìn thấy Kỷ Vô Cữu bước vào. Sắc mặt hấn tái nhợt, cước bộ không ổn định, Diệp Trấn Trấn vội vàng tới đỡ hấn.

"Mẫu hậu...?" Kỷ Vô Cữu kêu lên.

"Ta không phải mẫu hậu của ngươi, " Thái Hậu nhìn hấn, "Ta đã nói, con trai ruột của ta đã sớm chết, bị cha ngươi hại chết."

Kỷ Vô Cữu cùng Diệp Trấn Trấn đều cả kinh.

"Không nghĩ đến sao, " Thái Hậu cười lạnh, "Hấn hại chết hài tử của ta, lại đem một tiện chủng do tiện nhân sinh ra cho ta. Ngươi không phải con ta, ngươi là tiện chủng!"

"Mẫu hậu!"

"Không được kêu ta mẫu hậu!" Thái Hậu giận dữ hét, "Ngươi không biết sao, cuộc đời này của ta hận nhất là Diệp thị, sau đó là Kỷ Giản Từ. Ngươi cùng cha ngươi đều không phải là thứ tốt gì!"

Kỷ Vô Cữu vốn đã suy nhược huyết khí, lúc này lại hòa khí công tâm, đột nhiên ôm ngực phun ra một ngụm máu tươi. Diệp Trấn Trấn bị dọa sợ, vừa dùng khăn tay lau giúp hấn, vừa quay đầu hô to với bên ngoài, "Nhanh truyền —— "

Kỷ Vô Cữu kéo lấy nàng, "Không vội, " hấn xoay mặt nhìn về phía Thái Hậu, "Vì sao phụ hoàng lại muốn hại chết con trai ruột của mình? Hồ đồ không ăn thịt con, trong này có phải có hiểu lầm gì hay không?"

"Còn không phải là vì người tên tiện chủng này! Hấn sợ ngôi vị hoàng đế của người bị người khác đoạt đi, liền hạ độc thủ với hải tử của ta! Người từ đâu tới không rõ, hấn lo lắng không ai nuôi nấng người, dứt khoát làm ra tuồng tu hú chiếm tổ khách này. Vì phòng ngừa người bị người khác hãm hại, hấn liền dứt khoát không muốn có hoàng tử khác, chỉ để lại một mình người một." Thái Hậu nói, nước mắt sớm đã chảy xuống, bà ta vừa lau nước mắt, vừa thờ dài, "Kỷ Giản Từ a Kỷ Giản Từ, người trăm tính vạn tính, kết quả không phải tiện nhân kia chạy theo người khác sao, báo ứng, báo ứng A ha ha ha!"

Kỷ Vô Cữu lắc đầu, không thể tin được nhìn bà ta, "Ta không tin."

Thái Hậu vẫn đang cường diên cuồng không dứt.

Diệp Trần Trần thấy Kỷ Vô Cữu mày nhú chặt, mặt như giấy vàng, liền không để ý đến chuyện khác, nâng hấn rời khỏi Từ Ninh Cung. Kỷ Vô Cữu sợ Thái Hậu hồ ngôn loạn ngữ bị người nghe được, liền phản phó Phùng Hữu Đức dẫn tới hai nô tài tâm phúc hầu hạ bên người Thái Hậu, không để người ngoài lại gần.

Từ Ninh Cung cách Càn Thanh cung có chút xa, Diệp Trần Trần trực tiếp đỡ Kỷ Vô Cữu trở về của Khôn Ninh cung của nàng, truyền thái y tới xem qua cho hấn, dùng chút được, sắc mặt Kỷ Vô Cữu mới hơi tốt hơn đôi chút.

Diệp Trần Trần nhìn hấn tựa vào gối đầu ngẩn người, hai mắt vô thần, nàng nắm tay hấn, nói, "Nếu chàng muốn nghe, cứ hỏi ta là được, không cần đến đó chịu khinh bỉ."

Đồng tử Kỷ Vô Cữu tìm về được tiêu cự, nhìn nàng, "Mẫu... Thái Hậu nói, đều là thật sự?"

"Bà ta quả thật không phải mẫu thân sinh của chàng, về phần tiên đế... Đây đã là chuyện không thể biết được nữa rồi. Nhưng nếu là biện pháp muốn bảo trụ ngôi vị hoàng đế của chàng, cũng không cần thiết phải làm đến mức tuyệt tình như vậy, mà đó lại là nhi tử của mình, cho nên ta cảm thấy chắc hẳn Thái Hậu hiểu lầm tiên đế. Bà ta hận chàng cũng là vì vậy. Ta chỉ biết chuyện thứ nhất lại không biết điều thứ hai, không sớm nói rõ ràng cho chàng biết, thiếu chút nữa đã gây đại họa, hại chàng."

Kỷ Vô Cữu cảm tay nàng, "Nàng không cần tự trách... Làm sao nàng biết được việc này? Mẫu thân sinh của ta là ai?"

"Là Diệp Lôi Đình nói cho ta biết, chuyện này liên quan đến một đoạn chuyện cũ hai mươi mấy năm trước, nói tóm lại chính là tiên đế yêu thương một nữ tử, hai người sinh một đứa nhỏ, chính là chàng. Sau này hai người không còn ở cùng một chỗ, nữ tử kia sau đó gả cho phụ thân Diệp Lôi Đình là Diệp Chi Cẩn."

"Diệp tướng quân?"

"Đó, chính là Diệp tướng quân đó."

Kỷ Vô Cữu biết đại danh Diệp Chi Cẩn, tuy rằng chưa từng gặp mặt. Đây là một nhân vật truyền kỳ, thời thiếu niên nhấp nhô, sau này tòng quân, ở duyên hải chống lại cướp biển, huấn luyện thủy quân, làm cho giặc Oa tuyệt tích vài thập niên. Không chỉ như vậy, Diệp Chi Cẩn còn đề xuất thành lập hải quân Đại Tề, chế tạo quân hạm, trên quân hạm có quân đội trấn giữ cùng hỏa pháo, những quân hạm này tuần tra trên mặt biển, nhiệm vụ chủ yếu là công kích hải tặc, bảo đảm thương thuyền qua lại an toàn; cũng nhận hộ tống thương thuyền qua lại an toàn, kiểm lấy tiền bảo hộ.

Tóm lại cái tên Diệp Chi Cẩn này đã lưu danh sử sách, mà không phải ít ỏi vài nét bút, mà là tỉ mỉ ghi lại. Bất quá lúc Diệp Chi Cẩn đang vang danh cũng là lúc ông lui về, sau khi xây xong hải quân liền từ quan quy ẩn, từ đó tung tích khó tìm, chỉ để lại nhi tử Diệp Lôi Đình tiếp tục vì triều đình ra lực, bản thân hấn đã trở thành truyền thuyết.

Diệp Trần Trần tiếp tục nói, "Sau khi mẫu thân chàng sinh hạ chàng đã cùng tiên đế quyết liệt, sau này bà mang theo chàng gả cho Diệp tướng quân, Diệp tướng quân để cho chàng theo họ Diệp, đặt tên. Diệp Lôi Đình đã từng làm ca ca của chàng mấy tháng, nên hấn có thể nhận ra chàng. Sau này chàng lại bị tiên đế cướp đi, nuôi nấng trong cung. Ngay từ đầu ta cũng cảm thấy có chút kỳ quái, nếu trong cung nhiều thêm một đứa nhỏ, tại sao chuyện nam nữ lại không có ai biết được, hôm nay xem ra, khẳng định ngay lúc nhi tử Thái Hậu chết, tiên đế trực tiếp đòi chàng với hải tử từ kia, lại thay đổi tất cả những nô tài đã từng chăm sóc hải tử kia, liền không ai có thể nhận ra hai người không giống nhau. Con cháu hoàng gia không giống với nhân gia bình thường, muốn có được xuất thân gốc gác, hành động này của tiên đế quả thật là dụng tâm lương khổ."

Kỷ Vô Cữu trầm mặc nửa ngày, đem chuyện này tiêu hóa hoàn, lại hỏi, "Vậy... Bà ấy hiện tại ở nơi nào?"

"Nghe Diệp Lôi Đình nói, nàng cùng Diệp đại tướng quân theo thương thuyền rời bến mà chu du các nước, cũng không biết năm nào tháng nào mới có thể trở về. Ta đã dặn dò Diệp Lôi Đình, khi nào nàng trở về, ngay lập tức phải nói với ta, " Diệp Trần Trần nói tới đây dừng một chút, nhìn thấy Kỷ Vô Cữu lại bắt đầu ngẩn người, "Bà cùng Diệp tướng quân sinh một đứa nhỏ, năm nay mười sáu tuổi, lần này xuất hành cũng mang theo cùng. Chờ bọn họ trở về, mẹ con huynh đệ đều có thể gặp lại. Chàng cũng không cần quá khổ sở, mẫu thân sinh vẫn còn trên đời, mà lại có thêm huynh đệ, về sau người đệ này vẫn còn cần chàng quan tâm đến."

Kỷ Vô Cữu không trả lời, hấn kéo Diệp Trần Trần vào trong lòng ôm chặt, ánh mắt khép hờ mặt không chút thay đổi, cứ như vậy im lặng ngồi.

Diệp Trần Trần biết chuyện này đối với hấn thực đã kích quá lớn, nói không khó chịu là không thể nào. Hấn với Thái Hậu tuy có chút hiềm khích, nhưng từ đầu đến cuối hấn đều đối với Thái Hậu đích như mẹ đẻ, sở dĩ thất vọng với Thái Hậu, cũng do cảm thấy nàng không thương hấn đứa con trai này, khiến người làm con tâm rét lạnh. Nhưng đột nhiên một ngày, mẹ ruột này thành mẹ kế, không chỉ như thế, lại là một một mẹ kế hận không thể giết chết hấn. Qua lại hết thấy nháy mắt đảo điên mọi chuyện, trong chốc lát thật sự không thể khiến người ta tiếp nhận.

Diệp Trần Trần cảm thấy Kỷ Vô Cữu có chút đáng thương. Phụ thân chết sớm, đặt thiên hạ này trên tay hắn, mới mười tuổi đã làm Hoàng Đế, lại là người tâm ôm đại chí Hoàng Đế, cùng triều thần đầu pháp liên không nói, có bao nhiêu chuyện chính sự phiền phức đều chờ hắn tới. Mỗi ngày đều phải đi sớm về tối, một chút không tốt liền bị ngôn quan đuổi theo mắng, chuyện này hắn nhẫn. Thân làm quân vương, làm gương cho thiên hạ, đạo lý luân thường đều phải để tâm, cha ruột hắn thì huynh bức phụ, trên sách sử cũng không biết bị viết thành dạng gì. Đến lượt hắn, đường huynh đến tìm hắn phiền toái bị hắn xử tử, nếu như chuyện này bị viết vào sử sách, khẳng định cũng không dễ nghe; mẹ ruột lại thành mẹ kế, cơ hồ mỗi ngày đều nghĩ cách muốn đá hắn xuống khỏi vị trí...

Nghĩ đến đây, Diệp Trần Trần thập phần đau lòng, ôm chặt Kỷ Vô Cữu, cạo nhẹ trong lòng hắn, thấp giọng an ủi hắn.

Kỷ Vô Cữu nhắm mắt nằm trên vai nàng, thờ dài nói, "Trần Trần, hiện tại ta thật sự chỉ còn có nàng."

Ngày thứ hai, Kỷ Vô Cữu hạ lệnh sai người đổi toàn bộ hạ nhân trong Từ Ninh cung từ trong ra ngoài đổi toàn bộ, đối với bên ngoài tuyên bố Thái Hậu nhiễm bệnh, không thích hợp ra ngoài, cũng không muốn gặp người, thỉnh an của hậu cung phi tần đều miễn, bất cứ ai nếu không có thánh chỉ cũng không thể đặt chân Từ Ninh Cung nửa bước.

Đây chính là giam lỏng.

Chung quy cũng đã là mẫu thân mình làm hai mươi năm, ân sinh không bằng ân dưỡng, nhi tử của bà lại đã chết, tuy rằng gây ra rất nhiều thị phi, nhưng cũng chưa thật sự gây ra tai họa gì lớn. Hiện tại đã kích mà bà nhận được cũng không ít hơn hắn; đã có chút điên cuồng, nếu không phải là làm bà lâu bầu thì chính là cười ha ha.

Bởi vậy đối với Thái Hậu, đến cùng Kỷ Vô Cữu cũng không thể đem lòng dạ ác độc mà xuống tay, liền giam lỏng bà tại Từ Ninh Cung.

Loại lý do nhiễm bệnh này nói với người bình thường còn được, nhưng nhóm nhân tinh tất nhiên có thể nhìn ra có chuyện không thích hợp. Tốt khoe xấu che, loại chuyện này cũng không thể tiết lộ ra ngoài nửa phần. Vì thế đã có người khoa chân múa tay với Kỷ Vô Cữu, cảm thấy hắn bất hiếu.

Thế lực mẫu tộc Thái Hậu khá lớn, thao túng một chút dư luận, cũng không biết Kỷ Vô Cữu sẽ bị xử thành cái dạng gì, bất quá trước đó Hứa thị gia tộc đã bị Kỷ Vô Cữu chèn ép đến thảm hại, trên triều cũng không còn năng lực làm ra chuyện gì nữa. Hiện tại thế lực lớn nhất là Phương đảng, trước đó Diệp đảng bởi vì Diệp Tu Danh rời đi mà như rấn mất đầu, lúc này bởi vì Diệp Mộc phương nhập vào nội các, cũng ẩn ẩn lại tìm được tổ chức, dần dần một lần nữa dựa vào Diệp thị, cùng Phương đảng hình thành địa vị ngang nhau.

Hai thế lực có quyền ăn nói nhất trên triều đình đều không thích Hứa thị, Phương đảng nắm giữ ý khiến quan trường, Diệp đảng không chế dư luận, lúc này mỹ hóa hành vi giam lỏng Thái hậu của Kỷ Vô Cữu một phen. Cho dù có một hai âm thanh không hài hòa, cũng bị lấn sóng trên triều vỗ vào trên bờ cát, không nổi lên bất cứ con sóng gió nào.

Miệng người đều có hai thứ da, cách nói này vô cùng có lý, Kỷ Vô Cữu trực tiếp bị ca ngợi trở thành hiếu tử.

Theo sau này trên sách sử ghi lại, thái giám cung nữ trong Từ Ninh Cung đều do hắn tự mình từng bước từng bước lựa chọn. Kỳ thật, lời nói này cũng không tính là sai, những người đó đúng là hắn tự mình chọn.

Làm xong những chuyện này, Kỷ Vô Cữu quyết định xuất cung cầu phúc vì mẫu thân. Hành động này, tất nhiên được nhiều người ủng hộ lại thừa nhận hiếu tâm của hắn.

u

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Vô Đức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 98: Kết cục

Chuyện Kỷ Vô Cữu muốn xuất cung này, đến chỗ Diệp Trần Trần lập tức bị phản đối.

Diệp Trần Trần biết chuyện này hắn xuôi nam tìm Đằng Ích giải cổ, nàng cũng ước gì hắn sớm ngày có thể gỡ bỏ cổ tròng kia, nhưng Kỷ Vô Cữu đã suy yếu đến mức không còn hình dáng, thêm đó lại bị Thái Hậu đả kích, hiện tại hắn quả thực giống như cái giấy đèn lồng, lúc nào cũng có khả năng bị gió thổi bay. Lần này xuôi nam đi xa hơn hai ngàn dặm, trên đường núi sông hiểm trở, vạn nhất lại xảy ra chuyện gì đó, kết quả khẳng định bọn họ không thể tiếp nhận. Ngay cả khi đến Miêu trại, vạn nhất Đằng Ích biết hắn là Hoàng Đế, không chỉ không giải cổ, lại hạ thêm cho hắn cổ tròng khác...

Theo ý Diệp Trần Trần, nàng thân là thê tử người bị hại, nên đích thân đến Miêu trại, mời Đằng Ích về. Thai phụ tương đối dễ dàng nhận được đồng tình, lại có thể chứng minh người bị hại Đào hoa cô này là người đã có lão bà hài tử, thuần túy bị tai bay vạ gió, khi đối mặt Đằng Ích cũng càng có sức thuyết phục.

Kỷ Vô Cữu lại kiên quyết không đồng ý. Cái khác không nói, Diệp Trần Trần bụng đã to, không thể để nàng có nửa điểm sơ xuất, nàng nên đứng ở chỗ trọng điểm được người người bảo hộ, chỗ nào cũng không thể đi.

Hai người vì chuyện này sinh ra quan điểm khác nhau, nhất thời không ai nhường ai. Kéo dài vài ngày, thân thể Kỷ Vô Cữu càng ngày càng kém, số lần ho ra máu càng ngày càng nhiều, Diệp Trần Trần lại động thai khí, thái y hận không thể một ngày ba lần dặn dò, bảo nàng cần phải bảo trì tâm tình vui vẻ.

Hai người đều không thể chịu được đối phương khổ sở, cuối cùng dứt khoát dùng phương pháp búa kéo bao để quyết định ai đi.

Kết quả: Kỷ Vô Cữu thắng, hắn sẽ tự mình xuôi nam cầu y.

Kỷ Vô Cữu là một người mọi mặt đều chu toàn, trước khi đi hắn thu lại tất cả các mặt chỉ đã hạ, lại lần nữa hạ một phần mặt chiếu. Trong chiếu thư nói nếu hắn không thể trở về, như vậy liền lập hài tử trong bụng Diệp Trần Trần làm hoàng tử, vô luận nàng sinh hạ hài tử là nam hay là nữ, đều có thể kế thừa đại bảo. Trước khi hoàng tử chính thức đăng cơ, sẽ tạm thời do Diệp Trần Trần giám quốc nhiếp chính.

Đây là đem toàn bộ thiên hạ đều giao cho nàng.

Diệp Trần Trần chạm vào mặt sách lụa nhẹ nhàng kia, lại thấy nặng ngàn cân. Khóe mắt nàng đỏ lên, nói với Kỷ Vô Cữu, "Chàng nói những lời hồ ngôn loạn ngữ này làm gì, nên sớm trở về mới đúng!"

Kỷ Vô Cữu ôm nàng vào lòng, nhẹ nhàng xoa tóc nàng, "Trần Trần... Nếu ta chết rồi, sau khi tân đế lên ngôi, nàng có thể tái giá."

Diệp Trần Trần đẩy hắn ra, nghiêm mặt nói, "Kỷ Vô Cữu, nếu chàng thật sự bỏ rơi ta, ta sẽ không tái giá. Ta sẽ sống cả đời này thống khổ, vô cùng thống khổ, sống không bằng chết."

Kỷ Vô Cữu chỉ nghe nàng nói như thế, lòng đã muốn đau đến mức rồi tỉnh rồi mù, hắn vuốt ve mặt nàng, động dung nói, "Ta nhất định trở về, chờ ta."

"Được," Diệp Trần Trần gật gật đầu, lại chủ động sát vào lòng hắn, ôm hông của hắn, nói, "Ta nghĩ đến một chuyện khác, vẫn nghi hoặc khó hiểu."

"Chuyện gì?"

"Bách Hương Như nói nàng đã sớm hạ cổ chàng, vì sao thời gian cổ trùng kia phát tác lại hơn nửa tháng sau? Ta đã hỏi qua Đạt Hưng, hắn nói bình thường sau khi hạ Đào hoa cổ ngày thứ hai đã có thể có phản ứng."

"Ta cũng khó hiểu, đại khái là có lòng khiến định đi."

"Không đúng; ngay cả ý chí chàng kiên định, thời gian cổ trùng này phát tác cũng không liên quan lắm, nhiều nhất là chính chàng có thể bảo trì thanh tĩnh, khắc chế hành vi của mình. Nói thật, ta hoài nghi trước đó chàng từng ăn thứ gì đó, có thể áp chế tác dụng cổ trùng. Chàng suy nghĩ một chút, chàng có ăn phải thứ gì đặc biệt hay không?"

Kỷ Vô Cữu lắc lắc đầu, "Không có."

"Ta hình như đã nghe chàng nói, chàng đã uống thuốc gì?"

"..."

Diệp Trần Trần ngồi dậy, nghiêm túc nhìn hắn, "Trước đó rốt cuộc chàng đã uống thuốc gì?"

Kỷ Vô Cữu đảo mắt, "Không có, nàng nhớ lộn rồi."

Diệp Trần Trần nghĩ nghĩ, "Không đúng; đúng là chàng đã nói qua, ta nhớ chính xác là đêm hôm chẵn ra ta mang thai đó, chính miệng chàng nói, nói chàng luôn luôn uống thuốc. Lúc đó ta đang nôn nên có chút mơ hồ, cũng không để trong lòng, bây giờ nghĩ lại, có phải chàng luôn luôn dùng được, nên cổ trùng không mới có tác dụng?"

"Tuyệt đối không có."

Diệp Trần Trần lại hồi tưởng một lần, càng xác định Kỷ Vô Cữu từng nói những lời này. Bây giờ nhìn thấy hắn phủ định, nàng cả giận, "Tại sao chàng lại không nói thật với ta! Chàng có biết ta lo lắng cho chàng nhiều như thế nào!"

"..." Kỷ Vô Cữu khó xử nhìn nàng.

Diệp Trần Trần dứt khoát che bụng, "Tức chết ta, ta đau bụng!"

Kỷ Vô Cữu nhanh chóng đỡ lấy nàng, "Ta nói, ta nói, nàng đừng tức giận..."

Cứ như vậy mấy việc ngốc hắn làm đều khai ra toàn bộ, Diệp Trần Trần cũng không có tâm tư giễu cợt hắn, tiếp tục hỏi có còn thuốc dư lại hay không, đáp án là đã ném đi hết rồi.

Vì thế nàng nhanh chóng hạ lệnh sai Thiết thái y lại chế thêm một ít.

Thiết thái y đối bệnh tình Kỳ Vô Cữu đã bắt lực, hiện tại hần liền ngóng trông ai có thể sinh hạ hoàng tử cho hoàng thượng, cũng coi như có thể ăn nói với giang sơn xã tắc. Diệp Trấn Trấn sai hần điều phối thuốc, hần cũng không nghĩ nhiều, ngày thứ hai liền mang đến.

Kỳ Vô Cữu trước ánh mắt soi mói của Diệp Trấn Trấn ăn một viên, hôm đó không xuất hiện bất kỳ bệnh trạng ý thức hỗn loạn, cũng không ho ra máu.

Kỳ Vô Cữu: "..."

Diệp Trấn Trấn: "..."

Kết quả là kinh hi ngoài ý muốn, chỉ là phương thức có chút khó mà tha thứ. Nhưng trước khi hần gần đi Diệp Trấn Trấn lại đưa cho hần một gói thuốc, còn ép hần phát thệ mỗi ngày uống một viên. Lại dặn dò Phùng Hữu Đức giám sát Hoàng Thượng uống thuốc.

Kỳ Vô Cữu thực sự khóc không ra nước mắt.

Tuy rằng vạn phần không tình nguyện, nhưng Kỳ Vô Cữu vừa nghĩ đến Diệp Trấn Trấn đầy mặt lo lắng, lòng cũng mềm lại, lại thêm Phùng Hữu Đức dong dãi, thế mà hần một ngày đều không ngừng liên tục uống loại thuốc này, từ kinh thành bắt đầu cho đến khi đến Miêu trại.

Chính hần cũng muốn cúng bái mình.

Kỳ Vô Cữu làm việc thích suy nghĩ chu toàn, chưa vào đến Miêu trại phía trước, hần đã điều động binh lính đóng quân quanh đó, kín vạn dặm, tạo thành tính thể vây kín toàn bộ.

Nếu Đổng Ích không trị cho hần, hần đành phải lấy tính mạng già trẻ nam nữ toàn trại ra uy hiếp, đến lúc đó không sợ này lão đầu không đáp ứng.

Đương nhiên, Kỳ Vô Cữu sẽ không thật sự lạm sát kẻ vô tội, chỉ là uy hiếp. Hơn nữa đây là hạ hạ chi sách, không phải vạn bất đắc dĩ, hần sẽ không biết làm đến một bước này.

Nhưng phạm là chuyện quan trọng đều phải phòng ngừa vạn phần mới tốt.

Kỳ Vô Cữu trước đi vào Miêu trại, đem tất cả những khả năng có thể bị làm khó dễ có thể gặp phải suy nghĩ một lần, lại tìm biện pháp giải quyết cho tốt. Đến cuối cùng lại không nghĩ rằng, sự tình so với tưởng tượng của hần dễ dàng hơn rất nhiều.

Kỳ thật, khó khăn lớn nhất Kỳ Vô Cữu gặp phải tại Miêu trại không phải đến từ Đổng Ích, mà là từ các cô nương Miêu trại. Các cô nương đa tình lại nhiệt tình nhìn thấy một tiểu tử tuần tú bất phàm, lại nho nhã lễ độ ân cần, liền động tâm, mỗi ngày hát tình ca với hần, đưa cho hần các loại đồ vật nhỏ nhỏ chứa đầy tính ý.

Có một lần Triệu Trí Thành có chút không lưu ý, Kỳ Vô Cữu liền bị một cô nương đoạt đi. Triệu Trí Thành bị dọa ra một thân mồ hôi lạnh, nhanh chóng lại cướp hần về.

Lúc này Kỳ Vô Cữu cũng không phải mềm yếu để người khác thủ, chỉ là hần ở chỗ này là khách, không cần thận đánh nhau với mấy cô nương của địa phương, liền sơ sẩy mọi chuyện.

Kỳ thật hần không quá lo lắng cho vấn đề trình tiết của mình.

Bởi vì hần có được...

Được rồi, lời nhân rồi đều đã nói, lại nói Đổng Ích. Lão đầu này mặc dù là người cực lực phản đối triều đình, nhưng cũng rất thông tình đạt lý. Đổng Ích biết được Kỳ Vô Cữu trúng đào hoa cô, tự mình tới cửa, còn tưởng rằng là lúc đầu hần cùng một chỗ với cô nương người ta sau đó chán ghét, muốn vứt bỏ nàng, cho nên mới tới giải cổ. Nhưng mà khi chính Đổng Ích xem qua thân thể cho Kỳ Vô Cữu, phát hiện một vấn đề thần kỳ: người này trúng đào hoa cô không phải là giả, nhưng vẫn chưa giao hợp với người hạ cô.

Lần đầu tiên Đổng Ích gặp phải loại tình huống này, nhịn không được hỏi Kỳ Vô Cữu làm sao có thể làm được.

"Ta đã có thê tử, ta rất yêu nàng." Kỳ Vô Cữu trả lời.

Người Miêu trọng tình nghĩa, Đổng Ích nghe xong thập phần xúc động. Trong mắt hần Kỳ Vô Cữu có chút trở thành một hần tử có tình có nghĩa, hình tượng nhất thời cao lớn rất nhiều.

Kỳ thật, cổ thuật càng tinh xảo, khi dùng càng phải cẩn thận bởi vì lợi hại trong đó rất tinh diệu. lúc trước Đổng Ích gặp được Bách Hương Như ở Liêu Đông, cùng tiểu cô nương này có chút hợp ý, lúc ấy cảm thấy nàng ôn trọng có lễ phép, cho nên chỉ dạy nàng sau đó lại cho nàng một cái Đào hoa cô. Bấy giờ nghĩ lại, Bách Hương Như coi trọng đàn ông có vợ, phá hư hạnh phúc gia đình người ta, thật sự không nên.

Đổng Ích liền có chút dao động. Nhưng vừa nghĩ đến người trước mắt này là người Hoàng Đế thập phần để ý, hần lại có chút chán ghét, vì thế hỏi Kỳ Vô Cữu, "Người cùng Hoàng Đế là quan hệ thế nào?"

Kỳ Vô Cữu không chút nào có giấu diếm, "Ta chính là Hoàng Đế."

Hôm đó Đẳng Ích liền đuổi Kỳ Vô Cữu ra ngoài, chính mình lại ngảy người trong phòng hơn nửa ngày, sau thời gian ăn cơm xong lại chủ động tới tìm Kỳ Vô Cữu, "Người vốn có thể gạt ta."

Kỳ Vô Cữu lắc lắc đầu, "Nếu như người có thể cứu ta, người chính là ân nhân của ta, ta không muốn người trở thành ân nhân cứu mạng của ta sau đó lại phát hiện ta gạt người."

Vì thế Đẳng Ích đối Kỳ Vô Cữu thân là Hoàng Đế ấn tượng xấu nhạt đi một ít, nhưng vẫn như cũ không thích!

Kỳ Vô Cữu hỏi, "Trại các người có bao nhiêu người?"

"Sáu ngàn."

"Ta cai trị dân chúng, có ít nhất sáu ngàn lần cái sáu ngàn kia."

Đẳng Ích có chút kinh ngạc.

Kỳ Vô Cữu tiếp tục nói, "Càng nhiều người, tình huống càng phức tạp. Ta không dám nói biện pháp ta cai trị thiên hạ tuyệt đối chính xác, nhưng nếu lấy quy củ đơn giản trong trại để quản lý nhiều người như vậy, đại khái không thể thực hiện được, người cũng biết, người Trung Nguyên không thuần phác thành thực như người Miêu."

Đẳng Ích mặc danh kỳ diệu liền có chút đồng tình với hắn. Đúng vậy, người Trung Nguyên ma lanh quỷ quái, hắn quản lý một trại đã rất phiền toái rồi, người thanh niên này phải cai trị sáu ngàn cái trại như vậy...

Kỳ Vô Cữu còn nói thêm, "Ta luôn luôn kiểm điểm, có khả năng trước kia bởi vì ta cai trị vô phương, đối với người có đắc tội chỗ, hi vọng người đại nhân có đại lượng, đừng so đo với vãn bối."

Đẳng Ích sờ sờ râu, đối với Kỳ Vô Cữu ấn tượng lại tốt thêm một ít.

Cứ như vậy chung sống vài ngày, Kỳ Vô Cữu biểu hiện khiêm nhường lễ độ, không kiêu ngạo không siểm nịnh, cải biến ấn tượng của Đẳng Ích về hắn. Vì thế lão đầu này rốt cuộc đáp ứng giải cứu cho hắn.

Kỳ Vô Cữu còn có một nghi hoặc, "Nếu giải cứu, Bách Hương Như nhất định phải chết?"

Trái lại Đẳng Ích an ủi hắn, "Người không cần lo lắng, chính nàng muốn chết. Lúc ta cho nàng đào hoa cỏ đã dặn dò qua rất nhiều lần, dặn nàng đừng lấy thứ này đi hại người."

"Ta không phải sợ nàng chết, " Kỳ Vô Cữu giải thích, "Ta sợ thê tử của ta nhìn thấy nàng chết, sẽ cho rằng ta xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Thê tử ta đang mang thai, không thể chịu nổi kinh hách."

Đẳng Ích bị hắn săn sóc tỉ mỉ với thê tử làm cho cảm động, đáp ứng theo hắn đến hoàng cung, cho Diệp Trăn Trăn thấy mình rồi mới lại giải cứu.

Bởi vì có bóng ma trong lòng mà mấy năm không ra cửa Cổ Vương, rốt cuộc bị Kỳ Vô Cữu lừa dối đi kinh thành.

Khi Kỳ Vô Cữu trở lại hoàng cung thì bụng Diệp Trăn Trăn đã muốn to lên rất nhiều. Nàng vuốt bụng đứng trước cửa Khôn Ninh cung nhìn quanh, nhìn thấy Kỳ Vô Cữu đến, nhìn không được giang hai tay chạy vội tới chỗ hắn. Cung nhân phía sau nàng không nghĩ Hoàng Hậu nương nương dám chạy ra như vậy, bối rối chạy theo, sợ nàng có chuyện gì sơ xuất.

Kỳ Vô Cữu bị nàng dọa sợ tới mức tim cơ hồ ngừng đập, đứng tại chỗ một cử động nhỏ cũng không dám làm, đợi khi Diệp Trăn Trăn nhào vào lòng hắn, hắn ôm nàng lui về sau vài bước giảm lực đạo.

Kỳ thật Diệp Trăn Trăn cũng không liều lĩnh như vậy, bụng của nàng hơi nhích về sau, không ép đến hài tử, chỉ có ngực áp vào Kỳ Vô Cữu.

Vốn đã đầy đặn ngực hiện tại lại càng đầy đặn hơn, áp vào ngực Kỳ Vô Cữu, khiến cho hắn có một loại xúc động muốn phun máu mũi.

Kỳ Vô Cữu cười ha ha ôm nàng, rất muốn đè nàng xuống thân mật một phen, khổ nỗi chung quanh nhiều ánh mắt nhìn chằm chằm như vậy, hắn đành phải buông nàng ra, kéo tay của nàng đi về phía Đẳng Ích đằng sau, giới thiệu hai người với nhau.

Kỳ thật trên phương diện tính cách mà nói, tính tình Đẳng Ích cùng Diệp Trăn Trăn có chút giống nhau, hai người đều thẳng thắn thành thật, có sao nói vậy, không thích vòng vèo, lòng dạ ngay thẳng.

Quả nhiên, không quá hai ngày, hai người này liền thành bạn vong niên. Đẳng Ích rất thích Diệp Trăn Trăn, lại muốn đưa cho nàng một con tiểu trùng từ, chuyên dùng để đối phó với trượng phu không nghe lời, Kỳ Vô Cữu chống lỗ tai lên nghe đến mấy cái này, đen mặt vội vàng ngăn cản.

Chuẩn bị vài ngày, Đẳng Ích bắt đầu giải cứu cho Kỳ Vô Cữu. Quá trình tương đối phức tạp, cũng tương đối hung tàn, có chút huyết tinh, không thích hợp vậy xem. Diệp Trăn Trăn có thai, càng không được phép xem, nàng chỉ biết là, lúc ấy nhân thủ hầu hạ tại hiện trường, lúc đi ra đều không nhìn được mà nôn ra.

Cùng lúc đó, Bách Hương Như chết một cách im ắng ở Ba Tiêu các, khi chết đi miệng mũi có máu đen, rất giống là trúng độc.

Kỷ Vô Cữu cứ như vậy nhặt về một mạng. Một hơi hần đau khổ chống đỡ kia rốt cuộc có thể buông lỏng, vì thế liền biểu hiện ra bộ dáng bệnh nặng mới khỏi. Thiết thái y cùng Đẳng Ích làm một phen thân thiết hữu hảo luận bàn, cuối cùng nhất trí đưa cho Kỷ Vô Cữu một đề nghị quan trọng: trong vòng nửa năm cấm làm chuyện phòng the.

Kỷ Vô Cữu lúc này siêu cấp nghe lời, bởi vì chuyện này quan hệ đến tính phúc nửa đời sau của hắn.

Vì thế mục tiêu kế tiếp của hắn nửa năm nay chủ yếu là điều trị thân thể cùng chiếu cố Diệp Trần Trần, quốc sự ngược lại cần chờ sau. Dù sao trong Nội Các cũng có người đáng tin cậy chống đỡ, Phương thị Diệp thị nhân tài xuất hiện ló lỏ, trước đó để bọn họ tùy ý đi.

Không có chuyện phòng the hương diễm triền miên, thời gian Kỷ Vô Cữu cùng Diệp Trần Trần phu thê làm bạn càng thêm thuần túy, tựa như một đôi vợ chồng già, được bao quanh bởi tình cảm kiên định và dôi dào.

Đại khái, chờ bọn họ già đi chính là như vậy, loại cảm giác này cũng không xấu. Kỷ Vô Cữu nghĩ thầm.

Sau khi nghỉ ngơi lấy lại sức nửa năm này, Kỷ Vô Cữu làm hai chuyện đại sự.

Chuyện thứ nhất, tìm kiếm thủ lĩnh mật thám năm đó bên cạnh phụ thân. Người khác có lẽ hiểu biết nông cạn đối với chuyện của tiên đế, nhưng người này chắc chắn biết được tương đối đầy đủ. Sau này người này được tìm ra, dưới sự truy vấn của Kỷ Vô Cữu, nói ra tình hình thực tế năm đó: tiên đế trúng độc, sanh ra hài tử đều chết yếu, nguyên nhân thì từ Thái Hậu chết cũng là như thế. Sau này tiên đế cũng không muốn có hài tử nữa. Về phần vì sao hắn trúng độc, hình như là do một nữ nhân, đây cũng là nợ tình một bút xạ không rõ ràng.

Kỷ Vô Cữu cùng người này đi gặp Thái Hậu nói ra tình hình thực tế, nhưng nàng vô luận như thế nào cũng không tin. Kỷ Vô Cữu cũng liền không có biện pháp. Mỗi ngày hạ triều hắn vẫn muốn cùng Diệp Trần Trần tới Từ Ninh Cung nhìn bà một cái, lại nói dù sao hắn cũng đã gọi là nương hai mươi năm, tuy rằng người mẹ này hận hắn, nhưng trước khi hắn hai mươi tuổi cũng không hề hại hắn, như vậy là đủ rồi. Sau này bà hiểu lầm, làm chút chuyện sai, kết quả cũng không thực sự gây hại cho hắn.

Chuyện thứ hai, từ dịch trị sửa chữa một nửa tòa viện đình phía tây, đề tự "Tây viên", hậu cung phi tần toàn bộ dời tới tây viên cư ngụ, lại phát cho phi tần lương tháng, hảo ăn hảo uống nuôi dưỡng các nàng, không để các nàng sinh sự. Trải qua chuyện Bách Hương Như nháo như vậy, Kỷ Vô Cữu cảm thấy nữ nhân nhiều chính là phiền toái, dứt khoát nhắm mắt làm ngơ, đều di dời đến Tây viên. Sau này hắn cùng Diệp Trần Trần thương lượng, cảm thấy những nữ nhân kia cũng rất vô tội, một đời trời buộc trong Tây viên, ngày tháng cũng không dễ chịu. Vì thế hắn lại hạ một đạo thánh chỉ, phi tần ở Tây viên có thể tự lựa chọn xuất gia hoặc là lưu lại trong cung, sau khi xuất gia sẽ bị xóa tên trong hậu cung, nói cách khác, thời điểm người hoàn tục liền trở thành một người bình thường, muốn đi chỗ nào tới chỗ nào, muốn gả cho ai cũng không có ai ngăn cản.

Hành động này vừa làm, hậu cung thanh tịnh đi không ít.

Lúc này thân mình Kỷ Vô Cữu cũng điều dưỡng rất khá, thân thể lại rắn chắc thêm, sắc mặt hồng nhuận. Vì thế hắn đem toàn bộ lực chú ý đặt trên bụng Diệp Trần Trần, nhìn nàng vì đứa nhỏ này ăn nhiều đau khổ như vậy, hắn thật phần đau lòng, mỗi ngày đều chiếu cố nàng chu toàn, ôn thanh nhỏ nhẹ nói chuyện với nàng, Diệp Trần Trần nói một hắn không dám nói hai, Diệp Trần Trần chỉ đồng ý hắn tuyệt không đi hưởng tây, dần dần liền biến thành một phu quân tốt nhị thập tứ đức.

Mất thấy Hoàng Thượng chân trước nắng mở các mỗ đại thần cho cầu huyết lâm đầu, sau lưng đi tới Khôn Ninh cung liền nháy mắt liền hóa thành một con cừu nhỏ dịu ngoan, Phùng Hữu Đức nhìn thấy mà trong lòng nao nao, thế nên tại Khôn Ninh cung hắn cũng theo đó không dám lớn tiếng, nhìn thấy Vương Hữu Tài có khi còn nhe răng cười với vân bối này một cái, trong nụ cười có ba phần hòa ái ba phần lấy lòng lại có ba phần khác quý dị không nói ra được, hù dọa Vương Hữu Tài sợ tới mức hai chân nhũn ra, đi đường chệnh choạng.

Diệp Trần Trần tuy rằng bụng đã lớn, nhưng vẫn như cũ không an phận, khi nhàn rỗi liền thích đi bốn phía, sau khi hậu cung chuyển biến, liền muốn đi ra phía trước xem xem. Nói thật trước đó những cung điện kia đại bộ phận nàng đều không nhìn kỹ quá.

Sau khi Kỷ Vô Cữu nghe nói, lập tức sai người nâng phượng liền đến, mang theo Diệp Trần Trần đi dạo, vừa nói, "Đây là nhà mình, tự nhiên nàng muốn đi nơi nào liền đi nơi đó."

Đến trước Hoàng Cực điện, hai người xuống dưới đi bộ, đạp lên từng bậc từng bậc thêm đá Hán bạch ngọc, bước vào điện nội. Hoàng Cực điện là tòa điện trang nghiêm to lớn nhất Từ Cẩm thành, là địa phương ngay mặt tiền Từ Cẩm thành. Nội điện rộng lớn trống trải, bốn phía có bảy mươi hai cột gỗ chống trụ, trong điện bao quanh thiếp vàng Vân Long trụ, kim long ôm lấy một tấm biển lớn, trên đề "Kiến cực tuy du", phía dưới tấm biển chính có một Cửu Long kim tất bảo tọa, không động như núi, cao cao tại thượng, mặt ngoài tràn đầy vàng óng sáng bóng.

Kỷ Vô Cữu lôi kéo tay Diệp Trần Trần, đứng trước bảo tọa trước điện, chậm rãi mà bước lên. Diệp Trần Trần đứng tại chỗ không muốn động.

"Trần Trần, đến đây." Hắn thấp giọng gọi nàng.

Diệp Trần Trần liền đi theo hắn đi lên, bị hắn lôi kéo ngồi trên bảo tọa.

Hai người sống vai ngồi trên kim tọa, phóng mắt nhìn xuống phía dưới, lướt qua khoảng trống trong đại điện, vẫn nhìn về phía đại ngấm trắng rộng lớn ngoài điện.

Nàng giống như thấy được quốc chi thịnh điển, nhìn thấy bách quan quý xuống, nhìn thấy quốc gia vạn nhà.

Nàng nhìn thấy thiên hạ của hần.

Kỷ Vô Cữu gắt gao nắm tay Diệp Trấn, mười ngón đan xen cùng nàng.

Giang sơn nắm tay, bạch đầu gắn bó.

y

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Vô Đức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Phiên ngoại-Cục cung

Trưởng tử của Kỷ Vô Cữu cùng Diệp Trấn Trấn tên là Kỷ Chính Tắc.

Trước khi năm tuổi tiểu bằng hữu Kỷ Chính Tắc vẫn luôn là con trai độc đinh. Làm hài tử quan trọng nhất Đại Tề, sinh hoạt thời thơ ấu của Kỷ cũng không khác lắm so với hài tử bình thường khác, nếu nhất định phải nói ra điểm khác biệt, đó chính là nhà hần so với nhà người ta đều lớn hơn, lớn đến mức bắp đùi nhỏ của hần hần đi không nổi, hạ nhân nhà hần so với nhà người khác cũng nhiều hơn, thế cho nên rất nhiều hạ nhân căn bản không có cơ hội gặp vị tiểu chủ nhân này.

Còn có chính là, phụ thân của hần là phụ thân nghiêm khắc nhất thiên hạ.

Một trong những chứng cứ, bất luận là cha của ai, cha của hần cũng có thể mắng đến mức họ mồ hôi ướt đầm cũng không dám có bất kỳ lời phê bình kín đáo nào.

Thái độ của vị phụ thân này đối đãi với nhi tử thân sinh của mình cũng không quá hiền lành.

Tuy rằng Kỷ Vô Cữu có thể cai trị toàn bộ thiên hạ một cách gọn gàng ngăn nắp, nhưng về phương diện làm cha này lại rất thiếu kinh nghiệm, quan niệm giáo dục của hần đơn giản mà trực tiếp, nghiêm phụ ra hiệu tử, tử mẫu nhiều bại nhi (cha nghiêm khắc thì con ngoan, mẹ hiền thì con hư).

Trên thực tế, từ khi Kỷ Chính Tắc được sinh ra, Kỷ Vô Cữu đối với đứa con trai này đã rất có ý kiến. Bởi vì bộ dạng oa nhi quá béo, dẫn đến thời điểm mẫu thân sinh hần ra có chút cố hết sức. Ngày Diệp Trấn Trấn sinh ấy, Kỷ Vô Cữu chờ ngoài phòng sanh đến đầy đầu mồ hôi, đứng không vững ngồi không thật, nghe Diệp Trấn Trấn ở bên trong kêu đau từng tiếng, hần đau lòng muốn chết, hận không thể thay nàng chịu tội.

Đợi khi hài tử rốt cuộc đi ra, là một tiểu tử mập mạp bảy cân rưỡi(3.75kg), Kỷ Vô Cữu liền vọt vào phòng sinh, không kịp nhìn hài tử một chút, đã trước bỏ nhào tới trước giường nhìn Diệp Trấn Trấn.

Sắc mặt Diệp Trấn Trấn tái nhợt, mồ hôi khiến tóc mai nàng dính sát vào mặt, nàng mỗi một mắt khép hờ, nhìn thấy Kỷ Vô Cữu đến gần, khoe miệng liền động, cười nói, "Con đâu?" Thanh âm khàn khàn vô lực.

Từ kể từ khi đó, Kỷ Vô Cữu liền cảm thấy, sinh con thật sự không phải là chuyện người nên làm, cho nên về sau bọn họ chỉ cần hài tử này là được rồi.

Nhưng Diệp Trấn Trấn rất muốn có nữ nhi. Kỳ thật Kỷ Vô Cữu cũng muốn có một tiểu công chúa, nhưng vừa nghĩ đến thời điểm Diệp Trấn Trấn sinh nở vô cùng kinh tâm động phách, thật sự lòng hần vẫn còn sợ hãi, cũng cũng có chút do dự.

Quá vài năm, loại này e ngại nhạt đi một chút, vì khát vọng muốn thấy tiểu công chúa rốt cuộc khiến Diệp Trấn Trấn bụng lần nữa to lên.

Kết quả: lại sinh ra một nhi tử.

Diệp Trấn Trấn: "Lại một lần nữa! Ta không tin cũng như vậy!"

Kỷ Vô Cữu bị lời này của nàng chọc cho có chút buồn cười. Đêm đó, hai người nào đó liền làm loạn hoạt động khiến cho người khác mặt đỏ tim đập dón dập. Kỷ Vô Cữu ngồi trên giường, để Diệp Trấn Trấn ngồi trên người hần, hai chân vòng quanh hông của hần. Hần một tay ôm nàng, một tay kia nâng mông của nàng giúp nàng cử động lên xuống, vừa thẳng lưng phối hợp với nàng, vừa kê sát bên tai nàng cười khẽ, "Đến đây, nàng cần gì từ ta thì cứ lấy."

Cuối cùng mang thai lần thứ ba.

Lúc hần nghe thấy "Chúc mừng hoàng thượng, là hoàng tử", Kỷ Vô Cữu nghĩ thầm, nhi tử thì nhi tử vậy, nhi tử cũng rất tốt.

Lần này sinh nở rất thuận lợi, hần chạy vào phòng sinh nhìn Diệp Trấn Trấn thì thấy tinh thần Diệp Trấn Trấn vẫn còn tốt, nhìn thấy hần đến, ai oán nói, "Lại là nhi tử!"

Kỷ Vô Cữu liền an ủi nàng, "Nam nữ đều như nhau, nhi tử cũng là hài tử của chúng ta, đứa bé này lớn lên sẽ giống nàng, nàng nhìn hấn một chút đi."

Lúc này, Diệp Trăn Trăn đột nhiên ôm bụng kêu lên, "Ai ô ô, sao lại thế này, chẳng lẽ tiểu oa nhi kia nghe được oán giận của ta oán giận, liền đổi bò trở lại?"

Kỷ Vô Cữu cả kinh nói, "Trăn Trăn, nàng làm sao vậy? Bà đỡ!"

Bà đỡ vừa rồi thấy phu thê bọn họ nói chuyện, liền ngượng ngùng đứng kế bên, bây giờ nhìn thấy phản ứng của Diệp Trăn Trăn, liền xóc chần mền trên người nàng lên nhìn nhìn, vui vẻ nói, "Hoàng Thượng, trong bụng nương nương còn có một hài tử, thỉnh ngài đi giá."

Tiểu công chúa liền lấy phương thức như vậy mà ra đời.

Nói nhảm có chút xa rồi, lại nói đến trước mắt. Tiểu bằng hữu Kỷ Chính Tắc ba tuổi, một bộ dạng phấn điều ngọc mài vô cùng khả ái, nói chuyện có chút trong trẻo mềm mại, hấn vừa mở miệng, vô luận nói cái gì, người khác nghe được tức giận trong lòng đều muốn tan biến hơn phân nửa.

Không chỉ người, ngay cả chim cũng thích hấn. Liều ca kia của Khôn Ninh cung, ngay cả mặt mũi Hoàng Thượng cùng Hoàng Hậu nương nương cũng dám không cho, nhưng vừa nghe thấy tiểu bằng hữu Kỷ Chính Tắc nãi thanh nãi khí gọi nó "Chân ngọc", nó lập tức liền bay tới đậu trên đầu vai hấn, nhu thuận nghe theo.

Cho nên nói, tiểu oa nhi là đại sát khí, không gì có thể phá nổi, mọi việc đều thuận lợi.

Tỷ như, trong hoàng cung có một vị Đại Tôn Phật, ngay cả Hoàng Thượng cùng Hoàng Hậu nương nương đều phải chịu thua, nhưng kết quả rốt cuộc lại bị tiểu bằng hữu Kỷ Chính Tắc thu phục.

Thái Hậu thích Kỷ Chính Tắc. Từ lúc tiểu hoàng tử này sinh ra, Diệp Trăn Trăn thường hay mang hấn đến chỗ Thái Hậu lượn qua lại hai vòng. Thái Hậu tận mắt nhìn thấy củ cải đỏ này mỗi ngày một lớn lên, chậm rãi học được cách đi đường, học được cách nói chuyện, học được gọi "Hoàng tổ mẫu".

Lần đầu tiên nghe thấy hấn bị bỏ chậm rì gọi "Hoàng tổ mẫu", sự cứng rắn kia của Thái Hậu kia liền biến mất, tảng đá treo trong tim cũng từ từ biến mất theo.

Từ đó Thái Hậu liền có thêm một hứng thú đam mê: trêu đùa tiểu tôn tử. Nếu Kỷ Vô Cữu cũng có ở đó, bà nhất định sẽ đặc ý thêm một câu, "So người khi còn nhỏ khả ái hơn!"

Kỷ Vô Cữu không quá lưu tâm. Nam nhân mà so về khả ái, hấn không cần.

Nhưng khi nhìn thấy Diệp Trăn Trăn sờ sờ, hôn hôn khuôn mặt nhỏ của Kỷ Chính Tắc, vừa hôn vừa nói "Con của ta thật đáng yêu" Kỷ Vô Cữu liền có chút ngồi không yên.

"Trăn Trăn, ta thì sao?" Hấn nói.

"Chàng làm sao vậy?" Diệp Trăn Trăn kỳ quái nhìn hấn.

Kỷ Chính Tắc cũng học theo bộ dáng của Diệp Trăn Trăn, kỳ quái nhìn phụ hoàng. Biểu tình hai người Một lớn một nhỏ hai người rất thần kỳ mà tương tự nhau.

Kỷ Vô Cữu chỉ chỉ mặt mình.

Diệp Trăn Trăn ôm lấy nhi tử, "Tới đây, hôn phụ hoàng con một cái đi."

"Không phải bảo hấn hôn, " Kỷ Vô Cữu nói, vừa nhìn đến Kỷ Chính Tắc, nhất thời liền xuất hiệ hắc tuyến, "Biểu tình đó của con là sao!"

Kỷ Chính Tắc biểu tình không có gì, chẳng qua có chút không tình nguyện, có chút ghét bỏ. Đối với người phụ hoàng bình thường một chút cũng không ôn nhu còn rất thích trừng mắt với hấn, Kỷ Chính Tắc có chút sợ hãi, tất nhiên cũng không thể thân cận với hấn giống như thân cận với mẫu hậu.

Không thể giằng co trên mặt với phụ hoàng, vì thế Kỷ Chính Tắc quay đầu tìm kiếm cứu viện, mở to đôi mắt to hắc bạch phân minh nhìn về phía Diệp Trăn Trăn, ủy ủy khuất khuất kêu một tiếng, "Mẫu hậu..."

Diệp Trăn Trăn lập tức trừng Kỷ Vô Cữu, "Chàng hung hấn với con ta làm gì?"

"Ta không..." Kỷ Vô Cữu liền thu lại khí thế.

Ta sợ phụ hoàng, phụ hoàng sợ mẫu hậu, mẫu hậu lại thích ta. Lúc Kỷ Chính Tắc còn rất nhỏ đã học được dùng mẫu hậu để đối phó với phụ hoàng, sau này lúc lớn lên đọc sách, hấn phát hiện đây thật ra là một quy luật phổ biến, tên khoa học gọi "Vô quýt dày có móng tay nhọn".

Tóm lại, Kỷ Vô Cữu đối với tiểu bằng hữu Kỷ Chính Tắc có ý kiến rất lớn. Loại ý kiến này vào lúc Kỷ Chính Tắc lập đi lập lại nhiều lần bò lên giường Diệp Trăn Trăn ngủ rốt cuộc đạt tới đỉnh điểm.

Tiểu hài tử đối với mẫu thân đều có tâm lý ỷ lại, chuyện này có thể lý giải. Nhưng lý giải thì lý giải, mỗi khi Kỳ Vô Cữu ở trên giường phát hiện có một cây cái đồ cắt ngang hân cùng Diệp Trăn Trăn thì luôn có một loại ảo giác lão bà sắp bị cướp đi.

Còn có, vừa có tiểu hài nhi, hân với Trăn Trăn liền không thể... Cái kia cái đó...

Không thể dễ dàng tha thứ, Kỳ Vô Cữu quyết định tìm Kỳ Chính Tắc nói chuyện.

Sở dĩ muốn tìm Kỳ Chính Tắc mà không phải Diệp Trăn Trăn, là vì cây cái đồ này mới là đầu sỏ gây nên. Mỗi lần đều là này tiểu tử này chủ động bám lấy quần áo Diệp Trăn Trăn, "Mẫu hậu, con muốn ngủ cùng người." Âm thanh non nớt cùng với đôi mắt cầu xin mở to, Diệp Trăn Trăn lập tức đầu hàng.

Để tỏ lòng coi trọng đối với lần nói chuyện này, Kỳ Vô Cữu gọi Kỳ Chính Tắc tới Đường Tâm điện.

Kỳ chính thì bị người ôm đến đặt trên ghế, co quắp nhìn Kỳ Vô Cữu.

Kỳ Vô Cữu mặt nghiêm, "Về sau không cho tìm người mẫu hậu ngủ nữa."

"A?" Kỳ Chính Tắc nhìn hân.

Đôi mắt nhỏ kia quá có lực sát thương, mang danh làm một nghiêm phụ, Kỳ Vô Cữu kiên quyết trụ vững, vì thế mặt không chút thay đổi nói, "Người là đại hài tử, nam tử hân đại trượng phu, đỉnh thiên lập địa, người nên học một chút tự lập đi, đừng suốt ngày quấn lấy mẫu hậu của người."

Bà vú luôn bên cạnh trông coi Kỳ Chính Tắc được lời này, nghĩ thầm nói như vậy với một tiểu hài nhi hơn ba tuổi, Hoàng Thượng ngài thật đúng là... Ha ha...

Lúc này đối với Kỳ Chính Tắc mà nói, lời Kỳ Vô Cữu nói có vẻ thâm ảo, hân nghe nửa hiểu nửa không, nhưng bản năng biết lời này bất lợi với hân, vì thế liền bĩu môi, nói, "Con mới ba tuổi, tại sao người có thể đối với con như vậy."

Lời này là học theo Diệp Trăn Trăn. Diệp Trăn Trăn thường xuyên quở trách Kỳ Vô Cữu như vậy, nàng cảm thấy không cần quản giáo nghiêm khắc tiểu hài nhi như vậy.

Kỳ Vô Cữu nuốt không trôi bộ dạng như vậy của hân, "Người đã ba tuổi là tám tháng, đừng giả bộ nhỏ nhắn với ta."

Kỳ Chính Tắc chớp mắt, hỏi, "Phụ hoàng, người đối với con như vậy, mẫu hậu có biết không?"

Kỳ Vô Cữu: "... " Chính giữa hồng tâm.

Vì thế Kỳ Vô Cữu quyết định vẫn là khai thông với Diệp Trăn Trăn trước sẽ khả quan hơn. Màn đêm buông xuống, hân nằm trên giường, tai nghe được củ cái đồ bên cạnh tiến vào giấc ngủ, hân ngồi dậy, kéo Kỳ Chính Tắc ra khỏi đệm giường, đem tiểu oa nhi bế vào đặt bên trong.

Kỳ Vô Cữu nằm nghiêng bên cạnh Diệp Trăn Trăn, hân kéo tay Diệp Trăn Trăn thủ, nhẹ nhàng xoay người nàng lại, cùng nàng mặt đối mặt.

"Trăn Trăn?" Kỳ Vô Cữu thấp giọng gọi nàng.

Diệp Trăn Trăn đang ngủ liền có chút mơ hồ, nàng hơi hơi nhấc mí mắt lên nhìn thoáng qua Kỳ Vô Cữu, lập tức nói lầm bầm, "Chỉ trong nháy mắt, tại sao lại lớn như vậy."

"???"

Nàng vỗ vỗ cánh tay hân, "Ngoan, mau ngủ đi... Càng lớn càng giống cha của người."

"!!!"

Kỳ Vô Cữu vội vàng lay tỉnh Diệp Trăn Trăn, "Trăn Trăn, tỉnh tỉnh."

Diệp Trăn Trăn tỉnh táo lại, ánh mắt có chút mất nhập nhèm, "Sao vậy?"

Kỳ Vô Cữu khẽ sát vào thêm một chút, dán thân thể vào sát nàng, "Nhớ nàng."

"Hơn nửa đêm chàng không ngủ là để nói cái này? Nhớ cái gì, mỗi ngày không phải đều gặp... Chàng điên rồi, nhi tử còn ở đây!"

"Vậy liền ôm hân đem đi đi, " Kỳ Vô Cữu buồn bực nói, "Nhi tử nhi tử, trong mắt nàng chỉ có nhi tử."

Diệp Trăn Trăn không phải không để ý, lúc này nhìn thấy Kỳ Vô Cữu như vậy, đột nhiên phát hiện quả thật mình có chút vắng vẻ hân, vì thế an ủi hân nói, "Ngày mai đi, được không."

Kỳ Vô Cữu thừa dịp trong lòng Diệp Trăn Trăn có chút áy náy này, vì thế liền ngồi dậy tiến hành trường đàm một phen với nàng, tư tưởng trung tâm chính là làm sao khiến tiêu bằng hữu Kỳ Chính Tắc từ nay về sau ngủ ở nơi của chính mình.

Diệp Trần Trần cảm thấy đây không phải đại sự gì, bị hấn dong dài ra như vậy, nàng liền từ từ từng điểm từng điểm một, đáp ứng hấn.

Hai người bí mật mưu đồ xog, vừa muốn đi ngủ, lại phát hiện Kỷ Chính Tắc đã bị đánh thức, cái hiểu cái không nghe bọn họ nói chuyện xong. Hấn lật chăn nhỏ, uy khuất nhìn Diệp Trần Trần, "Mẫu hậu, người không cần con?"

"Không phải, ta..."

Một phen giải thích xoa dịu, một nhà ba người rốt cuộc đạt thành nhất trí: mỗi tháng Kỷ Chính Tắc có thể ngủ trên giường Diệp Trần Trần mười ngày, thời điểm khác phải ngoan ngoãn ngủ ở phòng mình, không cho chạy loạn, đặc biệt không được tùy tiện vào phòng mẫu hậu phòng.

Đương nhiên, Kỷ Chính Tắc tính toán, hấn sẽ thường xuyên tìm cách cắt xén cái kỳ hạn này.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Vô Đức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 100: PN Phu thê

H ~ a ~ H

Phiên bang tiến cống rượu nho, chua chua ngọt ngọt, rượu cũng không quá mạnh, Diệp Trần Trần liền coi như nước trái cây mà uống, song không ngờ tới lại uống quá nhiều.

Rượu dù sao cũng là rượu, rượu dù không khiến lý trí say nhưng lại đủ làm lòng người say.

Diệp Trần Trần uống rượu đã có chút choáng váng, sau đó dẫn nhi tử đi bộ đến Dưỡng Tâm điện.

Kỷ Vô Cữu đang phê tấu chương ở Dưỡng Tâm điện, thấy thê tử dẫn theo hài tử đến thăm hấn, tâm tình liền rất tốt, vội vàng kéo bọn họ đến chỗ ngồi của mình.

Diệp Trần Trần không phải lần đầu tiên ngồi trên long ý, cho nên ngồi không hề áp lực.

Tiểu bằng hữu Kỷ Chính Tắc lại chưa hiểu lắm mấy cái kiêng kỵ này, cho nên hiện tại phụ hoàng cùng mẫu hậu mỗi người một bên ngồi bên người hấn, hấn liền cảm thấy rất vui vẻ. Vì thế liền hưng phấn mà túm tay phụ hoàng mẫu hậu, ngộ ngại cái móng nhỏ trên long ý.

Kỷ Vô Cữu nhìn thấy Diệp Trần Trần hai má phỉm hồng, ánh mắt mê ly, còn tưởng rằng nàng không thoải mái. Hấn sờ sờ trán nàng, lại nhẹ nhàng sờ sờ khuôn mặt nàng một chút, "Trần Trần, làm sao vậy?"

Kỷ Chính Tắc cũng học theo Kỷ Vô Cữu, hỏi, "Trần Trần, làm sao vậy?"

Kỷ Vô Cữu vỗ nhẹ vào đầu hấn một cái, "Hồ nháo, tên mẫu hậu là để người tùy tiện gọi như vậy?"

Kỷ Chính Tắc bĩu môi một cái, cúi đầu không nói.

Diệp Trần Trần vuốt ve đầu nhỏ của Kỷ Chính Tắc, đáp, "Không có gì, hình như uống rượu nho có chút nhiều, lúc này rượu mới ngấm... Chẳng có chuyện gì không thể nhẹ nhàng nói sao, khiến nhi tử sợ hãi như vậy."

Kỷ Chính Tắc lặng lẽ dựa vào người Diệp Trần Trần cọ cọ, dịu dàng ngoan ngoãn tựa vào trong lòng nàng.

Kỷ Vô Cữu nhìn bộ dáng say rượu của Diệp Trần Trần, đột nhiên liền nhớ đến ngày đó chính mình từng có một chí nguyện to lớn: muốn đặt Trần Trần trên long ý này mà hảo hảo thương yêu.

Lại nhìn qua thấy thê tử, nhi tử hai người hi hi ha ha cười giòn, hấn chợt cảm thấy thập phần chướng mắt.

Vì thế Kỷ Vô Cữu lập tức sai bà vú ôm Kỷ Chính Tắc đi.

Kỷ Chính Tắc ngay đó liền bị bà vú ôm đi, nước mắt rùng rùng ngoái lại nhìn, rốt cuộc vẫn biến mất tại cửa.

Diệp Trần Trần không vui, "Làm sao?"

Kỷ Vô Cữu dựa gần lại một chút, ôm vai nàng, nói, "Trần Trần, ta có việc muốn cùng nàng thương nghị."

"Cái gì?"

Hắn liền rút mấy quyển sổ con từ trên án đưa cho nàng, "Nàng giúp ta xem xem."

Quả nhiên Diệp Trấn Trấn nghiêm túc nhìn.

Tay Kỷ Vô Cữu liền trượt xuống dưới, xuyên qua dưới nách nàng, dừng ngay trước ngực nàng, nắm trọn ngực nàng rồi dùng sức xoa.

Diệp Trấn Trấn uống rượu, phản ứng cũng có chút trì hoãn theo, Kỷ Vô Cữu xoa xoa vài cái, nàng mới phản ứng được, nhất thời bị chọc ghẹo khiến khí tức không ổn.

Nàng đầu đầy hắc tuyến kéo tay hắn ra, "Không đứng đấy."

Cùng lão bà của mình đứng đấy làm gì, Kỷ Vô Cữu trong lòng nghĩ thầm, tay lại trượt lên trên. Động tác này có chút nhẹ nhàng, nhưng lại càng trêu chọc người hơn.

"Kỷ Vô Cữu!" Âm thanh Diệp Trấn Trấn có chút run rẩy bấy.

"Được, nàng xem của nàng." Kỷ Vô Cữu cười nói, động tác trên tay vẫn không ngừng.

"Chàng..." Diệp Trấn Trấn lấy tay kéo một tay hắn ra.

"Được, Trấn Trấn, ta không làm gì khác." Kỷ Vô Cữu vừa xoa, vừa mềm giọng năn nỉ.

Diệp Trấn Trấn liền không thêm quân hắn nữa.

Sự thật chứng minh lời nói của nam nhân lúc này hoàn toàn có thể xem nhẹ. Hắn sờ sờ một hồi, liền đem quần áo của nàng cởi ra. Lúc Diệp Trấn Trấn phát hiện thì cái yếm đã gần như muốn rơi xuống, chỉ còn một nửa treo trước ngực, vải dệt mềm mại đỏ tươi che đầy bộ ngực trắng nõn đầy đặn.

"Chàng!" Diệp Trấn Trấn bắt mắt, muốn mặc lại quần áo của mình.

Kỷ Vô Cữu ngăn lại nàng, "Nàng nên làm cái gì thì làm đi, đừng để ý đến ta."

Diệp Trấn Trấn muốn bốc hỏa, bộ dạng hắn như vậy, nàng có thể làm cái gì chứ.

Kỷ Vô Cữu lại mềm giọng, "Trấn Trấn, ta cam đoan cái gì cũng đều không làm, trừ phi nàng cầu ta."

Vì thế Diệp Trấn Trấn lại tiếp tục nhìn sổ con.

Kỷ Vô Cữu nhẹ nhàng nâng nơi đã căng chướng trước ngực của nàng ra, cúi đầu ngậm lấy núm anh đào của nàng, nhẹ nhàng mút, sau đó lại như cắn nhẹ lại như cọ sát nó, sau cùng liền lấy lưỡi gầy gầy lên xuống mà khiêu khích. Trên tay cũng không hề nhàn rỗi, một tay chiều cổ bên ngực còn lại của nàng, một tay còn lại chậm rãi trượt xuống dưới, dừng ngay giữa hai chân nàng, xoa nắn nơi nào đó cách một lớp quần áo.

Diệp Trấn Trấn nhìn trong chốc lát, rốt cuộc buông sổ con xuống, "Dừng ở chỗ này, chúng ta lên giường đi." Ban ngày tuyên dâm, ai...

Kỷ Vô Cữu buông mắt, trong mắt lóe qua một tia giảo hoạt. Hai người thành thân đã mấy năm, hắn lại chuyên môn nghiên cứu làm thế nào để lấy lòng Diệp Trấn Trấn khi trên giường, vì thể hiện tại làm chuyện như vậy không hề có chút áp lực. Nghe Diệp Trấn Trấn nói như thế, hắn buông nàng ra, cố ý nói, "Nàng yên tâm, ta thật sự không làm bất cứ cái gì." Nói xong, miệng liền di chuyển xuống phía dưới, hôn lên từng tác da thịt của nàng.

Diệp Trấn Trấn đã không còn tâm tư xem sổ con nữa, nàng bị hắn hành hạ đến yếu đuối thở hổn hển, lại ngại chủ động mở miệng, vì thế nhắm mắt mặc hắn làm. Bộ vị nhạy cảm bị hắn chiều cổ, một luồng khoái cảm vọt lên đầu. Nhưng những khoái hoạt này không thể nào lấp đầy khát vọng của nàng. Nàng khẽ hé mở đôi môi đỏ mọng, trên ngực phập phồng thờ đốc mà lên xuống, hàng mi không nhìn được mà run rẩy, tay không tự giác đã khoắc lên đầu vai Kỷ Vô Cữu, vô lực chống đỡ, nhìn như có vẻ khó nhịn mà thúc giục hắn.

Kỷ Vô Cữu vừa hôn môi vỗ về chơi đùa nàng, vừa quan sát nét mặt của nàng.

Về mặt đã động tình, muốn thẹn thùng không muốn mở miệng, thật sự vô cùng đáng yêu. Ánh mắt hắn đảo một cái, cời dây lưng của Diệp Trấn Trấn, cứ thế để quần áo của nàng nửa kín nửa hở, theo cặp đùi thon dài cân xứng vừa nhẹ nhàng vừa nặng nề mà hôn xuống.

"Uhm..." Diệp Trấn Trấn không tự chủ khẽ rên thành tiếng.

Nhưng Kỷ Vô Cữu lại chỉ vừa hôn vừa trêu chọc, một động tác tiến thêm một bước cũng không có. Như có như không trêu chọc nàng, như có một sợi lông vũ nhẹ nhàng lại mạnh mẽ vờn trên đầu quả tim, cảm giác này thật sự khó ngửa khó nhịn.

"Kỷ Vô Cữu..." Diệp Trấn Trấn khẽ nhăn mày, bắt mắt nhìn hắn.

Hắn ngừng đầu mỉm cười, biết rõ còn cố hỏi, "Làm sao vậy?"

"..." Diệp Trấn Trấn lại ngậm miệng, xoay mặt không để ý tới hắn. Trên mặt sớm đã nhiễm một tầng hồng, lúc này lại nhanh chóng nổi lên, lan ra toàn

thân.

Kỷ Vô Cữu vì thế cười khê thành tiếng, tiếp tục cúi đầu hôn tiếp. Diệp Trăn Trăn năng động, cúi lại thon dài cân xứng, Kỷ Vô Cữu dùng miệng ma sát nơi da thịt bắp đùi căng chặt trắng nõn của nàng, bên tai quanh quẩn tiếng rên khê nàng cố ý đè thấp giọng, thân thể hắn liền căng cứng, từ sớm đã có phản ứng.

Nhưng không vội, hắn muốn nghe nàng chính miệng yêu cầu.

Diệp Trăn Trăn không chịu nổi sự khó chịu này nữa, rốt cuộc nói, "Chàng nhanh lên một chút."

"Ta nói qua ta cái gì cũng không làm, " dừng một chút, hắn cười nhẹ, "Trừ phi nàng cầu ta." Nói xong, cánh môi như có như không xẹt qua chỗ mẫn cảm của nàng, liền đổi lấy tiếng than nhẹ của nàng.

"Kỷ Vô Cữu!"

"Hừm, Trăn Trăn muốn nói cái gì?"

Diệp Trăn Trăn bất an giãy dụa thân thể, xấu hổ và giận dữ quay mặt qua, "Cậu chàng..."

Kỷ Vô Cữu cười đến nghiêm trang, "Cậu ta làm cái gì?"

Diệp Trăn Trăn cắn răng một cái, "Yêu ta."

"Được." Kỷ Vô Cữu cười đáp. Hắn ngồi lại trên long ý, lưu loát cởi sạch trói buộc toàn thân của hai người. Sau đó ôm thân thể Diệp Trăn Trăn để nàng khóa gối khóa chặt trên thắt lưng hắn.

Lúc này Diệp Trăn Trăn cũng bắt chước vấn đề thời gian, tình huống, cả người nàng đều bị một loại khát vọng đòi mạng bao phủ, vì thế liền dựa vào lai hắn, tìm đúng vị trí, chậm rãi buông xuống eo, ngồi xuống.

Thân thể trống không rốt cuộc bị lấp đầy, Diệp Trăn Trăn hít thở, thỏa mãn thở dài.

Kỷ Vô Cữu cũng thở dài một tiếng, âm thanh từ trong mũi phát ra, mang theo một loại khàn khàn khêu gợi cùng ngọt ngào. Hắn ôm sát lấy thân thể của nàng, để cho ngực nàng tăng tăng lớp lớp dán sát vào ngực hắn, sau đó tựa vào bên tai nàng khê cười hỏi, "Thế nào?"

Diệp Trăn Trăn ôm vai hắn, thờ dốt, nhưn mày nói, "Bình thường."

Kỷ Vô Cữu hiển nhiên đối với sự đánh giá này không đủ vừa lòng, "Trăn Trăn không thành thực, phải phạt." Nói xong, eo liền dùng sức đâm lên phía trên.

"Uhm..." Diệp Trăn Trăn nhú mày, yết hầu sung sướng ngâm nga.

Kỷ Vô Cữu vừa lòng với phản ứng của nàng, hai tay hắn nâng hông của nàng, âm thanh khàn khàn nói, "Trăn Trăn, muốn thì tự mình cử động."

Diệp Trăn Trăn liền bám vào vai hắn, nhẹ nhàng nâng thân thể lên, lại chậm rãi hạ xuống.

Kỷ Vô Cữu thoải mái mà hừ nhẹ, "Tiếp tục..."

Diệp Trăn Trăn lặp lại động tác vừa rồi, nàng thoải mái khiến hai chân như nhũn ra, động tác liền có chút chậm lại.

"Dùng sức nào, Trăn Trăn." Kỷ Vô Cữu thúc giục nàng, một lát sau nữa, thấy động tác Diệp Trăn Trăn vẫn chậm rì như cũ, hắn dứt khoát nâng mông của nàng, nâng lên thật cao, sau đó ấn xuống thật mạnh, cùng lúc đó thẳng lưng nghênh đón nàng.

Khoái cảm trí mạng từ trong cơ thể liền lan ra toàn thân, Diệp Trăn Trăn nhắm chặt hai mắt, không khống chế được liền hét ra tiếng chói tai. Nàng cảm thấy mình như đang ngồi trên mây, gió nhẹ thổi qua khiến đám mây nổi nổi chìm chìm, nàng theo khoái hoạt mà rung động, không kiềm chế được.

Kỷ Vô Cữu vừa dùng sức hôn môi Diệp Trăn Trăn, vừa nghiêng người cầm lấy khối chặn giấy trên án ném lên nóc nhà. Đây là tín hiệu cho ám vệ, ngụ ý: đều rút hết cho lão tử!

Kế tiếp, Kỷ Vô Cữu thả lỏng mà hòa vào thân thể Diệp Trăn Trăn.

Diệp Trăn Trăn được Kỷ Vô Cữu ôm ngồi trên thắt lưng, động tác trong chớp lát liền khiến cho toàn thân run rẩy, ôm sát Kỷ Vô Cữu đạt tới cao trào. Kỷ Vô Cữu vẫn chôn huỳnh đệ của hắn trong thân thể nàng, bị nàng bắt lấy liền nhảy dựng lên, hắn thở hổn hển, trên trán từng giọt mồ hôi trượt xuống, "Trăn Trăn, nàng muốn mưu sát chồng sao?"

Diệp Trăn Trăn thân thể mềm nhũn, miệng lớn thờ phỉ phò, mày giãn ra, hai mắt như nước, mị thái lan tràn.

Kỷ Vô Cữu khê liếm nước mắt ở khóe mắt nàng do lúc nãy kích động mà trào ra, cười nói, "Mới một chút ngon ngọt liền như thế, không có tiền đồ."

Diệp Trần Trần cúi đầu cấn cấn lên bả vai Kỳ Vô Cữu, cố ý gắt gao kẹp chặt chân một chút.

Kỳ Vô Cữu vừa thống khổ lại vừa sung sướng hừ nhẹ, vội vàng cầu khẩn nói, "Phu nhân tha mạng..."

Diệp Trần Trần liền buông hân ra, đắc ý nhún mào.

Kỳ Vô Cữu rời khỏi thân thể của nàng. Hân đặt nàng trên long ý, để nàng quỳ trên trên ghế rộng rãi, một tay bám vào tay vịn, một tay để trên lưng ghế.

Sau đó, hân từ phía sau động thân tiến vào thân thể nàng, nắm lấy hông của nàng, lồng ngực dán chặt lấy lưng ngọc của nàng.

Hân cấn cấn vành tai nàng cười nhẹ, "Hôm nay ta sẽ không để nàng có thể đứng dậy mà ra khỏi phòng này."

Tuồng lớn, sắp bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Vô Đức* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 101: PN Ác cảo

Kỳ Vô Cữu có thói quen vào canh năm buổi sáng hằng ngày sẽ tỉnh, bởi vì hân phải vào triều.

Hôm nay buổi sáng lúc hân mở mắt ra, nương theo ánh sáng yếu ớt xuyên qua màn, hân phát hiện trước mặt hân xuất hiện một Kỳ Vô Cữu khác.

Kỳ Vô Cữu lập tức hoàn toàn thanh tỉnh, vụt dậy, lấy hai tay ấn vào cổ Kỳ Vô Cữu kia. Sau đó, hân liền nhìn thấy hai tay mình trắng nõn non mịn lại mềm nhuyễn.

Hân sững sốt, gior tay lật qua lật lại vài lần để nhìn kỹ một chút, lại sờ sờ mặt, cuối cùng hai tay dừng trước ngực, ấn một cái.

Vô luận như thế nào, ngực không lừa được người...

Vì thế hân phát hiện, hân hình như nhập vào thân thể Trần Trần.

Lúc này, Phùng Hữu Đức thấy Hoàng Thượng không thức dậy đúng giờ, nên liền sai người trực đêm qua là Tổ Phong tới gọi hân. Tổ Phong nhẹ nhàng vén màn lên, liền nhìn thấy Hoàng Thượng còn chưa tỉnh, Hoàng Hậu nương nương lại đang khoanh chân ngồi tại bên người hân, hai tay đáng khinh nâng nâng bộ ngực.

Tổ Phong: "..."

Kỳ Vô Cữu che miệng ho một tiếng, nói, "Người đi ra ngoài trước đi."

"Nương nương, Hoàng Thượng nên dậy vào triều." Tổ Phong nhin không được nhắc nhở.

"Trẫm... Không cần lo lắng." Kỳ Vô Cữu đáp, "Để ta kêu hân."

Sau khi đuổi Tổ Phong xong, Kỳ Vô Cữu gọi Diệp Trần Trần dậy.

Diệp Trần Trần mở mắt ra liền nhìn thấy một người giống chính mình như đúc, phản ứng so với Kỳ Vô Cữu bình tĩnh hơn —— quay đầu nhắm mắt ngủ tiếp.

Cái này hân là một giấc mộng kỳ quái, nàng mơ mơ màng màng nghĩ.

"Trần Trần, mau đứng lên, xảy ra chuyện lớn rồi." Kỳ Vô Cữu không ngừng cô gắng kêu nàng tỉnh dậy.

Diệp Trần Trần rốt cuộc thanh tỉnh, phát hiện chân tướng mọi chuyện, sợ tới mức trợn mắt nhìn thẳng.

Kỳ Vô Cữu ôm nàng vào lòng, "Đừng sợ, nhất định có biện pháp đối trở về."

Lúc này, Tổ Phong lại tiến vào xem xem thế nào. Khi vén màn lên, nàng nhìn thấy Hoàng Hậu nương nương vô cùng hào phóng ôm Hoàng Thượng vào trong ngực, mà Hoàng Thượng lại dịu ngoan để đầu tựa vào vai nương nương, vẻ mặt đầy u sầu.

Tổ Phong: "..."

Kỳ Vô Cữu nhìn thấy Tổ Phong, cúi đầu nói nhỏ bên tai Diệp Trần Trần, "Nàng trước tiên thay ta lên triều, ta ở lại nghĩ biện pháp."

"Ta... Làm sao có thể lên triều a..."

"Chuyện nhỏ nàng có thể trực tiếp quyết định, đại sự không nghĩ ra chủ ý liền hỏi mấy các thần kia."

Diệp Trần Trần gật gù đầu, được Kỷ Vô Cữu đỡ xuống giường. Tổ Phong gọi tới vài cung nữ giúp nàng thay long bào.

Từ Khôn Ninh cung đến Hoàng Cực môn có long liễn. Hoàng Đế Bệ Hạ ngồi trong long liễn, sắc mặt rất không tốt, giống bộ dáng tiểu bạch thỏ bình thường bị kinh hách sắp gặp đại địch đến nơi.

Phùng Hữu Đức nhìn trộm nhìn biểu tình Hoàng Đế Bệ Hạ, liền trộm nghĩ rằng, đại khái do tối hôm qua Hoàng Thượng lại bị Hoàng Hậu nương nung hung ác thu thập đi.

Về phần thu thập như thế nào, không thể nói a không thể nói. Phùng Hữu Đức cúi đầu, ở trong lòng não nhảy ra rất nhiều phiên bản, cái trước so với cái sau đều muốn kích thích hơn rất nhiều.

Khôn Ninh cung, Hoàng Hậu nương nung vậy mà rời giường cùng lúc với Hoàng Thượng, chuyện này thật sự rất khó gặp, nô tài hầu hạ đều thấy kỳ quái, dĩ nhiên, cũng chỉ cảm thấy kỳ quái trong lòng.

Dùng điểm tâm xong, Hoàng Hậu nương nung an vị ở trong ngư hoa viên ngăn người.

Kỷ Vô Cữu cẩn thận hỏi tường xem tối qua trước khi đi ngủ có hay không chuyện bất thường, đáp án là không có gì bất thường cả.

Hắn cùng Trần Trần, chỉ là... Làm vận động có chút kịch liệt...

Chuyện này có thể lý giải, bởi vì mấy ngày trước Trần Trần vẫn bị Kỷ Chính Tắc quán lấy, vợ chồng bọn họ tất nhiên không có cơ hội thân thiết.

Chẳng lẽ nguyên nhân chính là do chuyện này?

Kỷ Vô Cữu nghĩ đến đây, đầy đầu hắc tuyến. Mặc dù biết đối phương linh hồn là Diệp Trần Trần, nhưng thân thể vẫn là hắn, thân thể nam nhân. Hắn cũng không hứng thú cùng một nam nhân có bộ dạng giống mình như đức mà tình chàng ý thiếp, chỉ nghĩ thôi liền thấy mồ hôi lạnh.

Hơn nữa, Trần Trần khẳng định cũng có chương ngại tâm lý, có thể hay không cương lên được hay không cũng không xác định.

Kỷ Vô Cữu sờ sờ mũi, không thể tiếp tục nghĩ nữa...

Diệp Trần Trần vào triều coi như thuận lợi.

Mặc dù mọi người đều cảm giác ra hôm nay Hoàng Đế Bệ Hạ có chút không giống bình thường, có chút...

Nhưng không ai dám hỏi, mọi người đều giống Phùng Hữu Đức, cho rằng nguyên nhân đều do chuyện sinh hoạt phụ nữ, chung quy hoàng thượng mới vừa từ Khôn Ninh cung đi ra.

Hạ triều, Phùng Hữu Đức nhắc nhở Hoàng Đế Bệ Hạ: ngài hẹn Phương đại nhân sau khi hạ triều đến Dưỡng Tâm điện nghị sự.

Lúc này Diệp Trần Trần đã có chút thích ứng thân thể Kỷ Vô Cữu. Nàng lại là người vô tâm vô phế, lúc này cũng không nóng nảy, ưỡn ngực sải bước đến Dưỡng Tâm điện.

Tại Dưỡng Tâm điện quá mát, đi tiểu một cái.

Kết luận: thật là tiện lợi.

Vì thế Diệp Trần Trần có chút thích thân thể này.

Phương Tú Thanh đúng hẹn đến Dưỡng Tâm điện, Diệp Trần Trần híu mắt đánh giá hắn. Phương Tú Thanh bị nàng nhìn như vậy, không rõ nguyên nhân liền run lên một chút, tổng cảm thấy sắp có chuyện không hay.

Nhưng đến cùng có thể có chuyện gì không hay? Hoàng Thượng truyền hắn tới bất quá là muốn thương lượng quốc sự, hắn tự hỏi gần đây có hay không lại làm sai cái gì.

Xét thấy Phương Tú Thanh từng đối Diệp gia cùng bản thân Diệp Trần Trần tạo nên chút chuyện ngại chân, Diệp Trần Trần kỳ thật vẫn muốn giáo huấn hắn một chút. Nhưng lão gia hỏa này là rường cột nước nhà, nàng thân là Hoàng Hậu lại đi những tay xử lý đại thần cũng không phải chuyện gì hay ho.

Hôm nay lại khác, cơ hội lại tự tới.

Diệp Trần Trần đứng lên, đến Phương Tú Thanh trước mặt.

Phuong Tú Thanh vẽ mặt kính cần, chờ nàng nói chuyện.

Nhưng mà Hoàng Đế Bệ Hạ lại không nói gì, mà nâng tay kéo kéo hần râu.

Phuong Tú Thanh: "..."

"Phuong đại nhân nuôi chòm râu này quả thực không tệ."

"Hoàng Thượng quá khen." Phuong Tú Thanh không tự chủ sờ sờ râu, râu hần thật sự xinh đẹp, được bảo dưỡng cũng tốt, trên bảng xếp hạng < mỹ tu phổ > còn có tên hần trên đó. Đối với một nam nhân, nhất là một cái lão nam nhân mà nói, râu quan trọng ngang với mặt mũi, thậm chí so ra râu còn trọng yếu hơn vài phần.

Cho nên Phuong Tú Thanh vì vẻ ngoài của mình rất tự hào, lúc này nghe được Hoàng Thượng khen hần, ngoài mặt tuy không lộ thần sắc gì, nhưng trong lòng khó tránh khỏi đắc ý.

Nhưng mà lời kế tiếp của Hoàng Thượng lại như sấm sét bổ xuống hần, "Râu đẹp như thế này, bảo dưỡng hần rất lao tâm lao lực, ta nghĩ không bằng cạo đi."

Phuong Tú Thanh có chút không theo kịp, "Hoàng Thượng?"

"Như thế nào, nghe không hiểu ta... Trẫm nói chuyện?"

Phuong Tú Thanh quỳ rạp xuống đất, "Cự thân không biết chính mình phạm vào hà sai, thỉnh Hoàng Thượng chỉ rõ." Hần đối với chuyện Hoàng Đế Bệ Hạ đột nhiên bắt bẻ có chút không hiểu, hơn nữa, phuong thức bắt bẻ này cũng quá lý kỳ đi..

"Người không phạm sai lầm, trẫm chính là nhìn không quá thuận mắt, ảnh hưởng tâm tình." Ăn lộc vua, vì vua mà phân ưu", người tự nên hiểu đạo lý này, còn cần trẫm lại nói lần thứ hai sao?"

Phuong Tú Thanh trong lòng suy nghĩ rất nhanh, có chút hiểu nguyên nhân sâu xa trong đó. Hoàng Thượng không có râu, không, xác thực nói, Hoàng Thượng hần không thể có râu. Bởi vì Hoàng Hậu nương nương không thích Hoàng Thượng có râu, cho nên Hoàng Thượng đều định kỳ cạo râu, vì thế Hoàng Thượng đều đã qua ba mươi nhưng vẫn có bộ dáng giống thiếu bạch kiếm.

Kết luận, nhất định là do Hoàng Thượng ghen tị với râu xinh đẹp của hần.

Phuong Tú Thanh có chút ủy khuất, có chút bất đắc dĩ, lại có chút đồng tình Hoàng Thượng. Vì thế hần lĩnh chỉ rồi đi.

Diệp Trần Trần tại Dưỡng Tâm điện đợi một lát, sau đó cùng rời đi. Nàng cảm thấy chính mình lên triều giúp Kỳ Vô Cữu là do bất đắc dĩ, phê sỏ con liền miễn đi. Nàng trước tiên đến Từ Ninh Cung thỉnh an Thái Hậu, thu được vài cái liếc mắt, sau liền trở về Khôn Ninh cung, tìm Kỳ Vô Cữu thương lượng đổi hồn chuyện.

Kỳ Vô Cữu rất nhanh sẽ bị Kỳ Chính Tắc phiền chết.

Hần vốn là người kiệm lời, đối xử với nhi tử lại đi theo con đường nghiêm phụ, dần dần liền có chút kiêu ngạo ít nói với nhi tử. Hiện tại trở thành Diệp Trần Trần, hần mỗi khi vừa muốn cho Kỳ Chính Tắc sắc mặt không tốt, tiểu tử này nước mắt liền đảo quanh tại hốc mắt, cung nữ thái giám chung quanh liền lặng lẽ dùng ánh mắt khiến trách nhìn hần.

Hần đành phải chịu đựng.

Lúc Diệp Trần Trần trở lại Khôn Ninh cung liền nhìn thấy "Chính mình" đang nằm trên chiếc ghế dựa trong vườn hoa, Kỳ Chính Tắc từ đùi bò vào trong lòng nàng, bị nàng bắt được quần áo xé rách lên thả xuống dưới. Kỳ Chính Tắc không ngừng cố gắng bò lên, nàng không ngừng cố gắng ném hần xuống.

Hai người đều không biết một lặp lại hoạt động này.

Diệp Trần Trần đi qua, cúi đầu nhìn người nằm trên ghế, cảm thán, "Ta phát hiện ta có bộ dạng rất dễ nhìn."

Kỳ Vô Cữu liếc mắt nhìn nàng.

Kỳ Chính Tắc kêu một tiếng giong tan "Phụ hoàng", sau đó thân thể đột nhiên được nâng lên, phụ hoàng hần thế vậy mà ôm hần lên, còn nặng nề hôn mặt hần hôn một cái rất kêu.

Kỳ Chính Tắc thụ sủng nhược kinh mở to hai mắt.

Diệp Trần Trần nhéo nhéo cái mũi nhỏ của Kỳ Chính Tắc, cười nói, "Nhi tử, hôm nay có ngoan hay không?" Nói xong liền tựa vào trán hần, nhẹ nhàng cọ.

Kỳ Chính Tắc xoay mặt nhìn về phía người đang nằm trên ghế, "Mẫu hậu, phụ hoàng điên rồi sao?"

Diệp Trần Trần: "..."

Kỷ Vô Cữu: "..."

Diệp Trăn Trăn sai người ôm Kỷ Chính Tắc, nàng còn muốn cùng Kỷ Vô Cữu thương lượng chính sự.

Nhưng chính sự không có gì tốt để thương lượng cả, bởi vì Kỷ Vô Cữu không tìm được bất cứ biện pháp nào.

"Nếu không trước thử hôn môi xem." Kỷ Vô Cữu nói. Cái kia là một kiểu thân thể trao đổi, hôn môi cũng là một kiểu thân thể tiếp xúc cùng trao đổi, vạn nhất hôn xong liền có thể đổi trở về thì sao?

Tuy rằng cùng "Chính mình" hôn môi có chút 罣, nhưng áp lực này tương đối nhỏ, vẫn có thể dễ dàng đánh vỡ gánh nặng trong lòng.

Diệp Trăn Trăn nghe xong, cúi đầu hôn hân một cái, liền ngẩng đầu, "Không biến."

Kỷ Vô Cữu quyết định hôn một cái thật thâm tình. Vì thế hân từ trên ghế nằm đứng lên, Diệp Trăn Trăn vì muốn chừa cho hân khoảng trống, liền lùi về sau một chút, không nghĩ đụng phải bụi hoa bên cạnh, vấp chân một cái, liền ngã vào trong bụi hoa. Kỷ Vô Cữu muốn đỡ nàng dậy, nhưng vì không phải thân thể chính mình, cho nên phản ứng liền không linh hoạt như bình thường, liền để mặc nàng ngã xuống.

Vườn hoa ngập tràn hoa mẫu đơn, thời tiết này vừa lúc hoa nở, từng đóa từng đóa mẫu đơn ung dung mà kiều diễm

Kỷ Vô Cữu tiến tới, cười trên thất lưng Diệp Trăn Trăn, nâng mặt nàng cúi đầu xuống hôn.

Hai người quyết tâm làm chuyện, triển miên một hồi lâu.

Cung nữ thái giám đi ngang qua nhìn thấy Hoàng Hậu nương nương đem Hoàng Đế Bệ Hạ đè xuống đất hôn, bưng tỉnh một chuyện, thì ra Hoàng Thượng thích cuồng dã, không trách nữ nhân khác đều không được ân sủng.

Hôn liền hôn, trước mắt Kỷ Vô Cữu bỗng tối đen, chờ lúc tỉnh táo lại, phát hiện người trước mặt đã biến trở về Diệp Trăn Trăn.

Diệp Trăn Trăn cũng phát hiện điểm này, vui vẻ nói, "Rốt cuộc cũng biến trở về!"

Kỷ Vô Cữu lật người đem nàng đặt dưới thân. Hoa mẫu đơn bên cạnh theo động tác của bọn họ nhẹ nhàng dao động, một đóa hoa mẫu đơn màu hồng nở rộ nhẹ nhàng bay rót xuống mặt Diệp Trăn Trăn, hoa như mỹ nhân, mỹ nhân như hoa.

"Mẫu đơn thật quốc sắc, " Kỷ Vô Cữu cười nói, lại cúi đầu hôn nàng, vừa hôn vừa nói, "Trăn Trăn, tối hôm nay chúng ta hẹn ở đây, có được hay không?"

Diệp Trăn Trăn tâm tình tốt, liền đáp ứng hân. Nàng vốn nghĩ rằng ban đêm hẹn gặp chính là buổi tối tới nơi này ngắm hoa, nhưng mà nàng phát hiện nàng thật sự quá thuần khiết.

Màn đêm buông xuống Nguyệt Hoa như luyện, mẫu đơn từng trung, Uyên Ương giao cảnh, xuân ý dạt dào.

Ngày thứ hai, Kỷ Vô Cữu vào lúc sáng sớm thức dậy phát hiện vẫn là chính mình, vì thế yên lòng, thần thanh khí sảng vào triều.

Sau đó, hân phát hiện Phương Tú Thanh hôm nay có chút đặc biệt —— lão tử này luôn luôn dùng loại ánh mắt thâm oán đặc biệt nhìn hân, nhìn hân như vậy liền mặc danh kỳ diệu liền có chút áy náy.

Kỷ quái nhất là, Phương Tú Thanh còn đem râu cạo hết, vừa nhìn thấy liền có cảm giác chính là huynh đệ ruột của Phùng Hữu Đức đã thất lạc nhiều năm

Suy nghĩ nát óc vẫn không nghĩ ra được.

Editor có lời: còn 2 phiên ngoại của tác giả vs mấy nv phụ, mị đọc không hiểu cũng thấy nhức đầu dứt khoát không edit nữa. Bạn nào muốn đọc hoặc đọc cv hoặc chờ bên cung quảng hang edit.

Sắp tới đào hố, có ai recommend gì ko

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Vô Đức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.